STEPHEN KING

POVESTIRI

ÎȚI PLACE MAI ÎNTUNECAT

ARMADA

STEPHEN KING este autorul-fenomen a peste 60 de cărţi, devenite bestsellere internaţionale. Printre cele mai recente titluri ale sale se numără *Holly* (Armada, 2023), *Fairy Tale (Un basm,* Armada, 2022), *If It Bleeds (Un strop de sânge,* Armada, 2022), *Billy Summers* (Armada, 2021), *Later (Mai târziu,* Armada, 2021), *The Institute (Institutul,* Armada, 2020), *The Outsider (Străinul,* Armada, 2019), *Sleeping Beauties,* scrisă împreună cu fiul său, Owen King *(Frumoasele adormite,* Armada, 2018), şi seria BILL HODGES: *Mr. Mercedes* (Armada, 2023), premiat cu Edgar Award for Best Novel, continuată cu *Finders Keepers (Ce-am găsit al meu să fie,* Armada, 2024) şi *End of Watch (Mort la datorie,* Armada, 2024). Romanul său *11/22/63 (J.F.K. 22.11.63,* Armada, 2020) a fost inclus în top 10 cele mai importante cărţi ale anului 2011 de publicaţia The New York Times Book Review şi a câştigat Los Angeles Times Book Prize. Cărţile sale cult – seria THE DARK TOWER (TURNUL ÎNTUNECAT, Nemira, 2019), romanele *It* (Nemira, 2018), *Pet Sematary (Cimitirul animalelor,* Armada, 2019) şi *Doctor Sleep* (Armada, 2019) – au stat la baza unor ecranizări celebre, iar It este astăzi filmul horror cu cel mai mare succes de casă din toate timpurile. Stephen King a primit *PEN America Literary Service Award* (2018), *National Medal of Arts* (2014) şi *National Book Foundation Medal for Distinguished Contribution to American Letters* (2003). Trăieşte în Bangor, Maine, împreună cu soţia sa, scriitoarea Tabitha King.

STEPHEN KING

ÎŢI PLACE MAI ÎNTUNECAT

Original: *You Like It Darker* (2024)

Traducere din limba engleză şi note:
RUXANDRA TOMA

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2024 —

Pentru gemeni – Thomas şi Edward

DOUĂ PRAMATII CU TALENT

1

Tatăl meu – *celebrul* meu tată – a murit în 2023, la vârsta de nouăzeci de ani. Cu doi ani înainte, a primit un e-mail de la o reporteră liber-profesionistă, care se numea Ruth Crawfrod şi care îl ruga să îi acorde un interviu. I-am citit mesajul, la fel cum îi citeam toată corespondenţa, atât cea personală, cât şi cea de afaceri, pentru că renunţase deja să mai folosească orice fel de dispozitiv electronic – mai întâi computerul, apoi laptopul şi, în cele din urmă, mult prea dragul lui telefon. Nu că ar fi avut vreo problemă cu ochii. Nu, nici vorbă. Vederea i-a rămas bună până în ultima clipă a vieţii, dar zicea că îl apucă o durere cumplită de cap numai când se uită la ecranul iPhone-ului. La ceremonia de după înmormântare, domnul doctor Goodwin mi-a spus că era foarte probabil ca tata să fi suferit o serie de AVC-uri minore care au pregătit terenul pentru cel mare.

Cam în perioada când a renunţat el la telefon – cu vreo cinci sau şase ani înainte de deces –, eu m-am pensionat anticipat din postul de inspector şcolar al instituţiilor de învăţământ din comitatul Castle şi m-am angajat cu normă întreagă la tata. Erau o groază de treburi de făcut. Avea o menajeră, dar eu trebuia să mă ocup de el în timpul nopţii şi în weekenduri. Îl ajutam să se îmbrace dimineaţa şi să se dezbrace seara. Eu făceam de mâncare şi tot eu curăţăm după el când nu reuşea să ajungă în timp util la WC în toiul nopţii.

Avea angajat şi un om bun la toate, Jimmy Griggs, dar se apropia şi el cu paşi repezi de optzeci de ani, aşa că m-am pomenit ocupându-mă eu de treburile pe care acesta nu mai era în stare să le facă – adică de aproape tot: de la îndoparea cu îngrăşăminte a straturilor cu flori la care tata ţinea enorm, până la desfundarea canalizării atunci când

era cazul. Nu am discutat niciodată despre internarea într-un azil privat, deşi evident că tata putea să-şi permită aşa ceva; cele aproape douăzeci de mega-bestsellere publicate în patruzeci de ani îi asiguraseră o situaţie materială extrem de bună.

Ultima dintre „cărămizile lui fascinante” (ca să citez din recenzia Donnei Tartt, din *The New York Times)* a fost publicată când tata avea deja optzeci şi doi de ani. A participat la seria obligatorie de interviuri, a stat frumos la fotografiile obligatorii, după care a anunţat că se retrage din activitate. În faţa presei, a făcut-o într-un mod foarte elegant, apelând la „umorul care-l caracterizează” (citat din articolul lui Ron Charles, apărut în *Washington Post).* Mie mi-a zis: „Slavă Domnului că am terminat cu aiurelile astea”. Cu excepţia interviului acordat lui Ruth Crawford, nu a mai discutat niciodată cu vreun ziarist. Evident că a fost contactat de mulţi, însă i-a refuzat întotdeauna, susţinând că a spus tot ce a avut de spus, plus anumite lucruri pe care poate că ar fi trebuit să le păstreze pentru sine.

— Dacă acorzi prea multe interviuri, mi-a zis el, precis ai să dai cu bâta-n baltă o dată sau de mai multe ori.

Pentru că doar vorbele alea o să rămână din tine atunci când n-ai să mai fii.

Însă cărţile lui se vindeau în continuare, iar averea lui continua să crească. I-am examinat contractele de reeditare până în cele mai mici amănunte; la fel şi noile idei de coperte; la fel şi propunerile care i se făceau pentru transpunerea vieţii lui pe marele sau micul ecran. Şi am citit cu multă conştiinciozitate toate cererile de interviu din momentul în care el nu le-a mai putut citi singur. Pe toate le refuza. La fel a făcut şi cu cererea lui Ruth Crawford.

— Dă-i răspunsul obişnuit, Mark – că, vai, cât sunt de măgulit, dar nu, mulţumesc!

Însă atunci a ezitat puţin, poate unde cererea aceea era puţin diferită de celelalte.

Crawford voia să scrie un articol despre tatăl meu şi prietenul lui de-o viaţă, David „Butch” LaVerdiere, care murise în 2019. Am închiriat un avion Gulfstream şi mers cu tata pe Coasta de Vest, la înmormântarea lui. Tata avea mereu grijă cât cheltuie şi pe ce anume – nu zic că era zgârcit, dar era foarte atent pe ce i se duc banii – iar preţul enorm plătit pe acea călătorie spunea multe despre sentimentele sale faţă de omul căruia eu îi ziceam „Unchiul Butch”. Iar acele sentimente erau la fel de puternice ca odinioară, în ciuda faptului că nu se mai văzuseră de vreo zece ani, dacă nu şi mai mulţi.

Tata a fost rugat să spună câteva cuvinte la înmormântare. N-am crezut că va accepta, pentru că refuza să se mai afle în centrul atenţiei, indiferent de împrejurări. Însă a făcut-o. Nu a urcat pe podium, doar s-a sprijinit în baston şi s-a ridicat de pe scaun. Întotdeauna a fost un orator foarte bun, calitate pe care nu şi-a pierdut-o cu trecerea anilor.

— Înainte de Al Doilea Război Mondial, Butch şi cu mine învăţam într-o şcoală cu o singură sală de clasă. Am crescut într-un orăşel cu străzi neasfaltate şi fără semafoare; am reparat maşini, le-am peticit, am făcut mai multe sporturi, apoi am fost antrenori. Mai târziu ne-am implicat în administrarea oraşului şi ne-am ocupat cu întreţinerea gropii de gunoi de la periferia lui – munci foarte asemănătoare, dacă stau să mă gândesc bine. Am vânat, am pescuit, am stins incendiile de vegetaţie din timpul verilor şi am curăţat drumurile de zăpadă în timpul iernilor. Ba chiar am dărâmat o grămadă de cutii poştale când făceam asta. Îl cunoşteam încă de pe vremea când nu auzise nimeni de el în afară de propriii concetăţeni – şi nici de mine nu auzise nimeni pe atunci. Ar fi trebuit să mai trec pe la el în ultimii ani, însă am fost ocupat cu treburile mele. Şi mi-am tot spus: „Lasă, că mai am timp.” Mereu ne spunem că mai avem timp. Numai că timpul acela se termină la un moment dat. Butch a fost un artist minunat, dar şi un om minunat. Iar eu cred că asta-i mult mai important. Poate unii dintre

dumneavoastră nu sunteţi de aceeaşi părere. Nu mă deranjează deloc. Ce vreau eu să spun este că ne-am susţinut reciproc întotdeauna.

S-a oprit, a lăsat capul în jos, dus pe gânduri.

— În orăşelul meu din Maine există o vorbă pentru felul ăsta de prieteni. Spunem că „ţinem aproape”.

Da, ţineau foarte aproape. Asta însemna că se protejau unul pe celălalt şi că nimeni nu avea cum să le afle secretele.

Ruth Crawford era extrem de apreciată în branşă – m-am interesat, credeţi-mă. Publicase multe articole, majoritatea scurte schiţe biografice, în zeci de reviste, locale sau regionale *(Yankee, Downcast, New England Life),* dar şi în câteva publicaţii naţionale – de exemplu, *The New Yorker,* unde îi apăruse un articol despre Derry, un orăşel înapoiat, de care nu auzise prea multă lume. Iar dacă acum voia să se axeze pe Laird Carmody şi Dave LaVerdiere, mi-am zis că precis va atrage cititorii. Scrierea ei de dinainte se referise în treacăt ba la tatăl meu, ba la unchiul Butch; însă acum intenţiona să se concentreze doar asupra lor: doi bărbaţi născuţi în acelaşi orăşel din Maine, care deveniseră renumiţi în două domenii diferite ale creaţiei culturale. Şi nu doar asta; atât Carmody, cât şi LaVerdiere îşi câştigaseră celebritatea abia după patruzeci şi ceva de ani, vârstă la care majoritatea bărbaţilor şi femeilor renunţă deja la ambiţiile din tinereţe. Bărbaţi şi femei care – aşa cum a zis odată tatăl meu (şi a zis-o într-un mod foarte elegant) – s-au complăcut într-o anumită rutină şi nu au mai vrut să iasă din ea. Ruth voia să afle cum de fusese posibilă o asemenea coincidenţă… sigur, presupunând că *era* o coincidenţă.

— Trebuie să existe un motiv? m-a întrebat tata după ce i-am citit mesajul doamnei Crawford. Asta insinuează? Probabil că n-a auzit de gemenii ăia

care au câştigat fix în aceeaşi zi sume mari la loteriile din statele în care trăiau.

— Păi, posibil ca treaba aia să nu fi fost tocmai o *coincidenţă,* am zis eu. Sigur, cu condiţia să nu fi inventat tu povestea asta chiar acum.

I-am dat timp să-mi răspundă, însă mi-a aruncat un zâmbet care ar fi putut însemna absolut orice. Sau absolut nimic. Aşa că am insistat.

— Vreau să spun că-i foarte probabil ca gemenii ăia despre care vorbeşti să fi crescut într-o familie în care jocurile de noroc erau o cutumă. În cazul ăsta, n-am prea putea vorbi despre o coincidenţă, nu? Ca să nu mai pomenesc de toate biletele alea de loterie cumpărate de amândoi, dar care au fost necâştigătoare.

— Nu pricep ce vrei să zici, Mark, m-a întrerupt tata, cu acelaşi surâs uşor amuzat pe buze. Unde vrei să ajungi?

— Vreau să spun că nu înţeleg de ce anume ar fi cucoana asta interesată de faptul că tu şi cu Dave sunteţi originari din orăşelul ăla uitat de lume şi că aţi devenit amândoi celebri abia la mijlocul vieţii.

Am ridicat mâinile, ca şi cum aş fi reprodus titlul cu litere de o şchioapă:

— „Să fie vorba despre… *destin?”*

Tata a început să-şi frece cu palma obrajii cu riduri adânci şi acoperiţi cu ţepi albi. Căzuse pe gânduri. Iar eu chiar am crezut că o să se răzgândească şi o să accepte să dea interviul. Însă a clătinat din cap.

— Fii tu amabil şi scrie-i un mesaj drăguţ, aşa cum ştii tu. Spune-i că trebuie s-o refuz, dar că îi doresc mult succes în toate demersurile ei viitoare.

Prin urmare, aşa am şi făcut, cu toate că mi s-a întipărit în minte expresia pe care a avut-o tata atunci. Expresia unui om care avea foarte multe de spus despre cum el şi cu prietenul Butch reuşiseră să dobândească şi celebritatea, şi averile… Însă a preferat să nu se destăinuie. A preferat să „ţină secretul”.

Probabil că Ruth Crawford a fost dezamăgită de refuzul tatei de a-i acorda respectivul interviu, dar nu a renunţat la proiectul ei. Nici măcar atunci când am refuzat şi eu să îi răspund la câteva întrebări, spunând că tata nu ar fi de acord şi că oricum nu ştiam decât că lui îi plăcea foarte mult literatura. Citea mereu, nu pleca nicăieri fără vreun roman broşat vârât în buzunarul de la spate. Când eram mic, îmi spunea nişte poveşti minunate înainte de culcare, pe care le scria uneori în caiete cu spiră. Cât despre unchiul Butch? El mi-a pictat pereţii din dormitor – băieţi jucându-se cu mingea, băieţi alergând după licurici, băieţi cu undiţe de pescuit. Bineînţeles că Ruth a vrut să vadă picturile astea murale, numai că fuseseră făcute cu foarte mult timp în urmă, iar eu îmi rezugrăvisem camera odată cu depăşirea vârstei copilăriei. Când tata şi apoi unchiul Butch s-au lansat spre celebritate ca nişte rachete, eu eram la University of Maine, unde îmi luam doctoratul în învăţământul superior. Pentru că, ştiţi şi voi cum se zice: cine nu poate să facă altceva, se apucă să dea lecţii copiilor; iar cine nu poate să dea lecţii copiilor, se apucă să-i înveţe pe profesori. Iar succesul tatălui meu şi al bunului său prieten a constituit o mare surpriză atât pentru mine, cât şi pentru toţi locuitorii orăşelului nostru. Însă mai există o vorbă veche care zice că „Nu poate ieşi nimic bun din Nazaret”[1].

Am pomenit despre toate lucrurile astea în scrisoarea trimisă doamnei Crawford, pentru că îmi părea rău – dar nu prea mult – că nu acceptasem să-i dau interviul. I-am mai scris că precis au avut visuri, majoritatea oamenilor au; dar, la fel ca majoritatea oamenilor, au preferat să le ţină doar pentru ei înşişi, să nu le împărtăşească şi altora. Multă vreme crezusem că poveştile tatei şi picturile luminoase ale unchiului Butch nu erau decât nişte simple hobby-uri, la fel ca cioplitul în lemn sau zdrăngănitul la chitară. Însă mi-am schimbat radical

părerea atunci când s-au umplut de bani. I-am spus şi asta în scrisoare, după care am adăugat un post-scriptum (scris de mână, nu la computer): *Bravo lor!*

În comitatul Castle sunt douăzeci şi şapte de oraşe, Castle Rock fiind cel mai mare dintre ele, urmat de Gates Falls. Harlow, orăşelul unde am crescut eu, fiu al lui Laird şi al Sheilei Carmody, nu se numără nici măcar printre primele zece. Însă s-a dezvoltat foarte mult în toţi anii trecuţi din copilăria mea şi până acum; ba chiar tata – care şi el şi-a petrecut întreaga viaţă în Harlow – spune câteodată că nici nu-l mai recunoaşte. Tata a învăţat într-o şcoală cu o singură sală de curs; eu întruna cu patru săli (câte două clase în fiecare); acum există o şcoală cu opt săli, prevăzută cu tehnologie geotermală, care îi asigură căldura în perioadele reci şi răcoarea în perioadele călduroase.

Când tata era mic, nu exista niciun drum asfaltat aici, în afară de Route 9, şoseaua care duce la Portland. Când am apărut eu pe lume, doar Deep Cut şi Methodist Road erau nepavate. Acum sunt toate asfaltate. În anii ’60 nu exista decât un singur magazin – Brownie’s –, unde bătrânii se adunau la poveşti în jurul unui butoi cu murături adevărate. În prezent sunt două sau trei, plus un fel de centru comercial (dacă vrei să-i zici aşa) pe Quaker Hill Road. Avem şi o pizzerie, două saloane de coafură şi – incredibil, dar adevărat – un salon de manichiură, care pare să atragă tot mai mulţi clienţi. Dar nu avem niciun liceu; în sensul ăsta nu s-a făcut nimic. Copiii din Harlow nu au decât trei opţiuni: liceul din Castle Rock, cel din Gates Falls sau gimnaziul din Mountain View, cunoscut sub numele de „Academia Fariseilor”. Noi, ăştia de aici, nu suntem decât nişte ţopârlani: conducem furgonete, ascultăm numai cântece country, bem numai lichior cu cafea – nişte ţărănoi cu simpatii republicane din tată-n fiu. Singura realizare cu care ne-am putea

mândri este că dintre noi au apărut aceşti doi oameni: tatăl meu şi prietenul lui, Butch LaVerdiere. Două pramatii cu talent, cum a zis tata în discuţia lui peste gard cu Ruth Crawford.

Adică şi mama, şi tatăl tău au trăit toată viaţa aici? m-ar putea întreba un orăşean get-beget. *Şi TU ţi-ai petrecut întreaga viaţă tot aici? Eşti nebun sau ce?*

Nu. Nu sunt nebun.

Poetul Robert Frost a spus odată că acasă este acel loc unde eşti primit mereu cu braţele deschise. De asemenea, este şi locul de unde porneşti în viaţă şi, dacă faci parte dintre norocoşi, locul unde te întorci la final. Butch a murit în Seatle, a murit străin pe un tărâm necunoscut. Poate că nu l-a deranjat prea tare, dar nu pot să nu mă întreb dacă nu şi-ar fi dorit să se stingă lângă o ulicioară şi lângă pădurea de pe malul lacului, cunoscută sub numele de 30-Mile Wood.

Cu toate că documentarea – *investigaţia* – lui Ruth Crawford s-a axat pe oraşul Harlow, unde s-au născut şi au crescut subiectele ei, trebuie să amintesc aici faptul că la noi nu există nici moteluri şi nici pensiuni. În concluzie, a fost obligată să-şi instaleze cartierul general în Castle Rock, la Gateway Motel. Oricât ar părea de ciudat, acum chiar *există* în Harlow un azil de bătrâni, iar Ruth s-a dus acolo şi a discutat cu un tip pe nume Alden Toothaker, care a fost coleg de şcoală cu tata şi cu prietenul lui. Alden i-a spus cum de s-a ales Dave cu porecla aia. Avea întotdeauna în buzunarul de la spate un tub cu ceară pentru păr marca „Lucky Tiger Butch" şi se dădea deseori cu ea, ca să-i stea părul „periuţă" în creştet. Aşa s-a pieptănat întreaga lui viaţă, chiar şi când i s-a rărit părul. Tunsoarea aceasta a devenit semnul lui distinctiv. Habar n-am dacă a continuat să ţină în buzunar tubul ăla de ceară şi după ce a devenit celebru. Nu ştiu nici măcar dacă se mai fabrică.

— Stăteau mereu împreună pe vremea când eram în primară, i-a spus Alden. Doi puşti cărora le plăcea să meargă la pescuit sau la vânătoare cu tăticii lor. Au fost de mici obişnuiţi cu munca şi li se părea ceva normal. Poate alţii de vârsta mea ţi-ar zice că băieţii ăia dădeau încă de atunci semne că o să reuşească în viaţă, dar nu şi eu… Nu, eu îţi zic doar că au fost doar nişte tipi obişnuiţi până la un moment dat, când n-au mai fost aşa.

Laird şi Butch s-au dus la liceul din Gates Falls, unde au intrat la clasa de „cultură generală”, destinată copiilor care nu intenţionau să meargă la facultate. Nu că ar fi susţinut cineva că nu ar fi fost destul de deştepţi; chestia asta era de la sine înţeleasă. Printre altele, au făcut o materie care se chema Matematică Practică şi Engleza pentru Afaceri, iar în manualul respectiv erau mai multe pagini în care ţi se explica felul în care să împătureşti corect o scrisoare de afaceri. Nu doar ţi se explica în detaliu, ci aveai acolo şi scheme, în caz că erai mai greu de cap. Petreceau multe ore în atelierul de tâmplărie şi în atelierul auto. Se poate spune că jucau amândoi şi fotbal, şi baschet, chiar dacă tatăl meu stătea mai mult pe tuşă. Au absolvit pe 8 iunie 1951, amândoi cu media generală opt.

Dave LaVerdiere a început să lucreze cu tatăl lui, care era instalator. Laird Carmody şi tatăl său reparau maşini în atelierul de la ferma familiei şi le vindeau apoi la Târgul de Maşini Peewee’s din Gates Falls. Aveau şi o tarabă cu legume pe Portland Road, care le aducea bani frumoşi. Unchiul Butch nu se înţelegea prea bine cu tatăl lui, aşa că s-a apucat să muncească pe cont propriu: desfunda canale de scurgere, instala ţevi şi, uneori, chiar săpa puţuri în Gates şi Castle Rock. (Tatăl lui îşi derula toate afacerile în Harlow şi nu avea nici cea mai mică intenţie să le împartă cu fiul său.) În 1954, cei doi prieteni au înfiinţat firma de transport L&D Haulage, care „transporta” până la groapa de gunoi toate murdăriile lăsate în urmă de vilegiaturişti. În 1955, *au cumpărat* groapa de gunoi, iar mai-marii

oraşului au răsuflat uşuraţi că au scăpat de ea. Tata şi Dave au curăţat-o, au aranjat-o, au incendiat în mod controlat toate mizeriile din ea, au instituit un program rudimentar de reciclare şi au protejat-o de dăunători. Oraşul le dădea o subvenţie frumuşică pentru asta, care se adăuga la banii obţinuţi din celelalte afaceri ale lor. Deşeurile din metal, mai cu seamă sârmele din cupru, le aduceau alte câştiguri. Localnicii începuseră să le zică „Gemenii Gunoieri”, dar Alden Toothaker (şi alţi moşnegi cu memoria cât de cât întreagă) au asigurat-o pe Ruth Crawford că porecla asta nu era decât o glumă inofensivă şi atâta tot.

Groapa aia de gunoi avea în jur de cinci pogoane şi era înconjurată de un gard înalt din scânduri, pe care Dave a pictat scene din viaţa oraşului – câte una în fiecare an. Gardul acela s-a dus de mult (iar groapa de gunoi este acum una ecologică), dar au rămas fotografiile, care amintesc de creaţiile ulterioare ale lui Dave. Şezători care se contopesc cu meciuri de baseball, meciuri de baseball care se contopesc cu caricaturi ale locuitorilor din Harlow – de multă vreme duşi dintre noi –, scene cu muncile agricole de primăvară şi scene cu secerişul de toamnă. Găseai acolo toate ipostazele prin care trece viaţa dintr-un orăşel de provincie. Însă unchiul Butch i-a pictat şi pe Isus şi pe apostolii lui (ultimul fiind Iuda, cu un rânjet înfumurat pe mutră). Nimic extraordinar la picturile alea, însă erau foarte colorate, foarte vii şi foarte simpatice. Dar *prevesteau* ceva.

La scurtă vreme după moartea unchiului Butch, s-a vândut cu trei milioane de dolari un tablou de-ale lui în care îi înfăţişa pe Elvis Presley şi pe Marilyn Monroe, plimbându-se mână în mână pe aleea unui parc de distracţii dintr-un orăşel de provincie. Evident că era de o mie de ori mai bun decât orice pictură de la groapa de gunoi, dar s-ar fi potrivit foarte bine şi acolo: pentru că avea acelaşi umor absurd, în contrast cu o stare nemărturisită de disperare şi – poate – de dispreţ. Picturile murale ale

lui Dave de la groapa de gunoi au reprezentat bobocul; *Elvis & Marilyn* a fost floarea. Unchiul Butch nu s-a însurat niciodată, dar tata a făcut-o. În timpul liceului se îndrăgostise de o colegă, Sheila Wise, care după absolvire a plecat la Vermont State Teachers College. Când s-a întors la şcoala din Harlow, ca profesoară de clasele a V-a şi a VI-a, tata a fost în al nouălea cer de bucurie să afle că nu se măritase încă. I-a făcut o curte asiduă şi a câştigat-o. S-au căsătorit în august, 1957. Dave LaVerdiere a fost cavalerul de onoare al tatei. Eu am venit pe lume un an mai târziu, iar cel mai bun prieten al tatălui meu mi-a devenit unchi – unchiul Butch.

Am citit o recenzie a primei cărţi scrise de tata, *Furtuna cu fulgere,* în care criticul respectiv spunea cam aşa: „Nu se întâmplă prea multe în primele o sută şi ceva de pagini din povestea plină de suspans a domnului Carmody, dar cititorul este oricum fermecat, pentru că aude acorduri de vioară."

Mi s-a părut o formulare foarte ingenioasă. Şi Ruth Crawford a auzit câteva acorduri de vioară: Alden şi alţi localnici îi descriseseră doi bărbaţi în banca lor şi onorabili şi amândoi extrem de cinstiţi. Doi bărbaţi de la ţară care-şi trăiau în pace vieţile de la ţară. Unul însurat, celălalt, nu – pe vremurile alea i se zicea „becher" sau „celibatar convins" – însă fără să dea naştere la niciun fel de bârfe pe seama vieţii sale personale.

Vicky, sora mai mică a lui Dave, a acceptat să-i răspundă lui Ruth la câteva întrebări. Şi i-a spus că Dave se ducea uneori „la oraş" – adică în Lewiston – unde frecventa cluburile de pe Lisbon Street unde se bea bere şi se dansa boogie.

— Se distra de minune la Holly, i-a zis ea, referindu-se la Holiday Lounge (care nu mai există de foarte multă vreme). Se ducea mai ales atunci când cânta Little Jonna Jaye. 'Ai de mine, era topit după fata aia. Dar n-a reuşit s-o cucerească – n-a

avut norocul ăsta! Însă nici nu dormea mereu singur în pat.

Mi-a spus Ruth că Vicky se întrerupsese atunci şi apoi adăugase:

— Ştiu la ce te gândeşti, *duduie* Crawford. Aşa gândeşte toată lumea de azi când aude de un bărbat care trăieşte o viaţă întreagă fără o relaţie pe termen lung cu o femeie. Dar să ştii că te înşeli. Şi o fi ajuns fratele meu un pictor renumit, însă nici vorbă să fi fost *homo.*

Cei doi erau îndrăgiţi de toată lumea, aşa se spunea. Erau vecini buni şi *săritori.* Când Philly Loubird a făcut infarct, nu apucase să cosească nici măcar jumătate din fânul de pe câmp şi se anunţau furtuni; iar atunci tata l-a dus la spitalul din Castle Rock, în timp ce Butch a chemat câţiva dintre băieţii care-l ajutau la groapa de gunoi şi au terminat secerişul înainte de primii stropi de ploaie. S-au alăturat brigăzii de pompieri voluntari şi au stins multe incendii de vegetaţie, plus câteva izbucnite în casele localnicilor. Dacă n-avea suficiente maşini de reparat şi nici muncă la groapa de gunoi nu prea era, tata o lua pe mama şi se ducea să strângă bani de la oameni pentru „Masa săracilor”, cum i se zicea pe atunci. Tata şi unchiul Butch îi învăţau pe copii fotbal şi baschet şi alte sporturi. Pregăteau împreună fripturile de porc pentru masa festivă de primăvară a pompierilor voluntari şi făceau grătarul de pui care marca finalul verii.

Doi bărbaţi de la ţară care îşi trăiau în pace vieţile de la ţară.

Fără niciun acord de vioară.

Până la un moment dat, când s-a auzit brusc o orchestră întreagă.

Ştiam multe dintre lucrurile astea. Am aflat şi mai multe chiar de la Ruth Crawford, când ne-am întâlnit la cafeneaua Korner Koffee Kup, vizavi de

Gateway Motel şi la doar o stradă distanţă de oficiul poştal, unde îşi primea tata corespondenţa – şi nu vorbesc doar de două sau trei plicuri, ci de mult, mult, mult mai multe. Mă opream mereu la Koffee Kup când mă întorceam de la poştă. Cafeaua de la Kup e bunicică, nimic de zis; dar brioşele cu afine? N-ai gustat niciodată ceva mai bun. Tocmai sortam toată corespondenţa aia, alegând scrisorile importante din celelalte rahaturi, când am auzit pe cineva întrebându-mă:

— Îmi dai voie să stau aici?

Era Ruth Crawford – zveltă şi cochetă, în pantaloni largi de culoare albă, o bluză fără mâneci de culoare roz şi o mască asortată (eram în primul an de Covid). Deja se aşeza pe scaunul din faţa mea, aşa că am început să râd.

— Nu te dai bătută, nu?

— Domniţele prea sfioase n-au nicio şansă la Premiul Nobel, a răspuns ea şi şi-a scos masca. Cum e cafeaua de aici?

— Bunicică. Dar sunt convins că ştii asta, din moment ce stai chiar vizavi. Brioşele sunt foarte bune. Însă tot nu am de gând să-ţi dau vreun interviu, doamnă Crawford, îmi pare rău.

— Am înţeles. Rămâne între noi orice vom discuta, în regulă?

— Adică nu poţi să foloseşti nimic din ce-ţi spun.

— Exact asta înseamnă.

A apărut chelneriţa – Suzie McDonald o chema. Am întrebat-o dacă se mai duce la cursurile de la seral. A zâmbit în spatele măştii şi mi-a zis că da. Şi eu, şi Ruth am comandat cafea şi brioşe.

— Dar chiar cunoşti pe *toată* lumea din cele trei oraşe? s-a mirat Ruth, după ce Suzie se îndepărtase de noi.

— Nu chiar pe toată, nu. Cunoşteam mai mulţi oameni şi ştiam multe despre ei pe vremea când încă eram inspector şcolar. Ce o să-ţi spun acum e tot cu titlu confidenţial, da?

— Categoric.

— Suzie a rămas însărcinată la şaptesprezece ani şi părinţii au alungat-o de acasă. Făceau parte dintr-o sectă, Biserica lui Cristos Mântuitorul. Şi fata s-a dus în Gates, să locuiască la mătuşa ei. A terminat liceul şi acum urmează cursurile serale organizate de Colegiul Bates, din Lewiston. Vrea să ajungă medic veterinar. Şi eu cred că va reuşi. Iar fetiţa ei o duce foarte bine. Tu ce faci? Măcar te distrezi? Afli tot felul de lucruri despre tata şi Unchiul Butch?

A zâmbit.

— Am reuşit să aflu că tatăl tău era un mare vitezoman până s-a căsătorit cu mama ta. Condoleanţele mele…

— Mulţumesc.

Deşi mama murise cu cinci ani înainte de vara lui 2021 în care purtam noi conversaţia asta.

— Ştii că tatăl tău s-a răsturnat cu Dodge-ul unui fermier în vârstă şi aşa a ajuns să-i fie suspendat permisul de conducere pe un an?

Nu, nu ştiam. Şi i-am mărturisit asta.

— Am mai aflat că lui Dave LaVerdiere îi plăceau barurile din Lewiston şi că era topit după o dizeuză de acolo, care-şi zicea Little Jonna Jaye. Şi am mai aflat că nu i-a mai votat pe republicani după Afacerea Watergate, dar că tatăl tău nu s-a dezis niciodată de ei.

— Nu. Tata îi va vota pe republicani până la moarte. Dar…

Şi m-am aplecat conspirativ către ea.

— Tot cu titlu confidenţial, da?

— Indiscutabil!

O fi zâmbit ea ca să mă liniştească, dar îi sclipea curiozitatea în ochi.

Mi-am coborât tonul şi i-am şoptit:

— Nu l-a mai votat pe Trump pentru al doilea mandat. Nu l-a votat nici pe Biden, nu s-a simţit în stare să o facă, dar se săturase până peste cap de toate nebunelile lui Donald. Sper că ai să duci cu tine în mormânt informaţia asta.

— Pe cuvânt de onoare. Am aflat că Dave a câştigat concursul anual de mâncat plăcinte de la

târgul din orăşelul vostru, din 1960 şi până în 1966, când a renunţat să mai participe. Am aflat că, până în 1972, tatăl tău a fost mereu aruncat în apă de foştii colegi la fiecare reuniune de la terminarea şcolii. Ba chiar am văzut şi nişte poze tare nostime în care era îmbrăcat într-un costum de baie demodat şi avea pe cap un melon… presupun că era impermeabil.

— Am fost îngrozitor de ruşinat de ce făcea atunci, am zis eu. Nici nu-ţi imaginezi cât mişto s-a făcut de mine la şcoală pe chestia asta.

— Am mai aflat că, atunci când a plecat din oraş, Dave şi-a luat cu el numai strictul necesar – doar atât cât a putut să pună în genţile de la şaua motocicletei Harley Davidson. Tatăl şi mama ta au vândut toate celelalte lucruri ale lui şi i-au trimis banii. Ştiu că tatăl tău i-a vândut şi casa.

— Şi a obţinut o sumă frumuşică pe ea, am spus eu. Pentru că, la vremea respectivă, unchiul Butch nu făcea decât să picteze tot timpul, aşa că banii ăia i-au fost de mare folos până a început să-şi vândă lucrările.

— Şi tot în vremea aceea, tatăl tău scria tot timpul.

— Da, dar încă se ocupa de groapa de gunoi. A făcut asta până a vândut-o înapoi oraşului, pe la începutul anilor nouăzeci. Atunci a fost ecologizată.

— A mai cumpărat şi Târgul de Maşini Peewee’s şi l-a vândut şi pe el. Apoi a dat oraşului toţi banii.

— Pe bune? Tata nu mi-a spus.

Dar eram convins că mama ştiuse.

— Da, aşa a făcut. În fond, nu avea nevoie de banii ăia, nu? Era deja scriitor cu normă întreagă, iar toate treburile alea cu oraşul reprezentau doar un hobby.

— Faptele bune nu sunt niciodată „doar un hobby”, am zis eu.

— Tatăl tău te-a învăţat asta?

— Mama.

— Şi *ea* ce părere a avut despre norocul care a dat peste voi? Ca să nu mai vorbim şi despre cel al

unchiului Butch?

M-am gândit cum să-i răspund. Între timp, Suzie ne-a adus cafelele şi brioşele. Apoi am spus:

— Chiar nu vreau să vorbesc despre asta, doamnă Crawford.

— Spune-mi Ruth. Oricum ne tutuim.

— Bine, Ruth… dar tot nu vreau să vorbesc.

Şi-a uns brioşa cu unt. Mă privea cu un soi de stupefacţie vigilentă – că nu ştiu cum altfel să-i descriu expresia – care m-a făcut să mă simt stânjenit.

— Am suficient material ca să pot scrie un articol bun şi să-l vând revistei *Yankee,* a spus ea. Zece mii de cuvinte, culoare locală, povestiri amuzante. Numai şi numai bazaconii din alea specifice statului Maine, după care se omoară toată lumea – o grămadă de arhaisme şi expresii de genul *a umblat teleleu* sau *greu la deal cu boii mici.* Am făcut rost de fotografii cu picturile murale de la groapa de gunoi ale lui Dave LaVerdiere. Am poze cu tatăl tău – celebrul scriitor – într-un costum de baie cum se purta prin 1920, în vreme ce localnicii încearcă să-l arunce într-un rezervor cu apă.

— Câştiga doi dolari dacă se lăsa aruncat de trei ori, când se organiza aiureala aia. Iar toate câştigurile se duceau la diferite organizaţii de caritate din oraş. Toată lumea izbucnea în urale de fiecare dată când făcea pleosc.

— Am fotografii cu ei când făceau pe chelnerii şi serveau pui fript turiştilor şi vilegiaturiştilor şi amândoi purtau şorţuri şi bonete pe care scria SĂ-L PUPI PE BUCĂTAR.

— Multe femei chiar îl pupau.

— Am auzit o mulţime de poveşti pescăreşti, o mulţime de poveşti vânătoreşti, mi s-a povestit despre toate faptele bune pe care le-au făcut – cum au strâns fânul pentru omul ăla care suferise un infarct. Ştiu că Laird a luat maşina altcuiva şi că a depăşit viteza legală şi că aşa şi-a pierdut permisul. Ştiu toate astea, dar nu ştiu *nimic.* Adică nimic important, nimic care să conteze. Toţi ştiu poveşti

amuzante despre ei şi abia aşteaptă să ţi le spună – îl ştiu pe Laird Carmody *încă de pe vremea când,* îl ştiu pe Butchie LaVerdiere *încă de pe vremea când…* dar niciunul dintre ei nu este în stare să-mi explice cum de au ajuns *ce au ajuns.* Pricepi unde bat?

I-am răspuns că pricep.

— Sunt convinsă că tu ştii multe, Mark. Ce mama naibii s-a *întâmplat?* De ce nu vrei să-mi spui?

— Pentru că nu este nimic de spus, i-am zis eu.

Dar minţeam şi cred că ea şi-a dat seama.

Mi-aduc aminte de ziua când am primit un telefon de acasă – era în toamna lui 1978. „Mama” noastră de la cămin (da, aşa i se spunea pe vremea aia) a urcat gâfâind din greu până la etajul al doilea al căminului Roberts Hall ca să mă anunţe că mama (mama mea adevărată) era la telefon şi părea tulburată, adică nu urma să-mi dea veşti bune. Îngrozit, m-am grăbit să ajung în cămăruţa doamnei Hathaway.

— Mamă? S-a întâmplat ceva?

— Da. Nu. Nu ştiu. Tatăl tău a păţit ceva când a fost la vânătoare în 30-Mile Wood.

Şi a adăugat:

— Nici Butch nu mai e cum era.

Am simţit cum mi se urcă stomacul în gât şi testiculele se grăbesc să-l urmeze, ca să nu-l lase singur.

— Un accident? Au păţit ceva? A murit…

N-am putut să termin întrebarea, de teamă să nu primesc un răspuns afirmativ.

— N-au absolut nimic. Din punct de vedere fizic, vreau să zic. Dar s-a întâmplat ceva. Tatăl tău are privirea unuia care a văzut o fantomă. La fel şi Butch. Mi-au înşirat tot felul de baliverne… cică s-ar fi rătăcit. Dar ăştia doi ştiu şi cu ochii închişi pe unde să meargă prin 30-Mile. Aş vrea să vii acasă, Mark. Nu chiar acum, dar măcar în weekend. Poate

tu ai să reuşeşti să afli ce a fost. Însă, atunci când l-am întrebat, tata a susţinut că se rătăciseră, nimic mai mult. Şi că, în cele din urmă, au reuşit să găsească drumul înapoi la Pârâul Jilasi (denumire americanizată a salutului indigen pentru „Bun-venit”) şi au ajuns în spatele cimitirului, teferi şi nevătămaţi.

Nici eu n-am crezut o iotă din povestea aia cu „rătăcitul în pădure”. M-am întors la şcoală şi, înainte de vacanţa de Crăciun, mi-a venit o idee de-a dreptul înspăimântătoare: unul dintre ei împuşcase din greşeală un alt vânător – eveniment nefericit care are loc de câteva ori în timpul fiecărui sezon de vânătoare – şi îl omorâse şi apoi l-au îngropat amândoi undeva, în adâncul pădurii.

În Ajunul Crăciunului, după ce mama se dusese la culcare, mi-am luat inima în dinţi şi i-am spus tatei ce credeam. Eram amândoi în living şi admiram bradul împodobit. Când m-a auzit, tata a căpătat o expresie şocată… după care a început să râdă.

— Nu, Doamne fereşte, sigur că nu! Dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, ne-am fi dus imediat să anunţăm autorităţile şi am fi suportat consecinţele. Pur şi simplu ne-am rătăcit. I se poate întâmpla oricui, puştiule.

Mi-am amintit vorba folosită de mama şi mi-a venit să o spun cu glas tare: baliverne.

Umorul tatei era unul foarte sec şi cel mai bine s-a manifestat atunci când a venit contabilul lui de la New York – asta s-a întâmplat atunci când i s-a publicat ultimul roman – şi i-a spus că deţine în conturi peste zece milioane de dolari. Sigur, averea asta nu se putea compara cu cea a lui J.K. Rowling (şi nici cu a lui James Patterson), dar tot era o sumă considerabilă. Tata a rumegat puţin vestea primită, apoi a zis:

— Deci cărţile nu sunt doar obiecte de decor.

Evident nedumerit de această reacţie, contabilul a căscat ochii la el, dar eu m-am prins de poantă şi am râs.

— Înseamnă că n-o să te las prea sărac, Markey, a continuat tata.

Probabil că m-a văzut tresărind sau poate doar şi-a dat seama de semnificaţia vorbelor lui. S-a aplecat şi m-a bătut uşurel pe mână, aşa cum făcea pe vremea când eram mic şi mă speria ceva.

Nu mai eram mic, dar eram singur. În 1988 m-am căsătorit cu Susan Wiggins, care terminase Dreptul şi lucra la procuratura comitatului. Zicea că îşi doreşte copii, dar tot amâna momentul procreării. Cu puţin timp înainte de aniversarea a doisprezece ani de căsnicie (ocazie pentru care îi luasem un colier de perle), m-a anunţat că mă părăseşte pentru un alt bărbat. Povestea e mai complicată, presupun că aşa sunt toate întâmplările de genul ăsta, însă nu este nevoie să ştiţi mai mult, pentru că nu despre mine este vorba aici – nu chiar. Însă, atunci când tata a zis chestia aia cum că n-o să mă lase sărac, eu m-am întrebat – cred că amândoi ne-am întrebat – *cui* îi voi lăsa *eu* alea zece milioane sau ce va mai rămâne din ele atunci când îmi va suna ceasul.

Probabil Inspectoratului Şcolar Nr. 19. Pentru că şcolile duc mereu lipsă de bani.

— Nu se poate, trebuie să ştii, a insistat Ruth în ziua aceea, la Koffee Kup. *Trebuie.* N-am să spun nimănui, aşa cum ne-am înţeles, da?

— Nici nu ai avea ce să spui, pentru că realmente nu ştiu nimic, am răspuns eu.

Nu ştiam decât că tata şi unchiul Butch au păţit ceva în timpul uneia dintre partidele lor anuale de vânătoare, desfăşurate în luna noiembrie a anului 1978. Şi că imediat după aceea tata a devenit un autor de romane foarte groase (botezate de critici „cărţi cu trei etaje”) şi cu foarte mare succes la public. Mai ştiam că şi Dave LaVerdiere ajunsese celebru, mai întâi ca ilustrator de carte, iar apoi ca

pictor „care combină suprarealismul Fridei Kahlo cu romantismul american al lui Norman Rockwell” *(Art Review)*

— Poate au ajuns la o răscruce de drumuri, a zis ea, şi şi-au vândut sufletul în schimbul faimei, aşa cum se spune că ar fi făcut cântăreţul Robert Johnson. Au făcut un pact cu diavolul.

Am râs, deşi v-aş minţi dacă aş spune că nu-mi trecuse şi mie gândul ăsta prin minte, mai cu seamă în nopţile de vară, când tunetele şi fulgerele furtunilor mă ţineau treaz.

— Păi, dacă au făcut treaba asta, înseamnă că acordul l-au încheiat pentru mult mai mulţi ani, nu doar pentru şapte. Iar tata şi-a publicat prima carte în 1980, acelaşi an în care portretul lui John Lennon, făcut de unchiul Butch, a apărut pe coperta revistei *Time.*

— Deci, aproape patruzeci de ani pentru LaVerdiere, a murmurat ea, dusă pe gânduri, iar tatăl tău încă se ţine foarte bine, chiar dacă nu mai scrie.

— „Foarte bine” e cam exagerat, am zis eu, amintindu-mi de cearşafurile îmbibate de urină pe care le schimbasem chiar în acea dimineaţă, înainte să ridic ancora şi să pornesc spre Castle Rock. Dar *încă* o duce destul de bine. Spune-mi acum ceva şi despre tine. Cât timp mai ai de gând să pierzi în colţul nostru uitat de lume, dezgropând morţii şi căutând tot felul de informaţii calomnioase despre Carmody şi LaVerdiere?

— Urât din partea ta că spui asta!

— Scuze. Am făcut un banc prost.

Îşi terminase brioşa (v-am zis că erau bune), iar acum fărâmiţa între degete firimiturile rămase.

— Încă o zi sau două. Vreau să mă mai duc o dată la căminul ăla de bătrâni din Harlow şi să discut din nou cu sora lui LaVerdiere – sigur, dacă şi ea va fi de acord să vorbească cu mine. O să-mi iasă un articol foarte bun, care se va vinde extrem de bine. Însă în niciun caz nu este ce îmi doream eu.

— Poate că îţi doreai ceva ce nu există. Poate talentul creator trebuie să rămână o enigmă.

A strâmbat din nas la mine şi a zis.

— Poate ar fi bine s-o laşi mai uşor cu metafizica şi să nu te bagi unde nu-ţi fierbe oala. Îmi permiţi să-ţi fac cinste cu brioşele şi cafeaua?

— Nu.

Toată lumea din Harlow ne ştie casa de pe Benson Street. Câteodată se mai întâmplă ca unii dintre cititorii fideli ai cărţilor tatei, care trec din întâmplare prin orăşelul nostru, să se oprească doar cât să arunce o privire la ea. Cu toate că se simt cam dezamăgiţi după aceea – şi de ce n-ar fi? Este doar o casă la fel ca toate celelalte din New England, într-un orăşel care abundă în aşa ceva. Poate puţin mai mare, cu o curte spaţioasă, plină de flori. Mama le plantase şi a avut grijă de ele până în ziua în care a murit. Acum le udă şi le îngrijeşte Jimmy Griggs, angajatul nostru. Pe toate. Mai puţin crinii sălbatici, care cresc de-a lungul gardului nostru de uluci de la stradă. Tatei îi place să se ocupe singur de ei, pentru că fuseseră preferaţii mamei. Când se duce să îi ude, ori doar se plimbă agale pe lângă ei, şchiopătând şi sprijinindu-se în baston, eu cred că o face ca să-şi amintească de femeia căreia i-a spus o viaţă întreagă „iubita mea Sheila”. Uneori se apleacă şi mângâie câte o floare – petalele care formează o coroană deasupra unei tulpini subţiri şi fără frunze, numită „lujer”. Cele mai multe dintre flori sunt galbene, roz şi portocalii, însă lui îi plac mai ales cele roşii, care îi aduc aminte de obrajii ei îmbujoraţi. Ceilalţi oameni îl considerau un om cam ursuz şi cinic – ca să nu mai vorbesc despre umorul lui sec; dar, în adâncul sufletului, a fost mereu un romantic – poate chiar un pic prea sentimental. Mi-a mărturisit odată că îşi ascundea partea aceasta a firii lui pentru că era extrem de sensibilă şi putea fi foarte uşor rănită.

Evident că Ruth ne cunoştea adresa. O văzusem de mai multe ori trecând pe stradă cu maşinuţa ei

Corolla, iar o dată chiar s-a oprit ca să facă nişte poze. Sunt convins că ştia şi că tata obişnuia să se plimbe pe lângă gard dimineaţa ca să admire crinii, iar dacă nu v-aţi dat deja seama cât de insistentă şi încăpăţânată era cucoana asta, înseamnă că eu nu mi-am făcut bine treaba.

La două zile după conversaţia noastră confidenţială de la Koffee Kup, tipa a apărut pe Benson Street. Mergea cu viteză mică şi, în loc să treacă mai departe, a oprit chiar lângă cele două panouri discrete, montate de-o parte şi de cealaltă a porţii. Pe unul scria: VĂ RUGĂM SĂ NE RESPECTAŢI DREPTUL LA O VIAŢĂ PRIVATĂ. Iar pe celălalt: DL CARMODY NU DĂ AUTOGRAFE. Tocmai ce mergeam alături de tata, aşa cum făceam de obicei când ieşea să inspecteze crinii; împlinise optzeci şi opt de ani în vara aceea a anului 2021 şi se mai împleticea uneori, chiar dacă se sprijinea în baston. Ruth a coborât din maşină şi s-a apropiat de gardul nostru de uluci. Totuşi, nu a încercat poarta ca să vadă dacă este deschisă. Insistentă, dar respectând limitele impuse. Îmi plăcea chestia asta. La naiba, îmi plăcea de ea. Punct! Purta o mască cu imprimeu floral. Tata nu avea mască, pretindea că nu mai poate să respire dacă poartă aşa ceva. Însă nu a avut nicio obiecţie împotriva vaccinării.

I-a aruncat o privire curioasă, dar pe buze îi apăruse deja un zâmbet firav. Tipa arăta chiar foarte bine, mai ales în lumina acelei dimineţi de vară. Cămaşă în carouri, fustă de blugi, şosete albe şi adidaşi. Părul şi-l prinsese la spate, într-o coadă, aşa cum poartă adolescentele.

— Scrie şi acolo, duduie. Nu dau autografe.

— Stai puţin, nu cred că asta vrea, am intervenit eu, amuzat la culme de impertinenţa ei.

— Sunt Ruth Crawford, domnule. V-am scris şi v-am rugat să-mi acordaţi un interviu. M-aţi refuzat, dar m-am gândit să mai încerc încă o dată – de data asta faţă în faţă – înainte de a pleca înapoi la Boston.

— Aha! a priceput tata. Vrei să afli cât mai multe despre mine şi Butch, da? Şi tot crezi că nu a fost o coincidenţă?

— Da. Cu toate că nu am impresia că am ajuns la miezul problemei.

— Adică în miezul întunericului, a râs tata. Scuze, o glumă de scriitor. Ştiu o grămadă din astea, deşi s-au cam prăfuit de când am renunţat să mai dau interviuri. Legământ pe care intenţionez să-l ţin şi acum, chiar dacă îmi pari o domnişoară cumsecade, iar Mark – fiul meu – zice că eşti o persoană onestă şi cu mult bun-simţ.

Apoi tata a făcut un gest care m-a uimit şi m-a bucurat totodată: i-a întins mâna peste gard. Şi Ruth a părut surprinsă, dar i-a strâns-o cu grijă, nu cumva să-i provoace vreo durere.

— Vă mulţumesc, domnule. Am simţit că merită să mai încerc o dată. Minunate flori aveţi aici! Îmi plac foarte mult crinii.

— Adevărat? Sau zici doar aşa, ca să-mi intri în graţii?

— Foarte adevărat.

— Şi soţiei mele îi plăceau. Şi, din moment ce ai avut amabilitatea să vorbeşti atât de frumos despre florile îndrăgite de iubita mea Sheila, am să-ţi ofer o şansă la care nu te-ai fi aşteptat.

Îi sclipeau ochii. Frumuseţea ei – posibil şi cutezanţa de care dădea dovadă – îl învioraseră la fel cum apa înviora florile iubitei lui Sheila.

Ruth a zâmbit:

— Despre ce şansă este vorba, domnule Carmody?

— Ai voie să-mi pui trei întrebări şi îţi permit să-mi introduci răspunsurile în articolul tău. Ce părere ai?

Eu eram încântat. La fel de încântată părea şi Ruth Crawford.

— Excelent! a exclamat ea.

— Atunci, dă-i drumul, duduie! Întreabă-mă!

— Staţi un pic! Trebuie să mă gândesc… să aleg… Nu mă presaţi.

— Ai dreptate, dar ştii şi tu cum se zice: presiunea transformă cărbunele în diamant.

Ruth nu l-a întrebat dacă îi permite să înregistreze discuţia, chestie care mie mi s-a părut foarte inteligentă. Şi-a lovit uşurel buzele cu degetul arătător, dar fără să-şi ia ochii de la tata.

— În regulă. Întrebarea numărul unu: Ce v-a plăcut cel mai mult şi mai mult la domnul LaVerdiere?

Tata n-a stat absolut deloc pe gânduri:

— Loialitatea lui. Faptul că puteam avea încredere absolută în el. În fond, cred că înseamnă unul şi acelaşi lucru. Tare norocos este bărbatul ăla care are măcar un singur prieten bun. Presupun că femeile au mai multe astfel de prietene… dar tu trebuie că ştii mai bine. Ruth a căzut pe gânduri. Apoi a spus:

— Cred că am două prietene cărora simt că le pot împărtăşi cele mai mari secrete ale mele. Ba nu… trei… am trei asemenea prietene.

— Înseamnă că eşti o norocoasă. Următoarea întrebare.

Ruth a ezitat puţin, poate pentru că mai avea cel puţin încă o sută de întrebări de pus în acest interviu luat peste gardul nostru de uluci. Un interviu pentru care nu se pregătise, un interviu care avea loc acum – ori niciodată. Iar surâsul cam strâmb şi nu prea amabil al tatei îmi dădea de înţeles că el ştia foarte bine în ce situaţie o pusese.

— Trece timpul, duduie Crawford. Foarte curând voi fi nevoit să mă retrag în casă, ca să-mi odihnesc oasele bătrâne.

— Bine. Care este cea mai frumoasă amintire din timpul petrecut cu prietenul dumneavoastră? Evident că mi-aş dori să aflu şi despre cea mai urâtă amintire, dar vreau neapărat să mai am o întrebare de pus.

Tata a început să râdă.

— Haide că-ţi mai dau dreptul la încă una, pentru că-mi place încăpăţânarea ta şi pentru că eşti foarte atrăgătoare. Cea mai urâtă amintire o am din

Seattle, din ultima călătorie prin ţară pe care am făcut-o – îmi imaginez că n-o să mai apuc să fac şi alta. Atunci m-am uitat la un sicriu, ştiind că înăuntru era prietenul meu de o viaţă. Şi că degetele lui măiestre nu ne vor mai încânta cu niciun tablou minunat.

— Şi cea mai frumoasă?

— Când mergeam la vânătoare în 30-Mile, a răspuns el, fără să stea deloc pe gânduri. Încă din adolescenţă, ne duceam acolo fix în a doua săptămână din noiembrie. Treaba asta a durat până când Butch s-a urcat pe calul lui înaripat – ştii că despre motocicletă vorbesc, da? – şi şi-a luat zborul spre lumea largă. Când mergeam la vânătoare, obişnuiam să dormim într-o căbănuţă construită de bunicul meu. Butch susţinea sus şi tare că *tac-su mare* făcuse acoperişul, dar nu avem de unde să fim siguri de asta. Se afla cam la vreo două sute şi ceva de metri dincolo de Pârâul Jilasi. Aveam un jeep Willys vechi şi, până prin '54 sau '55, traversam cu el podeţul de scânduri, îl lăsam în cealaltă parte şi o luam la picior până la cabană, cu raniţele şi puştile în spate. După aia ne-am dat seama că nu ne mai putem baza pe Willys să ne treacă podul deja şubrezit de prea multe viituri, aşa că îl lăsam pe malul dinspre oraş şi traversam pe jos pârâul. S-a întrerupt, a oftat cu tristeţe şi a privit în gol – probabil căutând trecutul în zare.

— Acum, din pricina defrişărilor făcute de fabrica aia de chibrituri, Diamont Match, şi din cauza proiectului ăluia imobiliar de pe Dark Score Lake… acolo, unde a fost terenul lui Noonan, 30-Mile Wood e mai degrabă 20-Mile Wood. Însă, pe vremea aia, pădurea era suficient de mare pentru ca doi băieţi… şi mai încolo, doi tineri… să poată hoinări nestingheriţi prin ea. Uneori împuşcam câte o căprioară. Odată am împuşcat chiar şi un curcan, dar nu ne-a plăcut carnea lui – prea tare şi fără pic de gust. Dar nu vânătoarea era cea mai importantă pentru noi. Pur şi simplu ne plăcea să fim de capul nostru în alea cinci, sau şase, sau şapte zile.

Probabil că mulţi bărbaţi au luat calea codrului doar ca să poată fuma şi bea în voie – poate chiar ca să-şi facă de cap în barurile din preajmă. Numai că noi nici n-am fumat, nici n-am băut, nici n-am agăţat prostituate. Mă rog, de băut am băut… dar puţin… adică, dacă luam la noi o sticlă cu whisky, aia ne ţinea o săptămână şi ne mai şi rămânea un pic, iar picul ăla îl aruncam în focul de tabără, pentru că ne plăcea să vedem cum se înalţă flăcările. Discutam despre toate cele – despre Dumnezeu şi despre echipa Red Sox şi despre politică şi despre cum s-ar putea sfârşi întreaga lume într-o explozie nucleară. Mi-aduc aminte cum stăteam odată amândoi pe un buştean, şi un cerb lopătar… poate cel mai mare pe care l-am văzut vreodată… cu vreo optsprezece ramificaţii la coarne… poate cel mai mare cerb văzut vreodată de *orice* om de pe lumea asta… în fine, orice om de prin părţile astea… deci, cerbul ăla a apărut şi a început să se plimbe prin mlaştina din vale de noi. Parcă era o divă la o prezentare de modă, aşa de graţios se mişca. Am ridicat puşca, dar Butch m-a apucat de braţ. „Nu trage, mi-a zis el. Te rog. Nu-l împuşca.” Şi nu l-am împuşcat.

Serile făceam focul în vatră şi beam câte o duşcă sau două de whisky. Butch lua mereu un bloc de desen cu el, aşa că se apuca să deseneze. Câteodată mă ruga să-i povestesc ceva şi o făceam cu mare plăcere. Una dintre poveştile de atunci a devenit prima mea carte, *Furtuna cu fulgere.*

Vedeam cum Ruth Crawford încearcă să ţină minte toate aceste detalii. Erau ca o mină de aur pentru ea şi erau ca o mină de aur şi pentru mine. Pentru că nu-l auzisem niciodată pe tata vorbind despre căbănuţa aia din pădure.

— Nu cred că ai citit un eseu care se numeşte „Înapoi pe plută, iubite Huck”, nu?

Ruth a clătinat din cap.

— Nu? Nu, bineînţeles că nu. Nu-l mai citeşte nimeni pe criticul Leslie Fiedler şi e mare păcat. Avea o atitudine scandaloasă, se opunea tuturor ideilor considerate sacrosancte în literatură, oripila

lumea de parcă ar fi fost în India şi s-ar fi apucat să măcelărească vacile alea sacre de acolo. Dar tocmai asta îl făcea atât de interesant şi amuzant. În eseul ăla despre care vorbesc, susţine că homosexualitatea reprezintă motorul literaturii americane – că naraţiunile despre relaţiile strânse între bărbaţi nu sunt decât nişte povestiri despre dorinţe sexuale suprimate. Evident că astea nu sunt decât nişte prostii, care probabil că dezvăluie mai multe despre Fiedler decât despre homosexualitatea incipientă. Pentru că… de ce oare? Îmi poate răspunde unul dintre voi?

Ruth avea o privire fixă, de parcă s-ar fi temut să nu rupă vraja (acea vrajă ţesută de el şi aruncată atât asupra lui, cât şi asupra ei), aşa că am vorbit eu:

— Pentru că este o abordare superficială. Transformă într-un banc porcos adevărata prietenie dintre doi bărbaţi.

— Simplifici prea mult, dar nu greşeşti, a zis tata. Butch şi cu mine eram prieteni, nu iubiţi. Iar atunci, în timpul acelor săptămâni petrecute în pădure, ne-am bucurat de prietenia noastră în cea mai pură stare a ei. Care este un fel de dragoste. Nu că aş fi iubit-o mai puţin pe Sheila sau că lui Butch nu i-ar mai fi făcut plăcere escapadele din oraş – era nebun după muzica rock-and-roll… turbat era după ea… zicea că seamănă cu bopul[2]. Însă, atunci când eram în 30-Mile Wood, dispăreau toate nebuniile şi toată zarva lumii reale.

— Vă aveaţi unul pe altul, am spus eu.

— Chiar aşa. Ultima întrebare, duduie.

Ruth n-a mai ezitat.

— Şi ce s-a întâmplat? Cum de aţi încetat să mai fiţi nişte simpli oameni de la ţară şi aţi devenit două personalităţi de renume mondial? Două simboluri culturale?

Parcă tata s-a schimbat la faţă şi eu mi-am adus aminte de telefonul disperat primit de la mama când eram la facultate: *tatăl tău are privirea unuia care a văzut o fantomă.* Înseamnă că atunci a văzut-o din

nou. Apoi a schiţat un zâmbet, iar fantoma a dispărut.

— Eram doar două pramatii cu talent, a spus el. Hai s-o lăsăm aşa! Acum ar cam trebui să mă duc în casă, ca să nu mă ardă soarele ăsta.

— Dar…

— Niciun „dar”, a zis el pe un ton tăios care a speriat-o un pic. Am terminat.

— Mi se pare că nici nu te aşteptai să afli atât de multe, i-am spus eu lui Ruth. Mulţumeşte-te cu asta.

— Presupun că sunt obligată să o fac. Vă mulţumesc, domnule Carmody.

Tata şi-a ridicat mâna deformată de artrită, arătând că îi acceptă mulţumirile. L-am condus până la casă şi l-am ajutat să urce treptele de la verandă. Ruth Crawford a mai rămas puţin în faţa gardului, după care s-a suit în maşină şi a plecat. N-am mai văzut-o niciodată, dar evident că i-am citit articolul despre tata şi unchiul Butch. Articol plin de viaţă, presărat cu o mulţime de povestioare amuzante – deşi relatate într-o manieră puţin cam superficială. A apărut în revista *Yankee* şi a fost de două ori mai lung decât orice articol publicat vreodată acolo. Sunt convins că tipa şi-a dat seama că a aflat infinit mai multe lucruri decât se aşteptase în ziua aia când se oprise în faţa casei noastre, inclusiv titlul: „Două pramatii cu talent”.

Mama mea – Sheila Wise Carmody, Doamna Crinilor Sălbatici – s-a stins în anul 2016, la vârsta de şaptezeci şi opt de ani. Moartea ei a fost un şoc pentru toată lumea. Nu fuma, bea doar câte un păhărel de vin şi numai la ocazii speciale, nu era nici prea grasă, nici prea slabă. Mama ei trăise până la nouăzeci şi şapte de ani, iar bunica ei până la nouăzeci şi nouă. Însă mama a suferit un infarct miocardic acut în timp ce venea cu maşina spre casă, cu o groază de cumpărături în portbagaj, făcute la băcănia din Castle Rock. Tocmai mergea pe Sirois Hill când a început să se simtă rău. A oprit

pe marginea drumului, a tras frâna de mână, şi-a strâns mâinile în poală şi a plecat spre întunericul acela care înconjoară lumina efemeră căreia îi zicem „viaţă”. Tata a suferit cumplit de mult la moartea bunului şi vechiului său prieten, Dave LaVerdiere, însă cea a soţiei lui l-a distrus de-a dreptul.

— Ar fi trebuit să mai trăiască, a spus el la înmormântare. Cineva acolo sus a făcut o greşeală îngrozitoare.

Recunosc, nu au fost cele mai elocvente cuvinte spuse vreodată de tata, însă încă era în stare de şoc.

Vreme de şase luni după aceea, a dormit pe canapeaua extensibilă de la parter. În cele din urmă – şi după insistenţele mele – a fost de acord să scoatem toate lucrurile mamei din dormitorul unde ea şi tata petrecuseră peste 21.000 de nopţi. Cele mai multe dintre hainele ei au ajuns la o organizaţie de caritate din Lewiston, la care ţinea mult. Bijuteriile au fost împărţite prietenelor ei, cu excepţia inelului de logodnă, pe care tata l-a purtat în buzunarul mic de la pantaloni până în ziua morţii.

Curăţenia s-a dovedit a fi o treabă foarte dificilă pentru el (pentru amândoi), dar atunci când am ajuns la micul ei cabinet, cam cât o debara, de lângă holul de la intrare, tata a refuzat categoric să se mai implice.

— Nu pot, Mark, mi-a zis el. Pur şi simplu nu mă simt în stare. M-ar termina definitiv. Trebuie s-o faci singur. Pune-i toate hârtiile în cutii şi du-le la subsol. O să mă uit peste ele la un moment dat şi o să văd ce trebuie să păstrăm şi ce nu.

Din câte ştiu eu, nu s-a uitat niciodată pe hârtiile alea. Iar cutiile sunt şi acum acolo unde le-am pus eu, sub masa de ping-pong, care n-a mai fost folosită de la partidele pe care obişnuiam să le joc cu mama. Îmi aduc şi acum aminte cât de colorat obişnuia ea să înjure de fiecare dată când dădeam câte o lovitură imparabilă. Şi mie mi-a fost îngrozitor de greu să fac curăţenie în „cămăruţa ei de meditaţie” – cum obişnuia să-i spună. Dar şi mai

greu mi-a fost să mă uit la masa aia prăfuită de ping-pong, cu fileul verde lăsat.

La o zi sau două după originalul interviu acordat de tata lui Ruth Crawford peste gardul nostru de uluci, mi-am adus dintr-odată aminte cum am luat un Valium înainte să intru în „cămăruţa de meditaţie" a mamei, cu câte două cutii destul de mari din carton. Când am ajuns la sertarul de jos al biroului, am dat acolo peste un teanc de caiete cu spiră. Am deschis unul şi am văzut scrisul inconfundabil al tatei – nu cunosc pe nimeni altcineva care să scrie înclinat spre stânga. Erau nişte notiţe de dinainte de debutul în literatură, după care fiecare carte a lui – chiar şi prima – a devenit un bestseller.

Primele trei romane, scrise înainte ca toată lumea să aibă câte un computer, au fost realizate la o maşină de scris IBM electrică, pe care o căra acasă în fiecare după-amiază de la primăria orăşelului nostru. Şi îmi dădea să-i citesc manuscrisele dactilografiate, pe care mi le amintesc şi în ziua de azi. Unele cuvinte erau tăiate cu pixul, altele adăugate între rânduri, introducea slash-uri în paragrafele care i se păreau prea lungi – pentru că aşa se proceda înainte de inventarea funcţiei „delete".

Câteodată folosea tasta *x* ca să şteargă anumite cuvinte şi astfel *O zi frumoasă şi minunată* devenea *O zi xxxxxxxxx minunată.*

Insist asupra acestor lucruri pentru că au fost puţine ştersături sau înlocuiri de cuvinte în manuscrisele romanelor *Furtuna cu fulgere, Formidabila generaţie* şi *Autostrada 19.* În schimb, caietele alea cu spiră erau atât de pline de tăieturi de cuvinte, încât unele pagini fuseseră de-a dreptul găurite. Altele erau complet mâzgălite, ca într-un acces de furie. Existau şi note pe marginea lor, de pildă: *Ce se întâmplă cu Tommy?* şi *Nu uita de scrin!!!* Douăsprezece asemenea caiete avea teancul ăla, iar cel de la fund era clar o primă schiţă a

romanului *Furtuna cu fulgere.* Nu prea proastă… dar nici foarte bună.

Cu gândul la ultima întrebare pusă de Ruth – şi la telefonul disperat primit de la mama în 1978 – am căutat acum cutia în care se găseau caietele astea vechi. L-am găsit pe cel care mă interesa, m-am aşezat turceşte sub un bec chior şi am citit câteva pagini.

Venea furtuna!

~~Jason~~ Jack stătea pe prispă şi se uita la norii negri care se adunau spre apus. A tunat puternic! Fulgerele au străpuns tot cerul! Au izbit pământul ca nişte berbeci de foc! Vântul a început să ~~sufle~~ urle. Jack era extrem de speriat, dar nu putea să nu se uite. Foc înainte de ploaie, şi-a spus el. FOC ÎNAINTE DE PLOAIE!

Da, cuvintele astea descriau un tablou şi povesteau ceva, dar figurile de stil erau cam răsuflate – cam prea răsuflate. Pe pagina aceea şi pe următoarele, parcă-l şi vedeam pe tata căznindu-se să redea cât mai plastic ce avea în faţa ochilor. Şi cum îşi dădea seama că nu suna tocmai în regulă ce zicea el acolo şi, prin urmare, se chinuia şi se chinuia şi se tot chinuia să-i iasă mai bine. Dureros de greu trebuie să-i fi fost, tocmai pentru că rândurile alea simţeau *nevoia* să fie excepţionale… şi nu erau deloc aşa.

Am intrat în biroul tatei şi am luat de pe raft un exemplar neredactat al romanului *Furtuna cu fulgere.* L-am deschis la prima pagină şi am citit asta:

Se apropia furtuna.

Cu mâinile în buzunare, Jack Elway stătea pe prispă şi se uita la norii negri care se ridicau spre apus ca un fum gros, acoperind stelele una câte una. Se auzeau tunete din depărtare. Fulgerele luminau norii, făcându-i să arate ca nişte creieri – sau, cel puţin, aşa i se părea lui. Vântul se înteţea. Foc înainte de ploaie, *şi-a spus băiatul.* Foc înainte de ploaie. *Gândul acesta îl îngrozea, dar nu-şi putea lua ochii de la norii aceia.*

Comparând varianta scrisă de mână şi destul de proastă (dar care încerca din răsputeri să sune cât mai bine) cu cea din cartea publicată, m-am gândit mai întâi la picturile lui Butch LaVerdiere de pe gardul gropii de gunoi şi apoi la tabloul cu Elvis şi Marilyn pe aleea parcului de distracţii, tablou care se vânduse cu trei milioane de dolari. M-am gândit din nou că primele au reprezentat bobocul, iar tabloul a fost floarea.

Peste tot în ţara aceasta – peste tot în întreaga *lume* – există bărbaţi şi femei care pictează tablouri, scriu poveşti, cântă la instrumente. Unii dintre aceştia se duc la seminare, la ateliere de creaţie, la cursuri de artă. Alţii îşi angajează profesori. Roadele strădaniilor le sunt admirate – din complezenţă, fireşte! – de prieteni şi rude, care exclamă *O, foarte frumos!* şi uită totul în secunda următoare. Când eram mic, îmi plăceau poveştile pe care mi le spunea tata. Mă captivau şi ziceam *O, foarte frumos, tati!* Sunt sigur că la fel îşi spuneau şi oamenii care treceau pe lângă groapa de gunoi şi vedeau frescele îndrăzneţe şi încărcate ale unchiului Butch: *O, foarte frumos!* După care îşi vedeau de drumul lor. Pentru că întotdeauna există cineva care pictează tablouri, întotdeauna există cineva care spune poveşti, întotdeauna există cineva care interpretează la chitară cântecul „Call Me the Breeze” al lui JJ. Cale. Cele mai multe dintre aceste încercări artistice sunt uşor de uitat. Altele sunt destul de bune. Dar foarte puţine sunt memorabile. Nu ştiu de ce se întâmplă aşa. N-am ştiut nici cum cei doi oameni de la ţară au reuşit să facă saltul de la „binişor” la „destul de bine” şi apoi la „excepţional”.

Dar am aflat.

Într-o zi, cam la doi ani după scurtul interviu acordat lui Ruth Crawford, tata inspecta din nou crinii sălbatici de lângă gardul de uluci. Tocmai îmi arăta cum începuseră să crească şi alţii, de cealaltă

parte a gardului, ba chiar şi pe trotuarul de vizavi, când am auzit un pocnet înfundat. Mi-am imaginat că o fi călcat pe o creangă de pe jos. Numai că a făcut ochii mari şi a căscat gura la mine, iar eu mi-am spus (îmi aduc foarte bine aminte de asta) *Aşa arăta tata în copilărie, când făcea câte o năzbâtie.* Dar apoi s-a înclinat într-o parte. A vrut să se apuce de gard. Eu am vrut să-l apuc de braţ. N-am reuşit niciunul. Tata a căzut pe iarbă şi a început să ţipe. Nu am în permanenţă mobilul la mine – nu fac parte din generaţia care mai degrabă ar ieşi din casă fără chiloţi decât fără telefon – însă îl aveam în ziua aceea. Am sunat la Urgenţe şi le-am spus că am nevoie de o ambulanţă pe Benson Street, numărul 29, pentru că tatăl meu a suferit un accident.

M-am pus în genunchi lângă el şi am încercat să-i îndrept piciorul. A zbierat şi mi-a zis că nu-nu-nu, „mă doare, Markey, mă doare”. Era alb la faţă ca neaua proaspăt aşternută, alb ca burta balenei Moby Dick, alb ca praful de cocaină, alb ca uitarea. Nu mă simţeam bătrân prea des, poate unde bărbatul cu care locuiam era mult mai în vârstă decât mine. Însă în clipele acelea m-am simţit îngrozitor de bătrân. Îmi tot repetam că nu trebuie să leşin. Îmi tot repetam că nu trebuie să fac vreun atac de cord. Şi speram din tot sufletul să se afle prin apropiere salvarea oraşului, cumpărată de tata şi unchiul Butch, deoarece ambulanţa de la Gates Falls ar fi făcut o jumătate de oră pe drum, iar una de la Castle Rock ar fi venit şi mai târziu.

Şi astăzi îmi mai răsună în urechi ţipetele tatei. Şi-a pierdut cunoştinţa chiar înainte să apară salvarea din Harlow. Iar ăsta a fost un lucru bun. L-au urcat în spate şi l-au dus la spitalul St. Stephens, unde medicii au reuşit să-l stabilizeze – sigur, atâta cât mai *poate* fi stabilizat un om de nouăzeci de ani – şi l-au dus la radiografie. Avea fractură de şold. Dar nu dintr-o cauză anume; pur şi simplu se întâmplase. Iar ortopedul mi-a spus că nu era doar o ruptură a osului. Acesta explodase de-a dreptul.

— Nu îmi dau seama cum să procedez în continuare, mi-a zis domnul doctor Patel. Dacă ar fi de vârsta dumneavoastră, evident că aş recomanda o proteză totală, dar domnul Carmody suferă de osteoporoză în stadiu avansat. Are oasele casante, ca de sticlă. Toate oasele. Plus că este foarte în vârstă.

Şi-a întins mâinile peste radiografii şi a adăugat:

— Dumneavoastră ce spuneţi?

— E treaz acum?

Patel a dat un telefon. A pus întrebarea. A ascultat răspunsul. A închis.

— Are mintea înceţoşată de la analgezicele primite, dar este conştient şi poate răspunde la întrebări. Doreşte să discute cu dumneavoastră.

Chiar dacă se înregistra o scădere a cazurilor de Covid, în spitalul St. Stephen's tot mare înghesuială era. Totuşi, tata a fost internat într-o rezervă. Datorită faptului că îşi permitea să plătească, dar şi pentru că era o celebritate.

Şi îl iubea toată lumea din comitatul Castle. I-am dăruit odată un tricou pe care scria SCRIITOR CELEBRU, iar tata l-a purtat cu mare mândrie.

Acum nu mai era atât de alb ca burta lui Moby Dick, dar tot părea zdruncinat. Era tras la faţă şi obrajii îi luceau de la transpiraţie. Părul îi stătea zburlit în toate direcţiile.

— Mi-am rupt afurisitul ăsta de şold, Markey, a reuşit el să murmure. Doctorul ăla pakistanez zice că-i o mare minune că n-am păţit-o când ne-am dus la înmormântarea lui Butchie. Mai ţii minte?

— Normal că mai ţin.

M-am aşezat pe marginea patului şi mi-am scos pieptănul din buzunar.

A ridicat imediat o mână, făcând gestul ăla autoritar cu care mă oprea mereu să fac câte ceva.

— Să nu care cumva să îndrăzneşti! Nu-s copil.

— Ştiu, dar arăţi de parcă ai fi închis la balamuc.

A lăsat mâna jos.

— Bine, îţi dau voie. Însă doar pentru că ţi-am schimbat pe vremuri scutecele pline cu răhăţei.

Credeam că asta fusese treaba mamei, dar nu m-am apucat să-l contrazic. I-am aranjat părul cât de bine m-am priceput.

— Auzi, tată? Doctorul încearcă să-şi dea seama dacă e mai bine să-ţi pună o proteză de…

— Taci! mi-a cerut el. Vezi că mi-au băgat pantalonii în dulap.

— Dar, tată, nu pleci nicăieri…

Şi-a dat ochii peste cap.

— Isuse, cât de cretin crezi că sunt? Adu-mi cheile din buzunar.

Am găsit brelocul în buzunarul din stânga, sub o grămăjoară de monede. L-a luat cu o mână care-i tremura un pic prea tare (şi mi-a făcut rău să văd asta), l-a apropiat de ochi şi a ales o cheiţă argintie.

— Cu asta ai să deschizi sertarul de jos al biroului meu. Dacă nu o să scap din rahatul ăsta…

— O să te faci bine, ta…

A ridicat din nou mâna. Numai că acum avea cheile în ea.

— Dacă nu o să scap, ce se află în sertarul ăla îţi va explica succesul meu – şi al lui Butch. Acolo este tot ce voia să ştie femeia aia… nu mai ţin minte cum o cheamă. Oricum nu m-ar fi crezut, aşa cum nici tu n-ai să crezi, dar ăsta este adevărul. Consideră că tot ce este acolo reprezintă ultima mea epistolă adresată lumii.

— În regulă. Am priceput. Putem acum să vorbim despre operaţie?

— Păi, să vedem. Să ne gândim mai bine. Ce s-ar întâmpla dacă nu o fac? Aş ajunge într-un scaun cu rotile? Şi aş avea o infirmieră permanentă, da? Dar nu o domnişorică drăgălaşă, ci un ditamai malacul, ras în cap şi dat cu parfum de-ăla prost, care-ţi mută nasul din loc. Pentru că tu n-ai fi în stare să mă cari de colo până dincolo… că ai şi tu o vârstă.

Aici cam avea dreptate.

— Cred că o să mă încumet s-o fac. Sigur, aş putea să-mi dau duhul pe masa de operaţie. Dar la

fel de bine s-ar putea să scap, să fac şase săptămâni de fizioterapie, după care să-mi fracturez şi celălalt şold. Sau braţul. Sau umărul. Ştii bine că Dumnezeu are un simţ al umorului absolut penibil.

Avea el oasele casante, dar creierul încă îi funcţiona al naibii de bine chiar şi acum, când era îndopat cu toate medicamentele alea. Şi m-am bucurat nespus de mult că nu m-a lăsat pe mine să iau hotărârea respectivă – şi să-mi asum toate consecinţele care aveau să decurgă din ea.

— O să vorbesc cu domnul doctor Patel.

— Aşa să faci, a spus el, şi să-i mai zici să pună în mişcare trenuleţul ăla cu analgezice. Te iubesc, fiule.

— Şi eu te iubesc, tată.

— Dacă scap, să-mi dai cheile înapoi. Dacă nu, să te uiţi în sertarul ăla.

— S-a făcut.

— Cum o chema pe femeia aia? Crockett?

— Crawford. Ruth Crawford.

— Aştepta un răspuns de la mine. O explicaţie. La fel de bine putea să-mi ceară informaţii despre teoria relativităţii. Pentru că orice i-aş fi spus ar fi adâncit şi mai mult misterul.

I se tot închideau ochii.

— Nu ştiu ce mi-or fi dat… dar e ceva puternic. Nu mai simt nicio durere. Ştiu că o să mă apuce iarăşi, dar cred că acum o să pot să dorm puţin.

A adormit şi nu s-a mai trezit niciodată. Somnul s-a transformat în comă. Cu mai mulţi ani în urmă semnase un acord de neresuscitare. La ora 9:19, în seara următoare, i s-a oprit inima. Eu stăteam la căpătâiul lui şi îl ţineam de mână. Din păcate, nu a avut parte de cel mai mare şi mai elogios necrolog din *The New York Times,* pentru că un fost Secretar de Stat a murit într-un accident de maşină fix în aceeaşi seară. Sunt convins că tata ar fi zis că asta-i o poveste veche de când lumea: aproape întotdeauna politicul bate arta atât în moarte, cât şi în viaţă.

La ceremonia de înmormântare de la biserica baptistă din Harlow au participat cam toţi locuitorii din Harlow, plus un întreg regiment de ziarişti. Ruth Crawford era în California şi nu a venit, dar a trimis o coroană de flori şi o scrisoare frumoasă de condoleanţe. Norocul a fost că directorul de la firma de pompe funebre ştia la ce să se aştepte şi a instalat difuzoare în faţa bisericii, ca să poată auzi slujba şi discursurile chiar şi persoanele care nu mai încăpeau înăuntru. A vrut să pună şi ecrane, dar nu i-am permis eu, pe motiv că era o înmormântare, nu un concert rock. Slujba din cimitir a fost mai scurtă şi cu mai puţini participanţi. Iar, după o săptămână, când am venit la mormânt cu un buchet de crini sălbatici (ce alte flori să-i fi adus?), am fost singur-singurel – ultima frunză din arborele genealogic al familiei Carmody, frunză deja uscată de toamnă. *Sic transit gloria mundi.* Am îngenuncheat ca să sprijin mai bine vaza cu crini de piatra funerară.

— Salut, tată! Am cheia pe care mi-ai dat-o. Îţi voi respecta ultima dorinţă şi voi deschide sertarul acela… dar, dacă nu voi găsi în el nimic care să-mi explice ce s-a întâmplat, o să mă apuce… care era vorba aia a ta?… toate năbădăile.

Primul lucru pe care l-am găsit acolo a fost un dosar din carton. Ori şmecherul de tata nu renunţase complet la laptop, ori ceruse cuiva de la bibliotecă să-i printeze anumite chestii care-l interesau, pentru că prima pagină de aici era un articol apărut în revista *Time,* pe 23 mai 2022, cu titlul: ÎN SFÂRŞIT CONGRESUL S-A HOTĂRÂT SĂ IA ÎN SERIOS OZN-urile.

M-am uitat peste el şi am aflat că OZN-urile se numesc acum „Fenomene Aerospaţiale Neidentificate” – FAN. Audierile din Congres, prezidate de Adam Shiff[33], au fost primele în care s-a discutat acest subiect după cele din urmă cu cincizeci de ani, când a fost dezbătut „Proiectul

Cartea Albastră”[4]. Absolut toţi vorbitorii au ţinut să sublinieze că accentul nu a mai fost pus acum pe zvonurile despre apariţia omuleţilor verzi, veniţi de pe Marte sau de prin alte părţi şi au spus că, deşi navele de origine extraterestră nu pot fi complet scoase din discuţie, existenţa lor este considerată foarte puţin probabilă. Preocuparea lor principală era posibilitatea ca o altă ţară – Rusia, China – să fi dezvoltat o tehnologie hipersonică cu potenţial mult mai mare decât a noastră.

Sub articolul printat erau ataşate câteva tăieturi din ziare, îngălbenite şi uşor încreţite de vreme, din septembrie şi octombrie 1978. Cea din *Press Herald* avea titlul LUMINI MISTERIOASE OBSERVATE DEASUPRA MARGINAL WAY.[5] Iar în fragmentul din *Castle Rock Call* se vorbea despre un OZN ÎN FORMĂ DE TRABUC DETECTAT DEASUPRA ORAŞULUI CASTLE. Era acolo şi o fotografie cu Scara Sinucigaşului (dispărută şi ea de multă vreme, la fel ca picturile unchiului Butch de la groapa de gunoi). Dar nici vorbă de vreun OZN sau vreo bufniţă albă sau alte arătări deschise la culoare de pe cerul nopţii.

În sertar, sub dosarul cu tăieturi din ziare, mai era şi un caiet cu spiră. L-am deschis, aşteptându-mă să dau cu ochii de o altă strădanie literară a tatei din zilele de demult – poate o primă schiţă a romanului *Formidabila Generaţie* sau a celui care a purtat titlul *Autostrada 19.* Am văzut acolo scrisul lui inconfundabil, aplecat spre stânga… dar fără cuvinte tăiate, fără mâzgăleli, fără tot felul de intercalări – ca atunci când se chinuia să găsească un mod cât mai plastic prin care să exprime ce gândeşte. Nu semăna absolut deloc cu toate caietele pe care le răsfoisem după moartea mamei. Aici l-am regăsit pe Laird Carmody, perfect stăpân pe talentul său de scriitor, chiar dacă scrisul părea cam tremurat pe alocuri. N-aveam cum să fiu sigur, dar credeam că naraţiunea aceasta fusese scrisă după ce declarase că se va retrage din activitate.

Tata a fost un romancier complet, respectat pentru talentul său de povestitor, aşa că n-am avut nevoie să citesc decât trei pagini ca să-mi dau seama că aceasta era o altă creaţie a lui, chiar dacă unele dintre personaje erau oameni reali – Laird Carmody şi Dave LaVerdiere –, iar altele erau inventate. Adică un fel de metaficţiune.

Nimic neobişnuit aici; mulţi scriitori renumiţi au cochetat cu această idee (sau poate ar fi mai corect să spun că „s-au lăsat pradă acestei vanităţi"). Tata şi-o fi zis că Dave nu mai putea să obiecteze în niciun fel, pentru că era mort. Şi, atunci, în rezerva de spital, a pretins faţă de mine că totul era adevărat doar pentru că era îndopat cu calmante şi medicamente împotriva durerii. Foarte probabil. Asemenea lucruri se întâmplă tot timpul.

Oare, la sfârşitul vieţii lui, nu susţinuse sus şi tare Nathaniel Hawthorne că el era nimeni altul decât pastorul Dimmesdale[6]? Oare poeta Emily Dickinson nu părăsise această lume spunând „Trebuie să intru, căci ceaţa se ridică"?

Tata nu scrisese niciodată nici romane fantasy *şi nici metaficţiune,* iar ce citeam eu acum era o combinaţie de amândouă şi îi ieşise de minune, exact ca toate cărţile lui de pe vremuri. M-a prins imediat şi am citit toate paginile din caietul ăla fără să fac pauză. Şi nu doar pentru că-i ştiam pe oamenii şi peisajele din Harlow descrise acolo. Laird Carmody era un povestitor al naibii de talentat – chiar şi cei mai înverşunaţi critici ai lui se vedeau nevoiţi să o recunoască. Iar cartea asta era foarte bună. Dar se baza ea pe întâmplări reale? Nici vorbă.

2

Pe vremuri, când mă ocupam de groapa de gunoi a oraşului împreună cu Butch, instituisem „Marţea Culegătorilor". Butch a avut ideea. (Aveam şi „Sâmbăta Şobolanilor", dar asta-i altă poveste.)

— Dacă tot vor să scormonească prin gunoaie toţi beţivii şi boschetarii şi drogaţii ăia, a zis Butch, ar trebui să stabilim o zi în care să-i lăsăm s-o facă şi să îi supraveghem, ca nu cumva să-şi taie vreunul piciorul şi să dea în cangrenă. Un pilangiu bătrân, care venea în majoritatea zilelor de marţi, se numea Rennie Lacasse. Era o moară stricată, aşa cum se zice în Maine (poate şi prin alte părţi). Cred că nu-i tăcea gura nici măcar în somn. Şi, ori de câte ori se apuca să povestească despre vremurile de altădată, începea întotdeauna cam aşa: „Nici acum nu mi-a ieşit din cap carafa aia."

La fel simt şi eu în legătură cu partida aia de vânătoare din 1978, care ne-a schimbat vieţile. Nici acum nu mi-a ieşit din cap.

În anul ăla, am plecat la vânătoare pe 11 noiembrie – era într-o sâmbătă. Planul era să ne întoarcem la casele noastre pe 17 sau 18 – poate chiar mai devreme dacă vreunul dintre noi, sau chiar amândoi, reuşea să împuşte vreo căprioară. Dacă aveam norocul ăsta, o puteam duce la măcelăria lui Ordway din Gates Falls, ca să-i scoată maţele şi să o porţioneze. Pentru că tuturor ne place carnea de căprioară de Ziua Recunoştinţei – dar cel mai mult şi mai mult îi plăcea lui Mark, care urma să vină de la facultate pe 21.

În anii '50, Butch şi cu mine am pus mână de la mână şi am reuşit să cumpărăm un jeep Willys, de care nu mai avea nevoie armata. În 1978, maşina aia era deja destul de bătrâioară, însă tot mai putea să ne care până în pădure armele şi alimentele şi toate celelalte catrafuse. În fiecare an, Sheila îmi spunea că maşinuţei noastre – NellyBelle îi zicea lumea – o să i se rupă bara de direcţie sau cureaua de transmisie când vom fi în pădurea 30-Mile, însă asta nu s-a întâmplat niciodată. Am tot mers împreună cu jeepul ăla până când s-a decis Butch să plece în vest. Numai că nu am prea mai fost la vânătoare după 1978. Ba chiar evitam să discutăm

despre motivul care ne împiedica. Dar fireşte că ne gândeam mereu la el. Ne-ar fi fost şi greu să nu o facem. Mie îmi apăruse deja prima carte, iar Butch câştiga destul din benzile desenate şi romanele grafice. Sigur, nici nu se putea compara cu sumele pe care avea să le obţină mai târziu, dar tot gologani frumoşi erau – cum ar fi zis Rennie Lacasse.

În acea zi înainte de plecare, eu am sărutat-o pe Sheila, Butch a strâns-o în braţe şi am pornit la drum. Am luat-o pe Strada Capelei, am ajuns la Calea Cimitirului, după care am străbătut trei alte drumuri de ţară, unul mai năpădit de buruieni decât celălalt. Am intrat în adâncul pădurii 30-Mile şi în curând aveam să auzim Pârâul Jilasi. În unii ani abia dacă susura, dar plouase cu găleata în vara şi toamna de atunci, aşa că bătrânul Jilasi urla acum de-a binelea.

— Sper că podul ăla nu s-a dărâmat, a zis Butch, încă mai era, dar puţin cam înclinat spre dreapta. Şi, bătut în cuie de un stâlp, era un afiş galben cu un singur cuvânt pe el: PERICULOS. Şi după deversările din primăvara următoare, podul avea să devină complet impracticabil. Atunci ai fi fost nevoit să mergi vreo treizeci de kilometri mai la vale ca să poţi traversa pe malul celălalt al apei. Cam pe lângă oraşul Bethel.

Însă noi n-aveam nevoie de avertizarea aia de pe afiş. Chiar dacă de ani buni treceam cu jeepul pe podul ăla, în acea zi nici pe jos nu am mai fi cutezat să-l traversăm.

— Al naibii să fiu eu dacă o să fac treizeci de kilometri cu rabla asta până la Route 119, ca să am doar de unde să mă întorc, a exclamat Butch.

— Precis te-ar opri un poliţist, am spus eu şi am tras o palmă în capota jeepului. Drăguţa noastră n-a mai făcut inspecţia tehnică din 1964.

Butch şi-a luat rucsacul şi sacul de dormit şi s-a apropiat de capătul vechiului şi foarte şubredului podeţ din lemn. S-a oprit şi s-a uitat în spate.

— Ce faci? Nu vii?

— Cred c-o să stau să văd dacă ajungi dincolo, am spus eu. Să aibă cine să te scoată din apă în caz că se rupe podul. Şi cine să-ţi facă pa-pa cu mâna dacă te ia curentul înainte să te prind eu.

Chiar nu voiam să fim pe pod în acelaşi timp. Era ca şi cum ne-am fi căutat-o cu lumânarea.

Butch s-a apucat să treacă podul. Îi auzeam pocnetul sec al paşilor peste zgomotul apei. Când a ajuns pe malul celălalt, şi-a lăsat jos calabalâcul, s-a descheiat la nădragi şi mi-a arătat fundul gol.

Am început şi eu să traversez şi simţeam cum tremură sub mine podul ăla de parcă ar fi fost viu, de parcă l-ar fi durut ceva. Apoi ne-am întors – pe rând – ca să ne luăm lăzile cu mâncare, pline cu alimente absolut necesare bărbaţilor care petrec mai multă vreme în pădure: conserve cu tocană de vită, conserve cu supă, sardele, ouă, slăninuţă, budincă în cutiuţe, cafea, multe pâini feliate, douăsprezece cutii de bere şi tradiţionala sticlă de Jacks Daniel's – pe care o aveam înfierare an la noi. Plus două antricoate de vită. Eram mari mâncăi în zilele alea şi nu ne dădeam în vânt după alimentele mai sănătoase. La ultimul drum ne-am luat puştile şi trusa de prim ajutor. Una voluminoasă. Făceam amândoi parte din Brigada de Pompieri Voluntari a oraşului Harlow şi fuseserăm nevoiţi să urmăm un curs de acordare a primului ajutor. Sheila insista să cărăm după noi trusa aia când mergeam la vânătoare, pentru că – zicea ea – se pot petrece tot felul de accidente în pădure. Unele chiar foarte grave.

Pe când puneam prelata pe NellyBelle, ca să nu intre ploaia în ea, Butch mi-a zis:

— Ascultă tu la mine, precis o să cadă în apă unul dintre noi.

Dar n-am căzut, cu toate că ultimul drum l-am făcut împreună, fiecare opintindu-se la câte un capăt al trusei de prim ajutor, care cântărea vreo cinşpe kile şi era cât un cufăr. La început ne-am gândit s-o lăsăm în jeep, dar nu am făcut-o.

La celălalt capăt al podului era o poiană micuţă. Loc tocmai bun pentru pescuit, doar că Jilansi trecea prin Mexico şi Rumford[7] *înainte să ajungă aici, aşa că orice peşte pe care l-am fi prins ar fi fost toxic din cauza scurgerilor reziduale de la filaturile din zonă. Dincolo de poiana aia era o potecă năpădită de buruieni şi lungă de vreo patru sute de metri, care ducea la căbănuţa noastră. Nici nu ne trebuia mai mult atunci – doar două dormitoare mici, o sobă de gătit pe lemne într-o parte a camerei comune şi o toaletă cu compost în spate. Evident că nu aveam curent electric, dar bine măcar că în apropiere era o staţie rudimentară de pompare a apei. Nici că şi-ar fi putut dori mai mult doi vânători neînfricaţi ca noi.*

Se întunecase aproape de tot până am reuşit să ne ducem toate catrafusele alea în cabană. Am pregătit ceva de mâncare (Butch se arăta mereu dispus să-mi dea o mână de ajutor, numai că omul ăla era în stare şi apa s-o ardă – aşa zicea Sheila), Prin urmare, el a făcut focul în sobă. După aia, eu m-am aşezat să citesc o carte – când eşti în pădure, nimic nu-i mai bun decât un roman de Agatha Christie –, iar Butch s-a apucat să deseneze tot felul de caricaturi şi peisaje cu păduri – îşi luase la el un bloc mic de desen. Aparatul foto Nikon îl pusese pe masa de alături. Puştile (neîncărcate!) le proptiserăm într-un colţ.

Am sporovăit un pic, aşa cum făceam întotdeauna când veneam aici – despre trecut şi despre ce speram să ne aducă viitorul. E drept că speranţele acelea ale noastre începuseră deja să se cam veştejească – pentru că săriserăm de patruzeci de ani – însă ne păreau puţin mai realiste şi mai realizabile atunci când vorbeam despre ele acolo, în inima pădurii, unde era atâta linişte şi unde viaţa nu mai părea atât de… agitată… Atât de nebună? Nu, nu chiar aşa. Părea mai puţin haotică. Fără telefoane care să sune când ţi-e lumea mai dragă, fără incendii de stins – atât la propriu, cât şi la

figurat. Nu cred că noi mergeam în pădurea aia ca să vânăm – sau nu numai pentru asta, deşi… dacă ne tăia calea vreo căprioară, care ar fi fost ăla să lase să-i scape o asemenea ocazie? Cred sincer că ne duceam acolo doar ca să putem da tot ce era mai bun în noi. Să fim aşa cum eram noi cu adevărat, poate. Eu, unul, am încercat să dau tot ce era mai bun în mine alături de Sheila.

Mi-aduc şi acum aminte cum m-am dus la culcare în noaptea aceea, mi-am tras plapuma până sub bărbie şi am ascultat şoaptele vântului prin copaci. Mă gândeam că nu te doare aproape deloc atunci când înţelegi că ţi s-au împuţinat şi şi-au pierdut din intensitate toate speranţele şi ambiţiile din tinereţe. Asta nu era rău, dar era şi îngrozitor totodată. Voiam să ajung scriitor, dar începeam să cred că acum nu aş mai fi unul bun. Dar oricum, soarele tot va continua să răsară, iar pământul tot va continua să se rotească, indiferent dacă eu ajungeam un mare scriitor sau nu. Îţi relaxezi mâna… îţi descleştezi degetele… şi ceva îşi ia zborul. Mi-aduc aminte că atunci mi-am spus şi poate că aşa trebuie să fie.

Dincolo de geam, printre crengile care se legănau, se vedeau câteva stele.

Nu mi-a ieşit niciodată din minte acea carafă.

În dimineaţa zilei de 12 noiembrie, ne-am pus vestele şi pălăriile portocalii şi am pornit prin pădure. Ne-am despărţit şi ne-am reîntâlnit la prânz, ca să povestim ce am făcut – ce am văzut şi ce nu. În acea primă zi ne-am întors la cabană, iar eu am făcut o oală mare de paste cu brânză şi vreo trei sute de grame de costiţă, (Felul ăsta de mâncare îl botezasem „gulaş unguresc”, dar ştiam bine că orice ungur care se respectă şi-ar fi acoperit îngrozit ochii dacă i l-aş fi arătat,) În după-amiaza aceea am fost la vânătoare împreună.

A doua zi am mâncat afară, în poiană, şi ne-am uitat pe malul celălalt al pârâului – care aducea

mai degrabă cu un fluviu – la NellyBelle. Butch a făcut sandviciuri – astea îi ieşeau binişor. Aveam şi apă bună de băut din fântână şi, la desert, am avut câte un mini-chec cu fructe – cu coacăze pentru mine, cu mere pentru Butch.

— Ai văzut vreo căprioară? m-a întrebat Butch lingând glazura care i se lipise de degete.

Adevărul e că prăjiturelele alea ambalate nu aveau cine ştie ce glazură, *dar tot erau destul de bune.*

— Nu. Nici ieri şi nici azi. Dar ştii cum zic bătrânii – căprioarele simt când vine noiembrie şi se ascund.

— Corect, a spus Butch. Chiar că nu mai vezi niciuna după Halloween. Dar de auzit ai auzit ceva? Vreun foc de armă?

Am încercat să-mi amintesc.

— Ieri, vreo două. Niciunul azi.

— Vrei să-mi zici că suntem singurii vânători din 30- Mile?

— Nu, nici vorbă. Ştii bine ca zona de aici şi până la Dark Score Lake e cel mai bun teren de vânătoare din ţinut. Am văzut doi tipi chiar în dimineaţa asta… dar nu cred că m-au observat. Mi se pare că unul era împiedicatul ăla de Freddy Skillins. Îl ştii şi tu.. Ăla care se crede mare tâmplar.

Butch a dat din cap.

— Şi eu am văzut trei tipi în capătul celălalt al podeţului. Îmbrăcaţi ca nişte manechine din vitrina de la L.L. Bean şi cu arme cu lunetă. Cred că nu erau de prin părţile astea. Îţi dai seama că sunt mult mai mulţi. De-aia zic că ar trebui să auzim o grămadă de bubuieli, pentru că nu chiar toate *căprioarele s-au hotărât dintr-odată să-şi ia picioarele la spinare şi să se mute în Canada, nu?*

— Ar fi cam greu de crezut, am spus eu. Căprioarele sunt aici, Butchie.

— Atunci, de ce nu le-am văzut? Ia stai! Ascultă!

— Ce să as…?

— Dacă n-ai mai da din meliţa aia o secundă, ai să auzi. Nu că m-aş aştepta s-o faci.

Am tăcut. Şi am auzit vuietele Pârâului Jilasi, care precis că şubrezea şi mai tare stâlpii podului, în vreme ce noi şedeam tolăniţi pe iarbă şi ne terminam prăjiturile cu fructe. Şi am mai auzit uruitul îndepărtat al unul avion eu reacţie, care probabil urma să aterizeze pe aeroportul din Portland. În rest, absolut nimic.

M-am uitat la Butch. El se uita la mine fără să zâmbească deloc. Avea o mină foarte serioasă.

— Nu se aude nicio pasăre, mi-am dat eu seama.

— Nu. Şi pădurea ar trebui să fie plină.

Chiar în clipa aia am auzit un croncănit de cioară.

— Ei, uite! am exclamat eu, simţindu-mă uşurat fără să ştiu de ce.

— O singură cioară, a spus el. Mare scofală! Unde-s sturzii?

— Au zburat spre ţările calde?

— Nu încă, nu se poate. Ar trebui să auzim tril de prigorii şi de cardinali roşii. Poate chiar şi de sticleţi şi de piţigoi. Dar nu-i pe-aici nici măcar o amărâtă de ciocănitoare. În mod normal, nu iau în seamă coloana sonoră a pădurii – că ajungi să te obişnuieşti cu ea – dar acum, că l-am auzit pe Butch pomenind de toate păsările alea, chiar m-am mirat – Pe unde or fi? Şi mai era ceva.

— Veveriţele, am zis eu. Ar trebui să le vedem ţopăind peste tot, că doar acum se pregătesc de iarnă, nu? Stai puţin, parcă am văzut vreo două…

Însă nu eram prea sigur, aşa că m-am oprit.

— Le-au luat extratereştrii, ascultă la mine, mi-a şoptit Butch, pe un ton voit cavernos. Poate chiar în clipa asta se furişează spre noi printre copaci. Cu armele alea ale lor cu laser, care ne pulverizează într-o fracţiune de secundă.

— Ai citit povestea asta în revista aia cu aiureli ştiinţifico-fantastice, am zis eu. Povestea cu farfurii zburătoare.

— Nu era o farfurie, era un trabuc, m-a contrazis Butch. Un traaa-buc lung şi zburător.

— Unul venit de pe Planeta X, am adăugat eu.

— Plin cu creaturi din alea care îşi doresc să se împerecheze cu pământenele!

Ne-am uitat unul la altul şi am început să chicotim.

În aceeaşi după-amiază mi-a venit o idee pentru o povestire – povestire care mult mai târziu avea să se transforme într-un roman cu titlul Formidabila generaţie *– şi seara m-am apucat să-mi notez câteva idei într-unul dintre caietele mele cu spiră. Tocmai când mă căzneam să găsesc un nume potrivit pentru eroul negativ, s-a dat uşa de perete şi Butch a năvălit înăuntru.*

— Vino repede, Lare! Trebuie neapărat să vezi asta! S-a repezit şi şi-a luat aparatul foto.

— Ce să văd!

— Vino odată!

I-am văzut ochii holbaţi, am lăsat caietul din mână şi am ieşit după el. Cât timp am făcut drumul de la cabană prin poiană până la pârâu, mi-a spus că ieşise să vadă dacă nu cumva podul se înclinase şi mai tare (pentru că evident că l-am fi auzit dacă s-ar fi prăbuşit cu totul). Şi atunci a văzut ce era pe cer şi a uitat cu totul de pod.

— Uită-te şi tu! m-a îndemnat el, arătând spre cer. Începuse ploaia… mai bine zis, burniţa uşor. Era întuneric beznă şi, în mod normal, nu ar fi trebuit să văd norii care se adunau deasupra noastră. Însă i-am văzut, pentru că erau conturaţi de nişte lumini puternice, care se roteau încet. Mai întâi au fost cinci astfel de cercuri, după aceea şapte, apoi nouă. De dimensiuni diferite. Cel mai mic avea un diametru de vreo zece metri. Cel mai mare – poate de treizeci şi un pic. Dar nu eclipsau norii, aşa cum ar fi făcut-o un proiector sau o lanternă puternică. Părea că cercurile alea luminoase se aflau chiar în interiorul *norilor.*

— Ce sunt! am întrebat eu în şoaptă.

— Habar n-am, dar precis nu-s trabucuri.

— Sau bufniţe albe, am adăugat eu.

Am început amândoi să râdem, dar nu aşa cum râzi când te amuză ceva, ci aşa cum te scremi să râzi atunci când eşti şocat într-un hal fără de hal.

Butch a făcut o groază de poze. Nu uitaţi că toate astea se întâmplau înainte ca tehnologia să-ţi uşureze foarte mult munca, dar am văzut fotografiile mai târziu, după ce le-a developat în cămăruţa lui obscură de acasă. M-au dezamăgit. Erau doar nişte cercuri mari şi luminoase deasupra copacilor. De atunci încoace am văzut multe fotografii cu OZN-uri (sau cu „Fenomene Aerospaţiale Neidentificate" dacă vă place mai mult denumirea asta) şi m-am simţit la fel de dezamăgit: nişte forme neclare, care ar fi putut să fie absolut orice – şi nu exclud posibilitatea să fi fost chiar fotografii trucate de nişte şarlatani. Trebuia să fii acolo ca să vezi cât de minunat era totul, cât de ciudat: lumini mari şi mute rotindu-se prin nori, ca într-un vals. În afară de starea de stupefacţie care mă cuprinsese, îmi mai amintesc foarte bine că, în cele cinci sau zece minute cât a durat totul, am oscilat între două dorinţe contradictorii. Voiam şi nu voiam să văd ce anume genera acele lumini. Mă temeam ca nu cumva să ne aflăm în faţa unor obiecte – poate chiar în faţa unor creaturi inteligente – venite dintr-o altă lume. Gândul acesta mă entuziasma, dar mă şi îngrozea în aceeaşi măsură. Când mă gândesc acum la acel prim contact (pentru că evident asta a fost), îmi dau seama că nu puteam decât să râdem sau să urlăm de spaimă. Cu siguranţă că aş fi urlat dacă aş fi fost singur. Şi aş fi luat-o la fugă, ca să mă ascund sub pat, ca un copil mic. Şi aş fi negat apoi că aş fi văzut ceva. Dar aşa, pentru că eram împreună – doi bărbaţi în toată firea –, ne-am pus pe râs.

Am zis că totul a durat cinci sau zece minute, însă se poate să fi fost chiar cincisprezece. Nu ştiu. Îndeajuns cât să se preschimbe burniţa în ploaie adevărată. Două dintre cercurile acelea strălucitoare s-au micşorat şi apoi au dispărut. După care au mai dispărut încă două sau trei. Cel

mai mult a rămas cercul mare, dar şi el a început să se micşoreze. Mai întâi s-a făcut cât o farfurie, apoi cât o monedă de cincizeci de cenţi, pe urmă cât o monedă de un penny, după care a ajuns doar un punct sclipitor… şi – puf – nu s-a mai văzut. De parcă se ridicase în zbor dincolo de nori.

Am rămas acolo, în ploaie, aşteptând să se mai întâmple ceva. Şi am aşteptat degeaba. După câteva minute, Butch m-a apucat de umăr. Am scos un chirăit înspăimântat.

— Scuze, scuze, a murmurat el. Hai să intrăm! S-a terminat spectacolul de lumini şi suntem uzi până la piele.

Asta am făcut. Eu nici măcar nu-mi pusesem o jachetă pe mine şi eram leoarcă. Am aţâţat repede focul, care aproape se stinsese, şi mi-am scos cămaşa udă. Dârdâiam de frig şi m-am apucat să-mi frec braţele.

— Am putea să povestim ce am văzut, a zis Butch, dar îţi dai seama că nu o să ne creadă nimeni. Sau cei cu care vorbim o să ridice din umeri şi o să spună că a fost alt fenomen meteo ciudat.

— Poate chiar a fost. Sau… tu ştii cât de departe e aeroportul din Castle Rock!

A clătinat din cap.

— Nu sunt sigur. Vreo patruzeci sau cincizeci de kilometri spre est.

— Luminile de pe pistă… poate în combinaţie cu norii… cu umezeala din aer… ar fi putut să creeze un… un fel de efect vizual…

Butch şedea pe canapea, cu aparatul foto pe genunchi, şi se uita la mine. Parcă şi zâmbea din colţul gurii. Dar nu zicea nimic. Nici nu era nevoie.

— Spun tâmpenii, nu? l-am întrebat eu.

— Da, spui. Habar n-am ce-au fost, dar clar că nu erau nici luminile de la aeroport şi nici vreun balon meteorologic. Erau opt sau zece chestii din alea, poate chiar douăsprezece. Şi foarte mari.

— Mai sunt şi alţi vânători în pădure. Eu l-am văzut pe Freddy Skillins şi tu ai văzut trei tipi care

probabil că erau veniţi din vreun oraş mare, de la câmpie. Precis au văzut şi ei cercurile alea.

— Posibil, dar eu nu prea cred. S-a întâmplat doar ca eu să mă aflu la locul potrivit – în poiana de pe malul pârâului – şi la momentul potrivit. În orice caz, s-a terminat. Mă duc să mă culc.

A plouat toată ziua următoare – adică pe 14. N-am vrut niciunul să ieşim şi să ne facem leoarcă stând cu ochii după căprioare pe care probabil că nu aveam să le întâlnim. Eu am citit şi am lucrat puţin la ideea pentru povestire. Am tot încercat să găsesc un nume potrivit pentru băiatul ăla rău, dar n-am reuşit – poate din cauză că nu-mi era încă prea clar de ce anume băiatul rău era chiar atât de rău. Butch şi-a petrecut cea mai mare parte a dimineţii desenând. A făcut trei reproduceri diferite ale luminilor din nori, după care s-a enervat şi s-a lăsat păgubaş.

— Sper măcar pozele să-mi iasă, că astea-s nişte rahaturi, a zis cu amărăciune.

M-am uitat şi i-am spus că mi se par bune. Numai că nu erau. Nu că ar fi fost nişte rahaturi, dar nu reuşeau să transmită privitorului cât de ciudat – cât de foarte ciudat – părea ce văzusem noi acolo. Cât de serios *şi de* grav *părea. Am aruncat o privire peste lista de nume pentru personajul meu, băiatul cel rău. Le tăiasem pe toate.* Trig Adams. *Nu.* Vic Ellenby. *Nu.* Jack Claggart. *Hmm, nu, prea evident.* Carter Cantwell. *Câh! Povestea pe care o aveam în minte nu mi se părea structurată în niciun fel: sigur, aveam o idee (una cam vagă), dar atâta tot. Nimic de care să mă agăţ. Şi îmi aducea aminte de ce văzusem cu o seară în urmă. Fusese ceva acolo, însă îmi era cu neputinţă să spun ce anume, pentru că era printre nori.*

— Ce faci? m-a întrebat Butch.

— Frec menta. Cred că o să trag un pui de somn.

— Nu mănânci?

— Nu, n-am chef.

A căzut pe gânduri, cu ochii la ploaia necontenită de afară. Nimic nu mi se pare mai rece decât ploaia de noiembrie. M-am întrebat atunci de ce nu se scriu cântece despre asta… dar, până la urmă, cineva tot a scris unul[8]*.*

— Un pui de somn e exact ce ne trebuie, a zis Butch. A pus la o parte blocul de desen şi s-a ridicat în picioare.

— Ascultă la mine ce-ţi spun, Lare. O să desenez toată viaţa, dar n-am să ajung niciodată un artist adevărat.

Ploaia s-a oprit pe la ora patru după-amiaza. Până la şase s-au risipit şi norii, aşa că am văzut stelele şi semiluna – pe care bătrânii o numesc „unghia Lui Dumnezeu". La cină am mâncat antricoatele (cu multă pâine înmuiată în zeama lor), după care am ieşit în poiană. Nu am discutat despre ce aveam de gând să facem – pur şi simplu ne-am dus. Am stat acolo cam vreo jumătate de oră, cu capetele lăsate pe spate şi cu ochii la cer. Nicio lumină, nicio farfurie, niciun trabuc zburător. Ne-am întors în cabană. Butch a găsit un pachet de cărţi în dulapul din camera comună şi am jucat mai multe partide de cribbage până s-a făcut aproape ora zece.

— Până şi de aici se aude zgomotul pârâului, am spus eu când am terminat ultima mână.

— Aşa-i. Toată ploaia aia nu i-a fost de niciun folos podului. La urma urmei, de ce mama mă-sii e un pod acolo? Ţi-ai pus vreodată întrebarea asta?

— Probabil a vrut cineva să valorifice terenul prin anii şaizeci. Cred că nimeni nu s-a mai îngrijit de pădurea asta de dinainte de Primul Război Mondial.

— Ce-ar fi să mai stăm doar o zi, să vedem dacă vânăm ceva şi după aia să ne întoarcem acasă?

Aveam impresia că era vorba despre mai mult decât simpla lui intenţie de a se întoarce acasă, cel mai probabil cu mâna goală. Luminile alea de pe

cer îl afectaseră cumva. Poate ne afectaseră pe amândoi. N-am de gând să spun că a fost un fel de revelaţie. Dar este posibil să vezi ceva la un moment dat – nişte lumini pe cer sau o umbră care îţi taie calea. Consideri că este un semn, dar decizi să-ţi continui drumul. Îţi spui că nu mai eşti copil, nu mai vorbeşti ca un copil, nu mai gândeşti ca un copil, pentru că a venit vremea să laşi la o parte toate ideile infantile.

Sau… poate nu a fost nimic.

— Lare? Ce părere ai?

— Da, sigur. Mai stăm aici o zi şi după aia ne ducem acasă. Oricum trebuie să curăţ streşinile înainte să cadă prima ninsoare şi am tot amânat.

Ziua următoare a fost rece şi senină şi perfectă pentru vânătoare, însă tot nu am văzut nici urmă de căprioare sau cerbi. Tot n-am auzit niciun ciripit de pasăre, ci doar vreo câteva ţipete de ciori. M-am uitat după veveriţe, dar n-am văzut niciuna. N-am văzut nici măcar vreuna din aia cu fălci, aşa cum sunt Chip şi Dale din desenele animate, şi pădurea ar fi trebuit să fie plină cu animăluţe din astea.

Am auzit câteva focuri de armă, dar de departe, de lângă lac – şi, oricum, nu însemna neapărat că se trăgea în căprioare. Pentru că se mai întâmplă ca vânătorii să se plictisească şi să îşi descarce puştile în aer, mai ales dacă ştiu că nu au ce vânat să sperie.

Ne-am întors la cabană, am luat masa de prânz şi am ieşit din nou împreună. Nu ne mai aşteptam să vedem nicio căprioară şi nici n-am văzut, însă era o zi frumoasă, tocmai bună de petrecut în aer liber. Ne-am plimbat vreo doi kilometri pe malul pârâului, după care ne-am aşezat pe un buştean şi ne-am deschis cutiile cu bere.

— Nu-i normal ce se petrece, a spus Butch. Şi nu-mi place deloc. Aş vrea să plecăm chiar de azi, dar o să se întunece de-a binelea până ne strângem tot calabalâcul şi ştii bine că nu ne putem baza pe

farurile lui NellyBelle, mai ales pe drumurile astea forestiere.

Atunci s-a iscat brusc un vânticel, care a făcut să foşnească frunzele uscate rămase încă pe crengi. Zgomotul lor m-a făcut să tresar şi m-am uitat în spate. La fel a făcut şi Butch. După care ne-am uitat unul la altul şi am izbucnit în râs.

— Te-ai speriat? l-am întrebat eu.

— Un pic. Mai ţii minte când ne jucam şi ne-am provocat să intrăm în casa moşului Spier? Parcă prin 1946, nu? Normal că mai ţineam minte. Bătrânul Spier se întorsese din Okinawa[9] *fără un ochi şi ş-a zburat creierii cu o armă automată chiar în camera de zi din casa lui. Tot oraşul numai despre asta vorbea.*

— Casa aia cică ar fi fost bântuită, am zis eu. Câţi ani aveam? Treişpe?

— Parcă. Am intrat, am luat repede nişte lucruri ca să le dovedim prietenilor noştri că am fost înăuntru.

— Eu am luat un tablou de pe perete. Cu nu ştiu ce peisaj vechi. Tu?

— O amărâtă de pernuţă de pe canapea, a râs el. Mare idiot! Mi-am adus acum aminte de casa aia a lui Spier pentru că la fel m-am simţit şi atunci. Aici nu-s nici căprioare, nici cerbi, nici păsări, nici veveriţe. Poate că nu era bântuită casa moşului, dar nu ştiu ce să zic despre pădurea asta…

A ridicat din umeri şi a mai luat o gură de bere.

— Am putea să plecăm azi. Poate n-o să ne facă probleme farurile alea.

— Nţ! Mâine. Diseară ne facem bagajele, ne culcăm devreme şi ne cărăm de-aici în zori. Sigur, dacă şi tu eşti de acord.

— Perfect de acord.

Ar fi fost totul altfel dacă am fi avut încredere în farurile jeepului. Câteodată chiar sunt convins că am avut. Câteodată chiar cred că există un Alt Laird şi un Alt Butch, care au trăit alte vieţi. Acel Alt Butch nu a plecat niciodată la Seattle. Acel Alt

Laird nu a scris nici măcar un roman, darămite douăsprezece. Iar aceste alter egouri ale noastre au fost oameni obişnuiţi şi cumsecade, care au dus vieţi obişnuite şi cumsecade în Harlow, micuţul lor orăşel de provincie. S-au ocupat de groapa de gunoi, au avut o firmă de transport, au avut grijă de treburile oraşului – adică să iasă bine bilanţul la întrunirea din martie şi să aibă parte de cât mai puţine critici ale conservatorilor, care abia aşteptau să reinstaureze controlul statului asupra fermierilor. Acel Alt Butch s-a însurat cu o fată pe care a cunoscut-o într-un bar din Lewiston şi au avut împreună o mulţime de alţi copii. Acum îmi spun că poate a fost mai bine că nu s-a întâmplat nimic din toate astea. La fel şi-a spus şi Butch. Sunt sigur, pentru că ne mărturiseam mereu gândurile când vorbeam la telefon şi, mai apoi, pe Skype sau pe FaceTime. Totul era foarte bine. Normal că aşa era. Am ajuns celebri. Am ajuns bogaţi. Ni s-au împlinit visurile. Toate bune şi frumoase. Ce dacă am îndoieli în privinţa drumului pe care a luat-o viaţa mea? Nu are toată lumea?

Voi nu aveţi?

În seara aceea, Butch a aruncat nişte resturi de mâncare într-o oală şi s-a lăudat că face o tocană. Am mâncat-o cu multă pâine şi ne-am clătit gâtlejurile cu apă din fântână – care a fost cea mai gustoasă parte a mesei.

— Jur că n-o să te mai las niciodată să găteşti, i-am zis eu în timp ce ne spălam farfuriile.

— O să te oblig să-ţi ţii promisiunea, a spus el. Scârboasă a mai fost mâncarea asta!

Ne-am strâns toate lucrurile şi le-am pus lângă uşă. Butch s-a enervat şi a tras un şut în lada cu trusa de prim ajutor.

— De ce naiba cărăm mereu chestia asta după noi?

— Pentru că aşa vrea Sheila. E convinsă că unul dintre noi ori o să cadă în vreo groapă şi o să-şi

rupă un picior, ori o să fie lovit de un glonţ tras de vreunul dintre orăşenii ăia cu puşcă cu lunetă.

— Rahat! Cred că-i prea superstiţioasă nevestica asta a ta. Are impresia că-i destul să intrăm în pădure ca să ni se întâmple tot felul de nenorociri? Ia spune, vrei să ne mai uităm o dată?

N-am avut nevoie să-l întreb la ce anume se referea.

— Ar fi o chestie!

Şi am ieşit în poiană ca să ne uităm la cer.

Nu se vedea nicio lumină, dar pe pod se zărea ceva. Cineva, mai bine zis. O femeie, întinsă cu faţa în jos pe traversele podului.

— Ce naiba?! a exclamat Butch şi s-a repezit într-acolo. L-am urmat. Deloc nu-mi plăcea ideea că o să fim trei oameni în acelaşi timp pe scândurile alea şubrede, dar nici nu puteam s-o lăsăm pe femeie să zacă acolo. Poate era deja moartă. Avea păr lung şi negru. Adia un vânticel, care îi ridica şuviţele grămadă, de parcă ar fi fost lipite unele de altele. Nu vedeam fire răzleţe.

— Apuc-o de picioare! mi-a zis Butch. Trebuie s-o luăm de aici înainte să cadă în apă nenorocitul ăsta de pod.

Şi mare dreptate avea. Deja auzeam cum scârţâie pilonii şi cum urlă apele Pârâului Jilasi, învolburate de ploaie. Eu am luat-o de picioare. Era încălţată cu bocanci şi purta pantaloni din catifea reiată. Mi s-a părut că era ceva în neregulă, dar era întuneric şi eram speriat şi nu-mi doream decât să ajungem cât mai repede pe teren solid. Butch a luat-o de umeri şi a scos un ţipăt scârbit.

— Ce-i? l-am întrebat eu.

— Nu contează, haide mai repede!

Am luat-o de pe pod şi am dus-o în poiană. Nici măcar douăzeci de metri nu erau până acolo, dar mie mi s-au părut cât douăzeci de kilometri.

— Las-o jos, las-o jos! Isuse! Isuse Cristoase!

Butch a scăpat-o din mâini şi femeia a căzut cu nasul în pământ, dar el nici n-a băgat de seamă. Şi-a încrucişat braţele şi a început să-şi frece mâinile la subsuori, ca şi cum ar fi vrut să scape cât mai repede de o senzaţie foarte neplăcută.

Am vrut să-i pun picioarele jos, dar am încremenit pentru că nu-mi venea să cred ce văd. Parcă îmi intraseră mâinile în bocancii femeii, ca şi cum ar fi fost făcuţi din lut, nu din piele. Mi le-am tras repede şi am căscat ochii la urmele degetelor mele care se estompau încet.

— Dumnezeule mare!

— Ce naiba… Parcă-i făcută din plastilină sau mai ştiu eu ce!

— Butch!

— Ce? Ce dracu' mai e?

— N-are haine pe ea. Seamănă cu… parcă s-ar fi vopsit peste tot. Ca să se camufleze. Sau cine ştie ce naiba a fost în capul ei.

S-a aplecat să se uite mai bine.

— E prea întuneric. Ai luat…?

— Lanterna? Nu. N-am luat-o. Vezi că părul e…

L-am atins şi am sărit cât colo. Nu era păr. Era ceva solid şi totuşi elastic. Nu ca o perucă, ci mai degrabă părea sculptat. Nu-mi puteam da seama ce era.

— E moartă? am întrebat eu. A murit, nu?

Dar chiar atunci femeia a scos un horcăit prelung. Şi i-a zvâcnit un picior.

— Ajută-mă s-o întorc cu faţa în sus! mi-a cerut Butch. Am apucat-o de o gambă, străduindu-mă din greu să nu bag în seamă elasticitatea aia ciudată a trupului ei. Un gând – parcă ar fi Gumby[10] – mi-a trecut prin minte ca un meteorit şi a dispărut într-o fracţiune de secundă. Butch a apucat-o de umăr Am rostogolit-o. Cu tot întunericul din jur, tot am reuşit să vedem că era tânără, drăguţă şi albă ca o stafie. Şi am mai observat ceva. Chipul ei semăna cu al unui manechin din vitrinele magazinelor universale

– neted şi fără niciun rid. Ochii îi erau închişi. Doar pleoapele erau colorate într-o nuanţă vineţie.

Nu-i om, *mi-am spus eu.*

A mai horcăit o dată. Parcă răsuflarea i se agăţa în gât de ceva atunci când încerca să expire. Apoi s-a oprit şi nu a mai încercat să respire.

Cred că eu aş fi rămas împietrit acolo mult timp şi aş fi lăsat-o să moară. Dar a salvat-o Butch. S-a pus în genunchi, i-a descleştat fălcile cu două degete, i-a astupat nările şi a început să-i facă respiraţie gură la gură. Am văzut cum i se umflă pieptul. L-am văzut pe Butch cum întoarce capul, scuipă şi inspiră adânc. I-a suflat din nou aer în plămâni şi iar am văzut cum i se umflă pieptul. Butch s-a holbat la mine.

— Parcă m-aş pupa cu o pungă din plastic, a zis el.

Şi a repetat figura.

Chiar atunci femeia a deschis ochii. S-a uitat la mine de dincolo de perişorii scurţi de pe capul lui Butch. El s-a ridicat, iar femeia a mai scos un sunet gutural.

— Trusa, a exclamat Butch. Ne trebuie EpiPen. Şi un tub cu oxigen. Repede! Fugi!

M-am ridicat în picioare, m-a luat cu ameţeală şi am crezut că o să leşin. Mi-am tras vreo două palme ca să-mi revin, după care am luat-o la goană spre cabană. Până mă întorc eu, o să fie deja moartă femeia aia, chestia aia, ce-o fi ea – *aşa îmi tot ziceam (v-am spus că nu am uitat absolut nimic).* Şi poate că ar fi mai bine.

Trusa de prim ajutor era chiar lângă uşă, cu raniţele noastre deasupra. Le-am dat la o parte şi am deschis-o. Avea două sertare. În cel de deasupra erau trei seringi EpiPen. Am luat două şi am împins sertarul la loc – prinzându-mi arătătorul drept când am făcut-o. Mai apoi mi s-a înnegrit unghia şi după aia mi-a căzut, dar atunci nici n-am simţit. Îmi zvâcnea capul. Parcă aş fi avut febră mare. Masca de oxigen şi tubul se aflau la fundul celui de al doilea sertar – împreună cu toate manşoanele şi

faşele şi rolele de tifon şi cu o atelă din plastic, o glezmieră, diferite tuburi cu alifii. Mai era acolo şi o lanternă micuţă. Am luat-o şi pe asta, am aprins-o şi am fugit înapoi pe potecă. Bine măcar că acum vedeam cât de cât pe unde calc.

Butch tot în genunchi stătea. Femeia încă se căznea sa respire. Ochii tot deschişi îi erau. M-am pus şi eu în genunchi lângă Butch şi atunci iar a încetat să mai respire. El s-a aplecat, şi-a lipit gura de a ei şi i-a mai suflat nişte aer în plămâni. Apoi a ridicat capul şi mi-a zis:

— În coapsă! În coapsă!

— Ştiu, am făcut şi eu cursul ăla.

— Păi, ce mai aştepţi?!

A tras iar aer în piept şi s-a aplecat din nou peste femeie. Eu am desigilat seringa cu Epi, am lipit vârful de coapsa ei – părea că ar fi fost acoperită cu cracul unui pantalon din catifea reiată, dar nu era aşa, acolo era chiar coapsa ei dezgolită – şi am auzit ţăcănitul. Apoi am început să număr până la zece. Când am ajuns la cinci, femeia a zvâcnit cu putere din tot corpul.

— Injectează în continuare, Lare!

— Asta fac! Crezi că ar trebui să folosesc şi doza cealaltă?

— Nu-i cazul. Uite-o că respiră din nou… femeia asta sau ce-o fi. Nici nu-ţi poţi imagina ce gust ciudat *are. Zici că-i o husă din aia transparentă pentru mobilă. Ai adus şi oxigenul?*

— Uite-l!

I-am dat masca şi tubul. I-a pus masca peste gură şi nas. Eu am apăsat butonul de deschidere şi a apărut luminiţa verde.

— Debit mare?

— Da, da, ca să-i provocăm un şoc – e totul sau nimic.

Am văzut atunci cum i se prelinge de pe frunte o picătură de transpiraţie, cade pe masca din plastic şi alunecă pe ea aidoma unei lacrimi.

Am împins cursorul până la DEBIT MAXIM. Am auzit şuieratul produs de oxigen. La un asemenea

debit, se va termina în aproximativ cinci minute. Deşi în trusa de prim ajutor aveam rezerve pentru toate celelalte (din cauza asta era atât de grea), acesta era singurul tub de oxigen. Butch şi cu mine ne-am privit lung.

— Nu-i fiinţă omenească, am zis eu. Nu ştiu ce-i, posibil să fie cine ştie ce cyborg din ăia făcuţi de organizaţiile strict secrete, că precis nu-i om.

— Nu-i cyborg.

Şi a ridicat un deget spre cer.

Când s-a terminat oxigenul, Butch i-a scos masca, iar femeia – că nu ştiu cum altfel să o numesc – a continuat să respire singură. Şi nici nu mai hârâia atât de tare. Am îndreptat lanterna spre faţa ei şi a închis din nou ochii, orbită de lumina puternică.

— Uite! am exclamat eu. Uită-te la ea, Butchie!

S-a uitat la ea, după care s-a uitat la mine.

— Arată altfel acum.

— Adică seamănă mai mult cu un om, asta vrei să zici. Şi uită-te la corpul ei. Acum chiar că parcă ar avea haine.

— Ce facem cu ea?

Am stins lanterna. Femeia a deschis ochii. Am întrebat-o:

— Mă auzi?

A dat din cap.

— Cine eşti?

A închis ochii. Am scuturat-o de umăr şi degetele nu mi-au mai intrat în carnea ei… sau ce-o fi fost.

— Ce *eşti?*

Niciun răspuns. M-am uitat la Butch.

— Hai s-o ducem în cabană! a spus el. O car eu. Tu să ai pregătită cealaltă seringă cu Epi, în caz că începe iar să se sufoce şi să horcăie.

A luat-o în braţe. Eu l-am ajutat să se ridice în picioare. Apoi mi s-a părut că o poate duce destul de uşor. Femeii îi atârna părul negru şi, la fiecare rafală de vânt, se mişca aşa cum se mişcă părul

normal. Şuviţele nu mai păreau lipite. Lăsasem deschisă uşa cabanei. Butch a intrat cu femeia în braţe, a pus-o pe canapea, după care s-a îndoit de şale, şi-a proptit mâinile pe genunchi şi a stat puţin aşa, ca să-şi recapete suflul.

— Am nevoie de aparatul foto. E în raniţă. Mi-l aduci tu?

Am găsit aparatul împachetat în nişte tricouri, l-am luat şi i l-am dus. Femeia – acum realmente *arăta ca o femeie – se uita la el. Avea ochi albaştri, dar un albastru spălăcit, aşa cum sunt blugii vechi în dreptul genunchilor.*

— Zâmbeşte, te rog! a îndemnat-o Butch.

Femeia nu a zâmbit, dar el tot i-a făcut o poză.

— Cum te cheamă? am întrebat-o eu.

Niciun răspuns.

Butch i-a mai făcut o poză. Eu m-am aplecat şi am pus mâna pe gâtul ei. Am crezut că o să se ferească de atingere mea, dar nu a făcut-o. Ce avea ea acolo arăta ca pielea de om (cu condiţia să nu te uiţi de foarte aproape), dar nu prea semăna şi la pipăit. Cred că mi-am ţinut vreo douăzeci de secunde palma pe gâtul ei.

— Nu are puls, am zis eu apoi.

— Nu?

Butch nu părea mirat şi nici eu nu mă miram. Pentru că eram amândoi în stare de şoc şi nu puteam încă să înţelegem ce se petrece.

Butch a vrut să-şi vâre mâna în buzunarul din dreapta al pantalonilor ei, dar nu a putut.

— Nu-i un buzunar real, a spus el. Nimic nu-i real. Parcă-i… un fel de costum… un fel de uniformă. Cred că ea *este o uniformă.*

— Ce facem cu ea, Butch?

— Să mă ia naiba dacă ştiu.

— Să sunăm la poliţie?

A ridicat mâinile într-un gest de nehotărâre şi neputinţă, care nu-i stătea deloc în fire.

— Cel mai apropiat telefon e ăla de la prăvălia lui Brownie. Adică la mulţi kilometri distanţă de

aici. Şi închide la şapte. Şi ar trebui s-o car în braţe pe podul ăla până la jeep…

— Facem cu schimbul, m-am dat eu mare şi vânjos, însă nu-mi ieşea din minte felul în care îmi intraseră degetele în chestiile alea care semănau cu bocancii, dar numai bocanci nu erau.

— Ar însemna să trecem din nou toţi trei pe podul ăla şubred, a spus el. Ca să nu mai vorbim despre faptul că trebuie s-o mişcăm. Sigur, am stabilizat-o, dar… ce? De ce zâmbeşti?

Am făcut un semn spre femeia – care doar arăta ca o femeie – de pe canapea.

— Nu are puls, Butchie. E în moarte clinică. Nici nu am putea s-o stabilizăm mai mult de atât.

— Dar respiră! Şi se…

A coborât privirea ca să se asigure.

— Se uită la noi! Ascultă, Laird – ai chef să ajungi pe prima pagină a tuturor ziarelor şi să devii ştirea principală a tuturor posturilor de televiziune… nu doar din Maine sau America, ci din întreaga lume? Pentru că acolo o să se ajungă dacă o scoatem de aici. E un extraterestru… *sau o extraterestră, că nu ştiu cum se zice. A venit din* spaţiul cosmic. *Şi n-are de gând să se împerecheze cu pământenele.*

— O fi lesbiană, am glumit eu. În cazul ăsta, poate că ar face-o cu femeile noastre.

Ne-a apucat pe amândoi râsul – un râs isteric, la care recurgi ca să nu-ţi pierzi complet minţile. Femeia continua să se uite la noi. Fără să zâmbească, fără să se încrunte, fără niciun fel de expresie. O femeie care nu era femeie; o femeie care purta nişte haine care nu erau haine, dar aşa arătau. M-am gândit că, dacă Butch ar încerca şi acum să vâre mâna în buzunarul ei, chiar ar reuşi. Ba poate ar şi găsi nişte mărunţiş sau o jumătate de tub cu mentosane.

— Cum de a ajuns pe podul ăla paradit? Tu ce crezi că s-a întâmplat?

— Habar n-am. Dar cred că…

N-am mai apucat să aflu ce credea, pentru că tocmai atunci lumina a intrat pe fereastra dinspre est a cabanei.

Gândurile mi s-au transformat în nişte piese de domino, care se dărâmă una după alta. Primul meu gând spunea că trecuse cumva timpul şi că răsărea soarele. Al doilea îl contrazicea pe primul, zicând că niciodată nu a fost răsăritul atât de luminos în căbănuţa noastră, pentru că erau prea mulţi copaci pe latura aia a ei. Al treilea mă informa că cine ştie ce organizaţie guvernamentală (evident, una de care nu ştia nimeni) venise să recupereze femeia şi că lumina aia era de la proiectoarele celor care o căutau. Iar al patrulea gând îmi spunea că, da… venise cineva după ea… însă fără vreo legătură cu guvernul nostru.

Lumina se făcea tot mai puternică. Butch a strâns din ochi şi a ridicat mâna în dreptul lor. La fel am făcut şi eu. M-am întrebat dacă nu cumva fuseserăm expuşi la nişte radiaţii zdravene. Chiar înainte ca întreaga încăpere să devină atât de luminoasă încât să nu-mi mai îngăduie să văd nimic în jur, am aruncat o privire la femeia de pe canapea. Mai ţineţi minte că vă ziceam că nu am uitat absolut nimic? La fel ca moşul Rennie Lacasse, care venea să cotrobăie prin groapa de gunoi? Ei, uite că asta este excepţia. Nu-mi mai aduc aminte ce am văzut când m-am uitat la ea prin strălucirea aia orbitoare. Sau poate că mi-am alungat din minte amintirea asta. Oricum, ideea este că nu cred că la *ea mă uitam. Mai degrabă* în *ea. Cât despre cele văzute atunci, un singur cuvânt mi-a venit în cap:* noduli.

Mi-am acoperit ochii cu palmele. Degeaba. Lumina aia trecea şi prin degete şi prin pleoape. Nu simţeam niciun fel de căldură, dar eram convins că oricum o să-mi facă scrum ce-mi mai rămăsese din creier. Am auzit urletul lui Butch. Atunci mi-am pierdut cunoştinţa şi mai bine că s-a întâmplat aşa.

Când mi-am revenit, dispăruse deja toată strălucirea aia. Dispăruse şi femeia. În locul ei, pe canapea, stătea acum un tânăr – de vreo treizeci de ani, poate chiar nici atât – cu păr blond şi frumos pieptănat. Purta pantaloni de culoare kaki şi o flanelă groasă. O taşcă mică îi atârna de umăr. În primul moment mi-am zis că o fi un vânător venit din alt stat, un orăşean de la câmpie, care-şi tine muniţia în teşchereaua aia şi are alături puşca cu lunetă.

În al doilea moment m-am contrazis singur: Probabil că nu.

În cabană aveam vreo şase lămpi cu baterii şi le aprinsese pe toate. Adică acum era multă lumină înăuntru, dar nici nu se putea compara cu strălucirea aia nepământeană (la modul foarte propriu) care ne inundase căsuţa mai devreme. Cât de mai devreme *era o întrebare la care nu aveam răspuns. Nici măcar nu ştiam dacă era aceeaşi seară. Am aruncat o privire la ceasul de la mână, dar se oprise. Butch s-a ridicat în capul oaselor, s-a uitat în jur, m-a văzut pe mine, l-a văzut pe tipul cel nou. Şi a pus o întrebare care era deopotrivă complet absurdă şi – în situaţia data – perfect logică:*

— Tu eşti femeia?

— Nu, i-a răspuns tânărul Ea a plecat.

Am încercat să mă scol în picioare şi am reuşit. Nu mă simţeam nici ameţit şi nici dezorientat. Aş putea spune că mă simţeam chiar vioi. Şi, chiar dacă văzusem o mulţime de filme cu invadatori extratereştri şi malefici, n-aveam impresia că tânărul ala ne-ar fi vrut răul. Dar nici nu credeam că ar fi fost un tânăr adevărata aşa cum nici femeia de pe pod nu fusese o tânără adevărată.

În lada frigorifică ne mai rămăseseră un bidon cu apă şi trei cutii cu bere. M-am gândit un pic şi mi-am luat o bere.

— Dă-mi şi mie una, mi-a cerut Butch.

I-am aruncat-o şi el a prins-o cu o singură mână.

— Vrei şi dumneata, domnule? l-am întrebat eu pe tânăr.

— De ce nu?

I-am dat ultima cutie. Musafirul nostru părea perfect normal – un oarecare tânăr plecat la vânătoare cu amicii sau cu tatăl său – însă eu tot m-am ferit să-i ating degetele. Sunt în stare să descriu ce s-a petrecut atunci, însă nu şi cum m-am simţit eu… e mult mai complicat. Nu pot decât să repet că nu m-am simţit ameninţat în niciun fel; şi Butch mi-a spus acelaşi lucru mai târziu. Clar că eram amândoi în stare de şoc.

— Nu-i aşa că nu eşti om? l-a întrebat Butch pe tânăr. Acesta şi-a deschis cutia cu bere şi i-a răspuns scurt:

— Nu.

— Dar arăţi mai bine decât ea.

— Era grav rănită. I-aţi salvat viaţa. Cred că voi aţi zice că „a avut noroc”. La fel de bine aţi fi putut să-i injectaţi ceva ce ar fi omorât-o.

— Dar EpiPen-ul a funcţionat, am zis eu.

— Aşa îi ziceţi? Epi? EpiPen?

— Prescurtarea de la epinefrină. De unde trag eu concluzia că o fi doborât-o vreo alergie.

— Poate a înţepat-o o albină, a intervenit Butch. Ştii ce-s albinele?

— Da. I-ai dat din respiraţia ta preţioasă. Asta *a salvat-o cu adevărat. Respiraţia este viaţă. Este* mai mult *decât viaţă.*

— Am făcut doar ce am fost învăţat să fac. La fel ar fi procedat şi Laird.

Aş vrea să cred că avea dreptate.

Tânărul a băut puţin din bere.

— Pot să o iau cu mine când plec?

Butch s-a aşezat pe braţul unuia dintre cele două fotolii vechi.

— Păi, ce să zic, amice? N-aş mai primi ăia cinci cenţi pe garanţie, dar, în situaţia dată, sigur, ia-o. Însă doar pentru că vii de pe altă planetă, pricepi?

Musafirul nostru (neinvitat, desigur) a surâs aşa cum fac oamenii normali atunci când se prind că e

o glumă, doar că nu înţeleg poanta. Nu vorbea cu niciun fel de accent, nici din Maine şi nici din vreun alt loc, însă mie mi-a dat impresia că vorbeşte într-o limbă străină pentru el, o limbă pe care abia acum a învăţat-o. Şi-a deschis teşchereaua. Care nu avea fermoar. Doar şi-a trecut degetul peste latura ei şi a deschis-o. Apoi a vârât înăuntru cutia cu bere.

— Majoritatea oamenilor nu ar fi făcut ce aţi făcut voi. Majoritatea oamenilor ar fi luat-o la fugă.

Butch a ridicat din umeri.

— Probabil că am făcut-o din instinct. Plus că avem şi oarece pregătire. Laird şi cu mine suntem pompieri voluntari în oraşul ăsta. Pricepi?

— Adică opriţi combustia înainte să se propage.

— Se poate spune şi aşa.

Tânărul s-a uitat în gentuţa lui şi a scos de acolo ceva ce semăna cu un etui pentru ochelari. Gri, cu capacul ornat cu un desen argintiu în formă de undă sinusoidală. Şi l-a pus pe genunchi. Apoi a repetat:

— Majoritatea oamenilor nu ar fi făcut ce aţi făcut voi. Vă rămânem datori. Pentru Ylla.

Cunoşteam numele ăla şi, chiar dacă îl pronunţase Iiela, *ştiam cum se scrie corect. Şi, după felul în care se uita la mine, mi-am dat seama că ştia că ştiu.*

— Numele ăsta este din Cronici marţiene[11]. *Însă dumneata, domnule, nu vii de pe Marte, nu-i aşa?*

A zâmbit.

— Nu. Şi nici nu am venit aici pentru că am vrea să ne împerechem cu pământenele.

Butch a pus cu grijă cutia de bere pe măsuţă, de parcă se temea ca nu cumva s-o spargă.

— Ne poţi citi gândurile.

— Uneori. Nu întotdeauna. Cam aşa.

Şi şi-a trecut un deget peste unda sinusoidală de pe etuiul gri.

— Gândurile nu au importanţă pentru noi. Gândurile vin, trec, sunt înlocuite de altele. Sunt

efemere. Pe noi ne interesează dispozitivul care le generează. Şi care, pentru creaturile inteligente, este… important? Semnificativ? Eficace? Nu cunosc cuvântul potrivit. Poate nici nu există în limba voastră.

— Primordial? am sugerat eu.

A dat din cap şi a zâmbit din nou.

— Da. Primordial. Foarte bine.

— De unde veniţi? l-a întrebat Butch.

— Nu are importanţă.

— De ce? l-am întrebat eu. De ce aţi venit?

— Aceasta este o întrebare mai interesanta şi voi răspunde la ea deoarece aţi salvat-o pe Ylla. Adunăm.

— Ce adunaţi? am întrebat eu, gândindu-mă la poveştile citite (şi văzute la televizor) despre extratereştrii care răpesc oameni şi le vâră nişte sonde în fund. Oameni?

— Nu. Alte lucruri. Obiecte. Dar nu ca acesta.

A băgat mâna în gentuţă şi ne-a arătat cutia în care fusese berea.

— Acest obiect este important pentru mine, deşi nu înseamnă nimic. Există un cuvânt pentru aşa ceva, cred că vine din limba franceză. Este un venir?

— Suvenir, l-am corectat eu.

— Da. Este suvenirul acestei seri remarcabile. Vizităm pieţele de vechituri.

— Glumeşti! am exclamat eu.

— Au denumiri diferite în funcţie de locul unde se află. Vendita in cantiere, *în Italia.* Fanna fatau, *în Samoa. Luăm de acolo suveniruri şi obiecte pe care să le studiem. Avem un film cu asasinarea lui Kennedy al vostru. Avem o fotografie cu autografa lui Judajudi.*

— Stai niţel, l-a oprit Butch, încruntându-se. Vorbeşti despre Judecătoarea Judy[12]*?*

— Da, Judajudi. Avem o fotografie a lui Emmett Till[13]*, un tânăr desfigurat. Avem un film cu Mickey*

Mouse. Avem un motor cu reacţie. Pe acesta l-am luat dintr-o magazie cu obiecte deteriorate.

Caută prin gunoaie, *mi-am spus eu.* La fel ca Rennie Lacasse.

— Luăm toate aceste lucruri ca să ne amintim de lumea voastră, care va dispărea curând. La fel procedăm şi în alte lumi, dar nu sunt multe. Cosmosul este îngheţat. Viaţa inteligentă este rară.

Nu-mi păsa deloc cât de rară era.

— Cât de curând o să dispară lumea noastră? Ştii ceva sigur sau doar îţi dai cu părerea?

Şi, înainte să-mi răspundă, am adăugat:

— Nu ai de unde *să ştii. Nimeni nu poate să aibă certitudinea asta.*

— Dacă aveţi „noroc", aşa cum spuneţi voi, s-ar putea să mai treacă o perioadă din acelea pe care voi le numiţi secol. *Raportat la eternitatea universului, nu înseamnă nici măcar o milisecundă.*

— Nu cred, a spus Butch, pe un ton categoric. Om avea noi problemele noastre, dar să ştii că n-avem deloc tendinţe sinucigaşe.

A ezitat puţin, probabil aducându-şi aminte de călugărul budist care îşi dăduse foc în Vietnam nu cu prea mulţi ani în urmă. Şi a adăugat:

— Majoritatea dintre noi.

— Este inevitabil, a zis tânărul.

Părea trist. Poate se gândea la Mona Lisa *sau la piramide. Sau poate regreta că nu va mai avea de unde să-şi facă rost de câte o cutie cu bere sau de alte poze cu autograful lui Judajudi.*

— Atunci când inteligenţa depăşeşte stabilitatea emoţională, totul devine doar o chestiune de timp.

A arătat spre colţul cabanei, unde erau puştile noastre

— Sunteţi nişte copii care se joacă cu armele, a mai spus el.

S-a ridicat în picioare.

— Trebuie să plec. Acesta este pentru voi. Un dar. Aşa vă mulţumim noi pentru că aţi salvat-o pe Ylla.

Şi ne-a întins etuiul gri. Butch l-a luat şi s-a uitat bine la el.

— Nu văd de unde se deschide.

I l-am luat din mână. Avea dreptate. Chestia aia nu avea nici fermoar, nici capac.

— Nu trebuie decât să suflaţi peste unda sinusoidală şi se deschide, ne-a explicat tânărul. Dar nu o faceţi acum, ci doar după plecarea mea. Vă oferim o cheie a vieţii, pentru că şi voi i-aţi dat-o Yllei pe a voastră. I-aţi dat un fragment din viaţa voastră.

— E pentru amândoi? am întrebat eu, pentru că doar Butch îi făcuse femeii respiraţie gură la gură.

— Da.

— Şi ce face? Mai concret?

— În afară de primordial nu există alt cuvânt care să descrie ce face. O modalitate de a folosi ce nu folosiţi, din cauza…

S-a încruntat, s-a aplecat puţin, apoi s-a îndreptat la loc.

— …din cauza zgomotului din vieţile voastre. Din cauza gândurilor voastre. Gândurile sunt inutile. Mai rău, sunt periculoase.

Eram de-a dreptul derutat.

— Adică ne îndeplineşte dorinţele? Ca într-un basm? Tânărul a râs, după care s-a uitat surprins la noi… ca şi cum nu ştiuse că poate să râdă.

— Nu vă poate da nimeni ceea ce aveţi deja. Este axiomatic.

S-a dus la uşă, s-a oprit, a întors capul şi ne-a spus:

— Îmi pare rău pentru voi. Lumea voastră este doar o respiraţie dătătoare de viaţă într-un univers guvernat de Împăratul Luminilor Moartă[14].

Şi a plecat. Am aşteptat să mă orbească din nou lumina de mai devreme. Însă n-a apărut nicio lumină. Dacă nu ar fi fost etuiul ăla… cutiuţa aia din mâna lui Butch, aş fi putut să jur că nu se întâmplase nimic deosebit… că nu salvaserăm nicio extraterestră… că nu ne vizitase niciun „compatriot” de-ai ei.

— Lare… am visat… sau ce a fost asta?

I-am arătat cutiuţa.

Pe buzele lui Butch a apărut zâmbetul ăla pe care-l cunoşteam încă din copilărie, de pe vremea când urcam în goana mare Scara Sinucigaşului din Castle Rock, fără să ne sperie zgâlţâitul puternic al treptelor sub paşii noştri apăsaţi.

— Vrei să-ncerci?

— Ştii vorba aia… teme-te de greci chiar şi atunci când îţi fac daruri…

— O ştiu. Dar tu ce zici?

— Zic că hai s-o deschidem. Pune mâna de suflă-ţi respiraţia aia primordială peste ea, Butchie!

A zâmbit, a clătinat din cap şi mi-a întins-o mie.

— După dumneavoastră, domnule. Ai cuvântul meu că o să am grijă de Sheila şi Mark dacă ai să mori.

— Mark e destul de mare. E în stare să-şi poarte şi singur de grijă, m-am răţoit eu. În regulă, hai s-o facem! Sesam, deschide-te!

Şi am suflat foarte uşor peste unda aia de pe cutiuţă. Cutiuţa s-a deschis. Numai că era goală. Dar, atunci când am inspirat, am simţit un iz vag de mentă. Doar atât.

Cutiuţa – sau etuiul, sau ce naiba era chestia aia – s-a închis singură. Locul unde se realiza îmbinarea era invizibil. Părea un obiect compact.

— Nimic? m-a întrebat Butch.

— Nimic. Încearcă şi tu.

Şi i-am întins cutiuţa.

A luat-o şi a suflat peste unda argintie. S-a deschis capacul. Butch a aplecat capul, a adulmecat mai întâi cu teamă, după care a tras cu putere aer în piept. Cutiuţa sa închis din nou.

— Miros de pin?

— Mie mi s-a părut că-i miros de mentă, dar seamănă oarecum.

— M-am cam săturat de darurile grecilor, a zis el. Auzi, Lare… Nu a fost o farsă, nu? Adică nu am văzut o tipă şi un tip care se făceau că ar fi fost… un banc tâmpit, înţelegi ce spun…

S-a întrerupt brusc.

— N-a fost un banc, nu?

— Nu.

A pus cutiuţa gri pe măsuţă, lângă blocul de desen.

— Ce ai să-i spui soţiei tale?

— Probabil că n-am să-i spun nimic. N-aş vrea ca Sheila să-şi imagineze că am luat-o razna.

A început să râdă.

— N-ai să vezi. Eşti ca o carte deschisă pentru ea.

Normal că avea dreptate. Iar după aia, când Sheila a vrut neapărat să afle ce am păţit – ceea ce făcea destul de des – eu i-am zis că nu, nu s-a întâmplat nimic, nu ne-am rătăcit, dar am scăpat ca prin urechile acului dintr-un mare necaz, pentru că un alt vânător a crezut că trage în nu ştiu ce animal, iar glonţul a trecut chiar printre noi. I-am mai zis că nu am văzut cine a fost… Iar atunci când l-a luat şi pe Butch la întrebări, el i-a spus aceeaşi poveste. Şi a adăugat că probabil fusese un orăşean din ăia veniţi de la câmpie. Măcar asta era adevărat, pentru că el văzuse vreo doi.

Acum Butch a căscat.

— Mi-e somn. Mă duc la culcare.

— Poţi să dormi?

Dar, imediat, am căscat şi eu.

— Cât e ceasul?

Butch s-a uitat la ceasul de la mână şi a clătinat din cap.

— Al meu s-a oprit. Al tău mai merge?

— Da, că e…

Am mai căscat o dată.

— …e cu baterie. Şi ar trebui să meargă, dar nu merge.

— Lare? Ce am inhalat noi din cutiuţa aia… eu cred că a fost un fel de sedativ. Dacă-i otrăvitor?

— Dacă e, o să murim, am zis eu. Acum mă duc la culcare.

Ne-am dus amândoi.

Am visat un foc.

Se luminase deja când m-am trezit. Butch era în zona bucătăriei. Ibricul cu cafea fierbea pe plită. Butch m-a întrebat cum mă simt.

— Bine. Tu?

— Excelent! Vrei o cafea?

— Da. După aia trebuie să mergem să vedem dacă podul mai e la locul lui. Şi, dacă mai e, să plecăm acasă. Mai devreme decât era în plan.

— Oricum aşa facem de câţiva ani, a zis el şi a turnat cafeaua.

Cafea neagră, bună şi tare. Exact de ce ai nevoie după o întâlnire cu creaturi din altă lume. Tot ce se întâmplase în seara trecută ar fi trebuit să mi se pară un vis, dar nu era aşa. Nu mi se părea un vis şi nici lui Butch nu i se părea, pentru că l-am întrebat.

Se terminase pâinea, dar ne mai rămăseseră două prăjituri cu fructe. Mi-o şi imaginam pe Sheila clătinând din cap şi spunând că doar bărbaţii plecaţi să cutreiere prin pădure ar fi în stare să mănânce aşa ceva la micul-dejun.

— Tare bun! a plescăit Butch.

— Da. Foarte. Auzi, Butchie, ai avut vreun vis mai bizar de la chestia aia în care am suflat?

— Nu. Sau poate nu-mi aduc aminte. Dar uită-te la asta! Şi-a luat blocul de desen şi a trecut peste desenele făcute în serile petrecute în cabană – schiţele şi caricaturile lui obişnuite, printre care şi una cu mine în timp ce făceam clătite şi aveam un rânjet larg pe mutra mea de prostovan. S-a oprit la ultimele foi şi mi-a întins blocul. Acolo era desenat tânărul nostru musafir de cu o seară în urmă: păr blond, flanelă groasă, pantaloni kaki şi geantă de umăr. Şi nu era o caricatură; era un portret al bărbatului (aşa o să-i spunem) de aseară… asemănarea era de-a dreptul izbitoare, cu o singură excepţie. Butch îi pusese stele în locul ochilor.

— Isuse, e extraordinar! am exclamat eu. De cât timp te-ai trezit?

— Cam de vreo oră. Am făcut portretul în doar douăzeci de minute. Ştiam exact cum. De parcă era deja pe hârtie. Ei, cât de aiurea e chestia asta?

— Aiurea rău de tot, l-am aprobat eu.

M-am gândit să-i povestesc despre visul meu cu hambarul în flăcări. Mi se păruse incredibil de real. De ceva vreme tot încercam diferite variante de început pentru o povestire despre o furtună foarte ciudată. De ceva vreme… adică de câţiva ani; ideea îmi venise când eram cam de vârsta de acum a fiului meu. Încercam să conturez un personaj, apoi altul – şi tot nu mă simţeam mulţumit; am încercat chiar să descriu oraşul unde voiam să se desfăşoare toată acţiunea; ba odată chiar am vrut să încep cu un buletin meteo. Numai că nu mergea nimic, nimic nu suna cum trebuie. Parcă eram unul care vrea să-şi deschidă seiful, dar a uitat cifrul. Însă, în dimineaţa aceea, datorită visului, am văzut cum un fulger loveşte un hambar. Am văzut cum girueta – în formă de cocoş – se înroşeşte de la flăcările care cuprind acoperişul. M-am gândit că de aici va urma totul. Ba nu, nu m-am gândit – am ştiut.

Am luat obiectul acela care semăna cu un etui şi am început să îl arunc dintr-o mână în alta.

— Ăsta te-a ajutat, am spus eu şi i l-am aruncat lui Butch.

L-a prins şi mi-a răspuns.

— Bineînţeles. Ce altceva?

Toate astea s-au petrecut în urma cu mai bine de patruzeci de ani, însă trecerea timpului nu mi-a alterat absolut deloc amintirea acelei seri. Nu m-au încercat niciodată îndoielile şi nu am uitat niciun detaliu, fie el cât de mic.

La fel de bine îşi amintea şi Butch: Ylla, lumina, pierderea cunoştinţei, tânărul, etuiul. Din câte ştiu eu, etuiul încă se află în cabană. Ne-am mai dus acolo de câteva ori, tot în luna noiembrie, înainte ca Butch să plece din oraş, şi am suflat din nou peste unda sinusoidală, însă cutiuţa nu s-a mai

deschis niciodată pentru noi. Şi nici pentru altcineva nu se va mai deschide, sunt convins de asta. Dacă nu a furat-o cineva – şi de ce s-o fi furat? – este şi acum pe poliţa sobei, unde a lăsat-o Butch ultima oară când am fost acolo. Ultimul lucru pe care mi l-a spus el în ziua aceea înainte de plecare a fost că nu mai vrea să deseneze măcar o perioadă.

— Vreau să pictez, a zis. Am mii de idei.

Eu nu aveam decât una singură – un hambar în flăcări care avea să devină prima scenă din Furtuna cu fulgere *– eram sigur că vor urma multe altele. Uşa era deschisă acum. Nu mai trebuia decât să intru.*

Mă frământă câteodată gândul că aş fi un impostor. Înainte de moarte, Butch a mărturisit acelaşi lucru în câteva interviuri.

Vă miră? N-ar trebui. Una eram atunci când ne-am dus în pădure, în acel noiembrie din 1978, şi cu totul alta am fost după aceea. Am devenit ce am devenit. Probabil că transformarea asta are de-a face cu talentul – oare aveam deja talent sau ne-a fost dăruit pentru că i-am salvat viaţa Yllei? Oare a fost un cadou, aşa cum este o cutie cu bomboane? Oare să fim mândri de toate realizările noastre – să credem că am făcut totul singuri? Sau să acceptăm faptul că nu suntem decât doi escroci, care îşi asumă nişte merite pentru ceea ce nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă nu ar fi existat seara aceea?

La urma urmei, ce mama dracului e talentul? *Îmi pun uneori întrebarea asta, mai ales atunci când mă bărbieresc sau – în zilele când mergeam în turneele de promovare pentru cărţile mele – în timp ce aşteptam să intru în direct şi să-mi vând ultimele scorneli. Îmi pun întrebarea şi când stropesc crinii regretatei mele soţii. Mai ales atunci. Serios, ce este talentul? De ce să fiu eu cel ales când mulţi alţi oameni se chinuie atât de tare şi ar da orice ca să*

fie ei *cei aleşi? De ce au ajuns atât de puţini în vârful piramidei? Sigur, răspunsul ar trebui să fie chiar* talentul. *Dar de unde vine şi cum se dezvoltă?* De ce *se dezvoltă?*

Şi îmi spun aşa: Noi zicem că este un dar şi ne considerăm înzestraţi, dar nu ne-am câştigat pe drept aceste daruri, nu-i aşa? Ne-au fost date. Talentul este harul făcut vizibil.

Însă tânărul acela a spus: nu vă poate da nimeni ceea ce aveţi deja. Este axiomatic. *Mă agăţ cu disperare de cuvintele astea.*

Fireşte, a mai spus şi că-i pare rău pentru noi.

3

Aici se termina povestirea tatei. Poate că şi-a pierdut interesul pentru varianta fantastică a acelei partide de vânătoare din 1978. Numai că eu nu cred asta. Ultimele rânduri mi s-au părut un adevărat punct culminant. Pe etajera de deasupra biroului am găsit un manuscris neredactat al romanului *Furtuna cu fulgere,* probabil acelaşi pe care îl văzusem la scurtă vreme după moartea mamei.

Un fulger a lovit hambarul. S-a auzit o bubuitură înăbuşită, ca un foc tras de o armă cu ţeava înfăşurată într-o pătură. Jack abia dacă a avut timp să-l înregistreze înainte de urletul asurzitor al tunetului. A văzut cum girueta din fier – în formă de cocoş – se înroşeşte de la flăcări şi începe să se rotească, deşi se topea în valurile de foc care acopereau acoperişul hambarului.

Nu semăna sută la sută cu ciorna scrisă de mână, dar era pe aproape. Şi suna mai bine – aşa mi se părea.

Asta nu înseamnă nimic, mi-am zis eu. *A păstrat rândurile alea,* imaginea *a păstrat-o, pentru că era bună… destul de bună. Asta-i tot.*

Mi-am amintit de telefonul primit de la mama în ziua aceea de noiembrie a anului 1978. Adică acum

foarte mulţi ani, însă nu am uitat niciodată primul lucru pe care mi l-a spus: *Tatăl tău a păţit ceva când a fost la vânătoare... şi nici Butch nu mai e cum era.* Nu voia să vin imediat acasă – aşa mi-a zis – pentru că nu i se părea că ar fi fost răniţi sau ceva de genul ăsta. Dar neapărat să încerc să vin în weekend. Mi-a mai spus că susţineau că s-ar fi rătăcit, cu toate că amândoi se descurcau şi cu ochii închişi prin pădurea 30-Mile.

— …şi cu ochii închişi, am murmurat eu. Chiar aşa mi-a zis. Dar…

M-am întors la caietul tatei.

„I-am spus… că nu, nu ne-am rătăcit, dar am scăpat ca prin urechile acului dintr-un mare necaz. Un vânător a crezut că trage într-o căprioară… iar glonţul a trecut chiar printre noi."

Care variantă era cea adevărată? Niciuna, dacă era să mă iau după manuscrisul găsit în fundul sertarului. Cred că acela a fost momentul când am început să cred că povestea tatei nu era doar o simplă poveste… am început să cred că era adevărată. Sau… nu, nu m-am exprimat bine, pentru că tot mi se părea prea fantastică. Dar acela a fost momentul în care am început să fiu dispus să cred.

Oare i-a povestit vreodată mamei despre tot ce i se păruse lui că s-ar fi întâmplat în seara aceea? Oare a făcut-o? Cred că da. Pentru că o căsnicie se bazează în primul rând pe sinceritate; şi, de asemenea, este un depozit de secrete împărtăşite.

Nu scrisese decât o jumătate din caietul cu spiră; celelalte pagini erau albe. L-am luat ca să-l pun la locul lui din sertar, şi atunci a căzut o foaie dintre ultima pagină şi copertă. Am ridicat-o de pe jos şi am văzut că era o chitanţă de la Municipalitatea Harlow, eliberată firmei L&D Haulage, pe care eu o crezusem moartă şi îngropată de cel puţin cincizeci de ani, dacă nu cumva şi mai mulţi. L&D plătise impozitele pe perioada 2010-2050 („la cota anului 2010") pentru suprafaţa de teren limitrof Pârâului

Jilasi, din orăşelul TR-90. Şi mai scria acolo că toată suma a fost achitată integral.

M-am lăsat moale pe spătarul scaunului şi m-am holbat la suma aia exorbitantă. Parcă am murmurat şi ceva de genul… *'ai de capu' meu.* Sigur, o plată în avans la nivelul taxelor din 2010 probabil că era o afacere nemaipomenită, dar să plăteşti în avans pe o perioadă de *patruzeci de ani* – şi într-un orăşel în care majoritatea locuitorilor erau restanţi la impozite – era ceva nemaiauzit. Chitanţa asta dovedea că firma L&D Haulage – adică firma de transporturi a lui Laird Carmody şi Dave LaVerdiere – plătise peste 110.000 de dolari. Sigur că amândoi îşi puteau permite asta la momentul respectiv, dar de ce să o facă?

Un singur răspuns mi se părea logic: voiau să-şi protejeze căbănuţa şi să nu le fie distrusă de dezvoltatorii imobiliari. De ce voiau să şi-o protejeze? Pentru că încă se afla acolo etuiul ăla din altă lume? Puţin probabil. Eu credeam că de multă vreme fusese spartă de vagabonzi, care furaseră absolut tot ce era cât de cât de valoare. Ce părea *probabil* – iar acum şi puţin mai uşor de crezut – era că tata şi prietenul lui îşi doriseră să păstreze neschimbat locul în care întâlniseră creaturi dintr-o altă lume.

M-am hotărât să mă duc acolo.

Dispăruseră de multă vreme toate drumurile forestiere pe care mergeau tata şi unchiul Butch ca să ajungă la Pârâul Jilasi. Acum acolo se află un cartier de locuinţe şi un parc de rulote, ambele chemându-se Hemlock Run. Nici Tr-90 nu mai există. În locul acela este oraşul Pritchard, care poartă numele unui erou local, mort în Vietnam. Pe hărţi şi pe GPS încă apare pădurea 30-Mile, dar acum ar trebui să se numească 10-Mile. Poate chiar 5-Mile. Nici podul şubred nu mai este acolo; însă a apărut altul puţin mai la vale – unul îngust şi zdravăn. Scopul pentru care a fost construit este

biserica baptistă „Harul lui Isus”, situată pe malul dinspre oraşul Pritchard. L-am traversat cu maşina, pe care am lăsat-o apoi în parcarea bisericii. Dacă mi-ar fi trecut prin cap să mă încalţ cu cizmele de cauciuc, aş fi putut să trec pârâul direct prin apă, atât de scăzut era nivelul ei în ziua aceea. M-am întors în locul unde fusese podeţul ăla de demult şi am observat bucăţi mici rămase din el printre buruieni. M-am uitat şi am văzut poteca spre cabană, acum năpădită de buruieni şi rugi de tot felul. La intrare era o placă pe care scria VÂNATUL INTERZIS TRECEREA INTERZISĂ ADMINISTRAŢIA FONDULUI CINEGETIC. Am trecut printre tufe cu foarte mare grijă, pentru că mi-era teamă să nu dau peste vreo iederă otrăvitoare sau peste vreun oţetar. Trebuia să merg cam patru sute de metri – aşa scrisese tata – şi, din ocaziile când mai fusesem aici (puţine ocazii, pentru că nu-mi plăcea deloc să casc ochii la cineva care împuşcă nişte biete fiinţe incapabile să-i riposteze), ştiam că aşa era.

Am ajuns la o poartă încuiată pe care nu mi-o aminteam. Pe ea era o altă placă – însă pe aceasta era desenat un broscoi cu o puşcă între lăbuţe, iar sub el scria: HOP ŞI-AŞA, CARĂ-TE DE PE PROPRIETATEA MEA! Am descuiat poarta cu una dintre cheile tatei. Poteca a mai şerpuit puţin, apoi am ajuns la cabană. Nu avusese nimeni grijă de ea. Probabil că singurul motiv pentru care acoperişul nu i se surpase sub povara zăpezilor din atât de mulţi ani era că fusese întrucâtva protejat de crengile pinilor şi molizilor bătrâni de alături. Însă era deformat şi în niciun caz nu avea cum să mai reziste. Pereţii din scânduri – pe vremuri cafenii – aveau acum o nuanţă gălbejită şi urâtă. Geamurile erau acoperite cu noroi, tot felul de mizerii şi polen. Locul acela părăginit îţi sugera clar ideea de abandon. Însă nu părea să fi fost vandalizat, chestie care mie mi s-a părut un fel de miracol. Mi-au venit atunci în minte nişte versuri dintr-o poezie veche,

probabil învăţată la liceu: *În triplu cerc să fie-nchis! Şi cum de el să nu te sperii?*[15]

Am găsit cheia pe inelul tatei şi am deschis uşa. Înăuntru mirosea a mucegai şi era mult praf şi foarte cald. Am dat şi peste o grămadă de urme lăsate de actualii chiriaşi: şobolani sau veveriţe. Probabil şi şobolani, şi veveriţe. Un pachet de cărţi de joc se împrăştiase pe masă şi pe podea, posibil de rafalele de vânt intrate pe horn. Cu cărţile astea jucaseră cribbage tata şi unchiul Butch pe vremuri. În faţa vetrei zăceau vechile foale, dar nu se vedeau nici scrijelituri pe pereţi şi nici sticle de băutură goale.

În triplu cerc să fie-nchis, mi-am repetat eu.

După care m-am *dojenit,* zicându-mi că sunt ridicol. Dar poate că nu eram. În apropiere se afla Hemlock Run – şi cartierul, şi parcul de rulote. Cu siguranţă că puştii de acolo s-au aventurat prin pădure până aici. Cu siguranţă că n-au dat nici doi bani pe avertizarea de pe poartă – HOP ŞI-AŞA, CARĂ-TE DE PE PROPRIETATEA MEA! Însă totul din jur mă făcea să cred că nu intraseră aici.

M-am uitat la canapea. Dacă mă aşezam acum, din ea ar fi ţâşnit nori de praf, iar şobolanii ar fi luat-o la goană de dedesubt. Dar mi-l imaginam cu uşurinţă pe tânărul blond stând pe ea – străinul cu stele în loc de ochi, desenat de Unchiul Butch. Îmi era mai uşor să cred că totul se întâmplase în realitate când mă aflam aici, în cabana pentru care tata şi Unchiul Butch plătiseră bani frumoşi ca să o ştie protejată (chiar dacă nu în cea mai bună formă) până la jumătatea secolului al XXI-lea. Mult mai uşor îmi era să cred.

Oare mai trecuse vreunul dintre ei pe aici, poate ca să ia o cutiuţă care semăna cu un etui de ochelari? Butch precis că nu, mai ales după ce plecase pe Coasta de Vest… dar cred că nici tata. Încheiaseră acest capitol din viaţa lor şi, cu toate că eu îl moşteneam pe tata, tot mă simţeam ca un intrus.

Am traversat camera comună şi m-am uitat pe poliţa sobei – fireşte, fără să-mi fac speranţe. Însă cutiuţa gri era acolo, sub un strat gros de praf. Am tresărit când am luat-o în mână, de parcă m-aş fi temut că o să mă curenteze. Dar nu s-a întâmplat nimic. Am şters praful de pe ea şi am văzut unda poleită, imprimată în relief pe un material care semăna cu un fel de piele întoarsă de culoare gri. Numai că, la pipăit, nu-mi dădea senzaţia că ar fi fost piele întoarsă. Cutiuţa asta nu avea niciun fel de articulaţie. Părea a fi o singură bucată.

Pe mine mă aştepta, mi-am spus eu. *Totul a fost adevărat, fiecare cuvânt. Iar acum ţin în mână o parte din moştenirea mea.*

Am crezut atunci povestea tatălui meu? Aproape. Şi că-mi lăsase mie cutiuţa aia? Răspunsul este mai complicat. Nu le mai puteam întreba asta pe cele două pramatii cu talent care veniseră aici la vânătoare în noiembrie 1978, pentru că nu mai erau în viaţă. Şi-au lăsat amprenta asupra lumii lor – prin tablouri şi prin cărţi –, după care au părăsit-o.

Tânărul, care numai om nu era, le-a spus că darul acesta li se cuvenea pentru că tata îi injectase EpiPen femeii (care numai femeie nu era) şi pentru că unchiul Butch îi dăduse din – şi citez – „respiraţia lui preţioasă". Însă nu a zis că ar fi fost *doar* pentru ei doi, nu? Şi, dacă tata a reuşit să deschidă cutiuţa atunci când a suflat peste ea, de ce nu aş putea şi eu? Doar avem acelaşi sânge, acelaşi ADN. Ar fi fost şi pentru mine „Sesam, deschide-te"? Oare cutezam s-o fac?

Ce v-am spus despre mine? Haide să vedem! Ştiţi că am fost mulţi ani inspector şcolar în comitatul Castle, după care am ieşit la pensie ca să devin secretarul particular al tatălui meu… şi cel care-i schimba aşternuturile în caz că se scăpa pe el noaptea. Ştiţi şi că am fost însurat şi că m-a părăsit nevasta. Ştiţi că eram absolut singur în ziua aceea, când mă aflam în cabana dărăpănată şi mă holbam

la o cutiuţă gri venită din altă lume. Da, absolut singur – fără părinţi, părăsit de nevastă, fără copii. Ştiţi toate astea, însă există un întreg univers de alte lucruri despre care nici măcar n-aveţi habar. Cred că asta se aplică tuturor bărbaţilor şi femeilor de pe pământ. Nu am de gând să vă spun mai multe – şi nu din cauză că ar dura o veşnicie, ci pentru că v-aş plictisi. Dacă v-aş zice că m-am apucat să beau după ce m-a părăsit Susan, v-ar păsa oare? Sau că am avut o scurtă aventură cu pornografia de pe internet? Sau că m-am gândit să mă sinucid, deşi niciodată la modul serios?

Doar două lucruri vreau să vă mai spun, cu toate că îmi este ruşine de amândouă – dar nu prea mult! Sunt nişte lucruri triste. Pentru că mereu sunt triste dorinţele utopice ale bărbaţilor şi femeilor de „o anumită vârstă". Aşa cred eu: sunt triste deoarece contrazic complet acel viitor searbăd care ne aşteaptă.

Am ceva talent la scris (şi sper să o fi demonstrat în memoriile de aici) şi am visat să scriu şi eu un roman – unul bun, foarte bun, prin care să pot intra în posteritate. Mi-am iubit şi continui să îmi iubesc tatăl, dar nu mi-a fost uşor să trăiesc în umbra lui. Visam şi eu cu ochii deschişi că toţi criticii vor spune ceva de genul: „Profunzimea romanului lui Mark Carmody face ca întreaga operă a tatălui său să pară mediocră. Elevul şi-a depăşit cu mult profesorul." Nu vreau să gândesc aşa, zău că nu. Însă o parte din mine o face şi o va face mereu. Partea aceea din mine este un troglodit, care rânjeşte mult, dar nu zâmbeşte niciodată.

Ştiu să cânt la pian, dar nu aşa bine. Mi se cere să acompaniez corul bisericii numai dacă doamna Stanhope este plecată din oraş sau nu se simte prea bine.

Nici nu-mi prea place, nici nu prea am talent, plus că apăs cu prea multă forţă pe clape. Sunt ca un copil de clasa a III-a când vine vorba să citesc o partitură. Mă pricep să cânt doar trei sau patru piese

pe care le-am învăţat pe de rost, iar oamenii s-au plictisit să le audă numai pe astea.

Încă visez că voi scrie acel roman excepţional, însă nu acesta este cel mai important vis al meu. Să vă spun care este? De ce nu, dacă tot am ajuns până aici?

Visez că mă aflu într-un club de noapte, împreună cu toţi prietenii mei. Şi tata este acolo. Formaţia a plecat de pe podium şi eu îl întreb pe dirijorul ei dacă îmi îngăduie să cânt ceva la pian. Tata oftează. *Haide, măi, Markey, nu tot „Bring It On Home to Me*[16]*!* Iar eu îi răspund (cu modestie, evident): *Nu, nu. Am învăţat un cântec nou.* Şi încep să când şlagărul lui Albert Ammons[17], „Boogie Woogie Stomp". Degetele îmi zboară pe clape! Se face linişte în jur! Toată lumea se uită la mine cu surprindere şi cu admiraţie! Bateristul revine la locul lui şi se apucă să bată măsura. Tipul de la saxofon începe să improvizeze. Toţi clienţii şi ospătarii din club bat din palme în ritmul melodiei. Unii dintre ei fac şi mişcări de dans. Iar la final, când mă ridic în picioare ca să execut un glissando cu mâna dreaptă dintr-un capăt în celălalt al claviaturii, exact cum făcea Jerry Lee Lewis, toată lumea se ridică în picioare şi strigă: *Bis! Bis!*

Ştiu că nu mă vedeţi când scriu rândurile astea, dar credeţi-mă că mi s-au aprins obrajii.

Şi nu doar din cauză că aceasta este cea mai de preţ fantezie a mea, ci şi pentru că este una atât de obişnuită. Chiar în momentul ăsta, peste tot în lume sunt femei care se imaginează cântând la chitară exact ca Joan Jett[18] şi bărbaţi care se prefac că dirijează *Simfonia a V-a* a lui Beethoven cu o orchestră înghesuită în subsolul casei lor. Toate astea sunt fanteziile obişnuite ale tuturor oamenilor care ar da absolut orice să fie ei cei aleşi. Şi nu sunt.

Eu mi-am dorit să cânt măcar o singură dată „Boogie Woogie Stomp" la fel ca Albert Ammos; şi mi-am dorit să o fac în căbănuţa aceea murdară şi

dărăpănată unde doi bărbaţi de vârste mijlocii s-au întâlnit pe vremuri cu o creatură din alte lumi. O singură dată să pot cânta şi mi-ar fi de ajuns – mi-am spus atunci –, ştiind foarte bine că nu va fi aşa. O singură dată nu este niciodată de ajuns.

Am suflat peste unda sinusoidală. A apărut o dungă pe cutiuţă… a durat o secundă… şi apoi a dispărut. Am rămas ceva timp cu cutiuţa în mână, după care am pus-o la loc pe poliţă.

Mi-am amintit cuvintele tânărului: *Nu vă poate da nimeni ceea ce aveţi deja.*

— În regulă, am murmurat eu şi am râs puţin.

Dar nu era deloc în regulă. Mă durea, dar ştiam că durerea aceea va trece. Mă voi întoarce la viaţa mea obişnuită şi durerea va trece. Trebuia să mă ocup de afacerile celebrului meu tată, iar asta urma să-mi ocupe tot timpul. Plus că aveam mulţi bani. Poate o să mă duc în Aruba. Nu-i deloc greşit să-ţi doreşti ce nu poţi avea. Înveţi să te împaci cu situaţia.

Îmi tot repet asta şi, de cele mai multe ori, chiar cred că aşa este.

AL CINCILEA PAS

Lui Harold Jamieson, odinioară inginer-şef în cadrul Departamentului de Salubritate din New York, îi plăcea viaţa de pensionar. Unora dintre puţinii lui prieteni nu le plăcea, prin urmare se considera norocos. Deţinea o grădină de vreo cinci mii de metri pătraţi, în nordul Manhattanului, pe care o împărţea cu alţi horticultori aidoma lui; descoperise Netflixul; şi se apucase să citească toate cărţile pentru care nu avusese niciodată timp. Încă îi era dor de soţie – răpusă de cancerul mamar în urmă cu cinci ani – dar, cu excepţia acestei tristeţi permanente, chiar avea o viaţă plină de satisfacţii. În fiecare dimineaţă, înainte de a se da jos din pat, îşi repeta că trebuie să se bucure cât mai mult de ziua pe care o avea înainte. La şaizeci şi opt de ani, încă îi plăcea să creadă că mai avea ceva drum de străbătut, dar nu putea să nu observe că drumul acela începuse să se cam scurteze.

Cea mai bună parte a zilei (sigur, presupunând că nu ploua, nu ningea sau nu era prea frig) o reprezenta plimbarea de aproape un kilometru până în Central Park, pe care obişnuia să o facă imediat după micul-dejun. Deşi avea mereu la el telefonul mobil şi folosea tableta (se poate spune că devenise chiar dependent de ea), încă prefera să citească varianta tipărită a ziarului *The New York Times.* Ajungea în parc, se aşeza pe banca lui favorită şi, timp de o oră, citea toate rubricile, de la un capăt la celălalt, spunându-şi mereu că trecea de la sublim la ridicol.

Pe la mijlocul lunii mai, într-o dimineaţă cam răcoroasă, dar perfectă pentru cititul ziarului pe o bancă în parc, a ridicat ochii şi a fost neplăcut impresionat să vadă că un tip între două vârste se aşezase alături de el, cu toate că erau o mulţime de bănci libere în jur. Bărbatul acesta, care invadase spaţiul lui Jamieson, părea să fi avut în jur de patruzeci şi cinci, până în cincizeci de ani şi nu era

nici prea chipeş, dar nici prea urât – un individ oarecare, cu alte cuvinte. La fel se putea spune şi despre ţinuta lui: încălţăminte sport (numai bună pentru o plimbare mai lungă), jeanşi, o şapcă cu logoul echipei Yankees şi un hanorac cu acelaşi logo, cu gluga atârnând pe spate. Jamieson i-a aruncat o căutătură piezişă şi iritată şi s-a pregătit să se mute pe altă bancă.

— Nu plecaţi! i-a zis bărbatul. Vă rog, nu plecaţi! M-am aşezat aici pentru că aş vrea să-mi faceţi un serviciu. Nu-i cine ştie ce, dar am să vă plătesc.

Şi-a băgat mâna în buzunarul tip marsupiu al hanoracului şi a scos de acolo o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Nu obişnuiesc să fac servicii necunoscuţilor, a spus Jamieson, ridicându-se de pe bancă.

— Tocmai asta-i chestia – că nu ne cunoaştem. Ascultaţi-mă până la capăt. Dacă mă refuzaţi şi atunci, am să înţeleg. Dar, vă rog, ascultaţi-mă. Aţi putea… S-a întrerupt ca să-şi dreagă vocea, iar Jamieson şi-a dat seama că omul acela era destul de tulburat. Poate chiar mai mult decât tulburat – poate chiar speriat.

— Aţi putea să-mi salvaţi viaţa.

Jamieson s-a gândit puţin, după care s-a aşezat la loc. Însă a avut grijă să lase o distanţă cât mai mare între el şi celălalt.

— Ai un minut la dispoziţie, dar să ştii că plec dacă îmi propui ceva nesăbuit. Şi bagă la loc banii ăia. N-am nevoie de ei. Nu vreau nimic de la tine.

Bărbatul s-a uitat surprins la bancnotă, de parcă nu mai ştia că o are în mână, apoi a vârât-o înapoi în buzunarul de la hanorac. Şi-a pus mâinile pe genunchi şi şi-a aţintit privirea asupra lor. Nu s-a mai uitat deloc la Jamieson.

— Sunt alcoolic. Nu mai beau de patru luni. Mai exact, de patru luni şi douăsprezece zile.

— Felicitări! a zis Jamieson.

Nu ştia prea bine cât de sincer era, dar îi era clar că voia să se ridice de pe banca aia. Şi chiar să plece din parc, dacă situaţia ar fi impus-o. Individul de

lângă el părea că spune adevărul, dar Jamieson nu ajunsese până la vârsta asta fără să ştie că simpatia nu se câştigă cât ai bate din palme.

— De trei ori am mai încercat să mă las şi, la un moment dat, am fost în stare să mă abţin aproape un an. Cred că asta-i ultima mea şansă să capăt inelul ăla de bronz de la Alcoolicii Anonimi. Sunt înscris acolo. Asta e…

— Ştiu ce este. Cum te numeşti, domnule Abstinent-de-Patru-Luni?

— Spuneţi-mi Jack. E bine aşa. Nu se folosesc nume de familie în programul ăsta.

Jamieson ştia şi asta. O grămadă de personaje din filmele difuzate pe Netflix aveau probleme cu băutura.

— Şi ce pot eu să fac pentru dumneata, Jack?

— Am încercat de trei ori şi nu am reuşit să-mi găsesc un sponsor în programul nostru – sponsorul este persoana aia care te ascultă, îţi răspunde la întrebări, ba chiar te mai şi îndrumă câteodată. De data asta, adică a patra oară, am găsit pe cineva. Am cunoscut un tip la întrunirea de pe Bowery şi mi-a plăcut foarte mult ce-a zis. Cum s-a purtat. Adică nu mai băuse de doişpe ani, părea cu picioarele pe pământ, lucra în vânzări – aşa ca mine.

Întorsese capul ca să se uite la Jamieson, dar acum a revenit la poziţia de dinainte: cu ochii la mâinile de pe genunchi.

— Eu am fost un vânzător al naibii de bun, cinci ani am condus departamentul de vânzări al… în fine, nu mai contează acum, dar a fost o chestie foarte importantă, precis ştiţi firma asta, că-i una mare. Lucram în San Diego. Acum am ajuns să vând doar felicitări şi băuturi energizante bodegilor şi prăvălioarelor din cele cinci cartiere ale New Yorkului. Nici nu cred că pot să decad mai mult de atât, frăţioare.

— Treci la subiect! l-a întrerupt Jamieson, însă nu pe un ton aspru.

Nu avea niciun chef să-l asculte, dar povestea începuse să-l intereseze oarecum. Plus că nu în

fiecare zi ţi se întâmplă să se aşeze un necunoscut lângă tine şi să se apuce să-ţi mărturisească toate lucrurile urâte din viaţa lui. Oricum, nu în New York.

— Vreau să văd cum merge partida de baseball. Ăia de la Mets au început destul de bine.

Jack şi-a frecat buzele cu palma.

— Mi-a plăcut tipul ăsta pe care l-am cunoscut la întrunirea de pe Bowery. Aşa că mi-am luat inima în dinţi şi, după altă întrunire, l-am rugat să-mi fie sponsor. Asta s-a întâmplat în martie. S-a uitat bine la mine şi mi-a zis că este de acord, însă cu două condiţii. Că o să fac absolut tot ce-mi cere el şi că o să-l sun dacă o să-mi vină să beau. Şi eu i-am zis aşa: „În cazul ăsta o să te sun în fiecare seară”. Şi el mi-a răspuns: „Sună-mă în fiecare seară şi, dacă nu-ţi răspund, vorbeşte cu robotul.” După care m-a întrebat dacă urmez Programul în Doisprezece Paşi. Ştiţi despre ce vorbesc?

— Vag.

— I-am zis că nu m-am apucat încă. Şi el mi-a spus că trebuie neapărat să încep, dacă vreau să-mi fie sponsor. Şi mi-a mai spus că primii trei paşi sunt deopotrivă şi cei mai grei, şi cei mai uşori. În ultimă instanţă, totul se reduce la „Nu mă pot opri de unul singur, dar voi putea să o fac dacă am ajutorul lui Dumnezeu, aşa că am să-i cer să mă ajute.” Jamieson a mormăit ceva.

— Eu i-am spus că nu cred în Dumnezeu. Şi tipul ăsta – Randy îl cheamă – mi-a zis că nu-i pasă. Mi-a spus că trebuie să mă pun în genunchi în fiecare dimineaţă şi să-l rog pe Dumnezeul ăsta în care nu cred să mă ajute să nu beau în ziua respectivă. Şi, dacă nu puneam picătură de alcool în gură, trebuia să mă pun în genunchi şi înainte de culcare şi să-i mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a dat o zi fără băutură. Randy m-a întrebat dacă sunt dispus să fac asta şi eu i-am zis că da. Pentru că l-aş fi pierdut dacă nu acceptam. Înţelegeţi?

— Sigur. Erai disperat.

— Exact! „Darul disperării”, aşa i se zice la AA. Randy mi-a mai spus că o să-şi dea seama dacă nu mă rog lui Dumnezeu şi îl *mint* că aş fi făcut-o. Pentru că el a minţit încontinuu vreme de treizeci de ani.

— Şi aşa ai făcut? Chiar dacă nu crezi în Dumnezeu?

— Aşa am făcut şi treaba asta chiar funcţionează. Cât despre îndoielile mele cu privire la existenţa vreunui Dumnezeu… cu cât mă abţin de la băutură mai mult timp, cu atât ele devin mai puţin ferme.

— Să nu-ţi treacă prin minte să-mi ceri să mă rog împreună cu tine.

Jack a zâmbit, dar fără să-şi ia ochii de la mâinile de pe genunchi.

— Nu, nici vorbă. Şi când sunt complet singur încă îmi mai este ruşine să mă pun în genunchi şi să mă rog. Luna trecută – în aprilie, adică – Randy mi-a dat voie să trec la Pasul nr. 4. Asta înseamnă să-mi fac un inventar moral – fără teamă şi fără jenă.

— Şi ţi l-ai făcut?

— Da. Randy mi-a zis că trebuie să scriu toate chestiile urâte pe o foaie de hârtie, după care s-o întorc pe partea cealaltă şi să trec acolo toate lucrurile bune. Alea urâte nu mi-au luat decât zece minute. Alea bune – mai mult de o oră. La început, nu mi-a venit în minte nimic bun despre mine. Dar, până la urmă, am scris: „Cel puţin am simţul umorului” – că îl am. După aia m-am mai gândit la câteva. Când i-am povestit lui Randy că mi-a fost greu să-mi dau seama care sunt punctele mele forte, mi-a spus că este perfect normal. „Ai băut aproape treizeci de ani”, a zis el. „O treabă ca asta afectează foarte tare părerea omului despre sine. Părerea asta se va îmbunătăţi treptat, însă numai cu condiţia să nu mai bei.” După aia mi-a zis să ard listele, că aşa o să mă simt mai bine.

— Şi te-ai simţit?

— Oricât ar părea de ciudat, da, m-am simţit mai bine. Şi uite aşa ajungem la ce mi-a cerut Randy să fac luna asta.

— Mai degrabă, ce ţi-a ordonat să faci… aşa mi se pare mine, a zâmbit uşor Jamieson.

Şi-a împăturit ziarul şi l-a pus alături.

A zâmbit şi Jack.

— Mi se pare că aţi început să vă prindeţi de dinamica relaţiei dintre sponsor şi alcoolicul pe care îl îndrumă. Ei bine, Randy mi-a spus că a venit timpul să trec la Pasul nr. 5.

— Adică?

— Adică să recunosc faţă de Dumnezeu, faţă de mine însumi şi faţă de alt om natura exactă a greşelilor făcute, a răspuns Jack, desenând ghilimele în aer cu degetele. I-am zis că bine, că o să fac o listă şi o să i-o citesc. Şi că o să mă audă şi Dumnezeu atunci. Adică împuşc doi iepuri dintr-un foc.

— Îmi imaginez că nu a fost de acord.

— N-a fost. Mi-a spus că trebuie să abordez o persoană complet necunoscută. Mi-a sugerat să vorbesc cu un preot, dar eu n-am mai călcat în vreo biserică de când aveam doişpe ani şi nu simt deloc nevoia să o fac acum. Habar n-am în ce am ajuns să cred, dar pentru asta nu simt nevoia să mă aşez într-o strană şi să mă rog.

Jamieson a dat din cap – nici el nu se ducea la biserică.

— Şi Randy mi-a zis: „Du-te în Grant Park sau în Washington Square Park sau în Central Park, intră în vorbă cu cineva şi cere-i să te asculte în timp ce-ţi enumeri faptele rele din întreaga viaţă. Oferă-i câţiva dolari, dacă trebuie. Şi nu te lăsa descurajat dacă primul om întâlnit o să te refuze, vorbeşte şi cu alţii până ai să dai peste cineva dispus să te asculte.” Mi-a spus că cel mai greu va fi să conving pe cineva să facă asta şi a avut dreptate.

— Şi eu sunt…

Prima ta victimă? a vrut Jamieson să-l întrebe în primul moment, dar s-a răzgândit repede, dându-şi seama că nu era tocmai corect.

— …sunt prima persoană pe care ai abordat-o?

— A doua. Ieri mi-am încercat norocul cu un taximetrist ieşit din tură, dar m-a trimis la plimbare.

Jamieson şi-a adus aminte de un banc vechi despre newyorkezi: „Un tip, venit în vizită la New York, îl opreşte pe altul pe Lexington Avenue şi îl întreabă: „Poţi să-mi zici cum ajung la City Hall? Că la dracu' ştiu să mă duc şi singur." Însă şi-a zis că nu o să-l trimită la dracu' pe individul ăsta care părea a fi fan al echipei Yankees. Îl va asculta cu răbdare, iar când va lua prânzul cu amicul lui, Alex, (alt pensionar) va avea ce să-i povestească.

— În regulă, dă-i drumul!

Jack a vârât mâna în buzunar, a scos o hârtie şi a despăturit-o.

— Când eram în clasa a IV-a…

— Dacă ai de gând să-mi spui povestea vieţii, cred că ar fi mai bine să-mi dai ăia douăzeci de dolari.

Jack s-a repezit să scoată banii cu cealaltă mână – cea în care nu ţinea lista cu faptele lui reprobabile. Dar Jamieson i-a făcut semn să stea cuminte.

— Am glumit, omule!

— Sigur?

— Da. Dar să nu dureze prea mult. Trebuie să fiu într-un loc la opt şi jumătate.

Evident că nu era adevărat, iar Jamieson s-a bucurat că el nu are probleme cu alcoolul, pentru că aflase de la televizor că sinceritatea era o mare chestie pentru ăia care aveau şi voiau să se lase.

— Să-i dau viteză, am priceput. Încep. În clasa a IV-a m-am bătut cu un alt puşti. I-am spart nasul şi buza. Când ne-au dus la cancelarie, eu am spus că m-am luat de el pentru că a înjurat-o pe mama. Normal că el a negat, dar ne-au trimis pe amândoi acasă cu mustrări scrise. Părinţii trebuiau să ia cunoştinţă de ele şi să le semneze. În cazul meu, doar mama – că tata ne părăsise când eu aveam doi ani.

— Şi treaba cu înjurătura?

— O minciună. Aveam o zi proastă şi m-am gândit că o să mă simt mai bine dacă mă iau la

bătaie cu băiatul ăla pe care nu puteam să-l sufăr. Nu mai ştiu de ce nu-l înghiţeam, trebuie să fi fost un motiv, dar nu mi-l mai amintesc. Însă incidentul ăla a fost primul dintr-un lanţ lung de probleme şi minciuni. M-am apucat de băut pe la treişpe sau paişpe ani. Maică-mea îşi ţinea sticla de vodcă în frigider. Beam din ea şi după aia puneam apă. M-a prins până la urmă şi şi-a luat vodca din frigider. Ştiam unde a pus-o – pe raftul de sus de deasupra aragazului – dar nu m-am mai atins de ea. În fond, probabil că era deja doar apă chioară. Îmi puneam deoparte banii de buzunar şi ăia câştigaţi din diferite treburi pe care le mai făceam prin cartier şi i-i dădeam unui beţiv bătrân ca să-mi cumpere sticluţe cu tărie. Îmi lua patru şi ţinea una pentru el. Adică l-am ajutat să bea în continuare. Aşa ar zice sponsorul meu.

Şi Jack a clătinat cu tristeţe din cap.

— Nu ştiu ce s-a ales de el. Ralph – aşa îl chema. Numai că eu îi ziceam „Jigăritul". Da, tare răi sunt copiii. Posibil să fi murit deja, iar eu să am o parte de vină pentru moartea lui.

— Nu-i cazul să te ambalezi atât, a spus Jamieson. Sunt sigur că mai ai şi alte motive pentru care să te simţi vinovat, fără să vii cu unele imaginare.

Jack s-a uitat la el şi a schiţat un zâmbet. Iar Jamieson i-a văzut lacrimile din ochi. Nu-i curgeau încă pe obraji, dar nici mult nu mai aveau.

— Acum vorbiţi exact ca Randy.

— Şi asta-i de bine?

— Cred că da. Cred că am avut noroc să vă întâlnesc. Şi – culmea! – Jamieson şi-a dat seama că şi el se simţea norocos că tipul ăsta dăduse peste el.

— Ce mai ai pe listă? Că timpul trece cam repede.

— Am studiat la Universitatea Brown şi am absolvit *cum laude,* dar aproape tot timpul am copiat şi am minţit. Că la minciuni mă pricepeam cel mai bine. Plus că – asta-i bomba – în ultimul an am avut un îndrumător care era dependent de

cocaină. N-o să încep acum să vă spun cum am aflat, pentru că trece timpul şi vă grăbiţi. Dar am aflat şi i-am propus un aranjament. El îmi dă recomandări foarte bune, iar eu îi dau un „geamantan” de praf alb. Evident că trebuia să plătească drogurile. Doar nu eram vreun filantrop.

— Ce înseamnă un „geamantan”? Un kilogram? a întrebat Jamieson, cu sprâncenele ridicate.

— Exact! L-am adus din Canada, ascuns în roata de rezervă de la bătrânul meu Ford. Încercam să las impresia că n-aş fi decât un oarecare student venit din vacanţă de la Toronto, unde s-a distrat la maximum şi a frecventat bordelurile. Numai că-mi bubuia inima în piept şi sunt sigur că aveam tensiunea foarte mare. M-am speriat îngrozitor de tare când am văzut cum vameşii au scotocit peste tot în maşina din faţa mea, dar am avut noroc – mie mi-au cerut doar permisul de conducere şi mi-au făcut semn că pot să trec. Sigur, regulile nu erau atât de stricte pe vremea aia.

S-a întrerupt puţin, după care a adăugat:

— I-am cerut mai mulţi bani şi pe kilul ăla de coca. Şi am ţinut diferenţa pentru mine.

— Dar de cocaină nu te-ai atins?

— Nu, drogurile n-au fost niciodată genul meu. De ce să mint… am mai fumat puţin din când în când, dar ce îmi trebuia mie – şi încă îmi trebuie – e tăria. Mi-am minţit şefii, dar s-au prins în cele din urmă. Nu mai era ca la facultate şi nu mai era nimeni pentru care să aduc cocaină. Sau n-am găsit eu pe nimeni.

— Dar, mai precis, ce anume ai făcut?

— Am falsificat facturile. Am inventat întrevederi inexistente, ca să-mi justific absenţa din zilele când eram mult prea mahmur. Am măsluit deconturile. Prima slujbă – asta despre care vorbesc – a fost una foarte bună. Şansele de avansare erau infinite. Şi am scrântit-o. După ce m-au dat afară, mi-am dat seama că aveam neapărată nevoie să schimb peisajul, cum se zice, să mă mut în alt oraş. În limbajul Alcoolicilor Anonimi chestia asta cu

mutatul se cheamă „tratament geografic”. N-are niciodată efect, dar eu nu ştiam asta la vremea respectivă. Acum mi se pare foarte logic: dacă urci un cretin într-un avion pe aeroportul din Boston, tot un cretin coboară din el în L.A. Sau în Denver. Sau în Des Moines. Am dat-o în bară şi cu a doua slujbă, nu la fel de bună ca prima, dar bună… ce să zic. Asta a fost în San Diego. Iar atunci mi-am spus că trebuie neapărat să mă însor şi să mă aşez la casa mea. Mi-am spus că *asta* mi-ar rezolva problema. Aşa că m-am căsătorit cu o fată drăguţă, care merita un soţ mult mai bun decât mine. Căsnicia noastră n-a durat decât doi ani, timp în care eu am minţit în permanenţă în legătură cu dependenţa mea de alcool. Doi ani în care am inventat tot felul de întâlniri de afaceri ca să explic de ce ajungeam târziu acasă, doi ani în care am inventat tot felul de simptome de gripă – evident că eram sănătos tun – ca să explic de ce mă duceam târziu la culcare lângă ea sau mă culcam în altă cameră. Atâtea mentosane am mâncat în perioada aia, că aş fi putut să-mi cumpăr acţiuni la oricare dintre firmele care le produc. Dar am reuşit oare s-o păcălesc?

— Cred că nu, a zis Jamieson. Mai ai multe de povestit?

— Nu. Încă cinci minute. Pe cuvânt!

— Bine.

— Certurile erau din ce în ce mai dese şi din ce în ce mai urâte. Se rosteau cuvinte grele, foarte grele… şi nu doar de către ea. Odată am venit acasă cam pe la miezul nopţii – beat muci, fireşte – şi ea s-a luat de mine. Ştiţi despre ce vorbesc: că nu fac aia, că nu fac ailaltă, că sunt vai de steaua mea, un beţiv ordinar… vorbe din astea. Şi totul era adevărat. Atunci am avut senzaţia că trage în mine cu săgeţi otrăvite şi nu ratează nici măcar o dată.

Jack îşi privea din nou mâinile. Atât de tare i se arcuiseră în jos colţurile gurii, că lui Jamieson i s-a părut că seamănă cu Emmett Kelly, cel mai trist clovn din lume.

— Şi ştiţi la ce mă gândeam când zbiera la mine? La Glenn Ferguson, băiatul ăla pe care l-am bătut în clasa a IV-a. Mi-am adus aminte cât de bine m-am simţit atunci… habar n-am cum să vă explic. Ştiţi senzaţia aia de satisfacţie pe care o ai atunci când storci puroiul dintr-o bubă infectată? Ei, senzaţia aia am avut-o eu atunci, în clasa a IV-a. Şi acum mi-am zis că o să mă simt la fel de bine dacă o să-mi bat *nevasta,* plus că n-o să mă mai trimită nimeni acasă cu o mustrare scrisă pe care s-o semneze mama de luare la cunoştinţă, pentru că mama murise la un an după ce am absolvit eu facultatea.

— Uşurel! a exclamat Jamieson.

Nu-l mai încânta deloc să asculte această confesiune, pe care nu el o ceruse. Iar acum nu se mai simţea în largul lui. Nu mai era sigur dacă-şi dorea să audă şi continuarea.

— Am plecat, a spus Jack. Însă atât de speriat eram, că mi-am dat seama că trebuie să fac ceva în legătură cu dependenţa mea de băutură. Atunci m-am înscris prima oară la AA. În San Diego. Am reuşit să mă abţin până m-am întors la New York, dar abstinenţa asta nu a durat. Am mai încercat o dată şi tot n-a funcţionat. Şi nici a treia oară. Dar acum îl am pe Randy şi poate acum o să reuşesc. Iar asta vi s-ar datora în egală măsură. Şi a întins mâna.

— Ce să zic? Cu plăcere, a spus Jamieson.

Şi a întins şi el mâna.

— Mai este ceva, a adăugat Jack.

Îl strângea foarte tare de mână pe Jamieson. Îl privea drept în ochi şi zâmbea.

— Am plecat atunci, dar după ce i-am tăiat gâtul afurisitei ăleia. Nu am renunţat la băutură, ba chiar m-a făcut să mă simt mai bine. Aşa cum m-a făcut să mă simt mai bine cafteala aia de i-am tras-o lui Glenn Ferguson. Îl mai ţii minte pe beţivul ăla bătrân de care ţi-am zis? M-am simţit mai bine şi când l-am călcat în picioare. Nu ştiu dacă l-am omorât, dar sunt convins că l-am făcut terci.

Jamieson a încercat să se smulgă din strânsoare, dar nu a reuşit. Jack şi-a vârât cealaltă mână în

buzunarul hanoracului cu logoul echipei Yankees.

— Zău că vreau să mă las de băut şi nu pot depăşi Pasul nr. 5 fără să recunosc că îmi place extrem de mult să… Ceva ca un fulger alb şi fierbinte a trecut printre coastele lui Jamieson. Jack şi-a tras din pieptul lui dalta însângerată şi şi-a vârât-o în buzunar. Jamieson şi-a dat seama că nu mai poate să respire.

— …să omor oameni. Este un cusur al meu, ştiu asta. Şi mai ştiu că probabil de aici mi se trag toate relele.

S-a ridicat de pe bancă.

— Îţi mulţumesc, domnule. Nu ştiu cum te cheamă, dar mi-ai fost de un real ajutor.

A pornit spre zona de vest a parcului, s-a oprit, a întors capul şi s-a uitat la Jamieson, care bâjbâia după ziarul împăturit alături… de parcă ar fi crezut că totul ar reveni la normal dacă ar arunca ochii peste articolele de la rubrica de cultură şi divertisment.

— O să te pomenesc diseară în rugăciunile mele, a mai spus Jack.

WILLIE CEL NEBUN

Părinţii lui Willie îşi spuneau că fiul lor era un copil mai ciudat, pentru că îi plăcea să examineze cu multă atenţie păsările moarte şi să colecţioneze gândaci morţi şi să se uite câte o oră sau chiar mai mult la norii care pluteau pe cer. Însă doar Roxie o spunea cu glas tare. *Willie-Nebunu',* aşa i-a zis într-o seară la cină, când Willie făcea (de fapt, încerca să facă) o faţă de clovn din piureul de cartofi, cu sos de friptură în loc de ochi. Willie avea zece ani. Roxie avea doisprezece şi începuseră să-i crească sânii, chestie de care era extrem de mândră. Mai puţin în momentele când Willie se holba la ei, ceea ce o speria de-a dreptul.

— Nu-i mai spune aşa! a zis mama.

Pe mamă o chema Sharon.

— Da' e adevărat, a protestat Roxie.

A intervenit tata:

— Sunt sigur că s-a săturat să tot audă porecla asta la şcoală.

Pe tată îl chema Richard.

Uneori – destul de des – toţi vorbeau despre Willie de parcă nici nu ar fi fost de faţă. Mai puţin bătrânul din capul mesei.

— *Chiar aşa* ţi se spune la şcoală? l-a întrebat bunicul. Şi s-a frecat cu degetul sub nas – pentru că aşa obişnuia să facă mereu după ce punea o întrebare (ori răspundea la una). Pe bunic îl chema James. În mod normal, nu vorbea deloc în timpul mesei. Pe de-o parte pentru că era tăcut de felul lui, pe de altă parte pentru că mâncatul devenise un chin. Şi acum făcea eforturi să înghită bucăţele din friptura de vită. Îşi pierduse aproape toţi dinţii.

— Nu ştiu, a răspuns Willie. Câteodată, parcă.

Stătea cu ochii la piureul din farfurie. Rânjetul clovnului era lucios şi maroniu, cu picături de grăsime în loc de dinţi.

După cină, Sharon şi Roxie au strâns masa. Lui Roxie îi plăcea să spele vasele împreună cu mama ei. Evident că aceasta era o diviziune a muncii bazată pe criterii sexiste, însă aşa puteau să discute nestingherite despre probleme importante. De exemplu, despre Willie.

— *Pe bune* că-i aiurit, a zis Roxie. Nu vezi? Din cauza asta e la şcoala ajutătoare.

Sharon s-a uitat în jur ca să se asigure că nu le aude nimeni. Richard ieşise la plimbare, iar Willie se retrăsese în camera bunicului împreună cu omul căruia Rich îi zicea uneori „bătrânul" şi alteori „chiriaşul". Niciodată „tăticul" sau „tatăl meu".

— Willie nu-i ca alţi băieţi, a spus Sharon, dar noi tot îl iubim. Nu-i aşa?

Roxie s-a gândit puţin.

— Probabil că-l iubesc, dar nu pot să zic că-mi şi *place* de el. Ţine un borcan plin cu licurici în camera lu' tata-mare. Că cică îi place să se uite la ei cum se sting atunci când mor. *Asta*-i tare ciudat. Parcă-i un studiu de caz dintr-o carte care să se cheme *Copilăria criminalilor în serie.*

— Să nu mai spui niciodată asta! a admonestat-o Sharon. E chiar drăguţ câteodată.

Roxie nu avusese niciodată parte de „drăgălăşenia" asta, dar şi-a zis că-i mai bine să tacă din gură. Plus că rămăsese cu gândul la licuricii ăia din borcan şi parcă vedea cum li se sting luminiţele una câte una.

— Şi tata-mare se uită cu el. Stau tot timpul acolo şi vorbesc întruna. Nouă abia dacă ne zice vreun cuvânt tata-mare.

— Bunicul tău a avut o viaţă grea.

— Nici nu-i bunicul meu. Nu suntem rude de sânge.

— Dar ar putea să fie. Tata-mare James şi mama-mare Elsie l-au adoptat pe tatăl tău când era doar un bebeluş. Nu e ca şi cum ar fi trăit în vreun orfelinat şi a fost adoptat la doişpe ani.

— Tata zice că tata-mare abia dacă a mai vorbit cu el după ce a murit bunica Elsie. Zice că au fost

zile în care nici şase cuvinte nu schimbau. De când stă cu noi, se bagă în cameră cu Willie şi încep să trăncănească amândoi.

— Se înţeleg bine, a spus Sharon, deşi se încrunta la apa cu detergent din chiuvetă. Cred că asta îl ţine pe bunicul tău ancorat în realitate. Este foarte bătrân. L-au adoptat târziu pe tatăl tău – şi James, şi Elise trecuseră deja de cincizeci de ani pe atunci.

— Nu cred că bătrânilor ar trebui să li se permită să adopte, a spus Roxie.

— Nu ştiu care sunt regulile, a zis mama.

A scos dopul de la chiuvetă, iar apa cu detergentul de vase a început să se scurgă cu bolboroseli destul de sonore. Aveau o maşină de spălat vase, însă se stricase, iar tata – Richard – tot amâna s-o repare. Nu se descurcau prea bine de când venise bunicul să locuiască la ei, pentru că el nu putea să contribuie la cheltuielile casei decât cu pensia lui infimă. De asemenea, Roxie aflase că mama şi tata începuseră deja să pună deoparte bani pentru toate cheltuielile cu facultatea ei. Probabil că doar pentru a ei, nu şi pentru a lui Willis – că doar nu-şi imagina cineva că o să ajungă să facă studii superioare, când abia dacă se descurca la clasa ajutătoare. Lui îi plăceau norii şi păsările moarte şi licuricii în agonie, dar nu-l ducea capul la învăţătură.

— Mie mi se pare că tati nu îl place prea mult pe tata-mare, a şoptit acum Roxie.

Mama i-a răspuns pe un ton şi mai scăzut, atât de scăzut că abia dacă i se mai puteau desluşi vorbele de gâlgâitul apei din chiuvetă.

— Nu, nu-l place. Dar… Rox?

— Ce?

— Asta înseamnă familia. Să ţii minte pentru atunci când o să ai şi tu una.

Roxie nu intenţiona să aibă copii, însă, dacă va avea, iar unul dintre ei va semăna cu Willie, probabil că va fi tentată să-l ducă în cea mai deasă şi mai întunecată pădure din câte există, să-l dea jos din maşină şi să-l lase acolo. Ca o mamă vitregă şi

rea dintr-un basm. S-a întrebat în treacăt dacă nu cumva şi *ea* era o aiurită pentru că se gândea la aşa ceva, dar a ajuns la concluzia că nu, nu era. Plus că odată îl auzise pe tati zicându-i mamei că Willie va avea o carieră de succes ca angajat la un supermarket.

James Jonas Fiedler – zis şi „bunicul”, zis şi „tata-mare”, zis şi „bătrânul” – îşi părăsea camera (căreia Sharon îi zicea „odăiţă”, iar Richard îi zicea „bârlog”) doar ca să ia masa şi să iasă câteodată pe prispa din spatele casei, unde fuma o ţigară (doar trei pe zi). Însă, de obicei, rămânea în dormitorul acela micuţ unde fusese biroul mamei până în urmă cu un an. Uneori se uita la micul televizor pus pe comodă (doar trei canale, fără cablu). În cea mai mare parte a timpului ori dormea, ori stătea cuminte pe unul din cele două scaune din răchită şi se uita pe fereastră.

Însă, atunci când venea Willie pe la el, închidea uşa şi începea să vorbească. Iar Willie îl asculta şi îi punea întrebări la care tata-mare răspundea întotdeauna. Willie ştia foarte bine că majoritatea răspunsurilor erau nişte minciuni şi îşi dădea seama că majoritatea sfaturilor pe care i le dădea bunicul erau proaste – Willie nu era la şcoala ajutătoare pentru că nu l-ar fi dus capul, ci pentru că asta îi oferea mai mult timp în care să se poată gândi la lucrurile cu adevărat importante. Şi nu-i păsa că oamenii îl credeau într-o ureche – în fond, era mai bine aşa.

În seara aceea, în vreme ce mama şi sora lui vorbeau despre ei în bucătărie, Willie l-a rugat din nou pe bunic să-i spună – doar ca să vadă dacă povestea de acum se potrivea cu cele de dinainte – cum a fost vremea în timpul Bătăliei de la Gettysburg[19].

Bunicul s-a frecat sub nas, ca şi cum s-ar fi aşteptat să descopere acolo nişte ţepi de mustaţă. Şi a stat puţin pe gânduri.

— Prima zi – înnorat şi vreo douăzeci şi ceva de grade. Deloc rău. Ziua a doua, parţial noros şi douăzeci şi şapte de grade. Nici acum nu era rău. Ziua a treia, aia în care a avut loc atacul lui Pickett, treizeci de grade, cu un soare care ne bătea în moalele capului ca un ciocan. Nu uita că purtam toţi uniforme din lână. Puţea peste tot a transpiraţie.

Se potrivea cu prognoza meteo de atunci. Până acum totul era în regulă.

— Chiar ai fost acolo, bunicule?

— Da, a răspuns bunicul fără nicio ezitare.

Şi-a trecut iarăşi degetul pe sub nas, după care s-a apucat să se scobească cu unghia îngălbenită între cei câţiva dinţi pe care-i mai avea, scoţând dintre ei nişte firişoare de friptură.

— Şi am supravieţuit. Mulţi n-au avut norocul ăsta. Vrei să-ţi povestesc despre Ziua Independenţei? Despre 4 Iulie?

N-a aşteptat răspunsul lui Willie.

— Ploua cu găleata, noroi până la genunchi, bărbaţi în toată firea plângeau ca nişte bebeluşi. Lee călare pe calul lui…

— Traveller.

— Da, Traveller, aşa îl chema. Stătea cu spatele la noi. Avea pete de sânge pe pălărie şi pe turul nădragilor. Dar nu sângele lui. Nu era rănit. Omul ăla era diavolul în carne şi oase.

Willie a luat borcanul de pe pervaz (pe eticheta decolorată se mai distingeau cuvintele „Heinz Relish Murături”) şi l-a înclinat într-o parte şi în alta, încântat de foşnetul uscat făcut de licuricii morţi. Îşi imagina că aşa foşneşte şi vântul prin iarba cimitirului într-o zi fierbinte de vară.

— Povesteşte-mi despre băiatul cu steagul.

Bunicul şi-a frecat din nou pielea de sub nas.

— Ţi-am zis povestea asta de vreo douăzeci de ori.

— Spune-mi doar sfârşitul. Ăla îmi place.

— Avea doişpe ani. Urca dealul alături de mine, drapelul confederat flutura deasupra noastră. Capătul băţului era înfipt într-o cutiuţă de tablă pe

care o agăţase la centură. Amicul meu, Micah Leblanc, o făcuse. Mai aveam de urcat jumătate din Dealul Cimitirului, când băiatul a fost împuşcat drept în gât.

— Spune-mi cum i-a ţâşnit sângele!

— A desfăcut buzele. Strângea din dinţi. Probabil de durere. I-a ţâşnit sângele printre ei.

— Şi strălucea…

— Aşa este.

Degetul a mai făcut o scurtă incursiune sub nas, după care a revenit la dinţi, între care mai rămăsese un firişor enervant de carne.

— Strălucea la fel ca…

— La fel ca rubinele în bătaia soarelui. Şi tu chiar ai fost acolo.

— Păi, nu aşa ţi-am zis? Eu am ridicat de pe jos drapelul confederat când s-a prăbuşit băiatul ăla. Am alergat încă vreo douăzeci de paşi cu el în mână, înainte să fim respinşi la nicio aruncătură de băţ de zidul din piatră în spatele căruia se ascundeau nordiştii. Am fugit la vale tot cu steagul în mâini. Am încercat să sar peste cadavre, dar n-am putut să sar peste toate, că erau foarte multe.

— Spune-mi despre ăla gras.

Bunicul şi-a frecat obrazul – *scârţ-scârţ*– după care din nou sub nas – *hârr.*

— A tras un pârţ când l-am călcat pe spate.

Chipul lui Willie s-a schimonosit într-un hohot mut de râs şi şi-a încolăcit braţele în jurul trupului. Aşa făcea mereu când se distra; şi, ori de câte ori îi vedea strâmbăturile astea şi observa că se ţine singur în braţe, Roxie ştia *precis* că fratele ei era nebun.

— Gata! a exclamat bunicul, scoţând dintre dinţi o fibră lungă de carne de vită. Dă-o la licurici!

Willie a luat-o şi a aruncat-o peste licuricii morţi din borcan.

— Acum povesteşte-mi despre Cleopatra.

— Care parte?

— Aia cu corabia.

— Aha, aia îţi place, da?

Acum bunicul s-a mângâiat sub nas cu unghia – *scârţ!*

— N-am nimic împotrivă. Nilul era atât de larg, că abia dacă zăream celălalt mal, însă în ziua aceea apele lui erau mai calme decât nişte copii care dorm duşi. Eu stăteam la cârmă…

Fascinat, Willie s-a aplecat spre el.

Într-o zi, la puţină vreme după cina cu friptură de vită şi cu piureul de cartofi transformat într-o faţă de clovn, Willie şedea pe bordura trotuarului. Abia se potolise ploaia şi din nou Willie pierduse autobuzul spre casă, dar nu conta. Se uita la o cârtiţă moartă în rigolă şi aştepta să vadă dacă apa o s-o împingă în canal. Pe trotuar veneau doi băieţi mai mari, care-şi trăgeau pumni în glumă, vorbeau urât şi râdeau în hohote. L-au observat pe Willie şi s-au oprit.

— Uite la ăla cum se ia singur în braţe! a exclamat unul dintre ei.

— Păi, nicio fată cu minte în cap n-ar face-o, a zis celălalt.

— E oligofrenu' ăla, a spus primul. Uite-i ochişorii roz.

— Şi păru', a adăugat al doilea. Parcă i l-a cioplit cineva cu dalta. Alo, handicapatule!

Willie a lăsat braţele în jos şi s-a uitat la ei.

— Ai o mutră de zici că-i curu' meu, a observat primul şi a bătut satisfăcut palma cu amicul lui.

Willie s-a uitat înapoi la cârtiţa moartă. Aluneca spre canal, dar foarte încet. Nu credea că o să ajungă până acolo dacă nu se pornea din nou ploaia.

Primul miştocar i-a tras un şut în şold şi s-a decis să-l ia la cafteală.

— Lasă-l în pace! a intervenit al doilea miştocar. Îmi place de sor-sa. Are ţâţe.

Au plecat pe drumul lor. Willie a aşteptat până nu i-a mai văzut, după care s-a ridicat, şi-a dezlipit de fund pantalonii uzi şi s-a dus acasă. Mama şi tatăl lui erau la serviciu. Probabil că Roxie se distra pe undeva cu vreo prietenă. Tata-mare era la el în

cameră şi se uita la televizor, unde se difuza o emisiune-concurs. Dar l-a închis imediat ce a intrat Willie.

— Mi se pare mie sau mergi cam strâmb? l-a întrebat tata-mare.

— Ce?

— Şchiopătezi, şchiopătezi. Haide pe prispă! Vreau să trag o ţigară. Ce-ai păţit?

— Un puşti mi-a tras un şut, a răspuns Willie. Mă uitam la o cârtiţă. Una moartă. Voiam să văd dacă ajunge în canal.

— Şi a ajuns?

— Nu. Dacă nu cumva a ajuns după ce-am plecat eu, dar nu prea cred.

— Ţi-a tras un şut, ei?

— Da.

— Aha! a mai zis tata-mare, încheind astfel discuţia pe această temă.

Au ieşit pe prispa din spatele casei. S-au aşezat pe scaune. Tata-mare şi-a aprins o ţigară, a tras din ea şi a început să tuşească.

— Povesteşte-mi despre vulcanul de la Yellowstone, i-a cerut Willie.

— Iarăşi?

— Te rog!

— Păi, vulcanul ăla e unul mare. Poate cel mai mare. Şi o să erupă într-o bună zi. Şi atunci o să îngroape în lavă tot statul Wyoming, plus o parte din Idaho şi mare parte din Montana.

— Dar nu-i doar asta, a intervenit Willie.

— Nu, nu e, l-a aprobat tata-mare, fumând şi tuşind. O să arunce în atmosferă cam un miliard de tone de cenuşă. Şi atunci o să distrugă toate recoltele din toată lumea. Şi o să moară *oameni* în toată lumea. Şi o să se aleagă praful de internetul ăsta pe care-l ridicaţi toţi în slăvi.

— Şi ăia care nu o să moară de foame o să moară asfixiaţi, a adăugat Willie.

Îi sclipeau ochii. S-a apucat de gât şi a făcut *hhhîîîî.*

— Ar putea să ducă la o extincţie în masă cum a fost atunci când au murit toţi dinozaurii. Numai că acum *noi* o să murim.

— Corect, a spus tata-mare. Atunci băiatul ăla n-o să mai tragă şuturi nimănui. O să urle după maică-sa.

— Dar mama lui o să fie moartă.

— Corect, l-a aprobat şi acum tata-mare.

În iarna aceluiaşi an, o boală din China, care nu fusese până atunci decât o informaţie printre multe altele la ştirile de seară, s-a transformat într-o epidemie care a început să omoare oameni din toată lumea. Spitalele şi morgile erau arhipline. Europenii stăteau închişi în case şi îşi puneau măşti atunci când erau obligaţi să iasă. Şi mulţi americani purtau măşti, mai ales când se duceau la supermarketuri. Ce se întâmpla nu era la fel de letal ca o erupţie masivă a vulcanului din Parcul Naţional Yellowstone, dar lui Willie tot i se părea o chestie foarte tare. Ţinea socoteala morţilor pe telefon. Şcolile s-au închis mai devreme. Roxie a plâns pentru că nu se mai organiza serbarea de sfârşit de an. Dar lui Willie nu-i păsa. La şcoala ajutătoare nu există serbări de sfârşit de an.

În martie – acelaşi an – tata-mare a început să tuşească şi mai rău şi chiar scuipa sânge din când în când. Tata l-a dus la doctor, unde, din cauza acelui virus care omora oamenii, au fost nevoiţi să aştepte în parcare până le-a venit rândul. Şi mama, şi tata erau convinşi că tata-mare a luat virusul, care probabil intrase în casa lor adus ori de Roxie, ori de Willie. Dar copiii nu-l luau, aşa se părea. Sau îl luau, dar nu făceau o formă *foarte* gravă a bolii. Însă puteau să îl transmită mai departe, iar bătrânii infectaţi mureau. Aşa se întâmpla în majoritatea cazurilor. La ştiri se spunea că spitalele din New York băgau cadavrele în camioane frigorifice. Cele mai multe erau cadavre de oameni bătrâni, aşa ca tata-mare. Willie îşi dorea să afle cum arătau pe

dinăuntru camioanele alea. Oare morţii erau înfăşuraţi în cearşafuri sau fuseseră vârâţi în saci? Dacă unul dintre ei trăia încă, dar urma să moară îngheţat? Willie credea că ar ieşi un film foarte bun din treaba asta.

S-a dovedit că tata-mare nu avea virusul. Avea cancer. Doctorul a spus că începuse în pancreas şi se întinsese până la plămâni. Mama i-a povestit totul lui Roxie în timp ce spălau vasele, iar Roxie i-a povestit lui Willie. În mod normal, nu ar fi făcut-o, pentru că nu obişnuia să-i spună ce vorbea cu mama. Dar acum o mânca limba şi neapărat trebuia să-i zică lui Willie-Nebunu' că iubitul lui bunicuţ era cu un picior în groapă.

— Tati a întrebat dacă trebuie să-l interneze, i-a zis ea lui Willie, şi doctorul a zis că ar fi mai bine să-l ia acasă, dacă vrea să mai trăiască încă vreo şase luni sau un an, nu doar două săptămâni. Că spitalul e plin de microbi şi toţi de acolo trebuie să se îmbrace ca personajele din filmele SF. De-aia a venit acasă.

— Aha! a spus Willie.

Roxie i-a tras un ghiont.

— Nu-ţi pare rău? Că doar e singurul prieten pe care-l ai, nu? Sau poate te-ai împrietenit cu nişte ciudaţi ca tine de la şcoala aia. Da' acum e închisă, la fel ca a mea.

Şi Roxie a oftat prelung şi foarte sonor.

— Ce-o să facă atunci când n-o să mai poată să se ducă la baie? a vrut să ştie Willie.

— Păi, tot o să facă pipi şi caca până o să moară. Numai că acum o să facă în pat. O să poarte *scutece.* Mama a zis că l-ar duce la un cămin pentru bolnavi ca el, numai că n-avem bani de asta.

— Aha, a repetat Willie.

— De ce nu *plângi?* s-a mirat Roxie. Ar trebui să plângi. Chiar că eşti nebun.

— Pe vremuri, tata-mare a fost poliţist într-un oraş care se cheamă Selma, i-a destăinuit Willie. Îi

bătea pe Negri[20]. Zice că nu voia, dar n-avea încotro. Că ordinul era ordin.

— Sigur că da, a spus Roxie. Şi pe vremuri, pe vremurile alea şi mai de demult, avea urechi ascuţite şi pantofiori din ăia cu vârful întors şi lucra în atelierul lui Moş Crăciun.

— Ba nu, a contrazis-o Willie. Moş Crăciun nu există.

Roxie s-a luat cu mâinile de cap.

Bunicul nu a mai trăit încă un an, nici şase luni, nici măcar patru. S-a stins mult mai repede. La mijlocul primăverii era deja ţintuit la pat şi purta pamperşi pentru adulţi şi cămaşă de noapte. Bineînţeles că lui Sharon îi revenea sarcina de a-i schimba scutecele. Richard spunea că nu poate suporta mirosul.

Când Willie a rugat-o să-i arate cum se face, pentru că voia să o ajute, mama s-a uitat la el ca la un nebun. Sharon purta mereu masca atunci când intra în cameră să-l schimbe sau să-i dea mâncarea pasată în blender. Nu de virus îi era ei teamă, pentru că tata-mare nu avea aşa ceva. O îngrozea mirosul urât. Îi zicea „duhoare". Dar lui Willie îi cam plăcea duhoarea aia. Nu *foarte mult,* asta ar fi o exagerare, dar îi plăcea – i se părea interesantă combinaţia aia de pipi şi de unguent mentolat şi de descompunere lentă, la fel cum interesante i se păreau şi păsările moarte sau cârtiţa dusă de apă în canal – ca la o înmormântare în ralanti. Erau două scaune din răchită în cameră, însă acum doar unul dintre ele era folosit. Willie îl trăgea lângă pat, se aşeza şi începea să vorbească cu tata-mare.

— Cât mai ai? l-a întrebat el într-o zi.

— Nu prea mult, a răspuns bunicul.

Şi-a trecut degetul pe sub nas. Acum degetul îi tremura. Acum degetul era galben. Toată pielea i se îngălbenise, pentru că nu doar de cancer suferea, ci şi de ceva ce se chema „gălbinare". A trebuit să renunţe la fumat.

— Te doare?
— Când tuşesc.
Vocea bunicului era acum groasă şi răguşită, ca un mârâit de câine.
— Pilulele alea mă ajută cât de cât, dar, când tuşesc, am senzaţia că mă rup tot pe dinăuntru.
— Şi când tuşeşti ai un gust urât în gură, ca de rahat, a comentat Willie, pe un ton perfect normal.
— Corect.
— Eşti trist?
— Deloc. Sunt pregătit.
Sharon şi Roxie erau în grădină. Se aplecaseră ca să îi poată auzi fără să fie văzute. Dar Willie le vedea fundurile. Nu-l deranja.
— O să ştii când o să mori?
— Dacă o să fiu treaz, cred că da.
— Şi care ai vrea să fie ultimul lucru la care să te gândeşti?
— Nu sunt sigur. Poate băiatul ăla cu steagul de la Gettysburg.
Willie a fost puţin dezamăgit că nu la el se va gândi bunicul.
— Mă laşi să mă uit?
— Dacă ai să fii aici, i-a răspuns tata-mare.
— Că vreau să văd.
Bunicul nu a spus nimic.
— Crezi că o să apară o luminiţă?
Bunicul a căzut pe gânduri şi şi-a frecat buza de sus.
— Probabil. Este reacţia chimică produsă atunci când se deconectează creierul. Se amăgesc singuri ăia care îşi imaginează că o să vadă cum se deschide o uşă spre minunata viaţă de apoi.
— Dar *există* o viaţă de apoi, bunicule, nu-i aşa?
James Jonas Fiedler s-a frecat din nou sub nas cu degetul acela descărnat şi galben, după care şi-a dezvelit puţinii dinţi rămaşi într-un zâmbet larg.
— Fireşte.
— Povesteşte-mi cum a fost atunci când i-ai văzut ţâţele Cleopatrei.
— Nu. Sunt prea obosit acum.

Într-o seară, cam după o săptămână, Sharon a fript nişte cotlete de porc şi le-a cerut celorlalţi să se bucure de ele – *să savureze fiecare dumicat,* aşa le-a zis.

— Că n-o să mai mâncăm o vreme cotlete din astea. Şi nici bacon. Fabricile de procesare a cărnii de porc se vor închide din cauză că aproape toţi muncitorii au virusul. Şi preţurile o să explodeze.

— *O zi în care nu moare niciun porc!*[21] a exclamat Roxie, năpustindu-se asupra fripturii.

— Ce-i asta? a vrut să ştie tata.

— O carte. Am făcut un referat despre ea. Am luat 9.

Şi-a vârât în gură o bucăţică de carne şi s-a hlizit la Willie.

— Tu ce abecedar bun ai citit în ultimul timp?

— Lasă-l în pace! a intervenit mama.

Tata se apucase să construiască căsuţe pentru păsări. Un magazin de suveniruri din oraş i le-a acceptat în regim de consignaţie şi chiar a reuşit să vândă câteva. Prin urmare, după cină s-a dus în atelierul micuţ din garaj ca să mai facă una. Mama şi Roxie au intrat în bucătărie ca să spele vasele şi să stea la taclale. Sarcina lui Willie era să strângă masa. După ce a terminat, a intrat în camera bunicului. James Fielder ajunsese un schelet îmbrăcat în piele galbenă şi cu figură de craniu. Willie şi-a spus că o să moară de foame gândacii ăia care o să intre în sicriul lui. Mirosul de boală încă se simţea, însă dispăruse aproape de tot mirosul de bunic în descompunere. Tata-mare a ridicat mâna şi i-a făcut semn să se apropie. Willie s-a aşezat lângă pat, iar tata-mare i-a făcut semn să se apropie şi mai mult, ca să-l poată auzi.

— A venit, a şoptit el. Ziua cea mare.

Willie şi-a tras scaunul şi mai aproape. S-a uitat în ochii bunicului.

— Şi cum e?

— Bine, a răsuflat tata-mare.

Willie s-a întrebat dacă bunicul îl mai vede, dacă nu cumva i se părea că se îndepărtează tot mai mult şi imaginea lui devine tot mai înceţoşată. Că aşa văzuse el într-un film.

— Mai aproape.

Scaunul era lipit de pat, aşa că Willie s-a aplecat până a ajuns cu urechea lângă buzele veştede ale bunicului, care i-a şoptit:

— Vreau să te văd cum pleci. Vreau să fiu ultimul lucru pe care îl vezi.

Şi a repetat:

— Vreau să te văd cum pleci. Vreau să fiu ultimul lucru pe care îl vezi.

A ridicat mâna şi l-a apucat de ceafă pe Willie. L-a strâns incredibil de tare. Şi-a înfipt unghiile (unghiile alea îngălbenite) în carnea lui. Şi a tras.

— Vrei să ştii cum e moartea? Ia de-aici!

După câteva minute, Willie s-a oprit lângă uşa care dădea în bucătărie. A stat şi a ascultat.

— Gata, mâine îl ducem la spital, a spus Sharon cu glasul înăbuşit de lacrimi. Nu-mi pasă cât costă. Nu mai pot să fac asta.

Roxie a murmurat ceva.

Willie a intrat în bucătărie.

— Nu mai trebuie să-l duci la spital, a spus el. A murit.

S-au întors şi s-au holbat la el – ambele la fel de şocate şi parcă însufleţite de speranţă.

Mama l-a întrebat:

— Eşti sigur?

— Da, a răspuns Willie şi şi-a mângâiat cu degetul pielea de sub nas.

COŞMARUL LUI DANNY COUGHLIN

1

Este un vis urât. Danny a mai avut câteva şi înainte – în fond, tuturor ni se mai întâmplă să avem câte un coşmar din când în când – numai că ăsta a fost cel mai rău. La început nu se întâmplă nimic deosebit, dar asta nu îl linişteşte cu nimic; pentru că atât de puternic este sentimentul catastrofei iminente, că parcă îi şi simte gustul – gust metalic şi scârbos, ca de monede coclite. Merge pe marginea unui drum neasfaltat, cu pământul bătătorit şi cu găurile astupate, ca să nu se ridice praful. Este noapte. Pe cer a apărut semiluna. Lui Danny i se pare că seamănă cu un zâmbet batjocoritor. Sau cu un rânjet. Trece pe lângă un indicator pe care ar trebui să scrie F – DRUM COMUNAL. Numai că cineva a dat cu vopsea albă peste literele D, R, M şi COMU, a scris T în locul unde a fost M şi A în locul în care a fost COMU, aşa că noul indicator anunţă că FUT ANAL. Ca să se asigure că e bine înţeles, tipul ăla a lăsat ca amintire şi câteva găuri de gloanţe.

De o parte şi de cealaltă a drumului se întind lanuri de porumb, nu chiar înalte cât casa, ci poate doar de vreun metru şi un pic – de unde se poate ajunge la concluzia că vara este abia la început. Drumul Comunal F merge tot înainte şi urcă o colină blândă (aşa cum sunt majoritatea colinelor în Kansas). Pe culme este o casă mare şi neagră, care îi provoacă lui Danny o groază iraţională. Şi aude nişte pocnete ca de tablă – poca-poca-poc. *Vrea să se oprească, nu vrea să aibă nimic de-a face cu hardughia aia neagră, dar picioarele nu îl ascultă şi îl duc mai departe. Nu poate să le împiedice. Nu poate să şi le mai controleze. O adiere de vânt stârneşte nişte pârâituri ca de oase bătrâne printre tulpinile de porumb. Obrajii şi*

fruntea îi sunt reci, dar simte că transpiră. Transpiră în vis!

Când ajunge în vârful colinei (ar fi aiurea să-i spună „culme”), încă este suficientă lumină ca să desluşească ce scrie pe firma de pe casa din piatră: HILLTOP TEXACO. În faţă sunt două insule din beton (crăpat acum) unde au fost odată pompele de benzină. Poca-poca-poc*-ul ăla vine de la tablele ruginite de pe stâlpul din faţă. Pe una scrie STANDARD 1,99 $ pe alta – FĂRĂ PLUMB 2,19 $, iar pe cea de jos scrie PREMIUM 2,49 $.*

N-am niciun motiv să-mi fac griji, *şi-a spus Danny,* n-am de ce să mă sperii. *Şi nici nu-şi face griji. Şi nici nu este speriat. Este îngrozit.*

Şi tăbliţele cu preţuri de demult continuă să facă poc-poca-poc. *Geamul mare de la ghişeu este spart, la fel şi geamul de la uşă, iar Danny vede cum cresc buruienile în jurul cioburilor şi mai vede cum se reflectă în ele lumina lunii şi înţelege că au fost sparte de foarte multă vreme. Huliganii ăia – cel mai probabil nişte puşti plictisiţi de viaţa de la ţară – şi-au făcut numărul şi au tulit-o de acolo.*

Şi Danny o tuleşte. Dă ocol benzinăriei abandonate. Nu că ar vrea, dar trebuie s-o facă. Nu mai răspunde de reacţiile lui. Acum aude şi altceva: ceva ca nişte scârţâieli şi gâfâieli. Nu vreau să văd de unde vin, *îşi spune el în gând. Dacă ar fi rostit vorbele astea cu voce tare, probabil că nu s-ar fi auzit decât un geamăt cavernos.*

Ocoleşte latura, loveşte cu piciorul câteva cutii goale de ulei de motor (Havoline, produs de compania Texaco) şi le dă la o parte din drum. Un tomberon din metal ruginit s-a răsturnat acolo, iar din el s-au împrăştiat pe jos alte cutii goale şi sticle de bere şi tot felul de gunoaie pe care vântul nu le-a luat încă. În spatele benzinăriei, o corcitură de câine murdar şi slab sapă în pământul stropit cu ulei şi benzină. Îl aude pe Danny şi se uită în jur. În lumina lunii, ochii lui seamănă cu nişte cercuri argintii. Îşi încreţeşte botul şi scoate un mârâit care

nu poate fi tradus decât într-un singur fel: al meu, al meu.

— Nu-i pentru tine, îi spune Danny, gândind: Mi-aş dori să nu fie nici pentru mine, dar cred că este.

Câinele pare că ar vrea să se repeadă la el, dar lui Danny nu-i este frică (de potaia asta nu-i e frică). Acum locuieşte la oraş, dar a crescut într-un sătuc din Colorado, unde dădeai peste câini la tot pasul. Plus că ştie să recunoască o ameninţare deşartă. Se apleacă şi ia o cutie de ulei – atât de real este visul acesta, atât de detaliat, *că realmente simte pe degete unsoarea scursă pe o latură. Nici măcar nu trebuie s-o arunce în câine, a fost suficient doar s-o ridice de pe jos. Potaia face stânga-mprejur şi fuge şchiopătând de acolo – ori are o problemă la una dintre labele din spate, ori şi-a rănit vreo pernuţă.*

Picioarele îl poartă mai departe pe Danny. Acum vede după ce săpa câinele: o mână şi o bucata dintr-un antebraţ de om. Din două degete n-au mai rămas decât oasele. A dispărut şi carnea din palmă, iar acum se află în burta potăii. În jurul încheieturii este o brăţară cu talismane – necomestibilă, prin urmare de niciun folos pentru un câine flămând.

Danny trage aer în piept şi deschide gura şi…

2

…zbiară şi se trezeşte şi se ridică repede în capul oaselor. Niciodată n-a mai făcut aşa ceva. Slavă Domnului că locuieşte singur şi nu l-a auzit nimeni. În primele clipe nici nu-şi dă seama unde se află – benzinăria aia părăsită pare a fi realitatea, iar lumina zorilor care se strecoară printre draperii pare a fi visul. Chiar şi acum îşi mai freacă degetele de tricoul pe care nu l-a scos de pe el înainte de culcare (tricou cu logoul echipei de baseball Royals) ca să se şteargă de unsoarea cu care s-a mânjit când a luat cutia de Havoline de pe jos. I s-a făcut toată pielea de găină. I s-au chircit testiculele şi s-au făcut tari ca nişte castane. Abia acum vede că se află în

propriul lui dormitor şi înţelege că nu a fost nimic adevărat, indiferent cât de real i s-a părut lui.

Îşi scoate tricoul, îşi dă jos chiloţii şi intră în micuţa baie a rulotei ca să se bărbierească şi să facă un duş – poate aşa va scăpa de amintirea acelui vis. În timp ce se dă pe obraji cu spumă de ras, îşi spune că visele urâte au şi o parte bună: nu durează niciodată prea mult. Visele seamănă cu vata de zahăr – se topesc imediat.

3

Însă acesta nu se topeşte. Îşi păstrează claritatea şi în timp ce face duş, şi în timp ce se îmbracă cu haine curate, şi în timp ce-şi prinde la curea inelul cu chei, şi în timp ce face drumul până la liceu în vechea lui camionetă Toyota, care încă merge bine, deşi kilometrajul o va lua iar de la zero foarte curând. Poate chiar în toamna asta.

Sunt aproape goale ambele parcări de la Liceul Wilder – şi cea a elevilor, şi cea a profesorilor – pentru că şcoala s-a terminat cu câteva săptămâni înainte. Danny merge în spate şi parchează în locul lui obişnuit, acolo unde întoarce autobuzul şcolii. Nu există nicio plăcuţă care să anunţe că locul este rezervat pentru administratorul-şef, însă ştie toată lumea că al lui este.

Este perioada din an care îi place cel mai mult, pentru că nu se strică nimic din ce faci… nu se strică imediat. O săptămână de acum înainte o să tot strălucească pardoseala holului – poate chiar două. Acum poţi să răzui guma de mestecat lipită pe podelele din vestiarele fetelor şi ale băieţilor (Danny habar nu are de ce fetele sunt cele mai neglijente cu guma aia) şi nu trebuie s-o mai faci până în august. Ferestrele proaspăt spălate nu se umplu imediat cu amprente de adolescenţi. Din punctul de vedere al lui Danny, vacanţa de vară este ceva absolut minunată.

La Liceul Hinkle, aflat în comitatul vecin şi unde sunt trei oameni de serviciu cu normă întreagă, se

ţin cursuri de vară. Din punctul de vedere al lui Danny, n-au decât să ţină ce cursuri vor ei. Pe perioada verii, la liceul lui lucrează doi copii – fac şi ei un ban cinstit. Copilul cel bun, Jesse Jackson, este deja în magazie. Celălalt nu se vede pe nicăieri – oricum, după părerea lui Danny, celălalt copil nu face nici cât o ceapă degerată.

Din senin, îi vin în minte cuvintele: *Hilltop Texaco.*

— Unde-i Pat?

Jesse ridică din umeri. Este Negru, înalt şi slab şi agil.

Cu constituţie de jucător de baseball şi de baschet, nu de fotbalist.

— Nu ştiu. Nu i-am văzut maşina. Poate a vrut să înceapă mai devreme weekendul.

Asta ar fi o idee foarte proastă, îşi zice Danny, dar ştie că Pat Grady este genul de băiat care are tot felul de idei proaste.

— Azi o să ceruim toate sălile de clasă din aripa cea nouă. Începi cu Sala 12. Muţi toate pupitrele la perete. Două câte două, unele peste altele. După aia faci la fel şi în Sala 10. Eu vin în urma ta cu ceara. Dacă Pat catadicseşte să apară, pune-l să te ajute.

— Am înţeles, domnule Coughlin.

— Nu mă „domni”, puştiule. Spune-mi „Danny” şi atât. Crezi că ai să ţii minte?

Jesse zâmbeşte.

— Da, „domnule”.

— Ce-am vorbit noi? Haide, du-te la treabă! Sau poate vrei să bei o cafea înainte ca să ai mai mult elan?

— Am băut una pe drum.

— Bravo! Acum trebuie să mai verific ceva la bibliotecă şi după aia vin şi eu.

— Vreţi să aduc eu aparatul de ceruit?

Danny zâmbeşte. Puştiul ăsta îi place din ce în ce mai mult.

— Vrei o mărire de leafă?

Jesse începe să râdă.

— Nu cred că am să văd aşa ceva.

— Şi crezi bine. Că sunt republicanii la putere aici, în comitatul Wilder, şi ăştia sunt strânşi la pungă. Da, sigur, ia aparatul şi du-l până la Sala 12. Ia stai puţin, că am tot vrut să te întreb dacă nu cumva părinţii tăi s-au gândit la celălalt Jesse Jackson, ăla celebru[22], când ţi-au dat numele ăsta.

— Da, domnule. Adică „da, Danny”.

— O să ajungi şi tu ca el, puştiule. Am încredere în tine.

Danny îşi ia termosul cu cafea şi se duce în bibliotecă – alt avantaj al vacanţei de vară.

4

Deschide unul dintre computere şi îl accesează folosind codul bibliotecarei. Elevii folosesc o parolă care nu le permite să intre pe site-uri pornografice şi nici pe platformele de social media. În schimb, cu parola doamnei Golden poţi să faci absolut orice, nu că Danny ar avea de gând să se uite acum la vreun film porno. Deschide Firefox şi tastează *Hilltop Texaco,* Ezită înainte să apese „enter”, se mai gândeşte puţin, după care adaugă şi *Drumul Comunal F.* Visul este şi acum la fel de limpede ca atunci când s-a trezit; şi îl agasează (de fapt, chiar îl sperie puţin, în ciuda razelor de soare care intră prin ferestre). Speră că, dacă nu va găsi nimic pe internet, o să termine odată pentru totdeauna cu toată povestea asta.

Apasă tasta şi imediat apare pe ecran o clădire din piatră cenuşie. Este nouă în fotografia asta, nu veche – aşa cum i-a apărut lui în vis; iar firma Texaco nu este deloc pătată. Toate geamurile sunt intacte. Pompele sclipesc de curăţenie. Preţurile de pe tăbliţe sunt 1,09 $ pentru benzina standard şi 1,21 pentru cea fără plumb. Se pare că la Hilltop Texaco nu te puteai alimenta cu premium atunci când a fost făcută poza, adică în urmă cu foarte mulţi ani. Maşina oprită la pompe este un Buick, iar drumul din faţă are două benzi şi este asfaltat, nu acoperit cu ţărână îmbibată de ulei. Danny

presupune că tipul ăla de Buick ieşea pe poarta fabricii din Detroit pe la începutul anilor ’80.

Drumul Comunal F se află într-un oraş care se numeşte Gunnel şi de care Danny nu a auzit niciodată; însă nu-i deloc de mirare: Kansasul e mare şi probabil că în el sunt sute de orăşele de care nu a mai auzit. Foarte posibil ca Gunnel să se afle chiar dincolo de graniţă, în statul Nebraska. Programul benzinăriei este 6 A.M. – 10 P.M. Tipic pentru benzinăriile de la ţară. Sub orar este scris cu roşu un singur cuvânt: ÎNCHIS.

Danny priveşte lung la visul lui devenit realitate. Atât de mare este consternarea care l-a cuprins, încât seamănă cumva cu frica. La naiba, poate chiar frică *este!* Nu a vrut decât să se asigure că Hilltop Texaco (şi mâna care ieşea din pământ, să nu uite de mâna aia) nu a fost decât altă aiureală inventată de mintea lui adormită. Şi acum… uite chestia asta. Uită-te la ea!

Nu poate însemna decât ca am trecut pe acolo la un moment dat, încearcă el să gândească în mod logic. *Precis asta e, n-are ce altceva să fie. N-am citit eu undeva că un creier nu uită niciodată nimic, ci doar depozitează toate fleacurile vechi pe rafturile din spate?*

Se apucă să caute mai multe informaţii despre Hilltop Texaco, dar nu găseşte niciuna. Mai există Brutăria Hilltop (în Des Moines) şi Hilltop Subaru (în Denver, Massachusetts) şi încă zeci de alte Hilltop-uri, printre care şi o grădină zoologică cu animale domesticite în New Hampshire. La toate aceste rezultate ale căutării, internetul a şters cu o linie cuvintele *Texaco Drumul Comunal F,* dând de înţeles că nu a fost găsit niciun rezultat care să corespundă acestor parametri de căutare. La urma urmei, de ce s-ar găsi? Că doar nu-i decât o amărâtă de benzinărie de pe coclauri, cum zicea tatăl lui. O franciză a companiei Texaco, intrată în faliment poate chiar din anii ’90.

Deasupra rezultatelor de pe ecranul computerului sunt trecute alte câteva opţiuni: ŞTIRI,

VIDEOCLIPURI, CUMPĂRĂTURI… şi IMAGINI. Dă click pe IMAGINI şi se holbează la ecran – nu crede să mai fi fost vreodată în halul ăsta de stupefiat. Au apărut o mulţime de fotografii cu diferite afaceri care au în denumire şi cuvântul Hilltop, dintre care patru sunt benzinării Texaco. Prima este un duplicat al celei de pe pagina principală; însă în alta benzinăria este abandonată: nicio pompă, geamuri sparte, gunoaie peste tot. Aici a fost el în vis, chiar aici. Nu există nicio îndoială. Singura întrebare este dacă se află – sau nu – vreun cadavru îngropat în pământul îmbibat cu ulei.

— Ce pana mea?

Nu ştie ce altceva să spună. E ditamai omul de treizeci şi şase de ani, absolvent de liceu – dar nu şi de facultate –, divorţat, fără copii, cu un loc de muncă stabil, fan al echipei Royals, fan al echipei Chiefs, fără probleme cu poliţia după beţia aia de mai demult care a dus – oarecum – la despărţirea de Marjorie. Are o camionetă veche, se duce la serviciu şi îşi face bine treaba, îşi ia leafa, se mai uită câteodată la filme pe Netflix, îşi vizitează uneori fratele (Stevie), nu urmăreşte ştirile, nu-l interesează politica, nu-l interesează fenomenele paranormale. N-a văzut niciodată vreo fantomă, filmele despre demoni şi vrăjitori i se par o pierdere de vreme şi nu ar ezita deloc dacă ar trebui să traverseze un cimitir după lăsarea întunericului dacă pe acolo ar ajunge mai repede la destinaţie. Nu merge la biserică, nu crede în Dumnezeu, nu crede în lumea de dincolo, îşi trăieşte viaţa de aici aşa cum este, nu a pus niciodată la îndoială ce a văzut cu ochii lui.

Însă în dimineaţa asta o face. Din greu.

Zgomotul unei maşini cu toba de eşapament defectă (sau fără aşa ceva) îl scoate brusc din starea asta care seamănă destul de mult cu hipnoza. Ridică ochii de la ecran şi vede pe geam că un Mustang foarte vechi intră în parcarea rezervată elevilor. Deci, Pat Grady, celălalt ajutor al lui pe perioada verii, a binevoit în cele din urmă să-i onoreze cu

prezenţa. Danny se uită la ceas şi vede că e deja opt fără un sfert.

Nu te enerva, îşi spune el şi se ridică de pe scaun. Bun sfat, deoarece a mai dat de belea din cauza ieşirilor lui nervoase. Din cauza lor a stat o noapte după gratii şi tot din cauza lor s-a lăsat de băutură. Cât despre căsnicie… asta s-ar fi terminat oricum, deşi poate ar mai fi trenat încă un an sau doi.

Se duce la uşa din capătul noii aripi. Jesse a adus deja unealta de ceruit şi acum mută pupitrele din Sala 12. Danny îi face cu mâna şi Jesse îi răspunde.

Pat abia dacă-şi târâie picioarele, ca om fără nicio grijă pe lume. Poartă blugi cu turul lăsat, un tricou fără mâneci şi o şapcă cu cozorocul întors la spate. Danny îl aşteaptă. Îşi ţine nervii în frâu, dar atitudinea de „mi se rupe" a puştiului îl irită foarte tare. Îl mai deranjează şi bocancii ăia de motociclist cu care s-a încălţat, pentru că precis o să zgârie podelele.

— Salut, Dan! Care-i treaba?

— Ai întârziat, răspunde Danny Asta-i treaba. Programul începe la şapte jumate. Acum e aproape opt.

— Scuze, zice Pat.

Ridică din umeri şi trece pe lângă el.

— E a treia oară.

Pat se întoarce. I s-a şters de pe buze zâmbetul indolent.

— Am dormit prea mult, am uitat să-mi pun ceasul să sune, ce vrei să-ţi zic?

— Uite ce-ţi zic *eu.* Încă o dată dacă mai întârzii, nu mai ai ce căuta aici. Ai priceput?

— Faci mişto de mine? Pentru doar douăj' de minute?

— Miercurea trecură ai întârziat o jumătate de oră. Şi nu, nu fac mişto de tine. Pontează şi du-te să-l ajuţi pe Jesse să mute pupitrele în aripa nouă.

— Păi, da, pupincuristu' ăla nu se descurcă singur, bombăne Pat, dându-şi ochii peste cap.

Danny se face că nu aude, pentru că orice ar spune în momentul ăsta ar fi ceva greşit. Puştii cu

care lucrează pe perioada verii sunt plătiţi de şcoală, iar el nu vrea să facă sau să spună ceva ce i-ar da ocazia lui Pat Grady (sau părinţilor lui) să-l reclame la director pentru hărţuire. Prin urmare, n-o să-i zică lui Pat că e o jigodie puturoasă. Probabil nici nu trebuie, pentru că Pat îi vede expresia de pe chip, îşi saltă blugii cu o mână şi se duce repede la magazie să ponteze. Danny nu vede dacă nu cumva îşi ţine cealaltă mână în dreptul pieptului, cu degetul mijlociu ridicat. Dar nu s-ar mira să fie aşa. *N-o să facă mulţi purici aici, m-aş mira să reziste până în iulie,* îşi zice Danny. *Iar eu am alte probleme, nu?*

Jesse stă în pragul Sălii 12. Danny ridică din umeri spre el. Jesse schiţează un zâmbet precaut şi se întoarce la pupitre. Danny bagă în priză unealta de ceruit. Când apare şi Pat – cu acelaşi mers indolent – Danny îi cere să se apuce de treabă şi să mute la perete toate pupitrele din Sala 10. Dacă lui Pat îi trece prin mintea aia neroadă să caşte gura şi să comenteze în vreun fel, o să-l concedieze imediat. Dar Pat nu spune absolut nimic.

Poate că nu-i chiar atât de nerod.

Danny îşi ţine telefonul în torpedou ca să nu fie tentat să se uite la el în timpul programului (le-a spus şi băieţilor să facă acelaşi lucru – lui Jesse nu a fost nevoie să-i spună decât o singură dată, lui Pat – de mai multe ori). În pauza de prânz, se duce la camionetă şi stă acolo mai mult timp, ca să caute oraşul Gunnel pe telefon. Se află în comitatul Dart, la aproximativ o sută patruzeci şi cinci de kilometri spre nord. Nu chiar dincolo de graniţa cu Nebraska, dar aproape lipit de ea. Danny ar putea să jure că n-a călcat în viaţa lui prin comitatul Dart. Nici măcar în comitatul Republic n-a ajuns, care-i tot în nord, dar puţin mai jos. Dar precis că a fost la un moment dat pe acolo. Ce altă explicaţie să fie? Îşi pune telefonul înapoi în torpedou şi se îndreaptă spre măsuţa de lemn de la umbra sălii de sport, unde mănâncă Jesse – cu telefonul în mână, desigur.

— Ai uitat să-ţi încui maşina. Nu s-a auzit bipul. Danny zâmbeşte.

— N-au ce să-mi fure din ea. Ca să nu mai spun că şi-a cam trăit traiul. Are la bord aproape două sute de mii de kilometri.
— Da-s sigur că ţii la ea. Tata îşi iubeşte la nebunie camioneta aia veche. E un Ford.
— Mda, şi eu o cam iubesc pe a mea. L-ai văzut pe Pat? Jesse ridică din umeri.
— O mânca în maşină. Nu-i vine să se dezlipească de Mustangu' lui rablagit. Ar trebui să aibă mai multă grijă de el – părerea mea. Terminăm azi aripa nouă?
— O să încercăm, răspunde Danny. Dacă nu, o s-o terminăm luni.

5

În seara aceea îşi sună fosta soţie, că aşa făcea din când în când. Ba chiar s-a dus până în Wichita în aprilie, de ziua ei. I-a dăruit atunci o eşarfă – albastră, care să i se asorteze cu ochii – şi a mâncat o felie de tort şi îngheţată împreună cu actualul ei iubit. Se înţelege mult mai bine cu Margie de când s-au despărţit. Uneori îi pare rău că au făcut-o. Alteori îşi zice că aşa e mai bine.

Acum stau puţin de vorbă, despre una şi despre alta, despre diverse cunoştinţe comune, despre glaucomul mamei ei şi despre cum se descurcă fratele lui Danny la noua slujbă (fantastic), după care o întreabă dacă au fost vreodată în nord – într-o excursie, sau aşa ceva – poate până în Nebraska, poate până la Franklin sau Beaver City. N-au luat niciodată prânzul în Beaver City?

Margie râde – dar nu este chiar râsul ăla răutăcios al ei de pe vremuri, râsul ăla care îl scotea din minţi de-a dreptul. Dar nici prea diferit nu e.
— N-aş fi mers niciodată cu tine în Nebraska, Danno. Nu mă plictiseam destul în Kansas?
— Eşti sigură?
— Foarte sigură, zice Margie.

Apoi îi spune că are impresia că Hal – iubitul ei de acum – o s-o ceară în căsătorie curând. Oare

Danny ar dori să vină la nuntă?

Danny răspunde că ar veni cu mare plăcere. Ea îl întreabă dacă are grijă de el – adică dacă se abţine în continuare de la băutură. Danny îi spune că da, o roagă să se uite în stânga şi în dreapta înainte să traverseze strada (asta-i o glumă veche de-a lor) şi închide.

N-aş fi mers niciodată cu tine în Nebraska, Danno – aşa i-a zis.

Danny a fost de vreo două ori la Lincoln şi o dată la Omaha, însă oraşele astea sunt la vest de Wilder, iar Gunnel este la nord. Totuşi trebuie să fi fost odată pe acolo şi a uitat. Poate pe vremea când bea? Numai că nu se urca niciodată la volan când era mangă, pentru că îi era teamă ca nu cumva să-şi piardă carnetul sau – Doamne fereşte! – să calce pe cineva.

Dar am fost acolo. Precis am fost cândva, pe vremea când drumul era asfaltat, nu acoperit cu pământ tasat.

Se duce la culcare mai târziu decât de obicei şi se suceşte pe toate părţile înainte să-l ia somnul. Se teme să nu aibă din nou visul ăla. Nu-l are. Însă, de dimineaţă, îi este la fel de clar în minte: benzinăria părăsită, semiluna, maidanezul, mâna ieşită din pământ, brăţara cu talismane.

6

Spre deosebire de majoritatea bărbaţilor de vârsta şi condiţia lui, Danny nu bea (nu *mai* bea), nu fumează, nu foloseşte nici măcar tutun de mestecat. Îi place sportul de performanţă şi se mai întâmplă uneori să parieze câte cinci dolari la Super Bowl, doar ca să-i mai crească nivelul de adrenalină când urmăreşte meciurile. Însă, în rest, nu are nicio treabă cu jocurile de noroc – nici măcar în ziua de leafă nu dă doi dolari pe lozul ăla răzuibil care-ţi promite câştiguri astronomice. Şi nici după femei nu umblă. În parcul de rulote locuieşte o doamnă pe care o vizitează din când în când. Becky este o

femeie disponibilă – parcă aşa li se spune – dar legătura dintre ei poate fi considerată mai degrabă o amiciţie ocazională şi nu o „relaţie adevărată”, cum se zice la emisiunile difuzate în timpul după-amiezii.

Câteodată rămâne la Becky peste noapte. Uneori îi face cumpărăturile sau are grijă seara de fetiţa ei, dacă Beck are treabă în oraş sau are programare la coafor. Se înţeleg foarte bine, dar nici vorbă să fie amorezaţi unul de altul. Sâmbătă dimineaţă, Danny îşi pune în caserolă două sandviciuri şi o felie din checul pe care i l-a adus Becky după ce a reparat ţeava de eşapament de la vechea ei Honda Civic. Îşi umple termosul cu cafea fără zahăr şi porneşte spre nord. Crede că o să-şi recapete pofta de mâncare dacă n-o să vadă nimic în spatele benzinăriei abandonate. Mai puţin probabil că o să fie în stare să mănânce ceva dacă vede acolo ce a văzut în vis.

GPS-ul de pe telefon îl duce la Gunnel înainte să se facă zece şi jumătate. Ziua este una tipică pentru statul Kansas: caniculară, înăbuşitoare, senină şi deloc interesantă. În orăşelul ăla uitat de lume nu există decât o băcănie, o prăvălie cu unelte agricole, o cafenea şi un turn de apă – ruginit ca vai de el – pe latura căruia scrie cu litere mari GUNNEL. La zece minute după ce iese din localitate, ajunge la Drumul Comunal F şi intră pe el. Dar este asfaltat, nu acoperit cu pământ bătătorit. Cu toate astea, i se strânge stomacul şi îşi simte bătăile inimii în gât şi în tâmple.

Sunt lanuri de porumb pe ambele părţi ale drumului. Porumb furajer, nu porumb dulce. La fel ca în vis, nici lanurile aste nu sunt înalte cât casa, dar arată destul de bine pentru sfârşit de iunie şi precis că vor ajunge la doi metri până în august.

Drumul ăsta-i asfaltat, nu cum era în visul ala afurisit, îşi spune el. Dar asfaltul se termină după doar trei kilometri şi începe pământul tasat. Mai merge încă un kilometru şi jumătate, după care se opreşte brusc în mijlocul drumului (nu contează, că nu-i deloc trafic pe acolo). În dreapta, chiar în faţa

lui, este un indicator rutier care a fost acoperit cu vopsea în aşa fel încât literele rămase formează cuvintele FUT ANAL. Sub nicio formă nu ar fi putut să viseze aşa ceva, dar aşa s-a întâmplat. Drumul începe să urce. După ce o să facă încă patru sute de metri, poate chiar mai puţin, o să dea cu ochii de benzinăria aia părăsită.

Întoarce, se îndeamnă el. *Nici nu vrei şi nici nu te obliga nimeni să te duci acolo. Aşa ca întoarce frumuşel maşina şi porneşte spre casă.*

Însă nu poate. Îl macină mult prea tare curiozitatea. Plus că mai este şi câinele. Dacă e cu adevărat acolo, până la urmă tot o să dezgroape cadavrul, făcând şi mai mult rău fetei sau femeii care deja a avut parte de răul suprem – a fost omorâtă. Nepăsarea lui de acum o să-l bântuie şi mai rău – şi mai multă vreme – decât visul.

Oare este convins că mâna aia aparţine unei femei? Da, din cauza brăţării. Oare este convins că a fost omorâtă? Din ce alt motiv ar fi fost îngropată în spatele unei benzinării părăsite, situate undeva la nord, cam pe la dracu-n praznic?

Şi merge mai departe. Benzinăria este la locul ei. Tăbliţele ruginite din faţă te anunţă că un litru de benzină standard costă 1,99 $, unul fără plumb costă 2,19, iar pentru unul premium trebuie să plăteşti 2,49 $. Exact ca în visul lui. Adie uşor vântul aici, pe culme, iar tăbliţele alea fac *poc-poca-poc* atunci când se lovesc de stâlpul de care sunt agăţate.

Danny opreşte pe aleea cu betonul crăpat şi plin de buruieni. Are grijă să nu se apropie de cioburile geamurilor. Nu are anvelope noi, iar cea de rezervă este atât de cheală, că i se văd până şi fibrele de rezistenţă de dedesubt. Ultimul lucru care i-ar mai lipsi acum ar fi să rămână blocat aici.

Se dă jos din camionetă, trânteşte portiera şi tresare speriat de zgomotul pe care îl face. O tâmpenie cât casa, dar nu se poate controla. Nu-i chiar speriat de moarte, dar nici mult nu mai are. Aude un tractor din depărtare. La fel de bine tractorul ăla s-ar putea afla chiar şi pe altă planetă,

pentru că Danny nu ştie să se mai fi simţit vreodată atât de singur şi neajutorat.

Are sentimentul că păşeşte din nou în vis atunci când dă ocol benzinăriei; din nou i se mişcă picioarele de capul lor, fără nicio comandă de la dispecerat. Dă un şut într-o cutie în care a fost ulei. Ulei de motor Havoline, bineînţeles. Vrea să se oprească la colţul clădirii din piatră, doar atât cât să-şi dea seama că nu vede nimic în faţă, absolut nimic. Numai că picioarele nu sunt de acord şi îl duc mai departe. Nu au pic de milă. Uite tomberonul ruginit şi răsturnat. Uite mizeriile care se rostogolesc din el. Uite şi câinele. Stă la marginea lanului de porumb şi se zgâieşte la el.

Pe mine mă aştepta javra asta, îşi zice Danny. *Ştia că o să vin.*

Mare tâmpenie să gândească aşa, dar nu crede că se înşală. Se află la kilometri depărtare de orice fiinţă omenească (mai bine spus, de orice fiinţă omenească *în viaţă)* şi ştie că nu se înşală. A visat câinele, iar câinele l-a visat pe el. Simplu.

— Marş de-aici! strigă Danny şi bate din palme. Câinele îi aruncă o privire ucigătoare, dar se retrage şchiopătând în lanul de porumb.

Danny se uită în stânga şi vede mâna… sau ce a mai rămas din ea. Şi mai vede ceva. Potaia n-a pierdut vremea. A dezgropat complet antebraţul. Nu prea mai are multă carne pe el – a fost mâncată de potaia aia jigărită şi de gândacii care mişună acum pe osul dezvelit din loc în loc. Însă a mai rămas destulă piele pentru ca Danny să-şi dea seama că persoana îngropată aici este albă şi că are un tatuaj deasupra brăţării cu talismane. Seamănă cu o frânghie sau cu un cerc de sârmă ghimpată. Şi-ar da mai bine seama dacă s-ar apropia mai mult, numai că nu-i vine deloc să o facă. Nu vrea decât să se care naibii de aici.

Dar câinele o să se întoarcă dacă el pleacă. Danny nu-l vede acum, dar ştie că este aproape. Şi că îl pândeşte. Aşteaptă să rămână singur cu prânzul lui.

Se întoarce la camionetă, îşi scoate telefonul din torpedou şi se uită la el. Dacă îl foloseşte, o să se creadă că el e criminalul. Dar trebuie să facă ceva în privinţa afurisitului ăluia de câine!

Îi vine o idee. Oricum, tomberonul este răsturnat deja, îl goleşte de toată mizeria dinăuntru (slavă Domnului că nu sunt şi şobolani!). Sub stratul de rugină se vede oţelul masiv din care-i făcut. Probabil cântăreşte vreo treişpe, cinşpe kile. Îl ridică în braţe, simte cum începe să-i curgă transpiraţia pe obraji şi se duce la locul de unde ies mâna şi antebraţul. Pune jos tomberonul şi face un pas în spate. Îşi dă cu mâna pe tricou ca să se cureţe cât de cât de rugină. Oare va folosi la ceva sau o să-l răstoarne câinele? Greu de spus.

Danny se duce în partea din faţă a benzinăriei şi smulge două bucăţi măricele din betonul spart. Se întoarce şi le pune peste tomberonul întors cu fundul în sus. O fi bine? Crede că da. Măcar pentru un timp. Dacă o să-i treacă prin cap potăii să se împingă în el ca să-l dărâme şi să ajungă la ce este dedesubt, probabil că o să-i cadă în cap una dintre bucăţile alea.

Pe asta am rezolvat-o. Şi acum?

7

I se mai limpezeşte mintea până ajunge înapoi la camionetă şi acum are o vagă idee despre cum ar trebui să procedeze în continuare. Porneşte motorul, dă cu spatele şi întoarce ca să pornească spre sud. Şi acum are grijă ca nu cumva să calce pe cioburi. Prin faţa lui trece un camion agricol care merge către nord. Transportă cherestea în remorca deschisă şi nu prea mare. Şoferul, cu o şapcă îndesată până aproape de urechi, se holbează îndârjit doar în faţă şi nici nu-l bagă în seamă pe Danny. Foarte bine. Când camionul trece în cealaltă parte a colinei, Danny pleacă de la benzinăria părăsită şi porneşte înapoi, pe acelaşi drum pe care a venit.

La periferia orăşelului Thompson, opreşte la Dollar General, un magazin cu preţuri mici, intră şi întreabă dacă acolo se vând şi telefoane cu cartelă preplătită. N-a cumpărat niciodată vreunul – în filmele poliţiste la care se uită e ceva de rău – şi crede că vânzătorul o să-l trimită în altă parte, poate la Walmartul din Belleville.

Însă tipul întinde un deget şi îi arată raionul. Acolo sunt o mulţime de telefoane cu cartelă, dar cel mai ieftin pare a fi Tracfone – fără taxă de activare şi cu instrucţiuni de utilizare.

Danny îşi scoate portofelul din buzunarul de la pantaloni. Vrea să plătească cu cardul Visa, dar se opreşte şi se întreabă dacă-i prost din născare sau dacă s-a tâmpit între timp. Pune la loc portofelul şi scoate din alt buzunar câteva bancnote. Cu ele îşi plăteşte telefonul. Vânzătorul este un tânăr cu acnee şi o ţăcălie încâlcită şi – aşa arată – murdară. Îi zâmbeşte larg şi fals lui Danny şi îl întreabă dacă are de gând să îşi facă rost de gagici pe Tinder sau pe vreo altă aplicaţie asemănătoare. I se adresează lui Danny cu „frăţicule”.

Danny habar nu are despre ce vorbeşte tipul ăla, aşa că-i spune doar că nu are nevoie de pungă.

Tânărul nu mai zice nimic, ci doar înregistrează vânzarea şi îi dă chitanţa. Danny iese din magazin şi aruncă chitanţa într-un coş de gunoi. Nu vrea să rămână nicio dovadă a acestei tranzacţii. Tot ce vrea este să sune la poliţie şi să anunţe că există un cadavru acolo. Restul îi priveşte pe anchetatori, că doar din asta îşi câştigă pâinea. Cu cât va termina mai repede cu toată povestea asta, cu atât mai bine. Nu-i trece deloc prin cap să renunţe. Mai devreme sau mai târziu, potaia aia – poate împreună cu alte javre ca el – va răsturna tomberonul ca să ajungă la cărniţa de dedesubt. Şi Danny nu poate îngădui una ca asta. Pentru că acolo, în spatele acelei benzinării părăsite, este îngropată fiica sau soţia cuiva.

8

După vreo trei kilometri, vede un popas pe marginea drumului. Cu doar două mese şi o toaletă ecologică. Atâta tot. Danny opreşte acolo, deschide pachetul din plastic în care este ambalat telefonul şi citeşte instrucţiunile. Sunt destul de simple, iar bateria este pe jumătate încărcată. După doar două minute este gata de folosire. Danny se întreabă dacă nu ar fi mai bine să scrie un mesaj, dar îşi spune că nu este nevoie. O să fie foarte concis şi nu-l va putea localiza nimeni.

Mai întâi s-a gândit să sune la poliţia din Belleville, numai că asta se află în alt comitat, iar el ştie numărul de urgenţă al poliţiei rutiere din Kansas – este afişat atât în secretariatul Liceului Wilder, cât şi pe holurile din aripa veche şi cea nouă. Probabil aşa se procedează în toate şcolile din stat, crede Danny. Nu zice nimeni că le-ar fi de folos în cazul unui atac armat, pentru că nu este nevoie de această explicaţie.

Formează *47. Sună o singură dată.

— Poliţia rutieră Kansas. Ce urgenţă aveţi?

— Vreau să vă informez despre un cadavru îngropat. Cred că este victima unui asasinat.

— Cum vă numiţi, domnule?

Cât pe ce să-i răspundă. Ei, cât de prost poate să fie?

— Cadavrul se află în oraşul Gunnel, în spatele unei benzinării Texaco părăsite.

— Domnule, vă rog să-mi spuneţi cum vă numiţi.

— Mergeţi pe Drumul Comunal F. Ajungeţi la o colină. Benzinăria este pe culmea ei.

— Domnule…

— Ascultaţi-mă. Cadavrul este în spatele benzinăriei, da? Un câine a mâncat carnea de pe mâna persoanei îngropate acolo. O femeie sau poate o fată. I-am acoperit-o cu un tomberon, dar câinele o să-l dărâme curând.

— Domnule, trebuie să-mi spuneţi cum vă numiţi şi de unde sunaţi…

— Gunnel. Drumul Comunal F, cam la cinci kilometri de autostradă. În spatele benzinăriei

Texaco. Luaţi-o de acolo. Vă rog. Probabil i-a anunţat cineva dispariţia.

Şi închide. Îi bate inima ca un baros. Îi curge transpiraţia şiroaie pe faţă şi i s-a făcut leoarcă tricoul. Gâfâie de parcă ar fi alergat la un maraton. Telefonul îi arde mâna de parcă ar fi radioactiv. Se duce la coşul de gunoi dintre cele două mese, îl aruncă, stă puţin pe gânduri, îl scoate de acolo, îl şterge foarte bine de tricou şi îl aruncă din nou. A făcut deja opt kilometri când îşi aduce aminte – probabil tot dintr-un serial a aflat chestia asta – că poate ar fi trebuit să scoată şi cartela SIM. Ce-o mai fi şi *aia*. Dar nu are de gând să se întoarcă. Nu crede că poliţia poate localiza apelurile date de pe telefoane cu cartelă şi nici nu vrea să rişte şi să se întoarcă la locul crimei.

Ce crimă? Chiar tu ai raportat *o crimă, ce Doamne iartă-mă?!*

Acum nu mai vrea decât să se ducă acasă, să se aşeze la televizor şi să uite toată povestea. Îşi aduce aminte de sandviciurile din caserolă, dar nu are deloc poftă de mâncare.

9

De când nu mai bea, Danny nu mai doarme până târziu nici măcar în weekenduri. Duminică se trezeşte la şase şi jumătate, mănâncă un bol cu cereale şi deschide televizorul ca să urmărească ştirile de la ora şapte de pe postul KSNB. Reportajul principal se referă la un ambuteiaj cu nouă maşini de pe autostrada I-70, la vest de Wilson. Absolut nimic despre vreun cadavru descoperit în spatele vreunei benzinării abandonate. Tocmai vrea să închidă televizorul, când crainicul ştirilor de duminică – un tinerel care probabil trebuie să prezinte actul de identitate dacă vrea să bea o bere într-un bar – spune:

— Ştire de ultimă oră. Chiar acum am fost anunţaţi că s-a descoperit un cadavru îngropat în spatele unei clădiri părăsite din localitatea Gunnel,

situată în apropierea graniţei cu statul Nebraska. Poliţia a închis un drum local din nordul oraşului şi a fost demarată o anchetă. Vă vom ţine la curent cu desfăşurarea evenimentelor pe website-ul nostru şi în cadrul următoarelor programe de ştiri.

În cursul dimineţii, Danny intră de câteva ori pe site-ul postului KSNB, dar şi pe site-ul postului KAAS din oraşul Salina. La ora 12:15, pe website-ul postului KAAS este postată o înregistrare video de patruzeci de secunde cu maşinile de poliţie care blochează accesul pe Drumul Comunal F. Şi a apărut o informaţie în plus faţă de cele de la ştirile de dimineaţă: cadavrul aparţine unei femei. Nicio noutate pentru Danny.

Traversează parcul de rulote până la Becky. Fetiţa ei – o drăgălaşă de nouă ani, pe care o cheamă Daria Jean – îl îmbrăţişează cu mult drag. Becky îl întreabă dacă nu vrea să se ducă până la Snack Shack şi să cumpere nişte burgeri.

— Poţi să iei maşina mea, adaugă femeia.

— Vreau şi eu să merg! exclamă Darla Jean.

— Bine, zice Becky, dar mai întâi te duci şi-ţi schimbi tricoul. Ăsta de pe tine e foarte pătat.

— Nu trebuie să se schimbe, intervine Danny .Nu ne dăm jos din maşină.

Cumpără burgerii, plus nişte cartofi prăjiţi şi limonadă. Mănâncă toţi trei la umbra rulotei lui Becky. Este tare plăcut acolo. Becky a plantat un copac – jacaranda se cheamă – pe care trebuie să-l ude în permanenţă. Pentru că „arborele ăsta e de la tropice, nu din Kansas”. Îl întreabă pe Danny dacă îl preocupă ceva, pentru că trebuie să repete tot ce-i spune.

— Ori te gândeşti la altceva, ori începi să te senilizezi.

— Mă gândesc la treburile pe care le am săptămâna asta, răspunde el.

— Eşti sigur că nu la Margie?

— Am vorbit vineri seară cu ea. Crede că iubitul o s-o ceară de nevastă.

— Tot o mai iubeşti? Asta-i problema?

Danny începe să râdă.
— Nici vorbă!
— Danny! strigă Darla Jean. Uită-te la mine cum fac roata!
Şi Danny se uită.

10

În seara aceea, o reporteră de la KSNB transmite de la faţa locului. Nu pare deloc sigură pe ea – clar că este trimisă pe teren doar în weekenduri, când reporterii cu experienţă se odihnesc acasă la ei. Stă în faţa maşinilor de poliţie care blochează Drumul Comunal F.
— În urma unei informaţii anonime, în după-amiaza zilei de ieri, poliţiştii din Kansas au descins la o benzinărie părăsită din oraşul Gunnel. Acolo au descoperit cadavrul unei femei… a cărei identitate nu este cunoscută încă… îngropat în spatele benzinăriei, care…
Se opreşte ca să se uite pe notiţe şi ca să-şi dea la o parte părul căzut în ochi.
— …care s-a închis în 2012, când Route 119 a fost lărgită la patru benzi de circulaţie. Nu se ştie dacă poliţia a identificat femeia. Cu siguranţă că identitatea acesteia nu va fi comunicată presei până nu îi va fi înştiinţată familia. Poliţia nu vrea să ne spună nici dacă este vorba despre o crimă, dar, ţinând cont de acest loc izolat…
Şi reporteriţa ridică din umeri. Cu alte cuvinte, *despre ce altceva să fie vorba?*
— Legătura înapoi în studio, la Pete.
Va fi identificată foarte curând, crede Danny. Chestia cea mai importantă este că *el* nu a fost identificat. Nu-i decât un „informator anonim”.
Fapta mea bună pe anul ăsta, îşi spune el. *Cine zice că nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită?*
Şi, pentru liniştea lui sufletească, bate în lemn.

11

În următoarea săptămână, Pat Grady nu mai întârzie deloc. Danny ar vrea să spere că Pat s-a învăţat minte, dar, din păcate, nu va munci niciodată la fel de mult ca Jesse Jackson. Puştiul ăla se pricepe al naibii de bine să frece menta, cum se zicea pe vremuri.

Între timp, ies la iveală informaţii despre fata moartă – a cărei mână a văzut-o mai întâi în vis şi apoi în realitate. Deşi nu i se divulgă numele, se spune că are douăzeci şi patru de ani şi că este din Oklahoma City. După spusele unei prietene, această fată se săturase să mai locuiască cu părinţii şi se săturase de facultate şi îşi pusese în gând să facă autostopul până la Los Angeles, unde să se înscrie la nişte cursuri de coafură şi – poate – să facă figuraţie în filme sau seriale. Nu a ajuns decât până în Kansas.

Cadavrul era îngropat acolo de ceva timp – poliţiştii nu spuneau de cât anume, dar de destul de mult ca să ajungă într-o „avansată stare de descompunere”.

Poate că şi-a adus contribuţia şi potaia aia, îşi spune Danny.

După informaţiile furnizate de sursa din cadrul poliţiei, se pare că tânăra fusese înjunghiată de mai multe ori. De asemenea, fusese supusă unor agresiuni de natură sexuală – expresie vag mai blândă pentru cuvântul „viol”.

Însă ce l-a deranjat cel mai mult pe Danny a fost finalul acelui reportaj de joi seara. Reporterul era mai în vârstă decât tipa de duminică, era bărbat şi, evident, unul dintre cei mai buni angajaţi ai postului TV. Se afla în faţa benzinăriei, unde drumul era îngrădit cu banda galbenă a poliţiei.

— Detectivii Biroului de Investigaţii Criminale din statul Kansas îl caută şi acum pe bărbatul care le-a spus unde anume se găsea cadavrul. Dacă îl cunoaşte cineva, este rugat să anunţe poliţia. Sau dacă îi recunoaşte cineva vocea. Ascultaţi.

Pe ecran au apărut atunci mai multe siluete estompate. Apoi Danny şi-a auzit vocea. Incredibil

de clară, aproape deloc distorsionată: *Cadavrul se află în oraşul Gunnel, în spatele unei benzinării Texaco părăsite… Mergeţi pe Drumul Comunal F, cam la cinci kilometri de autostradă. În spatele benzinăriei Texaco. Luaţi-o de acolo. Vă rog. Probabil i-a anunţat cineva dispariţia.*

Începe să-i pară rău că s-a băgat în povestea asta. Numai că nu ar fi putut – doar gândul la mâna aia ieşită din pământ l-ar fi obsedat până la moarte. A închis televizorul şi a murmurat:

— Ce-mi doresc eu cel mai mult şi mai mult este să nu fi avut niciodată visul ăla blestemat.

A ezitat puţin, după care a adăugat:

— Şi sper să nu mai am niciodată vreunul.

12

Este vineri după-amiaza. Danny şterge tuburile de neon din cancelarie cu un mop cu coadă telescopică. Chiar acum un sedan bleumarin opreşte în parcarea rezervată cadrelor didactice. De la volan coboară o femeie cu bluză albă şi pantaloni albaştri. Îşi pune pe umăr o geantă cât un ghiozdan. Din dreapta coboară un bărbat îmbrăcat cu un sacou sport şi jeanşi cu talie înaltă, cum se purtau în trecut. Danny îi vede apropiindu-se de intrarea liceului şi îşi zice: *m-au prins.*

Pune mopul în colţ şi le iese în întâmpinare. Singurul lucru care îl surprinde în legătură cu această situaţie este că nu se simte absolut deloc surprins. De parcă se aştepta la aşa ceva.

Se aude vag muzica rock de la difuzoarele din sala de sport. Acolo sunt Jesse şi Pat. Curăţă mizeria care iese mereu la iveală când sunt strânse gradenele şi duse lângă perete. Lunea viitoare urmează să lăcuiască parchetul, treabă care-i dă întotdeauna dureri de cap lui Danny. Marţi, adică pe 4 Iulie, vor lăsa geamurile deschise întreaga zi, ca să se aerisească bine înăuntru. Acum se întreabă dacă o să mai fie aici săptămâna viitoare. Îşi spune că-i ridicol. Îşi spune că n-a făcut nimic rău. Dar nu-

l prea ajută. Îşi aminteşte de o replică celebră dintr-un sitcom foarte vechi: *Ai nişte explicaţii de dat*[23].

Femeia deschide uşa şi îl lasă pe bărbat să intre înaintea ei. Danny iese din cancelarie şi o ia pe coridorul principal. Cei doi sunt în hol, lângă vitrina cu trofee deasupra căreia este agăţat un banner albastru cu auriu: HAI AI NOŞTRI! Femeia, care pare să aibă treizeci şi un pic de ani, are părul negru strâns într-un coc la spate. În stânga curelei are un pistol cu patul în exterior. În dreapta este insigna, colorată în albastru şi galben, cu literele KBI în mijloc. Femeia este destul de atrăgătoare, are o frumuseţe rece, severă, însă bărbatul este cel care îi atrage atenţia lui Danny, chiar dacă la început nu-şi dă seama de ce. Mai târziu va înţelege că îţi recunoşti instinctiv adversarul atunci când îţi apare în viaţă. Va încerca să respingă ideea asta, va încerca să-şi spună că-i o mare tâmpenie, dar ştie foarte bine ce i-a trecut prin minte atunci când se apropia de ei: *Fereşte-te de tipul ăsta!*

Partenerul femeii este mai în vârstă decât aceasta, dar lui Danny nu-i este prea clar cu cât anume. Şi de obicei se pricepe să ghicească vârsta oamenilor, cu diferenţă de doar câţiva ani. Însă tipul ăsta este o enigmă. Ar putea să aibă vreo patruzeci şi cinci de ani. Dar la fel de bine ar putea să fie foarte aproape de vârsta pensionării. Ar putea să fie bolnav sau doar obosit. Un smoc de păr aspru şi creţ, în formă de V, cu fire roşcate şi cărunte, îi ajunge până la primul rid de pe frunte. Smocul ăsta este pieptănat pe spate şi lui Danny i se pare că seamănă cu freza lui Dracula – mai puţin culoarea. Scalpul de un alb imaculat îi luceşte într-o parte şi alta. Ochii negri şi cu pungi dedesubt îi sunt înfundaţi în orbite. Sacoul negru este cam decolorat la coate, ca şi cum a fost în vizită la curăţătorie de foarte multe ori. Şi el are la curea o insignă a Biroului de Investigaţii Criminale din Kansas. Dar nu şi armă. Danny crede că o armă la curea i-ar trage în jos nădragii ăia demodaţi şi i-ai vedea boxerii largi de moşneag. N-

are burtă, nici şolduri mari nu are şi probabil că nici cu cine ştie ce buci nu se laudă, îşi zice Danny. Majoritatea albilor slăbănogi din Midwest aşa arată. Nu-i mai lipsesc decât resturile de tutun mestecat de pe buza inferioară.

Tipul face un pas spre el şi îi întinde mâna.

— Daniel Coughlin? Sunt detectivul Franklin Jalbert, de la Biroul de Investigaţii Criminale Kansas. Ea este partenera mea, doamna detectiv Ella Davis.

Jalbert are mâna puternică şi fierbinte, parcă arde de febră. Danny i-o strânge de formă şi îi dă drumul. Femeia nu-i întinde mâna, dar îi aruncă o privire lungă şi iscoditoare. Ca şi cum îl vede deja plângând în hohote când va sta cu cătuşele la mâini în faţa camerelor de luat vederi. Însă privirea lui Jalbert îl deranjează cel mai mult pe Danny. Pare uşor plictisită, de parcă tipul ăsta a mai văzut de mii de ori până acum infractori ca Danny.

— Ştiţi de ce am venit? îl întreabă Ella Davis.

Danny ştie ce înseamnă întrebarea asta la care nu există niciun răspuns corect – este ca şi cum l-ai întreba pe unul dacă îşi bate şi acum nevasta.

— Ce-ar fi să-mi spuneţi voi?

Dar nu apucă niciunul să-i răspundă, pentru că se aude un scrâşnet prelung de balamale. S-a deschis uşa de la aripa veche. Jesse a deschis-o.

— Am terminat cu măturatul pe sub bănci, Danny. Să fi văzut ce…

Dă cu ochii de bărbatul cu sacoul decolorat la coate şi de femeia cu pantaloni albaştri şi îşi înghite limba.

— Jesse, ce-ar fi să…

Uşa scârţâie din nou înainte ca Danny să termine ce avea de spus. Acum apare Pat, tot cu blugii ăia cu turul lăsat, tot cu cozorocul de la şapcă întors la spate, tot cu aerul ăla de parcă vine de pe altă lume. Se opreşte în spatele lui Jesse, se uită lung la cei doi străini. Vede arma femeii, observă insignele şi începe să zâmbească.

Danny mai încearcă o dată.

— Ce-ar fi să plecaţi acum şi să veniţi mai devreme în weekend? N-o să spun nimănui. Şi vă pontez eu la patru.

— Pe bune?! se miră Pat.

Jesse îl întreabă dacă e sigur. Pat îi trage în umăr un pumn care vrea să spună *tacă-ţi fleanca.* Zâmbetul nu i s-a şters încă de pe buze şi precis nu se bucură pentru că va veni sâmbătă cu o oră mai devreme la muncă. Îi place la nebunie ideea că şeful lui ar putea avea necazuri cu gaborii.

— Pe foarte bune. Luaţi-vă şi lucrurile din magazie.

Puştii pleacă. Jesse îi mai aruncă o privire peste umăr şi pe Danny îl impresionează grija din ochii lui. Uşa se închide, iar el se întoarce cu faţa la Jalbert şi Davis şi repetă întrebarea:

— Ce-ar fi să-mi spuneţi voi?

Davis evită răspunsul.

— Avem câteva întrebări pentru dumneavoastră, domnule Coughlin. Vă rugăm să ne însoţiţi. Nu durează mult. Poliţia din Manitou a avut amabilitatea să ne pună la dispoziţie o cameră unde să putem discuta în linişte. Nu facem nici douăzeci de minute până acolo.

Danny clatină din cap.

— Le-am promis băieţilor că-i pontez eu la ora patru. Hai să discutăm în bibliotecă!

Ella Davis se uită la Jalbert, care ridică din umeri şi îşi dezveleşte dinţii într-un zâmbet fugar. Dinţi albi – *deci nici vorba sa mestece tutun,* îşi zice Danny –, dar foarte mici, ca nişte bonturi. *Scrâşneşte din ei,* pricepe Danny. *Aşa i se tocesc.*

— Foarte bine. Să mergem în bibliotecă, spune Jalbert.

— Pe aici.

Danny porneşte pe coridor, dar nu ca şi cum i-ar conduce într-acolo; pentru că Jalbert merge în stânga lui şi Davis în dreapta. După ce se aşază toţi trei la una dintre mesele din bibliotecă, Davis îl întreabă pe Danny dacă este de acord să înregistreze discuţia. El îi răspunde că nu-l deranjează deloc.

Tipa îşi scoate telefonul din geantă şi îl pune pe masă, în faţa lui Danny.

— Să ştiţi că nu sunteţi *obligat* să ne răspundeţi la întrebări, îl informează ea. Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic. Orice spuneţi poate fi…

Jalbert pocneşte din degete şi femeia amuţeşte imediat.

— Nu cred că trebuie să-i aducem domnului Coughlin la cunoştinţă… îmi permiteţi să vă tutuiesc?

Danny ridică din umeri.

— Mi-e indiferent.

— Nu cred că trebuie să-i spunem ce drepturi are. Sunt sigur că le ştie, nu-i aşa, Danny?

— Le ştiu.

Şi ar vrea să adauge: *cu acordul lui Margie, acuzaţiile au fost retrase, iar eu deja încetasem să mai beau şi să mă mai cert cu ea.* Dar bănuieşte că Jalbert cunoaşte întreaga poveste. Bănuieşte că amândoi ştiau de ceva vreme cine dăduse telefonul ăla anonim. De destul de multă vreme ca să-i dezgroape trecutul, de destul de multă vreme ca să afle că Margie obţinuse un ordin de protecţie împotriva lui.

Cei doi aşteaptă să mai spună ceva. Nu o face. Atunci Davis cotrobăie în geanta ei mare cât un ghiozdan şi îşi scoate tableta. Îi arată fotografia de pe ecran. Este un telefon Tracfone într-o pungă de plastic cu o etichetă pe care sunt trecute data la care a fost găsit şi numele poliţistului – *G.S. Laing, Criminalistică KBI* – care l-a descoperit.

— Ai achiziţionat telefonul acesta de la magazinul Dollar General de pe Byfield Road, din oraşul Thompson? îl întreabă Davis.

Nu are niciun rost să mintă. Probabil că ăştia doi i-au arătat vânzătorului de acolo poza pe care i-au pus-o la dosar atunci când a fost arestat pentru încălcarea ordinului de protecţie.

— Da, oftează el. Ştiam eu că trebuie să scot cartela aia din el.

— Nu ar fi avut nicio importanţă, spune Jalbert.

Nu se uită la Danny. Se uită pe fereastră, la Jesse şi la Pat, care se strică de râs. Îi mai trage lui Jesse un pumn în umăr şi se duce spre maşină.

— Pentru că poliţista care ţi-a preluat apelul a văzut numărul pe ecran, iar turnul de telefonie mobilă l-a localizat.

— Aha! La asta nu m-am gândit.

— Nu, Danny, nu te-ai gândit.

Davis se uită lung şi serios la el. Nu zâmbeşte, dar îi dă de înţeles că *ar putea* să zâmbească dacă el va mărturisi mai mult.

— Parcă ţi-ai fi dorit să fii descoperit. Asta ai vrut?

Danny reflectează puţin şi ajunge la concluzia că este o întrebare stupidă.

— Nu. Pur şi simplu nu m-am gândit.

— Dar recunoşti că tu ai dat telefonul, da? Cel despre locul unde se afla Yvonne Wicker? Aşa se numea femeia moartă.

— Da.

A dat de belea şi este conştient de asta. Nu crede că îl pot aresta pentru crimă. Asta-i o idee absurdă. Cel mai rău lucru pe care l-a făcut vreodată în viaţă a fost să stea în faţa casei în care se afla femeia care urma să divorţeze de el peste foarte puţin timp şi să zbiere până când a venit poliţia din Wichita. Primele două dăţi i s-a cerut doar să plece de acolo. A treia oară – asta s-a întâmplat după ce Margie obţinuse ordinul de protecţie – l-au încătuşat şi şi-a petrecut noaptea în arest.

Cei doi aşteaptă ca el să continue. Danny îşi încrucişează braţele la piept şi nu mai spune nimic. Normal că are nişte „explicaţii de dat”, dar îi este groază de asta.

— Ai fost la benzinăria Texaco din Gunnel? îl întreabă Jalbert.

— Da.

— De câte ori?

De două, îi răspunde Danny în gând. *Prima oară în somn şi a doua când eram treaz.*

— O dată.

— Tu ai acoperit cu tomberonul rămăşiţele bietei fete ca să nu o *devasteze* animalele? îl întreabă Jalbert pe un ton prietenos, care-l îndeamnă la confidenţe.

Lui Danny nu i se pare că verbul *devasta* s-ar potrivi în acest context, dar înţelege despre ce este vorba.

— Da. Era un câine acolo. Ştiţi ce s-a întâmplat cu el?

— A fost *anihilat,* răspunde Ella Davis, folosind şi ea un cuvânt nepotrivit. Poliţiştii care au ajuns la locul faptei nu au reuşit să-l alunge şi nu voiau să aştepte până la venirea celor de la Protecţia Animalelor din Belleville, aşa că…

Jalbert pune mâna pe braţul ei – gest plin de *blândeţe –,* iar femeia tace imediat, ba chiar se şi îmbujorează puţin. *Nu te apuci să oferi informaţii unui suspect,* înţelege Danny. *Pentru el asta sunt, dar ea nu ştie încă.* Şi îşi repetă: *Fereşte-te de tipul ăsta!*

Davis atinge ecranul tabletei cu degetul, probabil ca să ajungă la o altă fotografie.

— Deţii o camionetă albă, Toyota Tundra, fabricată în 2011?

— Da, în 2011. O ţin parcată în spate, lângă autobuzele şcolii.

Adică nu au putut s-o vadă, dar ştiu ce marcă este şi în ce an a fost fabricată. Iar *el* ştie ce o să vadă în poza aia încă înainte de a-i fi arătată. Camioneta lui, în faţa magazinului Dollar General, de unde a cumpărat telefonul. Plăcuţa de înmatriculare se distinge foarte bine.

— Cameră de supraveghere?

— Da. Mai am şi alte fotografii, în care apari şi tu. Vrei să le vezi?

Danny clatină din cap.

— În regulă, dar uite una care s-ar putea să te intereseze. Acum îi arată o poză alb-negru cu nişte urme de roţi de pe drumul din pământ de la benzinărie. Este mărită şi se văd foarte bine toate detaliile.

— Când le vom compara cu anvelopele tale, crezi că vor corespunde?

— Cred că da.

Nici nu i-a trecut prin cap că ar lăsa urme, dar ar fi trebuit să se gândească şi la asta. Pentru că, după ce se termină asfaltul, Drumul Comunal F este din pământ. Acum îşi spune că poţi să fii al naibii de neglijent şi să nu-ţi acoperi urmele – la propriu, în cazul de faţă – dacă nu ai comis nicio crimă.

Davis dă din cap.

— De asemenea, domnul Delroy Ferguson, un fermier care trecea pe acolo, a văzut o camionetă albă în faţa benzinăriei. A văzut-o în aceeaşi zi în care ai dat telefonul acela din Thompson. Domnul Ferguson a sunat la poliţie şi a anunţat prezenţa unui străin, care ori voia să fure ceva, ori s-a oprit ca să se drogheze.

Danny suspină. Ar fi putut să jure că fermierul ăla cu remorca plină de lemne nu şi-a luat nicio clipă ochii de la drumul pustiu de ţară. Şi îşi repetă: *m-au prins.*

— Da, camioneta mea era. Da, am fost acolo. Da, am cumpărat telefonul ăla şi, da, eu am sunat la poliţie. Aşa că hai să lăsăm vrăjeala şi să trecem la subiect. Întrebaţi-mă ce-am căutat acolo şi o să vă răspund.

Se gândeşte să adauge *deşi n-o să mă credeţi,* dar nu i se pare că ar fi nevoie. Cine ar putea să creadă aşa ceva?

Îşi închipuie că Davis o să-i pună întrebarea, însă intervine bărbatul în sacou negru.

— O chestie ciudată apropo de telefonul ăla. A fost şters de amprente.

— Da, eu l-am şters. Deşi înţeleg că l-aţi fi găsit oricum.

— Mda, mda. Pe de altă parte, l-ai plătit cu bani gheaţă, nu cu cardul, spune Jalbert, de parcă nu mai ştie ce să zică şi vrea să tragă de timp. Deşteaptă treabă! Dacă nu era camera aia de supraveghere, ar fi durat mai mult până să dăm de tine. Poate nici nu te-am fi descoperit.

— V-am spus că nu m-am gândit bine.

Este răcoare în bibliotecă, dar Danny a început să transpire. Şi să se coloreze la faţă. Îşi dă seama cât de prost a putut să fie. Este adevărat că nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită.

Jalbert se uită din nou pe fereastră, la maşina lui Pat Grady care demarează cu zgomote puternice de motor şi împroşcând ulei. Apoi îşi aţinteşte ochii plictisiţi asupra lui Danny.

— Ai vrut să fii prins, nu-i aşa?

— Nu, răspunde Danny.

Dar ba apărut o fărâmă de îndoială în suflet. Privirea lui Jalbert este atât de intensă. *Ştiu că am dreptate,* îi spune ea. *Fac meseria asta de mult timp, băiete, şi ştiu când am dreptate.*

— N-am vrut să fiu nevoit să explic de unde ştiam de cadavrul femeii. Eram convins că n-o să mă creadă nimeni. Dacă ar fi s-o iau de la capăt, aş trimite o scrisoare anonimă.

Se întrerupe, se uită în jos şi îşi muşcă buzele. După care ridică ochii şi mărturiseşte adevărul:

— Ba nu. Aş face exact la fel. Din cauza câinelui. A mâncat din ea. Şi ar mai fi mâncat în continuare. Şi poate ar mai fi venit şi alţi câini ademeniţi de mâna aia care ieşea din pământ. Ademeniţi de mirosul de… Acum se opreşte din nou. Jalbert îl ajută:

— …de mirosul de cadavru. Cadavrul sărmanei Yvonne.

— N-am vrut să se întâmple aşa ceva.

Încă încearcă să se obişnuiască cu numele. Yvonne.

Drăguţ nume.

Ella Davis se uită la el de parcă e convinsă că ar fi bolnav la cap. Însă privirea lui Jalbert rămâne la fel de plictisită. Şi îl îndeamnă:

— Haide, spune-ne! Cum de ştiai despre existenţa cadavrului?

Şi atunci Danny le povesteşte visul. Le povesteşte despre indicatorul cu litere şterse în aşa fel încât să anunţe FUT ANAL. Le povesteşte despre lună,

despre *poc-poca-poc*-ul făcut de tăbliţele cu preţuri când se izbeau de stâlp. Le spune că picioarele l-au purtat înainte de parcă ar fi avut propria lor voinţă. Le spune despre mână, despre brăţara cu talismane, despre câine. Le spune absolut tot, însă nu este în stare să spună ceva care să-i facă să înţeleagă cât de *clar* a fost visul, cât de *real*.

— Credeam că o să dispară după ce mă trezesc, aşa cum fac visele. Dar nici vorbă de aşa ceva. Şi m-am dus până acolo pentru că am vrut să mă conving cu ochii mei că îmi intrase un film de groază în cap, unul de care nu mai puteam să scap. Numai că… ea era acolo. Câinele era acolo. Aşa că am dat telefon la poliţie.

Cei doi nu spun nimic. Se uită lung la el. Îl examinează. Ella Davis nu îi spune: *Chiar crezi că o să înghiţim povestea asta?* Nu i-o spune, pentru că nici nu trebuie. Expresia de pe chipul ei este mai mult decât elocventă. Tăcerea se prelungeşte. Danny ştie că el ar trebui să o rupă, el ar trebui să încerce să-i convingă că nu-i minte, el ar trebui să le dea mai multe amănunte. Şi ei se aşteaptă să-l audă cum se bâlbâie, cum îşi caută cuvintele şi nu le găseşte. Dar rămâne tăcut. Şi nu-i este deloc uşor.

Jalbert zâmbeşte. Este ceva surprinzător, pentru că zâmbetul lui este plăcut. Este cald. Nu însă şi privirea. Asta nu s-a schimbat.

— Eşti un medium! Ca Miss Cleo aia din reclame!

Davis îşi dă ochii peste cap.

Danny îl contrazice:

— Ba nu.

— Ba da! Ba da! Aşa eşti! Pun pariu că ai ajutat poliţia şi în alte anchete, aşa cum au făcut Nancy Weber sau Peter Hurkos. Poate că ştii şi ce gândesc oamenii!

Se loveşte uşor în tâmpla scofâlcită, unde îi pulsează un ghem de vinişoare albastre.

Danny schiţează un surâs vag şi arată spre Ella Davis.

— Habar n-am cine e şi cu ce se ocupă Nancy Weber. Şi nici Peter Hurkos. Dar ştiu ce gândeşte *ea.* Că spun numai tâmpenii.

Lui Davis nu-i vine să râdă.

— Ai perfectă dreptate.

Danny se întoarce spre Jalbert.

— N-am mai ajutat niciodată poliţia înainte.

— Nu?

— Nici n-am mai avut vreodată vreun vis ca ăsta.

— Şi n-ai primit niciodată niciun semnal parapsihic? Nu ţi-ai avertizat vreun prieten că-i ceva pe scara de la pivniţă şi să aibă grijă nu cumva să se împiedice şi să cadă în cap?

— Nu.

— Nu care cumva să iasă din casă pe doisprezece mai, sau pe cincisprezece august, sau pe nu ştiu cât octombrie?

— Nu.

— Şi nu i-ai zis că inelul ăla pe care-l caută de atât de multă vreme este pe dulăpiorul din baie?

— Nu.

— Deci doar de data asta! exclamă Jalbert, încercând să sune peste măsură de surprins.

Numai că nu este strop de surprindere în ochii lui, care îl cercetează atent pe Danny. Şi el are senzaţia că parcă îl apasă privirea aia.

— O singură dată!

— Da.

Jalbert clatină cu putere din cap – şi mai uluit – şi se uită la partenera lui.

— Ce facem noi cu tipul ăsta?

— Ce-ar fi să-l arestăm pentru asasinarea lui Yvonne Wicker? Ce zici?

— Zău aşa! Doar v-am spus unde era cadavrul. De ce s-o fi făcut dacă eu am omorât-o?

— Pentru publicitate? răspunde cu mult dispreţ femeia. Ca să ajungi în centrul atenţiei? Ce zici de chestia asta? Piromanii o fac mai mereu. Dau foc, anunţă incendiul, ajută la stingerea lui, le apare poza în ziar. Şi sunt fericiţi. Pe neaşteptate, Jalbert se apleacă şi îl apucă de mână pe Danny. Degetele lui

sunt atât de uscate, atât de fierbinţi. Danny încearcă să se smulgă din strânsoare, dar Jalbert nu-i permite.

— Te juri? îl întreabă el în şoaptă, de parcă i-ar fi teamă că-l mai aude cineva. Te juri, te juri, *te juri* pe ce ai tu mai sfânt – de trei ori, o dată şi încă de două – că nu tu ai ucis-o pe Yvonne Wicker?

— Mă jur! strigă Danny şi reuşeşte să-şi tragă mâna.

La început a fost ruşinat şi puţin speriat; acum a intrat în panică. Se întreabă dacă nu cumva Franklin Jalbert este dus cu capul. Probabil doar se preface ca să-l intimideze şi mai mult. Dar dacă nu?

— Am visat locul în care era cadavrul, atâta tot!

— Şti ceva? zice Ella Davis. Am auzit multe alibiuri la viaţa mea, care de care mai penibile. Dar ăsta le întrece pe toate. E mult mai bun decât ăla cu „mi-a mâncat câinele tema".

În tot acest timp, Jalbert clatină decepţionat din cap, dar privirea nu i se schimbă. Continuă să examineze cu atenţie chipul lui Danny.

— Cred că trebuie să-l scoatem din culpă pe domnul acesta, Ella.

— Dar a ştiut unde era cadavrul!

Ăştia doi nu mai respectă scenariul, îşi zice Danny. *Zău că nu.*

Jalbert clatină mai departe din cap.

— Nu… nu… trebuie să-l disculpăm. Trebuie neapărat să-l scoatem din culpă pe omul ăsta de serviciu care a avut o singură premoniţie în toată viaţa lui de până acum.

— Sunt *administrator,* intervine Danny şi imediat îi este ruşine de reacţia lui.

— Scuzele mele… acest administrator care a avut o singură premoniţie. O putem face pentru că bărbatul care a violat-o pe Yvonne nu a purtat prezervativ, aşa că a lăsat un adevărat tezaur de ADN. Ne permiţi să-ţi luăm o probă, Danny? Ca să te putem elimina definitiv din anchetă? Nu trebuie să faci nimic, n-o să te doară deloc. Doar îţi vom lua o mostră de salivă din gură. În regulă?

Abia acum îşi dă seama Danny cât de încordat a stat pe scaun.

— Da! Sigur că da!

Davis începe să cotrobăie din nou în geantă. Este pregătită pentru orice. Scoate un pacheţel cu beţişoare pentru prelevarea probelor de salivă. Danny se uită la Jalbert şi acum vede în ochii lui – poate doar i se pare – un vag licăr de dezamăgire sinceră. Danny nu este deloc sigur, dar crede că Jalbert a mers la cacealma şi că violatorul/asasin a purtat o căciuliţă.

— Gura mare, domnule Administrator-Medium! îi cere Davis.

Danny cască gura, iar Davis îi ia o mostră de salivă de pe interiorul obrazului. Se uită bine să vadă dacă beţişorul şi-a făcut treaba, după care îl pune în tubul steril din plastic.

— Celulele o să ne spună adevărul, zice ea. O fac întotdeauna.

— Au venit să ridice maşina, spune Jalbert.

Danny se uită pe fereastră şi vede că în parcare intră un autocamion cu platformă. Ella Davis îi aruncă o privire întrebătoare lui Jalbert. Acesta dă din cap şi femeia începe din nou să cotrobăie prin geantă. Scoate de acolo două teancuri subţiri de hârtii capsate.

— Mandate de percheziţie. Unul pentru camionetă şi unul pentru locuinţa ta de la…

Se uită pe documente şi citeşte:

— …Aleea Stejarilor, 919. Vrei să le citeşti?

Danny clatină din cap. La ce altceva să se fi aşteptat? Jalbert îi ordonă lui Davis:

— Du-te şi spune-le că trebuie să tragă în spate, pentru că acolo este camioneta. Filmează-i când o încarcă, nu cumva administratorul nostru să susţină că i-am plantat în ea vreun dispozitiv de ascultare sau mai ştiu eu ce.

Davis îşi ia telefonul şi se ridică în picioare. Ezită. Jalbert îi zâmbeşte, dezvelindu-şi bonturile alea de dinţi şi face un semn spre uşă.

— E totul în regulă, Danny, da?

— Dacă aşa zici tu…

— Cheile? îl întreabă femeia.

— Sub scaun, răspunde el şi le atinge pe cele care-i atârnă din inelul de la curea. Am destule, nu-mi mai trebuie şi altele. N-am încuiat camioneta.

Plus că, măcar acum, şi-a luat telefonul la el.

Davis dă din cap şi iese. După ce se închide uşa în urma ei, Jalbert îi spune lui Danny:

— Autocamionul ăla o să-ţi ducă maşina la Great Bend şi acolo o să fie percheziţionată de la cap la coadă. Te întreb acum: oare vom găsi ceva care să-i fi aparţinut lui Yvonne?

— Dacă voi nu plantaţi nimic acolo, nu, nu o să găsiţi.

— Vreun fir de păr de-al ei? Un singur fir de păr blond?

— Nu, dacă…

— Dacă nu îl plantăm noi, da. Până la urmă, tot o să facem plimbarea aia împreună. Dar nu la sediul poliţiei din Manitou. Acasă la tine. Sunt curios, cresc stejari în parcul ăla de rulote care se cheamă „Dumbrava Stejarilor”? Câţi? Patru? Cinci? Poate doar trei?

— Nu.

— Aşa îmi imaginam şi eu. O să ne aştepte acolo nişte criminalişti. Cheia de la casă e tot pe brelocul din maşină?

— Da, dar uşa e descuiată.

Jalbert ridică din sprâncenele cu fire cărunte şi roşcate, la fel ca frizura aia de Dracula.

— Măi, ce suflet naiv ai!

— O încui doar seara. Ziua…

Şi ridică din umeri.

— …n-ar avea ce să-mi fure.

— Nu pui prea mare preţ pe bunurile materiale, nu? Nu eşti doar medium, ci şi adept al lui Thoreau[24]!

Danny habar n-are cine-i ăla. Nici măcar ce-i Tinder nu ştie. Presupune că Jalbert şi-a dat seama de asta. Pentru că nu-şi dezlipeşte ochii de chipul

lui. Ca un negustor care-şi evaluează marfa. Danny înţelege acum de ce i s-a părut plictisită privirea detectivului, de ce i s-a părut oarecum prăfoasă. Pentru că nu există nicio lumină, nicio sclipire în ea, ci doar un fel de aviditate. *Ca foşnetul tăcerii într-o cameră goală,* îşi spune el. Neobişnuită comparaţie, dar i se pare destul de corectă. Se întreabă dacă lui Jalbert i se întâmplă să viseze.

— Vreau să-ţi pun o întrebare, Danny, una pe care ţi-am pus-o deja şi la care mi-ai răspuns. Dar, de data asta, trebuie să te informez asupra drepturilor pe care le ai. Ai dreptul să nu spui nimic. Dacă decizi să vorbeşti – ţine minte că nu eşti obligat, dar, dacă o faci – orice spui poate fi folosit împotriva ta în instanţă. Ai dreptul la un avocat. Dacă nu-ţi poţi permite un avocat, ţi se va asigura unul din oficiu.

Se întrerupe. Zâmbeşte. Apar bonturile albe.

— Sunt sigur că ai mai auzit toate astea.

— Da.

Danny îşi dă acum seama că, atunci când va ajunge la rulota lui împreună cu Jalbert, poliţiştii vor fi deja acolo. Şi vecinii lui care nu sunt la muncă îi vor vedea şi vestea va merge din gură în gură – *rulota lui Danny Coughlin era percheziţionată de poliţie.* Până diseară, vor afla toţi cei din Dumbrava Stejarului.

— Ai înţeles ce drepturi ai?

— Da. Dar văd că nu mă înregistrezi. Doamna a plecat cu telefonul.

— N-are nicio importanţă. Discuţia asta rămâne doar între noi doi.

Jalbert se ridică de pe scaun, se apleacă şi se sprijină cu mâinile pe masa bibliotecii. Îl priveşte iscoditor pe Danny şi îl întreabă:

— Deci încă o dată. Tu ai ucis-o pe Yvonne Wicker?

— Nu.

Acum zâmbetul lui Jalbert pare autentic. Pe un ton scăzut şi aproape tandru, îi spune:

— Ba eu cred că tu ai ucis-o. *Ştiu* că tu ai ucis-o. Eşti sigur că nu vrei să vorbeşti despre asta?

Danny se uită la ceas.

— Ce vreau eu acum este să pontez ora de încheiere a programului pentru puştii ăia. Şi pentru mine.

13

În Dumbrava Stejarilor lucrurile se desfăşoară exact aşa cum s-a aşteptat Danny. Două maşini de poliţie şi o dubiţă albă de la criminalistică sunt parcate în faţa rulotei sale. Şase vecini s-au strâns acolo ca să vadă mai bine ce se petrece. Acolo este şi Ella Davis, împreună cu patru poliţişti în uniformă şi doi tipi de la criminalistică, îmbrăcaţi în combinezoane albe, cu mănuşi şi botoşei din plastic peste pantofi. Danny crede că detectiva l-a convins pe şoferul autocamionului cu platformă s-o aducă până în parcul de rulote, prin urmare a fost văzută şi de vecini. Bravo! Slavă Domnului că Becky nu-i aici! Lucrează cu jumătate de normă la Spălătoria lui Freddy, aşa că se duce acolo lunea, miercurea şi vinerea. O ia şi pe Darla Jean cu ea – micuţa colorează sau citeşte o carte cu mai multe poze decât texte, în vreme ce Becky goleşte maşinile de spălat şi uscătoarele, ajută clienţii să schimbe bancnotele în monede pentru maşinile alea şi împătureşte hainele.

Dar va afla. Danny este convins de asta. *Sunt pe aici destui care abia aşteaptă s-o pună la curent cu ce am păţit. Probabil vreo tipă plictisită de viaţa ei şi foarte slobodă la gură, cum e Cynthia Babson.*

Deşi rulota lui este descuiată, poliţiştii nu au intrat, ci l-au aşteptat pe Jalbert. Davis se apropie de maşină. Îl vede pe Danny coborând de pe locul din faţă şi nu de pe bancheta din spate şi se încruntă la Jalbert. Acesta ridică din umeri.

Davis îl întreabă:

— Vom găsi înăuntru vreo armă, domnule Coughlin? Deci s-a terminat cu „tu, Danny”. Plus că

detectiva vorbeşte foarte tare – precis vrea să fie auzită de toţi cei care s-au strâns acolo ca muştele la miere. Oare intenţia este să le transmită că Danny Coughlin este bănuit de o infracţiune extrem de serioasă? Normal că da.

— Un revolver semiautomat, calibrul .38. Pe noptieră. Colt Commander.

Vrea să adauge că are tot dreptul să deţină o armă de apărare în casa lui. Şi vrea să mai spună că nu a fost niciodată găsit vinovat pentru vreo infracţiune deosebit de gravă. Însă nu spune nimic din toate astea. Îl vede pe Bill Dumfries lângă rulota lui. Stă cu braţele alea musculoase încrucişate la piept şi are o mină indiferentă. Danny îşi zice că trebuie să discute cu Bill când va avea ocazia.

— Încărcat?

— Da.

— Vom găsi droguri, seringi sau alte accesorii folosite la traficul sau consumul de droguri?

— Doar nişte aspirine.

Davis face un semn din cap spre criminalişti. Aceştia îşi iau trusele şi intră în rulotă, urmaţi de un poliţist cu o cameră video. Şi el poartă botoşei din plastic şi mănuşi din nitril, dar nu e îmbrăcat în combinezon.

— Pot să intru şi eu? întreabă Danny.

Davis clatină din cap.

— Lasă-l să se uite măcar, intervine Jalbert. O să stea în uşă. N-are ce rău să facă.

Davis se mai încruntă o dată la el, dar Danny este aproape convins că au mai jucat scena asta şi înainte. Sau măcar au avut o repetiţie generală. Nu e şmecheria aia veche cu „poliţistul cel bun şi poliţistul cel rău”, ci una nouă: „poliţistul cu atitudine agresivă şi poliţistul cu atitudine neutră”. Însă nu i se pare că atitudinea lui Jalbert ar fi chiar neutră. Şi nici cea a lui Davis.

Danny urcă treptele din beton. Au trecut deja trei ani de când locuieşte aici şi tot mai crede că rulota asta de pe Aleea Stejarilor este ceva temporar. Însă sunt straturi de flori pe ambele laturi. A rugat-o pe

Becky să-i cumpere seminţele. Apoi le-a plantat împreună cu Darla Jean. Stă în prag şi se uită la criminaliştii care îi percheziţionează spaţiul personal. Îi scotocesc prin toate sertarele şi dulapurile. Se uită în frigider, în cuptorul aragazului, în cuptorul cu microunde de pe blat. Îl enervează la culme. Îşi tot spune: *Asta păţeşti când vrei să dai o mână de ajutor, asta păţeşti.*

Aude din spate vocea scăzută a lui Jalbert:

— Îţi vor da chitanţe pentru toate obiectele pe care le iau ca să le testeze.

Danny tresare. Nu l-a auzit pe Jalbert apropiindu-se. Ticălosul ăsta nu face niciun zgomot când se furişează lângă tine.

Până la urmă, nu îi iau decât arma şi un cuţit pentru carne. Unul dintre tipii de la criminalistică le pune în pungi, în vreme ce celălalt le fotografiază – se pare că înregistrarea video nu le este de ajuns. Danny are şi trei cuţite de feliat, dar pe astea nu le iau. Presupune că lamele lor zimţate nu s-ar potrivi cu rănile descoperite pe trupul lui Yvonne Wicker.

Danny coboară. Davis şi Jalbert s-au îndepărtat puţin şi discută în şoaptă. Davis îi spune ceva lui Jalbert, care o ascultă fără să-şi ia ochii de la Danny. Jalbert dă din cap, murmură şi el ceva, după care se întorc amândoi la Danny. Toată lumea se uită la ei. Nu din cauză că descinderile poliţiei ar fi ceva ieşit din comun în acest parc de rulote, însă este prima oară când Danny este cel vizat.

Pe un ton nonşalant, de parcă ar vorbi despre starea vremii, Ella Davis îl întreabă:

— Ai mai omorât şi alţi oameni, Danny? Şi te-au apucat remuşcările? Nu este vorba despre dorinţa de publicitate, ci despre sentimentul de vină? Tânăra Wicker a fost picătura care a umplut paharul?

Danny o priveşte drept în ochi şi îi răspunde:

— Nu am omorât pe nimeni.

Davis zâmbeşte.

— Trebuie să vii mâine la sediul poliţiei din Manitou. Mai vrem să-ţi punem nişte întrebări. Ora zece îţi convine?

Exact așa visam să-mi petrec dimineața de sâmbăta, bombăne Danny în gând.

— Și dacă refuz?

Detectiva se uită uimită la el.

— Faci cum dorești. Deocamdată. Însă, normal ar fi să vrei să-ți clarifici situația dacă n-ai făcut nimic altceva decât să anunți despre existența cadavrului.

— Și gata, punem punct, intervine Jalbert. Deci ne vedem la zece, da?

— Nu știu dacă mai țineți minte, dar mi-ați luat camioneta.

— Trimitem o mașină după tine, spune Jalbert.

— Poate ar fi mai bine să închiriez una și să vă aduc nota de plată.

— Nu cred că ai căpăta banii înapoi, îi zice Jalbert. Birocrația ne omoară.

Bonturile albe sclipesc o fracțiune de secundă, apoi zâmbetul i se stinge.

— Dar tu poți să încerci.

Davis îl avertizează:

— Ar fi bine să rămâi aici în seara asta. Ai voie să pleci din oraș, dar nu și din comitat.

Și îi surâde cu subînțeles:

— O să stăm cu ochii pe tine.

— N-am nicio îndoială că așa veți face.

Danny șovăie o clipă, după care mai spune:

— Dacă așa vă purtați cu cineva care vă face un serviciu, zău că n-aș vrea să văd cum vă purtați cu ăla care face o porcărie.

— Dar *știm*...

Numai că Danny s-a săturat s-o mai asculte:

— Nu știți nimic, doamnă detectiv Davis. Acum cărați-vă de-aici! Amândoi!

Deloc deranjată de vorbele lui, femeia deschide buzunarul lateral al genții ei uriașe, scoate o carte de vizită și i-o întinde.

— Ai aici numărul meu de telefon. Îl țin deschis mereu. Sună-mă dacă te răzgândești în privința interogatoriului de mâine-dimineață. Dar eu nu te-aș sfătui.

Se urcă împreună cu Jalbert într-un sedan bleumarin. Se îndreaptă către intrarea în parcul de rulote, pe lângă tăbliţa pe care scrie: REDUCEŢI VITEZA NE IUBIM COPIII.

Danny se apropie de Bill Dumfries, care îl întreabă:

— Ce naiba a fost *asta?*

— Am descoperit cadavrul unei fete ucise într-un orăşel de la nord, Gunnel. Am încercat să-i anunţ de pe un telefon cu cartelă şi fără să-mi dau numele. Au aflat cine sunt. Acum ăştia cred că eu sunt criminalul. Pe scurt, asta-i toată povestea.

— Isuse! exclamă Bill şi clatină din cap. Poliţişti bătuţi în cap!

Sună bine şi poate că îndoiala din ochii lui Bill nu există decât în imaginaţia lui Danny. Însă nu îi pasă. Bill a lucrat la o firmă de antreprenoriat până în urmă cu trei ani şi, dacă este cineva în Dumbrava Stejarilor care să cunoască un avocat bun în zonă, atunci Bill este persoana aia. Îl întreabă, Bill se uită în telefon, iar Danny obţine numele şi numărul avocatului înainte ca sedanul bleumarin să intre pe autostradă. Notează în agenda telefonului său informaţiile primite.

— Mă mir că nu mi l-au luat şi pe ăsta, spune el. Ar fi la ei acum dacă l-aş fi lăsat în torpedou, aşa cum obişnuiesc.

Bill este de părere că le-ar fi trebuit un mandat separat pentru telefon, după care adaugă:

— Deşi s-ar putea să ţi-l ceară mâine. Dacă ai în el chestii despre care nu vrei să se afle, ai face bine să le ştergi chiar acum.

— N-am aşa ceva, protestează Danny, puţin cam prea tare.

Oamenii încă se uită la el, iar uşa de la rulotă a rămas deschisă. Se simte pângărit şi, indiferent de câte ori şi-ar repeta că-i o mare prostie, sentimentul ăsta nu dispare. Pentru că nu-i deloc o prostie.

— Billy!

Este doamna Dumfries, care stă în uşa casei lor mobile – una cu două corpuri, cea mai luxoasă din

parcul lor.

— Hai înăuntru, ţi se răceşte cina!

Bill nici nu se uită la ea, dar îi face lui Danny un semn de încurajare. Tot mai bine decât nimic.

14

În rulota lui, în spatele uşii închise, pe Danny îl apucă din senin tremuratul. Şi atât de tare se zguduie că trebuie să se aşeze. Sunt primele convulsii pe care le are de când s-a lăsat de băut. Înainte, făcea asemenea crize în dimineţile de după câte o beţie cruntă, până îşi bea prima cafea. Şi lua primele aspirine. Evident că la fel a făcut şi când s-a trezit în arestul din Wichita, unde nu avea nici cafea şi nici aspirine ca să-şi revină. Atunci a ajuns la concluzia că trebuie neapărat să termine cu băutura, dacă nu voia să aibă parte de probleme mult mai mari. Aşa că a încetat să mai bea şi uite în ce rahat a ajuns acum. Nicio faptă bună… şi aşa mai departe. Nu-şi bate acum capul cu cafeaua, pentru că are în frigider un bax de Pepsi. Bea pe nerăsuflate o sticlă, scoate un râgâit sonor şi tremuratul începe să-l mai lase. Pe avocat îl cheamă Edgar Ball şi este din localitate. Nu se aşteaptă să-i răspundă la telefon – că doar e trecut de cinci după-amiază şi mai e şi vineri –, dar mesajul înregistrat îi dă un alt număr de telefon la care poate să sune dacă este o problemă urgentă. Danny îl formează.

— Alo?

— Domnul Edgar Ball? Domnul avocat?

— Eu sunt şi tocmai mă pregăteam să-mi duc soţia la cină, la Happy Jack's. Spuneţi-mi pe scurt de ce mă sunaţi.

— Numele meu este Daniel Coughlin. Mi se pare că poliţia crede că am ucis o tânără.

Se gândeşte mai bine şi spune:

— Nu, nu mi se pare, ştiu că aşa cred poliţiştii. Dar nu eu am făcut-o. Eu doar le-am spus unde era cadavrul. Trebuie să mă duc mâine-dimineaţă la poliţia din Manitou pentru interogatoriu.

— Poliţia din Manitou v-a chemat…

— Nu, nu cei de acolo. Biroul de Investigaţii Kansas. Poliţia din Manitou doar le pune la dispoziţie o încăpere unde să mă interogheze. M-au lăsat să mă perpelesc în seara asta, dar cred că s-ar putea să mă aresteze mâine. Am nevoie de avocat. Bill Dumfries mi-a dat numele dumneavoastră.

Se aude o voce de femeie care zice ceva. Ball îi răspunde că vine cât ai zice peşte. Apoi i se adresează lui Danny:

— Bill nu v-a spus că sunt avocat de drept imobiliar? Nu m-am ocupat de nicio cauză penală de când mi-am deschis cabinetul. Şi chiar şi înainte de asta n-am avut de-a face decât cu furturi mărunte şi conducerea maşinii sub influenta alcoolului sau a altor substanţe.

— Dar nu cunosc pe nimeni altcineva…

— La ce oră e interogatoriul?

— M-au chemat la zece.

— La sediul poliţiei din Manitou, pe Rampart Street, da?

— Dacă aşa spuneţi dumneavoastră…

— O să fiu prezent la interogatoriu. Atâta lucru pot să fac.

— Vă mulţu…

— Şi, după aceea, dacă nu renunţă la acuzaţii, o să vă recomand un avocat specializat în dreptul penal.

Danny vrea să-i mai mulţumească o dată şi să-l întrebe dacă are amabilitatea să-l ducă cu maşina la secţia de poliţie, dar Bell a închis deja.

Nu a obţinut cine ştie ce, dar tot a rezolvat ceva. O sună pe Becky.

— Bună, Beck! zice el când femeia îi răspunde. Am o mică problemă şi mă întreb dacă…

— Ştiu ce problemă ai, îi spune Becky, şi nu mi se pare deloc mică. Tocmai ce am vorbit cu Cynthia Babson.

Mi se pare absolut normal comentează Danny în gând.

— Zice că poliţia crede că tu ai omorât-o pe fata aia pe care au găsit-o în nord.

Şi se opreşte, aşteptându-l să nege, să spună că-i o acuzaţie ridicolă. Însă nu ar trebui să se dezvinovăţească în faţa ei. Îl cunoaşte de trei ani, fac sex o dată sau de două ori pe săptămână, îi ia fetiţa de la şcoală, deci nu ar trebui să se dezvinovăţească în faţa ei. Şi cu asta basta.

După o pauză lungă, Becky spune:

— Voiam s-o duc mâine pe DJ la muzeul ăla cu maşinuţe de curse. Ştii cât de mult îi plac.

Danny ştie despre ce vorbeşte, deşi el nu a fost niciodată acolo. Ştie, de asemenea, că Darla Jean nu şi-a exprimat vreodată nici cel mai vag interes pentru maşinile alea liliputane de curse. Cel puţin, nu faţă de el. Ar fi înţeles dacă era vorba despre un muzeu al păpuşilor.

— În regulă. Nicio problemă.

— N-ai avut nicio legătură cu fata aia, nu-i aşa?

Danny oftează.

— Nu, Beck. Pur şi simplu am ştiut unde este. Atâta tot.

— De unde? De unde ai ştiut?

— Dintr-un vis pe care l-am avut.

Acum a devenit curioasă:

— La fel ca Letitia, din *Inside View*[25]?

— Da. Exact ca ea. Trebuie să închid acum, Becky.

— Ai grijă de tine, Danny!

— Şi tu, Beck!

Măcar ea a crezut explicaţia cu visul, îşi zice Danny. Însă adevărul este că Becky crede cam tot ce citeşte în tabloidul ei preferat, inclusiv aberaţia aia cu fantoma reginei Elisabeta care bântuie prin Castelul Balmoral, plus aiurelile despre oamenii-furnică, extrem de inteligenţi, care trăiesc în adâncurile pădurii amazoniene.

15

Ella Davis opreşte maşina în faţa hotelului din Lyons. Jalbert îşi ia servieta veche şi zgâriată –

tovarăşa lui de încredere în douăzeci şi ceva de ani de anchete de-a lungul şi de-a latul statului Kansas – şi îi spune că se vor întâlni la nouă dimineaţă la sediul poliţiei din Manitou. Şi că el o să vină cu maşina personală. O să recapituleze planul de bătaie până la zece, când o să apară Coughlin. Davis se duce la Great Bend, unde locuieşte sora ei. Trebuie să organizeze o petrecere importantă. Fiica Ellei va împlini foarte curând opt anişori.

— Avem suficiente probe ca să-l arestăm, Frank?

— Să vedem ce au descoperit criminaliştii în camionetă.

— N-ai nicio îndoială că el este criminalul?

— Absolut niciuna. Ai grijă cum conduci, Ella! Femeia pleacă. Jalbert îi face cu mâna, după care îşi mângâie în treacăt maşina – un Chevy Caprice – şi intră în hotel. La fel ca servieta, şi maşina asta l-a însoţit la rezolvarea multor cazuri, dintr-un capăt în celălalt al statului Kansas.

Apartamentul de două camere, departe de a fi unul elegant, este tipic pentru Kansas. Miroase a dezinfectant şi, mai vag, a mucegai. Toaleta se înfundă după ce tragi apa, dacă nu apeşi maneta de mai multe ori. Aparatul de aer condiţionat scoate un pârâit uşor. Jalbert a locuit în camere de hotel mult mai bune, dar şi în unele mult mai nasoale. Îşi trânteşte servieta pe pat şi îi deschide încuietoarea cu cifru. Scoate din ea un dosar pe care scrie WICKER. Se asigură că draperiile sunt bine trase. Pune lanţul la uşă şi încuie yala. Apoi se dezbracă complet, îşi împătureşte pe rând fiecare articol vestimentar şi le pune în teanc peste servietă. În pielea goală, se aşază pe scaunul de lângă uşă.

— Unu.

Se duce la scaunul de lângă biroul mititel (şi mai deloc util) şi se aşază.

— Unu plus doi, adunat cu trei: şase.

Se duce la pat şi se aşază lângă servietă şi teancul de haine.

— Unu, doi, trei, patru, cinci şi şase fac douăzeci şi unu.

Intră în baie şi se aşază pe capacul de la toaletă. Plasticul este rece şi i se face pielea de găină pe fesele sfrijite.

— Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt, nouă şi zece fac cincizeci şi cinci.

Revine la primul scaun. Penisul pipernicit i se leagănă ca un pendul în ritmul paşilor. Se aşază din nou.

— Plus unsprezece, doisprezece, treisprezece, paisprezece şi cincisprezece dau o sută douăzeci.

Mai face o tură completă, ca să se simtă mulţumit. Uneori trebuie să facă zece sau chiar douăzeci de asemenea ture până să-l asigure mintea că este suficient. Abia acum îşi îngăduie să urineze, că se ţine de mult timp. Îşi spală mâinile până numără la şaptesprezece. Nu ştie de ce şaptesprezece i se pare numărul perfect pentru spălatul mâinilor – pur şi simplu aşa crede el. Numărul ăsta merge şi la spălatul pe dinţi. Pe de altă parte, încă din adolescenţă spălatul pe cap durează până numără la douăzeci şi patru.

Îşi scoate valiza de sub pat şi se îmbracă cu haine curate. Cele purtate şi deja împăturite ajung în valiză. Valiza ajunge înapoi sub pat. Se pune în genunchi şi zice:

— Doamne, prin voia ta îi slujesc eu pe cetăţenii din Kansas. Şi tot prin voia ta, Doamne, mâine îl voi aresta pe cel care a ucis-o pe sărmana domnişoară Yvonne.

Ia dosarul şi se aşază pe scaunul de lângă biroul inutil. Îl deschide. Se uită la fotografiile lui Yvonne. Le frunzăreşte de cinci ori (unu lângă cinci fac cincisprezece). Arată îngrozitor; îngrozitor, îngrozitor. Fotografiile astea ar frânge şi cea mai împietrită inimă. Revine iar şi iar la poza cu brăţara – i se pare că lipsesc câteva talismane. Se uită lung la fotografia în care se vede mai bine ţărâna din părul tinerei. Biata fată! Violată şi ucisă la doar douăzeci de ani! Cât de mult trebuie să fi suferit! Cât de speriată trebuie să fi fost! Preotul de la biserica la care merge Jalbert susţine că toate

spaimele şi durerile pământeşti dispar atunci când ajungi în rai, tărâmul fericirii eterne. Superbă idee, dar Jalbert nu este prea sigur că aşa ar sta lucrurile. Jalbert este de părere că există anumite traume care pot trece şi dincolo de moarte. Înspăimântător gând, însă nu crede că se înşală. Se uită la raportul medicului legist, unde este indicată o problemă. Scrie că tânăra Yvonne a stat cel puţin zece zile în pământul îmbibat cu ulei, până să fie dezgropată de poliţie. Şi că nu se poate stabili cu certitudine data la care a fost ucisă. Coughlin ar fi putut s-o îngroape imediat în spatele benzinăriei abandonate sau ar fi putut să ţină o vreme cadavrul într-un alt loc – ori pentru că nu se putea hotărî unde anume să-l abandoneze, ori din vreun motiv născocit de mintea lui de psihopat. În lipsa unei date mai exacte a morţii, Coughlin nici măcar nu are nevoie de alibi. E o ţintă în plină mişcare.

— Pe de altă parte, spune Jalbert, adresându-se camerei de hotel, vrea să fie prins. Din cauza asta ne-a anunţat unde era îngropat cadavrul. Parcă-i o piţipoancă din alea care zic „nu, nu, nu” din gură şi „da, da, da” din ochi.

Evident că nu ar putea să facă o astfel de comparaţie în discuţiile cu alţi oameni – cu atât mai puţin în cele cu Ella Davis. Mai cu seamă în această epocă a feminismului exacerbat.

Cred în tânăra Yvonne, îşi spune el.

Deloc nu-i convine că nu au mai multe informaţii şi îi trece prin cap să facă din nou turul cu scaunele. Dar se abţine. În loc de asta, iese din hotel şi se duce la Snack Shack ca să-şi ia un cheeseburger şi un shake. Îşi numără paşii şi îi adaugă la totalul de dinainte. Nu obţine acelaşi efect ca la scaune, dar tot se linişteşte puţin. Stă apoi în camera banală din Kansas, pe care o va uita de îndată ce va ieşi pe uşă, aşa cum a uitat multe alte camere de hotel în care nu a rămas decât o noapte sau două. Îşi mănâncă burgerul. Îşi bea shake-ul până paiul începe să bolborosească la fundul paharului. Se gândeşte la ce a declarat Coughlin – cum că ar fi visat locul unde

se afla tânăra Yvonne. Partea aceea din el îşi doreşte să mărturisească. Va recunoaşte ce a făcut şi gata.

16

Danny se uită la un film pe Netflix, dar nu este deloc atent la ce se întâmplă în el. Îi sună telefonul. Aruncă o privire la ecran, vede că este Becky şi îşi spune că s-a răzgândit şi că o să-i împrumute totuşi maşina. Însă nici vorbă de aşa ceva. Femeia îl anunţă că ar fi bine să o lase mai moale o perioadă, să păstreze distanţa. Doar până când va fi absolvit de orice vină în cazul Wicker, ceea ce precis că se va întâmpla foarte curând.

— Uite care-i chestia, Danny. Andy mă tot ameninţă că o să mă dea în judecată… sau cum s-o zice… ca să obţină custodia Darlei Jean. Şi dacă avocatul lui o să spună că am avut o relaţie cu cineva suspectat de… povestea cu fata aia… ar putea să-l convingă pe judecător să i-o încredinţeze lui.

— Serios, Becky? Nu tu mi-ai zis că n-a mai plătit alocaţia de şase luni? Nu cred că există vreun judecător care s-o încredinţeze pe DJ unui tată fără bani, nu?

— Ştiu, dar… te rog, Danny, încearcă să înţelegi… dacă o primeşte pe Darla Jean, nu ar mai *trebui* să plătească nicio alocaţie. Ba chiar… nu ştiu exact cum e legea, dar e posibil să fiu *eu* obligată să-i plătesc *lui.*

— Când a luat-o ultima oară pe DJ la el în weekend?

Şi acum Becky are un răspuns, altă minciună cusută cu aţă albă, iar el se întreabă de ce tot insistă. Că doar nu a fost niciodată vorba despre dragoste, ci doar despre un aranjament între doi oameni singuri, ajunşi la jumătatea vieţii şi care locuiesc într-un parc de rulote. Nu vrea să se implice? Foarte bine, să nu se implice. Dar lui îi va fi dor de Darla Jean, care l-a ajutat să planteze florile care

înfrumuseţează un pic treptele alea din beton de la căsuţa lui pe roţi. Dj este o dulceaţă. Şi…

Îi vine brusc o idee. Foarte neplăcută, foarte plauzibilă, foarte plauzibilă într-un mod extrem de neplăcut.

— Te temi că i-aş putea face ceva lui DJ, Becky? Că aş fi în stare s-o molestez, să-i fac vreun rău? Despre asta-i vorba?

— Nu, sigur că nu!

Însă îi aude răspunsul sincer în inflexiunile vocii – sau i se pare că îl aude. În fond, e acelaşi lucru.

— Ai grijă de tine, Beck!

— Danny…

Dar el închide telefonul şi rămâne cu ochii zgâiţi la ecranul televizorului, unde un fraier îi spune unei fraiere că situaţia este complicată.

— Ai dreptate, tipule, murmură Danny şi închide televizorul. Se uită lung la ecranul negru şi îşi spune: *N-o să-mi plâng de milă. Am făcut o mare prostie când am anunţat poliţia despre ce am găsit în spatele benzinăriei şi n-o să-mi plâng de milă.*

Îşi aduce aminte de privirea scrutătoare a lui Jalbert.

— Trebuie să mă feresc de tipul ăsta, zice el.

Şi, pentru prima oară după doi ani de abstinenţă, ar vrea să bea o bere.

17

Jalbert stă ţeapăn pe pat. Ascultă vuietul vântului de prerie de afară, se gândeşte la interogatoriul de a doua zi. Nu vrea să se gândească la el, vrea să doarmă ca să poată fi odihnit şi cu mintea limpede. *Coughlin* este cel care ar trebui să nu aibă somn, să se foiască pe toate părţile. Însă câteodată nu poţi să te scoţi din priză.

Se ridică în capul oaselor, se aşază pe marginea patului, îşi ia telefonul şi îl sună pe George Gibson, care conduce de şapte ani serviciul de criminalistică din cadrul KBI. Gibson a venit cu avionul de la Wichita imediat ce judecătorul a aprobat mandatele

de percheziţie şi urma să se apuce de lucru de îndată ce primea camioneta lui Coughlin. Nu-i bine să-l sune, îl va suna Gibson *pe el* în cazul în care găseşte ceva. Însă Jalbert nu-i în stare să se abţină. I se întâmplă uneori – în momente ca acesta, de pildă – să înţeleagă cum se simt persoanele dependente de droguri.

— Frank sunt, George. Ai aflat ceva? Vreo dovadă că fata a fost în camioneta lui?

— Nimic deocamdată, îi răspunde Gibson, dar nu am terminat încă.

— Vezi că nu-mi închid telefonul. Sună-mă dacă descoperi ceva concret. Oricât de târziu ar fi. Nu contează.

— Bine. Pot acum să mă întorc la treaba mea?

— Da. Scuze. Doar că… ştii bine că noi pentru tânăra aceea lucrăm, George. Pentru domnişoara Yvonne. Noi suntem…

— Apărătorii ei. Nu-i nevoie să-mi aminteşti mereu de asta.

— Scuze. Scuze. Te las să-ţi vezi de treabă.

Jalbert închide telefonul şi se culcă. Începe să numere şi să facă adunări. Unu şi cu doi fac trei, cu încă trei egal şase, plus încă patru dă zece, cu încă cinci egal cincisprezece. Până ajunge la şaptesprezece şi la totalul de o sută cincizeci şi trei, începe să se mai relaxeze. Şi îl ia somnul când ajunge la douăzeci şi opt şi la totalul de patru sute şase.

18

La ora două îl trezeşte telefonul. Gibson.

— Dă-mi o veste bună, George.

— Ţi-aş da, dacă aş avea de unde, îi răspunde Gibson, cu o voce sfârşită. Camioneta e curată. Mă duc acasă cât mai sunt în stare să-mi ţin ochii deschişi.

Jalbert se ridică brusc în capul oaselor.

— *Nimic?* Îţi arde de bancuri?

— Nu glumesc niciodată după miezul nopţii.

— Ai pus-o pe elevator? I-ai verificat şasiul?

— Ce faci, Frank? Mă înveţi cum să-mi fac treaba?

Gibson pare pe punctul de a-şi pierde cumpătul. Jalbert ştie că trebuie să înceteze. Nu poate.

— A spălat-o, aşa e? Nenorocitul ăla a spălat-o şi probabil a dus-o undeva să-i fie curăţată ca lumea.

— Nu în ultima vreme, nu. Încă are urme de pământ de la drumul până la Gunnel. Nici urme de clor n-am găsit – nici în cabină şi nici în spate.

Jalbert se aştepta la mai mult. Se aştepta la ceva. Chiar se aştepta.

Gibson continuă:

— Ar fi fost ideal să găsim amprente ale fetei, fire de păr, vreun articol de îmbrăcăminte… aşa ceva ar fi fost aur curat… dar asta nu înseamnă că nu a ţinut-o acolo. Ori i-a curăţat-o vreun meseriaş, ori…

— Ori fata nu a fost niciodată în camionetă, continuă Jalbert.

Îl apucă durerea de cap. Probabil că îi va fi imposibil să mai adoarmă.

— Poate a transportat-o în altă maşină. Are relaţii apropiate cu o femeie din parcul ăla de rulote. Poate a folosit maşina ei. Dacă nu mărturiseşte de bunăvoie, atunci va trebui să…

— Există şi a treia posibilitate, spune Gibson.

— Care? se răsteşte Jalbert.

— Poate este nevinovat.

Atât de uluit este Jalbert, că rămâne mut câteva secunde. După care începe să râdă în hohote.

19

În dimineaţa următoare, când ajunge la secţia de poliţie din Manitou – îmbrăcat cu jeanşi demodaţi, o cămaşă curată şi acelaşi sacou negru, despre care el crede că i-ar purta noroc – Jalbert dă cu ochii de Ella Davis care îl aşteaptă la intrare şi fumează. Îl vede, aruncă ţigara, o striveşte sub talpă. Îi trece prin cap să îi spună că pare obosit, îşi dă seama că

nu ar fi bine, aşa că îl întreabă ce a aflat despre camioneta lui Coughlin.

— E curată, răspunde Jalbert şi îşi pune jos servieta, între picioarele încălţate cu pantofi negri, rezistenţi şi practici. Ceea ce înseamnă că mai avem puţin de lucru.

— Ar mai putea să însemne şi că Yvonne Wicker nu a fost prima lui victimă. Te-ai gândit la asta?

Bineînţeles că s-a gândit. Criminalii în serie fac multe greşeli la primul omor, greşeli din care au ocazia să înveţe apoi, în cazul în care nu sunt prinşi. Ar putea să-i spună lui Davis că nu s-au descoperit urme de clor în camionetă, adică suspectul lor nu a folosit aşa ceva ca să şteargă sângele, sau alte fluide, sau ADN-ul. Însă nici nu se gândeşte la asta, pentru că nu are niciun fel de importanţă. Coughlin a ucis-o. Povestea aia cu visul a fost ori o încercare prostească de a face pe grozavul – la fel ca un piroman care ajută la stingerea incendiului declanşat de el însuşi, aşa cum a spus Davis – ori a inventat-o din cauză că nu mai poate îndura sentimentul de vină şi vrea să mărturisească. Jalbert crede că a doua variantă este cea corectă şi îl va ajuta cu dragă inimă în această privinţă.

— Pe 31 mai, tânăra Yvonne a înnoptat la un adăpost din Arkansas City, spune Jalbert. Apare semnătura ei în registru. În dimineaţa următoare, îşi ia o cafea şi un sandvici de la o benzinărie Gas-n-Go din apropierea intersecţiei dintre autostrada I-35 şi… Care-i şoseaua aia?

— Şoseaua 166, zice Davis. Apare pe înregistrările camerelor de supraveghere. Nu există absolut nicio îndoială că ea este. Vânzătorul i-a văzut poza în ziarul *Oklahoman* şi a anunţat poliţia. Bravo lui! Jalbert dă din cap.

— Pe 1 iunie, imediat după ora opt dimineaţă. Apoi iese pe şoseaua 35 şi face autostopul. Şi nimeni nu a mai văzut-o de atunci pe tânăra Yvonne până când se duce Coughlin în Gunnel şi anunţă descoperirea cadavrului. De acord până aici?

Davis dă din cap.

— Prin urmare, atunci când îl interogăm pe Coughlin, trebuie să-l întrebăm unde a fost şi ce a făcut în perioada dintre 1 şi 24 iunie, când a sunat el la poliţie.

— O să spună că nu mai ţine minte. Şi ar fi perfect normal. Numai în filme îşi aduc aminte oamenii unde au fost şi ce-au făcut la o anumită dată. Pe mine dacă m-ai întreba unde am fost pe 5… sau pe 10… n-aş şti să-ţi spun. Nu cu certitudine.

— Tipul pontează la liceul unde este angajat, iar asta acoperă o parte din timp.

Vede că Davis vrea să spună ceva şi ridică două degete ca să o oprească.

— Ştiu ce crezi: că un aparat de pontaj nu are de unde să ştie ce faci după ce ajungi la serviciu, numai că sunt şi băieţii ăia doi care lucrează cu el. O să stăm de vorbă cu ei. Aşa vom putea afla dacă i-a lăsat vreodată singuri vreme de câteva ore sau chiar o zi întreagă.

Davis scoate un carneţel din geanta ei uriaşă şi începe să scrie ceva. Fără să ridice ochii, îi spune:

— Încă se ţineau cursuri în prima săptămână din iunie. Abia după aia a început vacanţa. Înseamnă că ar fi trebuit să-l vadă mult mai mulţi oameni.

— O să discutăm cu toţi, decide Jalbert. Doar noi doi, Ella. O să aflăm cât mai multe despre ce a făcut şi unde a fost Coughlin în alea trei săptămâni. O să descoperim unde sunt nepotrivirile. Contradicţiile. Te simţi în stare?

— Sigur că da.

— Evident, presupunând că nu-şi va recunoaşte fapta în dimineaţa asta. Deşi eu am sentimentul că o va face.

— O singură chestie mă deranjează, spune Davis. Expresia pe care a avut-o atunci când i-ai pomenit despre urmele de spermă lăsate de făptaş. Ce i-am citit eu pe faţă – şi ce am descifrat din limbajul trupului lui – a fost o mare uşurare. Aproape o mare bucurie. Parcă ardea de nerăbdare să-i iau mostra aia de salivă pentru testul ADN.

Jalbert ridică mâinile cu palmele deschise, de parcă ar vrea să respingă ideea.

— De ce să-şi facă vreo grijă cu ADN-ul? Doar ştia că mergem la cacealma, pentru că îşi pusese prezervativul înainte să o violeze pe sărmana fată.

Davis nu spune nimic, dar privirea ei îl face să se încrunte.

— Ce mai e acum?

— S-a simţit realmente uşurat, repetă femeia. Ca şi cum *n-ar fi ştiut* despre prezervativ. Ca şi cum ar fi crezut că testul ADN va dovedi că este nevinovat.

Jalbert râde:

— Unii dintre ticăloşii ăştia sunt actori extraordinar de buni. Ted Bundy avea o iubită. Dennis Rader[26] şi-a minţit soţia. *Ani de zile.*

— Ai dreptate, numai că n-a dat dovadă de prea multă inteligenţă când a folosit telefonul ăla cu cartelă, nu?

Încruntătura reapare.

— Haide, Ella, e clar că a vrut să-l găsim. Spune, o să-i facem dreptate tinerei Yvonne în dimineaţa asta?

Femeia se gândeşte cum să-i răspundă. Jalbert lucrează la KBI de douăzeci de ani. Ea – doar de cinci. Are încredere în instinctul lui. Plus că povestea aia cu visul este mult prea trasă de păr.

— Da, o să-i facem.

Jalbert o bate pe umăr.

— Bravo! Ai grijă să nu uiţi!

20

Ultimul lucru de care are nevoie Danny acum este să mai apară o altă maşină de poliţie lângă rulota lui; aşa că, la nouă şi jumătate, iese în faţa parcului Dumbrava Stejarilor şi, cu mâinile în buzunare, îi aşteaptă pe cei care îl vor duce la secţia din Manitou. Se gândeşte la cât de multe tâmpenii a făcut cu telefonul ăla cu cartelă. Voia să fie de folos, să dea un pont anonim, dar n-a reuşit decât să intre în rahat. Se gândeşte la Jalbert. Femeia nu îl sperie,

nu, deloc. Însă Jabert, da. Pentru că Jalbert este ferm convins că tot ce poate spune el în apărarea lui este povestea aia cu visul pe care ar crede-o foarte puţini oameni (mai ales cititori ai tabloidului *Inside View,* aşa cum este şi Becky).

Sigur, mai are încă un lucru de spus în apărarea sa: nu el a ucis-o pe tânără.

Ar fi putut să aştepte şi la rulotă, pentru că vine să-l ia o maşină fără însemne de poliţie. Tipul de la volan poartă uniformă, dar şi-a descheiat primul nasture de la cămaşă şi şi-a lăsat cascheta pe scaunul de alături. Arată ca un ins oarecare.

Acum deschide geamul din dreapta:

— Coughlin?

— Da. Pot să stau în faţă, lângă dumneavoastră?

— Nu prea ştiu ce să zic, răspunde poliţistul.

Este tânăr, până în douăzeci şi cinci de ani. Şi are o atitudine degajată şi pozitivă, ca de tip pasionat de surfing. Surfing în inima Kansasului, ce chestie!

— Ai de gând să mă ataci?

Danny zâmbeşte.

— Nu-mi stă în obicei să atac pe nimeni înainte de ora patru după-amiază.

— În regulă, stai în faţă, dar ţine-ţi mâinile în aşa fel încât să le pot vedea tot timpul.

Danny se urcă în maşină. Îşi pune centura. Computerul de bord este închis, dar se aud încontinuu bolboroseli din staţia de emisie-recepţie.

— Aşa deci… O să fii interogat de KBI în secţia noastră mică. Ce tare!

— Nu şi pentru mine, spune Danny.

— Ai omorât-o pe fata aia pe care au găsit-o în Gunnel? Pe cuvânt că n-o să zic nimănui.

— Nu.

— Păi, ce altceva să spui? râde poliţistul.

Îi vine şi lui Danny să râdă şi se întreabă ce l-o fi apucat.

— De unde ştiai că-i acolo, dacă nu tu ai omorât-o?

Danny oftează. Oricum a aflat deja toată lumea. Cum zice Elvis în cântecul ăla – „dacă-i copilul tău,

tu să-l legeni”[27].

— Dintr-un vis. M-am dus să văd dacă-i adevărat şi aşa am dat de ea.

Se aşteaptă ca poliţistul să-i spună că n-a auzit în viaţa lui o tâmpenie mai mare, dar se înşală.

— Se întâmplă tot felul de chestii ciudate, murmură tânărul. Ai auzit de Red Bluff? E la vreo nouăzeci şi cinci de kilometri mai spre vest.

— Am auzit, dar n-am trecut niciodată pe acolo.

— O bătrână s-a dus la poliţie şi a declarat că a avut o vedenie în care un băieţel cădea într-un puţ vechi. Asta a fost acum şase sau, poate, opt ani. Şi ştii ceva? Copilul chiar era în puţul ăla. Şi încă trăia. Ştirea s-a difuzat în toată ţara. Să le zici tipilor de la KBI s-o caute pe Google. Red Bluff, copil în puţ. O să găsească toate detaliile. *Dar*…

— Dar ce?

— Rămâi la povestea ta, dacă nu tu ai omorât-o pe fata aia. Nu te apuca s-o schimbi, că eşti mâncat.

— Mi se pare mie sau nu prea îi ai la suflet pe ăia de la KBI?

Poliţistul ridică din umeri.

— În linii mari, sunt în regulă. În ochii lor suntem nişte înapoiaţi. Dar, în fond, nu ăsta-i adevărul? O secţie de doar şase oameni, cu doar un amărât de radar la marginea oraşului. O să fii interogat în săliţa în care ne mai relaxăm noi din când în când. Ofiţerul de serviciu i-a condus deja acolo pe detectivii ăia de la centru. Când este cazul, folosim şi noi săliţa pentru interogatorii, aşa că e dotată şi cu cameră de filmat şi cu microfon.

Opreşte în faţa secţiei. Se deschide uşa şi apare Jalbert. Rămâne în capul scării şi se uită la Danny. Este îmbrăcat tot cu sacoul negru, decolorat la coate.

— Încă ceva, domnule Coughlin. Toţi ştim ce reputaţie are Frank Jalbert. Nu renunţă niciodată. Sunt mulţi poliţişti care îl venerează de-a dreptul, e o legendă vie pentru ei. Şi mi se pare că nu crede în vise.

— Am aflat deja asta, spune Danny.

21

Danny urcă treptele. Jalbert îi întinde mâna. După o scurtă ezitare, Danny i-o strânge. Mâna detectivului este la fel de uscată şi fierbinte ca în urmă cu o zi.

— Îţi mulţumesc pentru că ai acceptat să vii, Danny. Haide să intrăm şi să lămurim lucrurile, bine? Ofiţerul de serviciu a pus deja de cafea.

— Nu încă.

Jalbert se încruntă.

— Este zece fără cinci, spune Danny. Trebuie să mai vină cineva.

— Da?

— Un avocat.

Jalbert ridică din sprâncene.

— De regulă, apelează la avocat doar cei care se ştiu vinovaţi de ceva.

— Sau cei cu minte la cap.

La asta Jalbert nu mai are ce replică să dea.

Edgar Ball îşi face apariţia la zece fix. Călare pe o matahală de motocicletă Honda Gold Wing. Atât de silenţios este motorul, că de la difuzoarele din bord se aud chiar foarte clar acordurile unui cântec vechi – „Take It On the Run" al trupei REO Speedwagon. Ball parchează, îşi propteşte motocicleta pe cricul central şi se dă jos de pe ea. Danny îl simpatizează din prima clipă, pe de-o parte datorită motocicletei uriaşe, pe de altă parte pentru că este un tip de vârstă mijlocie, care vine la o întâlnire oficială de la secţia de poliţie îmbrăcat cu un tricou de golf, mulat pe ţâţele cam mari, şi cu un şort kaki, vechi şi lăbărţat, care-i flutură în jurul genunchilor. În niciun caz nu ţi-ar putea trece prin cap că este ditamai avocatul, specializat în dreptul imobiliar.

— Să înţeleg că dumneata eşti Daniel Coughlin, spune el şi îi întinde mâna cam durdulie.

— Eu sunt, răspunde Danny şi i-o strânge. Vă mulţumesc pentru ajutor.

Ball se uită acum la bărbatul în sacou negru.

— Sunt Eddie Ball, avocat. Iar dumneavoastră, domnule, sunteţi…?

— Detectiv Franklin Jalbert, Biroul de Investigaţii al statului Kansas, răspunde acesta, privind în gol la strada aproape pustie din faţă şi prefăcându-se că nu vede mâna întinsă a lui Ball.

— Să intrăm. Avem mai multe întrebări pentru Danny.

— *Dumneavoastră* puteţi să intraţi, zice Ball. Vom veni şi noi imediat. Deocamdată aş dori să discut cu clientul meu între patru ochi.

Jalbert se încruntă.

— Nu avem toată ziua la dispoziţie. Vreau să lămurim odată toată povestea şi sunt sigur că şi Danny vrea acelaşi lucru.

— Desigur, însă este o problemă foarte serioasă, spune Ball, pe acelaşi ton amabil. Dacă o să dureze toată ziua, asta e situaţia. Am tot dreptul să vorbesc cu clientul meu înainte de interogatoriu. Ar trebui să ştiţi asta, dacă lucraţi la KBI. Spuneţi mai bine „mersi”, domnule detectiv, că sunt dispus să o fac aici, la intrarea în sediul poliţiei, şi nu-l urc pe motocicletă ca să-l duc la biroul meu.

— Cinci minute, atât aveţi, spune Jalbert.

Apoi se întoarce spre Danny:

— Îţi înrăutăţeşti situaţia, băiete.

— Offf, dar vă rog, intervine Ball, fără să-şi schimbe tonul, scutiţi-ne de ameninţări deşarte.

Jalbert îşi dezveleşte bonturile albe într-un rânjet fugitiv şi – evident – fals. *Cred că ăsta este el, cel adevărat,* îşi zice Danny

Jalbert intră înapoi în secţia de poliţie, iar Ball spune:

— Tare ţâfnos e omul ăsta, nu?

Danny nu prea ştie ce înseamnă cuvântul, dar îşi dă totuşi seama că nu-i ceva prea laudativ.

— E mare figură, ce pot să spun? Adevărul e că mă sperie. Mai ales pentru că nu eu am omorât-o pe

fata aia şi el se încăpăţânează să creadă că eu am făcut-o.

Ball ridică repede mâna.

— Opreşte-te! Nu te pripi cu declaraţiile! Scuză-mă că te tutuiesc, dar cred că aşa o să ne înţelegem mai bine şi mai repede. Am spus că eşti clientul meu, deşi nu eşti – cel puţin, nu încă. Onorariul meu pentru această dimineaţă este patru sute de dolari. Ar trebui să-ţi cer doar două sute, pentru că am uitat foarte multe lucruri din dreptul penal, dar este sâmbătă şi aş fi preferat să fiu acum pe terenul de golf. Îţi convine suma?

— Da, dar nu am carnetul de cecuri la mi…

— Măcar un dolar ai?

— Da.

— Ăsta-i avansul. Dă-l încoace!

După ce Danny îi dă bancnota, Ball continuă:

— Bravo! Acum eşti clientul meu. Spune-mi absolut tot ce s-a întâmplat şi explică-mi de ce i s-a pus pata pe tine lui Jalbert, pentru că e clar că i s-a pus. Nu intra în amănunte neesenţiale şi nu omite nimic din ce s-ar putea să-ţi facă rău mai încolo.

Danny îi povesteşte visul. Îi povesteşte cum s-a dus până la Gunnel şi a descoperit benzinăria Texaco. Îi povesteşte despre câine. Îi povesteşte despre mâna ieşită din pământ şi despre tomberon. Evident că toate astea par nişte aiureli, dar nu se înroşeşte la faţă de ruşine decât atunci când îi spune lui Ball ce prostie cât casa a făcut când a vrut să facă sesizarea aia anonimă la poliţie.

— După cum văd eu lucrurile, mi se pare că treaba asta e în avantajul tău, spune Ball. Nu ştiai cum să procedezi. Şi este perfect de înţeles faptul că-ţi doreai să rămâi anonim, având în vedere modul în care ai aflat de existenţa cadavrului.

— Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine, spune Danny. Am presupus… şi ştii ce se zice despre…

— Da, da, presupunerea e mama eşecului. Veche zicală, dar încă valabilă. Spune-mi, Daniel, ai mai avut vreo experienţă paranormală înainte de asta?

— Nu.

— Gândeşte-te foarte bine. N-ar fi deloc rău să mai fi avut şi alte experienţe anterioa…

— Nu. Doar asta.

Ball oftează şi se leagănă uşor de pe vârfuri pe călcâie şi invers. Poartă ghete de motociclist şi ciorapi compresivi trei sferturi, care, alături de şortul ăla XL, alcătuiesc un tablou care îl amuză pe Danny.

— În regulă, spune acum avocatul. Asta e şi n-ai ce-i face.

Din secţia de poliţie iese acum Ella Davis.

— Ascultă, Danny, dacă nu vrei să pierzi două ore pe drum până la Great Bend ca să ne răspunzi acolo la întrebări, ai face bine să intri şi să-i dăm drumul la treabă.

Ball zâmbeşte:

— Şi dumneavoastră sunteţi…?

— Detectiv Davis, KBI, şi încep să-mi pierd răbdarea. La fel şi Frank.

— Vai, în niciun caz nu ne dorim *aşa ceva,* nu? exclamă Ball. Şi, pentru că timpul dumneavoastră este atât de preţios, cum preţios este şi timpul clientului meu, sunt sigur că Daniel vă va ajuta bucuros la anchetă, ca să-şi poată vedea apoi de treburile sale de weekend.

22

În sala de relaxare a poliţiei din Manitou zbârnâie un automat cu sucuri. Pe blat sunt o cafetieră şi un carton cu câteva pateuri. Pe un perete este o plachetă pe care scrie PROTEJĂM ŞI SERVIM CETĂŢENII. Pe altul este un poster cu O.J. Simpson şi Johnnie Cochran[28]. Dedesubt scrie: DACĂ MĂNUŞA NU SE POTRIVEŞTE, NU AVEŢI NICIO DOVADĂ[29]. În mijlocul încăperii este o masă cu câte două scaune de-o parte şi de cealaltă a ei, cu un microfon în centru. Între automatul cu sucuri şi blatul cu pateuri este un

trepied de pe care o cameră de filmat clipeşte din ochiul ei roşu.

Jalbert întinde mâinile spre două dintre scaune. Danny şi noul său avocat se aşază. Se aşază şi Ella Davis vizavi de ei şi scoate un blocnotes din geantă. Jalbert rămâne deocamdată în picioare. Ca să se înregistreze, spune cu voce tare data, ora şi numele celor prezenţi. Apoi îi enumeră din nou lui Danny toate drepturile de care beneficiază şi îl întreabă dacă a înţeles.

— Am înţeles, răspunde Danny.

— Trebuie să vă mărturisesc ceva, zice Ball. Eu mă ocup mai mult de cazuri din domeniul imobiliar. Vânzări de terenuri. Colaborez cu mai multe bănci locale, organizez proceduri de vânzare şi de cumpărare, întocmesc contracte, din când în când mai redactez şi testamente. Nu sunt nici Perry Mason şi nici Saul Goodman[30]. Mă aflu acum aici doar ca să mă asigur că vă purtaţi respectuos şi corect cu domnul Coughlin.

— Cine-i Saul Goodman? vrea să ştie Jalbert, uitându-se bănuitor la el.

Ball oftează.

— Un personaj. Dintr-un serial. Nu contează. Începeţi interogatoriul.

Jalbert spune:

— Dacă tot aţi vorbit de respect, vă zic eu cine ar fi meritat aşa ceva – Yvonne Wicker. În schimb, a fost violată, înjunghiată în mod repetat şi ucisă.

Acum este prima oară când Ball se încruntă.

— Nu sunteţi procuror, domnule. Dumneavoastră doar anchetaţi acest caz. Scutiţi-ne de pledoarii din astea şi întrebaţi ce aveţi de întrebat, ca să putem pleca mai repede de aici.

Jalbert îşi dezveleşte din nou bonturile – probabil că aşa îşi imaginează el că arată un zâmbet seducător.

— Vreau doar să înţelegeţi, domnule Ball. Să înţelegeţi şi să ţineţi minte. Discutăm despre

asasinarea cu sânge rece a unei tinere lipsite de apărare.

— Am priceput.

Ball nu pare deloc intimidat – cel puţin, Danny nu are senzaţia asta –, însă i-a dispărut surâsul amabil de pe buze.

Jalbert face un semn din cap spre partenera lui. Ella Davis spune:

— Cum te mai simţi în dimineaţa asta, Danny? Eşti bine?

Danny îşi zice: *Până la urma, tot schema aia cu poliţistul cel bun şi poliţistul cel rău o fac ăştia doi.*

— În afară de faptul că toţi vecinii mei cred că aş avea necazuri cu poliţia, pot să spun că fac bine. Tu ce mai faci?

— Mulţumesc, bine.

— Vor afla curând despre ce necazuri este vorba, nu-i aşa?

— Nu de la noi, spune femeia. Nu discutăm despre cazuri decât atunci când sunt finalizate.

Dar Becky discută, îşi zice Danny. *Imediat ce-i va spune Cynthei Babson, numai despre asta va vorbi toată lumea.*

— Am dori să-ţi verificăm telefonul, continuă Davis. O chestiune de rutină. Ne dai voie?

Îl priveşte drept în ochi şi îi zâmbeşte. Apoi adaugă:

— Dacă reuşim să stabilim unde anume te-ai aflat în perioada respectivă, te-am putea scoate din cauză. Noi am câştiga timp, iar tu ai scăpa de probleme.

— Nu-i o idee bună, îi spune Ball lui Danny. Mi se pare că au nevoie de un mandat special ca să-ţi poată umbla la telefon, altminteri ar fi făcut-o deja.

Prefăcându-se că nu-l aude pe avocat şi păstrându-şi zâmbetul care îl îndeamnă pe Danny să aibă *încredere* în ea, Davis continuă:

— Evident că trebuie să-l deblochezi mai întâi. Compania Apple ţine extrem de mult la confidenţialitatea datelor.

Jalbert s-a retras lângă blatul cu pateuri; se mulţumeşte deocamdată să lase interogatoriul în seama poliţistului cel bun. Acum îşi toarnă nişte cafea şi spune:

— Asta ne-ar ajuta foarte mult să căpătăm încredere în tine, Danny.

Lui Danny îi vine să-i răspundă: *O să ai tu atâta încredere în mine câtă am eu într-un orb să mă treacă strada.* Dar se abţine. N-are nevoie să-l audă pe Ball – un tip foarte simpatic, dar clar depăşit de problemă – dăscălindu-l şi zicându-i că ar fi bine să vorbească cât mai puţin posibil. Replicile ostile sau sarcastice nu au cum să-i fie de folos, indiferent cât de tare l-ar mânca limba. Ar putea să spună adevărul; pentru că adevărul nu i-ar crea probleme. Dar încercarea de a *explica* adevărul i-ar crea.

Danny îşi scoate telefonul din buzunar şi se uită la el. Sa făcut deja 10:23. *Cum mai zboară timpul când te distrezi atât de bine,* îşi spune el. Apoi îl bagă la loc.

— O să mai aştept, până vedem cum merge cu interogatoriul.

— Nici nu avem nevoie de mandat special, zice Jalbert.

Şi-a luat cafeaua şi s-a pus în faţa posterului cu O.J. şi avocatul lui.

— Sunt sigur că nu-i adevărat, spune Ball, dar aş putea să sun un coleg şi să-l întreb. Ce ziceţi, domnule detectiv, doamnă detectiv? Să-l sun?

— Sunt convinsă că Danny va lua decizia corectă, spune Davis.

A dispărut femeia dură şi intransigentă care a venit cu Jalbert la Liceul Wilder. Cea de acum este parcă mai tânără şi parcă mai drăguţă şi parcă toată atitudinea ei îi transmite: *sunt de partea ta.*

Cel puţin, asta ar vrea să cred eu, îşi zice Danny.

— Camioneta ta nu este echipată cu un dispozitiv de monitorizare a datelor, spune Davis. Ştii ce-i ăla, da?

Danny ştie.

— Amărâta aia nici cameră marşarier nu are. Când vrei să dai cu spatele, trebuie să întorci capul şi să te uiţi pe geamul din spate.

Femeia încuviinţează.

— Asta înseamnă că trebuie să ne spui tu pe unde ai fost în ultimele săptămâni. Crezi că poţi?

— Nu prea am ce să vă spun. În primul weekend după terminarea cursurilor, m-am dus în vizită la fratele meu, care stă în Boulder. Cu avionul m-am dus.

— Asta ar fi în zilele…?

Jalbert se uită la calendarul din telefon.

— 3 şi 4 iunie?

— Parcă aşa. Fratele meu lucrează la supermarketul Table Mesa King Soopers.

Simte nevoia să mai adauge ceva, pentru că este tare mândru de Stevie. Dar renunţă.

Privindu-l cu afecţiune şi încă surâzându-i cu sinceritate, Ella Davis spune:

— Încearcă să fii mai precis, Danny. Este foarte important.

Crezi că nu ştiu? se revoltă Danny pe dinăuntru. *Doar e în joc viaţa mea!*

— Am plecat vineri după-amiază. Cu o cursă de la United. M-am întors duminică. Avionul a avut întârziere, plus drumul de la aeroportul din Great Bend, aşa că am ajuns acasă după miezul nopţii. Înseamnă că era deja luni dimineaţă.

— Mulţumesc. Vom verifica. Alte drumuri ai mai făcut?

Danny se gândeşte bine.

— Într-o duminică, m-am dus cu maşina până la Wichita, în vizită la fosta soţie. Asta a fost înainte de vis.

Jalbert pufneşte în bătaie de joc.

Acum se uită şi Ball la calendarul din telefon şi spune:

— Cumva pe 11 iunie?

— Probabil, răspunde Danny. În rest, am stat doar aici. M-am dus la liceu, m-am dus la magazin, am luat-o pe DJ de la şcoală de câteva ori…

— DJ? nu pricepe Davis.

— Darla Jean. Fetiţa prietenei mele, Becky. Tare drăguţă şi cuminte.

Acum chiar nu se mai poate abţine şi adaugă:

— Mulţumită vouă, probabil că n-am s-o mai văd mult timp de-acum încolo.

Davis se face că nu l-a auzit.

— Ca să ne înţelegem, spui că te-ai dus la Wichita ca să-ţi vizitezi fosta soţie, Marjorie Coughlin, pe 11 iunie?

— Un-spre-ze-ce, accentuează Jalbert.

Şi mai repetă o dată, ca să nu existe nicio îndoială.

— M-am dus la Margie, da. Dar să ştii că a revenit la numele de domnişoară, Gervais.

Mi-a zis că s-a săturat s-o mai cheme „cough-cough-Coughlin[31]. Odată ce îţi spui că nu mai trebuie să dai chiar totul pe goarnă, devine mult mai uşor să-ţi ţii gura.

— Nu cumva ai fost arestat odată pentru hărţuire? Nu ea te-a reclamat? îl întreabă Davis pe un ton nepăsător. Ball începe să se foiască, dar Danny îi pune repede mâna pe braţ şi avocatul nu mai spune nimic.

— Nu. Am fost arestat pentru încălcarea ordinului de protecţie pe care l-a obţinut împotriva mea. Şi pentru deranjarea ordinii şi liniştii publice. Acuzaţiile au fost retrase. Ea le-a retras.

— Bine, bravo, şi acum vă înţelegeţi de minune! exclamă bucuroasă Davis, de parcă tocmai ce ar fi aflat despre încheierea unui acord de pace între Rusia şi Ucraina.

Danny ridică din umeri.

— Oricum mai bine decât în ultimul an de căsnicie. În ziua aia am luat prânzul împreună şi eu i-am reparat semnalizatoarele. Sărise o siguranţă. Deci da, ne înţelegem acum.

— În regulă, asta-i bine, e foarte bine, spune Davis, cu aceeaşi căldură în glas şi uitându-se la el cu aceeaşi simpatie. Acum, ne poţi lămuri şi pe noi

cum se face de au ajuns pe tabloul de bord al camionetei tale amprentele lui Yvonne Wicker?

Danny se gândeşte şi la întrebare şi la locul unde se află el acum – adică într-o cameră de interogatoriu, nu într-o celulă de puşcărie. Îi zâmbeşte cu subînţeles lui Davis şi îi spune:

— Vezi că a început să-ţi crească nasul.

— Te crezi mare şmecher, nu? îl întreabă Jalbert, fără să plece din faţa posterului.

Davis se uită la el. Jalbert ridică din umeri şi pocneşte din degete spre ea, îndemnând-o să continue. Apoi spune, fără nicio legătură cu absolut nimic (cel puţin, aşa i se pare lui Danny):

— Unu, trei, şase.

— Poftim?

— Nimic. Du-ţi povestea până la capăt.

Accentuând uşor cuvântul „poveste”.

Davis îl întreabă:

— Mi se pare că eşti cam coleric din fire, nu-i aşa, Danny?

— Pe vremea aia obişnuiam să beau. M-am lăsat.

— Acesta nu este răspunsul unui om responsabil de acţiunile sale, îi reproşează ea. Dacă o vom întreba pe fosta soţie – şi fii convins că o vom face – ce ne va spune ea despre temperamentul tău?

— O să vă spună că am avut nişte probleme, că am reacţionat coleric, exact cum ai zis şi tu. Numai că la timpul trecut.

— Aha, la timpul trecut? Aşa să fie?

Femeia îl aşteaptă să-i răspundă. Danny nu spune nimic.

— Ai bătut-o vreodată?

— Nu.

Şi acum se forţează să adauge, pentru că vrea să spună tot adevărul:

— O singură dată am apucat-o mai strâns de braţ. I-am făcut o vânătaie. Asta s-a întâmplat înainte să mă dea afară din casă.

— De gât n-ai strâns-o niciodată? îl întreabă Davis, continuând să-i zâmbească, îmbiindu-l din privire să i se destăinuie şi asigurându-l că secretul

lui va fi în siguranţă. Ştii ce spune Biblia: „Buzele mincinoase sunt urâte Domnului, dar cei ce lucrează cu adevăr îi sunt plăcuţi.”

— Nu.

— Şi nici nu ai violat-o vreodată?

— Hei, încetaţi, vă rog! intervine Ball. Puţin respect! Doar am vorbit despre asta.

— Trebuie să întreb, protestează Davis. Tânăra Wicker a fost violată.

— Nu mi-am violat niciodată soţia, spune Danny.

Şi nu pentru prima dată este cuprins de sentimentul că nimic din ce trăieşte el acum nu este real – nu poate fi real. Şi îşi repetă: *V-am* ajutat. *Dacă nu eram eu, fata aia ar fi ajuns în burta unui câine maidanez.*

— Când ai fost ultima oară în Arkansas City?

Schimbarea subiectului este atât de neaşteptată, că îl ia cu ameţeală.

— Ce? N-am fost în viaţa mea acolo.

— Vorbesc despre Arkansas City, din statul *Kansas*. Lângă graniţa cu Oklahoma.

— Niciodată.

— Nu? Evident că nu putem verifica dacă spui adevărul folosindu-ne de dispozitivul de monitorizare din camionetă, nu? Pentru că abia de curând au început să instaleze chestiile astea în camionetele Toyota Tundra. Dar *putem* să verificăm datele din telefonul tău, nu-i aşa? Danny repetă:

— Să vedem cum merge cu interogatoriul.

— Dar la Hunnewell? Este tot în Kan…

Danny clatină din cap.

— Am auzit de oraşul ăsta, dar n-am fost niciodată acolo.

— Dar la benzinăria Gas-n-Go, la intersecţia dintre autostrada I-35 şi şoseaua 166? Acolo ai fost vreodată?

— Chiar la aceea cred că nu, dar seamănă toate între ele, nu-i aşa?

— *Crezi* că nu? Haide, Danny! Nu-i deloc de glumă.

— Dacă în Hunnewell e benzinăria aia, atunci nu, nu am fost niciodată acolo.

Davis notează ceva în carneţel, după care îi aruncă o privire plină de reproş.

— Dacă ne-am putea uita în telefonul tău…

Danny s-a săturat până peste cap de toate insinuările astea. Îşi scoate telefonul din buzunar şi i-l împinge. Jalbert se repede şi îl ia, de parcă s-ar teme ca nu cumva Danny să se răzgândească.

— Parola e 7813. Şi vă anunţ că o să-l rog pe IT-istul meu să-l verifice după ce mi-l daţi înapoi. Vreau să fiu sigur că nu îmi plantaţi voi ceva în el.

Evident că este o minciună. Danny nu cunoaşte niciun IT-ist.

— Noi nu procedăm astfel, se revoltă Davis.

— Îhî, îhî. Şi nici nu minţiţi în legătură cu amprentele. Face o pauză şi apoi adaugă:

— Şi nici în legătură cu ADN-ul din spermă.

Preţ de o clipă, Davis pare depăşită de situaţie. După care se apleacă din nou peste masă şi îi aruncă iar surâsul acela care îl îndeamnă: *Mie poţi să-mi spui orice, ai încredere.*

— Bine. Haide acum să discutăm despre visul pe care l-ai avut, de acord?

Danny nu spune nimic.

— Ţi se întâmplă des să ai asemenea fantezii?

Acum este rândul lui Ball să protesteze:

— Zău aşa. Nu a fost niciun fel de fantezie dacă acolo aţi găsit cadavrul.

Alt pufnet batjocoritor din partea lui Jalbert.

— Ce să spun, trebuie să recunoşti şi tu că este o justificare extrem de convenabilă, spune Davis.

— Nu şi din punctul meu de vedere, zice Danny. Uită-te unde am ajuns, cucoană!

— Vrei să ne povesteşti încă o dată acest… *vis* al tău, Danny?

Le povesteşte visul. Îi este foarte uşor, pentru că nu s-a estompat absolut deloc şi, chiar dacă s-a dus şi în viaţa reală acolo şi a văzut exact aceleaşi lucruri, visul şi realitatea nu se amestecă între ele. Visul este de sine stătător, la fel de concret ca

pateurile de pe blat. La fel de concret ca frizura aia de Dracula a lui Jalbert şi ca ochii lui avizi, dar lipsiţi de lumină.

După ce termină de povestit, Davis îl întreabă – probabil ca să se consemneze în mod oficial, presupune Danny, din moment ce a mai răspuns la întrebarea asta – dacă a mai avut anterior visului şi alte asemenea experienţe paranormale. Danny răspunde că nu, nu a mai avut.

Abia acum Jalbert se aşază pe scaunul de lângă colega lui. Vâră telefonul lui Danny în buzunarul sacoului său negru.

— Eşti dispus să faci testul poligraf?

— Cred că da. Ar trebui să mă duc până la Great Bend pentru asta, nu? Deci ar trebui să fie la sfârşitul programului de lucru. Şi aş avea nevoie şi de camionetă, desigur.

— În momentul ăsta, ultima ta grijă ar trebui să fie frecatul podelelor şi spălatul geamurilor, spune Jalbert.

— Am terminat? vrea să ştie Ball. Mi se pare că domnul Coughlin v-a răspuns la toate întrebările. Şi aş adăuga că a dat dovadă de mai multă politeţe decât aş fi făcut-o eu în locul lui. Şi vă cer să-i înapoiaţi imediat telefonul.

— Doar câteva întrebări mai avem, spune Davis. Uite, Danny, ne putem interesa în legătură cu drumul tău până în Colorado şi cel până la Wichita. Însă mai avem multe zile neacoperite în intervalul întâi-douăzeci şi trei, de acord?

Danny răspunde:

— Uitaţi-vă la ce indică telefonul. Când nu sunt acasă, îl ţin în torpedoul de la camionetă. Iar cei doi băieţi cu care lucrez la liceu vă pot confirma că am fost acolo în fiecare zi, de la şapte şi jumătate dimineaţa până la patru după-amiaza. Asta mi se pare că acoperă foarte mult din perioada aia despre care ziceţi că nu ştiţi nimic.

Nu o fi Edgar Ball avocat de drept penal, dar clar că nu-i deloc prost. Se uită la Jalbert şi exclamă:

— Vai de mine! Habar n-aveţi când a fost ucisă tânăra aia, nu-i aşa? Nici măcar când a fost răpită nu ştiţi.

Jalbert îi aruncă o privire ca de gheaţă. Ellei i se aprind obrajii.

— Nu are nicio relevanţă pentru discuţia noastră de acum. Încercăm să-l eliminăm pe Danny din lista de suspecţi.

— Ba nu. Nu asta faceţi, o contrazice Ball. Încercaţi să-l prindeţi cu mâţa-n sac, numai că nu prea aveţi probe, nu-i aşa? Mai ales că nu cunoaşteţi nici măcar ora morţii.

Jalbert îi întoarce spatele şi se duce din nou la posterul cu O.J. şi Johnnie Cochran. Davis îl întreabă pe Danny cum îi cheamă pe cei doi băieţi care lucrează împreună cu el.

— Pat Grady şi Jesse Jackson. Ca pe politicianul ăla din anii şaptezeci.

Davis îşi notează numele în carneţel.

— Poate iubita ta ar putea să ne ajute să stabilim perioadele când…

— E prietena mea, nu iubita.

Probabil că acum nici măcar prietenă nu-mi mai e.

— Şi s-o lăsaţi în pace pe DJ. E doar un copil.

Jalbert pufneşte în râs.

— Nu eşti în măsură să ne dai ordine.

— Ascultă-mă, Danny! intervine Davis.

Danny întinde degetul spre ea.

— Ştii ceva? Nu-mi place deloc să te aud spunându-mi pe nume. Nu suntem prieteni, *Ella.*

De această dată, Ball este cel care îl apucă de braţ.

Davis continuă de parcă Danny nu ar fi spus nimic. Îl priveşte cu seriozitate şi nu mai zâmbeşte.

— O povară îţi apasă sufletul. Parcă o şi văd. Acesta este motivul pentru care ai inventat povestea cu visul. El tace.

— Şi trebuie să recunoşti că este teribil de bizară. Zău, încearcă să te pui în locul nostru. Probabil că nici măcar avocatul tău nu te crede.

— Nu fiţi aşa de sigură, spune Ball. Sunt mai multe lucruri în cer şi pe pământ decât cele visate de filosofia ta. Ăsta e un citat din Shakespeare.

— Rahat! exclamă Jalbert de lângă poster. Iar acum mă citez singur.

Danny priveşte fix în ochii femeii. Jalbert reprezintă o cauză pierdută. Poate nu şi Davis, în ciuda atitudinii ei intransigente.

— Ai mustrări de conştiinţă, ştiu că ai. Din cauza asta ai pus tomberonul peste mâna lui Yvonne, ca să nu ajungă câinele la ea.

Danny nu spune nimic. Dacă femeia chiar crede asta, înseamnă că şi ea este o cauză pierdută. Din milă a făcut el ce a făcut, nu pentru că l-ar fi torturat remuşcările. I-a fost milă de femeia moartă, cu brăţară cu talismane la încheietura sfârtecată de colţii câinelui. Însă Davis este în vervă, aşa că o lase să se desfăşoare.

— Te putem ajuta să scapi de povara aceasta. Îţi va fi mult mai uşor după ce vei începe să vorbeşti. Şi mai există un bonus. Dacă îţi recunoşti fapta, dacă îţi descarci sufletul în faţa noastră, te-am putea ajuta. În Kansas încă se mai aplică pedeapsa capitală şi…

— Nu s-a mai folosit de peste patruzeci de ani, o întrerupe Ball. Ultimele execuţii de aici au fost cele ale lui Hickock şi Smith[32], despre care a scris Truman Capote[33].

— Dar s-ar putea aplica în cazul asasinării fetiţei, nu se lasă Davis.

Lui Danny i se pare interesant că *tânăra* a devenit *fetiţa*. Evident că aşa va spune procurorul când se va vorbi despre ea: sărmana fetiţă. O fetiţă lipsită de apărare.

— Dar, dacă îţi mărturiseşti crima, cred că nici nu se va lua în calcul pedeapsa cu moartea. Uşurează-ţi situaţia. Spune-ne ce s-a întâmplat în realitate.

— V-am spus, zice Danny. Am avut un vis. M-am dus acolo ca să-mi dovedesc mie însumi că era doar un vis, dar am dat peste cadavru. Am anunţat

poliţia. Nu mă credeţi. Înţeleg că nu mă credeţi. Dar vă spun adevărul. Hai să terminăm odată şi spuneţi clar ce aveţi de gând să faceţi. Mă arestaţi?

Tăcere. Davis se mai uită puţin la el cu aceeaşi seriozitate cordială. Apoi privirea i se schimbă. Nu devine glacială, ci inexpresivă. Profesionistă. Pragmatică. Se sprijină de spătarul scaunului şi se uită la Jalbert.

— Nu astăzi, răspunde acesta.

Iar ochii lui fără pic de luciu îl avertizează: *Însă curând, Danny! Curând!*

Danny se ridică. Îşi simte picioarele exact cum şi le-a simţit în vis – de parcă nu şi le mai poate controla şi îl vor duce unde au ele chef. Se ridică şi Ball. Se îndreaptă împreună spre uşă. Danny crede că ori se clatină puţin când merge, ori e prea palid, pentru că avocatul încă îl ţine de braţ. Nu vrea nimic altceva decât să iasă cât mai repede din camera asta. Dar se întoarce şi se uită la Davis.

— Cel care a omorât-o pe femeia aceea încă este în libertate, spune el. Cu dumneavoastră vorbesc, doamnă detectiv Davis, pentru că nu are niciun rost să vorbesc cu colegul dumneavoastră. El şi-a dat deja verdictul. Dumneavoastră vorbiţi mai frumos, dar nu sunt sigur dacă nu cumva şi dumneavoastră aţi ajuns la concluzia fermă că eu aş fi vinovatul. Prindeţi-l, da? Nu vă mai holbaţi atât la viaţa mea şi căutaţi-l pe cel care a ucis-o. Înainte să ucidă din nou.

Şi parcă vede ceva pe chipul femeii. Sau poate doar i se pare.

Ball îl trage de mână.

— Hai, Danny! Să mergem!

23

După ce rămân singuri, Jalbert închide camera de filmat şi microfonul.

— Interesant, nimic de zis.

Davis dă din cap.

Jalbert o priveşte cu multă atenţie.

— Ai vreun dubiu?
— Nu.
— Pentru că mi s-a părut de câteva ori că era pe punctul să te convingă.
— Nu, n-am niciun dubiu. Ştia unde se află cadavrul pentru că el l-a îngropat acolo. Asta este logica. Povestea cu visul e un scenariu TV.
Jalbert scoate telefonul lui Danny din buzunar. Introduce parola, se uită peste diferitele aplicaţii, după care îl închide la loc.
— O să-l ducem imediat criminaliştilor, iar ei o să-l examineze în amănunt. O să afle nu doar pe unde a fost începând cu întâi iunie şi până acum, ci o să-i verifice şi e-mailurile, şi mesajele, şi fotografiile. O să afle ce a căutat pe internet. O să-l doneze şi o să i-l înapoieze mâine sau luni.
— Ni l-a dat prea uşor, spune Davis, nici nu mă aşteptam la asta. Aşa că nu cred că vom găsi mare lucru.
— Al naibii de sigur de sine e ticălosul ăsta, dar este posibil să fi omis totuşi ceva. Şi un singur SMS ne-ar fi suficient.
Davis îşi aduce aminte că Jalbert a spus aproximativ acelaşi lucru când s-a referit la un singur fir de păr descoperit în camioneta lui Coughlin. Şi acela ar fi fost suficient. Însă nu s-a găsit nimic.
— O să aflăm că a făcut drumul până la Gunnel, spune ea acum. Ştii asta, da? Pun pariu că şi-a lăsat în rulotă telefonul şi când a omorât-o, şi când a îngropat-o – fie că a făcut lucrurile astea în aceeaşi zi, fie la interval de mai multe zile.
Jalbert spune:
— Patru.
— Poftim?
— Nimic. Gândeam cu voce tare. O să-i venim noi de hac, Ella. Încrederea aia a lui… aroganţa… o să-i fie fatale.
— Ai vorbit serios când l-ai ameninţat cu testul poligraf?

Jalbert scoate un hohot de râs, deşi este limpede pentru oricine că numai de râs nu-i arde acum.

— Ori este sociopat, ori un psihopat aşa cum scrie la carte. Nu ţi-ai dat seama?

Femeia se gândeşte puţin, după care îi răspunde:

— Nu, nu prea.

— Ei bine, *eu* sunt sigur. Am mai văzut indivizi ca el. În nouă cazuri din zece, reuşesc să fenteze poligraful. Adică n-ar avea niciun rost să ne complicăm.

Ies amândoi din cameră şi merg pe coridor. Se întâlnesc cu poliţistul cel tânăr care l-a adus pe Coughlin la interogatoriu. Acesta îi întreabă cum a mers.

— Am strâns şurubul, răspunde Davis.

Lui Jalbert îi place expresia şi o bate pe umăr.

După ce ies din clădire, Davis îşi scoate pachetul de ţigări şi îi oferă una lui Jalbert. El refuză, dar îi spune că nu are nimic împotrivă dacă ea fumează, deoarece fumatul nu este interzis în aer liber. Davis aprinde ţigara şi trage cu poftă din ea.

— Avocatul ăla are dreptate. Nu avem nicio probă solidă, nu?

Jalbert priveşte în lungul străzii principale din Manitou, unde niciodată nu se întâmplă nimic deosebit.

— Dar vom avea, Ella. Fii sigură de asta. Mai presus de orice altceva, Coughlin îşi doreşte să mărturisească. Aproape l-ai prins. Începuse deja să ezite.

Davis nu crede că Danny ar fi ezitat, dar îşi păstrează părerea pentru ea. Jalbert era de mult timp în branşă şi avea mai multă încredere în intuiţia lui decât în a ei.

— Însă tot nu-mi dau pace două chestii, spune ea.

— Care chestii?

— Cât de uşurat a părut atunci când i-ai zis că ai probe cu ADN-ul făptaşului şi cum a zâmbit atunci când eu i-am spus că am găsit amprentele fetei pe bordul camionetei. Ştia că mint.

Jalbert îşi trece mâna prin ce i-a mai rămas din părul cu fire albe şi roşcate.

— Ştia că mergi la *cacealma.*

— Dar reacţia lui la povestea cu ADN-ul… a fost atât de…

— Cum?

— Atât de *naturală.* De parcă îşi imagina că este scos din cauză.

Jalbert se uită lung la ea.

— Gândeşte-te la vis, Ella. L-ai crezut? Fie chiar şi pentru o clipă?

Femeia îi răspunde fără pic de şovăială.

— Nu. Minţea. N-a avut niciun fel de vis.

Jalbert dă din cap.

— Repetă-ţi asta mereu şi totul o să fie în regulă.

24

Jalbert are în Lawrence o fermă mică, cu o casă cu doar cinci camere, la o aruncătură de băţ de sediul central al KBI din Kansas City. Însă nu se va întoarce acolo până când Coughlin nu va fi arestat, pus sub acuzare şi cazul trimis în instanţă. Apartamentul cu două cămăruţe pe care îl deţine în Lyons se află destul de aproape şi de Manitou şi de Great Bend. În fine… cât de apropiate pot fi două locuri în Kansas. Pentru că este un stat mare, al treisprezecelea ca mărime din America. Lui Jalbert îi place să fie la curent cu ierarhizări de genul ăsta. În seara acelei zile de sâmbătă, stă la fereastră, se uită la cerul de pe care dispare treptat lumina roşiatică a amurgului şi se gândeşte la interogatoriul lui Coughlin. Ella s-a descurcat de minune. Nici el n-ar fi făcut-o mai bine. Cu toate astea, nu este deloc mulţumit de rezultat. Nu se aştepta ca suspectul să vină cu un avocat. Se aştepta să mărturisească.

Data viitoare, îşi promite el. *Trebuie doar să insistăm mai mult, să-l constrângem să-şi recunoască fapta.*

Se pricepe la asta, numai că nu are cum să o facă în această seară. Nu are nimic de făcut acum. Nu se uită la televizor şi a făcut deja două tururi de scaune. Şi-a cumpărat doi cheeseburgeri congelaţi de la prăvălia de vizavi şi i-a băgat la cuptorul cu microunde. Trei minute, 180 de secunde, suma numerelor întregi de la 1 la 18 este 171, rest 9. Lui Jalbert nu-i plac resturile, dar trebuie câteodată să le accepţi şi pe ele. Burgerii nu sunt prea buni la gust, iar Jalbert îşi poate deconta cheltuielile, însă nici măcar nu se gândeşte să-şi comande ceva de la room-service. De ce ar face-o? Mâncarea nu este nimic altceva decât combustibil pentru organism.

Nu a fost căsătorit niciodată, nu are niciun prieten (ţine la Davis, însă, pentru el, aceasta nu este şi nu va fi niciodată altceva decât o colegă), nu are niciun animal de companie. A avut un papagal în copilărie, dar a murit. Nu are absolut niciun viciu, dacă nu cumva se ia în considerare şi masturbarea, pe care o practică o dată pe săptămână. Nu-i dă pace problema cu Coughlin. I se pare că seamănă cu una dintre muştele alea enervante, care îţi scapă mereu când vrei să le plesneşti cu ziarul. Aşa că Jalbert se decide să meargă la culcare. Evident că se va trezi pe la patru, dar nu-l deranjează. Îi place să se scoale înainte de răsăritul soarelui şi atunci poate va avea mintea mai odihnită şi îşi va da seama cum să-l pună pe Coughlin cu botul pe labe. Se dezbracă încet, numărând până la 11 de fiecare dată când îşi dă jos câte un articol de îmbrăcăminte. Doi pantofi, două şosete, pantalonii, chiloţii, cămaşa, maioul. Adică 88. Nu-i un număr bun – este numărul preferat de neonazişti. Îşi ia valiza de sub pat, scoate din ea şortul pe care îl poartă în pat şi îl trage pe el. Aşa ajunge la 99. Se aşază pe scaunul de la birou ca să mai adune unu şi să facă o sută. O sută este un număr bun, un număr pe care te poţi baza. Intră în baie. Nu vede niciun cântar. O să ceară mâine să i se aducă unul. Se spală pe dinţi, numărând descrescător mişcările periuţei de la 17 la 1. Urinează, se spală pe mâini şi se pune în

genunchi lângă pat. Îl roagă pe Dumnezeu să-l ajute să-i facă dreptate sărmanei Yvonne. Apoi se culcă. Stă în întuneric cu mâinile împreunate pe pieptul îngust, în aşteptarea somnului.

Nu avem nicio probă solidă – aşa a spus Ella, şi avea dreptate. Amândoi ştiu că el este criminalul, dar nu au găsit nimic în camionetă, nu au găsit nimic în rulotă şi el şi-a luat avocat. Nu unul foarte bun, dar nu asta contează. Poate vor afla ceva din telefon, dar ţinând cont de uşurinţa cu care l-a predat Coughlin…

— Dar nu l-a predat de la bun început, spune Jalbert acum cu voce tare. S-a gândit ceva vreme, nu? A vrut să se convingă de faptul că telefonul ăla nu-l poate incrimina.

De ce să-şi ia avocat? Oare e posibil să nu-şi recunoască fapta decât după ce va avea parte de cele cincisprezece minute de celebritate? Când toată lumea va vorbi despre cum a visat el locul unde era îngropat cadavrul? Să nu-şi dorească nimic altceva decât publicitate?

— Dacă asta vrea, atunci asta o să-i dau, zice Jalbert. Şi adoarme.

25

Pentru Danny, săptămâna cu 4 Iulie este o săptămână infernală.

Pat Grady nu se prezintă la lucru luni dimineaţă. Danny îl întreabă pe Jess dacă Pat e bolnav.

— Habar n-am, răspunde Jesse. Nu ne vedem decât aici, nu suntem prieteni. Şi-o fi zis că avem liber şi azi, dacă mâine e 4 Iulie.

Danny nu se miră. Jesse Jackson este un tânăr care va realiza ceva în viaţă. Pat Grady este un tânăr care şi-o va irosi – probabil prin cârciumile din Manitou, odată ce va împlini vârsta legală la care are voie să bea. Şi sunt destul de multe cârciumi acolo. Danny ştie prea bine asta, doar le-a fost client fidel pe vremuri.

Pat îşi face apariţia pe la ora zece, începe să înşire o poveste despre cum a trebuit să-şi ajute tatăl la nişte treburi, iar Danny îl anunţă că este concediat. Şocat, Pat cască ochii la el.

— Nu poţi să faci asta!

Danny îl contrazice:

— Ba pot şi tocmai am făcut-o.

Pat îi aruncă o privire nesigură. S-a înroşit la faţă, i s-au aprins coşurile de pe frunte. Porneşte spre uşă. Când ajunge la ea, se întoarce brusc şi zbiară:

— Du-te dracu'!

— Ba du-te tu! îi răspunde Danny.

Pat trânteşte uşa în urma lui. Danny se întoarce şi îl vede pe Jesse cu mopul şi găleata lângă uşile sălii de sport. Se opreşte doar cât să-i facă un semn de aprobare. Danny zâmbeşte larg. Pat iese din parcare în urletele îndurerate ale motorului de la sărmanul lui Mustang. Accelerează în scrâşnet de cauciucuri. *O să te lase curând anvelopele, dacă mai mergi aşa de repede,* îl avertizează Danny în gând. Dar bine măcar că a scăpat de o grijă – una pe nume Pat Grady.

Când ajunge acasă în după-amiaza aceea (îl aduce Jesse cu maşina), îşi găseşte camioneta în faţa rulotei. Toată cabina e plină de pete albe de la pulberea pentru prelevarea amprentelor şi miroase a eter, probabil de la soluţia aia pe care o folosesc ca să descopere urmele de sânge. Cheile sunt în suportul pentru pahar, iar telefonul este pe scaunul din dreapta.

Marţi – adică Măreaţa Zi de 4 Iulie – Danny doarme până mai târziu. Apoi, în timp ce mănâncă nişte cereale, îşi aminteşte că şi-a luat cheile, dar că şi-a lăsat telefonul în camionetă. Se duce după el, pentru că vrea să vadă dacă a primit vreun SMS de la Margie, poate ceva în spiritul sărbătorii. Dar nu găseşte nicio felicitare din partea ei, nu a primit niciun e-mail, dar are un mesaj vocal de la avocatul lui, care îl roagă să îl sune. Danny îşi cam închipuie despre ce este vorba. Sună, îi urează lui Ball o zi de

sărbătoare cât mai plăcută. Ball îi răspunde cu aceeaşi urare.

— Probabil m-ai sunat în legătură cu onorariul, dar abia ieri mi-au înapoiat camioneta.

Îşi dă seama că este o scuză asemănătoare cu cele folosite de Pat Grady şi nu-i place deloc de el în momentul ăsta.

— Trec după-masă pe la cabinetul tău şi îţi las cecul.

— Nu-i ăsta motivul pentru care te-am sunat. Ai ajuns în ziare.

Danny se încruntă.

— Despre care ziare vorbeşti? Despre ăsta din Belleville?

— Nu. Despre *Plains Truth.*

Danny dă la o parte bolul cu cereale.

— Fiţuica aia? Aia care se dă gratis? Aia plină cu cupoane de reduceri? N-am citit-o niciodată.

— Chiar aia. M-a anunţat Sarah, asistenta mea, aşa că am luat-o de dimineaţă când mi-am cumpărat gogoşile. Gazeta asta trăieşte doar din reclame, de-aia e gratuită. Probabil că face mulţi bani din publicitate, pentru că o găseşti peste tot – în fiecare piaţă, la fiecare prăvălie, la fiecare magazin de furaje şi la fiecare benzinărie din patru comitate. Nu-i cine ştie ce de capul ei, dar are rubrică de sport, editoriale cu influenţe conservatoare şi două sau trei pagini cu rubrica „Scrisori de la cititori” – de la cititorii scandalagii, aş adăuga eu. Nu le pasă ce fel de ştiri publică. Iar în ultimul număr au publicat numele femeii moarte.

— L-au publicat?

— Da. Yvonne Wicker din Oklahoma City. Ascultă chestia asta: „Poliţia a primit un pont anonim care a condus-o la mormântul nefericitei tinere, săpat la mică adâncime în spatele unei clădiri abandonate din Gunnel – un orăşel din apropiere de graniţa cu statul Nebraska. *Plains Truth* a aflat dintr-o sursă sigură că a fost identificată persoana care a dat informaţia anonimă şi că este vorba despre Daniel M. Coughlin, în prezent administrator

la Liceul Wilder. Se spune că acum colaborează cu detectivii de la KBI la descoperirea criminalului”.

Danny este consternat.

— Au voie să facă asta? Să-mi facă public numele dacă nu am fost acuzat de nimic?

— Nu-i o practică acceptată în presa scrisă, dar *Plains Truth* nu-i un ziar serios, ci mai degrabă un fel de maculatură, unul din alea pe care le răsfoieşti pe toaletă. Şi mai e ceva. Uite ce zice în continuare: „Când am întrebat de unde cunoştea domnul Coughlin locul în care se afla cadavrul, sursa noastră a amuţit brusc.” Nu îi explică cititorului cum să tragă şi singur concluzia, dar nici nu trebuie. Nu crezi?

— Jalbert, murmură Danny.

Posibil să-i plesnească telefonul în mână, atât de tare îl strânge.

— Să zicem că sunt de acord cu tine – ori el, ori Davis.

— Nu. Nu ea. El a fost.

— …dar nu avem cum să dovedim asta. Ştiau şi cei şase poliţişti de la secţia din Manitou. Ne-au văzut când am venit. Plus ăla care te-a adus cu maşina. Şi mai sunt şi vecinii tăi din parcul de rulote. Şi ei şi-au cam dat seama ce căuta poliţia acolo.

Normal că da. Plus că Becky ştia totul chiar din gura lui. I-a povestit până şi visul. Şi totuşi…

— Nu are suficiente probe ca să mă aresteze, aşa că recurge la manevre din astea murdare.

— Nu ne ajută deloc să tragem concluzii pripite…

— Zău aşa! De unde „pripite”? L-ai văzut cum s-a purtat? L-ai auzit?

Ball oftează.

— Ascultă, Danny, cred că ai nevoie de un avocat mult mai priceput decât mine. Un avocat de drept penal.

— Deocamdată rămân cu tine. Poate o să se termine repede.

— Poate că da.

Doar astea trei cuvinte le-a spus Ball, dar Danny înţelege din ele că avocatul nu este deloc sigur. Ba chiar că o asemenea ipoteză i se pare absurdă.

26

În ziua de miercuri a acelei săptămâni infernale, Danny află că o să-şi piardă locul de muncă.

În pauza de prânz, se duce la camionetă ca să-şi ia mâncarea şi apoi să se aşeze lângă Jesse, la una dintre mesele din spate. Îşi scoate telefonul din torpedou, verifică e-mailurile şi îşi pierde instantaneu pofta de mâncare. A primit trei e-mailuri. Unul de la ziarul din Belleville – *Telescope* – şi unul de la *Plains Truth.* În ambele i se cere să explice ce legătură are cu asasinarea lui Yvonne Wicker. E-mailul de la *Plains Truth* îl mai roagă şi să confirme sau să infirme „zvonurile care spun că aţi văzut într-un vis locul în care a fost îngropată tânăra Wicker".

Le şterge pe amândouă. Al treilea este de la Inspectoratul Şcolar al comitatului Wilder. Şi îl informează că, din cauza reducerilor bugetare, postul lui de administrator-şef la Liceul Wilder a fost desfiinţat. I se cere să lucreze până la finalul săptămânii, dar atâta tot. Pentru că, de lunea următoare, nu va mai avea această slujbă.

„Din cauza caracterului neprevăzut al acestei decizii regretabile", continuă e-mailul, „vă vom plăti în continuare salariul pe toată luna iulie şi pe prima săptămână a lunii august".

Şi, dacă are vreo întrebare, să ia legătura cu Susan Eggers, inspector-şef adjunct şi contabil-şef al tuturor instituţiilor de învăţământ din comitat. Sunt trecute acolo un număr de telefon şi un link pentru Zoom. Ca să fie sigur că înţelege, Danny citeşte de mai multe ori e-mailul plin cu formulări seci şi stereotipe care, în esenţă, îl scot din pâine şi îi recomandă să se ducă dracului. După care aruncă telefonul înapoi în torpedou, o ia prin sala de sport şi iese în curte, unde îşi ia prânzul

— Vrei nişte chili? îl întreabă băiatul. Că mama îmi pune mereu prea mult. L-am încălzit la microunde.

— Cred că am să te refuz. Mi-am adus nişte lebăr şi nişte brânză.

Jesse strâmbă din nas de parcă doar cuvintele astea îi miros urât.

— Ca să nu mai spun, continuă Danny, că am fost pus pe liber.

Jesse scapă din mână lingura din plastic.

— Ce?!

— Ai auzit bine. Vineri e ultima zi.

— De ce?

Tânărul se gândeşte puţin, apoi îl întreabă:

— Din cauza fetei?

— Ai aflat şi tu?

— Toţi au aflat.

Bineînţeles că au aflat, îşi zice Danny.

— Cei de la inspectorat nu spun că asta ar fi cauza, dar nici n-ar putea, nu? Din moment ce eu n-am făcut decât să anunţ poliţia despre existenţa cadavrului. Pretind că au luat decizia asta din cauza nu ştiu căror reduceri bugetare.

Se aşteaptă ca Jesse să-l asalteze cu întrebări despre cadavru şi despre cum l-a găsit, însă probabil că băiatul ăsta este singurul om din Wilder sau chiar din comitatul Republic care nu arde de nerăbdare să afle detalii despre visul lui. Alte griji are Jesse acum. *Fii binecuvântat, Jesse, ca eşti un copil tare bun,* îi spune Danny – însă doar în gând.

— Aoleu! Trebuie să dăm cu lac pe parchetul din sala de sport! Nu pot să fac singur treaba asta! Habar n-am cum!

— Linişteşte-te, că nu-i fizică cuantică! O să-l lăcuim mâine. Chestia cea mai importantă e că, dacă te apuci de treabă, nu ai voie să te mai opreşti. Şi încă ceva: trebuie să ne acoperim gura şi nasul cu ceva – cu o basma sau o mască din aia de protecţie, cum purtam când era pandemia de Covid. Evident că o să deschidem toate geamurile, dar tot o să miroasă foarte tare.

— Nu se poate să mă lase singur aici! ţipă Jesse.

Dar nu plânge. Nu încă.

— N-am nicio *cheie* de nicăieri! Şi nici nu vreau să am! Pe bune, Danny, sunt *Negru!* Dacă se întâmplă ceva… dacă dispar produsele alea de curăţenie sau nu ştiu ce chestii de la cantină… pe cine o să se dea vina?

— Te înţeleg foarte bine şi crede-mă că o să aflu ce intenţii au, zice Danny. Mi-au dat un număr de telefon la care să sun dacă sunt probleme. Dacă pot, o să am grijă de tine.

— Da' au dreptul să facă asta? N-ai putea să faci ceva… nu ştiu… să-i dai în judecată?

— Nu prea cred, răspunde Danny. În Kansas angajatorul are dreptul să te concedieze când i se năzare lui şi fără niciun fel de preaviz. Asta înseamnă că inspectoratul nu este obligat să-mi ofere un motiv întemeiat pentru desfacerea contractului de muncă.

— Dar e nedrept!

Danny zâmbeşte.

— Pentru care dintre noi?

— Pentru amândoi, omule! Suntem într-un mare căcat.

— M-am răzgândit. Îmi dai să gust nişte chili?

27

Nu o sună pe Susan Eggers, ci ia legătura cu ea pe Zoom. Vrea să o privească drept în ochi atunci când vor discuta. Dar, mai întâi, intră pe site-ul comitatului Wilder şi verifică bugetul alocat pe anul trecut şi pe anul în curs. Rezultatul este exact acela la care se aştepta. Eggers este o femeie trecută de vârsta mijlocie, cu părul cărunt şi scurt aproape lipit de cap, ochelari cu rame aurii şi suptă la faţă. *Înfăţişare tipică de contabil,* îşi spune Danny. Cucoana stă la birou. Pe peretele din spate este o reproducere uriaşă a copertei cărţii *Căsuţa din prerie*[34]*,* cu cele două fetiţe speriate de moarte în spatele căruţei cu coviltir.

— Domnul Coughlin, da? întreabă ea.

— Chiar el. Omul pe care tocmai l-aţi concediat.

Eggers îşi încrucişează mâinile şi se uită fix în obiectivul camerei de la computer.

— Vi s-a reziliat contractul de muncă, domnule Coughlin. Şi, cu toate că nu eram obligaţi, v-am oferit un motiv întemeiat…

— Reduceri bugetare. Da. Însă bugetul liceului nu este mai mic anul acesta, este chiar cu zece la sută mai mare. Am verificat.

Femeia schiţează un zâmbet superior, care pare a-i spune: *Oh, voi, cei săraci cu duhul.*

— Inflaţia a crescut mai mult decât bugetul.

Danny spune:

— Ce-ar fi să lăsăm la o parte scuzele astea ieftine, doamnă Eggers. Nu mi-aţi reziliat contractul, m-aţi dat afară. Şi nu din motive bugetare. Din cauza unor zvonuri aberante despre o crimă pe care nu eu am comis-o şi de care nu am fost acuzat. Recunoaşteţi naibii odată că ăsta-i adevărul!

Evident că Susan Eggers nu este deloc obişnuită să i se vorbească astfel. I se urcă sângele în obraji şi un rid vertical îi brăzdează fruntea care fusese netedă doar cu o clipă mai devreme.

— Chiar doriţi să purtăm această discuţie? Foarte bine. Am primit anumite informaţii destul de supărătoare despre dumneavoastră, domnule Coughlin. Pe lângă problema curentă, am aflat că aţi încălcat un ordin de protecţie obţinut de fosta dumneavoastră soţie. Din câte am înţeles, aţi fost în închisoarea din Wichita.

Partea cu închisoarea este adevărată, însă a stat doar o noapte la răcoare şi asta din cauză că fusese beat şi tulburase liniştea publică. Îşi dă seama că nu i-ar fi de niciun folos dacă s-ar apuca acum să-i povestească doamnei de la inspectorat cum au stat lucrurile atunci. Îşi dă seama că nimic nu i-ar fi de vreun folos.

— Aţi discutat cu un individ pe nume Jalbert, nu-i aşa? Dumneavoastră sau inspectorul-şef? Ştiţi

despre cine vorbesc? Un detectiv de la KBI? Cu sacou negru şi jeanşi lăbărţaţi?

Femeia nu răspunde, dar clipeşte surprinsă. Danny nici nu are nevoie de vreun alt răspuns.

— Domnule Coughlin, după părerea mea, inspectoratul a fost mai mult decât generos cu dumneavoastră. Vă plătim întreaga lună iulie, deşi…

— Şi prima săptămână din august, nu uitaţi.

— Da, întreaga lună iulie şi prima săptămână din august, deşi nu veţi mai lucra deloc.

Acum ezită puţin, evident întrebându-se dacă ar fi înţelept să continue, dar Danny a provocat-o. Dacă vrea neapărat să ştie adevărul, atunci o să i-l spună ea acum pe tot.

— Să spunem, de dragul discuţiei, că… şi situaţia dumneavoastră actuală… a jucat un rol. V-a apărut numele în ziare, în legătură cu o crimă abominabilă. *Dumneavoastră* ce aţi face dacă vi s-ar aduce la cunoştinţă că administratorul unui liceu din subordinea dumneavoastră, un bărbat care se află zilnic în preajma adolescentelor, a fost acuzat de faptul că şi-a maltratat soţia, iar acum este interogat de poliţie într-un caz de viol urmat de crimă?

Danny i-ar putea spune că Margie nu l-a acuzat niciodată că ar fi maltratat-o, că nu a vrut decât să nu-l mai audă răcnind la două dimineaţa sub geamul ei – *întoarce-te la mine, Margie, am să mă schimb.* I-ar putea spune că nu ştie cine a ucis-o pe Yvonne Wicker. I-ar putea spune că este sigur că tipii care scot fiţuica aia gratuită i-au aflat numele de la detectivul Jalbert, deoarece Jalbert ştia că nu vor avea niciun fel de scrupule şi îl vor publica. Nimic din toate astea nu ar conta câtuşi de puţin pentru Susan Eggers.

— Am terminat, domnule Couglin? Am de lucru.

— Nu chiar, pentru că nu mi se pare că v-aţi gândit ce se va întâmpla cu liceul după plecarea mea. Nu v-aţi gândit la… cum se zice?… la ramificaţii. Cine mă va înlocui? Am un băiat care lucrează acolo pe perioada vacanţei de vară. Jesse

Jackson îl cheamă. E un puşti tare bun şi pune osul la treabă, dar nu poate să facă singur tot ce e de făcut. În primul rând, pentru că nu ştie cum. În al doilea, pentru că nu are decât şaptesprezece ani. Prea tânăr pentru o asemenea responsabilitate. În al treilea rând, se va întoarce la cursuri în septembrie.

— Vom renunţa şi la el, spune Eggers. Vineri, la sfârşitul programului, să încuiaţi peste tot şi să înapoiaţi cheile domnului director Coates. Mi se pare că locuieşte chiar în Manitou.

— Jesse va fi şi el plătit pe iulie şi prima săptămână din august?

Danny ştie răspunsul, dar vrea să-l audă din gura femeii.

Nici vorbă să pară cumva stânjenită. În schimb, îi zâmbeşte cu indulgenţă.

— Mă tem că nu.

— Are nevoie de banii ăştia. Îşi ajută familia.

— Sunt sigură că îşi va găsi altă slujbă.

O nimica toată, nu? De parcă în comitatul Wilder s-ar găsi aşa ceva la tot pasul. Acum femeia ia o foaie de hârtie de pe birou, citeşte ceva de pe ea, o pune la loc.

— Mi se pare că mai era un băiat care lucra acolo. Patrick Grady. Părinţii lui au făcut o plângere împotriva dumneavoastră. L-au sunat pe domnul Coates şi i-au spus că fiul lor a demisionat deoarece l-aţi ameninţat.

Atât de uluit şi de înfuriat este Danny că nici nu-şi găseşte cuvintele. Încearcă să se calmeze şi apoi spune:

— L-am dat afară pe Pat Grady pentru că întârzia în fiecare zi şi pentru că făcea o treabă de mântuială. Nu l-am ameninţat deloc. Puştiul ăsta este un chiulangiu şi atâta tot. Şi Jesse o să vă spună acelaşi lucru dacă o să-l întrebaţi, dar mă îndoiesc că o veţi face.

— Nu trebuie să-l întrebăm. Este doar un alt aspect al unui tablou deloc frumos. Un tablou al caracterului dumneavoastră, domnule Coughlin. Fiţi mulţumit că vă desfacem contractul de muncă din

motive de natură bugetară. O să dea mai bine pe CV-ul dumneavoastră atunci când vă veţi căuta alt loc de muncă. Iar acum vă rog să mă scuzaţi, sunt destul de ocupată…

— Adică n-o să facă nimeni reparaţii în liceu pe toată perioada verii?

Danny nu suportă să se gândească la asta. Liceul Wilder este bătrâior şi se produc multe stricăciuni în timpul anului şcolar. Este începutul lui iulie şi el abia s-a apucat de treabă.

— Şi la toamnă? La toamnă cine o să se ocupe de el?

— Nu vă priveşte pe dumneavoastră, spune Eggers. Vă mulţumesc pentru teledon, domnule Coughlin. Sper să vă rezolvaţi problemele. La revedere!

— Staţi puţin…

Inutil. Susan Eggers a închis deja.

28

În primele ore ale serii de joi din acea săptămână infernală, Danny îşi face cumpărăturile săptămânale la supermarketul IGA din Manitou. Îi place să se ducă acolo joia, pentru că nu este atât de aglomerat – majoritatea oamenilor care au un loc de muncă îşi încasează leafa vinerea şi atunci dau năvală în magazine. Mâine îşi va depune banii de pe cecul lui de salariu – unul dintre ultimele cinci sau şase – în contul de la banca Citizens National. Mai are şi vreo trei mii şi ceva de dolari puşi deoparte, dar care nu îl vor ţine prea mult. Bine măcar că nu trebuie să-i plătească pensie alimentară lui Margie – asta chiar că l-ar fi adus la sapă de lemn – însă tot îi trimite câte cincizeci, şaizeci de dolari la una sau două săptămâni. Măcar cu atât s-o despăgubească pentru toate necazurile pe care i le-a făcut. Însă nici banii ăştia nu va mai fi în stare să-i trimită şi îi este groază de pe acum de telefonul pe care va fi nevoit să i-l dea ca să-i explice în ce situaţie este. Deşi probabil că ea a aflat deja. Veştile bune merg cu

viteza melcului, alea proaste iau avionul cu reacţie. Şi nu va mai putea să-l ajute pe Stevie. Fratele lui mai mic locuieşte şi acum la adăpostul social din Melody Heights, cu toate că este foarte posibil să câştige mai mulţi bani decât Danny. *Poate o să ajungă el să mă ajute pe mine,* îşi zice Danny. *Ei, cât de tare ar fi asta?*

Acum este la raionul de carne şi încearcă să se decidă dacă să ia unul sau două pachete cu câte o jumătate de kilogram de carne tocată de vită (e cea mai ieftină), când aude o voce din spate:

— Daniel Coughlin? Trebuie să-ţi mai pun câteva întrebări.

Jalbert. Normal că Jalbert este. Numai că, în seara aceasta, şi-a înlocuit sacoul ponosit cu un hanorac albastru, cu literele KBI imprimate deasupra inimii. Chiar dacă Danny nu are cum să vadă şi spatele hanoracului, ştie că acolo sunt imprimate aceleaşi litere, însă mai mari. Fireşte că Jalbert ar fi putut să se apropie discret de el şi să-i vorbească pe un ton normal. Dar la fel de bine ar fi putut să aleagă şi parcarea pentru scena asta pe care o face. Ceilalţi clienţi de la raionul de carne se uită curioşi la ei. Exact asta îşi doreşte Jalbert.

— V-am răspuns deja la toate întrebările, zice Danny, aruncând în cărucior un pachet cu jumătate de kilogram de carne, că doar trebuie să înceapă să facă economii. Dacă mai ai ceva de întrebat, trebuie să fie şi avocatul meu de faţă.

— Ai acest drept, spune Jalbert, la fel de tare ca să-l audă cel puţin jumătate din magazin.

Lui Danny i se pare acum că părul roşcovan al individului seamănă destul de bine cu un vârf de săgeată sau cu capătul unei suliţe ruginite. Ochii ăia adânciţi în orbite se holbează la Danny ca la o specie nouă de insectă.

— Ai dreptul la un avocat. Dar ai să-l aştepţi la secţia de poliţie.

La fel de tare – parcă ar avea un megafon în gât. Oamenii au început să se strângă la capetele

raionului de carne, unii prefăcându-se că-şi verifică listele de cumpărături, alţii căscând gura fără jenă.

— Sau putem discuta aici. Este alegerea ta.

Hm, aici, unde ne aude toată lumea, îşi zice Danny. *Ţi-ar conveni, nu?*

— Hai să facem un compromis. Ieşim şi discutăm afară.

Danny nu-i dă lui Jalbert ocazia să obiecteze, ci porneşte spre ieşire (înfrânându-şi dorinţa de a-l izbi în umăr când trece pe lângă el). Detectivul nu are cum să-l împiedice; Danny are are vreo douăzeci şi cinci de kilograme în plus faţă de el, iar Jalbert nu este înarmat – nu are decât insigna agăţată de curea. Şi legitimaţia atârnată de gât. Danny nu întoarce capul ca să se asigure că Jalbert vine după el.

Nici casieriţele nu-şi mai fac treaba acum. Pe două dintre ele Danny le ştie pentru că au învăţat la Liceul Wilder. Cunoaşte mulţi oameni care au învăţat la liceul ăla, pentru că numai acolo a lucrat el de când a plecat din Wichita. Uşile se deschid şi el iese în noaptea fierbinte. Abia acum îşi dă seama că nu l-a salutat nimeni în magazin, cu toate că s-a întâlnit cu destul de multe persoane cunoscute, printre care şi câţiva profesori.

Se întoarce cu faţa la Jalbert abia după ce trece dincolo de vitrinele luminate care dau spre trotuar.

— Mă hăituieşti.

— Îmi rezolv cazul. Hăituită a fost sărmana domnişoară Yvonne, nu tu. Tu ai hăituit-o şi ai ucis-o. Nu-i aşa?

— Am mai răspuns la întrebarea asta.

— Ţi-am verificat telefonul. Sunt multe discrepanţe în legătură cu locurile unde te-ai aflat. Vreau să mi le explici pe fiecare în parte. Dacă eşti în stare.

— Nu.

Jalbert ridică din sprâncenele – la fel de lânoase şi încâlcite ca părul care a început să-şi ia adio de la el. Lui Danny îi trece prin minte o idee năstruşnică: *M-o hăitui el, dar poate ca şi eu îi răspund cu aceeaşi monedă. Mi se pare că cearcănele alea pe*

care le are sub ochi sunt acum mai adânci şi mai negre.

— Nu? *Nu?* Nu vrei să te scoatem din cauză, Danny?

— Tu nu vrei. E ultimul lucru pe care ţi-l doreşti pe lumea asta.

Întinde degetul spre emblema galbenă cu KBI de pe pieptul hanoracului.

— Nu atrăgeai mai multă atenţie nici dacă ţineai un panou publicitar deasupra capului. Ia stai, ai slăbit un pic sau mi se pare mie?

Jalbert se străduieşte din greu să nu pară surprins de întrebarea asta total neaşteptată. Însă Danny are impresia că l-a şocat de-a dreptul. Să fie doar o iluzie? Poate.

— Nu vreau decât să completezi spaţiile rămase libere, Danny. Cât mai multe…

— Nu.

— În cazul ăsta, o să mă vezi foarte des. Ştii, da?

— De ce să nu fac testul poligraf? Mi-aţi dat înapoi camioneta şi voi putea să vin oricând mă chemaţi, din moment ce ai avut personal grijă să mă dea afară de la serviciu.

Jalbert îşi dezveleşte bonturile care-i ţin loc de dinţi. *Probabil mănâncă doar alimente foarte moi,* îşi spune Danny.

— Mi se pare interesant cum oamenii ca dumneavoastră – sociopaţii, asta vreau să zic – sunt capabili să dea vina pe ceilalţi pentru toate necazurile lor.

— Testul poligraf, domnule detectiv. Cum rămâne cu testul poligraf?

Jalbert flutură din mână de parcă ar vrea să alunge o muscă enervantă care vrea cu tot dinadinsul să i se aşeze pe nas.

— Sociopaţii fentează poligraful de cele mai multe ori. Este un fapt dovedit.

— Sau poate vă este teamă că ar arăta că spun adevărul.

— Douăzeci şi unu, spune Jalbert.

— Poftim?

— Nimic.

— Vă simţiţi bine?

Tare mult îi mai place lui Danny să-i pună întrebarea asta. Nu-i pasă cât de neobrăzată este, nu-i pasă cât de josnică este, pentru că el tocmai ce a fost făcut de râs în faţa oamenilor din oraşul lui. Mă rog, din fostul lui oraş.

— Tu ai ucis-o! nu se lasă Jalbert.

— Ba nu.

— Haide, mărturiseşte! Scapă de povara asta, Danny. Ai să te simţi mai bine. Nu suntem decât noi doi aici. Nu port niciun microfon, aşa că ai să poţi să negi mai târziu că mi-ai fi spus ceva. Fă-o pentru mine şi fă-o pentru tine. Descarcă-ţi sufletul!

— Nu am ce să mărturisesc. Am visat. M-am dus în locul unde era îngropată. Am anunţat poliţia. Asta-i tot.

Jalbert râde.

— Trebuie să recunosc că eşti extrem de încăpăţânat, Danny. Dar şi eu sunt.

— Uite ce zic eu: dacă tu chiar crezi că eu sunt criminalul, atunci arestează-mă, îi sugerează el, renunţând la orice politeţe.

Jalbert nu-i răspunde.

— Dar nu poţi, nu-i aşa? Pun pariu că ai discutat cu procurorul din Wilder City şi ţi-a spus că nu ai suficiente probe. Nici probe de natură criminalistică, nici probe video, nici vreun martor ocular. Nu ai decât declaraţia unui moş care m-a văzut la benzinăria aia, însă asta a fost în ziua în care am anunţat eu poliţia, deci nu are cum să-ţi fie de vreun folos. Una peste alta, domnule detectiv, cam eşti în budă.

Chestie destul de nostimă, îşi dă seama Danny, pentru că şi el tot în budă este. A avut Jalbert grijă de asta. Jalbert rânjeşte şi îl arată cu degetul. Rânjetul lui îi aminteşte lui Danny de semiluna din vis.

— Tu ai ucis-o! Eu ştiu asta, tu ştii asta, douăzeci şi opt. Danny îl anunţă:

— Acum o să intru să-mi termin de făcut cumpărăturile. Poţi să vii după mine, dacă aşa vrei. Nu te pot împiedica, iar răul a fost deja făcut. De când le-ai dat numele meu tipilor de la fiţuica aia.

Jalbert nu neagă şi nu intră înapoi în supermarket. Şi-a terminat treaba. Toată lumea se holbează la Danny. Unii clienţi chiar îşi trag repede cărucioarele la o parte din drumul lui.

29

Se întoarce la rulota lui din Dumbrava Stejarilor. Îşi scoate cumpărăturile din pungi. Şi-a îngăduit să-şi cumpere o cutie cu Nabisco Pinwheels – biscuiţii lui preferaţi – şi se gândea să mănânce câţiva în timp ce se va uita la televizor. Acum nu-i mai arde nici de televizor şi nici de biscuiţi. Crede că o să-i rămână în gât dacă va încerca să guste unul. Nu a mai fost atât de furios din gimnaziu, când s-a luat un băiat mai mare de el. Şi niciodată nu s-a mai simţit atât de… atât de…

— Atât de încolţit, murmură el.

Oare o să poată dormi la noapte? Doar dacă va reuşi să se calmeze. Şi vrea să se calmeze, vrea să-şi revină. Jalbert pare nedormit de multă vreme şi probabil că vrea ca şi Danny să-şi piardă somnul. *Haide, Danny, ce-ar fi să ai minţile vraişte de la oboseală şi stres? Ce-ar fi să nu te mai poţi stăpâni şi să faci o tâmpenie? Să sari la bătaie, de pildă? Să-mi tragi un pumn în barbă? Ia gândeşte-te cât de bine te-ai simţi după asta! Hai, încearcă!*

Oare există ceva care să-l mai liniştească? S-ar putea. Îşi scoate portofelul şi caută în el. A primit de la fiecare detectiv câte o carte de vizită cu numerele de telefon şi interiorul de la KBI pe o parte şi cu numerele de mobile pe cealaltă. Să le aibă pentru orice eventualitate. În cazul că se satură de aiureala aia neverosimilă cu visul şi se decide să le spună ce anume s-a întâmplat în realitate. Lasă în portofel cartea de vizită a lui Jalbert şi o sună pe Davis pe mobil. Îi răspunde imediat, dar abia o aude din

cauza zgomotelor din jurul ei – multe voci de copii care zbiară, imaginându-şi că aşa se cântă „Mulţi ani trăiască”.

— Bună seara, doamnă detectiv Davis! Danny Coughlin la telefon.

Tăcere de la celălalt capăt al firului, de parcă femeia nu ştie cum ar trebui să reacţioneze la acest apel primit la şapte seara de la suspectul principal în cazul pe care îl investighează. Danny crede că a luat-o prin surprindere, la fel cum l-a luat Jalbert pe el – chestie absolut echitabilă, dacă se gândeşte mai bine… cel puţin, în starea de draci pe care o are acum. Tăcerea se prelungeşte, iar Danny apucă să audă şi *cine să trăiască, Laurie să trăiască! La mulţi ani!* După care Davis îi spune:

— O secundă.

Apoi se adresează copiilor de la petrecere (aşa presupune Danny: că vocile sunt ale unor copii şi că acolo este o petrecere):

— Trebuie să răspund.

Corul de copii se aude tot mai încet – înseamnă că femeia se duce într-un loc mai liniştit, de unde să poată vorbi cu omul care a sunat-o din senin. Danny are câteva secunde în care să se gândească la verbe – pe care anume îl va folosi? *Am vorbit?* Nu. *Am discutat?* Nu, ăsta nu merge deloc. *M-a interogat?* Aşa a fost… dar tot nu merge. Apoi îi vine ideea cea bună.

— Cu ce te pot ajuta, Danny?

— Acum o jumătate de oră, partenerul tău m-a urmărit şi m-a atacat verbal la supermarket, unde mă dusesem la cumpărături.

Altă pauză. Apoi:

— Mai avem să-ţi punem nişte întrebări legate de locurile în care te-ai aflat în cele trei săptămâni care ne interesează. Eu am luat legătura cu fratele tău, care mi-a confirmat că ai fost la el în primul weekend al lunii iunie. Suferă cumva de autism?

Danny şi-ar dori s-o întrebe dacă l-a supărat pe Stevie – se supără foarte repede atunci când iese din

zona lui de confort –, dar nu vrea să o lase să-l îndepărteze de la subiect.

— Nu mai purta sacoul ăla negru, ci un hanorac cu sigla KBI şi pe piept şi pe spate. N-avea megafon la el, dar nici nu-i trebuia, că răcnea să trezească şi morţii. Joi seara magazinul ăla nu-i prea aglomerat, dar ăia care erau acolo au auzit tare şi clar toată istoria. Şi m-au văzut foarte bine – şi din faţă, şi din profil.

— Eşti puţin cam paranoic, Danny.

— Care-i paranoia când treizeci de oameni cască gura la tine în timp ce eşti agresat verbal? Când mi-am dat seama de intenţiile lui, l-am convins să ieşim din magazin. Şi ştii ceva? N-a avut nicio întrebare de pus. Când am ajuns pe trotuar, a luat-o de la capăt cu acelaşi refren: că mărturiseşte, că tu ai făcut-o, că o să te simţi mai bine după aia.

— Dar ai să te simţi mai bine, îi zice ea, pe un ton serios. Are dreptate.

— Te-am sunat ca să-ţi pun *eu* câteva întrebări.

— Nu sunt obligată să-ţi răspund, Danny. Tu eşti obligat să-mi răspunzi mie.

— Stai puţin, că întrebările mele nu au nicio legătură cu cazul. Mai bine zis, nu au nicio legătură directă. Mai degrabă, sunt întrebări de natură procedurală. Prima este asta. Dacă ai fi fost îmbrăcată cu un hanorac de uniformă, *tu* m-ai fi acostat în supermarket şi te-ai fi asigurat că toată lumea aude ce-mi spui?

Davis nu-i răspunde.

— Zău, doamnă, e o întrebare uşoară! M-ai fi făcut de râs în faţa vecinilor mei?

De data aceasta reacţia ei este promptă şi furioasă – chiar dacă îi vorbeşte cu glas scăzut, să nu o audă copiii.

— Tu ai făcut ceva mult mai rău! Ai *violat-o* pe Yvonne Wicker. Ai *ucis-o!*

— Păi, cum rămâne cu prezumţia de nevinovăţie, doamnă detectiv Davis? Eu doar am găsit cadavrul. Iar o luăm de la capăt? Iar ne învârtim în jurul cozii? Ce spui dumneata n-are nicio legătură cu ce

te întreb eu. Să repet, că poate nu m-ai înţeles: te-ai fi purtat la fel ca Jalbert, mai cu seamă că nu avea nicio întrebare nouă pentru mine? Nicio probă?

Aude acum – dar foarte slab – larma petrecerii. Şi o aude pentru că Davis are nevoie de ceva timp până să-i răspundă.

— Fiecare detectiv are propriile lui tehnici de lucru.

— Ăsta-i răspunsul dumitale? Femeia râde nervos.

— Nu eu sunt în boxa acuzaţilor. Tu nu ai dreptul să mă interoghezi pe mine. Din moment ce nu ai nimic important de zis, o să închei acum această…

— Numele Peter Andersson îţi spune ceva? Andersson cu doi de „s”.

— De ce mi-ar spune?

— Pentru că este ziarist la o fiţuică gratuită care se cheamă *Plains Truth.* Fiţuica asta a făcut public numele tinerei Wicker. *Asta* este procedura uzuală? Să comunici presei numele victimelor înainte de a le anunţa familia?

— Dar… i-am *anunţat* familia!

Bine măcar că acum Davis pare cât de cât neliniştită.

— Încă de săptămâna trecută!

— Dar *Telescope* nu ştia numele. Sau poate îl ştia, dar nu l-a publicat. Nu l-a publicat decât *Plains Truth.* Şi numele meu? A apărut şi el în fiţuica aia. Scrie cumva în regulamentul KBI că trebuie să daţi presei numele oamenilor care nu au fost acuzaţi de nimic?

Din nou se aşterne tăcerea la celălalt capăt al firului. Danny aude un pocnet slab. Îşi spune că s-o fi spart unul dintre baloanele din camera unde se distrează copiii.

— Numele tău? Pretinzi că ţi l-au publicat?

— Ia-ţi un exemplar de la orice prăvălie şi convinge-te singură. Şi ştim amândoi foarte bine cine l-a divulgat, nu? Şi ştim şi de ce. Nu are nicio probă concretă, doar o poveste pe care refuză să o creadă. Pe care nu e în stare să o creadă. Nu are

suficientă imaginaţie ca să o creadă. Nici tu nu crezi, dar măcar tu nu ai dat numele meu singurei fiţuici care ar fi fost de acord să-l publice. Ăsta-i motivul pentru care te-am sunat.

— Danny, îmi…

Dar se întrerupe brusc, înainte să spună *pare rău.* Danny nu ştie precis că asta ar fi urmat să-i zică, dar este destul de sigur.

Davis o ia de la început:

— Oricine ar fi putut să dea numele tău acelei publicaţii. Cel mai probabil, vreunul dintre vecinii tăi din parcul de rulote. Este de-a dreptul absurdă ideea că Frank Jalbert te-ar hărţui.

— Oare?

— Da, aşa este.

— Hai să-ţi spun ce ştiu eu despre *Plains Truth,* zice Danny Am luat un exemplar când mă întorceam acasă de la lucru. Este penultima mea zi de muncă. Am fost dat afară. Tot vouă trebuie să vă mulţumesc şi pentru asta.

Femeia nu comentează în niciun fel.

— Maculatura aia e plină de reclame şi are doar câteva ştiri locale… plus articole despre tot felul de infracţiuni, sunt înnebuniţi după astea. De la un simplu furt al vacii nu ştiu cui şi până la incendieri premeditate.

— Ascultă, Danny, mi se pare că discuţia asta a durat destul de mult.

Dar el continuă:

— La *Plains Truth* nu lucrează niciun ziarist de investigaţii. Nu umblă nimeni de acolo după ştiri despre scandaluri şi cazuri de corupţie. Andersson şi încă vreo câţiva ard gazul de pomană şi aşteaptă să vină ştirile la ei. În situaţia de faţă, numele lui Wicker şi numele meu. Cineva a sunat la redacţie şi le-a dat numele astea.

— Îţi dai seama că nu am cum să aflu cine a fost persoana respectivă, dacă asta vrei să mă rogi. Ziariştii îşi protejează sursele.

Danny râde:

— Tare nostimă eşti! Le zici *ziarişti* ălora de la fiţuica asta! La fel de bine ai putea să zici că este un viitor Einstein un puşti de clasa a V-a, care habar n-are să facă cea mai simplă adunare. Eu cred că Peter Andersson o să-ţi dea un nume, presupunând că îl ştie. Nu trebuie decât să-l presezi puţin. Aşa cum ai făcut cu mine.

Tăcere, dar Davis nu a închis telefonul. Danny încă aude zgomotele petrecerii, dar foarte stins. Oare Laurie este fiica ei? Nepoata?

— *Un* nume, nu *numele,* continuă Danny. Dacă – şi-l subliniez pe *dacă* – Andersson a vrut să ştie cu cine stă de vorbă, este foarte posibil ca Jalbert să-i fi răspuns că este un simplu poliţist de la secţia din Manitou sau de la rutieră. Şi să fi închis imediat. Un ziar respectabil nu ar fi publicat o informaţie anonimă fără s-o fi verificat în prealabil din altă sursă, dar ăştia au făcut-o bucuroşi, fără să le pese de consecinţe. El a fost, doamnă detectiv. Sunt convins de asta şi cred că şi tu ştii că el a fost.

— La revedere, Danny! Să nu mă mai suni decât dacă ai de gând să-ţi recunoşti fapta.

A venit momentul ca Danny să mai încerce ceva. Ştie că merge la nimereală, dar trebuie să o facă.

— L-ai auzit vreodată spunând aiurea tot felul de numere? În timpul discuţiei? Numere fără niciun fel de legătură cu nimic?

Niciun răspuns.

— Să înţeleg că nu vrei să vorbeşti despre asta? În regulă. Te rog, urează-i sărbătoritei…

Dar nu mai are pe cine să roage să-i transmită urarea. Davis a închis.

Îl sună imediat pe Stevie în Boulder. Fratele lui răspunde pe acelaşi ton şi cu aceleaşi cuvinte ca întotdeauna – parcă ar fi un mesaj înregistrat:

— Aţi sunat la Steven Albert Coughlin.

— Bună, Stevie, sunt…

— Ştiu, ştiu, râde Stevie. Eşti Danny-Danny-hai-cu-renii-că-ne-prinde-toiul-iernii. Ce mai faci, fratele meu?

Danny nu mai are nevoie să-l întrebe absolut nimic. Îi este clar că Ella Davis nu i-a spus lui Stevie că fratele lui mai mare este suspect de crimă. Detectiva a fost… atentă? Poate mai mult decât atât. Poate *diplomată* este cuvântul pe care îl caută. Danny nu vrea să-i placă de ea, parcă o place un pic pentru felul în care s-a purtat.

Stevie are anumite competenţe deosebite şi – de-a lungul timpului – a învăţat şi să se descurce în preajma altor oameni, însă este extrem de fragil din punct de vedere emoţional.

— Bine fac, Stevie. Te-a sunat cumva prietena mea, Ella Davis?

— Da, doamna aia. Mi-a zis că-i detectiv de poliţie şi că tu o ajuţi să rezolve un caz. Ajuţi poliţia să rezolve un caz, Danny-Danny-hai-cu-renii?

— Mă străduiesc, răspunde el şi schimbă repede subiectul.

Vorbesc în continuare despre Nederland, micuţa localitate montană de la sud-vest de Boulder, unde îi place lui Stevie să meargă în excursie în weekend. Vorbesc despre ceaiul dansant unde s-a dus Stevie cu prietena lui, Janet, şi despre cum s-au sărutat de trei ori pe drumul spre casă. Nu se ştie cine a dat muzica prea tare şi Stevie strigă la persoana respectivă să o dea mai încet, lucru pe care nu l-ar fi făcut niciodată în adolescenţă; pe vremea aceea doar ar fi început să-şi dea cu pumnii în cap până când l-ar fi oprit cineva.

Danny îi spune că trebuie să închidă. I-a trecut mare parte din furia de mai devreme. Întotdeauna se calmează când stă de vorbă cu Stevie. Fratele lui îi răspunde că bine, după care rosteşte replica obişnuită de final:

— Întreabă-mă ceva!

Danny este pregătit:

— Cafea Folgers Special Roast.

Stevie râde. Scoate nişte sunete minunate, nişte sunete pline de bucurie. Stevie nu ştie să simuleze fericirea – când este fericit, este fericit şi cu asta, basta.

— Raionul 5, raftul de sus, la dreapta când te duci spre raionul de carne, doisprezece dolari şi nouă cenţi. Şi se cheamă „Classic Roast".

Acum coboară vocea, de parcă cine ştie ce secret vrea să-i împărtăşească:

— Folgers Special Roast nu se mai produce.

— Bravo, Stevie! Acum chiar trebuie să închid.

— În regulă, Danny-cu-renii. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Se bucură că Davis a vorbit cu Stevie. Simplul gând că ar fi putut s-o facă Jalbert – simplul gând că Jalbert s-ar fi putut apropia în vreun fel de fratele său – îl scoate din minţi pe Danny.

30

Ella Davis îşi vâră telefonul în buzunarul de la pantaloni şi se întoarce la petrecere. Sora ei împarte farfurii cu tort şi îngheţată celor şase fetiţe cu coifuri multicolore. Fiica lui Davis, sărbătorita şi vedeta petrecerii din această seară, tot aruncă priviri curioase şi lacome spre mormanul de cadouri de pe bufet. Laurie împlineşte astăzi opt ani. Darurile vor fi deschise curând şi la fel de curând vor fi date uitării – poate cu excepţia Adorei, păpuşa care a costat-o pe Davis patruzeci de dolari, câştigaţi cu sudoarea frunţii. Fetiţele, pline de energie de la consumul de dulciuri şi abia aşteptând să înceapă distracţia, se vor juca în living şi ţipetele lor vor umple întreaga locuinţă a surorii ei. Pe la opt li se va face somn în timp ce se uită la televizor, la a nu ştiu câta reluare a filmului *Regatul de gheaţă.*

— Cine era? o întreabă sora ei. Ceva în legătură cu cazul?

— Da.

S-a răsturnat deja o farfurioară cu îngheţată. Mitzi, căţeluşa beagle a Reginei, o înfulecă imediat.

— *El a* fost, nu-i aşa? şopteşte Regina. Coughlin?

După care revine la tonul normal:

— Foloseşte furculiţa, Olivia!

— Nu, o minte Davis.

— Când o să-l arestaţi?

— Nu şti…

— *Pe CINE să arestezi?* zbiară una dintre fetiţe.

O cheamă Mary sau Megan. Ella nu mai ţine minte.

— *Pe CINE, pe CINE, pe CINE?*

— Pe nimeni, îi răspunde Regina. Vezi-ţi de treaba ta, Marin!

— Nu ştiu, Reg. Decizia asta nu intră în atribuţiile mele.

După ce toată lumea a primit şi tort şi îngheţată, iar fetiţele încep să mănânce, Davis se scuză şi iese în curtea din spate ca să fumeze o ţigară. Şi să se gândească. O supără ideea că Frank l-a abordat pe Coughlin la magazin, atrăgând asupra lui atenţia tuturor clienţilor şi angajaţilor. La fel de bine le-ar fi putut spune: *El este criminalul, el a ucis-o pe fata aia, uitaţi-vă bine la el!* Şi mai mult o supără ideea că Jalbert ar fi putut să divulge numele lui Coughlin singurei publicaţii care l-ar fi tipărit. Nu vrea să creadă că a făcut-o şi nici nu prea crede, dar nu are niciun strop de îndoială că lui Frank i s-a pus pata pe Coughlin. Că este obsedat de omul ăsta. *Nu, nu-i corect,* se contrazice ea în gând. *Corect e să spun că este* dedicat trup şi suflet rezolvării cazului.

Dar cel mai tare şi mai tare o supără Coughlin. *Chiar* că a părut uşurat atunci când Frank i-a zis că au probele ADN şi n-a avut absolut nimic împotrivă să le oferă o mostră din propriul ADN ca să le poată compara. A *ştiut* că ea îl minte în legătură cu amprentele fetei descoperite pe bordul camionetei lui. Dar poate le ştersese şi aşa a ştiut că nu mai era nimic acolo. Sau poate a ştiut pentru că Wicker – „sărmana domnişoară Yvonne”, cum îi zice Jalbert – nu s-a aflat niciodată în cabina camionetei; poate i-a înfăşurat cadavrul într-o prelată şi a pus-o în spate. Dacă a scăpat cumva de prelata aia, aşa s-ar explica de ce nu au găsit niciun fir de păr, nicio amprentă sau nicio urmă de ADN în camionetă. Dar de ce să scape de prelată, când ar fi putut s-o îngroape *în ea?*

Sau poate Yvonne Wicker nu a fost niciodată în camionetă – nici în cabină şi nici în spate.

Nu, refuz să cred aşa ceva.

De asemenea, Coughlin s-a oferit să facă testul poligraf, mai avea puţin şi se ruga de ei în genunchi să-l ducă să facă testul. Frank nu a fost de acord şi a avut motive întemeiate să nu fie de acord, dar…

Sora ei iese din casă.

— Laurie o să-şi deschidă cadourile, spune ea pe un ton uşor înţepat. Nu vrei să participi şi tu?

Cum rămâne cu prezumţia de nevinovăţie, doamnă detectiv Davis?

— Ba da, zice Ella şi îşi stinge ţigara. Normal că vreau.

Reggie o ia de după umeri.

— Nu prea pari în apele tale, draga mea. *El* a fost la telefon?

— Da, oftează Davis.

— Susţinea sus şi tare că-i nevinovat?

— Da.

— Ai să te simţi mai bine când o să ajungă după gratii, nu?

— Da.

Mai încolo, după ce fetiţele şi-au pus pijămăluţele şi s-au îngrămădit pe podeaua livingului ca să asculte, la fel de captivate ca întotdeauna, cântecul „După-atât amar de vreme”[35], al surorilor Elsa şi Anna, Ella o întreabă pe Reggie dacă a avut vreodată vreo experienţă paranormală. De exemplu, un vis care apoi s-a adeverit.

— Eu nu, dar Ida, prietena mea, a visat că Horst o să facă infarct şi chiar *a făcut,* două săptămâni mai târziu.

— Pe bune?

— Da!

— Deci tu crezi că sunt posibile asemenea lucruri.

Reggie se gândeşte bine, apoi îi răspunde:

— Nu cred că Ida m-a minţit, dar poate că aş fi crezut-o şi mai mult dacă mi-ar fi povestit visul

înainte de infarctul lui Horst. Deşi, la cât de gras este, nu s-a mirat nimeni când a păţit ce a păţit. Uită-te la fătuca ta, Els! Uite cât de mult îi place păpuşa aia!

Laurie o strânge tare la piept pe Adora, păpuşa cu păr castaniu. Davis se uită, dar vede cu totul şi cu totul altceva: vede un lan de porumb. În lanul ăsta este Danny Coughlin, care o înjunghie pe Yvonne Wicker iar şi iar şi iar, după care se urcă peste ea şi o violează, cu toate că tânăra sângerează foarte tare, cu toate că tânăra este în pragul morţii. Davis şi Jalbert ştiu că totul s-a petrecut acolo, pentru că au găsit mătase de porumb în părul fetei.

Dacă a făcut asta, atunci merită absolut toate acuzaţiile lui Frank, îşi spune ea. Şi, în timp ce stă cu sora ei în pragul uşii, îşi dă seama că este pentru prima oară când foloseşte cuvântul *dacă* – cuvântul acesta periculos şi trădător… da, şi trădător.

Mai este ceva şi este dispusă să recunoască – dar numai faţă de ea însăşi – că asta a tulburat-o cel mai tare. *L-ai auzit vreodată spunând aiurea tot felul de numere? În timpul discuţiei? Numere fără niciun fel de legătură cu nimic?* Da, Frank chiar a făcut asta de câteva ori, parcă şi mai des de când au început să lucreze la cazul Wicker. Probabil că nu înseamnă nimic, dar a slăbit destul de mult şi este atât de obsedat de Coughlin…

Nu mai folosi cuvântul ăsta! Nu este obsedat, *este* dedicat trup şi suflet rezolvării cazului. *Este apărătorul lui Wicker, vrea să îi facă dreptate.*

Dar dacă totuşi cuvântul corect este… *dacă?*

31

Cam pe la jumătatea drumului înapoi la Lyons, Jalbert intră în parcarea cu asfaltul crăpat şi spart din faţa unui centru comercial lăsat în paragină. Are senzaţia că o să explodeze dacă nu se dă imediat jos din maşină ca să numere puţin. Nu s-a înnoptat încă – este vară şi se întunecă târziu, cam pe la nouă. Nu

prea departe de locul unde a oprit el, nişte fetiţe se distrează uitându-se la *Regatul de gheaţă.*

— Trage de timp, şopteşte Jalbert. Nemernicul ăla trage de timp şi mă scoate din minţi.

Capul! Cât de tare îl doare capul! Îşi trece degetele ambelor mâini prin ciuful în formă de săgeată. Îşi simte pielea capului udă de transpiraţie. Trebuie neapărat să numere. Număratul o să-l liniştească. Întotdeauna îl linişteşte. O să facă turul scaunelor când se va întoarce în apartamentul lui de două camere de la hotelul Celebration Centre. Pentru că n-o să fie în stare să doarmă dacă nu face şi turul scaunelor. Jocul de altădată, inventat ca un fel de leac împotriva plictiselii, a devenit ceva fără de care nu mai poate trăi.

Se apropie de uşa unei case de amanet – şi aceasta abandonată, şi aceasta într-o stare jalnică. Treizeci şi trei de paşi, adică şaptesprezece şi şaisprezece. Se întoarce – cincisprezece şi paisprezece. Se duce din nou spre casa de amanet: treisprezece, doisprezece, unsprezece paşi – ultimii trei foarte mici, pentru că totalul trebuie să fie treizeci şi şase. Începe să se simtă mai bine. Zece paşi, nouă, opt şi şapte îl aduc înapoi la maşină. Strânge pumnul şi dă cu el în capotă de douăzeci şi una de ori, numărând în şoaptă loviturile.

Deocamdată nu îl poate aresta pe Coughlin. Nu procurorul i-a interzis-o, ci directorul KBI. Jalbert este de acord că directorul are dreptate, deşi nu-i convine deloc. Sigur că-i absurdă povestea aia cu visul, dar, fără nicio probă concretă, chiar şi un avocăţel de provincie ca Edgar Ball ar putea să-l convingă pe judecător să respingă un asemenea caz.

Sau poate că *nu.* Dacă procurorul comitatului ar fi atât de prost şi ar accepta cazul şi s-ar ţine procesul, Coughlin ar fi declarat nevinovat şi nu ar putea să fie din nou judecat pentru aceeaşi infracţiune: aşa scrie în lege. Caz închis. Jalbert trebuie să găsească o modalitate prin care să-l facă pe Coughlin să-şi dea arama pe faţă, astfel încât toată lumea să-l poată vedea pe psihopatul care se

ascunde în spatele acelei măşti inocente, în spatele declaraţiilor lui cum că ar fi nevinovat. Trebuie să-l preseze, să-l încolţească. Trebuie să strângă şurubul. Jalbert se hotărăşte acum să dea ocol centrului comercial. Începe să numere de la unu. La douăzeci şi şase (cu un total de 351), ajunge din nou în faţă şi vede lângă Fordul lui fără însemne o patrulă de poliţie, cu semnalele luminoase în funcţiune. Prin staţia de emisie de la umăr, un agent transmite la secţie numărul de înmatriculare al maşinii. Aude paşii lui Jalbert şi se întoarce, ducând instinctiv mâna la revolverul Glock de la centură. Apoi vede iniţialele KBI de pe hanoracul detectivului şi se relaxează.

— Bună seara, domnule! V-am văzut maşina aici şi…

— Şi ţi-ai făcut datoria. Ai vrut să verifici. Douăzeci şi şase. Foarte bine. Acum am să-mi bag mâna în buzunar şi am să-mi scot legitimaţia.

Agentul clatină din cap şi zâmbeşte.

— Nu este nevoie. Sunteţi Frank Jalbert, da?

— Da.

Îi întinde mâna. Agentul i-o strânge şi i-o scutură uşor de trei ori – numărul corect.

— Cum te numeşti, agent?

— Henry Calten, domnule. Dumneavoastră anchetaţi uciderea acelei fete, da?

— Da, tânăra Yvonne, răspunde Jalbert, clătinând cu tristeţe din cap. Sărmana domnişoară Yvonne. Am oprit aici ca să mă mai dezmorţesc puţin şi să mă gândesc cum ar fi mai bine să procedez în continuare.

— Tipul ăla care a descoperit cadavrul e vinovatul, spune agentul Calten. Părerea mea.

— Şi a mea, agent, dar nu mai vrea să declare absolut nimic, spune Jalbert, clătinând iarăşi din cap. Sincer vorbind, mi se pare că râde de noi.

— Îmi pare rău.

— Trebuie să-l presăm. Să găsim o metodă prin care să strângem şurubul.

— Vă las acum să vă gândiţi în linişte, spune Calten. Dar, ştiţi ceva? Dacă vă pot fi de folos în vreun fel… ştiu că-i puţin probabil, dar…

— Nu chiar, zice Jalbert. Orice este posibil în lumea asta. Şaisprezece.

Calten se încruntă.

— Poftim?

— Un număr plăcut, atâta tot. Că tot a venit vorba, dă-mi numărul tău de telefon.

Calten se entuziasmează:

— Sigur că da, imediat.

Scoate din buzunarul de la piept o carte de vizită cu logoul poliţiei rutiere din Kansas şi notează pe spatele ei numărul telefonului personal.

— Ştiţi… mă gândeam să încerc şi eu să mă angajez la KBI.

— Câţi ani ai? îl întreabă Jalbert, luând cartea de vizită.

— Douăzeci şi patru.

— De trei ori opt, bravo! Vrei un sfat de la mine? Nu aştepta prea mult. Nu amâna. O noapte bună îţi urez!

— O noapte bună şi dumneavoastră! Şi… dacă v-aş putea ajuta cumva…

— O să ţin minte. S-ar putea chiar să te sun.

Agentul Calten vrea să se urce în maşină, se opreşte şi se uită la Jalbert cu un zâmbet fioros.

— Prindeţi-l, domnule detectiv!

— Exact asta intenţionez.

32

Odată ajuns la hotel, Jalbert se opreşte la recepţie şi întreabă dacă au scaune pliante. Recepţionerul spune că da, în sala de conferinţe. Jalbert îl roagă să-i trimită trei la camera 521.

— Ba nu, o să le iau singur, se răzgândeşte Jalbert şi se duce în sala respectivă.

Sunt vreo zece, poate şi mai multe asemenea scaune sprijinite de perete, aşa că îşi ia patru. Patru este un număr bun, mai bun decât trei. Greu de spus

care ar fi motivul, dar numerele pare sunt mai tari decât alea impare. Cu câte două în fiecare mână, se duce la ascensor, prefăcându-se că nu bagă în seamă privirea mirată a recepţionerului.

Desface două scaune şi le pune în micuţul living, iar pe celelalte două le pune în dormitor. Acum are opt scaune (pentru că pune la socoteală şi patul şi colacul de toaletă). Suma numerelor de la unu la opt inclusiv este treizeci şi şase, de la unu la douăzeci şi patru inclusiv este trei sute, de la unu la patruzeci inclusiv este opt sute douăzeci. Oamenii *(cei mai mulţi* oameni) nu ar înţelege, dar ce face el acum este un lucru absolut minunat, un fel de schemă piramidală care îţi aduce o mulţime de beneficii – dar nu în bani, ci în limpezimea minţii.

Nu mai are mult şi termină al cincilea tur de scaune. Dar deja ştie care-i va fi următoarea mişcare. Strânge scaunele aduse din sala de conferinţe şi le pune bine lângă micuţul birou. S-ar putea să-i mai fie de folos şi cu altă ocazie. Îşi scoate valiza de sub pat şi o deschide. Ia din buzunar o pereche de mănuşi din latex, apoi le pune. A venit momentul să preseze. Îi dă telefon agentului Calten. A venit momentul să strângă încă puţin şurubul.

33

Înainte de zorii zilei de vineri din săptămâna infernală, pe Danny îl trezeşte un zăngănit puternic, urmat de zgomotele unui motor de maşină cu amortizorul defect, ori fără amortizor. Se uită la ceasul de pe noptieră şi vede că este 2:19. Se dă jos din pat, ia lanterna pe care o ţine pentru situaţiile în care cade curentul, şi se duce la geamul camerei de zi. Nu vede nimic afară – doar un roi de fluturi de noapte care se rotesc în jurul felinarului dintre biroul administraţiei şi spălătorie. Toată lumea doarme buştean în parcul de rulote „Dumbrava Stejarilor” (unde însă nu creşte niciun stejar).

Zăngănitul ăla puternic nu l-a trezit decât pe el, pentru că doar lui îi era *adresat.*

Danny deschide uşa de la rulotă. Mai uită câteodată s-o încuie noaptea, dar probabil că va trebui să fie mai atent acum, după povestea aia cu *Plains Truth* şi după circul făcut de Jalbert seara trecută în supermarket. Coboară treptele din beton, îşi aprinde lanterna şi se uită în jur după sursa acelui zgomot. O găseşte destul de repede. O crăpătură în învelişul din aluminiu al rulotei, chiar sub geamul din sticlă jivrată al băii. Danny bănuieşte că geamul ăla îl ţintea musafirul lui nocturn.

Vede o pată roşiatică în partea cea mai adâncă a crăpăturii. Danny coboară lanterna şi descoperă o cărămidă pe pietrişul din faţa rulotei. O cărămidă de care este prinsă cu sârmă o bucată de hârtie. Ştie că este un bilet şi ştie ce scrie în el, dar tot se lasă pe vine şi îl desface. Mesajul este scurt, scris cu carioca neagră sau cu creion negru.

PLEACĂ DE AICI CRIMINAL BLESTEMAT. SAU AI SĂ REGREŢI.

Primul gând al lui Danny este: *Nici în ruptul capului.* Urmează al doilea: *Pe bune? Se filmează? Cine eşti, Clint Eastwood?*

Însă acum, plecarea din Manitou nu pare doar logică, ci şi ispititoare. Pentru că uite-l cum stă la două noaptea în faţa rulotei, cu un bilet de ameninţare într-o mână şi cu cărămida/poştaş la picioare. Prietena lui, Becky – prietenă şi parteneră de sex ocazional – a terminat-o cu el şi o să facă tot posibilul să o împiedice pe scumpa şi drăgălaşa DJ să se mai apropie vreodată de el, de parcă ar vrea s-o ferească de un bolnav de ciumă bubonică. Plus că şi-a pierdut şi slujba. Başca jumătate din oraş pare să fi făcut Covid. Nu-i convine deloc ideea că este izgonit la fel cum a fost Cain după ce şi-a ucis fratele – numai că, hai să fim serioşi, parcul ăsta de rulote nu are nici în clin, nici în mânecă cu Raiul. Poate că a venit vremea să afle cum s-ar simţi în Colorado. Crede că lui Stevie i-ar plăcea să-l ştie lângă el.

Se întreabă dacă nu cumva era Mustangul lui Pat Grady maşina aia zgomotoasă pe care a auzit-o mai devreme. Poate că aia era. Dar ce mai contează acum?

Danny intră în rulotă şi se culcă la loc. Dar, mai întâi, are grijă să încuie uşa.

34

În ultima lui zi de lucru în calitate de angajat al Inspectoratului Şcolar Wilder, Danny mută cărţile din depozit în fosta cancelarie, care acum a fost transformată în sala folosită de catedrele de istorie şi engleză. Cărţile vor rămâne acolo până în septembrie, când vor fi distribuite elevilor la începutul cursurilor… şi când Danny speră că se va afla cât mai departe posibil de comitatul Wilder.

Jesse vine repede pe coridorul dinspre aripa cea nouă, unde a curăţat plintele. Dă nas în nas cu Danny chiar în faţa bibliotecii şi îi spune:

— Vezi că vine poliţistul ăla care a mai fost aici. Ăla cu părul… caraghios.

Şi Jesse îşi freacă două degete de frunte, încercând să descrie frizura de Dracula a lui Jalbert.

— Am văzut că şi-a lăsat maşina în spate.

— Femeia e cu el?

— Nţ! E singur.

— Mulţumesc, Jesse.

— Chiar că i s-a pus pata pe tine, nu?

— O să vin să te ajut după ce duc toate cărţile astea la locul lor.

Dar Jesse nu se lasă.

— N-o să te aresteze, nu?

Danny schiţează un zâmbet cam strâmb.

— Nu cred că are suficiente probe şi asta îl scoate din minţi. Haide, du-te şi vezi-ţi de treabă! Să muncim cu spor în ultima noastră zi aici!

Jesse pleacă. Jalbert este în holul de la intrare, tot cu ochii la vitrina cu trofee, la fel ca prima dată. Într-o mână ţine ceva ce seamănă cu un ziar făcut sul.

Poate vrea să-mi tragă o bătăiţă cu el, îşi zice Danny. Amuzant gând, dar nu-i poate alunga din suflet spaima pe care o simte la vederea lui Jalbert. Ştie că exact asta este intenţia detectivului. Danny nu vrea să-i fie teamă, nu vrea să-i facă pe plac, dar nu poate. Se întâlnesc la jumătatea coridorului.

— Te-ai distrat pe 4 Iulie? vrea să ştie Jalbert.

Danny îi ignoră întrebarea.

— Ce cauţi aici de unul singur?

Şi, spre marea lui mirare, detectivul chiar catadicseşte să-i răspundă.

— Fetiţa partenerei mele nu se simte bine. Probabil a mâncat prea mult tort şi prea multă îngheţată. Vreau să vii după-amiază la Great Bend.

— Mă arestezi?

Jalbert îşi dezveleşte bonturile.

— Nu încă. Trebuie să dai o declaraţie oficială. Pentru dosar. Despre *visul* pe care spui că l-ai avut. Odată ce *visul* tău va ajunge în atenţia opiniei publice, sunt sigur că o să se bată pe tine toate posturile de televiziune. O să ai parte de toată publicitatea la care ai *visat* tu vreodată. Păcat că Jerry Springer[36] a murit, că te-ai fi potrivit de minune cu toate curvele şi toţi rataţii care veneau în emisiunea lui.

— Tocmai tu mă acuzi că aş fi avid de publicitate? Tocmai tu, care ai dat numele meu presei? Îmi imaginam eu că eşti un om josnic, dar nici chiar în halul ăsta.

— Nu am fost eu, spune Jalbert, continuând să zâmbească. Nu fac aşa ceva. Probabil a fost vreunul dintre vecinii tăi.

Danny i-ar putea spune acum că unul dintre vecinii lui (sau poate Pat Grady) a aruncat noaptea trecută cu o cărămidă în rulotă, ba chiar îi poate arăta şi biletul de ameninţare (că îl are în buzunar), dar ştie prea bine că n-ar avea niciun rost.

Aşa că îl întreabă pe Jalbert de ce a aşteptat atâta timp până să-i ceară o declaraţie scrisă.

— Pentru că sperai la mai mult, nu? Pentru că îţi doreai o mărturisire, nu o declaraţie. Numai că şefilor tăi nu le-ar conveni prea mult mărturisirea mea. Ia gândeşte-te la asta, domnule detectiv Jalbert. Nu ştiu nici unde a fost înjunghiată, nici de câte ori, nici cu ce.

— Te apucase un delir ucigaş, spune Jalbert.

Crede în vinovăţia lui Danny cu acelaşi fanatism cu care mama lui Danny credea în Isus Mântuitorul pe vremea când trăia.

— Este o manifestare obişnuită a maniacilor cu tendinţe criminale. Asta-i o expresie mai veche, probabil considerată discriminatorie în vremurile de acum, dar mie îmi place. Te descrie perfect.

— Nu eu am omorât-o. Eu doar am găsit-o.

Din nou Jalbert îşi dezveleşte cioturile.

— Mai bine spune-mi povestea cu Moş Crăciun, Danny. Tare mult îmi place.

— Termin programul la ora patru. Asta înseamnă că nu pot să ajung în Great Bend mai devreme de şase şi jumătate, dacă merg cu viteza legală. Şi exact asta intenţionez să fac.

— Am să te aştept. O să fie şi Ella Davis acolo. Şi ea o să te aştepte. Pe de altă parte, ai putea să pleci puţin mai devreme, că doar este ultima ta zi de lucru.

Danny s-a săturat până peste cap de individul ăsta.

— Cred că ai vrea să vezi şi asta, adaugă Jalbert şi desface ziarul.

Este *Oklahoman.* Detectivul îl deschide, caută o anumită pagină, o găseşte, îi dă ziarul lui Danny. Titlul articolului este FATA ASASINATĂ SE ÎNTOARCE ACASĂ. Dedesubt este o fotografie. Asta vrea Jalbert să vadă. Iar Danny crede că acesta este adevăratul motiv pentru care Jalbert a venit la el.

În fotografia aceea este înfăţişată chintesenţa suferinţei omeneşti. Tatăl lui Yvonne Wicker îşi ţine în braţe soţia, care şi-a îngropat faţa în cămaşa lui. Bărbatul ţine capul ridicat spre cer. Colţurile gurii i s-au strâmbat într-o grimasă de durere. I se văd tendoanele încordate ale gâtului. Ţine ochii strâns închişi. În spatele lor, lângă un Cadillac lung şi negru, pe latura căruia scrie SERVICII FUNERARE HEARST, este un tânăr îmbrăcat cu o geacă de liceu, cu sigla unei echipe sportive pe piept. Pe cap are o şapcă de baseball. Nu i se vede prea bine

chipul din cauza cozorocului. Danny presupune că este fratele mai mic al lui Yvonne.

I se pare că se uită la ceva ce nu se vede decât rareori în filmele şi serialele mult prea superficiale pentru aşa ceva: birul pe care ţi-l cere viaţa. Tăvălugul suferinţei şi absurditatea pierderii. Cenuşa.

I se umplu ochii de lacrimi. Se mai uită o dată la fotografie şi la titlul FATA ASASINATĂ SE ÎNTOARCE ACASĂ, apoi se uită la Jalbert. Şi este şocat să vadă că *zâmbeşte.*

— Ia te uită! Asasinul plânge! Ca într-o operă italienească!

Lui Danny îi vine să-i tragă un pumn. În mintea lui chiar i-l *trage,* îi sparge nasul lui Jalbert şi sângele i se prelinge pe lângă gură, aidoma unei mustăţi subţiri şi roşii, cum purtau asiaticii în filmele vechi. Singurul lucru care îl reţine este faptul că ştie că exact asta vrea Jalbert. Aşa că îşi şterge ochii şi încearcă să se calmeze.

— Măcar spune-mi că familia ei nu a aflat despre câine. Măcar atâta spune-mi.

— Habar n-am, răspunde Jalbert, pe un ton aproape vesel. Nu eu i-am înştiinţat de moartea sărmanei tinere; un detectiv din Oklahoma City s-a ocupat de asta. Eu mă ocup doar de caz, Danny. Adică de *tine.*

Danny încă are în mână ziarul. S-a mototolit. Îl netezeşte şi i-l arată lui Jalbert.

— Vrei să mai vezi şi alţi părinţi într-o poză ca asta? Pentru că e foarte posibil ca ăla care a ucis-o să nu-şi fi terminat treaba. E foarte posibil să mai facă încă două sau trei victime în timp ce tu eşti obsedat doar de mine.

Jalbert face un pas în spate, de parcă Danny ar fi dat din mână sub nasul lui.

— Nu sunt obsedat, sunt dedicat rezolvării cazului. Ştiu că tu eşti criminalul, Danny. N-a existat niciun fel de vis. N-ai avut nevoie de vreun vis care să te îndrume spre locul unde era îngropată, pentru că tu ai îngropat-o. Dar hai să trecem peste

toată discuţia asta în contradictoriu. Să fii prezent în Great Bend cel mai târziu la şase jumătate, dacă nu vrei să dau patrulelor rutiere numele tău şi numărul de înmatriculare al camionetei. Adu-ţi şi avocatul, dacă vrei. Şi poţi să păstrezi ziarul. Poate vrei să te mai bucuri văzând nefericirea pe care ai provocat-o familiei ei. Patru victime ai făcut, nu doar una singură.

Se întoarce şi pleacă repede spre ieşire. Poalele sacoului negru îi flutură uşor.

— Domnule detectiv Jalbert!

Se răsuceşte pe călcâie. Ridică din sprâncene la Danny. Pielea scalpului din dreapta şi stânga frizurii de Dracula este galbenă şi fără luciu.

— Scrâşneşti din dinţi?

Acum Jalbert se încruntă.

— Ce?

— Dinţii. Sunt tociţi. Poate ar trebui să-ţi iei o gutieră din aia dentară, de cauciuc. Am văzut că au la Walgreens.

— Nu dantura mea este subiectul discu…

— Te ajută dacă numeri?

Este prima dată când Danny îl vede pe Jalbert sincer şocat.

— M-am uitat de dimineaţă pe internet, înainte să vin la muncă, spune Danny. Se cheamă „aritmomanie”[37]. Faci tot felul de calcule? Le faci când te trezeşti din somn în toiul nopţii pentru că scrâşneşti din dinţi?

Şi tot pentru prima dată Danny vede acum o vinişoară albastră care pulsează în tâmpla dreaptă a lui Jalbert: tica-tica-tica!

— Te crezi tare deştept, nu? îi răspunde detectivul. Tu ai omorât-o. O ştim amândoi şi ai să plăteşti pentru asta. Pleacă. Danny rămâne pe loc, cu ziarul mototolit în mână. Încearcă să se adune. Fiecare nouă confruntare cu Jalbert este şi mai rea decât precedenta. Îşi şterge ochii cu mâneca de la cămaşă. După care se duce să se ocupe de mutatul

cărţilor. Este ultima zi. Vrea să facă totul aşa cum trebuie.

35

În pauza de prânz merge să-şi ia telefonul din camionetă. Trebuie să o sune pe Margie şi să-i spună că şi-a pierdut slujba, iar Kansasul şi-a pierdut farmecul – pentru el, cel puţin. Şi că se gândeşte să se mute în Boulder. Precis îl va înţelege, lui Margie îi este drag Stevie. Dacă are nevoie de bani, probabil că va putea să-i mai dea puţini… dar nu prea mulţi. Până îşi va găsi de lucru acolo va fi obligat să strângă cureaua. Plus că ea se căsătoreşte, nu-i aşa?

Deschide portiera din dreapta, amintindu-şi că trebuie să-i plătească şi onorariul lui Edgar Ball. Scoate telefonul din torpedou. Stă cu spatele spre clădirea liceului, cu capul în jos. Se uită după SMS-uri noi. Se opreşte brusc. Şi-a adus aminte ce i-a spus Jesse: *Am văzut că şi-a lăsat maşina în spate.* De ce să fi făcut Jalbert aşa ceva, când parcarea este mult mai aproape? Lui Danny nu-i vine în minte decât un singur motiv.

Se întoarce la camionetă. Se uită în spate. Acolo nu este decât lada lui cu scule, pe care o ţine mereu încuiată. Însă cabina nu o încuie niciodată şi probabil că Jalbert a observat. Ba poate chiar el le-a spus asta lui şi lui Davis. Nu mai ţine minte.

Scotoceşte prin toate prostiile din torpedou – ciudat cum strânge omul toate nimicurile. Nu se aşteaptă să găsească ceva şi are dreptate. Jalbert nu i-ar fi pus nimic acolo. Mai cu seamă când ştie că în torpedou îşi ţine telefonul. Un loc mai nimerit i se pare consola din centru, dar nici acolo nu-i nimic… deşi găseşte o punguţă cu bombonele M&M, pe care voia să i-o dea lui DJ cu prima ocazie când fetiţa va mai lua nota zece la o lucrare de control. Ceea ce se întâmplă foarte des, pentru că micuţa este tare isteaţă.

Caută în buzunarele de la portiere. Nimic. Se uită sub scaunul din dreapta. Tot nimic. Se uită sub scaunul de la volan şi – da! – acolo este: un plic transparent în care se află un praf alb, care nu poate fi decât cocaină, heroină sau fentanil. Danny ştie că statul Kansas are toleranţă zero faţă de droguri. Se organizează tot timpul adunări unde li se ţin tinerilor prelegeri despre efectele nocive ale consumului de stupefiante. Sigur, în pliculeţul ăsta e o cantitate prea mică de droguri pentru a fi vorba despre „intenţia de a le distribui”, însă în Kansas chiar şi posesia de droguri este considerată o infracţiune extrem de serioasă, care te poate băga la închisoare pentru doi ani. Oare chiar vrea Jalbert să-l vadă la puşcărie doar pe o perioadă de doi ani – poate chiar mai puţin de un an, dacă ajunge la un penitenciar local – pentru acuzaţia de posesie de droguri? Nu, nu pe o perioadă atât de scurtă. Dar, da, vrea să-l vadă la puşcărie, pentru că acolo l-ar putea constrânge (prin diverse metode) să mărturisească ce îşi doreşte să audă. Şi gardienii s-ar alia cu Jalbert. Şi ei l-ar constrânge să spună ce vrea detectivul să audă – tot prin diverse metode, care mai de care mai brutale. În spatele scaunului este un loc unde se strâng tot felul de gunoaie. Vede acolo o pungă mototolită de la McDonald’s. În ea sunt un ambalaj din hârtie de la un hamburger şi unul de carton de la o felie de plăcintă cu mere. Asta are dimensiunile potrivite. Danny ia cu vârful degetelor punguţa cu droguri şi o vâră înăuntru, îndoind şi apăsând apoi cartonul ca să şteargă orice amprente ar fi lăsat pe ea. Bagă cartonul înapoi în punga de la McDonald’s şi pune punga în caserola în care şi-a adus prânzul. Se întoarce la liceu şi îl vede pe Jess la măsuţa de afară.

— Vin şi eu acum, îi spune Danny şi intră.

Pune punga pe raftul de sus din magazie, în spatele unor recipiente cu tot felul de produse pentru curăţenie. După care îl sună pe Edgar Ball.

— Mai eşti avocatul meu?

— Încă mai sunt şi am să fiu până o să se împută treaba şi o să ai nevoie de un expert în drept penal, îi răspunde Bell. Mi se pare extrem de interesant ce se întâmplă.

Discută puţin. Edgar Ball îi promite că o să treacă în jurul orei două pe la liceu şi că va veni la secţia KBI din Great Bend la şase jumătate. Danny îi promite că o să-i dea un cec pentru patru sute de dolari.

— Mai bine cinci sute, având în vedere ce-mi ceri, spune Ball.

Danny este de acord. I se pare corect, deşi o să-i facă o gaură şi mai mare în economii. O sună pe Margie şi îi spune că este posibil să nu o mai poată ajuta financiar o vreme, pentru că şi-a pierdut slujba. Ea îl asigură că îl înţelege.

— Trimite-i pe poliţiştii ăia la mine, îi zice ea. O să-i conving eu că eşti ca un câine care latră, dar nu muşcă… ştii cum se zice, da? Tu doar faci scandal, nu eşti în stare să vâri cuţitul în nimeni. Chiar ideea că ai fi putut să omori pe cineva mi se pare culmea absurdului.

Danny îi spune că este o dulceaţă. Margie (căreia Stevie îi zice „Margie-Margie-mărgeluţă") îi răspunde că normal că este. Danny îşi ia sandviciul şi termosul cu cafea, se duce la măsuţa din curte şi mănâncă împreună cu Jesse. Se simte mult mai liniştit acum.

— O să-mi fie dor de locul ăsta, spune Jesse. Ştiu că pare aiurea, dar e adevărat. Şi o să-mi fie dor să lucrez cu tine. Eşti un şef tare mişto, Danny.

— O să-ţi găseşti altceva, zice Danny. Ţi-aş scrie o scrisoare de recomandare, dar… în situaţia de faţă… îţi dai şi tu seama că…

— Mda, râde Jesse. Îmi dau seama.

Edgar Ball ajunge pe la două şi un sfert. Danny îi dă cecul şi punga de la McDonald's.

— Eşti sigur că vrei să procedezi aşa? O să întinzi prea mult coarda.

— Deja am întins-o, răspunde Danny. Mai are puţin şi se rupe.

36

Îşi termină programul la trei şi jumătate, cu o jumătate de oră mai devreme decât de obicei. Danny încuie pentru ultima oară toate cele şapte uşi ale liceului. Jesse îl strânge tare în braţe – aşa cum se strâng în braţe bărbaţii adevăraţi. Danny îi răspunde în acelaşi fel şi îl bate de câteva ori pe spate. Apoi îi spune să aibă grijă de el şi să ţină legătura. Jesse îi spune acelaşi lucru.

Danny se întoarce la Dumbrava Stejarilor. Stă cu ochii pe oglinda retrovizoare, aşteptându-se să vadă nişte maşini de poliţie care îl urmăresc. Nu vede niciuna. Ajunge acasă şi găseşte un bilet lipit de uşă. Este scurt şi la obiect: *Pleacă. Nu te vrem aici.* Îl ia de pe uşă, îl aruncă în coşul de gunoi din bucătărie, face repede un duş şi îşi pune haine curate. Apoi o sună pe Ella Davis.

— Davis Coughlin sunt, doamnă detectiv.

— Cu ce te pot ajuta?

— Acordându-mi puţină încredere.

Şi Danny îi spune ce vrea de la ea. Femeia nu spune „da”… dar nici „nu” nu spune.

Pleacă spre Great Bend şi, după vreo cincizeci de kilometri, o maşină a poliţiei rutiere iese de pe un drum de ţară şi o ia după el, cu semnalele luminoase pornite. Poliţistul acţionează şi sirena, gest deloc necesar, deoarece Danny deja trage pe dreapta şi coboară geamul. Apoi îşi pune ambele mâini pe volan, la vedere.

Pe poliţist îl cheamă H. Calten. Se apropie de Danny ţinând o mână pe patul revolverului. A desfăcut deja brida de siguranţă de la toc.

— Prezentaţi permisul şi certificatul de înmatriculare, vă rog.

— Am permisul în portofel, spune Danny. O să bag mâna în buzunar şi o să-l scot de acolo.

Aşa şi face, cu mişcări foarte încete. După ce-i dă carnetul de conducere poliţistului Calten, spune din nou:

— Acum o să întind mâna la torpedou şi o să iau certificatul de înmatriculare.

— Aveţi vreo armă în torpedou?

— Nu.

— În consolă?

— Nu.

— Vă rog.

Mişcându-se şi acum cu încetinitorul, Danny deschide torpedoul şi scoate certificatul de înmatriculare.

— Aveţi dovada că maşina este asigurată?

— Da.

Şi vrea să întindă din nou mâna la torpedou.

— Lăsaţi cardul de asigurare. Rămâneţi aici, domnule Coughlin.

Calten se întoarce la maşina lui şi vorbeşte în staţia de emisie-recepţie. Danny nu se mişcă. Trec cinci minute. O să ajungă mai târziu la Great Bend, dar nu are nicio importanţă. Oricum Jalbert nici nu crede că o să vină.

După ce a verificat dacă lui Daniel Coughlin îi aparţine acea Toyota Tundra din 2011 pe care a tras-o pe dreapta – Danny este sigur că poliţistul deja ştia asta – Calten se întoarce la camionetă, cu toate actele în mână. Însă nu i le dă înapoi lui Danny.

— Ştiţi de ce v-am oprit, domnule Coughlin?

Danny răspunde că nu, nu ştie.

— Mergeaţi în zigzag pe şosea.

Danny ştie că nu este adevărat, dar nu spune nimic.

— Aţi băut ceva astăzi, domnule Coughlin?

— Dacă despre alcool mă întrebaţi, răspunsul este nu.

— Ce părere aveţi despre un etilotest? Sunteţi de acord să faceţi unul?

— Da.

— Dar droguri? Droguri aţi consumat? Iarbă? Ecstasy? Cocaină?

— Nu.

— Aţi fi de acord cu percheziţionarea camionetei?

— Nu vă trebuie un mandat pentru asta?

— Nu şi dacă v-am văzut conducând într-un mod periculos. Puteţi să fiţi de acord cu percheziţia sau vă pot reţine vehiculul.

— Bine, spune Danny, deschizând portiera. Trebuie să ajung undeva la o anumită oră, aşa că puteţi să vă faceţi percheziţia acum.

Poliţistul Calten dă dovadă de un exces de zel absolut caraghios când se preface că ar percheziţiona camioneta. Evident că ştie că nu va descoperi nimic în locurile pe unde-şi vâră nasul. Şi evident că abia la sfârşit se uită şi sub scaunul şoferului. Şi stă mult timp cu ochii acolo, ba chiar se duce la maşină după lanternă. În cele din urmă, trânteşte portiera şi îi aruncă lui Danny o privire goală, inexpresivă.

— Cum rămâne cu etilotestul? vrea să ştie Danny.

— Faceţi pe deşteptul cu mine, domnule?

Danny nu-şi dă seama dacă tânărul poliţist s-a înroşit la faţă sau dacă este ars de soare.

— Nu. Dar nu mergeam deloc în zigzag. Amândoi ştim asta.

— O să vă dau o amendă pentru conducere imprudentă, domnule Coughlin.

Danny s-a cam săturat de tot teatrul ăsta ieftin şi renunţă la pronumele de politeţe.

— Eu n-aş face asta dacă aş fi în locul tău. Dacă mă amendezi, o să te dau în judecată. Şi, la proces, avocatul meu o să te întrebe dacă ai vorbit cu detectivul Jalbert de la KBI înainte să mă tragi pe dreapta. Şi atunci va trebui să decizi dacă vrei să spui adevărul sau dacă vrei să faci o declaraţie mincinoasă după depunerea jurământului. Iar comiterea acestui sperjur ar putea să-ţi aducă o condamnare. Chiar vrei aşa ceva?

Calten se gândeşte dacă merită într-adevăr să meargă până la capăt cu toată povestea asta. Nu, nu este ars de soare; clar că acum e roşu la faţă – de nervi? de ruşine? Danny se simte destul de bine şi se bucură că măcar de data asta n-a mai jucat în

apărare. Calten îi înapoiază permisul şi certificatul de înmatriculare.

— Încercaţi să vă menţineţi doar pe banda dumneavoastră de acum încolo, domnule.

Lui Danny îi vine să meargă puţin mai departe, îi vine să-l întrebe pe Calten dacă nu-i dă măcar un avertisment, dar îşi dă seama că a fost de ajuns. Calten este înarmat şi încă nu şi-a pus brida de siguranţă la loc, peste patul armei de serviciu.

— Aşa voi face, domnule poliţist.

— Plecaţi acum!

Încă vreo opt kilometri se mai ţine Calten după el. Merge chiar în spatele lui, aproape bară la bară. Apoi întoarce. Danny parcurge fără alte incidente restul drumului până la Great Bend.

37

Edgar Ball îl aşteaptă deja la capătul parcării de la secţia KBI. Îl întreabă pe Danny cum a fost drumul. Danny îi relatează întâmplarea cu poliţistul Calten.

— Incredibil! exclamă Ball. Eşti sigur că vrei înapoi drogurile alea?

— Ar trebui să nu mai fie nicio problemă, că Jalbert şi-a ratat ocazia.

Danny speră că nu se înşală şi mai speră să nu fie arestat de detectiva Davis mai încolo.

Ball deschide portbagajul maşinii şi îi dă lui Danny punga de la McDonald's. Danny o bagă în consola dintre scaune şi, de această dată, încuie portiera camionetei.

— Haide să intrăm! zice Danny. Fii atent ce faţă o să facă Jalbert când o să mă vadă. O să ţi se pară foarte interesant.

Dar nu-i deloc aşa. Doar un foarte vag licăr de surpriză – vag şi fulgerător. Încăperea, dotată cu aparatură de înregistrare audio-video, este plină de oameni. Pe lângă Jalbert şi Davis, mai sunt acolo un tip bondoc şi chel, pe care îl cheamă Albert Heller,

şi un bărbat bine şi elegant, care se numeşte Vernon Ramsey.

Heller este procurorul comitatului Wilder. Ramsey este detectiv din Oklahoma City. O cămăruţă mică, în care se înghesuie şase oameni – cum să nu te apuce claustrofobia? Probabil că există o sală de şedinţe mai mare în clădirea asta, dar nu o şedinţă îşi doresc acum Jalbert şi Heller. Ei nu îşi doresc decât să-l facă praf pe Danny. Pentru că acum pot, pentru că acum a venit pe teritoriul lor.

Se fac prezentările. Se strâng mâinile. (Danny şi Jalbert sar peste etapa asta). Află din nou ce drepturi are, acum i le înşiră procurorul. Ca să se consemneze, Heller adaugă şi că „Domnul Coughlin este însoţit de avocatul dânsului".

Tot Haller este cel care începe interogatoriul, punându-i lui Danny aceleaşi întrebări pe care i le-au pus detectivii. Stau faţă în faţă. Edgar Ball stă lângă Danny, iar Ella Davis stă lângă Heller. Cu o expresie impasibilă, Ramsey se sprijină de perete. Jalbert stă în colţ, cu mâinile încrucişate la piept.

În timpul interogatoriului, Danny îşi povesteşte visul. Povesteşte cum a mers până la benzinăria părăsită din comitatul Dart. Povesteşte despre încercarea lui eşuată de a-şi păstra anonimatul când a anunţat poliţia de existenta cadavrului. Heller îl întreabă de ce a simţit nevoia să sune la poliţie şi Danny îi povesteşte despre câine.

— Voia s-o dezgroape. Mânca din ea. Sunt convins că aţi văzut fotografiile.

Heller îi spune că vor să ştie mai multe despre locurile unde s-a aflat în primele trei săptămâni din iunie.

Danny răspunde că va face tot posibilul să îi ajute, însă nu ţine o agendă în care să-şi noteze programul pe zile.

Heller termină cu întrebările şi începe acum Vernon Ramsey – detectivul din Oklahoma City.

— Tu ai ucis-o pe Yvonne Wicker?

— Nu.

Ramsey nu mai zice nimic. Nu mai are alte întrebări. Jalbert îi spune ceva la ureche şi Ramsey dă din cap. Expresia îi rămâne la fel de impasibilă.

Heller încheie interogatoriul, aducându-i la cunoştinţă lui Danny că ar fi de dorit să nu plece din comitat. Danny clatină din cap.

— De fapt, chiar am intenţia să plec din comitat *şi* din stat. Mi-a apărut numele într-o gazetă gratuită. Sunt suspectul principal şi a avut cineva grijă ca toată lumea din centrul Kansasului să afle despre asta.

Şi Danny aruncă o privire spre Jalbert. Jalbert se uită plictisit la el.

— Te pot asigura că nicio persoană implicată în anchetarea acestei crime nu a dezvăluit presei numele tău, spune Heller. Sigur, este regretabil ce s-a petrecut, dar ar fi o idee extrem de proastă să pleci din Manitou, ca să nu mai spun din Kansas. Ar apărea consecinţe ne…

— Atunci, arestaţi-mă, zice Danny. Arestaţi-mă dacă vreţi să mă ţineţi în Kansas.

Heller se holbează la el. Ella Davis îşi priveşte mâinile încrucişate pe masă. Ramsey pare să fi descoperit ceva foarte interesant pe tavan. Jalbert este singurul care îi aruncă priviri pline de ură.

— Dar nu puteţi, nu? continuă Danny. N-aveţi nicio dovadă că eu aş fi ucis-o pe Yvonne Wicker, pentru că nu eu am făcut-o. Eu doar am anunţat unde se află cadavrul. Aşa că nu-mi vorbiţi mie despre consecinţe.

— De fapt, ar putea să fie anumite consecinţe, intervine Ball, pe un ton plin de regret. Un proces pentru arestare fără temei legal. Intentat de mine.

— Te sfătuiesc cu toată seriozitatea să nu pleci de aici, îi spune Heller lui Danny. Ai lăsa impresia că eşti vinovat.

Din colţul lui, Jalbert murmură:

— *Este* vinovat.

Danny scoate din buzunarul de la spate o hârtie împăturită şi o întinde peste masă, dar nu lui Heller, ci lui Davis.

— „Pleacă de aici criminal blestemat. Sau ai să regreţi.” Aşa scrie. Hârtia asta era înfăşurată pe o cărămidă. Cineva a aruncat cărămida aia în rulota mea în toiul nopţii. *Asta* este una dintre consecinţele faptului că mi-a apărut numele în ziar, domnule Heller. Sămânţa neîncrederii a fost deja sădită.

Aruncă din nou o privire spre Jalbert.

— Următoarea cărămidă s-ar putea să mă nimerească drept în cap.

Ramsey îl întreabă:

— Şi unde vrei să te duci?

— Cred că în Colorado. Fratele meu este acolo şi mi-e dor de el, că ne vedem foarte rar.

— Nu contează unde te duci, intervine Jalbert. Tânăra Yvonne se va ţine după tine ca un miros urât, de care nu poţi să scapi. Oricât ai încerca.

Danny îşi dă seama că aşa s-ar putea să fie. Se uită la Ramsey.

— Mai aveţi şi alţi suspecţi? Măcar unul singur? Poate fata se despărţise de iubitul ei şi tipului nu i-a convenit asta. Poate avea o situaţie complicată acasă?

Ramsey îi răspunde:

— Direcţia de Investigaţii Criminale a poliţiei din Oklahoma nu are obiceiul de a oferi asemenea informaţii suspecţilor.

Danny nici nu se aştepta la un alt răspuns. Părerea lui este că poliţia din Oklahoma nu are alţi suspecţi. De ce să aibă? El crede că nu există nicio legătură între Yvonne Wicker şi asasinul ei. Fata făcea autostopul, a oprit maşina nepotrivită şi a plătit cu viaţa pentru asta.

Se ridică în picioare.

— Plec.

Nu îl împiedică nimeni. Doar Jalbert îi spune:

— Ai să te întorci!

38

Când ajung în parcare, Danny şi Edgar Ball îşi strâng mâinile. Avocatul a venit din Manitou cu o

Honda uriaşă. În afară de chestia aia cu arestarea neîntemeiată, nu a zis nimic altceva cât au stat înăuntru. În fond, ce ar fi fost de zis?

— Sigur vrei să-ţi încerci norocul cu Davis? îl întreabă Ball acum.

Danny ridică din umeri.

— Crezi că o să mă aresteze pentru posesie de droguri când îi arăt pliculeţul ăla cu cocaină? Ăsta-i un risc neînsemnat în comparaţie cu acuzaţia de crimă.

Ball se leagănă uşor pe călcâie.

— Dacă n-ai omorât-o tu, înseamnă că eşti cel mai mare mincinos din câţi am cunoscut eu vreodată. Mai mare chiar şi decât Red, unchiul meu, iar aşa ceva mi se părea de-a dreptul imposibil înainte.

— Nu eu am omorât-o.

Danny s-a cam săturat să repete asta.

— Stai puţin, să iau din camionetă cecul cu banii tăi.

— Mai ţine-l, spune Ball. După cum cred că ţi-am mai zis, mi se pare extrem de interesantă toată povestea asta.

39

Locul unde trebuie să se întâlnească cu Ella Davis este la doar trei sau patru kilometri de sediul KBI, dar Danny preferă să o ia pe un drum ocolit prin centrul sărăcăcios al oraşului Great Bend, cu ochii mereu în oglinda retrovizoare, încercând să se asigure că nu este urmărit. Când ajunge la Coffee Hut, s-a făcut deja ora opt şi jumătate. În faţa cafenelei este o parcare mică şi asfaltată. În spate este un teren viran. Acolo opreşte Danny, lângă o autoutilitară RAV4. Este destul de sigur că lui Davis îi aparţine maşina asta. Pe locul din dreapta este o păpuşă, pe care o recunoaşte imediat. Şi Darla Jean are una la fel. Este Elsa Oldenburg, personajul din *Regatul de gheaţă.* Intră în cafenea şi o vede pe

Davis în separeul din spate, unde nu poate fi observată din parcarea principală.

— Nu credeam că mai vii, îi spune ea. Tocmai mă pregăteam să plec.

— Am vrut să mă asigur că nu mă urmăreşte nimeni.

Femeia ridică din sprâncene.

— Chiar că eşti paranoic.

— E spre binele amândurora. Nu cred că lui Jalbert i-ar conveni să afle că te întâlneşti cu mine fără ştirea lui. Apariţia unei chelneriţe o scuteşte de răspuns. Danny, care nu a mai mâncat nimic altceva în afară de sandviciul de la prânz, îşi comandă nişte jambon cu sos şi o Cola.

— Toată grăsimea aia o să-ţi înfunde arterele, îl avertizează Davis când rămân singuri.

— Mai bine decât să-mi tragă cineva cu o cărămidă în cap.

— Frank Jalbert crede că tu ai scris biletul ăla de ameninţare.

— Normal că aşa crede.

— De ce m-ai chemat aici, Danny? A trebuit să angajez o bonă să stea cu fetiţa, şi bonele sunt scumpe.

Danny îi spune despre vizita lui Jalbert la liceu, chipurile ca să-l anunţe că trebuie să dea o declaraţie oficială. Şi ca să-i arate fotografia din *Oklahoman* cu familia îndurerată a lui Yvonne Wicker.

— Dar a avut şi un alt motiv. Iar eu nu mi-aş fi dat seama dacă nu mi-ar fi zis Jesse – puştiul cu care lucrez – că detectivul şi-a lăsat maşina în spate, când intrarea în clădire este la doar câţiva paşi de la parcare, parcare goală acum, că-i vacanţa de vară. Şi aşa am intrat eu la bănuieli. M-am uitat în camionetă şi am descoperit un pliculeţ din plastic ascuns sub scaunul şoferului. Împinge spre ea cartonul de la McDonald's.

— E înăuntru. S-ar putea să fie heroină, dar eu cred că-i cocaină.

Este pentru prima dată când Danny observă nişte fisuri în morga profesională a lui Davis. Desface cartonul la un capăt şi se uită înăuntru.

— Am avut grijă să-l ţin doar de colţuri. Deşi mă cam îndoiesc că ar fi lăsat amprente, că-i mult prea deştept. Dar poate ar fi bine să verifici, în caz că i-a scăpat vreuna.

Davis îşi revinde repede.

— Să vedem dacă am înţeles bine. Îl acuzi pe Frank Jalbert, detectiv KBI de mai bine de douăzeci de ani şi căruia i s-au acordat şase distincţii, dintre care două pentru fapte de curaj deosebite, că ar fi ascuns droguri în camioneta ta.

— Sunt sigur că-i un poliţist foarte bun, dar acum e convins că eu aş fi omorât-o pe fata aia. Nu, nu-i bine, nu-i suficient.

— E obsedat, aşa e. Şi tare m-aş mira să nu fi observat şi tu asta.

— Puteai să pui tu plicul ăsta acolo, Danny. Şi să dai vina pe el.

— Stai, că n-am terminat.

Îi povesteşte cum a fost oprit pe şosea, dintr-un motiv inventat. Şi îi spune că poliţistul Calten s-a uitat sub scaunul ăla foarte mult timp, probabil neînţelegând de ce nu găseşte nimic.

— Prin toate celelalte locuri a căutat în fugă, superficial… pentru că ştia foarte bine unde ar fi trebuit să găsească drogurile. Cât despre ideea ta, cum că eu aş fi pus plicul acolo… întreabă-l pe Jesse Jackson dacă Jalbert şi-a lăsat maşina în spate sau nu. O să-ţi spună el. Apare chelneriţa cu mâncarea lui Danny. Davis împinge cu latul palmei cartonul cu plicul în geantă. Când rămân din nou singuri, face un semn spre farfuria lui şi zice:

— Arată ca o vomă de câine.

Danny râde şi se apucă să mănânce.

— Bravo! Acum vorbeşti ca un om normal.

— *Sunt* un om normal. Dar unul care lucrează la Biroul de Investigaţii Criminale din statul Kansas, iar asta mă face un fel de Toma Necredinciosul.

— Jalbert a divulgat numele meu fiţuicii *Plains Truth.*

— Aşa zici *tu.* Spui că e obsedat de tine. Şi tu eşti obsedat de el.

— Trebuie să fiu. Vrea să-mi pună în cârcă o crimă pe care nu am comis-o. Cum să-i ripostez? Să-i sparg roţile? Să-i lipesc pe spatele sacoului său negru un bileţel pe care să scrie TRAGE-MI UN ŞUT ÎN FUND? Tot ce pot să fac este să vorbesc cu tine. Şi ăsta-i un mare risc. Avocatul mi-a zis că ai putea să mă arestezi pentru deţinere de droguri.

— N-am s-o fac.

Se joacă cu cruciuliţa de aur de la gât şi se uită la el cum mănâncă.

— De dragul discuţiei, hai să zicem că Frank a divulgat numele tău singurului ziar care l-ar fi publicat şi că tot Frank ţi-a plantat cocaina aia în camionetă. Sigur, presupunând că în plic nu-i talc sau zahăr pudră. De dragul discuţiei, să zicem şi că aş fi de acord că aşa a făcut. Dovedeşte vreunul dintre lucrurile astea că nu ai violat-o şi nu ai ucis-o pe Yvonne Wicker? Eu nu cred.

Danny nu are niciun contraargument.

— O să duc la laborator pliculeţul ăsta, să aflăm ce este înăuntru. Şi o să discut cu tipul ăla de la *Plains Truth.* Andersson, da? Să-mi trimiţi numărul de telefon al puştiului care a lucrat cu tine şi o să iau legătura cu el. Trebuie să plec acum.

Şi dă să se ridice de la masă.

— Cruciuliţa aia din aur – o porţi doar de ochii lumii sau chiar eşti credincioasă?

— Mă duc la biserică, spune ea pe un ton prudent.

— Deci în Dumnezeu poţi să crezi, dar nu crezi că am visat unde era îngropat cadavrul fetei. Corect?

Davis îşi atinge din nou cruciuliţa de la gât.

— Isus a înfăptuit treizeci de minuni, Danny. Tu ai avut un singur vis. Cel puţin, aşa pretinzi. Plăteşte tu aici. Eu n-am băut decât o cafea.

Danny nu se lasă.

— Habar n-ai tu cât de mult îmi doresc să nu fi avut niciodată nenorocitul ăla… nu, *blestematul* ăla de vis.

Ella Davis se opreşte. Schiţează un zâmbet.

— Eşti un tip simpatic, Danny. Rezonabil. Prietenos. Cel puţin, ăsta-i chipul pe care îl arăţi celor din jur. Nu ştiu ce se află dedesubt. Dar am să-ţi spun un secret.

Îşi sprijină palmele pe masă şi se apleacă spre el. Cruciuliţa i se leagănă uşor la gât.

— *Aş vrea* să te cred. Poate chiar aş putea s-o fac, numai că *ăsta-i singurul vi sprecognitiv pe care l-ai avut tu vreodată.* Şi nu pot să nu mă întreb: de ce tocmai tu?

— Bună întrebare, spune Danny. Probabil şi-o pun şi tipii ăia care câştigă la loterie. Numai că acum e invers. Nu ştiu de ce tocmai eu am avut blestematul ăla de vis. Ţi-e mai uşor să crezi că eu am omorât fata, nu?

— Mult mai uşor.

— Fă-mi un serviciu, te rog. Ai grijă cu Jalbert. Mi se pare un om periculos. Şi nu-i vorba aici doar de faptul că mi-a pus drogurile alea în maşină sau că a dat ziarului ăluia numele meu. E tare ciudată treaba aia cu număratul. M-am uitat pe internet. Se cheamă…

— Aritmomanie, zice Davis.

Şi imediat îi pare rău că a vorbit gura fără ea. Se întoarce şi pleacă. Geanta aia uriaşă îi atârnă de umăr. Chelneriţa revine şi îi spune lui Danny:

— Să laşi loc şi pentru nişte plăcintă cu afine, drăgălaşule.

— O să încerc, îi răspunde Danny.

40

Pe drumul spre hotel, Jalbert sună pe cineva de pe telefonul cu cartelă.

— Nici urmă de droguri în camionetă, îl anunţă Calten. Nici sub scaun, nici nicăieri.

— În regulă, spune Jalbert, deşi numai în regulă nu este. A găsit plicul şi a scăpat cumva de el, atâta tot. Ca un lup care a adulmecat capcana. Iar tu, poliţist Calten, nu ştii nimic despre treaba asta, da? L-ai oprit doar pentru că mergea în zigzag.

— Da, zice Calten.

— Ar fi bine să ştergi convorbirea asta.

— Am înţeles, domnule detectiv. Îmi pare rău că nu a mers.

— Apreciez ce ai făcut.

Jalbert închide şi pune sub scaun telefonul cu cartelă. O să-l mai ţină o vreme, poate încă zece zile (cinci plus cinci, patru plus şase etc.), după care o să-l arunce la gunoi şi o să-şi ia altul.

Oare Coughlin ştie că el a pus drogurile acolo? Normal că ştie. Poate face ceva în această privinţă? Nu. Poliţia ar spune că el a pus drogurile acolo. Dar să le găsească… nu, Jalbert nu se aştepta la asta. Coughlin chiar că seamănă cu un lup care poate adulmeca o capcană indiferent cât de bine ar fi ea ascunsă. O să ucidă din nou dacă nu îl opreşte cineva. *Trebuie* să fie oprit. Şi nu doar pentru sărmana domnişoară Yvonne, dar şi pentru celelalte fete care ar avea neşansa de a-i ieşi în cale.

Şi l-am pierde din ochi dacă ar pleca în Colorado, îşi zice Jalbert. *Fiarele ştiu cum să se ascundă. Cum să dispară în umbră.*

Trebuie obligat să rămână aici, în Kansas.

— Arestaţi-mă, şopteşte Jalbert şi dă cu pumnul în volan – *poc!* Câtă aroganţă! Câtă insolenţă! Dar, ştii ceva, domnule Coughlin? Nu am terminat. Nici pe departe.

Îşi aminteşte expresia de pe chipul lui Coughlin. Îşi aminteşte dezminţirile lui ipocrite şi neobrăzate. Îşi aminteşte *tupeul* lui.

Arestaţi-mă!

Jalbert trebuie să se calmeze ca să îşi poată pregăti următoarea mişcare. Trebuie să numere.

41

Recepţionerul de la Celebration Centre răsfoieşte o broşurică extrem de ciudată după aspect, plină cu reclame, care se numeşte *What on Earth.* Chiar acum admiră un tricou pe care scrie: PENTRU URŞI, OAMENII ÎN SACI DE DORMIT SUNT CA NIŞTE TACO MOL Este întrerupt de un client care se apropie de biroul său… şi nu este orice client, ci chiar detectivul de la KBI. Şi pare furios – foarte furios. Roşu la faţă, până sus pe scalpul golaş pe ambele părţi ale smocului de păr ciufulit şi caraghios… nu că recepţionerului i-ar veni să râdă. Ochii detectivului sunt aproape ieşiţi din orbite şi congestionaţi. Recepţionerul se grăbeşte să vâre sub birou broşura cu reclame cam porno şi îl întreabă cu ce îi poate fi de folos.

— Au dispărut scaunele.

— Care scaune, domnule?

— Scaunele *pliante.* Aveam patru scaune pliante pe care le-am luat din sala de conferinţe sau cum s-o chema. Le-am aranjat exact aşa cum îmi place şi acum au dispărut!

— Probabil că femeia care face curăţenie…

— Am pus pe uşa anunţul cu Nu Deranjaţi! zbiară Jalbert.

O femeie care se îndreaptă spre magazinul cu suveniruri îi aruncă o privire speriată.

— Cartoanele alea sunt destul de vechi, spune recepţionerul, întrebându-se dacă detectivul are vreo armă la el. Se mai întâmplă să se rupă şi să cadă şi femeile de serviciu nu observă că…

— *N-a căzut!*

Jalbert habar nu are dacă a căzut sau nu; este mult prea furios. Se baza pe scaunele alea.

— O să trimit pe cineva să vă adu…

— Nu te deranja, o să mi le iau singur.

Jalbert se căzneşte să-şi coboare tonul, dându-şi seama că reacţia lui a fost mult prea exagerată; dar şi aşa… a intrat în cameră şi n-a mai găsit scaunele! Ce şoc a avut! Se duce în sala de conferinţă şi acum ia cinci scaune de acolo. Două într-o mână şi trei în cealaltă. Nu, nu-i bine. Nu-i simetric. Se întreabă

dacă nu ar fi mai bine să-l ia şi pe al şaselea sau să pună unul la loc. Grea alegere, pentru că se gândeşte doar la Coughlin, la cât de insolent a fost atunci când le-a spus *Arestaţi-mă, dacă vreţi să mă ţineţi în Kansas.* Şi le-a închis gura cu vorbele alea care l-au scos realmente din minţi: *Dar nu puteţi, nu?* Şi l-au scos din minţi pentru că acesta era adevărul. *Însă doar pentru moment,* îşi spune el.

Până la urmă, Jalbert se hotărăşte să ia doar patru scaune. Numără în şoaptă şi din patru în patru paşii până la ascensor:

— *Unu* doi-trei-patru, *doi* doi-trei-patru, *trei* doi-trei-patru.

Ştie prea bine că treaba asta cu număratul este neobişnuită, dar nu face rău nimănui. Nu este decât o metodă prin care îşi amuţeşte gândurile negative şi îşi limpezeşte mintea. Ajunge în faţa recepţiei la *nouă* doi-trei-patru – adică treizeci şi şase în total.

— Am fost deplasat, îmi cer scuze, îi spune el recepţionerului.

— Nicio problemă, îi răspunde acesta, uitându-se apoi cum se îndreaptă spre ascensor.

Parcă detectivul mormăie ceva în şoaptă. Recepţionerul trage concluzia că mare este grădina lui Dumnezeu. Şi asta i se pare o idee extrem de originală. Poate că ar da bine scrisă pe un tricou.

42

Jalbert aranjează scaunele pliante în apartamentul lui simplu şi mic, după care se apucă să le facă turul. Este conştient de faptul că face cam des asta în ultimul timp, poate chiar prea des. Dar îl ajută. Efectiv îl ajută. Poate că făcea circuitul scaunelor la fel de des şi înainte de Coughlin, poate că are o problemă – cu scaunele şi cu număratul. La fel de conştient este şi de faptul că are doar numere în cap în ultima vreme – numere pe care le adună, numere pe care le împarte între ele – şi că asta s-ar putea să fie o formă de dependenţă. Câteodată când numără, îi iese pe neaşteptate din gură un anumit număr,

exact ca un fel de Hopa-Mitică. Aşa s-a întâmplat când l-a cunoscut pe Calten şi, cu toate că nu mai ţine bine minte, posibil să fi fost la fel şi când a încercat să discute cu recepţionerul de la hotel. Evident că tipul ăla şi-o fi zis că are o fixaţie cu scaunele pliante. Neapărat trebuie să facă ceva în privinţa asta, înainte de a-i scăpa situaţia de sub control. Oare ar fi bine să recurgă la hipnoză? Precis o va face imediat ce Coughlin va fi acuzat de asasinarea tinerei Yvonne. Însă, până atunci, trebuie să-şi pregătească următoarea mişcare. Iar număratul îl ajută. Turul scaunelor îl ajută.

Se ridică de pe un scaun pliant şi se duce la pat. Patru paşi. Se ridică de pe pat şi se duce pe toaletă – adică încă unsprezece. Cincisprezece în total, adică 1 şi cu 2 şi cu 3 şi cu 4 şi cu 5. Apoi se mută pe scaunul de lângă biroul mic din living. Încă paisprezece paşi. Adică…

Preţ de o clipă, nu ştie care este totalul şi îl apucă un fel de panică. Sărmana domnişoară Yvonne depinde de el, familia ei depinde de el şi, dacă el nu-i în stare să facă o adunare simplă, cum ar putea să…

Douăzeci şi nouă. Şi îl copleşeşte un sentiment de uşurare.

Doar Coughlin este de vină pentru toată starea asta de tulburare a lui.

— Arestaţi-mă, murmură Jalbert, stând ţeapăn pe unul dintre scaunele pliante. Nu puteţi. Nu puteţi.

Cum să părăsească statul? Aşa ceva nici nu i-a trecut prin cap, chiar dacă numără întruna. Cum ar putea el, detectivul Frank Jalbert, să-l strângă cu uşa pe Coughlin, dacă acesta îşi adună catrafusele şi îşi ia tălpăşiţa?

Numără. Face adunări. Şi împărţiri din când în când. Îi vine ideea să-l omoare pe Coughlin – şi nu-i prima oară când se gândeşte la asta. Este convins că, dacă va fi foarte atent şi precaut, nu ar afla nimeni că el este asasinul, plus că astfel le-ar salva pe bietele tinere care ar putea să aibă aceeaşi soartă ca Yvonne. Însă, fără probe concludente care să

ateste vinovăţia lui Coughlin – o mărturisire ar fi şi mai bună –, nemernicul ăla o să rămână liber ca pasărea cerului.

Iar aşa ceva este pur şi simplu de neconceput.

Jalbert se mută de pe un scaun pe altul, apoi pe pat, pe un scaun pliant, pe colacul de la toaletă, pe alt scaun pliant. Se culcă, sperând că va reuşi să adoarmă sau măcar să se odihnească puţin. Dar când închide ochii vede mutra sfidătoare a lui Coughlin. *Arestaţi-mă! Nu puteţi, nu-i aşa?*

Sare din pat şi începe să facă din nou turul scaunelor. *E ultima oară,* îşi promite el. *După aia o să dorm. Şi, când mă voi trezi, voi şti ce trebuie să fac în continuare.*

Când ajunge pe colacul de la toaletă, îşi acoperă faţa cu palmele şi şopteşte:

— Pentru tine fac asta, tânără Yvonne. Tot ce fac este doar pentru tine.

O minciună, iar el ştie asta. Tânăra Yvonne nu mai poate fi ajutată de nimeni. În vreme ce Danny Coughlin este în viaţă. Şi este liber.

43

Sâmbătă dimineaţă, Ella Davis se urcă în maşină şi pleacă spre Manitou. Fetiţa ei stă pe bancheta din spate, cu centura pusă. Nu-şi ia ochii de la iPadul Mini primit de ziua ei. Ella i-a spus lui Danny Coughlin că ar avea o bonă şi că bonele costă mult. L-a minţit, dar nu are remuşcări. În fond, şi el minte în legătură cu Yvonne Wicker, iar minciuna lui este mult mai gravă decât a ei. *Eşti sigură că minte? Eşti ferm convinsă?*

Ella şi micuţa Laurie locuiesc acasă la Regina, în Great Bend. Reggie are şi ea o fetiţă, chiar de vârsta lui Laurie, iar petrecerea a fost ideea ei. O iubeşte la nebunie pe Laurie şi îi face plăcere să aibă grijă de ea când Davis trebuie să se ducă la serviciu.

Eşti sută la sută sigură?

Îşi spune că da, este. Dar nu este la fel de sigură că remuşcările l-ar fi împins să anunţe locul unde se

afla cadavrul, nu crede că şi-ar fi dorit să fie pedepsit pentru crima abominabilă pe care a comis-o. Dacă aşa ar sta lucrurile, ar fi mărturisit deja. Acum Davis se întreabă dacă nu este vorba despre un fel de aroganţă din partea lui.

— Se joacă cu noi, vrea să vadă cine cedează primul, murmură ea.

— Ce zici, mami?

— Nimic, scumpo.

— Am ajuns?

— Mai avem câţiva kilometri.

— Bine. Câştig la Beer-Pong.

— Pong *şi mai cum?*

— Dau cu degetul pe ecran ca să arunc nişte mingiuţe în pahare de bere. Când nimeresc, se aude un *pleosc* şi eu primesc puncte.

— Drăguţ joc, Laurie!

Îşi spune: *Beer-Pong. Fetiţa mea de opt ani joacă un joc cu pahare de bere!*

Şi îşi mai spune: *Dar dacă nu minte? Dar dacă într-adevăr a avut visul ăla?*

Le spune aceeaşi poveste de fiecare dată, fără schimbări semnificative şi fără vreuna dintre manifestările acelea inconştiente ale mincinoşilor, pe care ea a fost instruită să le sesizeze: privirea furişată spre stânga, umezirea buzelor, ridicarea tonului – de parcă dacă ar vorbi mai tare ar convinge-o că spune adevărul. Nici nu exagerează cu explicaţiile, ca nu cumva să rişte să se încurce în propriile lui minciuni. Oare să se fi convins singur că acesta este adevărul? Oare, îngrozită de fapta comisă, mintea lui şi-a construit propria-i realitate alternativă? Oare spune adevărul?

De dimineaţă a sunat la familia Jackson din Manitou şi l-a întrebat pe Jesse dacă ar fi dispus să-i răspundă la câteva întrebări. Băiatul a acceptat imediat, iar acum opreşte în faţa casei lui. Nu a venit aici pentru că l-ar crede pe Danny. A venit pentru că îl crede *oarecum* în legătură cu Jalbert. Dacă Frank a făcut ce pretinde Danny că ar fi făcut, asta le-ar putea distruge tot cazul. Plus că este ceva

grav. Nu aşa se comportă un poliţist corect. Partenerul ei o îngrijorează din ce în ce mai tare. Îi vine chiar să se supere pe el.

Aiurea, deja eşti supărată pe el.

— Aşa este, murmură ea.

— Ce zici, mami?

— Nimic, Lore.

Doamna Jackson pune nişte rufe la uscat în curte. Un băieţel, cam de aceeaşi vârstă cu Laurie, se dă în leagăn şi lălăie cântecul ăla oribil cu puiul de rechin. Când Davis deschide portiera din spate şi Laurie se dă jos din maşină, puştiul sare de pe leagăn şi dă fuga la ele. Laurie stă lipită de Ella, cu o mână pe piciorul ei. Doamna Jackson se apropie şi le salută.

— Bună ziua! Sunt detectiv Ella Davis şi am venit să vorbesc ceva cu Jesse.

— Tocmai ce-a intrat în casă. *Jesse! Ţi-au venit musafirele!* Băieţelul zice:

— Pe mine mă cheamă Luke. Ăla-i un iPad Mini?

— Da, îi răspunde Laurie. L-am primit de ziua mea.

— Super!

— Pe mine mă cheamă Laurie Rose Davis. Am opt ani.

— Şi eu, spune Luke. Vrei să te dai în leagăn?

Laurie se uită la Ella.

— Îmi dai voie, mami?

— Da, dar ai grijă. Şi vezi să nu-ţi spargi iPadul.

— Nu-l sparg!

O iau la goană amândoi spre leagăn.

— Drăguţă mititica! spune doamna Jackson. Eu n-am decât băieţi. Aş da orice să am şi eu o fată.

— E tare neastâmpărată câteodată, zice Ella.

— Nu cred că-i mai zvăpăiată decât Luke.

Şi femeia se întoarce la rufele ei.

Jesse iese din casă. E în blugi şi tricou alb. Se apropie de Davis cu paşi fermi şi îi strânge mâna.

— Vorbesc cu dragă inimă cu dumneavoastră despre Danny. Dar, sincer, nu cred că a făcut ce zice

poliţia că ar fi făcut. Danny este un om bun.

Davis a auzit asta de mai multe ori, până şi Becky Richardson, fosta lui iubită, i-a spus acelaşi lucru. Evident că acum femeia nu mai vrea să aibă de-a face cu el, dar continuă să declare că „îţi dă impresia că-i cel mai drăguţ om de pe lumea asta". Şi Becky Richardson crede povestea cu visul.

— Nu despre Danny Coughlin vreau să vorbim, spune Davis. Cel puţin, nu doar despre el. Este adevărat că detectivul Frank Jalbert a trecut ieri pe la liceu ca să discute ceva cu el?

— Mda. Nu-mi place tipul.

— Nu? De ce?

— Pentru că în mintea lui nu mai există nicio îndoială că Danny e vinovat. Mi-am dat seama de asta după cum se uita la el.

Păi, nici în mintea mea nu mai există vreo îndoială în privinţa asta, îşi zice ea. *Nu-i aşa?*

— Danny spune că l-ai văzut pe detectivul Jalbert când şi-a lăsat maşina în spate.

— Da, l-am văzut. De ce?

— Şi-a lăsat-o lângă camioneta lui Danny?

— Nu, lângă autobuzele liceului, dar tot destul de aproape. Auziţi? A pus ceva în maşina lui Danny? Ca să-i însceneze cine ştie ce? L-aş crede în stare. Avea o mutră înverşunată, parcă era gata să se ia la bătaie.

— Dar l-ai *văzut* punând ceva în camioneta lui Danny?

— Nu…

— L-ai *văzut* apropiindu-se de camioneta lui Danny. Uitându-se la ea? Ştii tu cum… aşa cum se uită bărbaţii la maşini?

— Nu, imediat ce am văzut că s-a dat jos din maşina lui, m-am dus să-l anunţ pe Danny. După aia m-am întors la lucru. Danny zicea că nu trebuie să ne lăsăm pe tânjală doar pentru că era ultima noastră zi acolo.

— Îmi pare rău că ţi-ai pierdut slujba din cauza lui Coughlin.

Jesse se încruntă la ea.

— Nu din cauza lui. Fricoşii ăia de la administraţie au decis să scape de Danny şi, cu ocazia asta, m-au dat şi pe mine afară. Au inventat tot felul de abureli cretine…

— Ia vezi cum vorbeşti, Jesse! strigă mama lui. Doamna e poliţistă.

— Mi-e silă de ei. Probabil au inventat cine ştie ce tâmpenii pentru că n-aveau cum să-l zboare din cauza fetei. Cum rămâne cu prezumţia de nevinovăţie?

Tot aud întrebarea asta, îşi zice Ella.

— L-au pus pe liber, aşa că a trebuit să plec şi eu, continuă Jesse. Pricep asta. Sunt doar un puşti. Dar aveam nevoie de banii ăia pentru facultate.

— O să-ţi găseşti altă slujbă, spune Davis.

— Mi-am găsit. La fabrica de cherestea, se strâmbă Jesse. Leafa e mai bună. Toată chestia e să nu-mi tai vreo mână.

— Păi, să ai grijă! intervine din nou mama lui. Ai nevoie de mâini.

Laurie şi Luke s-au săturat de leagăn. Acum stau la umbra singurului copac din curtea aceea mică şi se uită concentraţi la ecranul iPadului. Davis îi vede chicotind la desenele de pe ecran. Şi, dintr-odată, chiar îi pare bine că a venit aici. După atât de mult timp petrecut în compania lui Jalbert, are sentimentul că a evadat dintr-o cameră murdară şi urât mirositoare şi a ieşit la aer curat.

— Stai să văd dacă am înţeles bine, spune ea acum, scoţându-şi carneţelul. L-ai văzut pe detectivul Jalbert lăsându-şi maşina în spate…

— Da, cu toate că parcarea din faţă e mult mai aproape de clădire.

— Dar nu ai văzut să se fi apropiat de camioneta lui Danny Coughlin şi nici să o fi atins în vreun fel.

— V-am spus, trebuia să mă întorc la treabă.

— În regulă, am priceput.

Îi zâmbeşte şi îi întinde cartea de vizită.

— Dacă îţi mai aduci aminte de ceva…

— Păcat că nu l-aţi văzut şi dumneavoastră! izbucneşte Jesse. Cum flutura ziarul ăla sub nasul

lui Danny! Ca un nebun! După ce Danny v-a făcut un mare serviciu! Nici nu cred că tipului ăstuia îi pasă cine-i criminalul. Nu vrea decât să-l bage pe Danny la pârnaie!

— Destul, Jesse! spune mama lui. Fii politicos!

— Da' Jalbert ăla n-a fost deloc politicos! protestează Jesse.

Davis îşi spune că băiatul are dreptate. Însă Jalbert avea o scuză. Uiţi de orice politeţe atunci când stai faţă în faţă cu un asasin-violator.

— Mulţumesc pentru că ai acceptat să discuţi cu mine. Haide, Laurie, plecăm acum!

— Da' abia *am ajuns!* se văicăreşte Laurie. Mă joc *Corgi Hop* cu Luke! E aşa de distractiv!

— Încă cinci minute, cedează Ella.

Fostul ei soţ pretinde că ar răsfăţa-o pe micuţă şi Ella crede că are dreptate. Însă doar pe Laurie o are, fetiţa este *toată viaţa* ei. Iar gândul că Danny Coughlin şi-ar putea pune mâinile alea murdare de sânge pe ea – sau pe oricare altă fată – o scoate din minţi.

— Doamnă Jackson, îmi daţi voie să vă ajut la întinsul rufelor cât timp îi aştept pe ăştia mici să-şi termine jocul?

— Dacă doriţi, răspunde doamna Jackson, surprinsă şi încântată totodată. În punga aia sunt cârligele.

Împreună, cele două femei termină repede cu întinsul rufelor – şi colaborează la ultimele două cearşafuri. În tot acest timp Davis se gândeşte că Jalbert şi-a lăsat maşina lângă camioneta lui Coughlin. Nu crede – nu poate să creadă – că Danny Coughlin a visat locul în care a fost îngropată fata ucisă, dar începe să creadă că Frank Jalbert, detectiv decorat, a plantat în ea nişte droguri, iar apoi a pus un poliţist să-l oprească pe Danny pe drumul către Great Bend. Chestia e că nu poate să dovedească asta, la fel cum nici ei nu pot dovedi că Danny Coughlin a omorât-o pe Yvonne Wicker.

Nu-ţi mai bate capul, îşi zice ea în timp ce pune ultimul cârlig pe ultimul cearşaf.

Probabil e un sfat bun, însă nu îl va urma. Nu poate sta cu mâinile în sân dacă Jalbert a întrecut măsura. Şi mai trebuie să vorbească cu cineva. Poate discuţia aia nu va duce la nimic, dar măcar va şti că a încercat.

— Doriţi un pahar cu ceai rece? o întreabă doamna Jackson, luând de jos coşul în care au fost rufele.

— Da, chiar că aş avea poftă, răspunde Ella şi merge cu ea în casă.

De un singur lucru este sigură: aceasta este ultima anchetă pe care o face alături de Frank. Lăsând orice altceva la o parte, Danny are dreptate într-o singură privinţă – este de-a dreptul sinistră povestea aia cu număratul încontinuu, aritmomania aia. Şi nu pare să-i treacă deloc, ba chiar dimpotrivă.

44

Duminică dimineaţă, la ora zece şi jumătate, cineva bate în uşa rulotei lui Danny. El se aşteaptă să dea cu ochii de Jalbert sau Davis, dar este Bill Dumfries, antreprenorul retras din afaceri, care i l-a recomandat pe Edgar Ball. Pare stingherit acum, stă cu mâinile încrucişate peste pieptul dolofan, evită să-l privească în ochi. Danny îşi dă seama că nu a venit ca să-l invite la cină.

— Salut, Danny!

— Salut! Cu ce-ţi pot fi de folos?

Dumfries oftează cu amărăciune.

— N-am cum să te iau pe ocolite, aşa că ţi-o zic direct. Majoritatea oamenilor de aici sunt de părere că ar fi bine dacă te-ai muta.

Danny deja şi-a pus în minte să plece, aşa că nu ar trebui să-l deranjeze ce aude – să nu-l deranjeze *prea mult.* Dar îl deranjează.

— Nu vrei să intri să bei o cafea? Să discutăm puţin despre asta?

— Mai bine nu, spune Dumfries, aruncând o privire spre rulota lui.

Danny o vede pe trepte pe Althea Dumfries, care nu-i scapă din ochi. Probabil vrea să se asigure că Danny n-o să scoată de undeva cuţitul ăla criminal ca să-l vâre în soţul ei. Nostimă idee – în fine, cât de nostim mai poate fi ceva într-o asemenea situaţie. Pentru că Danny este aproape sigur că Bill l-ar face bucăţi dacă ar îndrăzni să îl atace în vreun fel.

— Am avut un fel de întrunire aseară, spune Dumfries, începând să se înroşească pe gât şi pe obraji. Ceilalţi locatari voiau să facă o petiţie, dar eu le-am zis: „Staţi, fraţilor, în banca voastră, că o să vorbesc eu cu el. Şi o să-i zic cum stă treaba, o să-i explic eu dincotro bate vântul."

Danny se gândeşte la mama lui, care avea câte o vorbă pentru orice ocazie. Una dintre ele era *vântul rău aduce numai nenorociri.* Ăsta era vântul ăla şi el cunoştea numele vrăjitorului malefic care îl stârnise. Oricât de supărat ar fi fost pe Jalbert, Danny nu-i dorea răul. Asta n-ar fi făcut decât să-i îngreuneze şi mai mult situaţia. Nu voia decât să iasă din sfera lui de influenţă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Spune-le să nu-şi facă griji, zice Danny.

Îi face cu mâna soţiei lui Dumfries, abia reuşind să se abţină să nu-i arate degetul mijlociu. Femeia nu-i răspunde.

— O să plec curând. Voi nu mă vreţi aici, iar eu nu vreau să rămân. Mama ar zice că asta dovedeşte doar că nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită.

— N-ai ucis-o tu.

— Nu, Bill. Nu eu am ucis-o. Şi singurul om care dă semne că m-ar crede este avocatul recomandat de tine.

Nu ştiu dacă treaba asta poate fi considerată o ironie a sorţii sau nu.

— Şi unde te duci?

Nu este nevoie ca Bill Dumfries să ştie că Danny nu s-a hotărât încă. Dar, pentru că Bill a avut măcar curajul să discute cu el (sigur, evitând să-l privească

în ochi), Danny închide uşor uşa rulotei, în loc să i-o trântească în nas.

Revine în cameră, intră pe FaceTime şi îl sună pe fratele lui, ştiind că la ora asta trebuie să fie în pauză. Stevie şi-a făcut un program foarte strict şi se supără dacă intervine ceva şi îl scoate din ritm. *În privinţa asta,* îşi spune Danny, *parcă ar fi o variantă pozitivă a lui Jalbert.*

Stevie stă pe o cutie cu role de hârtie igienică şi mănâncă un Twinkie. Se luminează la faţă când îl vede pe Danny pe ecranul telefonului.

— Care-i treaba, Danny-cu-renii?

— Mă gândesc să mă mut în Colorado, spune el. Tu ce părere ai?

Stevie nu prea dă semne că ar şti ce părere are – parcă e încântat, parcă e îngrijorat.

— Păi… poaaaate. Dar de ce? De ce să te muţi aici?

— Pentru că m-am săturat de Kansas, îi răspunde Danny

Şi nu minte absolut deloc. Dar pricepe de ce Stevie pare îngrijorat şi nu-şi mai mănâncă prăjiturică. Stevie Coughlin este un om cu tabieturi, pentru că tocmai aceste tabieturi îi oferă o viaţă ferită de pericole. Deviza lui este: trebuie să vezi doar partea plină a paharului, nu şi pe cea goală. Se ocupă de relaţiile cu clienţii la King Soopers, ba chiar are şi o plăcuţă cu funcţia lui pe uşa biroului. Îşi iubeşte camera de la cămin. Îşi iubeşte prietenii de acolo.

— Nici prin cap nu-mi trece să ne mutăm împreună, se grăbeşte să spună Danny. Poate nici măcar n-o să mă stabilesc în Boulder. M-am uitat pe internet la nişte locuri în Longmont…

Stevie scoate un oftat lung de uşurare şi zâmbeşte larg.

— Longmont e super!

Danny nu prea crede că fratele său a ajuns vreodată pe acolo.

— Aşa am auzit şi eu. Şi chiriile sunt mici. Mă rog… *mai* mici. Am putea să ieşim la cină din când

în când… poate şi la un film… ai putea să mă duci cu tine în drumeţiile alea.

— În Magnolia de Vest! Mud Lake! Tare mult mi-ar plăcea să le vezi! O să facem nişte drumeţii extraordinare! Câte plante, câte animale! O să fac atât de multe poze, că ai să te miri de mine. Mud Lake… Lacul Noroios, sună nasol, dar zău că-i drăguţ!

— Grozav! spune Danny şi adaugă încă ceva, adevărul-adevărat. Mi-e dor de tine, Stevie!

Iar acum, pentru că a aflat că nu va trebui să plece de la căminul unde se simte atât de bine – şi poate nu va trebui nici să se despartă de Janet – Stevie pare în culmea fericirii.

— Şi mie mi-e dor de tine, Danny-cu-renii. Neapărat să vii aici! În Munţii Stâncoşi, în Co-lo-*raaaaado!*

— Aşa o să fac. O să-ţi zic cum stau treburile când o să ştiu mai multe.

— Bine. Foarte bine. Acum, hai, întreabă-mă ceva! Dar repede, că mi se termină pauza.

Danny este pregătit:

— Sardine „King Oscar”.

Stevie începe să râdă.

— Capătul raionului 6, raftul de sus din stânga, chiar înainte de vitrina cu reduceri. Patru cutii, nouă dolari şi nouăzeci şi nouă de cenţi.

— Eşti cel mai tare, Stevie! Mare noroc au cu tine.

— Ştiu, spune Stevie.

Şi chicoteşte.

45

Luni, Jalbert este chemat la sediul din Wichita al KBI ca să dea raportul despre stadiul în care se află ancheta în cazul Yvonne Wicker. Vor fi prezenţi acolo toţi şefii mari, plus procurorul general din comitatul Wilder. Nu şi din comitatul Dart, pentru că acesta nici măcar *nu are* un procuror general – aşa îi spune Jalbert lui Davis.

— Vrei să vin şi eu? îl întreabă Ella.

— Nu. Ce *vreau* eu de la tine este să-l sileşti pe Coughlin să-ţi spună unde a fost în perioadele alea din primele săptămâni din iunie despre care nu ştim nimic. Şi mai trebuie să discuţi cu vecinii lui din parcul de rulote. Cu Becky Richardson…

— Am vorbit cu…

Jalbert face un gest violent cu mâna ca să o oprească – un gest care nu-i stă deloc în fire.

— Vorbeşte din nou! Şi cu fata ei. Întreab-o dacă Danny Coughlin a făcut-o vreodată să se simtă stânjenită. Dacă a atins-o în anumite locuri.

— Dumnezeule mare, Frank!

— *Ce?* Doar nu crezi că a făcut-o pentru prima oară cu sărmana domnişoară Yvonne? Precis au mai fost asemenea manifestări. Lucrăm împreună sau nu?

— Da, sigur.

— Bravo! Nouăsprezece!

— Poftim?

— Singurul număr prim cu adevărat bun, răspunde Jalbert şi face iarăşi gestul acela brutal de mai devreme. N-are importanţă. Vorbeşte cu vecinii lui. Află *ceva folositor.* Nu-i putem permite să plece din comitat, ca să nu mai zic din stat. Mă descurc eu în Wichita.

— O să-i convingi să ne permită să-l arestăm pe Coughlin?

— O să încerc, spune Jalbert, dar nu-ţi face speranţe prea mari.

Şi pleacă. Davis se duce în Dumbrava Stejarilor şi începe să bată la uşi – nu şi la uşa lui Coughlin, doar la ale vecinilor săi. După discuţia de la Coffee Hut, nu se simte pregătită să vorbească din nou cu el. Becky Richardson este acasă, dar deja pe picior de plecare şi o informează pe Davis că trebuie să se ducă să îşi ajute o prietenă. Plus că oricum nu are nimic nou de spus, doar că a avut o relaţie cu Coughlin şi acum nu mai are.

Fetiţa ei, Darla Jean, stă în faţa televizorului şi se zgâieşte la Davis, care nici nu încearcă măcar să-i

pună vreo întrebare.

La ora unsprezece, după mai multe dialoguri infructuoase, din care nu a aflat decât că Danny este de acord să plece din parcul de rulote, dă telefon la ziarul *Plains Truth.* Se aşteaptă să audă un mesaj înregistrat, dar îi răspunde un tânăr.

— *A-lou!*

— Aş dori să vorbesc cu Peter Andersson, vă rog.

— La telefon.

— Domnule Andersson, numele meu este Ella Davis şi sunt detectiv în cadrul Biroului de Investigaţii Kansas. Aş dori să vă pun nişte întrebări în legătură cu Daniel Coughlin.

Tânărul nu spune nimic, iar tăcerea se prelungeşte destul de mult. Davis chiar crede că nu mai este la telefon, dar îi aude imediat vocea, parcă mai tânără decât la început.

— Am primit un pont bun şi l-am publicat, atâta tot. Nu ştiam că greşesc dacă îi dau numele.

Necunoaşterea legii nu este o scuză, îşi zice Davis. Dar în cazul acesta nu se aplică niciun fel de lege – este vorba doar despre practica uzuală.

— Dar dacă următorul nostru articol a conţinut informaţii false, presupun că aş putea să public o dezminţire. Desigur, în cazul în care nu-i adevărat ce am scris acolo.

Care următor articol? se întreabă Davis şi îşi propune să ia de la magazin ultimul număr al ziarului *Plains Truth.*

— Domnule Andersson, eu vreau doar să aflu cine v-a dat informaţia.

— Un poliţist, îi răspunde Andersson, după care îşi dă drumul la gură. Cel puţin, asta mi-a *zis* că este. Şi l-am crezut pentru că ştia prea multe detalii ale anchetei. Şi mi-a spus că tipul o să fie obligat să mărturisească dacă îi public numele.

— Ştiţi cum se numeşte acest poliţist?

— Nu…

— Dar tot aţi publicat articolul.

— Păi, de ce să nu-l fi publicat, dacă-i adevărat ce scrie în el? exclamă Andersson, încercând să

adopte un ton belicos. Nu pe Coughlin ăsta îl anchetaţi pentru asasinarea fetei?

— Cred că ar fi mai bine să vin la redacţie şi să discutăm faţă în faţă, domnule Andersson, spune Davis.

— Aoleu, scânceşte el, acum cu o voce ca de copil mic.

— La ce oră v-ar conveni?

— Cred că aş putea să mai rămân aici un pic. Ştiţi adresa? În Cathcart. Târgul ăla mic.

— O ştiu.

— Eu mă ocup de *Plains Truth.* Aşa că vă rog să-mi spuneţi un singur lucru: am încălcat vreo lege când i-am publicat numele?

— Din câte ştiu eu, nu aţi încălcat niciuna, îi răspunde Davis. Nu aţi comis o faptă ilegală, dar aţi făcut un lucru foarte urât. O să trec pe la dumneavoastră în după-amiaza asta.

46

Danny habar nu are unde se va stabili – poate în Denver, poate în Longmont, poate în Arvada. Dar ştie sigur că doar două valize mici nu-i vor ajunge pentru toate lucrurile pe care le-a strâns în cei aproape trei ani cât a locuit în Dumbrava Stejarilor. Aşa că se hotărăşte să facă un drum până la magazinul de băuturi din Manitou şi să vadă dacă nu poate să capete de acolo câteva cutii de carton în care să-şi pună hainele. Probabil că nu ar fi recunoscut de vânzători, pentru că obişnuia să bea mai ales bere în perioada aceea de tristă amintire din viaţa lui.

După prânz, deschide uşa rulotei şi iese pe prima treaptă. Darla Jean Richardson şi-a pus căsuţa de păpuşi pe asfalt, la umbra clădirii unde se află administraţia parcului. O căsuţă mare, aproape cât un castel. Tare greu trebuie să-i fi fost să o care până acolo. I-a cumpărat-o mama ei de pe Amazon când a făcut şapte ani. Şi tot atunci a apucat-o disperarea pe Becky când şi-a dat seama că trebuie

să fie asamblată. Danny a construit-o, ajutat de DJ, care-i dădea piesele componente. Şi amândoi fredonau cântecele de la radio. Ce zi frumoasă! DJ are nouă ani acum, iar el nu a mai văzut căsuţa aia mare cât un hotel de mai bine de un an. Presupunea că fetiţa se joacă doar în camera ei cu ea. Sau poate a crescut şi nu-i mai place. Dar cu siguranţă că a avut un motiv întemeiat s-o târască până aici de la rulotă.

— Bună, DJ, ce mai zici?

Mereu îi zâmbea când auzea întrebarea asta. Însă nu şi astăzi. Astăzi fetiţa îi aruncă o privire serioasă.

— Poţi să ieşi, că a plecat tipa aia.

Danny n-are nevoie s-o întrebe pe DJ despre care „tipă" vorbeşte. Ella Davis a fost mai devreme acolo şi a discutat cu oamenii care erau acasă. S-a aşteptat să treacă şi pe la rulota lui când a terminat, însă nu a făcut-o; doar şi-a scos masca de Covid şi a plecat.

— Unde-i mama ta?

— Îi ţine locu' lu' Marielle la bodegă. Că Marielle are der-ma-to-ză, răspunde DJ, rostind cuvântul complicat pe silabe. A zis că să fiu cuminte şi o să-mi aducă o felie de tort. Nu vreau tort, nu-mi pasă dacă n-o să mai mănânc niciodată tort. Mi-a zis că n-am voie să vin la tine, aşa că am venit aici. Ca să te văd când ieşi.

Danny coboară treptele, face câţiva paşi spre DJ şi se opreşte. Uşile căsuţei de păpuşi sunt larg deschise şi îi vede înăuntru pe Barbie şi Ken, care stau la masa din bucătărie. Picioarele lui Barbie sunt întinse şi ţepene, pentru că nu se îndoaie de la genunchi. Mai de mult, a discutat pe larg cu DJ despre problema asta, precum şi despre alte caracteristici stupide ale păpuşilor – piele din plastic, păr oribil.

— De ce stai acolo? îl întreabă DJ.

Pentru că simte că este privit, de aia. Bărbatul acuzat de crimă şi fetiţa fără apărare. Majoritatea oamenilor sunt la serviciu, dar unii sunt acasă – cei cu care a discutat detectiva Davis – şi aceştia stau

cu ochii pe el. Poate că n-ar trebui să-i pese, dar îi pasă.

Înainte să găsească un răspuns potrivit, fetiţa continuă:

— M-a întrebat mami dacă m-ai *molestat* vreodată. Ştiu ce înseamnă, adică e atunci când nu tre' să vorbeşti cu străini pe stradă, că o să-ţi facă rău. Da eu i-am zis că Danny nu m-ar *molesta* niciodată, pentru că-i *prietenul meu.*

Darla Jean începe să plângă.

— DJ, zău, te rog… Isuse…

— N-ai omorât-o tu pe fata aia.

Niciun dubiu în glasul ei.

La naiba cu toţi ăia care nu-l scapă din ochi! Se apropie şi se ghemuieşte lângă ea.

— Nu. Dar aşa cred poliţiştii, pentru că am visat unde era îngropată, dar nu eu am omorât-o.

DJ se şterge cu mâneca la ochi.

— Mami zice că nu mai am voie să vin la tine şi că tu nu o să mă mai iei de la scoală. Zice că ori o să te aresteze, ori o să pleci de aici. O să te aresteze?

— Nu, pentru că nu am greşit cu nimic.

— O să pleci?

— Trebuie. Nu mai am serviciu şi nu vrea nimeni să mă mai vadă aici.

— Da' vreau *eu!* Dacă mami se împacă cu Bobby? Că *ăla* nu ştie să repare nimic! Nu pot să-l sufăr! M-a trimis odată la mine în cameră fără să mă lase să mănânc şi mami nu l-a oprit!

Începe din nou să plângă. Să mă pupe undeva toţi ăştia care se uită la noi, îşi zice Danny şi o strânge în braţe pe fetiţă. Îi simte obrazul, umed şi fierbinte, lipit de tricoul lui, dar îi place. Foarte mult îi place.

— N-o să-l primească înapoi pe Bob, spune el. S-a învăţat minte.

Habar n-are dacă ăsta-i adevărul, dar speră să nu se înşele. Nu l-a cunoscut pe predecesorul său şi este foarte posibil să nu fie decât un contabil ochelarist şi slăbănog, care se excită când trimite fetiţele în camerele lor. Numai că altfel şi-l imaginează el acum: un mitocan mătăhălos, cu părul

tuns periuţă şi o mulţime de tatuaje. O huidumă care sperie orice copil.

— Ia-mă cu tine! şopteşte DJ, cu capul îngropat în tricoul lui.

Danny râde şi îi ciufuleşte părul blond-închis.

— Păi, chiar m-ar aresta dacă aş face una ca asta.

Copila ridică ochii şi schiţează un zâmbet nesigur. Chiar în momentul acesta, iese Althea Dumfries din rulota ei.

— Ia-ţi mâinile de pe fetiţă! zbiară ea. Ia-ţi mâinile de pe fetiţă chiar acum sau chem poliţia!

DJ se ridică fulgerător în picioare. Încă mai plânge, dar asta nu o împiedică să ţipe:

— *Dracu' să te ia! DRACU' SĂ TE IA, SCROAFO!*

Danny este de-a dreptul înspăimântat, dar şi plin de admiraţie faţă de micuţă. Şi, chiar dacă îşi dă seama că Darla Jean tocmai ce a dat de o mare belea, îşi spune că nici el n-ar fi putut s-o pună mai bine la punct pe cucoana aia grasă şi afurisită.

47

Ella Davis nu crede că mai există pe undeva târguri vechi, aşa cum este Cathcart, nici măcar în centrul Kansasului. Este un orăşel mizer, cu un singur semafor, situat la vreo şaizeci de kilometri la nord de Manitou. Vizavi de castelul de apă ruginit este o prăvălie (pe faţada căreia scrie BINE AŢI VENIT ÎN CATHCART, UNDE ORICE VIAŢĂ CONTEAZĂ!). Davis îşi cumpără de acolo o cola şi ia de pe raftul de lângă casa de marcat un exemplar al ziarului *Plains Truth.* Articolul despre Danny Coughlin este pe prima pagină, înghesuit între o reclamă la Royal Tires şi una la Depozitul de Mobilă, „unde fiecare zi este este zi de reduceri". Titlul este SUSPECTUL PRETINDE CĂ „TOTUL NU A FOST DECÂT UN VIS".

Davis dă drumul la aerul condiţionat din maşină şi citeşte articolul. Abia după aceea se va duce la sediul ziarului. Articolul este semnat de Peter

Andersson, care se pare că ar scrie tot ce apare în *Plains Truth,* cu excepţia ştirilor sportive. Davis nu crede că tânărului i se va oferi prea curând un post la *The New York Times.* N-a reuşit să fie deloc ironic – dacă asta îi era intenţia –, ci doar a dat dovadă de un scepticism grosier. Articolul ăsta chiar o face să-şi dorească să îl creadă pe Danny. Se enervează şi aruncă pe bancheta din spate fiţuica aia penibilă.

Redacţia se află la parterul unei clădiri simple şi anoste de la jumătatea străzii principale, între un magazin cu marfă ieftină („Dollar General") şi unul cu piese de maşină, răposat de multă vreme. Clădirea are mare nevoie de zugrăveală proaspătă. Plus că panourile de la stradă sunt desfăcute, iar din cuie curg şiroaie de rugină roşie. Uşa este încuiată. Îşi face mâinile căuş de-o parte şi de alta a feţei şi se uită pe geam. Vede o încăpere mare şi dezordonată, în care tronează un computer vechi, aidoma unui zeu din Antichitate. Scaunul din faţa biroului pare destul de nou, dar restul mobilierului ori a fost luat de la talcioc, ori de la groapa de gunoi. Pe un perete este un panou mare, plin până la refuz cu ciorne de reclame şi cu articole vechi, unele îngălbenite şi încreţite de timp.

— Salutare, salutare! sunteţi Davis, nu-i aşa?

Se întoarce şi dă cu ochii de un tânăr foarte înalt, cam de doi metri şi cinci – poate chiar zece – centimetri. Şi slab ca un biscuit pe dungă. Şi şocant de palid în această perioadă a anului, când majoritatea locuitorilor din Kansas sunt cât de cât mai bronzaţi. Peste un ochi îi atârnă un zuluf de păr negru, exact ca al lui Hitler. Şi-l împinge spre spate, dar îi cade la loc.

— Da, eu sunt, răspunde ea.

— Staţi niţel, staţi niţel, să descui.

Descuie şi intră amândoi. Înăuntru miroase puternic a odorizant de cameră, însă Davis simte şi nişte note vagi de marijuana.

— Am dat o fugă până la mama. Stă puţin mai încolo, tot pe strada asta. Are diabet. Anul trecut i-

au amputat laba de la un picior. Vreţi ceva rece de băut? Cred că mai avem în fri…

Davis îi arată sticla de cola.

— Aha. Bine, în regulă, super. Din păcate n-am ce gustări să vă ofer, că dulapul e gol.

Şi începe să râdă. Mai bine zis, începe să se hlizească, tot încercând să-şi facă zuluful ăla să nu-i mai cadă pe frunte. Şi degeaba încearcă.

— Scuze că-i atât de cald aici. S-a bulit aerul condiţionat. Mereu se întâmplă câte ceva nasol, nu? Toată viaţa împingem la bolovani, ca Sisif, nu?

Davis habar nu are despre ce vorbeşte tânărul, dar îşi dă seama că toată logoreea i se trage de la faptul că face pe el de frică. Foarte bine.

— N-am venit pentru gustări.

— Nu, sigur că nu. Pentru Coughlin, pentru articolul despre Coughlin. De-asta aţi venit.

— Sunt *două* articole.

— Două, da, corect, două sunt. V-am spus şi la telefon că am crezut că primesc informaţiile de la cineva care se ocupă de anchetă. De fapt, chiar a zis asta. Că-i de la poliţia din Kansas.

— Nu de la KBI? De la Biroul de Investigaţii Crimi…

— Nu, nu, nu, de la poliţia rutieră. Sunt sigur. Totalmente sigur. Sunt convins, foarte convins. Zuluful cade. Andersson îl împinge înapoi.

— Şi tot el v-a dat informaţiile despre vis?

— Daaa! Normal că da, absolut! Ba chiar mi-a sugerat să le ţin pentru articolul următor. Mi-a zis că aşa aş putea să deţin exclusivitatea şi s-o iau înaintea celorlalte ziare. Şi mi s-a părut o idee excelentă.

— Obişnuiţi să urmaţi sfaturile primite de la informatorii anonimi, domnule Andersson?

Tânărul scoate din nou râsul ăla nervos. Lui Davis i-ar fi mai uşor să-şi închipuie că el a ucis-o pe Yvonne, nu Coughlin; într-un serial poliţist, el ar fi criminalul în serie, cunoscut sub numele de Ziaristul.

— Rareori mi se întâmplă să *primesc* informaţii atât de importante din surse anonime, doamnă Davis. Noi scoatem o publicaţie bazată mai mult pe publicitate şi…

— Sunt doamna *detectiv* Davis, îl corectează ea, dar nu pentru că i-ar fi prea dragă titulatura, ci pentru că vrea ca tânărul să nu uite cu cine stă de vorbă.

— Va întreb încă o dată, doamnă detectiv Davis: am publicat eu ceva neconform cu adevărul?

— Nu sunt în măsură să vă răspund şi nu despre asta este vorba. Cu toate că, dacă nu aş fi citit articolul, nici prin cap nu mi-ar fi trecut că aţi fi putut da dovadă de atât de multă iresponsabilitate.

— Staţi puţin, staţi puţin, mi se pare un pic prea…

— Presupun că nu aţi înregistrat convorbirea cu informatorul anonim, nu?

Nu că şi-ar face prea mari speranţe.

Tânărul se holbează la ea şi se hlizeşte din nou.

— Înregistrez absolut *tot.*

Davis crede că nu a auzit bine:

— Tot? Serios? Toate apelurile?

— Trebuie. Asta e o afacere cu buget limitat, doamnă… doamnă detectiv. Aşa că sunt nevoit să lucrez cu jumătate de normă la depozitul de cherestea de lângă oraş. Probabil că aţi trecut pe acolo când aţi venit. „Wolf Lumber”?

Femeia nu-şi aminteşte să-l fi văzut. Se gândea doar la Jalbert. Aşa că îi face semn lui Andersson să continue.

— Când sunt la depozit sau am grijă de mama – că nu se prea descurcă singură –, se înregistrează automat toate apelurile şi intră direct în Cloud. Majoritatea sunt despre reclame, dar mai sună şi Hurd Conway – ăsta-i tipul care se ocupă de rubrica sportivă.

— Şi nu le ştergeţi?

Se hlizeşte. Din nou.

— De ce să-mi bat capul? Că e suficient spaţiu de stocare în Cloud. „În casa Tatălui Meu sunt multe

locaşuri[38], după cum zice Cartea Sfântă. „Pe legea mea, aici mai poate răsufla un om”[39]. Asta o zice Shakespeare. Aranjamentul ăsta al nostru n-ar funcţiona la un ziar mare, dar la noi merge. Hai să vă arăt!

Andersson îşi trezeşte computerul şi tastează o parolă. Davis nu-i deloc o persoană obsedată de ordine, dar ecranul este atât de plin de iconuri, că o dor ochii doar uitându-se la el. Andersson dă click pe simbolul telefonului. Un mesaj se aude din boxele aflate în cealaltă parte a încăperii. Şi se aude foarte tare, mai are puţin şi le sparge timpanele. Tânărul se strâmbă şi reduce volumul.

„Ai sunat la *Plains Truth,* vocea din inima Kansasului şi cea mai bună sursă de informaţii publicitare. Suntem un săptămânal neangajat politic, cu ştiri locale şi ştiri sportive, distribuit *gratuit* în peste şase mii de locuri din şase comitate.”

Aoleu, ce mincinoşi! îşi zice Ella.

„Dacă aveţi vreo informaţie, apăsaţi tasta 5. Dacă vreţi să ne transmiteţi un rezultat sportiv, apăsaţi 4. Dacă vreţi să anunţaţi producerea unui accident, apăsaţi 3. Dacă doriţi să publicaţi o reclamă, apăsaţi 2. Dacă aveţi întrebări despre tarife, apăsaţi 1. Deci 5 pentru informaţii, 4 pentru sport, 3 pentru accidente, 2 pentru reclame, 1 pentru tarife. Şi nu vă faceţi probleme că s-ar putea întrerupe legătura!”

Urmează chicotitul acela pe care Davis îl ştie deja mult prea bine.

„Aici este *Plaaaaiiins Truth,* unde doar adevărul contează!”

Acum Andersson se întoarce cu faţa la ea.

— Bună introducere, nu? Cu toate dichisurile. Acoperă toate domeniile.

În alte împrejurări, Davis – curioasă din fire – l-ar întreba pe Andersson ce profit face *Plains Truth* doar din publicitate. Însă nu este acum momentul.

— Puteţi să găsiţi apelul ăla anonim?

— Da, sigur. Doar să-mi ziceţi ce dată să caut.

Davis nu ştie.

— Încercaţi între 30 iunie şi 4 iulie.

Andersson deschide un fişier.

— Sunt o groază de apeluri în perioada asta, dar poate…

Se încruntă. Îi cade zuluful pe frunte.

— Ne-a anunţat un tip ceva în legătură cu un incendiu la un coş de fum. Cred că după asta a fost. Aproape sigur.

Andersson dă click, ascultă, clatină din cap, dă din nou click. În cele din urmă găseşte o voce tărăgănată, ca de fermier în vârstă, care spune că a văzut un „hogeac arzând dăparte-dăparte, pă Farm Road 17”. Andersson îi face semn lui Davis că totul e în regulă şi trece la mesajul următor. Detectiva şi-a tras un scaun şi s-a aşezat lângă el.

— Sună mai aiurea, pentru că…

— *Sssst!*

Andersson mimează că îşi trage fermoarul la gură.

Da, chiar sună aiurea, dar asta din cauză că persoana respectivă foloseşte un dispozitiv de modificare a vocii, poate un vocoder. La început pare voce de bărbat, după aia de femeie, după aia iar pare voce de bărbat.

— Bună, *Plains Truth.* Lucrez la Poliţia Rutieră din Kansas. Nu am nicio legătură cu ancheta privind asasinarea lui Yvonne Wicker, dar am văzut rapoartele. Poate cititorii voştri ar dori să ştie că bărbatul care a descoperit cadavrul se numeşte Daniel M. Coughlin. Este administrator la Liceul Wilder. Locuieşte în parcul de rulote Dumbrava Stejarilor…

— N-am publicat adresa, zice acum Andersson. Mi s-a părut că ar fi pre…

— *Sssst!* Daţi înapoi!

Anderson tresare şi mişcă din mouse.

— …Liceul Wilder. Locuieşte în parcul de rulote Dumbrava Stejarilor din Manitou. Ar trebui să publicaţi chiar acum informaţia asta.

O pauză scurtă. Şi apoi:

— Este suspectul principal al detectivilor de la KBI pentru că pretinde că ar fi avut un vis care i-ar fi arătat unde este îngropat cadavrul. Detectivii nu îl cred. Ar fi bine să păstraţi informaţia asta pentru un al doilea articol. Părerea mea.

Altă pauză. Apoi vocea aceea transformată de vocoder spune:

— Cincisprezece. La revedere!

Se aude un păcănit, după care vocea altcuiva anunţă publicaţia *Plains Truth* că festivităţile de 4 Iulie din comitatul Wilder au fost amânate până pe 8 iulie – cu părere de rău. Andersson dă volumul la zero şi se uită la Davis.

— Vă simţiţi bine, doamnă?

— Da, îi răspunde ea.

Dar nu se simte bine deloc. Îi vine să vomite.

— Vreau să mai aud încă o dată ce a zis.

Îşi scoate telefonul şi apasă tasta de înregistrare.

48

În maşină, cu aerul condiţionat dat la maximum, Davis ascultă din nou înregistrarea. Apoi închide telefonul şi se uită prin parbriz la strada murdară şi tristă a Cathcartului. Se gândeşte la un caz din primăvară, la care a lucrat împreună cu Jalbert. Era vorba despre o incendiere premeditată în Lindsborg, un orăşel de provincie. Pe drumul către locul respectiv, au trecut pe lângă un câmp pe care păşteau câteva vaci. Ella se plictisea, aşa că le-a numărat cu voce tare.

— Şapte, a spus ea.

— Douăzeci şi opt, a reacţionat instantaneu Jalbert. S-a uitat mirată la el, iar detectivul i-a zis că douăzeci şi opt este suma numerelor de la unu până la şapte. Şi i-a mai zis că asemenea adunări îi ocupă timpul atunci când nu are altceva de făcut şi îi menţin agerimea minţii. Ella s-a întrebat atunci dacă nu cumva partenerul ei are un început de tulburare obsesiv-compulsivă. Ba chiar a căutat pe telefon denumirea acelui impuls incontrolabil, după care nu

s-a mai gândit la el. În fond, toţi avem ticurile noastre mărunte, nu? Uite, de pildă, ea nu poate să se ducă la culcare dacă nu ştie că toate vasele sunt spălate şi puse la locurile lor… dar niciodată nu i-a trecut prin cap să le *numere.*

Iar acum, în timp ce stă în maşină pe strada murdară şi dezolantă, se gândeşte la mesajul de întâmpinare înregistrat de Peter Andersson. Cinci opţiuni. Şi, dacă aduni unu cu doi cu trei cu patru şi cu cinci, îţi dă…

— Cincisprezece, murmură ea. El *a fost.* Rahat! *Rahat*!

Mai stă puţin aici, încercând să se convingă că se înşală. Nu izbuteşte. Aşa că dă telefon la poliţia rutieră a statului Kansas, se prezintă şi roagă să fie sunată de poliţistul Calten cât mai repede posibil, în timp ce stă cu spaima în suflet, aşteptând să sune telefonul, se întreabă ce va face în continuare.

49

Danny capătă de la magazinul de băuturi fine exact atâtea cutii de carton câte îi trebuie. Mai primeşte şi o sticlă de Jim Beam de 0,7 litri. La ora patru după-amiază, cutiile sunt îngrămădite în dormitor, iar sticla cu whisky este pe masa din bucătărie. Stă cu mâinile încrucişate şi se uită lung la ea. Încearcă să-şi aducă aminte când a băut ultima oară aşa ceva. Nu, nu în seara în care a fost arestat pentru că zbiera în faţa casei lui Margie; în seara aia se îmbătase doar cu bere. Între Manitou şi Wichita, dăduse pe gât aproape douăsprezece sticle de Coors. Încă îşi aminteşte că le-a vomitat pe toate în toaleta din aluminiu a celulei în care l-au închis şi după aceea s-a culcat pe jos, lângă patul de scânduri – de parcă dormitul pe cimentul rece ar fi fost vreun fel de penitenţă.

Ştie că ultima oară când s-a făcut mangă a fost în ziua în care s-a dus la pescuit cu Deke Mathers. Erau amândoi atât de trotilaţi, încât n-au reuşit să găsească ieşirea spre Route 327 decât atunci când

era aproape întuneric şi amândoi aveau câte o mahmureală cât casa şi se tot jurau să nu mai pună în viaţa lor gura pe băutură. Danny nu ştie dacă Deke şi-a respectat jurământul, pentru că n-a mai ţinut legătura cu el după ce s-a mutat în Dumbrava Stejarilor, dar el nu s-a mai atins de tărie de atunci încoace. De câţiva ani a renunţat şi la bere.

Sticla de Jim Beam n-o să-i rezolve problemele, e conştient de asta. Problemele tot acolo vor fi şi când se va trezi din somn marţi dimineaţă – başca o mahmureală cumplită. De parcă nu s-ar simţi deja ca naiba. Însă ar putea să-i şteargă din minte chipul trist al lui DJ, măcar pentru câteva ore. I-a zis: *Dacă mami se împacă cu Bobby?* I-a mai zis: *Că ăla nu ştie să repare nimic!* Şi i-a zis (însă habar nu are de ce asta l-a durut cel mai tare) *Nu vreau tort, nu-mi pasă dacă n-o să mai mănânc niciodată tort.*

— Visul ăla, şopteşte Danny acum. Blestematul ăla de vis!

Numai că nu visul este de fapt problema. Jalbert este problema. Jalbert a pulverizat pesticid peste viaţa lui amărâtă. Încearcă să otrăvească totul în jur, inclusiv pe fetiţa care avea senzaţia că o duce foarte bine: mama ei avea un iubit care îi plăcea şi ei, care nu ţipa la ea şi nu o trimitea nemâncată la culcare.

Jalbert.

Toate relele doar din cauza lui Jalbert se întâmplă.

Danny desface capacul, apropie sticla de nas şi miroase lichidul dinăuntru. Îşi aduce aminte cum se strica de râs cu Deke Mathers în ziua aia, pe malul râului, când totul i se părea bine şi frumos şi la vară cald. Apoi îşi aminteşte cum înjurau amândoi când se chinuiau să treacă printre rugii de mur ca să ajungă la drum şi cât de zgâriaţi erau şi cum le curgea transpiraţia în zgârieturile alea şi cum îi ustura de mama focului.

Cât de mult i-ar mai plăcea lui Jalbert să te îmbeţi acum, şi-a zis el. *Să te îmbeţi şi să faci o tâmpenie.*

Se duce la baie, toarnă băutura în closet şi trage apa. Se întoarce în cameră şi se apucă să-şi pună hainele în cutiile de carton. Dacă doar plecând îl poate învinge pe Jalbert, atunci exact asta o să facă. Plus că o să petreacă mai mult timp cu Stevie, care ştie unde se află fiecare produs din supermarketul Table Mesa King Soopers. Cât despre Darla Jean… copila va trebui să înveţe să se descurce singură. La urma urmei, mai toţi copiii o fac. Aşa îşi spune el acum.

50

Nu sunt furios, îşi tot repetă Jalbert pe drumul înapoi la hotelul din Lyons. *Doar supărat.*

Şedinţa din Wichita nu a mers bine. A adus toate argumentele necesare pentru reţinerea lui Coughlin. Doar pentru patruzeci şi opt de ore. Doar ca măsură preventivă. Daţi-mi voie să-l interoghez aşa cum trebuie. Aşa cum ştiu eu. O să-mi spună şi ce lapte a supt de la maică-sa. De-abia aşteaptă să mărturisească. Ştiu asta.

Măsură preventivă împotriva cui? – întrebarea asta i-a pus-o Tishman, directorul. Neville, directorul-adjunct, stătea lângă el şi bâţâia din cap ca o marionetă. *A asasinului? Coughlin susţine că nu l-ar cunoaşte. Susţine doar că ştie unde era cadavrul pentru că l-a văzut în vis.* Atunci Jalbert i-a întrebat pe toţi ceilalţi prezenţi – printre care se afla şi Ramsey, detectivul flegmatic şi rezervat din Oklahoma – dacă vreunul dintre ei credea povestea lui Coughlin cu visul. Răspunsul a fost unanim: nu credea absolut nimeni. Toţi erau convinşi că asasinul a fost Coughlin. Dar, în lipsa mărturisirii faptei şi în lipsa oricăror probe materiale care să facă legătura între el şi crimă…

Şi aşa mai departe.

Jalbert simte nevoia să numere. Asta o să-l calmeze. Când va avea mintea limpede va fi în stare să decidă ce anume va face în continuare. Când va ajunge la hotel, va da o tură pe scaune, va face un

duş şi o va suna pe Ella. Poate a descoperit o pistă în parcul de rulote. Sau poate Coughlin s-a dat cumva de gol. Deşi e puţin probabil. Este un individ tare şmecher – a scăpat de droguri, nu? –, dar acum suportă consecinţele. A rămas fără slujbă, iar vecinii nu mai vor să-l ştie în preajma lor. Precis că toate astea l-au înfuriat la culme, iar oamenii furioşi fac greşeli.

Dar eu *nu sunt furios. Doar supărat. De ce? Pentru că el este criminalul şi va ucide din nou.*

— De ce nu pricep şi ei asta? strigă Jalbert şi dă cu pumnul în volan. Chiar atât de orbi să fie?

Răspuns: nu, nu sunt orbi.

Au fost examinate şi reexaminate toate înregistrările camerelor de supraveghere dintre Arkansas City – unde tânăra Yvonne şi-a petrecut ultima noapte – şi benzinăria Gas-n-Go, unde a fost văzută ultima oară. Au fost observate câteva camionete Toyota Tundra, dar niciuna albă şi toate mai noi decât rabla lui Danny.

A folosit alt vehicul când a răpit-o, îşi spune Jalbert. *Ăsta-i motivul pentru care n-am găsit în camioneta lui nicio urmă de ADN sau vreo altă probă. E deştept, foarte deştept.*

La început, Jalbert a crezut – la fel şi Ella – că Danny îşi dorea ori să ajungă vedetă în presa scrisă şi cea audiovizuală ori să mărturisească. Poate Ella încă mai crede asta, dar nu şi Jalbert. *Totul este doar un joc pentru el. Ne provoacă – hai, dovediţi că eu am fost, dovediţi-o, arestaţi-mă, arestaţi-mă, ha-ha-ha, nu puteţi, nu-i aşa? Ştiţi bine că vă înşir numai minciuni, dar nu puteţi să faceţi nimic în privinţa asta.*

Jalbert mai trage un pumn în volan.

În urmă cu cincisprezece, ba chiar zece ani, jocul ăsta se desfăşura după alte reguli. Coughlin s-ar fi aflat într-o cameră strâmtă cu Jalbert şi Davis, care ar fi scos şi untul din el. N-ar fi contat cât dura interogatoriul – zece ore, douăsprezece. De la capăt. Încă o dată. Şi iar de la capăt. Şi pleosc şi trosc şi pleosc. Ei erau apărătorii sărmanei Yvonne şi ai

tuturor tinerelor care ar fi putut avea aceeaşi soartă, aşa că l-ar fi sleit de puteri, l-ar fi îngenuncheat în încăperea aia fără ceas până când ar fi mărturisit. *Probabil că ţi-e foame. Spune-ne ceva şi vom trimite după mâncare. Îţi plac burgerii? E un Burger King în apropiere. Burger mare şi suculent, cartofi prăjiţi, shake de ciocolată. Ce părere ai? Cel puţin spune-ne* când *ai îngropat-o. Ziua sau noaptea? Nu? În regulă, o luăm de la început.*

Aşa ar fi fost pe vremuri.

Ca să-i treacă timpul mai repede, Jalbert se apucă să numere hambarele şi silozurile şi fermele pe lângă care trece. A ajuns la douăzeci şi trei (care, în progresie aritmetică, dă un total de 276), când îi sună telefonul. Este Ella. Se aşteaptă s-o audă întrebându-l cum a mers treaba în Wichita, dar nu o face. În schimb, îl întreabă când crede că va ajunge înapoi la hotel. Ella vorbeşte repede şi pe un ton încordat, care nu-i stă deloc în fire. Oare din cauza entuziasmului? Oare a descoperit ceva? *Un singur indiciu, de atât am nevoie. Şi vom merge pe urmele lui. Vom merge chiar şi prin iad, dacă trebuie.*

— În patruzeci de minute. Ce-ai aflat?

— Am plecat din Manitou. Ne întâlnim la hotel.

— Haide, spune! exclamă Jalbert, trecându-şi nerăbdător degetele prin frizura de forma unei peninsule. Ţi-a zis Coughlin ceva?

— Nu la telefon.

— Ajung în jumătate de oră, o anunţă Jalbert şi apasă pedala de acceleraţie.

51

Când Frank ajunge la hotel, Ella îl aşteaptă deja în holul de la intrare. Femeii îi este groază de discuţia care va urma, dar va face ce trebuie. Şi mai greu i-ar fi dacă l-ar simpatiza. A încercat s-o facă şi n-a reuşit, dar, până zilele trecute, măcar îl respecta. Într-un fel, încă îl respectă şi acum. Pentru că este dedicat trup şi suflet meseriei sale, pentru că se înverşunează să-i facă dreptate femeii căreia el îi

zice „sărmana domnişoară Yvonne”. Însă acest devotament al lui a depăşit măsura şi s-a transformat în altceva.

Frank îi zâmbeşte, dezvelindu-şi dinţii ăia tociţi, care chiar ar trebui acoperiţi cu o coroană. Frizura triunghiulară este ciufulită, de parcă şi-ar fi tot trecut mâinile prin ea. Poate chiar s-a tras de păr.

— Hai să mergem în aşa-zisul apartament! Nu-i grozav – ferestrele dau în parcare –, dar atât îmi permit cu diurna pe care o am.

Ella îl urmează. Nu înţelege de ce Frank a dezvoltat o conexiune atât de puternică şi de îndârjită cu Yvonne Wicker – sau poate cu Coughlin? –, dar ştie că asta scoate la lumină un cusur din personalitatea lui. Îl amplifică. Fisura de dinainte s-a transformat acum într-o breşă.

Frank descuie uşa. Ella intră prima şi priveşte mirată în jur.

— Ce caută scaunele asta pliante aici?

— Nimic. Mă… nimic.

Se repede şi le strânge pe cele două din living. Se duce în dormitor şi se întoarce cu încă două. Le sprijină de peretele de lângă televizor.

— Trebuie să le duc înapoi la sala de conferinţe. Am tot amânat. Vrei un suc? Sunt de toate felurile în minibar.

— Nu, mulţumesc.

— Despre Coughlin e vorba? A lăsat să-i scape ceva?

— Nu am vorbit cu el.

Jalbert se încruntă.

— Ţi-am cerut foarte clar să discuţi din nou cu el, Ella.

Se gândeşte la ceva şi îi dispar cutele de pe frunte.

— Înseamnă că ţi-a zis Becky ceva? Iubita lui? Sau fiica ei! Ţi-a…

— Ascultă-mă, Frank! Nu am cum să-ţi spun altfel ce am de spus. Trebuie să te retragi din caz. Asta în primul rând.

Jalbert schiţează un zâmbet derutat. Habar n-are la ce se referă.

— După care trebuie să ieşi la pensie. Ai o vechime de douăzeci… douăzeci şi ceva de ani.

— Nu pricep…

— Şi după aia trebuie să te consulte un psihiatru.

Zâmbetul nu i-a dispărut de pe buze.

— Ce-i cu aiurelile astea, Ella? Nici vorbă să mă pensionez. Nici măcar nu mă gândesc la asta. Dar ce intenţionez să fac – ce vom face *împreuna* – este să-l arestez pe Danny Coughlin şi să-l bag după gratii pe viaţă.

Pe Ella o miră furia care a cuprins-o, dar, mai târziu, îşi va da seama că nu a apărut din senin.

— Nu *faci* decât să distrugi orice şansă am avea să găsim probe împotriva lui! Tu i-ai dezvăluit numele tipului de la *Plains Truth!*

Zâmbetul începe să se şteargă.

— De unde ţi-a venit ideea asta trăsnită?

— Nu-i deloc trăsnită. Asta-i realitatea. L-ai dat în vileag şi te-ai deconspirat şi pe tine când ai făcut treaba aia cu adunarea. Ai spus „cincisprezece” la finalul mesajului. N-avea nicio legătură cu nimic… decât cu suma opţiunilor din meniu – dacă aduni numerele de la unu la cinci, îţi dă cincisprezece.

Acum zâmbetul a dispărut cu totul.

— Şi pe baza unui *singur număr* ai tras concluzia că eu…

— Se întâmplă câteodată să-ţi scape câte un număr din gură – de cele mai multe ori chiar fără să-ţi dai seama. Aşa a fost şi în înregistrarea aia pe care mi-a pus-o Peter Andersson. Da, am auzit tot ce ai spus. O poţi asculta şi tu, dacă vrei. O am în telefon.

Rânjeşte, dezvelindu-şi din nou dinţii ăia deterioraţi.

Precis scrâşneşte din ei, îşi spune Ella. *Evident că asta face.*

— Nu vreau să te raportez superiorilor pentru aceste acuzaţii calomnioase, Ella. Am colaborat foarte bine cu tine, nici că aş fi vrut vreo parteneră

mai bună. Dar mă obligi să o fac, dacă te încăpăţânezi să insişti cu absurdităţile astea. În niciun caz n-ai fi avut cum să recunoşti vocea din înregistrare – *nimeni* n-ar fi putut s-o recunoască – pentru că era transformată de un dispozitiv.

— Da. Era. Dar *tu* de unde ştii?

Jalbert clipeşte surprins şi parcă ezită o fracţiune de secundă. După care răspunde:

— Pentru că l-am întrebat. Pe Andersson. Am discutat cu el.

— Te-ai dus singur la el, fără mine.

— Nu, am vorbit la telefon.

— Va confirma asta?

— Îţi confirm eu chiar acum.

— Îl voi întreba şi pe el. Dacă mă obligi. Şi ştim amândoi ce-mi va răspunde, da?

Jalbert nu mai zice nimic. Se uită la ea ca la o necunoscută. *Probabil că exact asta simte acum.*

Ella întinde degetul spre scaune.

— Şi pe astea le numeri? Sau le pui la distanţă unele de altele şi numeri paşii dintre ele?

— Cred că ar fi bine să pleci acum.

— Ţi se mişcă involuntar buzele când numeri. Am văzut. Şi am aflat că tulburarea asta psihică are un nume. Aritmomanie.

— Ieşi afară! Gândeşte-te la ce ai spus şi o să discutăm atunci când nu o să mai fii… atât de surescitată.

Davis se simte dintr-odată atât de obosită, că abia se mai ţine pe picioare. Cine ar fi ştiut cât de epuizante pot fi confruntările de felul ăsta? Se aşază pe un scaun şi îşi pune pe birou poşeta deschisă. Înăuntru este telefonul. Care înregistrează întreaga discuţie.

— Ai ascuns droguri în camioneta lui Coughlin. Când te-ai dus la liceu. Ca să faci să se creadă că le-ar consuma sau le-ar trafica.

Jalbert tresare ca la un pumn primit în nas.

— Nu-ţi permit să mă acuzi de o faptă atât de josnică!

— Josnic este ce ai făcut tu. Coughlin a intrat la bănuieli când puştiul ăla care lucrează cu el te-a văzut lăsându-ţi maşina în spate, nu în parcarea din faţa liceului. Şi-a verificat camioneta, a găsit punga cu droguri şi mi-a dat-o mie.

— *Ce?!* Când?

— M-am întâlnit cu el la o cafenea din Great Bend imediat după ce ne-a provocat să-l arestăm. Ceea ce nu puteam s-o facem atunci şi nu putem nici acum, după cum sunt convinsă că ai aflat şi tu în Wichita.

— Minte! Şi tu m-ai lucrat pe la spate! Mulţumesc frumos, *partenero!*

Ella se face roşie la faţă.

Jalbert îşi trece nervos degetele prin părul încâlcit.

— Dacă au fost într-adevăr droguri în camionetă, înseamnă că el le-a pus acolo, ca să dea vina pe mine. E tare viclean, aoleu, ce viclean e! Şi tu chiar l-ai crezut?

Jalbert clatină din cap. Tonul îi este compătimitor, dar Ella desluşeşte în privirea lui o furie primitivă, nedisimulată. *Ai grija cu omul ăsta,* îşi spune ea. *Danny a avut dreptate.*

— N-am ştiut că eşti atât de credulă, Ella. Te-a convins şi că-i adevărată povestea aia cu visul? Acum ai trecut de partea lui?

— Am discutat şi cu poliţistul Calten.

Jalbert amuţeşte brusc.

— Coughlin i-a reţinut numele de pe ecuson. L-am sunat şi i-am spus că ştiu cine a pus la cale toată afacerea cu plantarea drogurilor şi cu percheziţia. I-am promis că n-o să-i fac probleme dacă îmi spune care a fost rolul lui. Şi mi-a spus.

Jalbert se duce la fereastră, se uită afară, se întoarce.

— N-am vrut să-l arestez pentru droguri, ci pentru tânăra Yvonne. N-am vrut decât să-l văd închis undeva ca să pot să strâng şurubul. Unde-s drogurile alea?

— La loc sigur.

Această ultimă întrebare a neliniştit-o un pic. Nu crede că Frank i-ar face vreun rău, dar evident că nu mai judecă normal.

Jalbert se duce din nou la fereastră şi se întoarce iarăşi. Mişcă din buze. Numără. Oare îşi dă seama ce face? Davis nu crede.

— A ucis-o. A violat-o şi a ucis-o. Coughlin. Ştii că el este criminalul.

Ella îşi aduce aminte de întrebarea lui Coughlin despre cruciuliţa de la gâtul ei – dacă o poartă doar de ochii lumii sau dacă este cu adevărat credincioasă. După care a întrebat-o cum poate să creadă în Dumnezeu, dar nu şi în visul lui.

— Ascultă-mă bine, Frank. În situaţia de faţă nu mai are niciun fel de importanţă dacă el este criminalul sau nu. Tot ce contează acum şi aici este că tu îmi vei promite că ai să-i scrii un e-mail lui Don Tishman, în care să-l anunţi că, din motive personale, eşti nevoit să-ţi iei un concediu şi că ai intenţia să ieşi la pensie.

— Niciodată!

Jalbert îşi încleştează pumnii, apoi şi-i relaxează. Iar şi-i încleştează, iar şi-i relaxează.

— Ori faci cum spun eu, ori mă duc la Tishman şi îi povestesc ce ai făcut. Nu cred că te-ar da afară pentru că l-ai sunat pe Andersson, dar precis treaba aia cu drogurile din camionetă o să-ţi încheie cariera de detectiv. Şi, în plus, va compromite atât de tare orice fel de acuzaţii pe care le-am aduce împotriva lui Danny Coughlin, că l-ar putea scoate basma curată chiar şi un avocăţel de provincie ca Edgar Ball.

— Ai face tu una ca asta?

— *Tu* ai făcut-o! ţipă Davis, ridicându-se de pe scaun. Tu ai distrus ancheta, tu singur te-ai nenorocit şi m-ai nenorocit şi pe mine!

— Nu-l putem lăsa să scape, spune Jalbert, privind în jur, dar fără să vadă ceva. El e criminalul.

— Dacă eşti convins de asta, atunci nu te mai amesteca. Poate vom reuşi să dovedim că el este. Acum o să plec. Ştiu că îţi cer să iei o decizie

extrem de importantă. Odihneşte-te, dormi puţin. Poate o să vezi lucrurile într-o altă lumină mâine-dimineaţă.

— Să dorm? începe el să râdă. Auzi, să dorm!

— Te sun mâine. Să aflu ce ai hotărât. Deşi este clar că nu poate exista decât o singură opţiune. Dacă te retragi din anchetă, ar fi posibil să mai putem construi un caz împotriva lui Coughlin. Fără să se afle de porcăria aia cu plantatul probelor, iar tu nu ţi-ai pierde pensia.

— *Tu crezi că de pensie îmi arde mie?* răcneşte Jalbert.

I se văd tendoanele încordate ale gâtului. Ella nu-şi dezlipeşte ochii de ai lui. Îi este teamă să se uite în altă parte.

— Poate nu-ţi pasă acum, pentru că eşti prea tulburat. Dar îţi va păsa mai târziu. Şi crede-mă că ştiu că vrei să-i faci dreptate lui Yvonne Wicker. Gândeşte-te bine, Frank! Dacă te retragi din anchetă, nu voi spune nimănui ce ai făcut. Dar va ieşi totul la iveală dacă nu o faci. Şi vai de tine cât de grave vor fi repercusiunile!

Se îndreaptă spre uşă. Este unul dintre cele mai lungi drumuri din viaţa ei, pentru că se tot aşteaptă ca Jalbert s-o atace pe la spate. Dar nu o atacă. Iese pe coridorul hotelului, închide uşa în urma ei şi răsuflă prelung. Nici nu şi-a dat seama că şi-a ţinut respiraţia. Vrea să tragă fermoarul la geantă şi chiar atunci aude un zgomot din camera lui Jalbert. Ca de ceva care se sparge. Vrea să afle ce anume? Nu, nu vrea. Ella pleacă de acolo cu paşi calmi şi hotărâţi.

Se urcă în maşină, lasă capul în jos şi începe să plângă. A fost un moment, doar un moment, când chiar a crezut că o s-o omoare.

52

De-a lungul carierei sale de detectiv, Franklin Jalbert a locuit în sute de camere de hotel, răsfirate pe toată suprafaţa statului Kansas. În aproape toate aceste camere există pahare din plastic în pungi

sigilate, pe care scrie de obicei: DEZINFECTAT PENTRU SIGURANŢA TA. Întâmplarea face ca paharele de pe minibarul din apartamentul de la Celebration Centre să fie din sticlă adevărată. Cântăreşte unul în mână. Este prea târziu ca să se mai oprească – şi probabil nici nu s-ar opri. Îl aruncă în uşa pe care a ieşit Davis. Paharul se face ţăndări.

Mai bine paharul decât ea, îşi spune el. *Nu că i-aş face vreodată vreun rău.*

Fireşte că nu i-ar face. L-o fi trădat ea acum, dar au lucrat mult timp împreună. Şi au lucrat bine. Au prins mulţi răufăcători. El a învăţat-o pe Ella tot ce ştie acum şi tare mult îi mai plăcea să înveţe cât mai multe. Dar, din păcate, se pare că nu a învăţat suficient. Nu înţelege cât de periculos este Coughlin. Jalbert se întreabă dacă nu cumva, după ce Ella l-a trădat şi s-a întâlnit cu Coughlin la cafeneaua aia, s-or mai fi dus împreună şi în altă parte. Poate la vreun motel?

Nu, nu, n-ar face niciodată aşa ceva. Nu cu suspectul principal într-un caz de crimă.

Niciodată? Pe bune? *Niciodată?*

Coughlin nu arată prea rău şi are şi mutra aia inocentă, cu ochi mari, care par a-ţi spune *ăsta-i adevărul-adevărat, nu te mint.* Există femei pe lumea asta care l-ar putea considera atrăgător. Dar este absolut imposibil ca ea… şi cu el… Sau nu? Să fie oare posibil ca între ei… să se fi înfiripat ceva oarecum asemănător cu Sindromul Stockholm[40]?

Da, Ella l-a înjunghiat pe la spate, dar tot nu poate să creadă că s-ar fi înjosit în halul ăsta. Oricum, Ella nu mai contează acum. Ella nu mai există pentru el. Întrebarea este ce anume are de gând să facă în privinţa lui Coughlin.

Iar răspunsul este… nimic. Ella Davis l-a scos din joc. *Păi, da, afurisitul ăla de poliţist fără coloană vertebrală a simţit nevoia să dea totul pe goarnă, nu?*

Şi ideea aia absurdă cu pensionarea? De-a dreptul sinistră. Nici nu se poate gândi la ea. Dacă ar face-o, ar avea senzaţia că este împins spre marginea prăpastiei. Nu vrea să-şi imagineze cum ar fi să cadă în gol. Nu are niciun hobby, în afară de dezlegarea careurilor de cuvinte încrucişate din cotidianul la care este abonat şi, uneori, mai rezolvă şi câte un puzzle. În toate concediile lui n-a făcut nimic altceva decât să cutreiere aiurea într-o rulotă închiriată, prin locuri care nu-l interesează şi făcând poze la care nu se mai uită după aceea. În toate concediile lui i s-a părut că o oră este lungă cât trei. Iar pensionarea ar multiplica de o mie de ori aceste ore lungi, apoi de două mii, după aia de zece mii de ori. Iar în fiecare oră s-ar tortura singur gândindu-se la Danny Coughlin, care a ajuns deja într-un alt stat şi a pus deja ochii pe altă fată care face autostopul.

Dar ce pot să fac?

Păi, măcar un lucru ar putea să facă: să adune de pe jos cioburile paharului. Ia un coş de gunoi, se pune în genunchi şi se apucă de treabă. Foarte curând ajunge la 57 de cioburi – adică 1.653, în progresie aritmetică. *Nu i-aş fi făcut niciun rău Ellei, niciunul. Dar a fost o clipă când…*

Simte o înţepătură în buricul degetului mare. Vede acolo un strop de sânge. Îşi dă seama că a pierdut şirul. Se întreabă dacă ar fi bine s-o ia de la început.

53

Ultima săptămână petrecută de Danny Coughlin în Manitou, Kansas, îl umple de tristeţe, dar îi aduce şi un sentiment de uşurare.

Marţi găseşte în cutia poştală un morman de rahat de câine. Îşi pune mănuşile de cauciuc, folosite la lucru, îl scoate de acolo şi spală bine interiorul. Poate va mai folosi cineva cutia aia după plecarea lui.

Miercuri se duce la supermarketul Food Town ca să-şi mai ia câteva provizii, printre care şi o bucată

de muşchi de vită, pe care vrea să o mănânce vineri seară, ca un fel de cină de rămas-bun. Chiar dacă nu stă prea mult timp în magazin, când iese, îşi găseşte roţile de la camionetă dezumflate.

Bine măcar că nu sunt tăiate, îşi zice el. Probabil că ăla care i le-a dezumflat nu avea cuţitul la el. Îl sună pe Jesse, pentru că are numărul lui în agendă şi pentru că nici nu ştie pe altcineva care ar putea să-i dea o mână de ajutor. Jesse îi spune că tatăl lui a lăsat o grămadă de scule acasă atunci când s-a decis să-şi părăsească familia şi printre ele este şi o pompă Hausbell pentru anvelope.

— Ajung în zece minute, zice Jesse.

Danny îl aşteaptă lângă camionetă. Toţi cei care trec pe acolo îi aruncă priviri duşmănoase. Jesse vine în Chevroletul lui rablagit şi umflă roţile din spate ale camionetei cât ai bate din palme. Danny îi mulţumeşte cu glas stins din cauza lacrimilor care ameninţă să se reverse.

— Nicio chestie, îi răspunde Jesse, întinzându-i mâna. Uite, omule, simt eu nevoia să-ţi mai zic o dată. Ştiu că nu ai omorât-o tu pe fata aia.

— Îţi mulţumesc şi pentru asta. Cum e viaţa la fabrica de cherestea? Am trecut într-o zi pe acolo şi am văzut cum încărcai lemne într-o remorcă.

Jesse ridică din umeri.

— Câştig şi eu nişte bănuţi. Ţie cum îţi mai merge, Danny? Ce faci?

— Plec din oraş în weekendul ăsta. Mă gândesc să mă duc mai întâi în Nederland. Am un cort bunicel şi o să stau în el. O să-mi caut ceva de lucru. Şi o să-mi închiriez o cameră.

Jesse oftează.

— Probabil aşa e cel mai bine, în situaţia asta. Dă-mi un mesaj când te stabileşti undeva.

Şi îi aruncă o privire sfioasă, de adolescent bine-crescut.

— Ştii ce zic, să ţinem legătura.

— Aşa o să fac, spune Danny. Şi tu ai grijă să nu-ţi tai vreun deget la fabrica aia.

Jesse zâmbeşte larg.

— La fel zice şi mama. Că cică eu sunt acum stâlpul casei.

Joi – după ce şi-a împachetat aproape toate lucrurile şi i se pare că rulota golită a căpătat un aer deprimant – primeşte un telefon de la Edgar Ball tocmai când îşi bea prima ceaşcă de cafea. Iar Ball îl anunţă:

— Am veşti proaste, veşti bune şi veşti foarte bune. Cel puţin aşa mi se par mie. Pe care să ţi le zic mai întâi?

Danny pune repede ceaşca pe masă. A început să-i tremure mâna.

— L-au prins? Pe ăla care a ucis-o?

— Din păcate, nu chiar atât de foarte bune, spune Ball. Vestea proastă e că ai mai apărut şi în alte ziare acum, pe lângă *Plains Truth.* Sunt articole despre tine în *Telescope,* în *Wichita Eagle, Kansas City Star* şi *Oklahoman.* Ţi-au publicat şi poza.

— La dracu'! exclamă Danny.

— Vestea bună este că poza aia e veche de vreo zece ani, dacă nu şi mai mult. Ai părul lung până la umeri şi mustaţă de motociclist. Pare să fie făcută în faţa unui bar sau poate aşa mi se pare mie, pentru că ai câte o sticlă de bere în fiecare mână.

— Probabil „Golden Rope” din Kingman. Mă duceam foarte des să beau acolo înainte să mă însor cu Margie. Mi se pare că a ars.

— Habar n-am, spune Ball pe un ton plin de optimism. Important e că poza aia nu-ţi seamănă deloc. Eşti pregătit să auzi şi vestea foarte bună?

— Te ascult.

— Am aflat-o de la o prietenă care face muncă de birou la sediul poliţiei rutiere din Kechi, lângă Wichita. Am avut o oarecare relaţie cu doamna respectivă, dar asta a fost într-o altă viaţă. Ştie că sunt avocatul tău. Aşa că m-a sunat aseară şi mi-a spus că Frank Jalbert îşi ia concediu. Şi că se zvoneşte că o să se pensioneze.

Pe buzele lui Danny apare un zâmbet larg. Primul zâmbet autentic de când a avut visul ăla blestemat. Jalbert i-a bântuit toate gândurile. Nici măcar când a

vorbit cu Stevie n-a putut să şi-l alunge complet din minte. Detectivul ăla îi sugerează lui Danny un animal – poate un jder? – despre care se spune că nu-şi descleştează colţii de pe prada lui decât după ce este moartă.

— Chiar că-i o veste bună.

— Vrei să ne întâlnim la Dabney să sărbătorim? Luăm un mic-dejun cu toate cele. Fac eu cinste.

Localul lui Dabney se află în oraşul învecinat, aşa că n-ar trebui să-şi facă probleme, mai cu seamă dacă poza din ziare este din perioada când Danny îşi dorea să arate ca Singuraticul Dave Peverett, din trupa Foghat.

— Bună idee! Poate vin însoţit de cineva. Puştiul ăla cu care am lucrat la liceu.

Însă, oricât de mult i-ar plăcea să meargă cu el, Jesse se vede obligat să refuze invitaţia. Programul de la fabrică începe la ora opt.

— Plus că maică-mea s-a cam supărat că te-am ajutat ieri. Degeaba îi tot zic eu că n-ai făcut ce spun ăia că ai fi făcut, pentru că ea spune că nu asta contează, că eu sunt doar un copil şi sunt şi Negru, iar tu eşti… ştii ce vreau să zic…

— Un alb acuzat de crimă, spune Danny. Da, înţeleg.

— Mda, aşa e mama. Da' zău că aş veni dacă n-ar trebui să mă duc la lucru.

— Îţi mulţumesc, Jess, dar poate că mama ta are dreptate.

Se duce la Dabney. Ball a ajuns deja. Îşi comandă multă mâncare – cam prea multă pentru micul-dejun – şi o mănâncă pe toată. Danny se oferă să-şi plătească partea, însă Ball nici nu vrea să audă. Îl întreabă pe Danny ce intenţionează să facă în continuare. Danny îi spune că va pleca în Colorado, ca să fie alături de fratele lui. Şi îi mai spune că fratele lui este autist, dar este înzestrat cu un talent excepţional, despre care psihologul care l-a consultat când avea în jur de optsprezece ani a zis că se numeşte „recunoaştere totală”.

— În esenţă, înseamnă că vede şi ţine minte unde se află fiecare obiect.

Şi discută amândoi o vreme despre asta.

— Mă tot gândesc la ceva, spune Ball când ies din local. Încă de la prima confruntare cu enervantul ăla de Jalbert mă gândesc la asta. Dar după aia am citit comentariile din *Eagle* şi *Telescope* şi mi-am zis că s-ar putea să meargă.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti. Care comentarii?

— Presupun că nu le citeşti. Sunt ca scrisorile către redacţie de pe vremuri. După ce termini de citit articolul, poţi să şi faci comentarii pe marginea lui. Şi sunt o groază de comentarii la articolele despre tine.

— Spânzuraţi-l imediat, ardeţi-l pe rug, murmură Danny.

— Da, evident că sunt şi din astea, dar o să te surprindă câţi oameni cred că tu chiar ai visat locul unde se afla cadavrul. Fiecare – sigur, fiecare din ăia care te cred – are câte o povestioară despre cum ştia bunica lui că o să explodeze butelia de la aragaz şi s-a grăbit să-şi scoată familia din casă; sau despre cum a ştiut el că o să se prăbuşească avionul, aşa că a plecat cu o altă cursă…

— Astea se cheamă vise premonitorii, îl întrerupe Danny, care s-a informat de pe net. Nu-i acelaşi lucru.

— Da, dar mai sunt acolo şi comentarii de la oameni care au visat unde se află inelul pe care nu-l mai găseau, sau unde e câinele pierdut, ba chiar şi copilul pierdut – ăsta a fost un singur caz. O femeie susţine că a visat cum a căzut băieţelul din vecini într-un puţ vechi şi, culmea!, chiar acolo era. Nu ţi s-a întâmplat doar ţie, Danny. Şi oamenilor le plac chestiile astea pentru că le dă sentimentul că există mult mai multe lucruri în lumea asta decât ştim noi sau decât ne poate explica ştiinţa. Se opreşte câteva clipe. Apoi continuă:

— Bineînţeles că sunt şi oameni convinşi că mănânci rahat.

Danny începe să râdă, deşi nu-i deloc nostim.
Ajung lângă camionetă şi Ball spune:
— Deci, uite la ce mă gândesc eu. S-ar putea să fie rost şi de ceva bani, dar nu asta-i important. S-ar putea să existe un mod de a riposta.
— Te gândeşti să… să ce? Să intentăm un proces?
— Exact. Pentru hărţuire. Cineva a aruncat cu o cărămidă în rulota ta, corect?
— Da, dar…
— Ai găsit rahat de câine în cutia poştală, te-ai trezit cu roţile dezumflate…
— Cam slăbuţ, spune Danny. Şi parcă poliţiştii au protecţie legală împotriva unor asemenea lucruri. Nu contează că Jalbert o să iasă la pensie, tot un detectiv stimat de toată lumea era atunci când a început să mă ancheteze.
— De acord, dar el ţi-a plantat drogurile alea în camionetă, zice Ball. Şi, dacă putem să-l chemăm ca martor la proces pe poliţistul ăla care te-a oprit pe şosea şi ţi-a făcut probleme şi, sub jurământ… Auzi? Ce-ar fi să mergem la tine acasă şi să discutăm mai pe larg? Ai vreo altă treabă?
— Nu prea, recunoaşte Danny. Sigur, hai să mergem! Se întoarce la Dumbrava Stejarilor. Ball vine în spate, călare pe motocicleta lui mare. Danny opreşte lângă rulotă şi vede că pe treptele din beton stă cineva – cu capul în jos, cu mâinile atârnând moi între genunchi. Danny coboară din camionetă, închide portiera şi… încremeneşte. Are o senzaţie de *déjà vu.* Nu doar că o are, se simte aproape copleşit de ea. Musafirul lui poartă o geacă de liceu, cu sigla unei echipe pe piept – unde a mai văzut geaca aia? Honda lui Ball opreşte în spatele camionetei. Puştiul se scoală în picioare şi ridică ochii. Iar Danny îl recunoaşte. Este băiatul din poza publicată în ziarul pe care i l-a arătat Jalbert, cel care stătea lângă dric, în spatele părinţilor săi îndureraţi.
— Mi-ai omorât sora, ticălosule! spune puştiul. Bagă mâna în buzunarul gecii de liceu şi scoate un

revolver.

Motorul motocicletei Honda se opreşte, iar Ball se dă jos de pe ea. Însă toate astea se întâmplă într-un alt univers, nu în cel al lui Danny.

— Stai un pic, băiete! Eu n-am…

Atât apucă să spună înainte ca puştiul să tragă. Danny are impresia că l-a lovit un pumn în burtă. Face un pas în spate şi abia acum simte durerea, cea mai nasoală indigestie din viaţa lui. Durerea i se urcă până în gât şi coboară până la picioare. Bâjbâie după mânerul portierei de la camionetă şi aproape nici nu-l simte când dă de el. I se înmoaie picioarele. Se roagă de ele să-l mai ţină. Ceva foarte cald i se prelinge pe abdomen. Îi apar pete mari şi roşii pe tricou şi pe jeanşi.

— Hei! strigă Ball din celălalt univers. Vezi că-i *înarmat!*

Nu zău! îşi zice Danny. Se agaţă de portieră cu toată greutatea şi aceasta se deschide. Doar geamul coborât îl împiedică să se prăbuşească. L-a deschis pe drumul înapoi de la localul lui Dabney. Cât de răcoros şi proaspăt era aerul dimineţii. Parcă într-o altă viaţă s-a bucurat de dulceaţa lui. Acum îşi vâră cotul prin geam, trece mâna pe lângă tocul portierei şi se roteşte ca un stripper care dansează la bară. Puştiul trage încă o dată şi se aude un *poc* atunci când glonţul se izbeşte de portieră, chiar sub geam.

— *Armă! ARMĂ!* zbiară Ball.

Următorul glonţ trece prin geamul deschis şi vâjâie chiar pe lângă urechea dreaptă a lui Danny. Mai apucă să vadă că băiatul are obrajii uzi de lacrimi. Mai apucă să vadă că Althea Dumfries a ieşit în pragul rulotei – *cea mai fiţoasă din parc,* îşi spune el. Câte aiureli îţi pot trece prin minte când te împuşcă cineva. Şi mai apucă să vadă că doamna Dumfries ţine în mână ceva ce seamănă cu o felie de pâine prăjită din care a muşcat o dată.

Apoi Danny cade în genunchi. Durerea din burtă este cumplită. Mai aude un *poc* când alt glonţ loveşte portiera deschisă a camionetei. Şi se prăbuşeşte de tot. Acum vede picioarele puştiului.

Poartă bascheţi Converse. Vede şi revolverul care cade din mâna băiatului. Ball continuă să strige. *Ball urla tare de tot,* îşi spune el. Iar apoi lumea se cufundă în beznă.

54

Când îşi revine, îşi dă seama că este întins pe o targă. Edgar Ball se uită în jos spre el. Are ochii mari de spaimă şi e mânjit cu noroi pe obraji şi frunte. Spune ceva – poate *rezistă, amice* – după care targa se izbeşte de ceva şi explodează durerea. Toată lumea lui este făcută doar din durere. Încearcă să ţipe, dar abia dacă scoate un geamăt stins. O fracţiune de secundă vede un colţ de cer, iar apoi doar un plafon şi îşi spune: *probabil că sunt într-o ambulanţă, cum de a ajuns atât de repede, cât timp am fost inconştient.*

O voce îi zice:

— O să simţi o înţepătură şi după aia o să-ţi fie mai bine.

Simte înţepătura. Şi se face din nou întuneric.

55

Se trezeşte şi vede lumini care glisează pe deasupra lui. Parcă-i o secvenţă dintr-un film. Printr-un difuzor, cineva strigă după doctorul Broder. *Domnul doctor Broder este chemat de urgenţă.* Danny încearcă să vorbească, încearcă să spună *e doctor bun, e ăla de la televizor,* pentru că vrea să facă o glumă, dar nu-i ies decât câteva sunete înăbuşite, din cauză că are un fel de mască pusă peste gură şi nas. Uşile se dau de perete. Ajunge undeva unde lumina este şi mai puternică, iar pereţii sunt acoperiţi cu faianţă verde. Presupune că este vorba despre o sală de operaţii şi vrea să spună că nu ştie dacă îşi poate permite costul pentru că tocmai ce şi-a pierdut slujba. Este luat pe sus şi, Isuse Cristoase, cât de tare îl doare.

O înţepătură. Şi se face beznă.

56

Acum este întins pe un pat. Precis un pat de spital. Este lumină, dar nu lumina aia nemiloasă din sala verde, care îţi dă de înţeles că o să fii tăiat. Nu, aceasta este lumina zilei. Iar lângă pat stă Margie, fosta lui soţie. Este foarte elegant îmbrăcată şi Danny înţelege că probabil o să moară, pentru că ea nu s-a dichisit niciodată pentru el. Îşi simte abdomenul ţeapăn. Ca o scândură. Poate de la bandaje. De un stativ atârnă un tub de perfuzii, iar el îşi zice: *poate ea n-o să mor dacă vâra în mine chestia aia,* Margie îl întreabă:

— Cum te simţi, Danno?

Danno – aşa cum îi spunea pe vremuri, când încă le era bine împreună. Şi încearcă să-i răspundă, dar nu poate. Se face beznă.

57

Deschide ochi şi acum lângă patul lui stă Edgar Ball. Nu mai este mânjit de noroi pe faţă, ceea ce înseamnă că s-a spălat. Cât timp o fi trecut? Danny nu are nici cea mai vagă idee.

— A fost cât pe ce, dar o să te faci bine, îl informează Bell.

Iar Danny îşi zice: *păi, ce altceva să zică doctorii ăia?* Pe de altă parte, poate că este adevărat.

— Bine că te-ai ascuns în spatele portierei. Dacă arma era de un calibru mai mare, ar fi străpuns-o gloanţele. Dar era de .32.

— Puştiul, reuşeşte Danny să bâiguie.

— Albert Wicker, zice Ball. Fratele lui Yvonne Wicker.

Ştiam, încearcă să spună Danny

— A tras de trei sau patru ori, a aruncat arma, a plecat trecând chiar pe lângă mine. A ieşit pe stradă, s-a aşezat pe bordură şi a aşteptat poliţia. Dacă eram într-un film, îţi dai seama că m-aş fi repezit la el şi l-aş fi doborât, dar adevărul e că m-am pus pe burtă lângă motocicletă la primul foc. Scuze.

— Nimic, murmură Danny. Nu-i… nimic.

— Mulţumesc, eşti tare bun la suflet. Dar uite că acum avem un motiv *real* pentru proces. Ne ocupăm de el imediat ce ai să te simţi mai bine.

Danny încearcă să zâmbească. Închide ochii. Se face beznă.

58

Oare Jesse îl vizitează după aceea? Sau visează? Vâră tot felul de sedative în el, aşa că nu poate fi sigur. Dar este convins *(aproape* convins) că vede o mână cafenie peste mâna lui albă.

59

Când se trezeşte data următoare, dă cu ochii de Ella Davis. Acum se simte puţin mai în putere, iar ea pare puţin mai tânără îmbrăcată aşa ca acum: în blugi prespălaţi şi un tricou mai decoltat. Plus că nu şi-a mai prins părul. Plus că acum zâmbeşte.

— Danny? Te-ai trezit?

— Da.

Ca un măcăit de raţă suferindă.

— Apă. Ai…

Detectiva îi ţine paharul din care iese un pai curbat. Danny bea şi gâtlejul lui are sentimentul că a ajuns în rai.

— Danny, l-am prins.

— Pe puşti?

Parcă vorbeşte mai bine acum.

— Parcă Edgar a spus poliţiştilor…

— Nu pe puşti, pe *el* l-am prins. Pe bărbatul care a ucis-o pe Yvonne Wicker. Şi a… Danny, mă auzi? Înţelegi ce-ţi spun?

— Da.

Se simte oare uşurat? Disculpat? Nu-şi dă seama. Nu-şi dă seama nici măcar cât de grav este rănit sau dacă se va mai face vreodată bine. Dacă va fi nevoit să-şi ducă tot restul vieţii răhăţindu-se într-o pungă?

— A mărturisit, Danny. A mărturisit că a ucis-o pe Wicker şi pe alte două fete. Poliţiştii din Illinois şi Missouri le caută acum cadavrele.

— Bine, spune Danny.

Se simte îngrozitor de obosit. Vrea ca Ella Davis să plece şi să-l lase în pace.

— M-am dus la biserică şi m-am rugat pentru tine.

— Asta ajută doar dacă crezi, zice Danny.

Simte că îl ia de mână, îi simte pielea rece. Crede că ar trebui să-i spună că nu o consideră vinovată pentru ce a păţit el, dar conceptul de vinovăţie pare să nu mai aibă niciun sens acum. Întoarce capul. Se îndepărtează.

Beznă.

60

Au trecut trei zile, îl doare foarte rău, dar măcar este mai conectat la realitate. Înţelege că se află la Spitalul Regional din Great Bend şi că o să mai stea aici cel puţin încă o săptămână, poate zece zile. Glonţul i-a perforat stomacul. A fost reparat şi cusut, dar Border – doctorul care se ocupă de el – spune că rana i s-ar putea deschide dacă încearcă să meargă fie şi până la toaletă.

— Zi mersi că n-a fost un glonţ cu vârful moale şi de calibru mai mare. Rana ar fi fost *mult* mai gravă. O vreme ai să mănânci doar alimente foarte uşoare şi moi. Sper că-ţi plac ouăle jumări şi iaurtul.

Pentru că este obligat să stea la pat, înseamnă că trebuie să folosească plosca. Îi este ruşine, sigur că da, însă ruşinea asta este cumva atenuată de faptul că a scăpat de sondă şi de punga de colostomie. Află că lui Margie i s-a permis să-l viziteze în primele zile doar pentru că a pretins că i-ar fi soţie – ceea ce nu mai e adevărat. Edgar Ball a fost lăsat să-l viziteze pentru că a spus că este avocatul lui – ceea ce e adevărat. Ella Davis a putut să intre în rezerva lui pentru că este detectiv KBI şi pentru că a spus că are să-i dea veşti bune – foarte bune. Şi Jesse? Poate

că a fost doar o halucinaţie provocată de toate sedativele din el, dar Danny nu-i prea convins de explicaţia asta. El crede că Jesse a reuşit cumva să se strecoare înăuntru şi l-a ţinut de mână. Va trebui să-l întrebe la un moment dat dacă aşa a fost.

Bine că Stevie nu a aflat ce s-a întâmplat. L-ar fi tulburat foarte tare. Bineînţeles că va trebui să-i spună, dar o va face mai târziu.

În după-amiaza zilei a patra, lui Danny i se permite să stea pe un scaun lângă fereastra rezervei – doar doi paşi sunt până acolo, dar îi face sprijinit de doi infirmieri. În timp ce se bucură de lumina soarelui, apare din nou Edgar Ball. Se aşază pe pat şi îl întreabă cum se simte.

— Nu prea rău. Calmantele astea sunt marfă.

— Ce vrei să ştii?

— Tot.

— Asta o să-mi pună la grea încercare capacitatea de sinteză. Că doar douăzeci de minute am voie să stau cu tine. După aia trebuie să te bage înapoi în pat şi să-ţi irige rana. Nici nu vreau să ştiu ce înseamnă asta.

— Mi-a zis Davis că l-au prins pe tipul care a ucis-o pe Yvonne Wicker, dar mi-am pierdut cunoştinţa şi n-am mai apucat să aflu toate detaliile. Poţi să începi de aici.

— Îl cheamă Andrew Iverson, fără domiciliu stabil. Un meseriaş itinerant. Mergea spre vest cu o camionetă mică şi albastră, pe care scria ANDY I. INSTALAŢII SANITARE ŞI DE ÎNCĂLZIRE. A apărut pe camerele de supraveghere din Arkansas City, unde a stat peste noapte Wicker, şi pe cea de la Gas-n-Go, unde a fost văzută ultima oară. A mai apărut pe imaginile înregistrate şi de camerele din Great Bend, Manitou şi Gawker City.

— Cawker e aproape de comitatul Dart, nu-i aşa?

— Da. Probabil că avea cadavrul lui Wicker în spatele camionetei când a trecut pe acolo. Căuta un loc izolat unde s-o îngroape.

— Şi a găsit unul.

— Poza lui Iverson ar trebui să fie pusă în enciclopedie lângă definiţia pentru criminalii în serie. Deci merge cu camioneta aia a lui, se opreşte puţin, îşi cumpără câte ceva – doar cu bani gheaţă. Le-a şi declarat poliţiştilor că banii lichizi nu te dau de gol.

— De la Davis ai aflat toate astea?

— Da. Am stat mult de vorbă. Se simte îngrozitor de prost pentru tot ce s-a întâmplat.

Nu-i singura, îşi zice Danny.

— Iverson a omorât o tânără în Illinois şi o alta în Missouri. Şi pe ele le-a îngropat în locuri izolate, departe de oraşe. Poliţiştii au descoperit-o pe una dintre ele şi încă o caută pe cealaltă. Tipul a luat o altă fată care făcea autostopul în Wyoming, lângă un orăşel care se cheamă Glenrock. A oprit pe un drum de ţară şi a vrut s-o violeze. Fata avea un cuţit ascuns în gheată. Cât timp îşi dădea el jos nădragii, ea l-a înjunghiat de patru ori.

— Bravo ei! spune Danny, aducându-şi aminte de câinele care rodea din braţul lui Yvonne Wicker. Excelentă treabă!

— Davis spune că-i o fătucă tare dură şi curajoasă. După aia l-a aruncat din camionetă, s-a aşezat la volan, a condus spre Casper, până a avut semnal la telefon şi a sunat la poliţie. Nu l-au mai găsit în locul unde îl aruncase, dar au mers după dâra de sânge până la un grajd din apropiere. Zăcea fără cunoştinţă într-o boxă. Pierduse foarte mult sânge. Davis zice că o să-şi revină.

— A mărturisit? Mi-a spus că a mărturisit. Sau poate am visat partea asta.

— Nu, n-ai visat. Acum ştii şi tu cât de dureroase pot fi rănile. Ai fost împuşcat o singură dată. Iverson a fost înjunghiat de patru ori: o dată în obraz, o dată în umăr, o dată în coaste şi a patra oară în picior. Urla după analgezice. Poliţiştii voiau informaţii. Toţi au primit ce şi-au dorit.

— De la Davis ştii toate astea?

— Da. Şi m-a rugat să-ţi spun şi ţie. Mi se pare că-i e ruşine să mai dea ochii cu tine.

— Înţeleg. Dar, în fond, nu şi-a făcut decât meseria.

— L-a înfruntat pe Jalbert, dacă asta vrei să spui. Însă o să-ţi povestesc într-o altă zi cum a fost. Mi s-au cam terminat minutele. Mai ţii minte brăţara cu talismane pe care o avea Yvonne Wicker la mână?

Evident că şi-o aminteşte. A văzut-o de două ori: o dată în vis şi o dată în realitate.

— Iverson avea două talismane din alea în geanta frigorifică. Probabil le considera trofee. Mai avea şi alte lucruri acolo. De la celelalte fete.

— Unde-i puştiul care a tras în mine?

— Albert Wicker este într-un motel din Manitou, împreună cu părinţii lui. A fost eliberat pe cauţiune. Iţau plătit-o părinţii. Îl cunosc pe avocatul care l-a reprezentat când a fost pus sub acuzare. Şi mi-a spus că soţii Wicker au fost obligaţi să-şi ipotecheze locuinţa ca să facă rost de bani.

Danny cade pe gânduri. Fiica moartă, fiul acuzat de tentativă de omor, părinţii probabil în pragul falimentului. *Iar eu sunt în spital cu o gaură în stomac,* îşi spune el. Instalatorul ăla pribeag a făcut foarte mult rău, iar cercul durerii s-a extins în jurul acelei tinere pe care Jalbert se încăpăţâna să o numească „sărmana domnişoară Yvonne". Lui Danny îi pare rău că tânăra care a scăpat – legendara supravieţuitoare – nu l-a înjunghiat pe Iverson şi în testicule.

— Nu vreau să depun plângere, spune Danny.

Edgar Ball zâmbeşte.

— Oare mă surprinde răspunsul tău? Deloc. Însă nu depinde numai de tine. Wicker o să stea un timp la închisoare, dar se bucură de circumstanţe atenuante, aşa că n-o să rămână prea mult după gratii.

O asistentă îşi vâră capul pe uşă.

— Domnule, vă rog acum să-mi lăsaţi prietenul să se odihnească. Ca să nu mai spun că trebuie să-i facem nişte lucrări de întreţinere şi, credeţi-mă, nu vreţi să fiţi de faţă.

— Irigare, mormăie amărât Danny. Chestia asta nu ţi-o arată în filmele poliţiste.

— Încă cinci minute, zice Ball. Vă rog.

— Doar trei, îi răspunde asistenta şi pleacă.

— M-am întâlnit cu Don Tishman, care, în teorie, conducea ancheta KBI. I-am prezentat situaţia cu Jalbert, dar m-am gândit că e mai bine să nu divulg numele poliţistului care te-a oprit şi a căutat drogurile alea în camioneta ta.

— Tare ocupat ai mai fost. La fel sunt toţi avocaţii de litigii imobiliare din provincie?

Danny a vrut să facă o glumă, dar Ball se face roşu la faţă şi se uită stingherit în jos.

— Ar fi trebuit să mă reped la puştiul ăla şi să-l împiedic să tragă. Şi aş fi putut s-o fac, că doar la tine se uita. Şi ce-am făcut în schimb? M-am culcat la pământ.

Danny îi spune din nou că, în viaţa reală, lucrurile nu se petrec ca în filmele de la televizor.

Ball ridică ochii.

— Ai dreptate, dar asta nu mă face să mă simt mai bine. Niciun bărbat de pe lume nu vrea să creadă despre el însuşi că e laş. Mai cu seamă unul care merge cu un motor de-ăla şmecher.

— N-aş zice că o Honda Gold Wing e o motocicletă şmecheră, Edgar. Harley Softail, da, aia motocicletă şmecheră!

— Cum zici tu. Ideea e că am ajuns la un compromis. Aşa cred eu. Tu nu spui absolut nimic despre Jalbert – care chiar şi-a depus cererea de pensionare, aşa să ştii – iar, în schimb, toate cheltuielile medicale îţi vor fi plătite de statul Kansas. Şi îţi va mai rămâne şi ţie ceva. Nu o sumă exorbitantă, dar destul de substanţială. Din cinci cifre. O să-ţi fie de folos când te muţi în Colorado, dacă încă te gândeşti la asta.

Acum asistenta nu se mai mulţumeşte să-şi vâre capul pe uşă. Intră şi întinde degetul spre Ball.

— Acum nu vă mai rog. Vă *cer* să plecaţi!

— Plec, plec, zice Ball şi se ridică de pe pat. Ştii că este posibil să-ţi primeşti înapoi slujba. Sigur,

când ai să te faci bine şi ai să-ţi recapeţi forţele.

— Mă bucur.

Evident că nu are de gând să rămână. Cineva a aruncat cu o cărămidă în rulota lui. Cineva i-a umplut cutia poştală cu rahat. Bill Dumfries i-a transmis din partea oamenilor cumsecade din Dumbrava Stejarilor că i se cere să se care dracului de acolo – fireşte, nu cu aceste cuvinte. Pe celălalt taler al balanţei nu este decât imaginea aceea care i s-a întipărit în minte: Darla Jean stând în ţărână, lângă căsuţa pentru păpuşi, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Însă nu cântăreşte atât de mult cât să aplece balanţa în favoarea ei. Danny are un frate în Colorado şi, atunci când treci atât de aproape pe lângă moarte, ajungi să înţelegi cât de puţin timp ai la dispoziţie pe lumea asta şi îţi doreşti din tot sufletul să ţi-l petreci alături de cei dragi.

— Şi toate astea din cauza unui vis, murmură el cu amărăciune. Nici măcar n-a folosit la prinderea criminalului.

— Dar gândeşte-te la toate aventurile pe care le-ai avut.

Danny îi arată degetul mijlociu.

— Sunt convins că doamna asistentă este de aceeaşi părere, zice Ball şi îşi ia la revedere.

61

Pe când Albert Wicker îşi petrece prima după-amiază în închisoarea comitatului Wilder, fără să înţeleagă prea bine din ce motiv a ajuns acolo (pentru că îşi aminteşte ca prin ceaţă de ultimele zile şi nu ştie deloc ce a făcut în dimineaţa asta), Franklin Jalbert stă în sufrageria casei sale. Este în halat de baie şi rezolvă un puzzle cu o mie de piese.

La final, va obţine un colaj de afişe de filme clasice – *Casablanca, O viaţă minunată, Fălci,* cam vreo douăzeci cu totul. Jalbert ţine socoteala pieselor pe care le-a pus la locurile lor. După zece piese, face un pas (pe loc, dar ca şi cum ar merge, ca să se poată aşeza din nou pe scaun). După douăzeci,

face doi paşi – unul în faţa scaunului şi unul înapoi. A ajuns la 800 de piese, mai are puţin şi termină, când îi sună telefonul. Se uită şi vede pe ecran numele H. Allard. Hank Allard este un prieten de-ai lui, căpitan în poliţia rutieră a statului Kansas. Jalbert nu ştie ce să facă mai întâi: să-i răspundă lui Hank sau să facă următorii paşi, ajungând la un total al numerelor adunate de la unu până la optzeci inclusiv.

Se decide să facă paşii. 3.240 – un total foarte mare! Porneşte de la 80 şi numără descrescător. Tot păşind şi numărând, ajunge afară, în curtea micuţei lui ferme, după care se întoarce şi continuă să numere. Observă că drumurile anterioare au făcut o cărare prin iarbă – o brazdă, mai bine zis. Este conştient de faptul că i-a scăpat şi mai mult de sub control toată treaba asta cu număratul paşilor – şi cu turele date pe scaune… da, şi cu astea – de când nu a reuşit să îl aresteze pe Danny Coughlin. Davis zice că se numeşte „aritmomanie". În timp ce face paşii pe care îi asociază cu piesele de puzzle, Jalbert se gândeşte adeseori că este ca un hamster care aleargă într-o roată, şi aleargă şi tot aleargă şi îşi face nevoile din fugă şi nu ajunge niciodată nicăieri. Dar nu contează. Ce nu poate să priceapă Davis este că această nebunie măruntă îl fereşte de nebunia mult mai mare, în care ar trebui să mediteze la un viitor fără slujbă. Câte puzzle-uri ar mai fi în stare să rezolve înainte de a accepta că viaţa lui nu mai are niciun sens şi îşi va vârî în gură ţeava pistolului de serviciu? Poc şi gata. Dumnezeu ştie că n-ar fi primul care ar recurge la un asemenea gest. Dumnezeu ştie că s-a gândit la asta. Încă se gândeşte. Se întoarce când ajunge la cinci. La zero, este în bucătărie. Acum o să mai aşeze încă zece piese, după care va număra înapoi de la 81. Poate la început doar numerele impare, apoi pe cele pare. După aceea va mânca de prânz şi va dormi puţin. Îi place să doarmă. Da, somnul… dulce uitare!

Telefonul este pe masă, alături de jocul aproape terminat (mai are de pus câteva piese la *Cele zece*

porunci, pe care în niciun caz nu-l poate considera un film clasic). Hank Allard i-a lăsat un mesaj vocal, iar tonul lui pare destul de entuziasmat: „Sună-mă. Am noutăţi. O să-ţi placă.” Jalbert nu-şi poate imagina ce fel de noutăţi i-ar mai plăcea acum, dar îl sună. Allard răspunde imediat şi intră direct în subiect:

— Coughlin ăla al tău a fost împuşcat.

— *Ce?*

Jalbert sare de pe scaun, se loveşte de masă şi aproape răstoarnă jocul. Mai multe piese se rostogolesc pe jos. Allard râde:

— Fratele lui Yvonne Wicker l-a împuşcat pe nemernicul ăla. Uite că tot există dreptate pe lumea asta!

— A murit?

— Să sperăm. Primul poliţist care a ajuns la locul faptei zice că era mult sânge pe jos şi camioneta ticălosului avea găuri de gloanţe. L-au luat cu ambulanţa şi l-au dus la Spitalul Regional, în loc să-l panseze la dispensarul ăla din Manitou – că numai spital nu e. Deci cred că era grav. Poate a murit pe drum.

Jalbert ridică pumnul spre tavan, spunându-şi: *S-a terminat s-a terminat, ce sentiment încântător!*

— A făcut Dumnezeu ce nu am putut eu să fac, spune el cu o voce nu tocmai fermă.

— Cred şi eu! exclamă Allard.

— Ţine-mă la curent cu ce se mai întâmplă. Ştii că mie nu-mi mai spune nimeni nimic.

— Cea mai nasoală chestie din lumea asta întoarsă cu fundu-n sus, zice Allard. Stai liniştit, normal că o să-ţi zic ce mai aflu.

În aceeaşi seară, Jalbert se duce la barul Buliwinkles şi se îmbată pentru prima oară după douăzeci de ani. Nu mai numără paşii, ceea ce este o mare uşurare. Număratul paşilor şi turele pe scaune sunt treburi grele. Atât de multe numere de ţinut minte, atât de uşor ar putea să le piardă şirul. Presupune că nimeni nu l-ar crede, însă este purul

adevăr. Dacă pierzi şirul, trebuie să o iei de la început.

Este la al doilea pahar de whisky cu apă minerală, când sună din nou Allard. Acum Jalbert trebuie să ţipe ca să se facă auzit peste vacarmul făcut de televizor, zbieretele care ies din tonomat şi hărmălaia studenţilor de la cursurile de vară organizate de Universitatea Kansas.

— *E mort?*

— Nu! Stare gravă. Rană la stomac!

În primul moment, Jalbert se simte dezamăgit. După care îl cuprinde bucuria. Păi, clar că e mai bine aşa decât să fie la puşcărie, unde ar primi trei mese pe zi, ar avea televizor în celulă şi ar face sport în curte. Al naibii de rău doare o rană în burtă. Îţi vine să mori de durere – aşa a auzit Jalbert. Plus că este foarte posibil să nu se vindece niciodată – în funcţie de calibrul glonţului.

— *Poate-i mai bine aşa!* strigă el în telefon.

— Pricep unde baţi, amice, spune Allard. Şi, după ce se aude în jurul tău, pricep şi unde eşti. Bea un pahar şi pentru mine.

— O să beau două, răspunde Jalbert şi începe să râdă. Primele lui hohote sincere de râs după foarte mult timp, aşa că nud deranjează mai deloc mahmureala de a doua zi. Ba chiar i se pare justificată. Face o plimbare lungă, dar fără să mai numere paşii. Şi speră – se roagă – ca Danny Coughlin să scape cu viaţă, dar să facă o infecţie severă. Poate chiar să fie nevoie să i se scoată tot stomacul. Mai trăieşte omul după aceea? Şi, dacă da, nu-i aşa că trebuie să se hrănească printru-un tub până la sfârşitul vieţii? În acest caz, nu ar fi şi mai crâncenă pedeapsa?

Jalbert este de părere că da, aşa ar fi.

Mahmureala îi trece până la prânz. Mănâncă bine şi cu poftă şi nici măcar nu-i mai trece prin cap să îşi continue jocul de puzzle cu filmele clasice. Tocmai se întreabă dacă n-ar fi frumos din partea lui să-i trimită lui Coughlin un buchet de flori (cu o felicitare pe care să scrie *Nu te însănătoşi prea*

curând) când sună telefonul. Este fosta lui parteneră.

— Am veşti extraordinare, Frank.

— Le-am aflat deja. Coughlin a luat un glonţ în burtă. E în spi…

— L-au prins!

Jalbert clatină din cap, neînţelegând la cine anume se referă Davis.

— Vorbeşti despre fratele lui Yvonne Wicker, ori ai găsit nişte probe împotriva lui Coughlin? Asta e? Ai găsit?

Nu poate decât să spere. Cât de minunat ar fi să se ducă *şi la puşcărie* cu burta deja făcută zdren…

— Tipul care a omorât-o! L-au prins în Iowa! Îl cheamă Andrew Iverson!

Jalbert se încruntă. Îl apucă din nou durerea de cap.

— Habar n-am ce zici tu acolo. *Coughlin* a omorât-o pe sărmana…

— Iverson a vrut să violeze şi să ucidă o altă fată! Ea l-a lovit cu cuţitul şi a scăpat!

Davis îi spune repede toată povestea, păstrând informaţia cea mai tare pentru la urmă: cele două talismane din brăţara lui Yvonne Wicker descoperite în geanta frigorifică a lui Iverson.

— Am hăituit un om nevinovat absolut degeaba, încheie ea. Pentru că nu am fost în stare să îl credem.

Jalbert se îndreaptă de spate. Îi plesneşte capul de durere. Trebuie să facă ceva să-i treacă. Să ia nişte aspirine. După care să dea o tură pe scaune.

— Nu l-am *hăituit,* Ella. L-am *urmărit.* Şi aveam tot dreptul să o facem, având în vedere ce ştiam la momentul respectiv. Era de datoria noastră.

— Nu mai vorbi la *plural,* Frank.

Davis şi-a pierdut tonul exaltat de mai devreme. Acum pare doar agasată.

— Nu *eu* i-am divulgat numele acelui ziar gratuit şi nu *eu* i-am pus droguri în camionetă. Tu *singur* ai făcut toate astea. Şi nu din cauza *mea* a fost împuşcat.

— Nu mai gândeşti limpede.

— Tu nu mai gândeşti limpede, nu eu. I-am spus că m-am dus la biserică şi m-am rugat pentru el. Ştii ce mi-a răspuns? „Asta ajută doar dacă crezi.” Toată viaţa mea o să ţin minte vorbele astea.

— Atunci ar trebui să pleci din poliţie şi să-ţi cauţi pe undeva un job de… de preoteasă voodoo sau ceva de genul ăsta.

— Nu simţi nici cea mai mică urmă de remuşcare, Frank?

— Nu. O să închid acum, Ella. Să nu mă mai suni. Şi închide. Face turul scaunelor. Pune zece piese în puzzle, după care numără paşi în curtea din spate: descrescător, de la 81 până la 1. Total: 3.321. Un număr bun, dar tot îl mai doare capul.

62

La masa de seară de după vizita lui Edgar Ball, Danny primeşte o zeamă verde care arată ca mucii lichizi şi are gust de suc de fructe stricate. Adică foarte nasol. O înghite oricum pe toată, deoarece acum îi este foame pentru prima oară de când a ajuns în spital. De fapt, pentru prima oară de când a fost în orăşelul Gunnel, din comitatul Dart. S-a schimbat situaţia. Se simte în afara pericolului.

La ora nouă, apare o asistentă cu două analgezice. Îi spune că nu are nevoie de ele, cel puţin pentru moment. Femeia ridică din sprâncene.

— Chiar aşa? Crezi că ai să dormi?

— Da. Lasă-mi-le pe noptieră, în caz că o să le vreau mai încolo.

Asistenta i le lasă, îi verifică bandajele să vadă dacă nu cumva există scurgeri, vede că totul este în regulă şi îi urează noapte bună. Danny îi urează acelaşi lucru. Încă îl doare tot abdomenul, dar este mai degrabă o durere surdă dacă nu cumva face o mişcare bruscă. Acum ia telecomanda, schimbă câteva canale, după care închide televizorul. Îşi aminteşte ce i-a spus Edgar Ball – că ar putea să-şi recapete slujba, dacă vrea. Şi îl doare gândul acesta.

Pentru că există oameni în Manitou care vor crede întotdeauna că el este vinovat de *ceva.* Bârfa seamănă cu deşeurile radioactive. Este la fel de toxică şi durează la fel de mult.

Stevie i-a trimis un e-mail la care a ataşat câteva oferte de închirieri din Nederland şi Longmont. Cu doar o săptămână în urmă nu şi-ar fi permis niciuna dintre locuinţele acelea; dar, dacă Edgar Ball are dreptate şi el, Danny, ar putea să primească o mică despăgubire… Adoarme tot gândindu-se la asta şi făcându-şi calcule. Este primul somn odihnitor şi liniştit pe care îl are din noaptea de dinaintea visului aceluia inexplicabil.

Şi somnul durează până la 1:20 am, când începe al doilea vis.

63

Dacă nu lucrează la vreun caz – şi, mulţumită Ellei Davis, nu mai are la ce lucra – Jalbert se duce la culcare la nouă şi jumătate în fiecare seară. A citit el pe internet că este cel mai sănătos să te culci la ora asta. Numai că acum nu este în stare să adoarmă.

Doar acum? Bine ar fi. Abia dacă a reuşit să aţipească puţin de când a aflat că un instalator ambulant, pe numele lui Andrew Iverson, a fost arestat pentru uciderea lui Yvonne Wicker şi a altor două tinere.

Şi atunci, cine este personajul negativ în toată povestea asta? Frank Jalbert, desigur! Şi cine este învinsul în toată povestea asta! Evident, că tot Frank Jalbert!

Douăzeci şi ceva de ani, şase decoraţii, toate aruncate la WC într-o clipită. Şi-a dedicat viaţa unui singur scop, iar acum scopul acesta nu mai există. Numele i-a fost împroşcat cu noroi. A fost discreditat. În timp ce Danny doarme buştean în Great Bend, Jalbert stă treaz în Lawrence. I se revoltă propria-i minte, care latră la el şi îl muşcă şi

îl mârâie, aidoma unui căţel râios care îşi tot înfige colţii în pulpe până la sânge.

După ce se tot foieşte de pe o parte pe alta vreme de nouăzeci de minute, se dezveleşte şi se dă jos din pat. Trebuie să meargă, trebuie să numere. O să înnebunească dacă nu o face. Îl bate din nou gândul să-şi bage ţeava pistolului în gură. Îl ispiteşte gândul acesta. Însă, dacă o face, nu înseamnă oare că-i va oferi pe tavă victoria lui Coughlin? Şi Ella! Ella, care a zis: *Am hăituit un om nevinovat absolut degeaba... pentru că nu am fost în stare să îl credem.* Mare prostie, ca să nu mai spună că întreaga ei atitudine ilustra extrem de bine înţelesul proverbului „după război mulţi viteji se arată”, nu? Ce voia? Să arunce pe fereastră ani întregi de anchete bazate pe fapte concrete doar pentru că un administrator de liceu le-a declarat că a avut un *vis?* Când Covidul făcea ravagii în America, li s-a spus să respecte ştiinţa. Când eşti poliţist, trebuie să respecţi logica. Chiar nu mai înţelege nimeni asta? Chiar a înnebunit toată lumea?

— Şi Ella a crezut că el e criminalul, spune Jalbert, ieşind din casă în noaptea aceasta fierbinte de vară. A crezut la fel cum am crezut eu.

Încălţat cu papucii de casă, merge pe West 6th Street, trece pe lângă farmacia Walgreens şi supermarketul HyVee, pe lângă un market Dillons şi o cafenea Starbucks şi localul Big Biscuit – toate închise şi cu luminile stinse. Merge pe lângă restaurantul Six Mile Chop House şi pe lângă complexul rezidenţial Alvadora Apartments, unde a arestat mai demult un criminal, care acum îşi ispăşeşte sentinţa la închisoarea din El Dorado. Merge pe jos tot drumul până la şoseaua care dă în Autostrada 40. Îşi numără paşii. A ajuns la 154, cu un total de 11.932 după adunarea succesivă. Şi, chiar atunci, îi vine brusc o idee – o idee genială tocmai prin *logica* ei.

Fata aia din Wyoming a scăpat de Andrew Iverson? De acel Andrew Iverson cu camioneta de instalator?

Da. Jalbert crede asta.

Andrew Iverson a mai ucis şi alte două fete, una în Illionis şi alta în Missouri?

Poate să creadă şi asta.

În geanta frigorifică a lui Andrew Iverson s-au găsit cele două talismane de la brăţara sărmanei domnişoare

Yvonne?

Bine, să zicem că acolo s-au găsit. *Să mai zicem şi că Danny Coughlin le-a pus acolo.*

Dacă renunţi la toate vrăjelile alea hipiote, îţi dai seama că este perfect logic. Poate că Ella crede acum în tâmpeniile astea, dar Jalbert nu a crezut şi nu va crede niciodată. Ţine-te de ştiinţă, ţine-te de logică.

Coughlin şi Iverson se cunoşteau. Jalbert este convins că se cunoşteau. E la mintea cocoşului. Şi mai este convins de un lucru: că niciodată nu se va face o anchetă riguroasă care să scoată la iveală legătura dintre cei doi. De ce şi-ar mai bate capul cu asta vreun detectiv de la KBI când cazul este rezolvat? Când probabil că Danny Coughlin va fi considerat un erou care a încercat doar să-şi facă datoria de bun cetăţean? Mda, un erou – un erou cu aptitudini *paranormale!*

Singura întrebare pe care şi-o pune Jalbert acum, când stă cu ochii la maşinile care trec rar pe Autostrada 40 la această oră târzie din noapte, este dacă Iverson a imobilizat-o pe sărmana domnişoară Yvonne cât timp a violat-o Coughlin sau dacă Danny Coughlin a ţinut-o cât timp a siluit-o Iverson.

Oare au fost ei primul duo de violatori/asasini din istorie? Nu, bineînţeles că nu. Au mai fost şi alţii. Ian Brady şi Myra Hindley. Kenneth Bianchi şi Angelo Buono. Dick Hickock şi Perry Smith[41], ultimii doi chiar de aici, din Kansas.

O maşină trece pe şosea şi o voce de tânăr strigă la el:

— Hei, tataie, vezi c-ai ieşit în *pija-maaaaa!*

Hohotele de râs se aud din ce în ce mai stins. Jalbert nu le ia în seamă. Îmbină concluziile la care a ajuns la fel cum a îmbinat piesele din puzzle-ul cu afişe de filme clasice, şi se potrivesc toate.

Iverson l-a sunat pe Coughlin din locul în care a luat-o în maşină pe sărmana domnişoară Yvonne – probabil că pe lângă benzinăria aia Gas-n-Go de la sud – şi l-a întrebat dacă nu vrea să se distreze niţel (adică el, Coughlin). După ce şi-au făcut mendrele, Coughlin a rupt două talismane din brăţara sărmanei domnişoare Yvonne şi i-a zis lui Iverson… i-a zis…

— Ia-le tu pe astea, murmură Jalbert. Să te uiţi la ele când faci laba.

Fără aiureli din alea cu visele, doar logică pură.

Şi Coughlin şi-o fi zis: „Nu doar că o să mă distrez violând-o şi ucigând-o, dar o să mă acopăr şi de glorie pentru că eu voi fi cel care o găseşte.

Perfect logic. De o logică aproape *dumnezeiască.* Pentru că Danny Coughlin a ştiut mereu că poliţia va descoperi sursa acelui apel anonim – anonim şi extrem de ridicol. Nu-i aşa?

Lui Jalbert îi trece prin minte – acum se îndreaptă spre casă, dar a uitat cu totul de numărat – că ar putea să ancheteze cazul de unul singur. Să facă nişte săpături. Să afle când şi unde s-au intersectat vieţile lui Coughlin şi Iverson. Poate la şcoală. Iar după aceea au ţinut legătura prin e-mailuri şi SMS-uri. Iverson a ucis şi alte fete; probabil şi Coughlin.

Probabil? Spune mai bine *cu siguranţă.*

Dar hai să fim serioşi: Jalbert nu dispune de resursele necesare pentru o asemenea anchetă. Şi, chiar dacă – prin absurd – le-ar avea, ar atrage atenţia asupra lui şi atunci KBI-ul, ziarele, toţi ceilalţi i-ar vârî pumnul în gură. Pentru că ei au deja povestea lor de spus, poveste plină de tot felul de chestii fantasmagorice, aşa că nimeni n-o să-l creadă pe el. *Ia-ţi pensia şi taci din gură,* i-ar zice. *Spune mersi că ţi-o mai dăm după tot ce ai făcut.* Şi atunci? Unde ar mai fi dreptatea pentru sărmana domnişoară Yvonne? Cine ar mai vorbi în numele ei? Lui Jalbert răspunsul i se pare evident.

El însuşi trebuie să se ocupe de Danny Coughlin. Neîntârziat. Chiar la noapte. Mâine-dimineaţă spitalul unde este internat va fi plin de oameni; însă este aproape pustiu înainte de răsăritul soarelui. Iar Coughlin nu este păzit; de ce ar fi, din moment ce cretinii ăia orbi de la KBI cred că asasinul sărmanei domnişoare Yvonne este prins cu cătuşe de un alt pat de spital, din Wyomning? În fond, Coughlin este *eroul cu* abilităţi paranormale! Odată ajuns acasă, Jalbert se dezbracă de pijama şi îşi pune jeanşii şi sacoul negru – cel pe care îl purta întotdeauna la lucru. Îşi agaţă şi insigna la curea – chestie teoretic ilegală acum, când e la pensie, dar îi va fi de folos dacă la spital îl va lua la întrebări cineva din tura de noapte.

Îşi ia şi arma de serviciu.

64

La două fără un sfert dimineaţa, Charles Beeson, infirmierul de la etajul al doilea al Spitalului Regional, joacă *Fruit Ninja* pe telefon.

— Chuck? Chuck?

Se întoarce şi rămâne cu gura căscată când îl vede pe Danny Coughlin şchiopătând spre el. Halatul de spital îi flutură în jurul genunchilor. Este în picioarele goale. Se ţine cu o mână de burtă. Îi curg lacrimi pe obraji. Lacrimi de durere, dar şi de spaimă.

— Vai, domnule Coughlin, dar nu trebuie să vă daţi jos din pat până când nu vă spune domnul doctor că…

— Telefonul, gâfâie răguşit Danny. E în sertar, dar i-a murit bateria. Trebuie neapărat să-l încarc. Ajută-mă, te rog. Trebuie să sun pe cineva.

Durerea nu era prea puternică atunci când s-a culcat, dar mersul pe coridor a reactivat-o. Se strâmbă şi e cât pe ce să cadă. Chuck îl apucă de după umeri, dar nu reuşeşte să-l susţină. Aşa că îl ia în braţe şi îl duce înapoi în rezervă. Îl pune în pat şi îi întinde telefonul lui.

— Poftim! Folosiţi-l pe al meu, dacă e atât de important. Danny clatină din cap. Acum îi curg pe obraji şi stropi de transpiraţie, care se contopesc cu lacrimile. I s-a lipit părul de frunte.

— Am nevoie de agenda din telefonul meu. Acolo i-am trecut numărul. Chiar şi doi la sută din baterie ar fi de ajuns. Trebuie să o sun.

65

În timp ce telefonul lui Danny se încarcă în camera asistentelor, Jalbert este deja pe Route 65 şi se îndreaptă spre Great Bend. Ar ajunge mai repede dacă ar lua-o pe autostradă, dar pe şoseaua asta sunt mai puţine şanse să dea peste o patrulă rutieră, aşa că accelerează cât poate de mult. GPS-ul îl anunţă că drumul ar trebui să dureze aproximativ trei ore şi jumătate, la viteza maximă legală. Însă autostrada este aproape pustie la ora aceasta, aşa că merge cu aproape 140 de kilometri la oră. Era douăsprezece şi jumătate când a plecat din Lawrence. Se aşteaptă să ajungă în Great Bend cel târziu la 3 a.m. Asta înseamnă 150 de minute, adică suma numerelor de la 1 la 17 adunate succesiv. Sigur, cu un rest de trei, dar cine mai stă să socotească?

Este extrem de important să îl pedepsească el pe Coughlin, pentru că nimeni altcineva nu o va face. Acesta va fi sacrificiul lui suprem, aşa le va salva pe toate fetele şi femeile care i-ar putea ieşi în cale lui Coughlin. În consola de lângă scaun se află telefonul cu cartelă de pe care l-a sunat pe Andersson. Înainte să plece de acasă pentru ultima oară, a programat un apel la secţia de poliţie din Great Bend. Sună acolo la 2:15, fără să-şi ia ochii de la lumina farurilor pe asfalt. Nu mai are dispozitivul de modificare a vocii pe care l-a folosit cu Andersson, iar când îi răspunde centralista din tura de noapte – „Poliţia Great Bend, cu ce vă putem ajuta?” – Jalbert încearcă să vorbească mai piţigăiat. Speră că aşa pare mai degrabă un adolescent, deşi oricum nu are nicio importanţă. Vor

răspunde sesizării lui. Sunt *obligaţi* să reacţioneze în urma unui asemenea apel.

— O să aibă loc o explozie la liceu. O explozie mare. Cam pe la ora când vin copiii.

Şi iar vorbeşte gura fără el:

— Trei.

— Domnule, vă rog să-mi spuneţi de unde suna…

— Trei bombe, improvizează el repede. Trei. Vor să distrugă toată şcoala.

— Domnule…

Jalbert închide. Aruncă telefonul pe geam fără să încetinească deloc. Poate îl vor găsi şi îi vor descoperi amprentele, dar nu contează. Nu se va mai întoarce din această misiune şi se simte foarte uşurat când se gândeşte la asta.

66

Infirmierul Chuck îi aduce telefonul lui Danny. Bateria este cinci la sută încărcată. Ar trebui să-i ajungă.

— Uite ce te rog, Chuck. Ia-le pe asistentele de noapte – pe Karen şi pe cealaltă, cea blondă, am uitat cum o cheamă – şi coborâţi toţi la primul etaj.

— Cum? De ce?

— Ai încredere în mine. Nu mai avem timp.

Danny se uită la ceasul de pe noptieră. 2:10 A.M. Chuck stă tot în pragul uşii şi se uită suspicios la el.

— Du-te. E o problemă de viaţă şi de moarte. Nu glumesc.

— N-ai cumva o reacţie secundară la sedative?

Credinţă, îşi spune Danny. *Totul se rezumă doar la credinţă, nu-i aşa?*

— *Nu,* nu am. Coborâţi la primul etaj. Toţi trei. Într-o oră o să se termine totul într-un fel sau altul. Până atunci, staţi departe de etajul ăsta. Puneţi-vă la adăpost. Deschide agenda din telefon. O fracţiune de secundă se sperie crezând că nu are numărul lui Davis acolo, că doar *i s-a părut* că l-ar fi copiat de

pe cartea de vizită pe care i-a dat-o. Dar îl găseşte şi o sună, rugându-se să nu aibă telefonul închis.

Sună de patru ori. Apoi de cinci. Tocmai când îl apucă disperarea, femeia îi răspunde. Vocea ei adormită şi-a pierdut toate inflexiunile autoritare.

— A… lo? Cine…

— Danny Coughlin, spune el. Trezeşte-te, doamnă detectiv Davis. Ascultă-mă bine. Am avut un alt vis. De data asta unul premonitoriu. Înţelegi ce-ţi zic?

Un moment de tăcere. Când îi răspunde, pare mai lucidă.

— Vrei să spui că…

— Vine după mine. Dacă nu intervine ceva – sau cineva – înseamnă că o să fie multe focuri de armă pe etajul ăsta. Cred că în camera asistentelor. Şi un urlet. El o să fie. Îmbrăcat la fel ca în ziua aia când aţi venit la liceu. Sacou negru şi blugi. Numai că atunci nu era înarmat. De data asta este.

— Sun la poliţie, zice Davis. Dar dacă-i un banc prost…

— Ţi se pare că-mi arde de bancuri? ţipă Danny. Degeaba suni, că n-o să vină nicio poliţie. I-a trimis el pe toţi cei de la secţie pe o pistă falsă, dar să nu mă întrebi de unde ştiu, că partea asta n-a fost în vis, dar…

— Exact aşa ar proceda, spune femeia. Dacă vrea cu adevărat să pună mâna pe tine şi să se răzbune… da, aşa ar face.

Acum pare complet trează.

— O să sun la secţiile de poliţie din Dundee şi Pawnee Rock şi am să vin şi eu. Sunt acasă la sora mea, la doar zece kilometri de spital.

Acest al doilea vis îi este la fel de clar în minte ca primul – cel cu Drumul Comunal F, benzinăria Texaco şi *poc-poca-poc*-ul necontenit făcut de tăbliţele cu preţurile când se lovesc de stâlpul ruginit. Este la fel de real cum a fost şi câinele ăla şi cum a fost şi braţul pe jumătate ieşit din pământ. S-au auzit – *se vor auzi* – focuri de armă din camera asistentelor, urmate de un singur urlet. Un urlet de

bărbat, probabil al infirmierului Chuck. După aceea, bărbatul în sacou negru şi blugi demodaţi a apărut – *va apărea* – în pragul de la rezerva lui. Cu un aer *ameninţător.* Cu frizura aia de Dracula, cu pielea aia foarte palidă, cu ochii ăia istoviţi şi adânciţi în orbite.

Asta este din partea sărmanei domnişoare Yvonne, va spune el, ridicând pistolul. Şi, chiar în clipa în care trage, Danny se întoarce pe cealaltă parte. Se uită la ceasul de pe noptieră.

— I-am zis infirmierului să ducă asistentele la primul etaj, dar nu o face, îi aud cum vorbesc aici, lângă mine. Nu mă cred. La fel cum nici el nu m-a crezut. La fel cum nici tu nu m-ai crezut.

În vis s-a uitat la ceas; se uită şi acum.

— Nu mai suna la secţiile din Dundee şi Pawnee Rock, doamnă detectiv. Sunt prea departe. Va începe să tragă la ora trei fără un minut. Mai ai doar treizeci şi nouă de minute la dispoziţie să îl opreşti.

67

Regina, sora Ellei, este singură în dormitorul mare. Soţul ei este plecat într-una dintre numeroasele lui călătorii de afaceri. Davis are bănuielile ei în legătură cu aceste călătorii şi presupune că nici Regina nu crede că ar fi vorba doar despre afaceri. Însă problema asta va fi dezbătută cu altă ocazie. Ceasul digital de lângă patul Reginei arată ora 2:24.

— Reg! Reggie! Trezeşte-te!

Regina se mişcă puţin şi deschide ochii. Davis este deja îmbrăcată: jeanşi, tenişi – dar fără şosete – şi un tricou cu sigla Universităţii Kansas. Se vede limpede că nu a mai avut vreme să-şi pună sutienul. Dar arma de la şold şi legitimaţia atârnată de gât sunt cele care o trezesc complet.

— Ce…

— Trebuie să plec. Chiar acum. Mă întorc înainte să se scoale Laurie.

Cel puţin, aşa speră.

— A apărut o problemă.
— Ce problemă?
— N-am timp să-ţi explic, Laurie. Sper să fie doar o alarmă falsă.
Nici măcar ea nu crede ce spune. Acum îl crede pe Coughlin. În absolut toate privinţele. Speră doar să nu fie prea târziu.
— O să te sun după ce rezolv problema.
Reggie strigă după ea, îi pune tot felul de întrebări. Dar Ella pleacă. Coboară în fugă scara şi îşi ia cheile din coşuleţul de lângă uşă. Maşina personală este pe alee şi, mama mă-sii, uite că Regina şi-a lăsat-o pe a ei chiar în spate şi a blocat-o. Davis dă înainte, până când începe să răcnească avertizorul de coliziune şi se izbeşte de terasă cu bara de protecţie. Trage de volan şi dă cu spatele pe lângă maşina lui Reggie, o loveşte în bara de protecţie şi o face să se clatine pe arcuri. Iese tot cu spatele în stradă, trecând la doar câţiva centimetri de cutia poştală. Se uită la ceasul de pe bord. Este 2:28 a.m.
Oraşul este pustiu la ora asta, aşa că ignoră indicatoarele rutiere care-i cer să se oprească şi doar încetineşte puţin ca să se uite în ambele direcţii după farurile altor maşini. O ia pe 7th Street, ceea ce se dovedeşte a fi o greşeală. Pentru că strada este închisă pentru reparaţii, iar în mijlocul ei se observă o groapă. Luminile de atenţionare strălucesc portocaliu în întunericul nopţii. Ella intră pe aleea unei case de pe margine, întoarce şi o apucă pe 8th Street. Îi este teamă că va întârzia. Scoate telefonul din buzunar şi, când ajunge la semaforul de la intersecţia cu McKinley Street, îi cere lui Siri să sune la secţia de poliţie din Great Bend.
Davis se prezintă şi anunţă dispeceratul că are informaţii conform cărora este posibil ca un bărbat înarmat să intre în Spitalul Regional şi că trebuie să trimită acolo toţi agenţii disponibili. Dispecera îi spune că nu are pe cine să trimită. Cineva a sunat mai devreme şi a anunţat că va avea loc un atentat cu bombă la liceu – cu *trei* bombe, mai exact – iar

cei câţiva poliţişti din tura de noapte s-au dus urgent acolo ca să închidă străzile din jurul clădirii. Curând va ajunge şi Brigada Antitero din Wichita.

— Nu-i nicio bombă, zice Davis. Cel care a sunat vrea să ţină agenţii ocupaţi până îşi termină el treaba.

— Doamnă… detectiv… de unde ştiţi asta?

Ceasul de pe bord arată 2:39. Ella îşi spune că neîncrederea este blestemul inteligenţei. Fără să închidă, aruncă telefonul pe scaunul din dreapta şi intră pe McKinley. Accelerează, dar imediat apasă cu ambele picioare pe frână când îi iese în cale un boschetar care împinge un cărucior plin cu gunoaie. Claxonează. Boschetarul ridică degetul mijlociu la ea, după care îşi vede de drum fără să se grăbească. Davis îl ocoleşte şi accelerează din nou.

Ajunge, în sfârşit, pe Cleveland Street, unde se află spitalul. Se ghidează după indicatorul roşu pe care scrie UNITATEA DE PRIMIRI URGENŢE. Este 2:46. *Am ajuns înaintea lui,* îşi spune ea. *Dacă Danny nu s-a înşelat în privinţa orei, înseamnă că am ajuns îna…*

Un SUV roşu îi apare în oglinda retrovizoare. Se strecoară pe lângă ea, mai să o lovească, după care ţâşneşte înainte. David abia dacă apucă să vadă chipul persoanei de la volan. Însă îi este suficient. Frizura aia de Dracula este inconfundabilă. SUV-ul opreşte în faţa intrării principale. Din el coboară Jalbert: sacou negru, blugi largi şi demodaţi. Chiar dacă este foarte speriată, chiar dacă i se pare că acum *ea* este cea care visează (în fond, n-a trecut decât o oră de când a fost trezită din somn de sunetul telefonului), are sentimentul straniu că asistă la un miracol. Pentru că Danny a avut tot timpul dreptate, iar acum înţelege ce a simţit el atunci când şi-a văzut visul transformat în realitate.

Nu încetineşte deloc şi izbeşte SUV-ul în spate. Jalbert se întoarce fulgerător. Are ochii bulbucaţi de uimire. Duce mâna după armă. Ella apasă claxonul cu mâna dreaptă – *treziţi-vă, treziţi-vă, treziţi-vă* – şi deschide portiera cu stânga.

Îşi scoate şi ea pistolul. Doar două speranţe mai are acum – că nu va fi obligată să tragă în fostul ei partener şi că fostul ei partener nu va trage în ea. Are o fetiţă mică de crescut.

— Frank! Opreşte-te! Nu intra!

— Ella? Ce cauţi aici?

Cât de rău arată, îşi zice ea. *Atât de tras la faţa, atât de dezorientat.* Şi atât de periculos.

— Pune arma la locul ei, Frank.

Au început să iasă oameni din spital. Asistente în uniforme din viscoză bleu şi roz; doi infirmieri în uniforme albe; un chirurg în uniformă sterilă, de culoare verde; doi pacienţi de la ambulatoriu, unul dintre ei cu braţul într-o faşă elastică.

— Minte, Ella. Evident că minte. Cum de nu-ţi dai seama?

Stau faţă în faţă, cu Glock-urile în mâini, ca doi pistolari în scena finală a unui western. Gloanţele folosite de aceste arme pot ucide de la o distanţă atât de mică. Dacă încep să tragă, aproape sigur va muri unul dintre ei. Poate chiar amândoi.

— Nu, Frank. L-au prins pe criminal în Wyoming. Îl cheamă Andrew…

— Iverson, da, zice Jalbert, dând din cap. Cred asta, dar au fost complici. Nu pricepi? la-te după logică, Ella. Erau o echipă de comando! Foloseşte-ţi creierul. Cum să-i crezi povestea? Eşti prea deşteaptă! De şaisprezece ori mai deşteaptă! De optsprezece ori mai deşteaptă!

Au mai ieşit şi alţi oameni din spital. Se îngrămădesc pe trepte. Davis ar vrea să le ceară să intre înapoi, însă nu îndrăzneşte să-şi ia ochii de la Jalbert. Acum se aude şi o sirenă. Care se apropie. Însă tot este departe, prea departe.

— De ce crezi tu că sunt eu aici, Frank? Cum crezi că am *ajuns* aici?

Pentru prima oară, Jalbert dă semne de ezitare.

— Nu… nu ştiu.

— M-a sunat Danny. Ştia că ai să vii aici. A visat.

— Ridicol! E o minciună! O poveste de adormit copiii!

— Dar uite-mă. Cum altfel îţi explici asta?

O asistentă – o femeie corpolentă, într-un halat albastru – a ieşit din Camera de Gardă şi acum se apropie pe furiş de Jalbert. Ella ar vrea să-i spună că este o idee proastă, *cea mai proastă* idee, dar nu îndrăzneşte. Jalbert ar crede că încearcă să-i distragă atenţia şi ar trage.

— Nu pot să-mi explic, îi răspunde el. N-ar trebui să fii aici. Nici nu cred că *eşti* aici. Eşti doar o halucina… Femeia corpolentă îl apucă pe Jalbert pe la spate şi îi imobilizează braţele. Probabil că este cu vreo treizeci de kilograme mai grea decât el, însă reacţia lui este fulgerătoare. O calcă cu toată puterea pe picior. Femeia ţipă de durere. Îşi slăbeşte strânsoarea. Jalbert reuşeşte să-şi elibereze un braţ şi o izbeşte cu cotul în gât.

Asistenta se clatină pe picioare, face un pas în spate, pare că se sufocă. Jalbert se întoarce cu faţa la ea şi cu spatele la Davis.

— Frank, lasă arma! NU TRAGE NU TRAGE NU TRAGE!

Dar nu pare să o audă. Asistenta stă încovoiată, cu mâinile la gât. Jalbert ridică pistolul. Foarte, foarte încet. Atât de încet, că Ella are timp să se gândească la toate drumurile pe care le-au făcut împreună prin Kansas şi la toate mesele pe care le-au luat în localurile de pe marginea şoselelor. Şi la cât de temeinic se pregăteau înainte de procese. Şi la toate şedinţele nesfârşite. Acum ar fi momentul să tragă în el, pentru că are timp. Dar nu poate. Nu poate decât să se uite la el cum îşi ridică arma. Dar nu spre asistentă o îndreaptă, ci spre propria lui tâmplă.

— Nu, Frank! Te rog! Nu!

— Tot ce am făcut a fost doar pentru sărmana domnişoară Yvonne. Trei, doi, unu.

Şi apasă pe trăgaci.

68

Trece aproape o oră până când Ellei i se permite să intre în rezerva lui Danny Coughlin. La uşă stau de pază doi poliţişti. Detectivei i se pare că aceasta este o ilustrare perfectă a expresiei „încuie grajdul după ce a fugit calul”. Înăuntru sunt infirmierul Chuck şi un doctor. Ella îşi spune că trebuie să fie cel pe care l-a văzut pe trepte în timpul confruntării, dar s-ar putea să se înşele.

Uniformele alea verzi îi fac pe toţi să semene între ei. Danny poartă halatul de spital şi pare să fi slăbit vreo douăzeci de kilograme. Este la fel de tras la faţă ca Jalbert, numai că privirea îi este limpede şi pe deplin ancorată în realitate.

Ella nu şovăie câtuşi de puţin. Se duce la el şi îl îmbrăţişează.

— Iartă-mă, iartă-mă. Îmi pare rău pentru tot.

— Nu-i nimic, îi spune Danny.

O mângâie pe păr. Pare un gest nelalocul lui. Dar pare şi cel mai potrivit.

Ella se desprinde din braţele lui.

— Doamnă, îi spune doctorul, pacientul acesta a avut parte de suficiente emoţii. Trebuie să se odihnească.

— Ştiu. Plec imediat. Dar, Danny… de ce tocmai tu ai avut visul ăla? *De ce?* Ai vreo idee?

Danny râde. Dar râsul lui pare trist.

— De ce acelaşi om poate fi lovit de două ori de fulger?

Ella clatină din cap.

— Habar n-am.

— Nici eu.

Şi se uită atent la gâtul ei.

— Văd că porţi cruciuliţa.

Ella duce mâna la ea.

— O port mereu.

— Sigur. Dar este uşoară. Credinţa este mai grea, nu?

Îşi pune capul pe pernă, îşi acoperă ochii cu mâinile – ca şi cum ar dori să alunge ambele lumi, şi cea văzută, şi cea din spatele ei, care se dezvăluie atât de rar – şi repetă:

— Credinţa este mai grea.

Lasă mâinile jos. Se privesc fără să mai vorbească. Nu mai este nimic de spus.

FINN

Finn a început cu stângul încă de la naştere. A alunecat din mâinile moaşei care ajutase la naşterea a sute de copii şi a scos primul ţipăt din viaţă atunci când a căzut pe podea. Într-o zi, când avea cinci ani, vecinii de alături au dat o petrecere. I s-a permis să iasă din casă ca să asculte muzica (trupa The Pogues[42] răcnea din difuzoarele portabile montate pe stâlp), însă doar cu condiţia ca nu cumva să traverseze strada. Era vară, el era desculţ, unul dintre cheflii a aruncat o petardă aprinsă care a aterizat pe piciorul stâng al lui Finn şi l-a lăsat fără degetul mic.

Aşa ceva nu vezi nici într-o mie de ani, a zis bunica lui atunci.

La şapte ani, se juca într-o zi cu surorile lui în Parcul Pettingill. Bunica stătea pe o bancă din apropiere, ba tricotând puţin, ba dezlegând cuvinte încrucişate. Lui Finn nu-i plăcea să se dea în leagăn, nu-l interesa deloc scrânciobul şi îl durea undeva de carusel. Doar Twisty îi plăcea – un tobogan în spirală, din plastic albastru, înalt de şase metri şi foarte mişto. Twisty avea o scăriţă, dar Finn prefera să urce pe el în patru labe, în sus şi în cerc, în sus şi în cerc. Odată ajuns în vârf, se aşeza în fund şi se lăsa să alunece în jos, până la pământul bătătorit de la bază. Niciodată n-a avut vreun accident pe Twisty.

— Ia mai potoleşte-te, măi! i-a zis bunica într-o zi. Numai pe Twisty te dai. Încearcă şi tu ceva nou! Du-te şi te caţără pe barele alea! Fă şi tu ca maimuţele! Uite cum fac surorile tale!

Colleen şi Marie stăteau atârnate de bare şi se legănau ca… păi, exact ca nişte maimuţe. Prin urmare, ca să o mulţumească pe Buni, s-a căţărat pe bare, a alunecat atunci când atârna cu capul în jos, a căzut şi şi-a rupt mâna.

Învăţătoarea lui din anul acela, drăgălaşa domnişoară Monahan, încheia fiecare zi de şcoală spunând: *Ce-am învăţat noi astăzi, copilaşi?* În timp ce i se punea osul la loc în Camera de Gardă (acadeaua pe care a primit-o după aceea nu a compensat cu nimic durerea îndurată), Finn şi-a zis: *astăzi am învăţat să nu mă mai dezlipesc de Twisty.*

La paisprezece ani, fugea într-o zi spre casă de la prietenul lui, Patrick, printr-o furtună puternică. Un fulger a lovit strada chiar în spatele lui, atât de aproape că i-a pârlit părul şi spatele gecii. Finn a căzut, s-a lovit cu capul de bordură, a suferit o contuzie, a zăcut inconştient în pat vreme de două zile, după care s-a trezit şi a întrebat ce s-a întâmplat. Deirdre Hanlon, o vecină de vizavi (şi una dintre participantele la petrecerea de demult, cu muzica la difuzoare, dar nu ea aruncase petarda), îl observase, traversase repede şi reuşise să-l scoată din rigolă, aşa leşinat cum era.

— Credeam că e mort, bietul Finn, a zis ea.

Regretatul lui tată spunea că Finn se născuse într-o zodie nefastă. Buni (care nu şi-a cerut niciodată scuze pentru că-l trimisese în ziua aia să se caţăre pe bare) era de altă părere. Şi i-a zis lui Finn că, pentru fiecare ghinion pe care îl ai, Dumnezeu îţi oferă câte două şanse. Finn s-a gândit bine la vorbele bunicii şi apoi a spus că n-a avut parte de absolut niciun noroc până atunci, dacă nu cumva se pune la socoteală faptul că fulgerul nu l-a lovit drept în inimă.

— Ar trebui să *te bucuri* că n-ai avut noroc, i-a zis Buni. Poate o să vină tot dintr-odată şi ai să câştigi la loterie. Sau poate o să moară o rudă bogată şi o să-ţi lase toată averea.

— N-am rude bogate.

— Nu *ştii* tu că ai avea, l-a contrazis Buni.

Era genul de femeie care ţinea să aibă întotdeauna ultimul cuvânt.

— Când lucrurile o să meargă rău, adu-ţi aminte şi repetă-ţi: Dumnezeu mi-e *dator.* Iar Dumnezeu îşi plăteşte mereu datoriile.

Însă nu şi le-a plătit suficient de repede pentru gustul lui Finn. Deocamdată îl aşteptau ghinioane şi mai mari.

La nouăsprezece ani, Finn a venit în fugă acasă de la prietena lui, dar acum nu din cauză că ar fi plouat, ci pentru că toate pipăielile şi pupăturile alea îl excitaseră peste măsură de tare – în aşa hal, încât nici nu mai băga în seamă durerea dintre picioare. Simţea că o să explodeze de-a dreptul dacă nu o să înceapă să alerge. Purta o geacă de piele, jeanşi, o şapcă a echipei Cabinteely[43] şi un tricou vintage cu logoul unei trupe de demult – Nazareth[44]. A cotit ca să intre pe Peeke Street şi s-a ciocnit de un tânăr care fugea în cealaltă direcţie. Au căzut amândoi. Finn s-a ridicat şi a vrut să-şi ceară scuze, dar n-a mai avut cui, pentru că tânărul acela o luase din nou la goană, tot uitându-se în urmă. Şi el purta tot jeanşi, o şapcă şi un tricou. Lui Finn nu i s-a părut deloc că ar fi fost vreo coincidenţă; cam aceasta era uniforma tinerilor de ambele sexe din oraş.

Tot frecându-şi cotul julit în cădere, Finn a continuat să alerge pe Peeke Street. Spre el venea o dubă de livrat marfa, cu farurile stinse. Finn nici nu s-a sinchisit, până când duba nu a încetinit pe lângă el şi din spate au sărit câţiva bărbaţi – cel puţin patru – chiar înainte să oprească de tot.

Doi dintre ei l-au înşfăcat de braţe. Finn a mai apucat să zică doar „Hei!”.

Al treilea bărbat i-a răspuns:

— Exact!

Şi i-a tras un sac peste cap.

A simţit o înţepătură în braţ, chiar deasupra cotului julit. Şi-a dat seama că nu mai atingea asfaltul cu tălpile, că era luat pe sus. După care n-a mai ştiut nimic.

Când Finn şi-a venit în simţiri, stătea întins pe un pat de campanie, într-o cameră mică cu tavanul înalt. Într-un colţ era o lampă de birou, dar fără

vreun birou sub ea. În celălalt colţ era o toaletă. O toaletă din plastic albastru, exact ca toboganul Twisty din Parcul Pettingill. Nimic altceva. În tavan era o lucarnă, dar fusese acoperită cu vopsea neagră de un zugrav neglijent şi neîndemânatic. Finn s-a ridicat în capul oaselor şi s-a strâmbat. Nu că l-ar fi durut capul, dar avea gâtul îngrozitor de ţeapăn şi îl durea braţul la fel ca după vaccinul anti-Covid. L-a cercetat şi a observat că cineva i-a pus un leucoplast pe julitura de la cot. L-a dezlipit şi a văzut o rană mică, rotundă şi roşie.

Finn a încercat uşa. Evident că era încuiată. A ciocănit în ea, apoi a bătut cu pumnii. Nu i-a răspuns decât răcnetul de vreo două mii de decibeli al trupei AC/DC: „Fapte murdare la un preţ de nimic". Finn şi-a dus repede mâinile la urechi. Răcnetele s-au oprit abia după vreo douăzeci sau treizeci de secunde. A ridicat ochii şi a văzut trei boxe montate pe tavan. I se părea că seamănă cu cele făcute de compania Bose, adică foarte scumpe. Obiectivul unei camere de supraveghere se holba în jos la el din colţul de deasupra lămpii de birou care n-avea birou sub ea.

Nu-şi mai amintise nimic după ce aproape că fusese lovit de fulger. Dar acum ţinea minte tot ce se întâmplase în acele câteva secunde de dinainte de a-şi pierde cunoştinţa. Şi ştia despre ce era vorba. Despre ceva absurd, dar deloc ieşit din comun. Această răpire era doar un alt exemplu al ghinioanelor de care avea parte Finn Murrie.

A început din nou să dea cu pumnii în uşă şi să strige. Nu i-a răspuns nimeni, aşa că a făcut un pas în spate şi s-a uitat la camera de supraveghere.

— E cineva acolo? Te uiţi la mine? Dacă da, te rog eu mult de tot să vii şi să mă scoţi de aici. Cred că ai dat-o-n bară. Pe tipul celălalt îl căutai.

Aproape un minut întreg a stat Finn şi a aşteptat un răspuns. Nu a primit niciunul, aşa că s-a întors spre patul de campanie ca să se întindă pe el până va catadicsi cineva să vină şi să-şi ceară scuze pentru greşeala asta mai mult decât evidentă. Dar

chiar atunci au început din nou să zbiere boxele. Lui Finn îi plăcea trupa Ramones, dar nu să o asculte la un asemenea volum apocaliptic, într-o cameră atât de mică. De această dată, ofensiva sonoră a durat aproximativ două minute, după care s-a oprit la fel de brusc ca înainte.

A stat întins pe pat şi tocmai ce îl luase somnul când au început să zbiere băieţii de la Cheap Trick. După douăzeci de minute le-au luat locul cei de la Dexys Midnight Runners[45].

Şi tot aşa destul de mult timp. Probabil câteva ore. Finn n-avea de unde să ştie precis. Tipii care-l răpiseră îi luaseră şi ceasul când fusese în stare de inconştienţă.

Moţăia când s-a deschis uşa. Au intrat doi bărbaţi. Finn nu era sigur dacă ei îl imobilizaseră, dar lui aşa i se părea. Unul avea o pleoapă căzută. Şi chiar el l-a întrebat:

— Ai de gând să ne faci probleme, Bobby-O?

— Nu şi dacă o să îndreptaţi lucrurile, a răspuns Finn. Abia dacă a băgat de seamă că tipul i se adresase cu „Bobby-O”. Şi-a zis că era un fel de apelativ argotic, la fel ca Daddy-O, sau cum zicea tată lui de fiecare dată când vedea câte un beţiv poticnindu-se pe stradă: „Ia uite-l şi pe Paddy O’Reilly”.

— De tine depinde, i-a zis al doilea bărbat.

Acesta avea o mutră îngustă şi ochi negri, ca de nevăstuică.

Au ieşit toţi trei din cămăruţa aceea cu tavan înalt. Finn mergea între cei doi bărbaţi, amândoi în pantaloni kaki şi cămăşi albe. Partea bună era că nu aveau arme, dar Finn şi-a zis că partea proastă era că l-ar fi pus la pământ într-o clipită dacă i s-ar fi năzărit să facă pe viteazul. Erau zdraveni şi cu muşchi pe ei. El era înalt, dar slăbănog.

Camera în care au intrat avea rafturi pe toţi pereţii. Rafturi goale. Lui Finn i se părea că arată ca o cămară sau mai degrabă – că era cam prea mare –

ca o magazioară. „Magazioară” era un cuvânt folosit de bunica lui, care în tinereţile ei fusese „fată în casă”. Din cămara aia au trecut în cea mai mare bucătărie văzută vreodată de Finn. Pe blat erau două boluri cu linguri. După resturile rămase pe fund, Finn a presupus că în ele fusese supă. I-au ghiorţăit maţele. Nu ştia cât timp trecuse de când mâncase ultima dată. Îi făcuse Ellie nişte ouă înainte să înceapă să se giugiulească şi să se pupe, dar era sigur că le digerase deja. Sigur, cu condiţia ca digestia să nu înceteze brusc atunci când eşti leşinat. Şi-a zis că n-are cum. Organismul omului îşi vede de treburile lui indiferent de situaţie.

Apoi au intrat într-o sufragerie, în care era o masă din mahon lăcuit care părea lungă cât un teren de shuffleboard. Ferestrele erau complet acoperite de draperii grele, de culoare violet. Finn şi-a ciulit urechile ca să audă traficul de afară. Nu a auzit nimic.

Au străbătut un coridor, iar tipul cu pleoapa căzută a deschis uşa din dreapta. Cel cu mutră de nevăstuică l-a împins uşor pe Finn înăuntru. Acolo se afla un birou simandicos. Toţi pereţii erau acoperiţi cu rafturi pline cu cărţi şi dosare. Fereastra din spatele biroului fusese acoperită cu alte draperii – însă acestea colorate într-un roşu-închis, lipsit de luciu. La birou stătea un bărbat cu părul alb pieptănat pe spate, aşa cum şi-l purta Cliff Richard[46] la începutul carierei. Chipul bronzat îi era brăzdat de riduri. Nu părea mult mai în vârstă decât fusese tatăl lui Finn când murise.

— Stai jos!

Finn s-a aşezat în faţa bărbatului cu părul alb. Domnul Pleoapă-Căzută s-a postat într-un colţ. Domnul Nevăstuică – în celălalt. Şi-au împreunat mâinile în faţa cataramelor de la curele.

Pe birou, în faţa bărbatului cu părul alb, era un dosar – unul mult mai subţire decât cele îndesate de-a valma pe rafturi. L-a deschis, a scos din el o foaie de hârtie, s-a uitat la ea şi a oftat.

— Putem să alegem calea uşoară sau cea grea, domnule Feeney. Numai de tine depinde.

Finn s-a aplecat spre el.

— Vedeţi dumneavoastră, ăsta nu-i numele meu. Aţi greşit persoana.

Bărbatul cu părul alb a afişat o expresie interesată. A pus foaia de hârtie înapoi în dosar şi l-a închis.

— Nu mai spune?! Nu eşti Bobby Feeney?

— Numele meu este Finn Murrie. Se scrie cu *ie* la sfârşit, nu cu *ay.*

Avea senzaţia că doar de acest detaliu era nevoie ca să-l convingă pe bărbatul cu părul alb. Pentru că era un detaliu foarte concret.

— Serios?! a exclamat bărbatul cu părul alb. Nu se mai termină cu minunile!

— Vă zic eu ce s-a întâmplat. Ce *cred* că s-a întâmplat. Când am cotit pe Peeke Street, m-am ciocnit de un tip care alerga din direcţie opusă. Am căzut amândoi. Tipul ăla s-a ridicat şi a fugit mai departe pe drumul lui. *Eu* m-am ridicat şi am continuat să alerg pe drumul meu. Ăştia doi…

Şi a întins degetul spre cei doi bărbaţi din colţ.

— …probabil că pe tipul celălalt îl urmăreau, pe Bobby Feeney. Era îmbrăcat la fel ca mine.

— Îmbrăcat la fel, spui? Şapcă de la echipa Cabinteely? Tricou cu trupa Nazareth? Geacă de piele?

— Nu ştiu ce avea pe tricou, dar mi-aduc aminte de şapcă. S-a întâmplat totul foarte repede, dar sigur pe el îl căutaţi. Mi se întâmplă mereu chestii din astea.

Bărbatul cu părul alb s-a aplecat puţin către el şi a strâns dosarul subţire în mâini (mâini acoperite cu cicatrici de la răni sau arsuri vechi). Părea şi mai interesat decât la început.

— Adică eşti mereu luat cu forţa de pe stradă?

— Nu. Despre ghinion vorbesc. Tot timpul am parte numai de ghinioane.

Şi i-a povestit bărbatului cu păr alb despre cum a căzut pe podea la naştere, şi despre petardă, şi

despre cum şi-a rupt mâna pentru că se lăsase convins de bunica lui să nu se mai dea pe Twisty, şi despre fulger. Mai putea adăuga şi altele, dar a crezut că e mai bine să se oprească după ce a vorbit despre lovitura de fulger şi traumatismul cu care s-a ales de pe urma ei. I se părea că seamănă cu punctul culminant al unui basm pentru copii.

— Prin urmare, vedeţi acum că nu sunt băiatul pe care-l căutaţi.

— Îhî.

Bărbatul cu părul alb s-a sprijinit de spătarul scaunului, şi-a dus mâna la burtă, de parcă l-ar fi durut, şi a oftat. Lui Finn i-a venit o idee.

— Gândiţi-vă, domnule. Dacă aş fi vrut să fug de oamenii ăştia ai dumneavoastră, n-aş fi luat-o în direcţia lor, nu? Dar le-am căzut drept în braţe, ca să zic aşa. De ei a fugit tipul celălalt, Bobby Feeney ăla.

— Nu tu eşti Bobby Feeney?

— Nu, domnule.

— Eşti Finn Donovan.

— Finn *Murrie.* Cu *ie* la sfârşit.

Credea că lămuriseră deja asta. Se părea că nu încă, iar faptul acesta îl cam speria pe Finn.

— Ai actul de identitate pe undeva? Poate ţi l-ai vârât în fund, că doar acolo n-am căutat când am vrut să-ţi găsim portofelul.

Din reflex, Finn a dus mâna la buzunarul din spate. Apoi şi-a amintit.

— L-am uitat la prietena mea. Stăteam întins pe canapea… şi Ellie era peste mine… şi mă jena la fund, aşa că l-am scos şi l-am pus pe masă, lângă halbele noastre cu bere. Probabil că l-am uitat acolo.

— L-a uitat, a rânjit Domnul Nevăstuică.

— Mi se pare logic, a zis Domnul Pleoapă-Căzută, rânjind şi el.

— Vezi tu, asta înseamnă că avem o problemă, a spus bărbatul cu părul alb.

Lui Finn i-a venit altă idee. Se pare că situaţia nasoală în care se afla – o situaţie de-a dreptul

incredibilă, deşi se vedea nevoit să admită că nu era un vis urât – îi dădea tot felul de idei.

— Aveam în buzunar cardul Odeon. L-am pus acolo în caz că Ellie ar fi avut chef să meargă la cinemato… Şi-a pipăit buzunarul. Cardul nu era acolo.

Bărbatul cu părul alb a deschis dosarul, a frunzărit cele câteva file din el şi a scos un card portocaliu.

— Ăsta este?

— Da, ăsta. Vedeţi numele de pe el?

Şi a întins mâna. Bărbatul cu părul alb s-a ferit. Dl Nevăstuică şi Dl Pleoapă-Căzută şi-au încordat braţele, gata să se repeadă asupra lui, dacă ar fi impus-o situaţia. Bărbatul cu păr alb şi-a apropiat cardul mult de ochi, de parcă ar fi suferit de miopie.

— Aici scrie Finn Murray. Cu *ay* la sfârşit.

Finn a simţit că-i iau foc obrajii, de parcă ar fi fost prins cu minciuna. Nu minţise deloc, dar aşa se simţea acum.

— Tot timpul oamenii scriu greşit numele altora. Pe tata îl chema Stephen, cu *ph,* dar mulţi i-l scriau mereu cu *v* sau chiar cu *f.*

Bărbatul cu păr alb a pus cardul Odeon înapoi în dosar.

— Ţi-a plăcut muzica pe care ţi-am pus-o în cameră?

— Ştiu de ce faceţi asta. Am văzut la televizor. E un fel de tactică. Se foloseşte pentru inducerea stării de panică.

— Aha, din *cauza asta* o facem? Tu ştiai că de asta o facem, Pando?

— Greu de zis, a răspuns Dl Nevăstuică, ridicând din umeri. Eu am auzit că muzica îmblânzeşte şi cel mai fioros animal, deşi nu cred că asta răspunde la întrebare.

— Dacă vrei, o să-ţi punem nişte muzică de la Nazareth, a spus bărbatul cu părul alb. Înţeleg că eşti fan.

Şi a adăugat pe un ton care suna ridicol de infatuat:

— Avem Spotify!

— Vreau să mă duc acasă, a spus Finn.

Deloc nu-i plăcea tremurul pe care-l avea în glas, dar nu şi-l putea reprima.

— Aţi făcut o greşeală şi eu vreau să mă duc acasă. Gata, nu vă mai spun nimic!

Dar i-a părut imediat rău că a rostit aceste cuvinte. Aşa ziceau mereu cei răpiţi de răufăcători şi nu le era de niciun folos. Tot de la televizor aflase şi chestia asta.

— Putem să aranjăm să te întorci acasă cât ai bate din palme. Dar, mai întâi, trebuie să-mi răspunzi la o singură întrebare, Bobby. Ce ai făcut cu servieta? Cea cu documente? Că nu o aveai la tine când ai fost adus aici.

Câteva lacrimi i-au înţepat ochii lui Finn.

— Domnule…

— Dacă vrei, poţi să mi te adresezi cu „domnule Ludlum". Obişnuiam să folosesc numele „Deighton'", dar m-am săturat de el.

— Domnule Ludlum, eu nu sunt Bobby Feeney şi nu am avut nicio servietă. Niciodată. Nu eu sunt cel pe care-l căutaţi. Vă pierdeţi timpul interogându-mă şi îi permiteţi tipului cu care *aveţi treabă* să se pună la adăpost.

— Deci, numele tău este Bobby Murrie. Cu *ie* la sfârşit.

— Da. Adică nu! Finn Murrie mă cheamă. *Finn.*

— Doc, a spus bărbatul cu păr alb – domnul Ludlum –, făcând un semn din cap către zdrahonul cu pleoapa căzută, ajută-l pe acest tânăr să-şi aducă aminte cum îl cheamă.

Doc s-a apropiat de el. Pando – alias Dl Nevăstuică – l-a apucat pe Finn de umeri. Doc şi-a scos de pe deget un inel mare şi greu, l-a pus în buzunarul pantalonilor şi i-a tras o palmă puternică lui Finn peste faţă. Apoi l-a mai pălmuit o dată, mai tare, pe celălalt obraz. Lui Finn i-a sărit salivă din gură. Îl durea rău, dar uluirea lui era mai intensă decât durerea. Da, era uluit. Şi îi era ruşine. N-avea absolut niciun motiv să-i fie ruşine, dar îi era.

— Deci… a spus domnul Ludlum, sprijinindu-se confortabil de spătarul scaunului şi încrucişându-şi mâinile la piept, cum te cheamă?

— Finn! Finn Mur..

Domnul Ludlum i-a făcut un semn lui Doc, iar acesta i-a mai tras două palme zdravene.

Lui Finn i-au ţiuit urechile. Îl ardeau obrajii. A început să plângă.

— Nu face asta! *De ce* faci asta? *Tu ai greşit!*

— O fac pentru că *pot.*

Domnul Ludlum a deschis dosarul, a scos din el o broşură subţire, pe care a împins-o spre Finn.

— Lovirea cu palma deschisă reprezintă un procedeu nou de interogatoriu, acceptat în întreaga lume. Cred că ar trebui să citeşti cu atenţie tot ce scrie aici înainte de următoarea noastră discuţie. Vezi ce alte tehnici s-ar putea să folosim, în caz de nevoie. Duceţi-l înapoi! Domnul Bobby Donovan trebuie să se documenteze.

— Nici măcar nu ştii cu cine…

Dar a fost brusc ridicat de pe scaun. Pando îl ţinea de un braţ şi Doc de celălalt. Pando a luat broşura şi a îndesat-o în cureaua de la jeanşii lui Finn.

— Haide, Bobby-O! a zis el.

— Pa-pa! a spus domnul Ludlum. Poartă-te frumos şi o să ne purtăm şi noi frumos cu tine.

Şi cei doi l-au îmbrâncit pe Finn afară din birou. Îl usturau obrajii. Îi şiroiau lacrimile.

Odată ajuns în camera lui – în *celula* lui – Finn a scos broşura şi s-a uitat la ea. Câteva foi împăturite unele peste altele; nici lipite între ele, nici măcar capsate. Pe prima fusese imprimat titlul, cu litere uşor cam strâmbe şi cu tuşul cam întins: PROCEDEZE AVANSATE DE INTEROGARE APROBATE ÎN ÎNTREAGA LUME.

— Mă luaţi la mişto sau ce? a şoptit Finn.

Vorbea în şoaptă ca să nu-l recepteze microfoanele, pentru că era sigur că erau şi

microfoane instalate acolo, nu doar camera de supraveghere. Primul lui gând a fost că „broşura” ăia era un banc prost. Numai că palmele nu fuseseră deloc un banc. Şi acum îl usturau obrajii.

Prima pagină a broşurii: LOVITURI CU PALMA DESCHISĂ, **PERMISE!**

A doua pagină: PROCEDEIE PENTRU CA SĂ NU MAI DOARMĂ (MUZICĂ DATĂ TARE, EFECTE SONORE ETC.), **PERMISE!**

A treia pagină: AMENINŢĂRI (LA FAMILIA LUI, LA FEMEILE CU CARE FACE SEX ETC.), **PERMISE!**

A patra: CLISME, **PERMISE!**

A cincea: IMPUNERE POZIŢII INCONFORTABILE, **PERMISĂ!**

A şasea: SIMULARE DE ÎNEC, **PERMISĂ!**

A şaptea: LOVITUL CU PUMNUL, CĂLCATUL ÎN PICIOARE, ARDEREA (CU ŢIGĂRI SAU BRICHETE), VIOLUL & ABUZUL SEXUAL), **NE PERMISE!**

A opta: DACĂ NU SUNT MENŢIONATE AICI ÎN MOD SPECIFIC, **PROBABIL PERMISE!**

Restul paginilor erau albe.

— Nici măcar să scrie corect nu ştiu ăştia, a şoptit Finn. Dar, dacă nu era o eroare sau o glumă sinistră a unui nebun, înseamnă că el era acum în mâinile unor psihopaţi. Iar gândul ăsta era mult mai înspăimântător decât presupunerea că ar fi fost confundat cu o altă persoană. Pentru că *asta* se putea rezolva.

Şi-a adus aminte de unul dintre aforismele bunicii sale (care ştia foarte multe): *Majoritatea oamenilor vor fi rezonabili dacă le vorbeşti calm şi le dai ocazia să se explice.*

Pentru că n-avea altă idee mai bună, a aruncat broşurica pe jos, s-a ridicat şi s-a uitat în obiectivul camerei de supraveghere. A început să vorbească pe un ton calm:

— Mă numesc Finn Murrie. Locuiesc pe Rowan Tree Road, la numărul 19, împreună cu bunica şi cu cele două surori ale mele, Colleen şi Marie. Mama

este plecată într-o călătorie de afaceri, dar poate fi contactată la telefon, numărul mobilului ei este…

Şi a spus numărul.

— Toate vă vor spune că sunt cine spun că sunt. După asta…

După asta… ce?

— După asta îmi puteţi pune un sac pe cap, puteţi chiar să-mi mai faceţi o injecţie sau să-mi daţi una să mă lăsaţi fără cunoştinţă, dacă aşa vi se pare că trebuie, şi să mă abandonaţi apoi la un colţ de stradă. Nu contează unde. Pentru că nu ştiu cine sunteţi şi nu ştiu unde mă aflu acum. Nu ştiu nimic de nicio servietă şi nu ştiu nimic de niciun fel de documente. Dar, vă rog, fiţi rezonabili. Vă rog…

De câte ori o fi zis „vă rog”? Pierduse deja şirul.

Finn s-a întors şi s-a culcat pe patul de campanie. A început să picotească. Când mai avea puţin şi adormea de-a binelea, din boxe s-a dezlănţuit trupa Anthrax[47]. „Madhouse”.

Aproape s-a rostogolit de pe pat. Şi-a acoperit urechile. Muzica a încetat abia după două minute, lungi cât o veşnicie. Lui Finn nu-i mai era somn, dar îi era foame. **O** să-i dea ceva de mâncare oamenii ăia? Poate nu. În broşură nu era menţionată în mod specific înfometarea prizonierului, prin urmare era **PROBABIL PERMISĂ!** Aşa că s-a culcat şi a dormit.

Patru ore l-au lăsat în pace.

Apoi au venit să-l ia.

Finn nu şi-a dat seama dacă erau Doc şi cu Pando sau alţii. Nici n-a apucat să se dezmeticească din somn, că s-a pomenit ridicat cu brutalitate de pe pat. Apoi i-au tras un sac peste cap. Mirosea vag a găinaţ. L-au îmbrâncit cu putere şi s-a izbit de uşă.

— Hopa! Scuze! a zis cineva. Ai ieşit niţel de pe drum, Bobby.

A fost smucit îndărăt şi împins din nou. Îi curgea sânge din nas, probabil că şi-l spărsese. Şi l-a tras, i-a intrat sângele în gât, s-a înecat, a început să

tuşească. Îl săltau cu o viteză criminală, abia dacă atingea podeaua cu tălpile. Au ajuns la scară şi l-au dus în jos pe ea, aşa cum duci un porc la tăiere. Aproape de capăt, i-au dat drumul la mâini şi unul dintre ei l-a îmbrâncit cu putere. Finn a zbierat în interiorul sacului, imaginându-şi că se va prăbuşi treizeci, şaizeci, nouăzeci de metri, îşi va rupe toate oasele, iar la aterizare îl va aştepta însăşi moartea.

Însă nu au fost decât două sau trei trepte. S-a împiedicat de ultima şi a căzut. L-au înşfăcat din nou şi l-au adunat de pe jos. De fiecare dată când încerca să inspire, îi intra în gură sacul ăla şi simţea gustul propriului sânge, proaspăt şi încă destul de cald, condimentat cu un pic de găinaţ.

— *Gata!* a zbierat el. *Terminaţi! Nu pot să respir!*

— Nu te cred, Bobby, a zis unul dintre bărbaţi. Partea cu sufocatul vine mai încolo.

Finn s-a lovit cu genunchii de un obiect tare. A primit o lovitură cu latul palmei în ceafă şi a căzut cu capul înainte pe ceva ce i se părea că seamănă cu o bancă.

— Tre' să întorc omleta să nu se ardă, a zis o voce binedispusă.

Şi a fost întors cu faţa în sus. S-a zbătut şi a atins cu mâna ceva moale.

— Ia-ţi laba de pe organul meu, poponarule, a spus o altă voce.

Şi posesorul acelei voci l-a pălmuit peste sac.

— Doar iubiţica mea are voie să puie mâna acolo.

— Te rog, a bâiguit Finn.

Plângea în hohote acum şi făcea tot posibilul să nu se înece cu sângele care-i curgea pe gâtlej. Nasul îl durea ca o măsea infectată.

— Te rog, nu mai da! Te rog, încetează! Nu sunt eu tipul ăla! Nu sunt Bobby Donovan…

Cineva i-a tras o palmă foarte puternică.

— Bobby *Feeney,* jigodie ce eşti!

Au pus ceva peste sacul de pe capul lui. I se părea că ar fi fost o bucată de pânză.

— Uite că vine, Bobby! *Fleeoşc!*

Apa caldă a curs pe bucata aia de pânză, apoi pe sac, apoi pe faţa lui Finn. I-a intrat în nas şi a suflat ca să o dea afară. Şi-a ţinut respiraţia. Apa curgea în continuare peste el. La un moment dat, a trebuit totuşi să respire.

Dar nu aer a inhalat el, ci apă. I-a intrat pe gât, s-a înecat cu ea, a scuipat-o, a înghiţit alta. Dar nu şi aer. Nu mai era aer. Aerul devenise acum doar o amintire dragă a vremurilor de demult. Finn se îneca.

A început să se zvârcolească. Apa a continuat să curgă prin sacul de pe cap. Nu simţea că ar începe să-şi piardă contactul cu această realitate nemiloasă, nu simţea decât apa aceea care-i inunda toate fibrele fiinţei. Şi-a dorit să-şi piardă cunoştinţa, dar şi-a dorit în zadar. Nu a avut parte decât de apă, deşi numai apă nu-şi dorea.

În cele din urmă, apa s-a oprit. L-au întors pe o parte. A vomitat în sacul de pe cap. Unul dintre tipii ăia l-a bătut uşurel peste el.

— Na, că ţi-am pus o mască cu borâtură! a exclamat tipul respectiv. Şi am făcut-o moca!

L-au întors pe spate şi i-au scos sacul. I-au eliberat şi o mână ca să se poată şterge pe faţă. Tuşea încontinuu. Când i s-a mai limpezit vederea, l-a observat pe domnul Ludlum uitându-se de deasupra la el.

— Eşti Bobby Feeney sau Finn Murrie? l-a întrebat acesta.

Finn tuşea mult prea tare ca să-i răspundă imediat. Când i s-a mai potolit puţin tuşea, a reuşit să spună:

— Sunt cine vrei tu să fiu. Pe cuvânt. Numai să nu mai torni apă pe mine. Te rog.

— Să zicem că am făcut o investigaţie şi că, spre satisfacţia tuturor, am ajuns la concluzia că tu eşti Murrie, nu Feeney. Unde este?

— Cine?

Domnul Ludlum a dat din cap. Unul dintre bărbaţii de lângă el – dar nu Doc, şi nici Pando, că

nu erau acolo – i-a tras o scatoalcă lui Finn. Din gură i-a ţâşnit un amestec de vomă cu apă.

— Feeney, Feeney, *Feeney!* Unde este?

— Nu ştiu!

— Unde-i fabrica de bombe? Asta-i ultima ta şansă, băiete. După asta o să te botezăm din nou.

Finn a tuşit, s-a înecat, a întors capul, a icnit, a scuipat.

— Ziceai ceva despre… nişte documente. Într-o servietă.

— Dă-le naibii de documente. Unde-i fabrica de bombe?

— Nu ştiu nimic despre nicio…

Domnul Ludlum a făcut un semn din cap. Cârpa udă i-a acoperit faţa lui Finn. Apa a început să curgă. Imediat şi-a dorit să moară. Îşi dorea asta mai mult decât orice altceva. Dar nu a murit. Într-un final a fost târât înapoi în celulă, pe jumătate leşinat şi cu sacul plin de vomă pe cap. Nu îi mai era foame. Măcar atât.

Ultimele cuvinte pe care i le-a zis domnul Ludlum înainte să închidă uşa au fost:

— Nu trebuie să fie aşa, Finn. Spune-ne ce a făcut Feeney cu planurile şi terminăm.

Chiar dacă nu mai urla niciun fel de muzică din boxe, Finn nu a reuşit să adoarmă. De fiecare dată când îl lua somnul, îl trezea brusc şi brutal un alt acces de tuse. Ultimul a fost atât de violent, că a crezut că îşi va pierde cunoştinţa, ceea ce ar fi fost o mare fericire. Orice, doar să scape din coşmarul ăsta. Câteva fărâme de lumină difuză se strecurau printre dârele de vopsea neagră trase alandala peste lucarnă. Era zi afară – într-o lume din care el nu mai făcea parte. Poate era dimineaţă, poate după-amiază. Însă, indiferent de oră, acolo erau oameni care îşi vedeau de treburile lor fără să le treacă prin minte că, în celula asta, un tânăr urmărit de ghinion aproape că îşi dădea duhul tuşind ca să-şi scoată apa din plămâni.

Pentru fiecare ghinion pe care îl ai, îi spusese bunica, *Dumnezeu îţi oferă câte două şanse.*

— Nu cred, a cârâit Finn.

Şi, în sfârşit, a adormit.

A visat Parcul Pettingill. Colleen se dădea în carusel. Marie atârna de bare cu capul în jos şi se scobea în nas – obicei dezgustător, de care nu o putea dezvăţa nimeni. Buni spunea că Marie o să se scobească în nas şi pe patul de moarte. Bătrâna stătea pe o bancă din apropiere, cu andrelele şi ghemul de lână în poală, încruntându-se la ultima definiţie din careul de cuvinte încrucişate. Finn sa urcat în patru labe pe Twisty, după care s-a pus în fund şi s-a lăsat să alunece la vale iar şi iar şi iar.

Niciun episod de muzică răcnită nu i-a întrerupt visul acesta frumos, care s-a topit la un moment dat, aşa cum le stă în obicei viselor noastre. Mai târziu – Finn habar n-avea cât timp trecuse – l-au trezit doi bărbaţi. Unul era Doc, iar celălalt era un tip pe care nu-l mai văzuse, mai bătrâior decât ceilalţi. L-au smuls de pe pat şi l-au îmbrâncit iarăşi pe coridor, prin bucătărie şi sufragerie, până în biroul unde îl aştepta Ludlum, domnul cu părul alb. Domnul Ludlum părea puţin cam morocănos în dimineaţa asta (că pentru Finn asta era – dimineaţă). Avea pleoapele inflamate şi roşii, iar pe cămaşă avea ceva ce semăna cu o pată de muştar. Şi acum îşi ţinea mâinile împreunate pe birou şi lui Finn i s-a părut că articulaţiile degetelor lui nu erau doar zgâriate, ci şi umflate. Şi pline de pete. Oare pete de sânge erau alea?

Domnul Ludlum s-a holbat la el. Finn s-a holbat şi el, amintindu-şi de altă emisiune de la televizor. Una dintre dezbaterile alea plictisitoare şi interminabile de la BBC, care-i plăceau extrem de mult mamei lui din motive pe care nu le puteau pricepe nici el şi nici surorile lui şi nici Buni (care se uita doar la serialele *Coronation Street, EastEnders* şi *Doctor Who).* În emisiunea de care

şi-a adus el aminte acum se discutase despre îmbunătăţirea tehnicilor de interogare (adică despre tortură), iar unul dintre participanţii la dezbatere – un tip cu bărbie dublă, care arăta cam ca prinţul Andrew după un an întreg petrecut închis într-o cameră fără televizor, timp în care n-ar fi băut decât milkshake-uri şi n-ar fi mâncat decât cheesburgeri – a zis că n-ar fi eficiente în nicio situaţie.

„Pentru că, dacă amărâtul ăla nu ştie ce vor… *hmmm…* să afle *interlocutorii lui,* atunci o să… o să… *hmmm…* inventeze ceva. E la mintea cocoşului!

Evident că era la mintea cocosului şi evident că Finn era un puşti inventiv – suficient cât să scape basma curată din multe păţanii de acasă, de la şcoală şi din cartier. Dar, indiferent cât l-ar fi dus mintea, nu putea să născocească niciun fel de poveste care să-l mulţumească pe domul Ludlum şi să-l ferească pe el de un alt înec. Finn ar fi putut să scornească o istorioară despre servieta dispărută, ar fi putut chiar să pomenească şi de planurile alea, dar oare ar fi trebuit să spună că respectivele planuri erau într-o servietă, care servietă se afla în fabrica de bombe? Ce-ar fi urmat după asta? L-ar fi întrebat despre piesele furate din nu ştiu ce submarin? Sau dacă a spart bazele de date ale oligarhilor ruşi şi le-a aflat parolele de la conturile bancare?

Domnul Ludlum continua să se holbeze la el.

— Mi-e foame, a exclamat Finn. Aş putea să mănânc ceva, domnule?

Domnul Ludlum se holba în continuare. Tocmai când Finn a ajuns la concluzia că nu o să vorbească, probabil din cauză că se afla într-un fel de transă, domnul Ludlum l-a întrebat:

— Ce părere ai despre un mic-dejun cu adevărat irlandez, domnule Herlihy?

Finn a rămas cu gura căscată la el. Domnul Ludlum a început să râdă.

— Te tachinez, Finn. Finn te cheamă şi Finn o să te cheme întotdeauna. Ce zici de un aşa mic-dejun,

cu toate cele? Ouă, bacon, ciupercuţe şi un cârnat bun şi grăsuţ? Ornate cu o roşie?

Lui Finn i-au chiorăit maţele. Domnul Ludlum a auzit şi din nou a râs.

— Nici că mai am nevoie de alt răspuns, aş zice eu. Nu-i aşa, măi, Finny-Finn-Finn? Ei? Ei?

— Te simţi bine, domnule Ludlum?

Tare ciudată întrebare din partea lui Finn, mai cu seamă în situaţia dată; însă omul părea să fi *bolunzit,* cum spunea Buni când vreun concurent de la un concurs televizat nu reuşea să găsească răspunsul corect în timp util.

— Mă simt *minunat,* i-a răspuns domnul Ludlum. Ăsta sunt eu, un tip minunat, care se simte minunat. Iar tu, Finn, o să iei micul-dejun, dacă ai să fii în stare să-mi spui cum se cheamă trei cântece ale regretatului Elvis Presley.

Finn nu l-a întrebat de ce – evident că omul nu mai era în toate minţile – aşa că s-a gândit la uriaşa colecţie de viniluri pe care o avea bunica lui. Unul dintre discurile ei preferate, ascultat de atâtea ori încât şanţurile căpătaseră un aspect albicios şi foarte ciudat, de parcă ar fi fost trasate cu cretă, se numea *50.000.000 Elvis Fans Cant Be Wrong.* Colleen şi Marie erau de părere că milioanele alea de fani *chiar* se înşelau. Când Buni îşi punea discul, ele se strâmbau şi îşi acopereau ostentativ urechile. Dar se sinchisea Buni de tot circul ăla al lor? Nu, nici vorbă.

Aşa că a răspuns:

— Şi pe bune că o să-mi dai de mâncare?

Domnul Ludlum şi-a dus mâna la inimă – şi, da, aproape sigur alea de pe degetele lui erau pete de sânge – şi i-a zis:

— Pe cuvânt de onoare.

— În regulă, a spus Finn. *I Got Stung.* Ăsta-i unul. *One Night of Sin.* Al doilea. Şi A *Bigga-Bigga-Hunka Love.* Ăsta-i al treilea.

— Foarte bine!

Bărbatul mai bătrân stătea în colţ, cu mâinile împreunate în faţă. Domnul Ludlum a întors capul

spre el şi i-a spus:

— Marm, micul-dejun pentru prietenul nostru, Finn! A dat răspunsul corect!

Marm a ieşit. Doc a rămas. Lui Finn i se părea că Doc arată obosit şi – poate – abătut.

— Cunoşti cântecele lui Elvis, a spus domnul Ludlum, aplecându-se peste birou şi uitându-se lung la Finn. Acesta a observat acum că bărbatul cu păr alb avea şi ochii injectaţi, nu doar pleoapele inflamate.

— Dar pe *Elvis* îl cunoşti? îl cunoşti pe Regele Rock-and-Rollului?

Finn a clătinat din cap. Despre Elvis nu ştia decât că fusese un poponaut de pe vremuri care murise pe closet. Şi că Buni îl iubea. Probabil că, în tinereţe, zbierase cât o ţineau plămânii la concertele lui.

— Avea un frate *geamăn,* a gâfâit emoţionat domnul Ludlum, iar mirosul de alcool – poate scotch, poate whisky – a ajuns până în nasul lui Finn. A avut un frate geamăn, dar numai el a fost născut. Cum îţi explici acest paradox?

— Nu ştiu.

— Am să ţi-l explic eu. Cel care avea să devină Regele Rock-and-Rollului şi-a înghiţit fratele geamăn *in utero.* L-a mâncat, într-un act de canibalism fetal!

Atât de tare l-a şocat pe Finn această informaţie, că a uitat pentru moment de propriile-i probleme. Era sigur *(destul* de sigur) că geamănul lui Elvis era la fel de fictiv ca servieta plină cu documente furate sau ca presupusa fabrică de bombe. Dar, oricât de bizar ar fi fost, ideea de canibalism fetal exercita o fascinaţie inexplicabilă asupra lui.

— Chiar se poate întâmpla aşa ceva?

— Se poate şi s-a întâmplat, i-a răspuns domnul Ludlum. Scumpa mea mamă era o femeie foarte manierată, dar obişnuia să spună o glumă vulgară despre domnul Presley. Zicea că el era Elvis-Pelvis, iar pe geamănul lui ar fi trebuit să-l cheme Enos-Penis. Ai prins poanta, Finn?

Finn a dat din cap şi şi-a spus: *Sunt ţinut prizonier şi torturat de un om care crede că eu aş şti unde se află o fabrică de bombe şi care este convins că Elvis Presley şi-a înfulecat fratele geamăn când se aflau amândoi în burta mamei.*

— Mie Elvis mi s-a părut mereu niţeluş cam *homo,* a continuat domnul Ludlum, pe un ton meditativ. Are cântecele acelea… *Teddy Bear* ar fi unul, *Wooden Heart* – altul… în care cântă într-un fel de falset abia şoptit. Este lesne să ţi-l imaginezi cum fredonează în surdină, în timp ce *ţopăie* prin studioul de înregistrări, cu braţele întinse şi mişcând domol din degete. Probabil i-ai vedea chiar şi pantofii de lac. N-am crezut niciodată bârfa aia despre Elvis şi Nick Adams, cum că ar fi fost parteneri de sex… o prostie cât casa… Dar costumele alea cu ştrasuri de la finalul carierei… şi eşarfele… se zvonea că ar fi purtat o *burtieră*… da, chiar aşa. Şi mai era ceva, ceva *latent*…

Şi…

S-a oprit, a oftat şi şi-a acoperit faţa cu mâinile. După o secundă, le-a dat jos şi a spus:

— M-au părăsit doi oameni, Finn. Au fugit. Şi-au luat tălpăşiţa. Au dat bir cu fugiţii. Am încercat să vorbesc cu ei, să-i conving să rămână, dar ei spun că se apropie duşmanii. *La putain de bougnoule*[48], ca să zic aşa.

Şi-a închis una dintre pleoapele inflamate, chipurile încercând să-i facă cu ochiul.

— Prin urmare, nu prea mai avem timp. Acum o să fii dus înapoi, în odaia ta, ca să-ţi iei micul-dejun. Dar gândeşte-te foarte bine. Sunt convins că nu-ţi doreşti să mai ai parte de vreun disconfort. Tot ce vrem să aflăm este unde ai pus traducerea. Şi, desigur, cheia de decriptare. Vom avea nevoie şi de ea. Doc, eşti bun să-l conduci pe tânărul nostru prieten?

Doc s-a dus la uşă şi i-a făcut un semn lui Finn. Acesta s-a ridicat şi s-a apropiat de el.

— O să fii cuminte? l-a întrebat Doc.

Finn, care nu se mai gândea acum decât la bacon şi la ouă şi la ciupercuţe şi la un cârnat grăsuţ, a dat din cap, confirmând că va fi cuminte. Cel mai cuminte. A mers cu Doc până la bucătărie, unde l-a văzut pe tipul mai în vârstă – Marm – luând cu cleştele din tigaie un cârnat fript la perfecţie şi aşezându-l frumos pe o farfurie unde mai erau deja două ouă (bine prăjite, aşa cum îi plăceau lui Finn), patru fâşii de bacon, ciuperci încă sfârâind în unt şi o felie de roşie. Finn a virat-o direct spre farfuria aceea, ca un ac de busolă spre nordul magnetic. Doc l-a tras înapoi.

— Uşurel, băiete! i-a zis el. Nu pune laba!

Apoi i s-a adresat lui Marm:

— Mă ocup eu mai departe. Te-a chemat în birou.

Marm a dat din cap, i-a făcut cu ochiul lui Finn şi a plecat spre biroul domnului Ludlum.

Doc a luat farfuria vârfuită cu bunătăţi foarte bogate în colesterol, dar, de îndată ce a ieşit Marm pe uşă, a pus-o la loc şi l-a tras în dreapta pe Finn, departe de cămară şi de încăperea de lângă ea.

— Hei! a protestat Finn. Mâncarea mea!

Doc l-a strâns tare de cot. L-a împins la uşa dintre chiuvetă şi frigider. Au ieşit pe ea şi au ajuns într-o alee. Finn a tras în piept aerul proaspăt cu arome de benzină. Acolo se afla dubiţa de livrări, cu motorul pornit. La volan stătea Dl Nevăstuică. Când i-a văzut, s-a întors şi s-a strecurat printre scaune. Uşile de la spate s-au deschis brusc.

— Grăbiţi-vă, în puii mei! le-a şoptit Pando.

— Nu-ţi face griji, s-a dus la budă, l-a anunţat Doc.

— Nu contează, că nu mai stă acolo cât stătea înainte şi nici nu s-a tâmpit de tot la cap. Urcă-te, băiete!

Finn nu apucase decât să arunce o privire dezorientată la fâşia îngustă de cer de deasupra aleii, că imediat a fost împins în dubă. Încă avea picioarele amorţite, aşa că a căzut pe burtă – jumătate înăuntru şi jumătate în afară. Pando l-a

apucat de umeri şi l-a tras. Apoi a scos un săculeţ negru din buzunar.

— Pune-ţi-l pe cap! Fără discuţii. Nu-i momentul.

Finn şi-a tras sacul peste cap. Îi tremurau mâinile. Unul dintre cei doi bărbaţi – parcă Doc – l-a împins cu umărul, el a căzut în fund şi s-a pocnit atât de tare cu capul de latura dubiţei, că a văzut stele verzi în interiorul negru al sacului. Uşile s-au închis cu un pocnet puternic.

— Dă-i bătaie! a mârâit Doc. Vezi să nu faci vreun accident!

Finn a auzit nişte foşnete, nişte mârâieli şi nişte buşituri înfundate – semn că Pando se întorcea la volan. Apoi a auzit scârţâit de arcuri când s-a aşezat pe scaun. Duba s-a pus în mişcare. S-a oprit puţin – probabil la capătul aleii – după care a făcut un viraj de aproape nouăzeci de grade la dreapta.

Doc s-a aşezat lângă Finn şi a oftat.

— Na, c-o făcutărăm şi pe-asta! a murmurat el. Ce oameni răi suntem!

De unde ţi-o fi venit ideea că aţi fi buni? s-a mirat Finn în gând. Apoi a spus cu voce tare:

— Mă duceţi undeva ca să mă omorâţi?

Ideea nu părea chiar atât de proastă. Mai ales în comparaţie cu gândul că va fi pus din nou cu capul în jos şi cu o cârpă îmbibată cu apă peste faţă.

Doc a scos un mârâit scurt, ca un hohot înăbuşit de râs.

— Te-aş fi lăsat să mănânci, dacă aş fi vrut să mori. Ciupercile erau otrăvitoare.

— Otrăvitoare, otrăvitoare! N-ai auzit de aşa ceva, tembelule?

— Unde mă…

— Gura!

Duba a cotit la stânga, apoi la dreapta, apoi şi la stânga, şi la dreapta, când s-a rotit pe cel puţin două sensuri giratorii. S-a oprit – probabil la un semafor, a presupus Finn – şi Pando a claxonat insistent când maşinile din faţă nu s-au mişcat cât de repede voia el.

— Termină, cretinule! i-a strigat Doc din spate.

Şi-au continuat drumul. Alte viraje la stânga, alte viraje la dreapta. Apoi dubiţa a prins viteză, de unde Finn a tras concluzia că ajunseseră pe o stradă mai largă, dar nu se auzea suficient de mult zgomot ca să fi fost vorba de o autostradă. Minutele treceau. Finn a auzit un ţăcănit de brichetă, după care a simţit miros de fum de ţigară.

— Nu ne lasă să fumăm la lucru, s-a justificat Doc.

Finn n-a spus nimic. Se gândea la ciupercile otrăvitoare. *Dacă* fuseseră cu adevărat otrăvitoare.

Mai târziu – poate după cincisprezece minute, poate după douăzeci – Doc şi-a aprins o altă ţigară şi a spus:

— Crede că doar doi oameni a pierdut, dar toţi ceilalţi au şters-o astă-noapte. Noi suntem ultimii, Pando şi cu mine. Mai e şi Marm. Dar Marm n-o să-l părăsească niciodată.

De la volan, Pando a explicat:

— Că-i la fel de nebun ca el.

— Ne-am riscat viaţa ca să te scoatem de-acolo, Finn, a spus Doc. Nu mă aştept să ne fii recunoscător, dar vreau să ştii.

Dar Finn i-a mulţumit. Îi tremura glasul, i se bâţâiau involuntar picioarele. *Shake, shake, sugar, but you'll never shake me* [„Bâţâie-te, iubito, bâţâie-te cât vrei, dar de mine tot n-ai să scapi"], şi-a zis el. Vorbele astea erau dintr-un cântec al lui Elvis, St*uck on You.* Finn s-a întrebat dacă bunica lui ştia că Elvis îl înfulecase pe Enos, fratele lui geamăn.

— Va mulţumesc mult de tot.

— Habar n-am dacă-i pasă cuiva de tine, da nu meriţi să mori doar pentru că el este cum este acum. Ai văzut broşurica aia de care-i atât de mândru? Chiar el a scris-o. Numai că n-a fost mereu aşa. Nu, nici vorbă. Am făcut multe treburi bune pe vremuri, nu-i aşa, Pando?

— Am salvat afurisita asta de lume în '17, a răspuns Pando. Şi nu cred c-au ştiut mai mult de zece persoane. Dar *noi* am ştiut, puştiule. Am ştiut.

— Feeney pune ceva la cale, a zis Doc. De asta nu m-am îndoit niciodată. Tu n-ai avut niciun amestec, dar el n-a vrut să înţeleagă şi să-ţi dea drumul. Chiar dacă nu-şi mai aminteşte *nimic.*

— Este…

— Taci! i-a cerut Doc. Ia fii tu băieţel cuminte şi ţine-ţi gura aia păcătoasă. Dacă nu cumva vrei să te bage în şi mai multe belele.

Din faţă, Pando a spus:

— Nu, n-a fost mereu aşa. Mi-aduc aminte… ei, nu contează. Pentru o juma de coroană, te-aş omorî chiar eu.

După două ore – cel puţin două – au ajuns într-un alt oraş, unul ceva mai măricel, după zgomotul făcut de maşini şi de camioane şi după mulţimea de glasuri pe care le auzea Finn atunci când opreau la semafoare. Glasuri şi râsete – cât de stranii i se păreau.

În cele din urmă, dubiţa s-a oprit şi Doc a scos sacul de pe capul lui Finn.

— Aici cobori, băiete. Uite o despăgubire pentru necazurile îndurate.

Şi a îndesat ceva în buzunarul lui Finn. Iar apoi, absolut din senin – probabil că nici nu şi-a dat seama ce urmează să facă – l-a sărutat pe Finn pe frunte.

— Pomeneşte-mă în rugăciunile tale. O să am mare nevoie de asta.

A deschis uşile din spate. Mai mult împleticindu-se, Finn a coborât. Duba a demarat imediat. Finn s-a uitat în jur ca trezit dintr-un vis care i se păruse extrem de real. A auzit o sonerie de bicicletă şi o voce care-i striga:

— Fereşte! Dă-te la stânga, la stânga!

Finn a urcat repede pe trotuar, evitând să fie lovit din lateral de un moş cretin, cu mustaţă albă şi nas mare cât prora unui distrugător. În dreapta lui era chioşcul de ziare de pe Randolph Street, de unde cumpăra de obicei rebusuri pentru Buni şi,

câteodată – dacă se simţea generos – câte o revistă *OK!* sau *Heat* pentru surorile lui.

Alături era birtul „Yor Best”, unde Finn cheltuise o groază de bani în ultimii zece ani pe porţii gustoase de peşte cu cartofi prăjiţi. Se afla la mai puţin de un kilometru jumătate de casă.

A mers încet, uitându-se atent în jur (majoritatea trecătorilor îşi fereau imediat privirile, evident imaginându-şi că aveau de-a face cu un boschetar dus cu capul), uitându-se la cer, uitându-se în fiecare vitrină. *Trăiesc,* îşi zicea el. *Trăiesc, trăiesc, trăiesc.* De câteva ori s-a uitat şi în spate, ca să se convingă că nu-l urmăreşte dubiţa aia neagră.

S-a oprit la colţul cu Peeke Street şi s-a uitat după el, ca să se asigure că nu se va mai ciocni de Bobby Feeney, care vine în fuga mare cu documentele alea secrete sau cu planurile, îndreptându-se către fabrica de bombe. Nu a văzut pe nimeni. A vârât mâna în buzunarul de la pantaloni şi a scos un teanc de bancnote verzi de câte o sută de euro: patruzeci sau chiar mai multe. A îndesat teancul înapoi în buzunar.

Pentru fiecare ghinion, ai câte două şanse, îi spusese Buni. Păi, acum avea cel puţin patru mii de euro – adică ăsta era un noroc. Şi nu-şi pierduse viaţa – ăsta era al doilea. Casa lui se afla la doar două străzi distanţă. Precis că îşi făceau griji pentru el, posibil chiar ca mama să fi luat avionul şi să fi venit mai devreme acasă de la chestia aia importantă de afaceri. Dar puteau să mai aştepte puţin. S-a întors pe Peek Street, de acolo a intrat pe Emberly şi, de pe Emberly, pe Jane Street. La jumătatea acestei străzi era Parcul Pettingill. Probabil că era o zi de lucru şi abia dacă trecuse de amiază, pentru că locul de joacă era aproape pustiu. Doar doi copilaşi într-un carusel erau împinşi de o femeie, care le era ori mamă, ori bonă. Finn s-a aşezat pe o bancă.

S-a uitat la Twisty şi şi-a amintit ceva îngrozitor. În ultimul an de şcoală, domnul Edgerton le dăduse

să citească o povestire a lui Ambrose Bierce[49]. După ce o citiseră toţi (probabil toţi – că Finn nu avea prea mulţi colegi de clasă pasionaţi de lectură), domnul Edgerton le-a pus un film de scurt metraj, bazat pe povestirea respectivă, în care era vorba despre spânzurarea unui proprietar de sclavi în perioada Războiului Civil American. Proprietarul de sclavi este îmbrâncit de pe un pod, dar funia se rupe, el cade în apă, pleacă înot de acolo şi scapă. Şpilul este ăsta: evadarea aceea neaşteptată a avut loc doar în mintea lui, ca un fel de vis de o fracţiune de secundă, înainte de a fi *în realitate* împins de pe pod şi ucis.

Poate că la fel mi se întâmplă şi mie, şi-a spus Finn. *Au turnat prea multă apă pe mine şi mă înec. Numai că nu-mi trece întreaga viaţă prin faţa ochilor, aşa cum chipurile ar trebui. Doar îmi imaginez că m-a scos Doc de acolo şi că Pando ne-a adus până aici şi că am ajuns din nou în parcul unde mi-a plăcut să mă joc când eram mic. Pentru că, hai să fim serioşi, cât de verosimilă este evadarea mea? Cât de realistă? Sigur, în literatură ar mai merge. Dar în viaţa adevărată?*

Dar oare asta era viaţa adevărată? Asta era?

Finn s-a ciupit de unul dintre obrajii încă sensibili în urma palmelor primite de la Doc înainte ca acesta să se răzgândească (total neverosimil). Şi s-a ciupit tare. L-a durut şi, preţ de o clipă, s-a lăsat un fel de ceaţă peste Parcul Pettingill, de parcă nu ar fi fost decât un miraj. Dar şi-a dat seama că asta era din cauza lacrimilor de durere.

Nu-i aşa?

Şi nu era ciudată doar schimbarea de atitudine a lui Doc. Mai era şi domnul Ludlum – în trecut, domnul Deighton… mai era şi broşura aia prost tipărită (şi cu greşeli de ortografie, să nu uităm de ele)… şi povestea aia despre fratele geamăn al lui Elvis… oare nu din astfel de aiureli sunt ţesute visele? Dar dacă după ce s-a ciocnit de Bobby Feeney nu a căzut în fund, ci în cap? Dar dacă s-a

lovit la cap în locul unde şi-a pierdut cunoştinţa în ziua aceea de neuitat (nu că şi-ar *aminti-o)* când fusese atins de un fulger? Păi, nu ăsta-i ghinionul lui Finn Murrie? Dacă acum zăcea în comă într-un spital, iar creierul lui deteriorat se chinuia să creeze un fel de realitate alternativă total aberantă?

Finn s-a ridicat de pe bancă şi s-a apropiat agale de Twisty. De ani de zile nu se mai căţărase pe el, cam de pe vremea când era *de-o şchioapă,* cum ar fi zis Buni. Dar acum a început să se urce pe el, trăgându-se în sus de marginile înalte. Abia dacă încăpea pe el, dar s-a descurcat.

Mama sau bona nu-i mai împingea acum pe copii în carusel. Şi-a dus mâna streaşină la ochi şi a strigat:

— Ce Dumnezeu vrei să faci? O să-l dărâmi, nătângule! Nu vezi cât eşti de mare?

Finn nu i-a răspuns şi nici nu a dărâmat toboganul. A ajuns în vârf, s-a întors şi s-a aşezat cu picioarele înainte, pe prima curbă. Şi-a spus: *Ori o să mai fiu aici când ajung la bază, ori nu. Simplu ca bună ziua.*

S-a uitat la femeia de la carusel şi i-a zis:

— Elvis a părăsit clădirea.

Şi s-a împins în jos.

PE DRUMUL SPRE HANUL TOBOGANULUI

Dinozaurul ăla de Buick al bunicului abia se târâie pe drum, cu treizeci de kilometri la oră. Frank Brown îşi ţine ochii mijiţi şi buzele atât de strânse, încât n-a mai rămas din ele decât o dungă subţire şi albă. Corinne, consoarta lui, stă pe scaunul din dreapta, cu iPadul deschis pe genunchi şi, când Frank o întreabă dacă este convinsă că au luat-o pe drumul cel bun, ea îi răspunde că da, că este în regulă, că să aibă încredere în ea, că vor intra din nou pe şosea peste vreo nouă kilometri, cel mult doisprezece, iar de acolo vor ajunge imediat la autostradă. Nu îi spune însă că punctul albastru care le indica poziţia a dispărut în urmă cu cinci minute şi că aplicaţia cu harta s-a blocat. Sunt căsătoriţi de paisprezece ani şi Corinne cunoaşte foarte bine expresia întipărită acum pe chipul soţului ei. Înseamnă că mai are puţin şi o să-i sară ţandăra.

Pe bancheta mare din spate, Billy Brown şi Mary Brown stau de-o parte şi de cealaltă a bunicului, care şi-a proptit picioarele încălţate cu pantofi uriaşi, negri şi vechi de protuberanţa sub care se află arborele de transmisie. Billy are unsprezece ani. Mary are nouă. Tata-mare are şaptezeci şi cinci. Din punctul de vedere al fiului său, nu este decât o mare pacoste pentru cei din jur, plus că-i prea bătrân ca să aibă nepoţi aşa de mici. Dar asta-i situaţia.

De când au plecat din Falmouth spre Derry, la sora lui Tata-mare, aflată pe patul de moarte, el vorbeşte încontinuu – mai ales despre punga sigilată de pe banchetă. În ea sunt suvenirurile din baseball ale lui Nan. Că era nebună după baseball, le zice Tata-mare acum. Sunt acolo cartonaşe de baseball care ar valora o mică avere fiecare (Frank Brown nu crede asta nici în ruptul capului), mănuşa pe care a purtat-o când juca softball în facultate, semnată de nimeni altul decât Dom DiMaggio[50]. Şi, cireaşa de

pe tort, o bâtă Louisville Slugger, semnată de Ted Williams[51]. Nan a câştigat-o la o tombolă organizată de fundaţia caritabilă Jimmy Fund, cu doar un an înainte de retragerea „Magnificului Exterminator[52]".

— După aia Teddy Ballgame[53] s-a dus în Coreea, le povesteşte Tata-mare celor doi nepoţi. I-a bombardat pe *gălbejiţii* ăia de le-a sunat apa-n cap.

— Nu cred că-i bine să înveţe cuvântul ăsta, spune Corinne.

Dar nu-şi face iluzii că ar avea sorţi de izbândă. Socrul ei a trăit într-o perioadă în care abundau discriminările şi injuriile de tot felul şi nu s-a dezbărat nici acum de acest comportament. I-a trecut mai devreme prin cap să-l întrebe ce nevoie ar avea o octogenară aflată într-o stare semicomatoasă de o mănuşă şi o bâtă de baseball, dar nu a spus nimic. Donald Brown nu a vorbit niciodată prea mult despre sora lui – nici de bine, nici de rău –, dar probabil că ţine la ea, din moment ce a insistat să meargă până acolo. De asemenea, a insistat şi asupra Buickului. Pentru că este mai spaţios şi pentru că ştia el o scurtătură puţin cam denivelată. Şi uite că a avut dreptate în ambele privinţe.

Şi-a pus în geantă mai multe dintre cărţile lui vechi, cu benzi desenate. „Ca să aibă ăştia mici ceva de citit pe drum", a zis el. Pe Billy îl doare fix undeva de cărţile vechi cu benzi desenate, aşa că acum joacă un joc pe telefon. Dar Mary s-a pus în genunchi, a tras fermoarul genţii lui Tata-mare şi a scos un teanc de cărticele. Cele mai multe sunt nasoale, dar sunt şi câteva destul de bune. În cea pe care o citeşte acum, Betty şi Veronica se bat ca să-l câştige pe Archie, se păruiesc, îşi trag palme şi tot restul.

— Ştiţi voi că pe vremuri puteai să te duci până la Fenway cu benzină de doar trei dolari? zice Tata-mare. Şi mai puteai să te duci şi la meci, să-ţi iei un hotdog şi o bere…

— Şi să mai primeşti şi rest de la o bancnotă de cinci, mormăie Frank, de la volan.

— Da! strigă Tata-mare. Chiar aşa! În primul meci pe care l-am văzut cu soră-mea, Ellis Kinder era la aruncare şi Hoot Evers[54] era mijlocaş. Măi, frate, cât de bine lovea băiatul ăla! A doborât gardul din dreapta terenului şi Nan şi-a vărsat popcornul, atât de tare l-a ovaţionat!

Şi de baseball îl doare fix undeva pe Billy Brown.

— Auzi, Tata-mare? De ce-ţi place să stai între noi? Că n-ai loc să-ţi întinzi picioarele.

— Îmi aerisesc biluţele, îi răspunde bunicul.

— Ce biluţe? nu înţelege Mary.

Şi se uită urât la Billy când îl aude râzând înfundat.

Corinne întoarce capul la ei.

— Ajunge, bunicule! îi spune ea. Te ducem să-ţi vezi sora şi am luat maşina ta cea veche, că aşa ne-ai rugat, prin urmare…

— Şi haleşte la benzină de nici nu-ţi vine să crezi, adaugă Frank.

Dar Corinne nu-l bagă în seamă; vrea neapărat să aibă *ea* ultimul cuvânt.

— Ţi-am făcut un hatâr. Aşa că te rog să îmi faci şi tu unul şi să ţii vorbele alea urâte doar pentru tine.

Tata-mare promite că aşa va face, că scuze, după care îşi dezveleşte proteza dentară într-un rânjet batjocoritor, care vrea să spună că va face exact ce are el chef să facă.

— Ce biluţe? nu se lasă Mary.

— Mingile de baseball, că sunt mici, zice Billy. Tata-mare se referea la mingile de baseball. Aşa că citeşte-ţi aiureala aia de cărticică şi taci din gură. Nu mă mai ţine de vorbă. Am ajuns la nivelul cinci.

— Dacă Nan s-ar fi născut cu biluţe, ar fi jucat în ligă, spune Tata-mare. Tare bună era afurisita asta.

— Donald! aproape că urlă la el Corinne Brown. Ajunge!

— Păi, dacă era… mârâie îmbufnat bătrânul. A jucat softball în echipa Universităţii Maine la

campionatul naţional. Până în etapa finală din Oklahoma City. Era să fie luată pe sus de o tornadă!

Frank nu participă la această conversaţie, ci doar stă cu ochii ţintă la drumul din faţă, drum pe care nu ar fi trebuit s-o ia. Slavă Domnului că a respectat dorinţa tatălui său şi nu a luat Volvo-ul. Ia stai un pic – oare începe să se îngusteze, sau doar i se pare? Nu crede că i se pare. Oare sunt şi mai multe hârtoape? Este convins de asta. Până şi numele drumeagului ăstuia i se pare prevestitor de rele. Cine să boteze un drum, chiar şi un rahat ca ăsta, „Hanul toboganului”? Bunicul a zis că e o scurtătură până la Autostrada 196, iar Corinne şi-a consultat harta de pe iPad şi a fost de acord. Cu toate că lui Frank nu-i prea plac scurtăturile (lucrează la o bancă, deci ştie că, de obicei, scurtăturile duc la dezastre), la început a fost încântat de bitumul negru şi perfect neted care îl acoperea. Însă, foarte curând, bitumul neted s-a terminat şi de acolo a început pământul tasat; iar, după alţi doi sau trei kilometri, s-a terminat şi cu pământul tasat şi au început gropile şi hârtoapele şi făgaşele. De-o parte şi de alta cresc buruieni înalte, sânziene şi floarea-soarelui. Buickul trece acum peste o denivelare şi se scutură ca un câine după baie. Lui Frank nu i-ar păsa câtuşi de puţin dacă porcăria asta arogantă de maşină, cu kilometraj până la Lună şi ahtiată după benzină s-ar scutura atât de tare că s-ar rupe în bucăţi, dacă nu ar face-o chiar aici, în mijlocul pustietăţii.

Şi acum – ce să vezi? – un şanţ adânc ocupă jumătate de drum, iar domnul Brown trebuie să-l ocolească cu grijă prin stânga, abia reuşind să-l evite cu roţile de pe acea latură. Dacă ar fi avut loc să întoarcă, ar fi dat dracului totul şi s-ar fi dus acasă. Numai că nu e loc.

Şi reuşesc să depăşească şanţul. Cu greu.

— Cât mai avem? o întreabă Frank pe Corinne.

— Vreo opt kilometri.

Din moment ce i s-a blocat aplicaţia MapQuest, clar că habar n-are, dar este optimistă din fire. Ceea

ce este un lucru bun, foarte bun. Cu ani în urmă a descoperit că nici căsnicia cu Frank şi nici creşterea unor copii ca Billy şi Mary nu erau aşa cum îşi imaginase ea; iar acum, drept bonus de tot rahatul, îl mai au pe cap şi pe ramolitul ăsta nesimţit, pentru că nu-şi permit să-l ţină într-un cămin de bătrâni. Numai optimismul o ajută să treacă peste toate necazurile astea.

Acum se duc în vizită la o bătrână care va muri foarte curând de cancer, dar Corinne Brown speră că, într-o bună zi, se va duce într-o croazieră şi va bea ceva dintr-un pahar în care va fi şi o umbreluţă din hârtie colorată. Speră că va avea o viaţă mai bogată şi mai împlinită atunci când va da Dumnezeu şi se vor face mari copiii şi vor pleca la casele lor. Şi-ar mai dori şi să aibă ocazia să facă amor nebun cu un salvamar bronzat şi cu pătrăţele şi cu un zâmbet strălucitor şi alb. Însă înţelege că între speranţă şi fantezie este o prăpastie uriaşă.

— Tata-mareee… se miorlăie Mary, de ce i se zice Hamul Toboganului? I-a pus cineva ham la tobogan? Cine?

— E „Han”, cu *n,* nu cu *m,* îi răspunde bunicul. Era unul foarte frumos aici pe vremuri, avea chiar şi teren de golf. Da a ars din temelii. Tare rău s-a mai stricat drumul ăsta de ultima oară când am mers cu maşina pe el. Atunci era neted ca un poponeţ de bebeluş.

— Adică acum câţi ani, tată? îl întreabă Frank. Înainte de 1960? Pe vremea când Ted Williams încă mai juca la Red Sox? Pentru că acum e vai si-amar de steaua lui.

Trec peste o groapă mare. Buickul se zdruncină. Frank scrâşneşte din dinţi.

— Hopa-hopa-Penelopa! strigă Tata-mare.

Billy îl întreabă ce înseamnă asta, iar bunicul îi răspunde că aşa se zice când treci peste un hârtop ca ăla.

— Nu, Frank? Ziceam tot timpul aşa, nu?

Domnul Brown nu catadicseşte să-i răspundă.

— Nu?

— Ba da, tată. Hopa-hopa-Penelopa.

— Frank! exclamă Corinne, pe un ton mustrător.

Mary se hlizeşte. Billy râde înfundat. Tata-mare îşi dezveleşte proteza într-un alt rânjet ironic.

Măi, cât de bine ne distrăm! îşi zice Frank. *Ce păcat că drumul nu durează mai mult! Ce păcat că nu durează toată viaţa, că nu ne mai săturăm de el!*

Necazul cu ticălosul ăsta bătrân, îşi zice Corinne, este că se mai bucură de viaţă chiar şi acum, iar oamenii care se bucură de viaţă nu se grăbesc să dea colţul. Că le place bătrâneţea.

Billy se întoarce la jocul de pe telefon. A ajuns la nivelul şase. Mai are un nivel şi gata.

— Billy, tu mai ai semnal la telefon? îl întreabă Frank.

Billy se opreşte din joc şi se uită.

— O singură bară, dar pâlpâie.

— Super! Excelent!

Altă denivelare zdruncină Buickul. Frank încetineşte până la douăzeci de kilometri la oră. Se întreabă dacă ar putea să-şi schimbe numele, să-şi abandoneze familia şi să-şi facă rost de un loc de muncă la o bancă mică dintr-un oarecare orăşel din Australia. Unde să înveţe să se adreseze celorlalţi cu „sal'tare, pretenaş".

— Ia uitaţi-vă, copii! strigă Tata-mare.

S-a aplecat în faţă şi astfel ar putea să spargă atât timpanul de la urechea dreaptă a fiului său cât şi pe cel de la urechea stângă a nurorii sale. Amândoi tresar şi se feresc de el. Şi nu doar din cauza strigătului, ci şi a respiraţiei. Miroase de parcă în gură i-ar fi murit un animal, în timp ce se răhăţea. În majoritatea dimineţilor, bunicul râgâie, după care scuipă bilă şi plescăie din buze, ca şi cum i-ar plăcea la nebunie gustul ăla. Sigur că are probleme de sănătate – probleme grave, probabil – şi totuşi degajă vitalitatea asta dezgustătoare. Sunt momente în care Corinne îşi spune: *Cred sincer că aş fi în stare să-l omor. Chiar cred asta. Însă copiii îl iubesc. Doar Dumnezeu poate înţelege de ce, dar ăsta-i adevărul.*

— Uite, uite-acolo!

Un deget deformat de artrită se vâră între domnul şi doamna Brown. Gheara de la capătul lui aproape că-i zgârie obrazul doamnei Brown.

— Ăla-i hanul cel vechi – Hanul Toboganului. Mă rog, ce-a mai rămas din el. Uite, uite, chiar acolo! Am fost odată aici. Cu soră-mea, Nan, şi cu părinţii. Ne-au adus micul-dejun în cameră!

Cei doi copii îl ascultă şi privesc la ruinele Hanului Toboganului: câteva grinzi carbonizate şi gaura unde a fost pivniţa. Doamna Brown vede o dubiţă ruginită şi veche printre bălării şi floarea-soarelui. Parcă şi mai veche decât Buickul lui Tata-mare.

— Ce tare, Tata-mare! spune Billy şi se întoarce din nou la jocul lui.

— Ce tare, Tata-mare! repetă Mary şi se întoarce la cartea cu benzi desenate.

Ruinele hanului rămân în urmă. Frank se întreabă dacă nu cumva proprietarii l-au incendiat dinadins. Ca să încaseze asigurarea. Pentru că, hai să fim serioşi, cine ar veni până aici ca să-şi petreacă weekendul sau – Doamne fereşte! – luna de miere? În Maine sunt o mulţime de locuri frumoase, dar ăsta nu face parte dintre ele. Nici măcar nu ţi-ar conveni să treci pe aici ca să ajungi în altă parte, decât dacă n-ai avea încotro. Şi ei ar fi putut să ocolească. Asta-l roade pe el acum.

— Tata-mare, da' dacă Tuşi Nan moare înainte să ajungem noi? întreabă Mary.

A terminat cărticica. Următoarea este *Micuţa Lulu,* dar n-are chef de ea. Micuţa Lulu arată ca o răzgâiată cu rochiţă.

— Atunci, o să ne întoarcem acasă, răspunde bunicul. După înmormântare, fireşte.

Înmormântarea. Offf, înmormântarea! Lui Frank nici nu i-a trecut prin cap că mătuşa lui ar putea să fie deja moartă. La fel de posibil ar fi să dea în primire în timp ce sunt ei acolo şi, în cazul ăsta, ar trebui să rămână la înmormântarea băbăciunii. Iar el şi-a adus un singur schimb de haine şi…

— Ai grijă! ţipă Corinne. Opreşte!

Frank pune frână chiar în ultima clipă. Pe drum s-a făcut o altă groapă în urma inundaţiilor. Numai că acum este chiar în mijloc şi e lată de aproape un metru. Dar cine ştie cât de adâncă o fi?

— Ce-i, tati? îl întreabă Billy, oprindu-se iarăşi din joc.

— Ce-i, tati? îl întreabă Mary, oprindu-se din căutarea unei alte cărticele despre aventurile lui Archie.

— Ce-i, Frankie? îl întreabă şi Tata-mare.

Preţ de o secundă, Frank Brown stă cu mâinile încleştate pe volan, holbându-se dincolo de capota lungă a Buickului. „Ce bine se făceau drăcoveniile astea pe vremuri" – aşa îi place tatălui său să comenteze uneori. Adică în vremurile alea când o femeie respectabilă nu s-ar fi dus la cumpărături fără corset şi fără ciorapi cu portjartier; adică în vremurile alea când homosexualii trăiau în permanenţă cu frica-n sân; adică în vremurile alea când existau nişte prăjituri delicioase, care se chemau „negrese". Nimic din ce există acum nu se poate compara cu vremurile alea bune, nu, domnule, nici vorbă!

— La naiba cu scurtătura ta blestemată! răspunde el. Uite în ce rahat ne-ai băgat!

— Frank… îl admonestează Corinne.

Dar n-o mai aude, pentru că a coborât din maşină şi acum stă şi se uită la groapa din mijlocul drumului. Billy se apleacă peste genunchii bunicului ca să-i poată şopti la ureche lui Mary:

— La naiba cu scurtătura ta blestemată!

Fetiţa îşi acoperă gura cu mâinile şi începe să chicotească. Bravo! Chicoteşte şi Tata-mare. Şi mai bine! Uite de ce-l iubesc ei!

Coboară şi Corinne şi se duce în faţa măştii rânjite a Buickului, lângă soţul ei. Se uită şi ea în groapa adâncă din mijlocul drumului şi ce vede acolo nu-i dă nicio speranţă.

— Ce crezi că ar trebui să facem?

Se dau jos din maşină şi copiii şi se duc lângă ei – Mary lângă mama, iar Billy lângă tata. Apoi apare şi bunicul, care-şi târâie picioarele încălţate cu pantofii ăia imenşi şi negri. Pare binedispus.

— Nu ştiu, le răspunde Frank, dar sunt convins că nu mai putem să mergem pe aici.

— Tre' să dăm cu spatele, zice Tata-mare. Până la drăguţu ăla de Han al Toboganului. Poţi să întorci acolo. Că nu se supără nimeni.

— Isuse! exclamă Frank, luându-se cu mâinile de cap. În regulă. O să hotărâm când o să ajungem la şosea dacă ne continuăm drumul spre Derry sau dacă ne întoarcem acasă.

Bunicul pare scandalizat de ideea întoarcerii, dar, după ce se uită atent la fiul lui – şi-i observă petele roşii de pe obraji şi dunga şi mai roşie săpată de-a curmezişul frunţii – îşi dă seama că-i mult mai bine să-şi ţină gura.

— Toată lumea înapoi în maşină, le ordonă Frank, dar acum să stai ori într-o parte ori în alta, tată. Ca să văd pe unde merg, nu să-ţi văd ţie capul.

Dacă am fi luat Volvo-ul, îşi zice el, aş fi putut să folosesc camera marşarier. Dar nu… nu am luat maşina aia bună… am luat porcăria asta enormă.

— Am să merg pe jos, spune Tata-mare. Nu-s nici două sute de metri până acolo.

— Vin cu tine! exclamă Mary.

— Şi eu! se grăbeşte să spună Billy.

— Bine, zice Frank. Doar ai grijă să nu cazi şi să-ţi rupi ceva, tată. Ar fi o încheiere minunată a unei zile absolut superbe.

Bunicul şi copiii pornesc înapoi, la vale, către aleea hanului făcut scrum. Mary şi Billy îl ţin de câte o mână. Frank se uită după ei şi are impresia că s-ar uita la un tablou al lui Norman Rockwell[55]: *Iar un ticălos bătrân le va arăta drumul.*

Se urcă la volanul Buickului. Corinne se urcă lângă el. Pune mâna pe braţul lui şi îi zâmbeşte drăgăstos, de parcă ar vrea să-i spună *te iubesc, uriaşul meu puternic.* Frank nu-i nici uriaş, nici cu

puterea nu se prea poate lăuda şi nici trandafirul căsniciei lor nu o duce prea bine (s-a cam veştejit un pic trandafirul ăsta, au început să i se îngălbenească petalele pe la margini), dar Corinne ştie că trebuie să-l calmeze cumva, ca să-l scoată din starea asta de iritare, şi a învăţat de-a lungul anilor ce trebuie să facă.

Frank oftează cu ciudă şi bagă Buickul în marşarier.

— Vezi să nu-i calci! spune Corinne, privind peste umăr.

— Nu mă ispiti! zice Frank şi începe să dea încet înapoi. De-o parte şi de cealaltă a drumeagului ăstuia îngust sunt şanţuri adânci şi, dacă nu-i atent şi intră cu partea din spate în vreunul, dracu' o să-i ia.

Bunicul şi copiii ajung la han înainte ca Frank să ajungă măcar la jumătatea colinei. Bătrânul se uită în jur şi vede urme pe pământ, printre buruieni. Duba aia ruginită pare să fie aici de ani buni, dar bunicul nu prea crede. Poate cineva s-a decis să-şi facă acolo tabăra vreme de câteva zile. E singura idee care-i vine în minte. Că-i limpede ca bună ziua că nu a mai rămas nimic de furat printre ruinele alea arse – orice cretin îşi dă seama de asta.

Donald Brown îşi iubeşte fiul şi Frankie face o grămadă de lucruri aşa cum trebuie (deşi lui Tata-mare nu-i vine niciunul acum în minte), dar n-ar reuşi în veci să dea cu spatele Buickul ăla Estate Wagon. Fundul maşinii se leagănă dintr-o parte în alta exact ca o coadă de câine bătrân. E cât pe ce să intre în şanţul din stânga, se redresează, e cât pe ce să intre în şanţul din dreapta, se redresează din nou.

— Băi, frate, habar n-are! zice Billy.

— Tacă-ţi gura! îl repede Tata-mare. Se descurcă foarte bine.

— Pot să mă duc cu Mary să ne uităm la hanul de pe tobogan?

— Hanul Toboganului, îl corectează Tata-mare. Sigur, duceţi-vă să vă uitaţi un pic. Fuga-fuguţa şi să veniţi înapoi repede! Tăticul nu-i tocmai în toane bune.

Copiii o iau la goană pe aleea năpădită de buruieni.

— Să nu care cumva să cădeţi în pivniţă! răcneşte Tata-mare după ei.

Şi, tocmai când vrea să le mai spună să stea unde poate să-i vadă, se aude un scârţâit, un claxonat scurt şi şuvoiul de înjurături scoase de fiul său. Uite, la asta se pricepe el foarte bine!

Tata-mare îşi ia ochii de la copiii care aleargă de colo-colo şi vede că, după ce a reuşit să coboare colina fără să iasă de pe drum, Frank tot a reuşit să intre în şanţ când a încercat să întoarcă maşina.

— Taci naibii, Frankie! zbiară Tata-mare. Nu mai înjura şi opreşte motorul înainte să se oprească singur!

Probabil că oricum a rămas fără ţeava de eşapament, dar n-are niciun rost să-i reproşeze asta tocmai acum.

Frank opreşte motorul şi coboară din maşină. Coboară şi Corinne, dar mult mai greu. Trebuie să împingă tare portiera ca să rupă buruienile care o blochează. Şi reuşeşte în cele din urmă. Partea din dreapta-spate a maşinii a intrat în şanţ până la bara de protecţie, iar partea din faţă este ridicată în stânga.

Frank se apropie de tatăl său.

— S-a surpat terenul când întorceam!

— Ai luat virajul prea strâns, spune bătrânul. De-aia nai intrat decât cu roata dreaptă din spate.

— Îţi spun că s-a surpat terenul!

— Ai virat prea strâns.

— S-a surpat, în puii mei!

Corinne observă acum cât de mult seamănă unul cu celălalt şi, chiar dacă a mai remarcat de nenumărate ori asemănarea dintre ei, parcă are o revelaţie în dimineaţa asta de tot rahatul. Îşi dă seama că soţul ei se află pe banda rulantă a timpului şi, înainte să fie descărcat la cimitir, se va *transforma* în tatăl lui, dar fără umorul sec şi destul de plăcut uneori al acestuia. Sunt momente în care se simte sătulă până peste cap. De Frank, desigur,

dar şi de ea. Oare ea o fi mai bună? Şi-ar dori să creadă că aşa este, dar nu-i prea iese.

Se uită în jur, după Billy şi Mary, apoi se încruntă la Tata-mare.

— Donald? Unde-s copiii?

Copiii examinează dubiţa de pe culme, în apropiere de locul unde se înălţa Hanul Toboganului pe vremuri. Pneul din partea volanului este dezumflat. Mary se duce în faţă ca să se uite la plăcuţa de înmatriculare (că Tata-mare a învăţat-o un joc în care să se uite mereu după plăcuţele astea ca să vadă din ce stat sunt), iar Billy se apropie de marginea gropii mari, unde a fost odată hanul. Se uită în jos şi vede că-i plină de apă neagră. Din ea ies grinzi carbonizate. Şi un picior de femeie. Piciorul ăsta este încălţat cu un pantof albastru de sport. Băiatul încremeneşte cu ochii la el, apoi face un pas în spate.

— Billy! îl strigă Mary. E din Delaware! E prima din Delaware pe care o văd!

— Aşa-i, drăguţă, spune cineva. Chiar din Delaware este.

Billy ridică ochii. Vede doi bărbaţi în cealaltă parte a gropii de fundaţie. Tineri amândoi. Unul este înalt, cu păr roşcat, unsuros şi încâlcit. Are o groază de pistrui.

Celălalt este scund şi gras. Într-o mână are o geantă care seamănă cu aia în care-şi ţine Tata-mare bila de bowling şi pe care scrie BUBUIT DE TUNET cu litere albastre odinioară, dar decolorate acum. Însă pe geanta asta nu scrie nimic. Cei doi bărbaţi îi zâmbesc.

Încearcă şi Billy să le zâmbească. Nu-şi dă seama dacă expresia de pe chipul lui este una surâzătoare sau dacă nu cumva arată ca un puşti speriat, care îşi înăbuşă ţipătul de spaimă. Speră că totuşi le zâmbeşte. Nu vrea ca tipii ăia doi să ştie că se uita în groapa unde a fost pivniţa.

Mary apare din spatele dubiţei cu roata dezumflată. Surâsul ei nu este deloc prefăcut. Păi, de ce să se prefacă? Că doar e fată şi, din câte a aflat ea până la vârsta asta, fetiţele sunt îndrăgite de toată lumea.

— Bună! zice ea. Pe mine mă cheamă Mary. Ăsta-i fratele meu, Billy. Maşina noastră a intrat în şanţ.

Şi întinde mâna spre poalele colinei, unde tata şi cu Tata-mare se uită la partea din spate a Buickului, iar mama se uită în sus la ei.

— Bună, Mary! îi răspunde roşcatul. Încântat de cunoştinţă!

— Bună şi ţie, Billy! zice tânărul celălalt – grăsanul.

Şi pune mâna pe umărul băiatului. Billy nu se aştepta la gestul ăsta, numai că este prea speriat că să mai poată tresări. Se forţează cu disperare să-şi păstreze zâmbetul ăla strâmb pe buze.

— Da, avem o problemuţă aici, zice grasul, uitându-se în vale.

Iar când Corinne le face semn cu mâna, tipul face la fel, răspunzându-i astfel la salut.

— Crezi că-i putem ajuta, Galen?

— Sigur că da, răspunde roşcatul. După cum vedeţi, avem şi noi problemele noastre.

Şi întinde degetul spre pneul spart.

— N-avem roată de rezervă.

Se apleacă la Billy. Are ochii albaştri şi strălucitori. Dar goi.

— Te uitai în groapa aia, Billy? E foarte mare.

— Nu, răspunde repede Billy.

Încearcă să vorbească normal, ca şi cum l-ar fi lăsat rece întrebarea tânărului, dar nu ştie dacă reuşeşte sau nu.

Are impresia că o să leşine. Şi îşi doreşte – Doamne, cât îşi mai doreşte – să nu se fi uitat în groapa aia. Să nu fi văzut pantoful ăla albastru.

— Mi-a fost frică să nu cad.

— Isteţ puşti! comentează Galen. Nu crezi că-i isteţ, Pete?

— Foarte isteţ, îl aprobă grăsanul şi îi mai face o dată cu mâna lui Corinne.

Acum şi Tata-mare se uită în sus la ei. Frank stă cu umerii căzuţi şi încă se holbează la fundul maşinii intrat în şanţ.

— Ăla slab e tăticul tău? o întreabă roşcatul (Galen) pe Mary.

— Îhî. Şi ăla-i Tata-mare. E bătrân.

— Serios? Nu m-aş fi prins, zice Pete.

Încă stă cu mâna pe umărul lui Billy. Băiatul se uită în jos şi vede sub unghia de la arătătorul lui Pete ceva ce seamănă cu nişte sânge uscat.

— Păi, ştii ceva? spune Galen, aplecându-se şi adresându-i-se lui Mary, care zâmbeşte cu toată gura la el. Pun pariu că suntem în stare să urnim măgăoaia aia veche de aici. Şi, după aia, poate tăticuţul tău o să fie drăguţ şi o să ne ducă într-un loc unde să fie un atelier auto. Să luăm de-acolo o roată pentru dubiţa noastră.

— Eşti din Delaware? vrea să ştie Mary.

— Am trecut şi pe-acolo, spune Pete.

Schimbă o privire cu Galen şi încep amândoi să râdă.

— Hai să ne uităm un pic la maşinuţa voastră! zice Galen. Vrei să te duc în braţe, scumpete?

— Nu, nu trebuie, răspunde Mary, iar zâmbetul parcă începe să i se stingă. Pot să merg şi singură.

— Frăţiorul tău nu-i prea vorbăreţ, nu? zice Pete. Continuă să stea cu o mână pe umărul lui Billy – cu mâna aia în care nu ţine geanta de bowling (dacă asta este).

— De obicei nu-i tace gura, spune Mary. E limbut, aşa zice Tata-mare.

— Poate s-a speriat pentru că a văzut ceva şi de-asta a amuţit, spune Galen. Vreun bursuc sau vreo vulpe. Sau altceva.

— N-am văzut nimic, murmură Billy.

Se teme că va începe să plângă şi îşi tot spune că nu trebuie, nu trebuie.

— Hai să mergem! spune Galen.

O ia pe Mary de mână – şi fetiţa îl lasă măcar atât să facă. Apoi încep să coboare aleea năpădită de buruieni. Pete merge lângă Billy, tot cu mâna pe umărul lui. Nu că l-ar strânge, dar băiatul crede că l-ar strânge (şi încă foarte tare) dacă ar încerca s-o ia la fugă. Este aproape sigur că tipii ăştia doi l-au văzut că se uită în groapa plină cu apă. Şi mai crede că au dat cu toţii de necaz – şi el, şi Mary şi mama, şi tata, şi Tata-mare.

— Salut! Bună ziua, doamnă!

Tonul lui Galen este la fel de luminos ca o dimineaţă de iulie.

— Mi se pare că aveţi o problemuţă aici. Să vă dăm o mână de ajutor?

— Ooo, ar fi extraordinar! exclamă Corinne.

— Super! zice şi Frank. S-a surpat afurisitul ăsta de drum tocmai când voiam să întorc maşina.

— Ai luat virajul prea strâns, insistă Tata-mare.

Frank se uită urât la el, după care se întoarce cu faţa la tinerii necunoscuţi şi reuşeşte (cu greu!) să schiţeze un zâmbet.

— Sunt convins că vom reuşi s-o scoatem din şanţ cu ajutorul vostru, că sunteţi tineri şi în putere.

— Cu siguranţă, zice Pete.

Frank întinde mâna.

— Eu sunt Frank Brown. Doamna este soţia mea, Corinne; iar acesta este tatăl meu, Donald.

— Pete Smith, se prezintă tânărul cel gras.

— Galen Prentice, se prezintă şi tânărul roşcat.

Îşi strâng mâinile.

— ’m pare bine! mormăie Tata-mare, dar abia dacă se uită la ei.

Pentru că toată atenţia lui este concentrată asupra lui Billy.

— Ce-ar fi să te urci la volan, doamnă? spune Galen. O s-o împingem noi, eu şi cu Pete şi cu bărbăţelul ăsta chipeş al dumitale.

— Nu… nu ştiu dacă… zice Corinne.

— Conduc eu, intervine Tata-mare. Că doar e maşina mea. De pe vremuri. De când ştiau să le facă să ţină. Tonul bunicului este morocănos, iar Billy îşi

pierde şi bruma de speranţă pe care o mai avea. Credea că Tata-mare o să-şi dea seama care-i treaba cu tipii ăştia, dar vede că s-a înşelat.

— Nu, tataie. Matale trebuie să ne dirijezi. Sunt sigur că doamna lui Frank o să se descurce. Da?

— Presupun… murmură Corinne.

Galen îi face un gest de încurajare.

— Precis că te descurci! Voi, copilaşi, să staţi la o parte, cu tataie al vostru.

— Tata-mare îl cheamă, zice Mary. Nu „tataie”.

Galen rânjeşte.

— Cum spui tu. Tata-mare. Tata-mare, pic de astâmpăr nu are.

Corinne se urcă la volanul Buickului şi îşi trage scaunul mai în faţă. Billy se gândeşte doar la piciorul care ieşea din apa întunecată din groapă. Piciorul ăla cu un pantof albastru de sport.

Galen şi Pete se poziţionează în spatele maşinii, la stânga şi la dreapta.

— Porneşte-o, cucoană! strigă Galen.

Corinne porneşte motorul, iar cei trei bărbaţi se proptesc bine pe picioare, se apleacă şi pun mâinile pe spatele plat al maşinii.

— În regulă! Acu’ demarează! Da’ uşor, nu tare!

Motorul se ambalează. Tata-mare se apleacă la Billy. Îi miroase groaznic răsuflarea, dar este răsuflarea lui Tata-mare şi pe Billy nu-l deranjează.

— Ce s-a întâmplat, copile?

— O femeie moartă, şopteşte Billy şi nu-şi mai poate stăpâni lacrimile. O femeie moartă în groapa aia de-acolo.

— Încă puţin! răcneşte Pete-cel-Gras. Mai dă-i nişte benzină!

Corinne măreşte turaţia motorului, iar bărbaţii împing maşina. Roţile din spate încep să se învârtă – mai întâi în gol, după care Buickul se urneşte. Şi iese pe drum.

— Gata! Stop! Stop! strigă Galen.

Din senin şi fără să înţeleagă de ce, Billy îşi doreşte ca mama să nu oprească, să meargă în continuare, să plece de lângă ei şi să ajungă într-un

loc unde să fie în siguranţă. Dar Corinne opreşte, trage frâna de mână şi se dă jos. Îşi ridică puţin tivul rochiei ca să nu-l murdărească de la noroiul de pe caroserie.

— Floare la ureche! ţipă Galen. Înapoi pe drum şi aproape ca nouă! Numai că noi încă avem problemuţa aia. Nu-i aşa, Pete?

— Ba da, spune Pete. Pană de cauciuc la dubiţă şi nexam roată de rezervă. Om fi călcat p-un cui pe drum încoace.

Îşi umflă obrajii şi aşa umflaţi de la grăsime – şi neraşi, şi lucioşi de la transpiraţie – şi scoate un fâsâit prelung:

— *Fâââşşşş!*

Şi-a lăsat jos geanta când a trebuit să împingă Buickul. Acum o ia. Şi îi trage fermoarul.

— Aoleu, spune Frank. Deci n-aveţi roată de rezervă, nu?

— Nu că-i naşpa? exclamă Galen.

— Dar ce treabă aveaţi acolo sus? vrea să ştie Corinne.

A lăsat Buickul cu motorul pornit şi cu portiera deschisă. Se uită la soţul ei, care şi-a lipit pe buze zâmbetul ăla larg (şi fals) de bancher. Apoi se uită la cei doi copii ai ei. Fetiţa pare în regulă, dar Billy e alb ca varul la faţă.

— Facem camping, răspunde Pete.

Şi-a băgat deja mâna în geanta aia care numai geantă de bowling nu este.

— Îhî, zice Frank. Înseamnă că…

Dar nu mai termină, poate nici nu ştie cum. Şi se pare că nimeni altcineva nu are idee cum ar trebui să continue această conversaţie. Păsările ciripesc în copaci. Greierii fac *cri-cri-cri* prin buruienile înalte – adică singurul univers pe care îl cunosc ei. Cei şapte oameni stau într-un cerc neregulat în spatele Buickului cu motorul pornit. Frank şi Corinne se uită unul la altul, iar în ochii lor se citeşte aceeaşi întrebare: Ce naiba se petrece aici?

Dar Tata-mare ştie ce se petrece. A mai văzut oameni ca tipii ăştia. În Vietnam i-a văzut. Dezertori, care trăiesc doar din ce găsesc prin gunoaie. Unul a fost încolţit şi împuşcat lângă un gard de lemn chiar de un camarad de-al lui. Asta s-a întâmplat imediat după Ofensiva Tet, o mare porcărie despre care probabil că nu vor citi niciodată în manualele lor de istorie nepoţii ăştia pe care este mult prea bătrân ca să-i mai aibă.

Frank se trezeşte la viaţă exact ca o jucărie întoarsă cu cheiţa. Îi reapare pe buze zâmbetul ăla larg care spune „ţi s-a aprobat împrumutul". Acum îşi scoate portofelul din buzunarul de la spate.

— Sigur că mi-aş dori să vă pot duce la un atelier auto, dar, după cum vedeţi, am maşina plină…

— O ţiu eu în braţe pe cucoana ta, spune Pete, ridicând cu subînţeles din sprâncene.

Frank preferă să facă abstracţie de mitocănia individului.

— Dar uite la ce mă gândesc: imediat ce ajungem în prima localitate, o să trimitem pe cineva de acolo să vă aducă o roată. Până atunci însă, ce părere aveţi de câte zece dolari de fiecare? Pentru că ne-aţi ajutat.

Deschide portofelul. Cu un gest plin de blândeţe, Galen i-l ia din mână. Frank nu încearcă să-l împiedice. Stă şi se holbează la mâinile lui goale, de parcă încă ar avea portofelul acolo. De parcă încă i-ar putea simţi greutatea, deşi este invizibil acum.

— Ce-ar fi să iau tot ce ai aici? zice Galen.

— Dă-i-l înapoi! strigă Corinne.

Simte cum Mary îşi strecoară mâna în mâna ei şi o strânge tare.

— Nu-i al tău!

— Ba acum e.

Tonul îi este la fel de blând cum i-a fost şi gestul de mai devreme.

— Ia să vedem ce avem noi aici.

Deschide portofelul. Frank face un pas înainte. Pete scoate mâna din geanta care numai geantă de

bowling nu este. În mână are un revolver. Lui Tata-mare i se pare că ar fi de calibrul .38.

— Stai cuminte, Frankie-Wankie! spune Pete. Avem puţintică treabă.

Galen scoate un teanc subţire de bancnote. Îl îndoaie, îl vâră în buzunarul de la spate al blugilor, după care îi aruncă portofelul lui Pete, care îl bagă în geantă.

— Hai, tataie, dă-ni-l şi pe al tău!

— Nişte tâlhari nenorociţi! zice Tata-mare. Asta sunteţi!

— Corect, îi dă dreptate Galen, pe tonul lui blând. Acum, fă bine şi dă-mi portofelul, dacă nu vrei să-i trag o scatoalcă zdravănă puştiului ăstuia.

Asta-i picătura care umple paharul lui Billy. Se scapă pe el. I se udă pantalonii. Începe să plângă – şi de ruşine, dar şi de frică.

Din buzunarul stâng din faţă al pantalonilor lui lăbărţaţi, Tata-mare îşi scoate portofelul vechi şi jerpelit şi i-l întinde. Este foarte plin, dar cu cărţi de vizită şi poze şi reţete mai vechi de cinci ani. Galen găseşte o bancnotă de douăzeci şi câteva de un dolar, şi le vâră în buzunar şi îi aruncă portofelul lui Pete. Care îl bagă în geantă.

— Ar trebui să-l mai cureţi, tataie, îl sfătuieşte Galen. Că tare jegos mai e.

— Zice ăla care nu s-a mai spălat pe cap de mai bine de un an, ripostează Tata-mare.

Fulgerător – ca un şarpe veninos care ţâşneşte dintre ierburi –, Galen îi trage o palmă peste faţă. Mary izbucneşte în plâns şi îşi lipeşte capul de şoldul mamei.

— Încetează! strigă Frank, de parcă fapta nu a fost deja comisă, de parcă tatălui său nu a început deja să-i curgă sânge din buză şi dintr-o nară.

Şi imediat, fără să stea să respire:

— Taci din gură, tată!

— Nu-mi place când e cineva obraznic cu mine, zice Galen, nici măcar dacă-i bătrân. Bătrânii ar trebui să aibă mai multă minte. Acum tu, Corinne. Hai să-ţi scoatem poşeta din maşină. Poate să vină

şi fetiţa cu noi. O ia pe Mary de mână şi îşi înfige degetele în carnea ei fragedă.

— Las-o în pace! îi cere Corinne.

— Nu tu eşti şefa aici, îi spune Galen. O singură dată dacă-mi mai zici ce să fac, o să-ţi pocesc mutra. Pete, pune-i pe Frank şi pe taică-su să stea unul lângă altul. Umăr la umăr. Dacă mişcă vreunul…

Pete gesticulează cu revolverul. Tata-mare îşi târâie picioarele până la locul în care se află fiul lui. Frank respiră sacadat şi sonor pe nas. Tata-mare nu s-ar mira deloc dacă ar leşina.

— Ai priceput cum stă treaba, da? îl întreabă Pete pe Billy. Hai, ciripeşte.

— N-am văzut nimic, spune Billy printre hohotele de plâns.

Ştie că orăcăie ca un bebeluş, dar nu se poate opri. Pantoful ăla albastru…

— O să-ţi crească nasul, dacă mai minţi, zice Pete, râzând şi ciufulindu-i părul.

Galen se întoarce. Îşi vâră alte bancnote în buzunar. N-o mai ţine de mână pe Mary. Fetiţa stă agăţată de mama ei. Corinne pare buimăcită.

Tata-mare nu pierde vremea uitându-se la rudele lui. Stă cu ochii pe cei doi, pentru că vrea să vadă ce-şi comunică aceştia. Şi, da, vede cam ce se aştepta să vadă – n-are niciun sens acum să spună că nu s-a gândit la asta. Tipii ăştia doi ori vor lua Buickul şi îi vor abandona aici pe cei din familia Brown, ori vor lua Buickul şi îi vor omorî pe cei din familia Brown. În caz că vor fi prinşi, vor fi condamnaţi la închisoare pe viaţă, indiferent câte victime au făcut.

— Mai sunt, zice Tata-mare.

— Ce să mai fie? îl întreabă Galen.

El este cel vorbăreţ. Tovarăşul lui de fărădelegi pare tipul de om gras şi taciturn.

— Bani. Chiar destul de mulţi. Vi-i dau dacă ne lăsaţi în pace. Luaţi maşina şi lăsaţi-ne în pace.

— Cât de mulţi? vrea să ştie Galen.

— Nu ştiu precis, dar aş zice că în jur de trei mii trei sute. În geanta mea de voiaj.

— Ce naiba să facă un boşorog ca tine cu trei miişoare şi ceva în mijlocul pustietăţii?

— Ne duceam la Derry, s-o mai vedem o dată pe sora mea, Nan, înainte să moară. Nu mai are mult de trăit, dacă nu cumva a şi murit deja. Are cancer. I s-a extins în tot corpul.

Pete a pus iarăşi jos geanta aia care numai geantă de bowling nu este. Acum îşi freacă două degete şi zice:

— Uite atât de mult îmi pasă mie de asta. Inima-mi plânge cu lacrimi de pişat de mila ta.

Tata-mare nu-l ia în seamă.

— Mi-am scos aproape toţi banii din ajutorul social ca să-i pot plăti înmormântarea. Că Nan n-are niciun sfanţ şi ţi se face o reducere dacă plăteşti cu bani gheaţă.

Şi îl bate uşor pe Billy pe umăr.

— Băieţelul ăsta al nostru mi-a spus. Zice că aşa a citit el pe internet.

Billy n-a făcut aşa ceva, dar nici nu spune nimic. Doar mai scoate unul sau două suspine adânci. Îi pare rău acum că a urcat cu Mary până la Hanul Toboganului. Îşi doreşte să nu o fi făcut niciodată. Şi, când se uită prin ceaţa lacrimilor la tatăl său, se simte cuprins de un sentiment de ură. *E doar vina ta, tată. Tu ai băgat maşina în şanţ şi tipii ăştia ne-au furat banii şi acum o să ne omoare pe toţi. Tata-mare ştie că aşa o să fie. Îmi dau seama că ştie.*

— Şi unde ţi-e geanta de voiaj? vrea să ştie Galen.

— În spate, cu celelalte bagaje.

— Du-te şi ia-o!

Tata-mare se duce la maşină. Deschide portbagajul, simte un junghi în şale şi geme. Primul te lasă spatele, ultimul te lasă cocoşelul, toate celelalte între ele – aşa obişnuia să zică tătâne-su.

Geanta seamănă cu cea a lui Pete – tot cu fermoar în partea din sus, doar că-i mai lungă. Arată mai

degrabă ca o raniţă, nu ca o geantă de bowling. Trage fermoarul şi o deschide.

— N-ai nicio armă acolo, tataie, nu? îl întreabă Galen.

— Nu, nu, cu armele se joacă băieţii tineri ca voi, da ia uite la asta.

Şi Tata-mare scoate din geantă o mănuşă veche şi deteriorată de softball.

— Mai ţii minte când ţi-am zis de soră-mea? A ei a fost asta. I-am adus-o ca s-o mai vadă o dată, în caz că nu a plecat încă pe lumea ailaltă. Sau că nu-i în comă. A purtat-o în Okie City, la campionatul naţional pentru fete. Juca softball, ai înţeles? Pe post de inter. Înainte de al Doilea Război Mondial, dacă-ţi vine să crezi. Şi uite la ea!

Răsuceşte mănuşa pe toate părţile.

— Auzi, tataie? zice Galen. Cu tot respectul, da mă doare undeva de zdreanţa asta.

— Bine, da uită-te pe spate, se încăpăţânează Tata-mare. Vezi? E semnată de Dom DiMaggio. Fratele lu' Joltin' Joe[56]. Ai auzit de el, da?

Lasă mănuşa la o parte şi începe din nou să scotocească prin geantă.

— Am vreo două sute de cartonaşe de baseball, unele din ele sunt semnate şi valorează…

Pete îl apucă de mână pe Billy şi i-o răsuceşte la spate. Billy ţipă de durere.

— Nu! ţipă şi Corinne. Nu-i face rău!

— Din cauza lui sunteţi în rahatu' ăsta, îi spune Pete. Că şi-a vârât nasul unde nu-i fierbe oala.

Apoi lui Tata-mare:

— Ni se rupe de cartonaşele tale de baseball!

Mary plânge, Corinne plânge, Billy se uită la tatăl lui şi înţelege că o să leşine în curând, iar lui Tata-mare nu-i pasă de ei. Tata-mare s-a refugiat în lumea lui.

— Dar cărticelele cu benzi desenate? Nici astea nu vă plac? îi întreabă el.

Scoate câteva şi le flutură deasupra capului.

— Alea cu Archie şi Casper nu-s bune de nimic, da' avem câteva cu Superman… din alea vechi… şi una sau două cu Batman, aia în care se bate cu Joker…

— Dacă mai tragi de timp, să ştii că am să-i spun lui Pete să-l împuşte pe fii-tu, îl opreşte Galen. Ai bani acolo, sau nu?

— Da, da, zice Tata-mare, la fund sunt banii, da? Mai am ceva ce cred că v-ar putea interesa.

— Pe mine nu mă mai interesează nimic, spune Galen, făcând un pas înainte. O să iau şi singur banii ăia. Dacă nu ne-ai minţit şi chiar sunt acolo. Dă-te la o parte din drumul meu!

— Hei, hei, gândeşte-te puţin! exclamă Tata-mare. Ce am eu aici v-ar aduce de două ori mai mulţi bani.

Şi scoate din geantă bâta Louisville Slugger.

— Chiar Ted Williams a semnat-o. Magnificul Exterminator! Dacă o puneţi pe eBay, o să vă aducă şapte mii. Cel puţin şapte.

— Şi de unde o are sor-ta? îl întreabă Galen, care acum dă oarece semne de interes.

Vede semnătura pe mâner – cam ştearsă, dar încă lizibilă.

— Păi, n-a trebuit decât să-i zâmbească şi să-i facă cu ochiul când a trecut prin mulţimea de suporteri ca să le ofere autografe, răspunde Tata-mare şi învârte demonstrativ bâta de baseball.

Şi… îl loveşte pe Galen drept în tâmplă. Scalpul i se rulează exact ca o jaluzea. Îi ţâşneşte sângele. Strânge din ochi şi de durere şi de surprindere. Se clatină, întinde o mână şi începe să dea din ea, încercând să-şi păstreze echilibrul.

— Păleşte-l pe ălălalt, Frankie! strigă Tata-mare. Pune-l jos!

Frank nu se mişcă. A încremenit cu gura căscată.

Şocat, Pete se holbează la Galen preţ de câteva secunde extrem de valoroase. Dar care trec repede. La fel şi şocul lui Pete, care îndreaptă revolverul către Tata-mare. Billy se repede la el.

— Nu! zbiară Corinne. Billy, nu!

Billy îl apucă de braţ pe Pete şi i-l trage în jos, iar când acesta apasă pe trăgaci, glonţul intră în pământ, între picioarele lui. Galen se ţine de capacul portbagajului şi se îndreaptă de mijloc. Ignorând urletul de protest al spatelui său, Tata-mare se răsuceşte şi îl izbeşte pe roşcat în coaste cu bâta grea din lemn dur, de frasin din Kentucky. Lui Galen i se înmoaie genunchii şi acum strigătul lui – „Împuşcă-l pe porcu' ăsta, Pete!" – este aproape la fel de stins ca o şoaptă. Tata-mare ridică bâta. Se aude un alt foc de armă, dar nu îl nimereşte (cel puţin, el nu crede asta) şi îi loveşte cu toată puterea pe Galen în cap. Roşcatul se prăbuşeşte cu nasul într-unul dintre făgaşele făcute de roţile Buickului.

Pete încearcă să scape de Billy, dar băiatul se ţine încleştat de el, ca un dihor – un dihor cu ochi bulbucaţi şi care-şi muşcă până la sânge buza inferioară. Revolverul se mişcă încoace şi încolo, trage a treia oară şi trimite glonţul spre cer.

— Acu' e rândul tău, scârnăvie! mârâie Tata-mare.

În cele din urmă, Pete reuşeşte să scape din strânsoarea lui Billy, însă, înainte să ridice arma, Tata-mare îi trage una cu bâta şi îi rupe încheietura mâinii. Pete face stânga-mprejur şi fuge de acolo, dar fără să-şi mai ia de jos geanta aia care numai geantă de bowling nu este. Cei doi copii se reped la Tata-mare şi îl îmbrăţişează cu atât de mult entuziasm, că aproape îl dărâmă. Bunicul îi împinge de lângă el. Bătrâna lui inimă îi bubuie în piept şi nu s-ar mira deloc dacă l-ar lăsa tocmai acum.

— Du-te şi ia geanta grăsanului, Billy! Eu nu cred că mai pot să mă aplec şi sunt toate lucrurile noastre în ea. Băiatul nu se duce – poate l-au asurzit focurile de armă. Dar se duce fetiţa. Ia geanta şi o aruncă în spatele Buickului, după care îşi şterge mâinile pe tricoul ei cu un unicorn roz.

— Frank, ia vezi dacă roşcatul mai trăieşte! zice Tata-mare.

Frank nu se clinteşte din loc, dar se duce Corinne şi se pune în genunchi lângă Galen. După câteva

secunde ridică ochii care par foarte albaştri acum în contrast cu fruntea ei palidă.

— Nu mai respiră.

— Ei, pagubă-n ciuperci! exclamă Tata-mare. Billy, du-te de ia arma! Vezi să nu atingi trăgaciul!

Billy ridică revolverul de pe jos. El întinde tatălui său, dar Frank doar se uită lung la el fără să-l atingă. Îl ia Tata-mare şi îl bagă în buzunarul în care îşi ţinea portofelul. Frank nu face nimic – doar stă acolo, uitându-se la Galen care zace în buruieni, cu faţa în jos şi cu creştetul zdrobit.

— Tata-mare! Tata-mare! strigă Billy trăgându-l de mână pe bătrân.

Băiatului îi tremură buzele, îi curg lacrimi pe obraji şi muci pe buza superioară.

— Da' dacă ăla grasu' mai are o armă în dubiţă?

— Da' dacă am pleca noi naibii de-aici? N-ar fi mai bine? zice Tata-mare. Conduci tu, Corinne, că eu nu pot. Copii, voi urcaţi în spate.

Nu-i sigur nici măcar dacă o să fie în stare să stea jos, că şi-a distrus spatele într-un hal fără de hal, dar va trebui să o facă, indiferent cât de tare îl doare.

Corinne închide portbagajul. Copiii mai aruncă o privire la drumul năpădit de bălării ca să vadă dacă nu cumva se întoarce Pete, după care dau fuga la maşină. Tata-mare se apropie de fiul său.

— Ai avut ocazia să faci ceva, da' ai rămas stană de piatră. Puteam să mor din cauza ta. Toţi puteam să murim din cauza ta.

Şi Tata-mare îl pălmuieşte pe Frank la fel cum şi el (Tata-mare) a fost pălmuit de omul care acum zace mort la picioarele lor.

— Urcă-te-n maşină, fiule! Poate că eşti prea bătrân ca să te mai poţi schimba.

Ca un somnambul, Frank se duce la portiera din stânga şi se urcă în Buick. Tata-mare o deschide pe cea din spate şi îşi dă seama că nu se mai poate îndoi de mijloc. Aşa că se prăbuşeşte pe banchetă şi, scâncind de durere, îşi trage picioarele înăuntru. Îl doare rău de tot şi când Mary se caţără peste el ca să

închidă portiera. Nu-i vorba doar despre spate; are impresia că şi-a făcut praf toate organele interne.

— Te simţi bine, Tată-mare? îl întreabă Corinne.

Ea a întors capul spre el. Frank – nu. Frank stă cu mâinile pe genunchi şi se holbează drept înainte prin parbriz.

— Da, bine, răspunde Tata-mare, deşi numai bine nu se simte.

Şi-ar dori să aibă vreo şase sedative din alea pe care precis că le capătă de la oncolog sora lui. Însă Nan este la o sută cincizeci de kilometri distanţă şi el nu prea crede că vor ajunge la ea astăzi. Nu, în niciun caz astăzi.

— Porneşte!

— Da' chiar aveai banii ăia, Tata-mare? îl întreabă Billy.

În timpul ăsta, mama lui o ia înapoi pe acelaşi drum pe care au venit, mergând cu viteză mai mare decât a avut curaj Frank să conducă. Pentru că-şi doreşte din tot sufletul să lase cât mai repede în urmă Hanul Toboganului. Şi drumul care duce la el – da, şi pe acela.

— Sigur că nu, răspunde Tata-mare.

Şterge lacrimile nepoţelei lui şi o strânge în braţe. Nu contează că îl doare.

— Tata-mare! exclamă fetiţa. Ai uitat să iei bâta aia de baseball. Ziceai că-i un cadou special pentru Tuşi Nan.

— Ai dreptate, spune Tata-mare, mângâind-o pe părul transpirat şi încurcat. Poate o s-o luăm mai încolo.

Şi uite că Frank se hotărăşte să deschidă gura.

— Am trecut pe lângă o prăvălie de pe şoseaua 196, chiar înainte să o luăm pe scurtătura aia. O să sun la poliţie de acolo.

Se întoarce şi se uită la bătrân. Palma primită de la tatăl lui i-a lăsat o urmă roşie pe obraz.

— E numai vina ta, tată. Numai şi numai vina ta. A trebuit să luăm mizeria asta de maşină, nu? Dacă am fi luat Volvo-ul…

— Tacă-ţi gura, Frank! îi cere Corinne. Te rog. Măcar de data asta.

Şi Frank nu mai spune nimic.

Cu gândul la Flannery O'Connor[57]

ECRANUL ROŞU

Wilson are parte de o dimineaţă tare proastă. Se taie când se bărbiereşte şi tocmai ce şi-a şters sângele de pe bărbie cu un şerveţel, când Sandi bagă capul pe uşă ca să-l certe pentru că lasă ridicat colacul de la toaletă şi pentru că nu pune la loc dopul de la tubul cu pastă de dinţi. Varsă suc pe cravată şi trebuie să şi-o schimbe. Abia aşteaptă să plece la serviciu, dar trebuie să îndure mai întâi un alt şuvoi de critici: a aruncat sticlele de bere în gunoi, nu în recipientul pentru reciclare şi a uitat să-şi clătească bolul de îngheţată înainte să-l pună în maşina de spălat vase. Sandi mai turuie ceva, dar acum chiar că-i intră pe-o ureche şi îi iese pe cealaltă. Concluzia? Că nu-i decât un nesimţit şi un puturos şi o mare dezamăgire. Oare a început să cam uite în ultima vreme? Oare a devenit mai neglijent? Sau ea s-a făcut mai irascibilă în ultimele şase sau opt luni? Wilson nu ştie răspunsul şi oricum este prea devreme pentru asemenea întrebări. Şi totuşi, după ce se urcă în maşină şi dă cu spatele ca să iasă pe stradă, îi vine o idee care-i îmbunătăţeşte starea de spirit. Dacă există cu adevărat chestia aia care se cheamă „karma proastă”, este foarte posibil ca el să fi scăpat de cea pentru ziua de astăzi, aşa că de-acum încolo…

— Totul o să fie bine! exclamă el şi se serveşte cu o ţigară din pachetul pe care îl ţine în torpedou.

Acest gând optimist durează cam cincisprezece minute. Pentru că primeşte un telefon care-l anunţă că trebuie să se ducă în Queens, pe 34th Avenue. I se spune că este aşteptat de poliţişti, iar asta numai karma bună nu se cheamă că este.

Cinci ore mai târziu, când normal ar fi să se gândească la ce are poftă să mănânce la prânz, Wilson se uită printr-un geam-oglindă într-o cameră mică de interogatoriu. Acolo sunt două scaune şi o

masă. Pe un scaun stă un bărbat care se numeşte Leonard Crocker. Este prins cu cătuşe de o bară montată pe latura mesei. Poartă un maiou şi pantaloni de lucru de culoare kaki. A avut şi cămaşă, dar aceasta este acum într-o pungă sterilă care va ajunge la laboratorul de criminalistică. Când îi va veni rândul să fie analizată (va mai dura ceva până atunci, pentru că tipii de acolo mereu rămân în urmă cu probele), se va identifica grupa de sânge şi se va compara ADN-ul. Însă este doar o formalitate, pentru că Leonard Crocker a recunoscut deja că el a comis crima. Foarte curând va înlocui maioul şi pantalonii kaki cu salopeta portocalie a puşcăriaşilor.

Wilson îşi atârnă legitimaţia de gât. Îşi pune şi un zâmbet pe buze atunci când intră în cameră.

— Bună ziua, domnule Crocker! Mă mai ţii minte?

Leonard Crocker pare foarte în largul lui, parcă nici n-ar avea cătuşe.

— Eşti detectivul ăla.

— Corect!

Wilson se aşază pe scaunul din cealaltă parte a mesei.

— Cum ţi se zice: Len, Lennie sau Leonard?

— Mai mult Lennie. Aşa mă strigă băieţii de la atelierul de instalaţii.

— Atunci tot „Lennie” am să-ţi spun şi eu. Dacă eşti de acord, acum vom avea un fel de discuţie preliminară. Ţi s-au citit drepturile, da?

Zâmbetul lui Lennie sugerează că a înţeles că-i o întrebare capcană.

— Mai întâi mi le-au spus poliţiştii care au venit la locul faptei, după aia mi le-ai înşirat şi tu. Dar ştii că eu am sunat la poliţie. Eu i-am chemat acolo.

— Excelent! Dar nu strică să recapitulăm: orice vei spune…

— Poate fi folosit împotriva mea.

Zâmbetul lui Wilson se lăbărţează.

— Foarte bine! Dar despre dreptul la un avocat? Partea asta o mai ţii minte? Să ştii că se

înregistrează tot ce vorbim noi aici.

— Dacă vreau, pot să fiu reprezentat de un avocat. Dacă nu-mi permit unul, o să-mi daţi voi unul din oficiu. Aşa scrie la lege.

— Foarte corect! Deci vrei unul? Nu trebuie decât să-mi spui.

Şi o să mă duc şi eu la masă, continuă Wilson în gând.

— Nu mă deranjează să discut doar cu dumneata, domnule detectiv, dar o să am nevoie de avocat la proces, nu-i aşa?

— Doar în cazul în care nu cumva vrei să te aperi singur. Dar acuzatul care se reprezintă singur…

Lennie apleacă puţin capul într-o parte şi ridică două degete – gest mai degrabă de elev, decât de instalator.

— … este propriul client bătut în cap.

Wilson râde şi aprobă.

— Bravo! exclamă el.

După care redevine serios, îşi sprijină bărbia în mâini şi se uită în ochii lui Lennie.

— Ce-ar fi să trecem la subiect? Ţi-ai ucis soţia în dimineaţa asta, nu-i aşa? Ai înjunghiat-o de trei ori în abdomen şi ai lăsat-o să sângereze. Aşa le-ai spus poliţiştilor, da? Şi mie.

Lennie clatină din cap.

— Adu-ţi aminte – cuvintele mele au fost: *Eu am făcut-o.*

— Adică ţi-ai ucis soţia. Pe Arlene Crocker.

— Nu era soţia mea.

Wilson îşi scoate carneţelul din buzunarul interior al sacoului şi se uită în el.

— Arlene Crocker nu este soţia ta?

— Astăzi nu. Nici anul trecut n-a fost.

Se gândeşte mai bine şi adaugă:

— Poate de mai mult timp. Greu de spus.

— Vrei să zici că ai ucis o persoană străină? Care doar seamănă cu femeia cu care ai fost căsătorit vreme de nouă ani?

— Da.

Lennie se uită cu multă răbdare la Wilson, de parcă i-ar spune: *Până la urmă tot ai să-mi pui întrebarea corectă, dar n-am de gând să te ajut.*

— Prin urmare… când vom analiza sângele de pe cămaşa ta şi din bucătărie, vom descoperi că nici grupa şi nici ADN-ul nu corespund cu cele ale victimei?

— Probabil că vor corespunde, spune Lennie, pe un ton precaut. Sunt aproape sigur că aşa va fi. Deşi sper că savanţii ăia ai voştri vor căuta nişte… hmmm…

Se încruntă căutând expresia potrivită.

— *Componente neobişnuite.* Nu cred că vor descoperi ceva, dar nu-i rău să încerce. Mă aştept să intru la închisoare din cauză că am omorât creatura aia, dar fireşte că aş dori să nu fie cazul.

Wilson pricepe acum. Crocker s-a pregătit deja să invoce un episod de nebunie temporară atunci când se va apăra la proces.

— Ce vrei să-mi spui, Lennie? Că soţia ta era posedată? Ajută-mă să înţeleg.

Lennie se gândeşte mai bine.

— Nu cred că aşa se numeşte. Când cineva este posedat – să mă corectezi dacă greşesc, domnule detectiv – apare un spirit, sau un demon, care preia controlul. Dar persoana aia încă există undeva, înăuntru. Şi e prizonieră. La asta te gândeşti dumneata?

Wilson a văzut *Exorcistul* şi alte câteva filme asemănătoare, aşa că dă din cap.

— Cam da. Nu la fel a păţit şi soţia ta?

— Nu. A murit atunci când a intrat în ea. Toţi mor.

— Toţi? Cine sunt ăştia?

— Deocamdată, nu sunt prea mulţi în comparaţie cu populaţia lumii, care este acum de opt miliarde – caută pe Google şi ai să vezi –, dar numărul lor creşte în permanenţă. Pun stăpânire pe lume, domnule detectiv. Iar asta este deghizarea perfectă. *Noi* suntem deghizarea perfectă pentru ei.

Wilson se preface că ar cugeta profund la cele auzite. De fapt, îşi spune că interogatoriul ăsta nu-i va fi de niciun folos procurorului. Urmează o serie nesfârşită de aberaţii şi de proceduri complicate – la care vor lua parte doi psihiatri desemnaţi de procuratură, plus specialistul de psihopupu al lui Crocker. Wilson nu s-ar mira deloc să afle că tipul are deja numărul unui doctor de nebuni în lista de contacte cu apelare rapidă.

— Extratereştri?

Expresia de pe chipul lui Crocker îl anunţă: *Ţi-a picat fisa!*

— Da. Extratereştri. Habar n-am dacă vin din spaţiu sau din vreo lume paralelă. Părerile de pe internet sunt împărţite în privinţa asta. Eu cred că din spaţiu. Mi se pare logic, din cauză că…

Se apleacă peste masă şi spune cu toată seriozitatea:

— E vorba de viteza luminii.

— Ce-i cu ea?

Nu că i-ar păsa. Wilson începe să-şi piardă interesul pentru discuţia asta stupidă. Tot ce-l interesează acum este un sandvici cu şuncă şi curcan de la fast-food-ul de lângă secţie. Şi un Marlboro pe care să-l fumeze după ce mănâncă.

— Navele spaţiale nu o pot depăşi, altminteri s-ar întoarce în timp sau s-ar dezintegra. E chestie de ştiinţă. Dar, dacă te *gândeşti bine,* domnule detectiv… *sunt în stare* să facă saltul. Numai că, odată ce ajung aici, au nevoie de trupuri. Probabil că ar muri fără ele. Acum suntem doar în faza preliminară a invaziei, dar, dacă nu se trezesc guvernele din toată lumea şi nu le vine mintea la cap, o să năvălească peste noi cu miile, cu sutele de mii, cu *milioanele.*

Cât timp a vorbit, Crocker a stat aplecat peste masă şi peste mâinile lui încătuşate. Acum se sprijină de spătarul scaunului.

— Găseşti pe internet toate astea.

— Sunt convins, Lennie. La fel cum sunt convins şi de faptul că unul dintre invadatorii ăştia este

însăşi Kamala Harris, care abia aşteaptă s-o mierlească Amtrak Joe[58] ca să pună ea mâna pe pârghiile puterii.

Wilson se ridică de pe scaun.

— Cred că mai bine ar fi să te întorci în celulă şi să te gândeşti la ce-ai făcut înainte să fii pus sub acuzare. Şi sfatul meu este să-ţi găseşti un avocat bun. Pentru că numai unul foarte bun ar putea să vândă toate aiurelile astea unui juriu la proces.

— Nu pleca încă, stai jos! spune calm Crocker. Trebuie să auzi asta.

Wilson se uită la ceas şi îşi spune că îi mai poate oferi lui Leonard Crocker încă cinci minute. Poate chiar zece.

Poate va reuşi să-şi dea seama dacă individul ăsta este cu adevărat nebun, sau pur şi simplu încearcă să-l ducă de nas. Ar trebui să reuşească, că doar e detectiv, nu?

— Acum vreo cinci sau şase ani, cineva a înţeles ce se întâmplă. Chestia asta este pe Dark Web, domnule detectiv, şi se răspândeşte de acolo pretutindeni. Cum se difuzează cerneala în apă.

— Sunt convins că aşa este, spune Wilson, dar fără să mai zâmbească. La fel cum sunt convins şi că democraţii sug sângele naţiunii, că singurul tratament pentru Covid sunt clismele cu clor, că sunt reale toate filmuleţele alea cu acte de violenţă împotriva animalelor sau cu pornografie infantilă. Ţi-ai omorât nevasta, Lennie. Ăsta-i adevărul-adevărat. Trebuie să termini cu tâmpeniile şi să te gândeşti puţin la ce-ai făcut. Ai înjunghiat-o cu un cuţit de carne şi după aceea ai stat şi te-ai uitat la ea cum moare.

— Se schimbă. Devin tot mai irascibili şi mai critici şi mai periculoşi. Nu le mai ajunge doar să fie aici, acum vor şi să ne stăpânească pe toţi. Dar mai avem totuşi o şansă, pentru că un tip care se pricepe la computere a descoperit o modalitate prin care îi putem identifica. Dacă o să supravieţuim, o să-i facem statui tipului ăstuia în toate ţările din lume.

Extratereştrii răspund doar la comenzi specifice, da? În mod automat. Fără greşeală. Doar câţiva oameni ştiu despre asta, dar informaţia se răspândeşte. La asta-i bun internetul, la răspândirea informaţiilor.

Şi a nebuniei, îşi zice Wilson.

— O să fie o cursă, îşi cască ochii Lennie. O cursă contra cronometru.

— Hei, hei! Mai spune o dată! Ți-ai omorât nevasta pentru că a devenit recalcitrantă şi a început să te critice mai mult?

Lennie zâmbeşte.

— Dă-ţi jos ochelarii de cal, domnule detectiv. Majoritatea nevestelor sunt cicălitoare şi nu le convine nimic din ce faci. Am aflat asta pe pielea mea, crede-mă. Dar la fel sunt şi bărbaţii. E mai uşor să treci cu vederea primele indicii.

Acum îşi întinde mâinile cât de mult îi permit cătuşele. Adică nu cine ştie ce.

Wilson îi spune:

— După părerea mea, Arlene a avut o mulţime de motive să fie şi critică, şi irascibilă, din moment ce era măritată cu tine.

— Ea a început cu cicăleala, zice Lennie. Şi m-a pisălogit şi m-a pisălogit şi m-a tot pisălogit. La început m-am întristat…

— Iar asta ţi-a afectat părerea bună pe care o aveai despre tine, nu?

— Asta m-a făcut să intru la bănuieli.

— Şi soţia mea mă cicăleşte, zice Wilson. Îi place să-mi spună că maşina mea este o cocină pe roţi, îşi iese din sărite dacă uit să las jos colacul de la WC. Dar nici nu mă gândesc să vâr un cuţit în ea.

— Am văzut ecranul roşu. Durează doar câteva secunde, ca să nu-l vadă şi *ei.* Dar am înţeles tot când l-am văzut.

— Ei bine, ce înţeleg eu acum este că discuţia noastră a luat sfârşit.

Wilson se întoarce spre oglinda de pe peretele din stânga şi face semnul care spune: *Opriţi înregistrarea.*

— Sunt foarte abili, continuă Lennie, aruncându-i o privire deopotrivă compătimitoare şi superioară. Ca în povestea aia care te învaţă să fierbi o broască mărind treptat focul. Îţi iau tot ce ai. Îţi iau până şi respectul faţă de tine însuţi, iar atunci când nu mai ai nimic altceva de dat…

Îşi ridică brusc mâinile atât cât îi permit cătuşele şi mimează că se strânge de gât.

— …îţi iau şi viaţa.

— Femeile, da?

— Şi femeile, şi bărbaţii. Nu e o chestie sexistă, nu te gândi la asta.

— Nu în *Exorcistul,* dar în *Invazia jefuitorilor de trupuri*[59]…

Bărbatul care şi-a ucis soţia zâmbeşte larg.

— *Exact!*

— Continuă tu să spui povestea asta, Lennie. Să vedem dacă o să-ţi meargă.

Wilson ajunge acasă la şapte fără un sfert. Sandi stă în living şi se uită la ştirile de seară. În bucătărie este pusă masa pentru o singură persoană. Are un aer nespus de stingher.

— Bună, iubito! strigă el.

— Ai mâncarea în cuptor. Cred că puiul s-a uscat deja. Ai zis că o să vii până la cinci.

— A intervenit ceva.

— La tine mereu intervine câte ceva.

Dar oare chiar i-a *spus* că o să ajungă acasă până la cinci? Wilson nu-şi aduce aminte, oricât s-ar strădui. Dar şi-l aduce aminte pe Crocker – care probabil că acum stă şi aşteaptă în centrul de detenţie al FBI-ului – zicându-i *Sunt foarte abili.*

Îşi scoate din cuptor puiul şi cartofii şi îşi ia fasolea verde din oala sub presiune de pe aragaz. Cartofii i se par destul de buni, dar puiul şi fasolea nu arată deloc apetisant.

— Ai luat hainele de la curăţătorie?

El se opreşte din tăiat pieptul de pui. Poate i-ar trebui un *fierăstrău,* nu un cuţit.

— Ce haine?

Sandi se ridică de pe canapea şi apare în pragul uşii.

— *Ale noastre.* Aseară ţi-am zis să te duci şi să le iei de la curăţătorie. Zău aşa, Frank!

— Păi…

Îi sună telefonul. Îl ia de la curea şi se uită la ecran. Ar închide dacă ar fi partenerul lui. Dar nu el este. Este căpitanul Alvarez.

— Trebuie să răspund.

— Evident că trebuie, spune ea şi se întoarce în living ca să nu piardă ultimele informaţii despre numărul de decese în urma infectării cu Coronavirus. Pe cuvântul tău de *onoare.*

Îi trece prin cap să se ducă după ea, să încerce să o liniştească, dar la telefon este şeful lui, aşa că apasă tasta de răspuns. Îl ascultă pe Alvarez, simte că-l lasă genunchii şi se trânteşte pe un scaun.

— Faci *mişto* de mine? *Cum?*

Tonul lui ridicat o aduce din nou pe Sandi în pragul uşii. Poziţia lui gârbovită – telefonul la ureche, capul lăsat în pământ, antebraţul sprijinit pe picior – o convinge să înainteze până la masă.

Wilson mai ascultă puţin, după care închide. Îşi ia farfuria şi aruncă la gunoi tot ce este pe ea.

— Nici că se putea să se termine mai bine ziua asta de tot rahatul.

— Ce s-a întâmplat?

Sandi îl apucă de braţ. Are mâna foarte uşoară, dar îl face să se simtă mult mai bine.

— Am arestat un tip care şi-a omorât nevasta. M-am dus şi eu la locul faptei – greu de descris ce era acolo. Bălţi de sânge în toată bucătăria, femeia zăcea într-una dintre ele. După aia, la secţie, a fost interogatoriul preliminar. Criminalul ăla e nebun de legat! Susţine că nevastă-sa era o extraterestră şi că făcea parte dintr-o forţă invadatoare.

— Dumnezeule mare!

— S-a sinucis, asta m-a anunţat căpitanul. Tocmai completau toate formularele alea de la închisoare. Şi tipul a luat un pix, a rupt lănţişorul ăla

de care era prins şi şi l-a împlântat în jugulară. Alvarez zice că poate a avut norocul prostului să nimerească din prima, dar sergentul de acolo spune că lui i s-a părut că tipul ştia exact unde să-l înfigă.

— Poate că avea pregătire medicală.

— Era *instalator,* Sandi.

Vorbele lui o fac să râdă, iar hohotele ei îi stârnesc şi lui Wilson râsul. Îşi lipeşte fruntea de a ei.

— Nu-i comic, spune Sandi, dar intonaţia ta a fost. *Instalator.*

Şi iar pufneşte în râs.

— Cică s-a luptat cu ei, aşa mi-a spus Alvarez. S-a luptat cu ei chiar dacă îi curgea – îi *ţâşnea* – sângele din jugulară. Când şi-a pierdut cunoştinţa, l-au dus repede la spital, numai că a fost prea târziu. Pierduse mult prea mult sânge.

— Închide tu televizorul, îl roagă Sandi. O să-ţi prăjesc nişte ouă.

— Şi nişte bacon?

— N-o să-ţi facă bine la colesterol, dar… de acord. Numai în seara asta.

În noaptea aceasta fac dragoste pentru prima oară după… vreo trei săptămâni? Nu, mai mult. Cel puţin o lună. Şi e bine. După aceea, Sandi îl întreabă:

— Mai fumezi şi acum?

Se gândeşte să o mintă. Se gândeşte la cuvintele instalatorului: *Ea a început cu cicăleala. Şi m-a pisălogit şi m-a pisălogit şi m-a tot pisălogit.* Se gândeşte la cât de frumoasă a fost seara asta. Cât de diferită de toate serile din ultimele şase sau opt luni.

Se schimbă, aşa a zis Lennie. *Devin tot mai irascibili şi mai critici şi mai periculoşi.*

Nu o minte. Îi mărturiseşte că mai fumează, dar nu la fel de mult ca înainte. Cel mult o jumătate de pachet pe zi. Şi se aşteaptă să o audă spunându-i: *Chiar şi atât te poate ucide.*

Dar ea nu-i spune asta. Spre marea lui mirare, îi cere ceva cu totul şi cu totul neaşteptat:

— Ai vreun pachet la îndemână? Dacă da, te rog să-mi dai şi mie o ţigară.

— Dar tu nu mai fumezi de…

— Trebuie să-ţi spun ceva. Şi tot amân de ceva vreme.

Dumnezeule! se sperie Wilson.

Aprinde veioza. Pe noptieră sunt cheile, portofelul, telefonul şi câteva monede. Arma de serviciu şi-a pus-o în sertar. Aşa face întotdeauna. În spatele ei este un pachet de Marlboro şi o brichetă Bic. Îi dă o ţigară lui Sandi, spunându-şi: *După atâţia ani în care n-a fumat, probabil că primul fum o să-i facă foarte rău.*

— Fumează şi tu una.

— Să ştii că n-am scrumieră aici. Când vreau să fumez, mă duc la toaleta de serviciu.

— O să punem scrumul în paharul meu cu apă.

Mai întâi îi aprinde ei ţigara, după care şi pe a lui. Şi fumează amândoi întinşi în pat, ca atunci când erau tineri şi proaspăt căsătoriţi şi îşi imaginau că vor avea doi copii şi vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Au trecut doisprezece ani, nu au niciun copil, iar Wilson simte că n-o să mai apuce bătrâneţea aia frumoasă.

— Nu vrei să-mi spui că te-ai decis să divorţezi, nu?

Glumeşte. Ba nu, nu glumeşte.

— Nu. Vreau să-ţi spun de ce am capsa pusă şi îţi fac viaţa amară de atâta timp – încă din primăvară.

— În regulă…

Ea pufăie doar din ţigară, nu trage în piept.

— Am schimbări de dispoziţie.

— Nu pricep ce vrei să spui, Sandi.

— Vreau să spun că intru la menopauză, Frank. În curând n-o să mai am ciclu.

— Eşti sigură?

Se uită urât la el, dar imediat începe să râdă.

— Mi se pare că eu ar trebui să ştiu mai bine, nu?

— Dar, iubito… n-ai decât treizeci şi nouă de ani.

— Femeilor din familia mea le vine ciclul devreme şi li se termină tot devreme. Sora mea, Pat, a intrat la premenopauză când avea doar treizeci şi şase de ani. M-au năpădit tot felul de emoţii şi am reacţionat în consecinţă. După cum prea bine ai observat şi tu.

— Dar de ce nu mi-ai zis?

— Pentru că asta ar fi însemnat s-o recunosc faţă de mine însămi, oftează ea. Am avut ultimul ciclu serios acum patru luni şi, de atunci încoace, doar câţiva stropi. Ca ăia care se mai preling în chiuvetă după ce ai închis robinetul.

Acum îi curge o lacrimă pe obraz – una singură. Aruncă în pahar ţigara fumată doar pe jumătate şi îşi acoperă ochii cu mâna.

— Mă simt *veştejită,* Frankie. Bătrână şi terminată şi nesuferită. Imposibil de iubit. Ştiu că m-am purtat urât cu tine şi îmi pare rău.

Îşi stinge şi el ţigara. Apoi pune paharul pe noptieră şi îşi ia soţia în braţe.

— Te iubesc, Sandi. Te-am iubit întotdeauna şi te voi iubi mereu.

— Îţi mulţumesc, dragul meu.

Se întinde peste el, atingându-i obrazul cu sânul. Stinge veioza. Preţ de o clipă – nu mai mult – ecranul telefonului lui Frank Wilson se face roşu.

Iar Sandi Wilson zâmbeşte în întuneric.

EXPERTUL ÎN TURBULENŢE

1

Când a sunat telefonul, Craig Dixon stătea în livingul apartamentului micuţ al unui hotel Four Seasons, savura mâncarea de fiţe comandată prin room-service şi se uita la un film difuzat pe canalul cu plată al televizorului. Calmă doar cu o secundă înainte, inima lui şi-a pierdut acum echilibrul şi şi-a înteţit bătăile. Dixon nu avea soţie, nu prinsese rădăcini nicăieri şi un singur om ştia că se afla aici, în hotelul ăsta de lux, situat vizavi de parcul din centrul oraşului Boston. În primul moment, s-a gândit să nu răspundă, dar bărbatul pe care îl considera coordonatorul lui ar fi sunat din nou şi ar fi tot sunat până când i-ar fi răspuns. Dacă refuza să o facă, ar fi avut de suportat anumite consecinţe.

Nu sunt în iad, şi-a spus el, că e prea frumos aici, dar mi-e clar că am ajuns în purgatoriu. Şi nici n-am vreo şansă de a ieşi la pensie mai curând.

A oprit sonorul televizorului şi a luat telefonul. Nu a spus nici „bună”, nici „salut”, nici nimic de genul ăsta. A spus doar:

— Nu-i corect. Abia acum două zile m-am întors din Seattle. Încă încerc să-mi revin.

— Ştiu şi îmi cer mii de scuze, dar a apărut problema asta şi doar tu eşti disponibil.

Scuze s-a auzit *sscusse.*

Coordonatorul avea vocea aia mângâietoare, vocea aia hipnotizantă a unui disc-jockey de la radio, în care se strecura din când în când câte un sâsâit uşor. Dixon nu-l întâlnise niciodată, dar şi-l imagina ca pe un tip înalt şi zvelt, cu ochi albaştri şi un chip fără vârstă şi fără riduri. Probabil că în realitate era gras, chel şi negricios; însă Dixon credea că imaginea pe care şi-o crease în minte nu se va schimba, pentru că nu se aştepta să-l vadă vreodată în persoană. De-a lungul anilor, avusese ocazia să cunoască mai mulţi experţi în turbulenţe

de la firmă – dacă era *într-adevăr* o firmă – şi niciunul nu-l cunoscuse pe omul ăsta. Evident că toţi experţii care lucrau pentru el aveau riduri; chiar şi cei de douăzeci sau treizeci de ani arătau ca trecuţi de cincizeci. Însă nu din cauza serviciului, care presupunea uneori un program prelungit, însă munca nu era deloc solicitantă. Erau în stare *să-şi facă* treaba tocmai datorită acestui aspect al lor.

— Spune! i-a cerut Dixon.

— Allied Airlines, cursa 19. De la Boston la Sarasota, fără escală. Decolează diseară la 8:10. Ai timp să ajungi.

— Dar chiar nu mai ai pe *nimeni* altcineva? l-a întrebat Dixon, dându-şi seama că a început să se vaite. Sunt obosit, măi, omule. *Epuizat.* Cursa aia de la Seattle a fost foarte nasoală.

— Locul obişnuit, a mai spus Coordonatorul, pronunţând *obisssnuit.*

Şi a închis.

Dixon s-a uitat lung la peştele-spadă la grătar, de care nu mai avea nicio poftă. S-a uitat lung la ecranul televizorului, unde se difuza un serial cu Kate Winslet în rolul principal – serial al cărui ultim episod nu va mai apuca să-l vadă, cel puţin nu în Boston. S-a gândit – şi nu pentru prima oară! – să-şi ia catrafusele, să închirieze o maşină şi să pornească spre nord, mai întâi în New Hampshire, după aia în Maine şi apoi să treacă graniţa şi să ajungă în Canada. Dar l-ar prinde oriunde s-ar duce. Este convins de asta. A auzit şi el zvonurile despre ce au păţit experţii care au fugit, iar zvonurile făceau referire la electrocutări, eviscerări, ba chiar şi la cazuri în care dezertorii au fost fierţi de vii. Evident că Dixon nu credea asemenea zvonuri… deşi… ceva-ceva parcă tot ar fi crezut.

A început să-şi strângă lucrurile. Nu că ar fi avut prea multe. Experţii în turbulenţe nu călătoreau cu multe bagaje.

2

Biletul îl aştepta la ghişeu. Întotdeauna locul lui era la clasa a doua, chiar în spatele aripii din dreapta, la mijloc. Cum de se întâmpla întotdeauna să fie disponibil tocmai locul ăla era un alt mister – exact ca identitatea coordonatorului sau locul de unde îl suna sau ce fel de organizaţie era cea pentru care lucra. La fel ca biletul, şi locul acela îl aştepta mereu.

Dixon şi-a pus geanta pe raftul de deasupra şi s-a uitat la persoanele alături de care urma să călătorească în seara aceasta: un bărbat cu înfăţişare de om de afaceri, ochi roşii şi respiraţie duhnind a gin – pe locul dinspre culoar; o cucoană de vârstă mijlocie, care arăta ca o bibliotecară – lângă geam. Când Dixon s-a strecurat pe lângă el, murmurând nişte scuze, omul de afaceri a mârâit ceva neinteligibil. Individul citea o carte broşată, cu un titlu fermecător: *Nu-i permite şefului să ţi-o tragă.* Femeia care semăna cu o bibliotecară se uita pe geam la diferitele echipamente cărate într-o parte şi cealaltă cu nişte cărucioare, de parcă nu mai văzuse în viaţa ei ceva mai fascinant. În poală avea un ghem, două andrele şi ceva ce lui Dixon i se părea a fi un pulover în fază incipientă.

Ea a întors capul, Ea zâmbit şi i-a întins mâna.

— Bună! Sunt Mary Worth. La fel cum o cheamă pe fata aia din benzile desenate[60].

Dixon nu ştia nicio fată din benzi desenate pe care să o cheme Mary Worth, dar i-a strâns politicos mâna.

— Craig Dixon. Îmi pare bine!

Omul de afaceri a mai mârâit o dată şi a întors pagina din carte.

— Abia aştept să decolăm, a spus Mary Worth. De doisprezece ani n-am mai avut o vacanţă adevărată. Am închiriat cu nişte amicuţe o căsuţă pe Siesta Key[61].

— „Amicuţe”! a mârâit din nou omul de afaceri. Probabil că era setat din fabrică să mârâie tot timpul.

— Da! s-a luminat la faţă Mary Worth. O să locuim trei săptămâni acolo. Nu ne-am întâlnit faţă în faţă până acum, dar suntem prietene adevărate. Şi toate suntem văduve. Ne-am cunoscut pe o cameră de chat de pe internet. Minunată invenţie mai e şi internetul ăsta! Nu exista aşa ceva când eram eu tânără.

— La fel cred şi pedofilii, a comentat omul de afaceri şi a întors încă o pagină.

Zâmbetul doamnei Worth a şovăit puţin, după care s-a reaprins, şi mai strălucitor decât înainte.

— Sunt încântată să vă cunosc, domnule Dixon. Călătoriţi de plăcere, sau în interes de serviciu?

— În interes de serviciu, a răspuns el.

S-a auzit un clinchet în difuzoare. Şi apoi:

— Bună seara, doamnelor şi domnilor! Va vorbeşte comandantul Stuart. Veţi observa acum că ne îndepărtăm de poarta de îmbarcare şi începem să rulăm spre Pista 3, unde vom aştepta să decoleze cele două avioane aflate înaintea noastră. Estimăm că zborul până la aeroportul internaţional Sarasota Bradenton va dura două ore şi patruzeci de minute, ceea ce înseamnă că veţi ajunge pe tărâmul palmierilor şi al plajelor aurii înainte de ora unsprezece. Acum vă rugăm să vă puneţi centurile, să ridicaţi măsuţele rabatabile, în caz că le-aţi coborât…

— De parcă am şi avut ce să punem *pe* ele, a mârâit omul de afaceri.

— …şi să vă puneţi la loc sigur toate obiectele personale pe care le-aţi folosit. Va mulţumim pentru că aţi preferat să călătoriţi cu compania aeriană Allied. Ştim bine că aţi avut multe alte opţiuni.

— Mănânci rahat! a mârâit omul de afaceri.

— N-aveţi dumneavoastră treabă cu ce mănâncă el, vedeţi-vă de cartea aia! i-a spus Dixon.

Iar omul de afaceri a holbat ochii la el.

Lui Dixon deja îi bubuia inima în piept, deja avea senzaţia aia oribilă de nod în stomac, deja i se uscase gâtul. Pentru că ştia ce va urma. Degeaba îşi tot repeta că totul va fi bine, pentru că aşa era

mereu. Nu-l ajuta cu nimic. Pur şi simplu îl îngrozea abisul care se va deschide curând sub el.

Cursa Allied 19 a decolat la 8:13 p.m., cu o întârziere de doar trei minute faţă de ora anunţată.

3

Pe undeva, pe deasupra statului Maryland, pe culoarul dintre scaune a apărut o stewardesă cu un cărucior cu băuturi şi gustări. Omul de afaceri a lăsat cartea din mână şi a început să se foiască de nerăbdare. Când tânăra a ajuns în sfârşit în dreptul lui, şi-a luat o cutie de Schweppes, două sticluţe de gin şi o pungă de chipsuri. A vrut să plătească mai întâi cu cardul Mastercard, numai că acesta nu a fost acceptat de sistemul POS. Apoi i-a întins stewardesei cardul Express, uitându-se urât la ea, de parcă fata ar fi fost de vină că nu i se acceptase celălalt card. Dixon s-a întrebat dacă nu cumva Mastercardul era aproape gol, iar domnul Om-de-afaceri îl folosea pe celălalt doar pentru urgenţe. Posibil să fi fost aşa. Pentru că era foarte urât tuns şi părea cam jerpelit. Evident că pe Dixon nu-l interesau toate astea, dar măcar avea la ce să se gândească şi să uite – fie şi pentru o clipă – de groaza care-l măcina în permanenţă. Să nu se mai gândească la ce îl aştepta. Zburau acum la o altitudine de peste zece mii de metri, adică foarte, foarte sus.

Mary Worth a cerut o sticluţă cu vin, pe care şi l-a turnat cu grijă în păhărelul din plastic.

— Dumneavoastră nu vă luaţi nimic, domnule Dixon?

— Nu. Nu mănânc şi nici nu beau în avion.

Domnul Om-de-afaceri a mârâit ceva. Îşi terminase deja primul pahar de gin cu apă tonică şi şi-l turna acum pe al doilea.

— Vă e frică să călătoriţi cu avionul, nu-i aşa? l-a întrebat Mary Worth pe un ton compătimitor.

— Da.

N-avea niciun motiv să nu recunoască.

— Din păcate.
— Nu trebuie, a intervenit domnul Om-de-afaceri.
Probabil că îl revigorase băutura, pentru că acum rostea clar cuvintele, nu le mai bălmăjea printre mârâieli.
— E cea mai sigură metodă de a călători inventată vreodată. De un car de ani nu s-a mai prăbuşit vreun avion de pasageri. Cel puţin, nu la noi în ţară.
— Mie îmi place să călătoresc cu avionul, a spus Mary Worth.
Băuse deja jumătate din sticluţa de vin şi se îmbujorase puţin. Iar ochii îi scânteiau.
— De cinci ani nu m-am mai urcat într-un avion, de când a murit soţul meu. Dar obişnuiam să zburăm împreună de trei sau patru ori pe an. Mă simt mai aproape de Dumnezeu aici, sus.
Exact atunci s-a auzit un plânset de bebeluş.
— Nu vreau să ajung în rai, dacă e la fel de aglomerat şi de zgomotos ca avionul ăsta, a comentat domnul Om-de-afaceri, măsurând din priviri mulţimea de pasageri din Boeing-ul 737.
— Se spune că este de cincizeci de ori mai sigur să zbori cu avionul decât să călătoreşti cu maşina, a spus Mary Worth. Poate şi mai mult de atât. Poate chiar de o sută de ori.
— Mai degrabă de cinci sute, a zis domnul Funcţionar. Şi s-a aplecat peste Dixon, întinzând mâna spre Mary Worth. Se părea că ginul îşi înfăptuise magia şi îl transformase dintr-un tip morocănos şi acru într-unul amabil şi deschis.
— Frank Freeman.
Femeia i-a zâmbit şi i-a strâns mâna. Craig Dixon stătea ţeapăn între ei şi se simţea deprimat. Dar a dat mâna cu Freeman când acesta i-a întins-o şi lui.
— Uau! a exclamat Freeman şi – culmea-culmilor! – a început să râdă. Chiar că *eşti* speriat. Da' ştii cum se zice: mâini reci, inimă caldă.
Şi a dat pe gât restul de gin.

Cardurile bancare ale lui Dixon nu au fost respinse niciodată. Locuia în hoteluri de lux şi îşi comanda cele mai bune feluri de mâncare. Uneori îşi petrecea câte o noapte în compania unei femei frumoase, pe care o plătea în plus ca să apeleze la nişte procedee mai bizare care, dacă te luai după anumite site-uri de pe internet (pe care Mary Worth probabil că nu intra), nu erau deloc prea neobişnuite. Avea prieteni printre ceilalţi experţi în turbulenţe. Formau o echipă sudată, nu doar prin prisma muncii lor, ci şi a fricii care-i însoţea în permanenţă. Salariul era foarte bun – excelent, chiar. Mai aveau şi tot felul de avantaje suplimentare… însă, în astfel de momente, nimic din toate astea nu mai conta, în astfel de momente, nu mai exista decât frica.

Va fi bine. *Întotdeauna* era bine.

Dar gândul acesta nu-i mai era de niciun folos acum, în timp ce aştepta să se declanşeze nebunia. Şi, evident, asta îl făcea să fie atât de bun în meseria lui.

Peste zece mii de metri altitudine. Cât de departe era pământul!

4

Turbulenţele de aer limpede[62].

Dixon le cunoştea bine, însă nu se simţea niciodată pregătit pentru ele. Acum s-au produs în timp ce cursa 19 Allied zbura pe deasupra statului Carolina de Sud. O pasageră tocmai ce se îndrepta spre toaleta de la spatele avionului. Un tânăr în blugi şi cu bărbuţă nerasă – aşa cum cerea moda – stătea aplecat şi discuta ceva cu o femeie aşezată pe locul dinspre culoar, pe partea stângă. Râdeau amândoi. Mary Worth moţăia cu capul sprijinit de geam. Frank Freeman mai avea o jumătate din a treia sticluţă de gin şi a doua pungă de chipsuri.

Avionul s-a înclinat brusc spre stânga. Pocnea şi bufnea şi scârţâia din toate încheieturile. Femeia care voia să ajungă la toaletă a fost proiectată peste

ultimul rând de scaune din partea stângă. Tânărul nebărbierit a fost săltat până la compartimentul pentru bagaje de deasupra, dar în ultima clipă a reuşit să ridice o mână ca să amortizeze lovitura. Câţiva pasageri care îşi desfăcuseră centurile de siguranţă s-au ridicat de pe scaune şi au început să plutească, exact ca într-un număr de levitaţie de la circ. Toată lumea urla.

Avionul a coborât apoi vertiginos, ca o piatră aruncată în fântână; după care s-a ridicat din nou, înclinându-se acum în cealaltă parte. Freeman tocmai îşi dusese paharul la gură aşa că şi l-a vărsat pe el.

— Ce dracu'! a răcnit el.

Dixon a închis ochii şi şi-a aşteptat moartea. Ştia prea bine că nu va muri dacă îşi face treaba, că doar ăsta era motivul pentru care se afla aici. Dar mereu era la fel. Mereu se aştepta să moară.

S-a auzit sunetul difuzoarelor.

— Vă vorbeşte comandantul.

Tonul lui Stuart era de un calm imperturbabil.

— Se pare că am intrat într-o zonă de turbulenţe. Aşa că am…

Avionul a ţâşnit din nou în sus, cu o viteză înspăimântătoare – şaizeci de tone de metal răsucindu-se prin văzduh ca o bucată de hârtie arsă în sobă. După care a coborât iarăşi, în alte bufnete şi pocnete şi scrâşnete. Alte urlete şi zbierete de spaimă. Femeia care voise să ajungă la toaletă s-a ridicat, s-a împleticit, a dat disperată din mâini şi s-a prăbuşit peste locurile de pe partea dreaptă. Domnul Bărbuţă-Nerasă stătea ghemuit pe culoarul din mijloc, ţinându-se cât putea el de bine de braţele scaunelor din ambele părţi. S-au deschis două sau trei dintre compartimentele de deasupra şi din ele sau rostogolit peste capetele pasagerilor tot felul de genţi.

— Ce dracu'! a răcnit din nou Freeman.

— Aşa că am aprins semnalul care vă cere să vă puneţi centurile de siguranţă, a reluat pilotul. Ne

cerem scuze pentru acest inconvenient, oameni buni. Vom reintra într-o zonă fără turbulenţe…

Avionul a început să se ridice şi să coboare – iar şi iar şi iar – şi se zguduia, parcă ar fi fost cuprins de convulsii, parcă ar fi fost o pietricică aruncată pieziş cu suprafaţa apei.

— …în câteva minute, aşa că ţineţi-vă bine.

Şi din nou a luat-o în jos avionul, şi din nou a luat-o în sus. Bagajele de mână de sub scaune s-au ridicat şi au căzut şi s-au rostogolit. Craig Dixon ţinea ochii strâns închişi. Inima i se zbătea atât de tare în piept, că nu-i mai putea deosebi bătăile între ele. Gura i se umpluse de gustul acru al adrenalinei. A simţit cum o altă mână îl strânge de degete şi a deschis ochii. Mary Worth se uita la el. Chipul îi era alb ca varul. Ochii bulbucaţi parcă voiau să-i cadă din orbite.

— O să murim, domnule Dixon?

Da, i-a răspuns el în gând. *De data asta chiar ca o să murim.*

Şi cu glas tare:

— Nu. Suntem în sigu…

Avionul parcă s-a izbit de un zid de cărămidă, împingându-i înainte sub presiunea centurilor de siguranţă. Imediat după asta s-a înclinat spre stânga: treizeci de grade, patruzeci, cincizeci. S-a îndreptat chiar atunci când Dixon era convins că o să se dea peste cap. Oamenii urlau. Bebeluşul plângea. Un bărbat striga:

— E totul în regulă, Julie, e normal, e în regulă!

Dixon a închis din nou ochii şi a lăsat groaza să pună stăpânire pe el. Oribilă senzaţie, dar era singura metodă. Şi-a imaginat cum se înclină din nou avionul, dar acum nu se mai redresează, ci se rostogoleşte complet. A văzut cum avionul uriaş îşi pierde locul în misterul acela termodinamic care-l ţinuse până atunci la înălţime. A văzut cum i se ridică botul foarte repede, apoi ezită, încetineşte, după care o ia în jos ca o maşinuţă de montagnes russes gata să sară de pe şine. A văzut cum avionul îşi începe ultimul picaj, a văzut cum se lipesc de

tavan pasagerii care nu avuseseră centurile puse, a văzut cum măştile galbene de oxigen dansează o tarantelă frenetică deasupra scaunelor. A văzut cum bebeluşul îşi ia zborul, dispare la clasa întâi, dar încă i se aud plânsetele. A văzut cum avionul se prăbuşeşte, cum din botul lui şi din clasa întâi nu mai rămâne decât un mănunchi imens de fiare în flăcări. A văzut cum focul se întinde spre cabina de clasa a doua şi cum ţâşnesc din el cabluri şi bucăţi de plastic şi membre sfârtecate. Şi a văzut cum explodează restul avionului, tocmai când el trage în piept ultima gură de aer din viaţa lui, iar aerul acesta îi aprinde plămânii de parcă ar fi făcuţi din hârtie.

Şi a văzut toate astea în doar câteva secunde – poate treizeci, cel mult patruzeci. Iar totul a părut incredibil de real. Apoi, după încă un salt ciudat, avionul s-a redresat, iar Dixon a deschis ochii. Mary Worth se holba în continuare la el. Şi plângea.

— Am crezut că o să murim, a murmurat ea. Am *ştiut* că o să murim. Am *văzut* cum murim.

Şi eu, şi-a spus Dixon.

— Prostii!

Chiar dacă tonul îi era jovial, Freeman arăta ca o stafie şi îţi dădea impresia că o să leşine de spaimă în secunda imediat următoare.

— Avioanele astea sunt foarte bine făcute şi rezistente, ar putea să zboare şi printr-un uragan. Sunt…

Însă dizertaţia i-a fost întreruptă de un râgâit umed. Freeman a smuls o pungă igienică din buzunarul de pe spătarul scaunului din faţă, a deschis-o şi şi-a vârât gura în ea. Zgomotele care au urmat i-au sugerat lui Dixon o râşniţă de cafea mică, dar foarte eficientă. Freeman s-a oprit câteva secunde, după care a luat-o de la început. Din nou sunetul difuzoarelor.

— Scuze, oameni buni, le-a spus comandantul Stuart, vorbind şi acum pe un ton de un calm absolut. Din când în când se mai întâmplă să nimerim peste astfel de fenomene meteo pe care noi

le numim „turbulenţe”. Vestea bună este că am anunţat la bază şi toate celelalte curse vor fi în aşa fel direcţionate încât să ocolească zona aceea cu probleme. Vestea şi mai bună este că vom ateriza în patruzeci de minute şi că vă garantez eu că veţi avea parte de un zbor lin până la destinaţie.

Mary Worth a râs. Însă nu părea deloc amuzată.

— La fel a zis şi data trecută.

Frank Freeman împăturea gura pungii în care vomitase. Ştia cum să o facă, deci mai trecuse şi înainte prin asta.

— Să nu credeţi că de frică am dat la eu la boboci. Nu. Nici vorbă. Am rău de mişcare, atâta tot. Mă apucă greaţa şi când stau pe bancheta din spate a maşinii.

— O să mă întorc cu trenul la Boston, a spus Mary Worth. Nu mai vreau *aşa ceva.* Mulţumesc frumos, dar mi-a ajuns.

Dixon se uita la stewardesele care se asigurau mai întâi că erau în regulă pasagerii care nu avuseseră puse centurile de siguranţă, după care îndepărtau bagajele răsturnate pe culoarul dintre scaune. Acum toţi vorbeau fără şir şi scoteau hohote speriate de râs. Dixon s-a uitat la ei şi i-a ascultat. Inima lui a reînceput să bată normal. Era epuizat. Mereu se simţea epuizat după ce salva de la prăbuşire un avion plin cu pasageri.

Restul zborului a fost o simplă rutină, exact aşa cum le promisese comandantul.

5

Mary Worth s-a grăbit să-şi ia bagajele, care urmau să sosească pe banda rulantă nr. 2 de la parterul aeroportului. Neavând decât o singură valiză mică, Dixon s-a oprit să bea ceva la Dewar’s Clubhouse, lângă terminal. L-a invitat pe domnul Om-de-afaceri să i se alăture, dar Freeman a clătinat din cap:

— Mi-am borât şi maţele din mine pe undeva pe deasupra graniţei dintre Carolina de Sud şi Georgia.

Cred că am să te refuz, că vreau să-mi revin. Baftă la afacerea pe care o ai în Sarasota, domnule Dixon!

Dixon, care-şi rezolvase deja afacerea deasupra aceleiaşi graniţe dintre Carolina de Sud şi Georgia, a dat din cap şi i-a mulţumit. Tocmai ce îşi termina paharul de whisky cu apă minerală, când a primit un SMS. Era din partea coordonatorului său şi conţinea un singur cuvânt: **Felicitări!**

A coborât cu scara rulantă. La baza ei era un bărbat în costum negru şi cu şapcă de şofer, care ţinea în mână o hârtie cu numele lui.

— Eu sunt, a zis Dixon. Unde am rezervarea?

— La Ritz-Carlton, i-a răspuns şoferul. E foarte frumos acolo.

Fireşte că era, plus că-l aştepta un apartament luxos, probabil cu vedere la golf. În garajul hotelului îl va aştepta o maşină închiriată, în caz că va dori să se ducă la vreo plajă din apropiere sau să viziteze obiectivele turistice din zonă. În cameră va găsi un plic în care va fi o listă cu diferite agenţii de escorte, la care însă nu avea de gând să apeleze în această seară. Nu-şi dorea decât să doarmă.

Când a ieşit cu şoferul pe trotuar, a văzut-o pe Mary Worth. Era singură şi părea puţin cam abătută. Pe asfalt, în dreapta şi în stânga ei, era câte o valiză (amândouă din stofă ecosez şi, evident, în culori asortate). Era cu telefonul în mână.

— Doamnă Worth! a strigat-o Dixon.

Ea a ridicat ochii şi i-a zâmbit.

— Bună, domnule Dixon! Ei, uite că am supravieţuit, nu-i aşa?

— Da. Trebuia să vă aştepte cineva? Vreuna dintre amicuţele dumneavoastră?

— Da, ar fi trebuit să vină doamna Yeager… Claudette… dar nu-i porneşte maşina. Tocmai voiam să-mi chem un Uber.

Dixon şi-a amintit ce spusese femeia atunci când s-au domolit turbulenţele – la finalul celor patruzeci de secunde lungi cât patru ore. „Am *ştiut* că o să murim. Am *văzut* cum murim.”

— Nu este nevoie. Vă ducem noi la Siesta Key.

Şi i-a arătat limuzina de lângă bordură, după care s-a întors spre şofer.

— Putem s-o ducem pe doamna, da?

— Desigur, domnule.

Mary Worth a ezitat.

— Sunteţi sigur? E foarte târziu.

— Este plăcerea mea, i-a răspuns Dixon. Să mergem!

6

— Vaai, ce frumos e! a exclamat Mary Worth, aşezându-se pe scaunul confortabil din piele şi întinzându-şi picioarele. Nu ştiu cu ce vă ocupaţi, domnule Dixon, dar îmi dau seama că vă aduce mulţi bani.

— Spuneţi-mi Craig, bine? Hai să ne tutuim! Tu eşti Mary, eu sunt Craig. Ar trebui să ne spunem pe numele mic şi să ne tutuim, pentru că vreau să discut ceva cu tine.

A apăsat un buton şi s-a ridicat paravanul de sticlă care-i separa de şofer.

Mary Worth a părut cam speriată de gestul acesta şi a făcut ochii mari la Dixon.

— Doar n-ai de gând să… să te dai la mine, nu?

El a zâmbit.

— Nu, nici vorbă. Eşti în siguranţă aici. Ai zis că vrei să te întorci cu trenul. Ai vorbit serios?

— Categoric. Ţii minte că am spus şi că zborul cu avionul mă face să mă simt mai aproape de Dumnezeu?

— Da.

— Ei, uite că nu m-am simţit deloc aproape de El atunci când eram învârtiţi ca o salată la o înălţime de zece sau doisprezece kilometri. Deloc, deloc. Doar de moarte m-am simţit aproape în secundele alea.

— Crezi că ai să mai călătoreşti *vreodată* cu avionul?

Femeia s-a gândit bine la întrebarea lui. Stătea cu ochii pe geam şi se uita la palmierii şi la

reprezentanţele auto şi la fast-food-urile de pe marginea şoselei Tamiami Trail.

— Presupun că da. Să zicem că am vreo rudă pe moarte şi trebuie să ajung repede la ea. Numai că nu ştiu care ar putea fi ruda aceea, pentru că nu prea am rude. N-am avut copii, mi-au murit ambii părinţi şi nu mai am decât câţiva veri cu care nici măcar prin e-mailuri nu prea comunic, darămite să mă duc să-i văd.

Din ce în ce mai bine, şi-a spus Dixon.

— Dar ţi-ar fi teamă.

— Da, i-a răspuns ea, făcând ochii mari. Chiar am fost sigură că o să murim. Ori în aer, dacă acolo se făcea bucăţi avionul; ori la sol, dacă ne prăbuşeam. Şi n-ar mai fi rămas din noi decât nişte bucăţele carbonizate.

— Permite-mi să-ţi prezint o ipoteză, a spus Dixon. Încearcă să nu râzi şi gândeşte-te serios la ea.

— Bineee…

— Să zicem că ar exista o organizaţie a cărei misiune este să protejeze zborurile cu avionul.

— Păi, chiar există, a zâmbit Mary Worth. Parcă Administraţia Federală a Aviaţiei se cheamă.

— Dă-i încolo pe ăia! Hai să spunem că ar exista o organizaţie în stare să anticipeze care avioane ar da peste turbulenţe neaşteptate şi severe în timpul zborului.

Zâmbind şi mai larg, Mary Worth a bătut uşor din palme. Dixon reuşise să-i capteze atenţia.

— Cu siguranţă că organizaţia asta ar angaja doar prezicători! Adică oameni care…

— Care văd ce se întâmplă în viitor, a spus Dixon. Posibil. Verosimil, chiar. Cum altfel să fi obţinut coordonatorul toate informaţiile?

— Dar haide să mai zicem şi că talentul lor de a vedea viitorul se limitează doar la asta.

— De ce? De ce n-ar fi în stare să prezică şi cine ar câştiga alegerile… sau scorurile de la fotbal… sau numele calului care va câştiga Derby-ul Kentucky…

— Nu ştiu, a răspuns Dixon.

Deşi… poate că puteau. Poate că aceşti profeţi ipotetici angajaţi de coordonator puteau să prezică tot felul de lucruri. Însă lui nu-i păsa.

— Haide să mergem puţin mai departe. Haide să presupunem că domnul Freeman s-a înşelat şi că turbulenţele de genul acelora cu care ne-am confruntat noi în seara asta sunt mult mai serioase decât ar crede sau ar fi dispus cineva să creadă – şi mă refer inclusiv la companiile aeriene. Să zicem că se poate supravieţui acestui tip de turbulenţe doar dacă în fiecare avion care ar avea de trecut printr-o asemenea situaţie ar exista cel puţin o persoană cu abilităţi speciale, dar şi realmente îngrozită de tot ce se întâmplă.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Şi să mai zicem că, în avionul din această seară, eu am fost respectiva persoană.

Mary Worth a izbucnit în hohote vesele de râs, dar s-a oprit când a văzut că el nu râde.

— Dar, Craig, atunci cum rămâne cu avioanele care ajung în mijlocul uraganelor? Parcă domnul Freeman a zis ceva despre ele înainte să vomite. Avioanele *acelea* reuşesc să scape din situaţii probabil mai grave decât cea prin care am trecut noi astăzi.

— Cei care le pilotează ştiu la ce să se aştepte, i-a răspuns Dixon. Au o pregătire psihologică. La fel se întâmplă şi în cazul multor curse de pasageri. Înainte de decolare, comandantul face anunţul ăsta: „Scuze, oameni buni, dar ne aşteaptă un zbor puţin mai agitat în seara asta, aşa că vă rog să nu vă desfaceţi centurile de siguranţă."

— Înţeleg, a spus femeia. Pasagerii care sunt pregătiţi din punct de vedere psihologic ar putea apela la… cred că se zice „forţă telepatică", sau – mai bine – „forţă colectivă telepatică" prin care să poată ţine avionul în aer. Doar în caz de turbulenţe *neaşteptate* ar fi nevoie de prezenţa unei persoane deja pregătite pentru asta. Un pasager îngrozit şi… hmm… nu ştiu cum s-ar numi un asemenea om.

— Expert în turbulenţe, a spus încet Dixon. Aşa li s-ar zice. Aşa mi s-ar zice.
— Glumeşti!
— Deloc. Şi sunt convins că acum îţi spui că te afli într-o maşină alături de un bărbat cu severe tulburări psihice şi abia aştepţi să cobori. Dar îţi spun adevărul. *Asta* este meseria mea. Sunt bine plătit…
— De către cine?
— Nu ştiu. Mă sună cineva. Un bărbat. Noi, adică eu şi ceilalţi experţi în turbulenţe – suntem câteva zeci –, îi spunem „Coordonatorul”. Câteodată trec mai multe săptămâni fără să primim vreun telefon de la el. Odată au trecut chiar două luni. Acum au trecut doar două zile. Am venit la Boston de la Seattle şi, deasupra Munţilor Stâncoşi…
Şi-a şters buzele de salivă, nedorind să-şi amintească. Dar tot şi-a amintit.
— Să spunem că a fost foarte rău. Câţiva pasageri şi-au rupt mâinile.
Limuzina a făcut un viraj. Dixon s-a uitat pe geam şi a văzut un indicator rutier pe care scria SIESTA KEY, 3 KM.
— Dacă spui adevărul, a zis Mary Worth, atunci de ce o faci, pentru numele lui Dumnezeu?
— Pentru că leafa este bună. Am parte de multe avantaje. Îmi place să călătoresc… mă rog, îmi plăcea. După vreo zece ani, toate locurile ajung să semene între ele. Dar, mai ales…
S-a aplecat şi a luat-o de mână. Credea că femeia o să se smulgă, o să se ferească de atingerea lui. Însă nu a făcut-o.
— …pentru că salvez vieţi. În seara asta au fost în avion peste o sută cincizeci de oameni. Numai că ştii ce cuvânt folosesc companiile aeriene? Le zic *suflete,* nu „oameni”. Şi aşa este corect să le spună. În seara asta am salvat peste o sută cincizeci de suflete. Mii de suflete am salvat de când am început să practic meseria asta.
S-a întrerupt, a clătinat din cap şi s-a corectat:

— Ba nu – zeci de mii.

— Dar eşti speriat de fiecare dată. Te-am văzut cum erai, Craig. Speriat de moarte. La fel eram şi eu. Spre deosebire de domnul Freeman, care a vomitat pentru că avea rău de altitudine.

— Freeman n-ar fi în stare să facă ce fac eu, a spus Dixon. Nu poţi s-o faci dacă nu eşti convins că ai să mori de fiecare dată când încep turbulenţele. Eşti convins, chiar dacă ştii bine că tu eşti cel care o să împiedice asta.

Din interfon s-a auzit vocea domoală a şoferului.

— Ajungem în cinci minute, domnule Dixon.

— Da, trebuie să recunosc că a fost o discuţie absolut fascinantă, a spus Mary Worth. Îmi permiţi să te întreb cum de ai ajuns să-ţi găseşti slujba asta?

— Am fost recrutat, a răspuns Dixon. La fel cum te recrutez şi eu acum.

Femeia doar a zâmbit, nu a mai râs.

— În regulă, intru în joc. Să zicem că mă recrutezi, da? Ce-ţi iese ţie la afacerea asta? O primă?

— Da, i-a răspuns Dixon.

Pentru că i s-ar fi redus cu doi ani perioada de lucru, asta era prima. Ar fi fost cu doi ani mai aproape de ieşirea la pensie. Nu minţise atunci când vorbise despre motivele lui altruiste – îşi dorea să poată salva vieţi, să poată salva *suflete* –, însă nu minţise nici când spusese că îl epuizau toate călătoriile astea. La fel cum îl seca de vlagă şi salvarea sufletelor, pentru că preţul pe care-l plătea pentru asta erau acele câteva secunde nesfârşite de teroare absolută din aer.

Oare să-i spună că, odată ce accepţi, nu mai poţi da înapoi? Să-i spună că totul seamănă cu un pact încheiat cu diavolul? Ar trebui. Dar nu o s-o facă.

Au intrat pe aleea circulară din faţa unui bloc de locuinţe de pe faleză. Acolo îi aşteptau două doamne – fără doar şi poate, amicuţele lui Mary Worth.

— Vrei să-mi dai numărul tău de telefon? a întrebat-o Dixon.

— De ce? Ca să mă suni tu? Sau ca să-l dai şefului tău? *Coordonatorului* tău?

— A doua variantă, a zis Dixon.

Femeia a căzut pe gânduri. Doamnele mai că ţopăiau de emoţie. Mary Worth şi-a deschis poşeta şi a scos o carte de vizită. I-a întins-o lui Dixon.

— Ăsta-i numărul meu de mobil. Poţi să mă suni şi la Biblioteca Publică din Boston.

Dixon a început să râdă.

— *Ştiam* eu că eşti bibliotecară.

— Toată lumea îşi dă seama de asta când mă vede, a zis ea. E o slujbă cam plictisitoare, dar măcar am o leafă.

A deschis portiera. Când au văzut-o, amicele au început să chiraie de parcă ea ar fi fost o vedetă rock, iar ele, nişte fane înfocate.

— Există meserii mai palpitante, a spus Dixon.

Mary Worth s-a uitat la el. Acum era foarte serioasă, îi dispăruse zâmbetul de mai devreme.

— Este o mare diferenţă între ceva care ţi se pare palpitant vreme de câteva secunde şi teama de moarte, Craig. O ştim amândoi.

Nu o putea contrazice în privinţa asta, dar bine măcar că nu-i spusese de la obraz că nu o interesează propunerea lui. S-a dat jos din maşină şi l-a ajutat pe şofer să-i scoată valizele din portbagaj. Mary Worth s-a dus şi le-a îmbrăţişat pe cele două văduve cunoscute pe o cameră de chat de pe internet.

7

În seara când i-a sunat telefonul, Mary era din nou acasă, în Boston, şi aproape îl uitase pe Craig Dixon. A răspuns şi a auzit vocea uşor peltică a unui bărbat. Au stat de vorbă destul de mult timp.

În ziua următoare, Mary Worth s-a îmbarcat în cursa 694 Jetaway, care zbura fără escală de la Boston la Dallas. Avea loc la clasa a doua, chiar în spatele aripii din dreapta. La mijloc. Când a venit stewardesa cu gustările, nu şi-a luat nimic de

mâncare sau de băut. Turbulenţele au început să se producă deasupra statului Oklahoma.

LAURIE

1

Sora lui Lloyd Sunderland a făcut drumul de la Boca Raton la Rattlesnake Key ca să-şi viziteze fratele. Trecuseră şase luni de când acesta o pierduse pe cea care îi fusese soţie vreme de patruzeci de ani. I-a dus un căţeluş de culoare gri-închis, despre care i-a spus că este un metis de Border Collie cu Mudi. Lloyd nu mai auzise de rasa Mudi şi nici nu-l interesa să afle ceva despre ea.

— Nu vreau niciun câine, Beth. Numai un câine îmi mai lipseşte acum. Abia dacă sunt în stare să am grijă de mine.

— Asta se vede şi cu ochiul liber, a comentat sora, desfăcând lesa micuţă a căţelului. Cât ai slăbit?

— Nu ştiu.

L-a măsurat din priviri.

— Eu zic că vreo şase sau şapte kile. Nu-i rău că le-ai dat jos, dar trebuie să te opreşti aici. O să-ţi frig nişte cârnaţi. Cu pâine prăjită. Ouă ai?

— Nu vreau cârnaţi, a protestat Lloyd, cu ochii la căţelul care stătea în fund pe covoraşul alb şi miţos. S-a întrebat cât va mai dura până îşi va lăsa cartea de vizită acolo. Covoraşul ăla trebuia să fie şi el aspirat, probabil chiar spălat, dar măcar nimeni nu făcuse pipi pe el până acum. Căţelul se uita fix la el cu ochişorii lui de culoarea chihlimbarului.

— Ai ouă, sau n-ai?

— Am, dar…

— Şi cârnaţi? Nu, normal că n-ai. Probabil că trăieşti doar din supă la cutie şi vafe congelate. O să cumpăr eu câţiva de la Publix. O să mă uit înainte în frigider să văd ce mai trebuie să-ţi iau.

Era cu cinci ani mai mare decât el, ea îl crescuse după ce le murise mama şi, în copilărie, nu fusese niciodată în stare să-i ţină piept. Acum erau amândoi bătrâni şi tot nu era capabil să i se

împotrivească, mai ales că nu o mai avea pe Marian lângă el. I se părea că are un gol în suflet de când murise ea. Poate că îşi va recăpăta pofta de viaţă (şi de mâncare) la un moment dat; sau poate că nu. La şaizeci şi cinci de ani, aşa ceva e cam puţin probabil. Dar câinele ăsta… nu, nu va accepta acest câine. Ce Dumnezeu a fost în mintea lui Bethie?

— Nu vreau să-l ţin, a anunţat-o el.

Dar ea îi întorsese deja spatele şi se ducea spre bucătărie, păşind apăsat pe picioarele ei ca de barză.

— Tu l-ai cumpărat, tu să-l ţii.

— Nu l-am cumpărat. Mama lui e din rasa Border Collie, dar a scăpat de acasă şi s-a împerecheat cu un câine din vecini. Ăla e rasa Mudi. Proprietarul a reuşit să găsească stăpâni pentru trei dintre căţeluşi, numai că fetiţa asta e prea pipernicită şi n-o vrea nimeni. Şi proprietarul – omul are o grădină de legume şi zarzavaturi – tocmai voia s-o ducă la adăpost când am trecut eu pe acolo şi am văzut anunţul lui lipit de un stâlp de telefon. CINE VREA UN CÂINE – asta scria pe el.

— Şi te-ai gândit la mine.

Lloyd tot cu ochii la căţeluşă stătea – şi căţeluşa tot la el se uita. Parcă urechile alea ciulite erau cea mai mare parte din trupul ei.

— Da.

— Sunt în *doliu,* Beth.

Era singura persoană căreia îi putea vorbi atât de deschis despre ce simte.

— Ştiu.

Beth a început să cotrobăie prin frigider. Lloyd îi vedea pe perete umbra când se apleca şi punea în ordine lucrurile dinăuntru. Chiar că e o barză, şi-a spus el, o barză cu înfăţişare de om, care probabil că o să trăiască veşnic.

— O persoană aflată într-o asemenea suferinţă după moartea cuiva drag trebuie să facă ceva ca să-şi ocupe mintea. Trebuie să aibă grijă de ceva. La asta m-am gândit când am văzut anunţul ăla. Nu-i vorba dacă vrei sau nu un câine, e vorba dacă ai nevoie de un câine. Şi tu ai nevoie. Ai înţeles?

Dumnezeule mare, frigiderul ăsta-i plin de mucegai! Parcă faci nu ştiu ce experiment ştiinţific. M-a apucat greaţa.

Căţeluşa s-a ridicat în picioare, a făcut un pas şovăielnic spre Lloyd, după care s-a răzgândit (sigur, presupunând că avea minte cu care să se răzgândească) şi s-a aşezat din nou în fund.

— Ţine-o tu.

— În niciun caz. Jim e alergic.

— Dar aveţi două pisici, Bethie. La ele nu-i alergic?

— Ba da. Este. Şi nu-i mai trebuie şi un câine. Ne ajung pisicile. Dacă eşti sigur că n-o vrei, o s-o duc la adăpostul din Pompano Beach. O s-o ţină trei săptămâni şi, dacă n-o adoptă nimeni în timpul ăsta, o s-o eutanasieze. E foarte drăgălaşă şi are blăniţa asta fumurie. Probabil că o s-o adopte totuşi cineva.

Lloyd şi-a dat ochii peste cap, chiar dacă sora lui nu-l vedea. Făcuse asta de multe ori pe când avea opt ani şi Beth îl ameninţa că o să-l bată la fund cu racheta de badminton dacă nu-şi făcea curăţenie în cameră. Uite cum unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Faceţi-vă bagajele, a mormăit el. Pe Beth Young au apucat-o remuşcările şi vrea să ne ducă într-un voiaj pe banii ei.

Femeia a închis frigiderul şi s-a întors în living. Căţeluşa i-a aruncat o singură privire, după care s-a uitat din nou cu atenţie la Lloyd.

— Acum o să mă duc la Publix. Mă aştept să cheltuiesc peste o sută de dolari acolo. O să-ţi aduc bonul de la casă şi o să mi-i dai înapoi.

— Şi eu ce să fac până te întorci?

— Ce-ar fi să încerci să te împrieteneşti cu căţeluşa asta lipsită de apărare şi pe care tu vrei s-o trimiţi în camera de gazare?

S-a aplecat şi a mângâiat-o pe cap.

— Uită-te câtă speranţă e în ochişorii ăştia frumoşi!

Însă tot ce vedea Lloyd în „ochişorii frumoşi” era doar o evaluare rece.

— Şi ce-o să fac dacă se pişă pe covor? Marian l-a cumpărat, chiar înainte să se îmbolnăvească.

Beth i-a arătat lesa subţire de pe taburet.

— Scoate-o la plimbare. Fă-i cunoştinţă cu straturile de flori ale lui Marian… alea care-s acum năpădite de buruieni. Şi, apropo, covorul ăsta e foarte jegos.

Şi-a luat poşeta şi a pornit spre uşă, păşind ţanţoş cu picioarele ei lungi şi subţiri. Şi bătrâne.

— Un animal de casă este cel mai neinspirat cadou din câte există, nu s-a lăsat Lloyd. Am citit eu treaba asta pe internet.

— Sigur, acolo găseşti numai adevăruri absolute, nu-i aşa?

S-a oprit şi s-a uitat la el. Lumina nemiloasă a soarelui de pe coasta de vest a Floridei i s-a revărsat pe faţă, dezvăluind dârele mici de ruj din ridurile din jurul gurii şi dând la iveală felul în care începuse să i se lase pielea de sub ochi şi cât de firave păreau venele care îi pulsau la tâmplă. Curând va împlini şaptezeci de ani. Sora lui, femeia aceasta plină de viaţă şi încăpăţânată şi robustă şi cu gură mare şi vehementă era bătrână. Şi el era bătrân. Iar ei doi erau dovada a faptului că, în esenţă, viaţa nu este decât un vis scurt dintr-o după-amiază de vară. Numai că Bethie încă-şi avea soţul alături, plus doi copii în toată firea, plus patru nepoţi – că aşa i-a plăcut naturii să se reproducă în cazul lor. El nu a avut-o decât pe Marian, dar Marian murise. Şi nu avuseseră copii. Adică acum ar fi trebuit să-şi înlocuiască soţia cu un căţel corcit? Ideea i se părea la fel de siropoasă şi de absurdă ca o felicitare de Crăciun.

— Nu vreau s-o păstrez.

Beth i-a aruncat aceeaşi privire pe care i-o aruncase şi pe vremea când nu avea decât treisprezece ani – privire care-l ameninţa că va scoate imediat racheta de badminton dacă el n-are de gând să-şi revizuiască atitudinea.

— Ba ai s-o păstrezi cel puţin până mă întorc eu de la magazin. Mai am şi alte treburi, iar câinii mor

dacă sunt lăsaţi în maşină pe căldura asta. Mai ales căţeii aşa de mici.

A ieşit şi a trântit uşa în urma ei. Lloyd Sunderland, pensionar şi văduv de şase luni, deloc interesat în ultimul timp de mâncare (sau de alte plăceri ale vieţii), a rămas pe fotoliu, holbându-se la musafira nepoftită de pe covorul lui miţos. Căţeluşa se holba şi ea la el.

— La ce te zgâieşti, prostuţo? a întrebat-o el. Căţeluşa s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de el. Mergea împleticit, de parcă ar fi trecut prin buruieni înalte. S-a pus din nou în fund, acum lângă piciorul lui stâng. Şi a ridicat ochii la el. Lloyd a lăsat încet mâna în jos, aşteptându-se să-l ciupească cu dinţii de lapte. Dar nici vorbă de aşa ceva – căţeluşa l-a lins sfioasă pe degete. Aşa că Lloyd a luat lesa şi a prins-o de zgarda micuţă şi roz.

— Haide! Trebuie să te iau de pe afurisitul ăsta de covor până nu va fi prea târziu.

A tras de lesă. Căţeluşa nu s-a mişcat: stătea în fund şi se uita la el. Lloyd a oftat din rărunchi şi a luat-o în braţe. Micuţa l-a lins din nou pe mână. A scos-o afară şi a pus-o pe iarbă. Iarba crescuse foarte mult şi căţeluşa aproape nici nu se mai vedea. Sigur că Beth avusese dreptate şi în privinţa florilor. Arătau foarte rău, jumătate din ele păreau la fel de moarte ca Marian. I-a venit să zâmbească la comparaţia asta, deşi ştia că nu se cuvine să o facă. Mersul împleticit al căţeluşei era şi mai evident pe iarbă. A făcut vreo zece paşi, după care şi-a lăsat în jos poponeţul şi a făcut pipi.

— Bravo, fato! Da să ştii că tot nu te păstrez.

Dar deja cam bănuia el că Beth nu va face drumul înapoi la Boca împreună cu micuţa asta. Nu, musafira nepoftită va rămâne aici, cu el, în casa situată la opt sute de metri de podul basculant care lega insula Rattlesnake Key de continent. N-ar şti ce să facă cu ea, nu a avut niciodată un câine; dar, până când va găsi pe cineva dispus să o adopte, măcar va avea şi altă ocupaţie în afara televizorului şi a calculatorului – pe care juca *Solitaire* şi intra pe

site-uri care i se păruseră interesante în urmă cu câţiva ani, când ieşise la pensie, dar care acum îl plictiseau de moarte.

Beth s-a întors după aproape două ore şi l-a găsit pe Lloyd aşezat pe fotoliul lui. Căţeluşa dormea pe covor. Sora lui, pe care o iubea foarte mult, dar care îl enervase întreaga viaţă, l-a enervat şi astăzi cumpărând mult mai multe lucruri decât se aşteptase el. A venit cu un sac măricel cu mâncare pentru căţeluşi (evident, mâncare bio – cum altfel?) şi cu o cutie mare cu iaurt simplu (care, adăugat la hrana căţeluşului, ar fi trebuit să-i întărească articulaţiile şi cartilagiile din urechile alea cât nişte antene parabolice). Beth a mai cumpărat şi covoraşe absorbante pentru căţei, un pătuţ pufos, trei jucării din cauciuc (două dintre ele piuiau exasperant de tare) şi un ţarc de joacă pentru copii. I-a explicat că trebuie să pună căţeluşa în el seara, ca să nu se apuce să colinde prin toată casa.

— Isuse, Bethie, cât a costat ţarcul ăsta?

— Era la reduceri la Target, a spus ea, evitând răspunsul în felul ei caracteristic. Nu trebuie să-mi dai nimic pentru el. E cadou din partea mea. Şi acum, că am cumpărat toate astea, tot mai vrei s-o duc înapoi? Dacă da, să ştii că tu trebuie să le returnezi la magazinele de unde le-am luat.

Lloyd era obişnuit să fie învins de sora lui.

— O să o ţin puţin, de probă. Dar să ştii că *nu* îmi place deloc să-mi pui în cârcă răspunderea asta. Mereu te-ai purtat ca o dictatoare cu mine.

— Da, a zis ea. A fost nevoie să mă port aşa, că mama murise şi tata dăduse în patima băuturii. Ei, ce zici? Îţi prăjesc un cârnat cu nişte ouă?

— Da.

— Asta mică a făcut pipi pe covor?

— Nu.

— O să facă, a decretat Beth, pe un ton care sugera că o amuză ideea. Ce nume vrei să-i pui?

Dacă-i pun un nume, înseamnă că este a mea, şi-a zis Lloyd, deşi presupunea că devenise deja a lui încă din clipa în care-l linsese pe mână prima oară.

Aşa cum Marian fusese a lui încă de la primul sărut. Altă comparaţie tâmpită, dar poţi oare să-ţi controlezi mintea? Nu, nu poţi, aşa cum nici visele nu ţi le poţi controla.

— Laurie.

— De ce tocmai numele ăsta?

— Nu ştiu. Aşa mi-a venit.

— Foarte bine, a spus Beth.

Laurie a mers după ei la bucătărie. Împleticindu-se din când în când.

2

Lloyd a acoperit covorul alb şi miţos cu covoraşele absorbante şi a instalat ţarcul în dormitor (şi şi-a zdrelit degetele cu ocazia asta), după care a intrat în biroul lui micuţ, şi-a pornit computerul şi a început să citească un articol care se chema **Felicitări! Ţi-ai luat un căţeluş!** Când a ajuns pe la jumătate, şi-a dat seama că Laurie stătea în poponeţ lângă piciorul lui şi se uita în sus la el.

Şi-a zis că-i momentul să-i dea de mâncare şi a descoperit o baltă de pipi între bucătărie şi living, la nici cincisprezece centimetri de ultimul covoraş. A luat-o pe Laurie în braţe, a dus-o acolo, a pus-o jos lângă băltoacă şi i-a spus:

— Nu e voie să faci aici!

A luat-o iar şi a pus-o acum pe covoraşul imaculat.

— Aici să faci!

Laurie s-a uitat lung la el, după care s-a dus înapoi în bucătărie, cu acelaşi mers nesigur şi împleticit de căţeluş. S-a culcat lângă aragaz, şi-a pus boticul pe o lăbuţă şi a continuat să-l privească. Lloyd a rupt de pe rolă mai multe prosoape de hârtie. Presupunea că va folosi o grămadă în următoarea săptămână.

După ce a şters pişul de pe jos (bine măcar că fusese foarte puţin), a pus într-un bol un sfert de cană de bobiţe pentru căţei – că asta era porţia recomandată în articolul **Felicitări! Ţi-ai luat un**

căţeluş! — şi le-a amestecat cu iaurt. Căţeluşa s-a apucat să mănânce cu poftă. Lloyd stătea şi se uita la ea. Chiar atunci i-a sunat telefonul. Era Beth, care oprise într-un popas pe undeva, prin pustietăţile de lângă Alligator Alley.

— Neapărat s-o duci la veterinar, i-a ordonat ea. Am uitat să-ţi spun.

— Ştiu că trebuie s-o duc, Bethie.

Aşa scria şi în **Felicitări! Ţi-ai luat un căţeluş!**

Dar Beth a continuat ca şi cum nu l-ar fi auzit, altă trăsătură a ei pe care Lloyd o cunoştea atât de bine.

— Probabil că are nevoie de vitamine şi precis trebuie să fie deparazitată intern şi extern – mi se pare că pentru purici şi căpuşe există o pastilă pe care i-o pui în mâncare. Plus că trebuie sterilizată. Castrată, asta vreau să spun. Dar probabil că abia peste câteva luni.

— Da, a zis el. Dacă o s-o păstrez.

Laurie terminase de mâncat şi acum pornise spre living. Pentru că avea burtica plină, parcă mergea şi mai împleticit. Ca şi cum ar fi fost puţin cam beată – aşa i se părea lui Lloyd.

— Nu uita s-o scoţi la plimbare!

— Ştiu.

La fiecare patru ore – aşa scria în **Felicitări! Ţi-ai luat un căţeluş!** Chestie absolut ridicolă. Că doar nu o să se trezească la două dimineaţa ca să-şi plimbe musafira asta nepoftită.

Un alt talent al surorii lui era citirea gândurilor.

— Probabil că sculatul în miez de noapte ţi se pare un deranj prea mare.

— Recunosc că mi-a trecut prin minte.

Iarăşi s-a făcut că nu-l aude, aşa cum îi era obiceiul.

— Dar nu cred că o să-ţi fie prea greu. Sigur, dacă-i adevărat că suferi de insomnie de când a murit Marian.

— Cât de înţelegătoare eşti! Şi câtă grijă ai tu de mine!

— Nu spun decât să vezi cum merge, atâta tot. Dă-i micuţei o şansă.

S-a întrerupt puţin. Şi apoi, pe alt ton:

— Chiar că-mi fac griji în privinţa ta, Lloyd. Ştii că am lucrat aproape patruzeci de ani la compania aia de asigurări şi crede-mă când îţi spun că bărbaţii de vârsta ta se îmbolnăvesc mult mai repede după decesul soţiilor. Şi, desigur, pot muri mai repede.

El nu a mai spus nimic.

— Vrei?

— Ce să vreau?

De parcă n-ar fi ştiut ce-l întreba.

— Să-i dai o şansă.

Beth încerca să-l oblige să-şi ia un angajament pe care el nu voia să şi-l ia. S-a uitat în jur, de parcă şi-ar fi căutat inspiraţia. Şi a observat un răhăţel – unul singur şi mic cât un cârnăcior – exact acolo unde fusese mai devreme băltoaca de pipi, la cincisprezece centimetri distanţă de cel mai apropiat covoraş absorbant.

— Păi, fetiţa e aici acum, a mormăit el.

Nu ştia ce altceva să-i spună.

— Ai grijă cum conduci.

— Merg cu o sută la oră. Şi mă depăşesc toţi, ba chiar unii mă claxonează, dar mi-e frică să merg cu viteză mai mare, că reflexele mele nu mai sunt ce-au fost.

Lloyd şi-a luat la revedere de la sora lui, a înşfăcat alte prosoape de hârtie şi a cules cârnăciorul de pe jos. Laurie nu-l scăpa din ochi – din ochii ei de culoarea chihlimbarului. Lloyd a scos-o din nou afară, unde căţeluşa nu a mai produs nimic. Douăzeci de minute mai târziu, când a terminat de citit articolul despre creşterea şi educarea puilor de câine, a descoperit altă băltoacă de pipi. Şi tot între bucătărie şi living. Şi tot la cincisprezece centimetri distanţă de cel mai apropiat covoraş absorbant.

S-a aplecat la ea, s-a sprijinit cu mâinile pe genunchi, şi-a auzit spatele pocnind în semn de avertizare.

— Nu-ţi forţa norocul, fato!
Fata s-a uitat la el.

3

În aceeaşi după-amiază – dar puţin mai târziu, adică după alte două băltoace de pipi, una chiar pe covoraşul de lângă bucătărie – Lloyd i-a pus lui Laurie lesa şi a scos-o afară. Fireşte că şi acum a trebuit s-o ia în braţe şi ţinut-o la piept cu o mână, aşa cum ţii o minge de fotbal. A pus-o jos şi a împins-o pe străduţa care trecea prin spatele micului complex în care locuia. Strada ducea la un canal nu prea adânc, a cărui apă curgea pe sub podul basculant. Acum traficul era blocat acolo, din cauză că se ridicase podul ca să permită trecerea unei şalupe. Căţeluşa mergea în felul ei caracteristic, adică împleticindu-se dintr-o parte în alta. Se oprea când şi când ea să adulmece smocurile de iarbă, care probabil că pentru ea erau ca nişte hăţişuri dintr-o junglă întunecată.

Pe marginea canalului era o potecă din lemn, veche şi crăpată, căreia localnicii îi spuneau „Cărarea de Zece Kilometri” (deşi Lloyd nu pricepea în ruptul capului cum de se alesese cu numele ăsta când nu era mai lungă de un kilometru şi jumătate). Acum, acolo se afla vecinul lui, chiar între panourile pe care scria: NU ARUNCAŢI GUNOAIELE PE JOS şi PESCUITUL INTERZIS. Puţin mai încolo era şi cel cu FERIŢI-VĂ DE ALIGATORI; însă cuvântul ALIGATORI fusese şters şi înlocuit cu EXTRATEREŞTRI.

Întotdeauna când îl vedea pe Don Pitcher cocârjat peste bastonul lui elegant, din mahon şi trăgându-şi în sus centura lombară, Lloyd se simţea cuprins de un sentiment inconfundabil de satisfacţie meschină. Tipul ăla era ca o moară stricată cu opinii politice care nu interesau pe nimeni şi un mare nesimţit care se bucura mereu de răul altuia. El afla primul când murea cineva din cartier. Tot el ştia înaintea tuturor dacă vreun vecin avea probleme de natură

financiară. Desigur că spatele lui Lloyd nu mai era la fel de puternic şi flexibil ca pe vremuri; nici văzul şi nici auzul nu mai erau ca în tinereţe. Însă tot mai avea destui ani până la baston şi centură lombară. Cel puţin, aşa spera el.

— Uite la iahtul ăla! a zis Don când Lloyd s-a apropiat de el pe potecă.

(Speriată de apă, Laurie trăgea cât putea ea de tare de lesă ca să plece de acolo.)

— Câţi oameni din Africa ar putea să hrănească?

— Nu cred că ar fi cineva în stare să mănânce o barcă, Don. Oricât de înfometat ar fi.

— Ştii ce-am vrut să… ia stai niţel, ce ai aici? Un căţel? Ţi-ai luat un căţel? Ce drăguţ e!

— E o „ea”, a spus Lloyd. Mi-a dat-o sora mea să i-o ţin.

— Bună, scumpete! Ce mai faci? a spus Don, aplecându-se la căţeluşă şi întinzând mâna.

Laurie s-a tras şi mai tare înapoi şi a lătrat pentru prima oară de când o adusese Beth. A scos doar două hămăieli, dar foarte stridente. După care a tăcut.

Don s-a îndreptat de şale.

— Nu-i prea prietenoasă, nu?

— Nu te cunoaşte.

— Îşi face nevoile prin casă?

— Nu prea, i-a răspuns Lloyd.

Un timp au stat amândoi cu ochii la iahtul care probabil că aparţinea unuia dintre tinerii de bani gata din capătul nordic al Rattlesnake Key. Laurie stătea în fund pe marginea potecii din lemne crăpate. Nu-l scăpa din ochi pe Lloyd.

— Nevastă-mea nu vrea să ne luăm un câine, a zis Don. Zice că nu-ţi aduce decât bătăi de cap şi trebuie să cureţi tot timpul după el. Eu am avut unul când eram mic, un collie drăguţ. Tot fată. A căzut într-un puţ. Din cauză că era capacul putred. A trebuit s-o scoatem de acolo cu o chestie din aia… cum îi zice?

— Serios?

— Da. Trebuie să ai mare grijă când mergeţi pe lângă stradă. Dacă scapă şi fuge în mijlocul ei, s-a terminat povestea. Uite cât de mare-i barca aia! Pe pariu că se împotmoleşte.

Dar iahtul nu s-a împotmolit.

Când a fost coborât podul şi maşinile şi-au reluat drumul, Lloyd s-a uitat în jos la căţeluşă şi a văzut că adormise întinsă pe o parte. A luat-o în braţe. Laurie a deschis ochii, l-a lins pe mână şi s-a culcat la loc.

— Trebuie să ne întoarcem şi să-i dau de mâncare. O zi bună, Don!

— Şi ţie. Şi stai cu ochii pe ea, dacă nu vrei să-ţi roadă totul prin casă.

— Am nişte jucărioare. O să le roadă pe alea.

Don a zâmbit, dezvelindu-şi dinţii atât de strâmbi şi de stricaţi, că pe Lloyd l-a luat cu fiori reci.

— O să-i placă mai mult mobila. Ai să vezi tu!

4

În seara aceea, în timp ce Lloyd se uita la programul de ştiri, Laurie s-a apropiat de fotoliul lui şi din nou a scos două hămăieli ascuţite. Lloyd s-a uitat lung în ochii ei aurii, a cântărit avantajele şi dezavantajele, după care a ridicat-o şi şi-a aşezat-o pe genunchi.

— Fă tu pe mine şi o să-ţi pară rău.

N-a făcut pe el. A adormit cu boticul sub coadă. Lloyd o mângâia absent, stând cu ochii la televizor, unde se difuza o înregistrare video făcută cu telefonul în timpul unui atac terorist din Belgia. Când s-au terminat ştirile, a scos-o afară, ţinând-o şi acum ca pe o minge de fotbal. I-a pus lesa şi a plimbat-o pe Oscar Road, unde ea s-a pus pe vine şi şi-a făcut nevoile.

— Bravo! Aici trebuie să faci. Vezi să nu uiţi!

La ora nouă, a aşternut în ţarc două straturi de covoraşe absorbante – clar că va trebui să mai cumpere mâine altele, plus prosoape de hârtie – şi a băgat-o pe căţeluşă înăuntru. Laurie s-a aşezat în

fund şi s-a uitat la el. I-a adus nişte apă într-o ceaşcă de ceai, ea a lipăit destul de multă, după care s-a culcat. Dar tot cu ochii la el stătea. Lloyd s-a dezbrăcat, a rămas în chiloţi şi maiou şi s-a culcat şi el, dar fără să se învelească. Experienţa ultimelor luni îl învăţase că, la cât se zvârcolea şi se foia el în timpul nopţii, sărmana pătură ar fi ajuns cu siguranţă pe jos. Însă în noaptea aceasta a adormit aproape imediat, iar la ora două l-au trezit nişte schelălăieli subţiri.

Laurie stătea pe burtă, cu botul vârât printre barele ţarcului, aidoma unui deţinut în carceră. Pe covoraşele absorbante se vedeau câţiva răhăţei. Lloyd şi-a spus că probabil strada este pustie la ora aia, aşa că nu va scandaliza pe nimeni dacă va ieşi doar în boxeri şi maiou. Aşa că şi-a pus saboţii din cauciuc şi şi-a dus afară musafira (că tot aşa îi spunea în mintea lui). A lăsat-o jos pe aleea acoperită cu pietriş decorativ.

Căţeluşa s-a foit un pic în stânga şi în dreapta, a mirosit un găinaţ, apoi a făcut pipi pe el. I-a repetat că bine face. Laurie s-a pus în fund şi s-a uitat la strada goală. Lloyd s-a uitat la stelele de pe cer. Şi-a zis că nu a mai văzut niciodată atât de multe, apoi s-a contrazis singur – normal că a mai văzut, însă nu în ultima vreme. A încercat să-şi aducă aminte când a mai ieşit din casă la două noaptea, dar n-a reuşit. S-a uitat fascinat la Calea Lactee şi s-a tot uitat… până când şi-a dat seama că mai are puţin şi adoarme de-a-n picioarelea. A luat căţeluşa şi a dus-o înapoi în casă.

Laurie a stat cuminte şi s-a uitat la el cum schimbă covoraşele pe care făcuse caca (pe două dintre ele se vedeau şi nişte pete mici şi galbene), dar a reînceput să orăcăie imediat ce Lloyd a pus-o în ţarc. S-a gândit s-o ia în pat cu el, dar în **Felicitări! Ţi-ai luat un căţeluş!** scria că asta este o idee foarte proastă. Autoarea articolului (o oarecare Suzanne Morris, cică medic veterinar) susţinea la modul foarte clar: „Odată ce apuci pe calea aceea, îţi va fi foarte greu să te mai întorci.” De asemenea,

nici nu ardea de nerăbdare să se trezească de dimineaţă şi să găsească un cârnăcior din ăla maroniu pe marginea patului unde dormise soţia lui. Nu doar că ar fi fost un simbol al lipsei totale de respect, dar ar fi trebuit să schimbe şi aşternuturile, chestie care nu-i plăcea deloc. A intrat în camera unde Marian îşi amenajase „refugiul” – aşa îi zicea ea. Mai toate lucrurile ei erau încă acolo pentru că, în pofida stăruinţelor surorii lui, Lloyd nu se îndurase încă să facă curăţenie. Ba chiar a evitat pe cât posibil să mai intre camera asta de la moartea lui Marian. Nici să se uite la fotografiile de pe perete nu era în stare – atât de mult îl durea, mai cu seamă la ora două noaptea. I-a trecut prin cap că omul este mult mai emotiv în toiul nopţii şi că începe să redevină insensibil cam de pe la ora cinci, când răsare soarele.

Marian nu avusese niciodată un iPod (o cam lăsau rece toate invenţiile astea noi), dar avusese un CD-player portabil, pe care îl lua cu ea de două ori pe săptămână, când se ducea la sala de fitness. Iar CD-playerul se afla acum pe raftul de deasupra micuţei colecţii de albume. Lloyd s-a uitat în compartimentul cu cele trei baterii AAA şi a observat că nu sunt deloc corodate. S-a uitat la CD-uri, a zăbovit puţin când a dat peste Hall & Oates[63], dar, până la urmă, a ales *Joan Baez's Greatest Hits*[64]. A pus CD-ul în player şi a închis capacul. L-a luat cu el în dormitor. Laurie a dat cu ochii de el şi s-a oprit din plâns. Lloyd a apăsat tasta „Play”, iar Joan Baez a început să cânte „The Night They Drove Old Dixie Down”. A pus CD-playerul pe unul dintre covoraşele curate din ţarc. Laurie l-a adulmecat, după care s-a culcat alături, cu botul foarte aproape de eticheta pe care scria MARIAN SUNDERLAND.

— Îţi place? Sper că da.

S-a întors în pat şi şi-a vârât mâinile sub pernă, unde era mai răcoare. A ascultat muzica. A început să plângă la cântecul „Forever Young”. Atât de

previzibil e textul ăsta, şi-a spus el. Aşa un clişeu! Şi a adormit.

5

S-a sfârşit septembrie şi a venit octombrie, luna cea mai bună a anului în nordul statului New York, unde locuise cu Marian până când ieşise la pensie. Totodată, după părerea lui Lloyd („după umila mea părere", cum obişnuiau să zică ăia care postau pe Facebook), era şi cea mai bună lună de aici, pe coasta de vest a Floridei, unde trăia el acum. Adică trecuse canicula, însă tot mai era cald pe timpul zilei şi nopţile reci de ianuarie şi februarie apăreau abia în calendarul anului viitor. Tot la începutul anului viitor vor da năvală aici pensionarii care fug de frigul din nord; şi, în loc să se ridice şi să se coboare de cincizeci de ori pe zi, Podul Oscar bloca acum traficul doar de vreo zece-cincisprezece ori. Plus că nu mai era atât de mult trafic de blocat.

Taverna cu specific pescăresc, „Rattler Fish House", unde îi plăcea lui Lloyd să mănânce, s-a redeschis după o pauză de trei luni. Acum aveai voie să te duci acolo cu câinele, pe care îl puteai lăsa în Curticica pentru Căţei. Aşa că Lloyd o lua deseori pe Laurie cu el şi mergeau împreună pe „Cărarea de Zece Kilometri" de pe marginea canalului. O ridica în braţe ca să o treacă peste zonele unde scândurile erau năpădite de rogoz; pe de altă parte, mititica ţopăia fără probleme pe sub palmierii pitici, în timp ce Lloyd trebuia să se cocârjeze, să lase capul în jos, să întindă mâinile în faţă ca să se ferească de ramurile dese. Şi îi era în permanenţă teamă că o să-i cadă în cap vreo veveriţă, vreun şobolan sau ceva asemănător, deşi nu i se întâmplase niciodată aşa ceva. Când ajungeau la cherhana, căţeluşa stătea la soare lângă el şi, pentru că era cuminte, primea câte un cartofior prăjit din farfuria lui. Toate ospătăriţele mureau de dragul ei şi se îmbulzeau să-i mângâie blăniţa cenuşie. Bernadette, angajata care îi conducea pe

clienţi la mesele lor, era topită după Laurie. „Uite ce *făţucă* are”, spunea ea mereu, de parcă acel cuvânt explica absolut tot. Se punea în genunchi lângă căţeluşă, oferindu-i astfel lui Lloyd o privelişte excelentă şi savuroasă a decolteului ei. „Vaaai, ce *făţucă* drăgălaşă!”

Laurie îi accepta mângâielile, dar nu părea înnebunită după ele. Pur şi simplu şedea cuminte în popou, îşi studia puţin noua admiratoare, după care îşi concentra din nou toată atenţia asupra lui Lloyd. Sigur că o parte din atenţia asta avea de-a face cu cartofii prăjiţi, însă nu toată; căţeluşa îl privea la fel de stăruitor şi când el se uita la televizor. Bineînţeles, până când adormea la picioarele lui.

A învăţat repede unde să-şi facă nevoile şi, în ciuda prezicerii lui Don, nu a ros mobila. Dar şi-a ros jucăriile, care s-au înmulţit: de la trei s-au făcut şase, iar de la şase s-au făcut douăsprezece. Lloyd a găsit un coş vechi în care să le pună. Laurie se ducea dimineaţa la coşul ăsta, se ridica, îşi sprijinea lăbuţele din faţă pe marginea lui şi se apuca să studieze conţinutul, exact ca un cumpărător care evaluează produsele dintr-un magazin. În cele din urmă, îşi alegea una, se ducea într-un colţ şi rodea la ea până când se plictisea. Apoi se întorcea la coş şi îşi alegea alta. La sfârşitul zilei, toate jucăriile erau împrăştiate prin dormitor, prin living şi prin bucătărie. Acum, ultima treabă pe care o avea de făcut Lloyd înainte de culcare era să le adune şi să le pună înapoi în coş. Dar nu din cauză că l-ar fi deranjat dezordinea, ci pentru că micuţa părea extrem de fericită când îşi admira averea în fiecare dimineaţă.

Beth îl suna foarte des ca să-l întrebe dacă are grijă de el şi dacă mănâncă aşa cum trebuie. Îi aducea aminte de zilele de naştere şi alte aniversări ale prietenilor vechi şi ale rudelor bătrâne. Îl ţinea la curent cu cine mai murise. Întotdeauna încheia întrebându-l dacă Laurie tot în perioadă de probă este. Iar Lloyd îi răspundea că da. Aşa i-a răspuns până în ziua aceea de la jumătatea lui octombrie.

Tocmai se întorseseră acasă de la cherhana, iar Laurie dormea pe spate în mijlocul livingului, cu lăbuţele întinse în cele patru puncte cardinale. Adierea care venea din aerul condiţionat îi răvăşea uşor blăniţa de pe burtă şi Lloyd şi-a dat seama că este frumoasă. Nu că l-ar fi încercat vreun sentiment anume; pur şi simplu asta era realitatea. La fel simţea şi în legătură cu stelele pe care le vedea noaptea, când o scotea să-şi facă nevoile.

— Nu, i-a răspuns el acum lui Beth. Cred că am trecut de perioada de probă. Dar, dacă o să mor eu înainte, ori o iei acasă la tine – fac ceva pe alergiile lui Jim –, ori îi găseşti un cămin bun, unde să fie fericită câte zile o mai avea de trăit.

— Am înţeles, să trăiţi, domnule Răţoi!

Răţoiul cu pricina era o jucărie din cauciuc dintr-un cântecel vechi, din serialul cu păpuşile Muppets, foarte îndrăgit de copii în anii ’70. Lui Beth îi plăcuse la nebunie şi îl ţinea minte şi acum. Altă trăsătură a ei, care lui Lloyd i se părea deopotrivă adorabilă şi al naibii de enervantă.

— Mă bucur că vă înţelegeţi, a spus ea şi a coborât puţin tonul. Sincer, n-am crezut că o să iasă bine.

— Atunci, de ce mi-ai adus-o?

— Am mers la nimereală. Ştiam că ai nevoie de *ceva* care să te solicite mai mult decât un peştişor auriu. A început să latre?

— Mai mult chiţăie. Şi o apucă atunci când ne vizitează poştaşul sau curierul sau Don la o bere. Şi nu scoate mai mult de două hămăieli din astea ascuţite. Ham-ham şi gata. Tu când mai treci pe-aici?

— Acum e rândul tău să vii la noi.

— Va trebui s-o iau şi pe Laurie. Nici nu mă gândesc s-o las la Don şi Evelyn Pitcher.

S-a uitat în jos, la căţeluşa lui adormită şi a înţeles că niciodată nu o va lăsa în grija nimănui. Chiar şi atunci când se ducea doar până la supermarketul din apropiere, tot îşi făcea probleme în legătură cu ea… dacă e speriată, dacă s-a lovit

cumva… şi mereu răsufla uşurat când o vedea aşteptându-l la uşă.

— Păi, vino cu ea! Aş vrea să văd cât a crescut.

— Şi cum rămâne cu alergiile lui Jim?

— Fac ceva pe alergiile lui, a râs Beth şi a închis.

6

După câteva minute în care s-a minunat entuziasmată la vederea lui Laurie – care, cu excepţia unei singure opriri pentru un pipi scurt, dormise dusă pe bancheta din spate tot drumul până la Boca – Beth a revenit la apucăturile ei de soră mai mare. Cu toate că l-ar fi putut pisa la cap în legătură cu multe subiecte (era o adevărată expertă în privinţa asta), acum a decis să vorbească despre domnul doctor Albright şi despre faptul că Lloyd trebuia neapărat să se ducă la el pentru un control de rutină – de fapt, ar fi trebuit să se ducă de multă vreme.

— Chiar dacă arăţi bine. Mă văd nevoită să recunosc asta. Parcă te-ai şi bronzat un pic. Vreau să sper că n-ai culoarea asta de la icter.

— M-a prins un pic soarele. O plimb pe Laurie de trei ori pe zi. Dimineaţa, pe plajă; pe „Cărarea de Zece Kilometri" până la cherhana, unde mănânc eu la prânz; şi din nou pe plajă, seara. Când apune soarele. Pe ea n-o interesează, că-i câine şi n-are simt estetic. Dar mie îmi place.

— Pe poteca aia din scânduri o plimbi? Aia de pe marginea canalului? Dumnezeule, Lloyd, ce-i în capul tău? Scândurile alea sunt crăpate şi putrezite şi ar putea să se surpe sub voi într-o zi! Şi o să cădeţi amândoi în canal – şi tu, şi prinţesica asta!

S-a aplecat şi a mângâiat-o pe cap pe Laurie.

— Rezistă de mai bine de patruzeci de ani. Cred că o să dureze mai mult decât mine.

— Ţi-ai făcut programarea la doctor?

— Nu încă, dar o s-o fac.

Beth i-a arătat telefonul.

— Ce-ar fi s-o faci chiar acum? Vreau să te aud cu urechile mele.

Lloyd s-a uitat la ea şi şi-a dat seama că Beth nu se aştepta deloc să o asculte. Iar ăsta a fost motivul pentru care a făcut-o. Şi a mai fost încă unul. În anii trecuţi, îi fusese realmente groază să se ducă la doctor; şi tot se aşteptase (evident, influenţat de prea multele seriale de la televizor) la momentul acela când doctorul îl va privi cu o mină gravă şi îi va spune: „Am o veste proastă."

Însă acum se simţea bine. Sigur, avea picioarele ţepene dimineaţa, când se dădea jos din pat – probabil unde mergea atât de mult în ultima vreme. Plus că spatele îi trosnea mai tare ca oricând. Dar pe interior nu-l deranja nimic. Desigur că ştia că există o grămadă de chestii rele pe care să nu le simţi, dar care să se dezvolte încet-încet şi să-şi facă de cap într-un trup de om bătrân. Ştia că există boli de care devii conştient abia atunci când este prea târziu. Însă nu primise niciun fel de semnal de alarmă: nici sânge în scaun sau în spută, nici vreo durere abdominală profundă, nici nu avea dificultăţi la înghiţire şi nici dureri la urinare. Acum şi-a spus că este mult mai uşor să mergi la doctor când organismul îţi zice că nu ai motive să te temi.

— Ce te-a apucat să zâmbeşti?

Tonul lui Beth era cam suspicios.

— Nimic. Dă-mi telefonul!

Lloyd a întins mâna. Beth s-a ferit.

— Foloseşte-ţi telefonul tău, dacă nu mă minţi şi chiar vrei să-ţi faci programarea.

7

La două săptămâni după consultul general, doctorul Albright l-a chemat ca să-i prezinte rezultatele. Erau bune.

— Ai o greutate normală, tensiunea e bună, la fel şi reflexele. Valorile colesterolului sunt mai bune decât ultima dată când ne-ai permis să-ţi luăm sânge pentru analize…

— Ştiu că a trecut destul de mult timp de atunci, a spus Lloyd. Probabil prea mult.

— Categoric prea mult, nu „probabil”. În orice caz, ideea e că nu ai nevoie de vreun tratament cu lipide, ceea ce ar trebui să te bucure. Cel puţin jumătate dintre pacienţii mei de vârsta ta îl urmează.

— Merg mult pe jos, a zis Lloyd. Mi-a dat sora mea un câine. Un căţeluş.

— Dumnezeu a inventat căţeii când s-a gândit la un program perfect de mişcare. Şi, în rest, ce mai faci? Te descurci?

Nu era nevoie ca doctorul să fie mai clar. Şi Marian îi fusese pacientă, însă o pacientă mult mai conştiincioasă decât soţul ei în privinţa controalelor medicale semestriale – da, aşa fusese Marian Sunderland, energică şi plină de iniţiativă în toate privinţele. Însă tumoarea care, mai întâi, i-a întunecat mintea şi apoi a ucis-o i-a înfrânt şi energia, şi curajul. Pentru că a ajuns mult prea în adâncul ei. Probabil că Dumnezeu avusese ca model un glonţ de calibrul .45 atunci când crease glioblastomul.

— Da, fac destul de bine, a răspuns Lloyd. Am început din nou să dorm. Oricum sunt rupt de oboseală când mă culc şi cred că asta mă ajută.

— Căţelul este motivul pentru care faci atâta mişcare?

— Da.

— Ar trebui să-i mulţumeşti surorii tale, a zis Albright.

Lui Lloyd i s-a părut o idee bună. Aşa că a sunat-o în aceeaşi seară şi i-a mulţumit. Beth i-a răspuns că i-a făcut foarte, foarte multă plăcere să i-o dăruiască pe mititică. Lloyd a plimbat-o pe Laurie pe plajă. El a admirat apusul, iar Laurie a descoperit un peşte mort şi a făcut pipi pe el. Amândoi s-au întors mulţumiţi acasă.

8

Ziua de şase decembrie a acelui an a început la fel ca toate celelalte, cu o plimbare pe plajă, urmată de micul-dejun: hrană umedă de la Gaines Burger pentru Laurie, un ou şi o felie de pâine prăjită pentru Lloyd. Niciun fel de premoniţie că tocmai atunci Dumnezeu îşi arma revolverul de calibrul .45. Lloyd s-a uitat la prima oră a programului de dimineaţă de la televizor, după care a intrat în micuţul birou al lui Marian. Îşi făcuse rost de ceva de lucru: ţinea evidenţele contabile pentru cherhana şi pentru un magazin auto din Sarasota. O treabă comodă, care nu-l stresa şi nu-i dădea dureri de cap. Şi, cu toate că banii nu reprezentau o problemă, îi plăcea să lucreze din nou. A descoperit că se simţea mai bine în biroul lui Marian decât în al lui. Şi muzica ei îi plăcea. Întotdeauna îi plăcuse. Probabil că Marian se bucura acum ştiind că îi foloseşte biroul.

Laurie a stat lângă scaunul lui şi şi-a ros, cu un aer gânditor, iepuraşul din cauciuc; apoi a tras un pui de somn. La zece şi jumătate, Lloyd a salvat documentul şi s-a ridicat de la computer.

— E ora de gustare, fato.

Căţeluşa l-a urmat în bucătărie şi a căpătat un baton din piele pe care să-l roadă. Lloyd a băut o cană cu lapte şi a mâncat două fursecuri din pachetul primit în avans de la Beth pentru Crăciun. Erau arse pe fund (un alt talent al lui Beth era să ardă fursecurile de Crăciun), dar comestibile.

A citit apoi un timp – tocmai ce se chinuia să-i dea de cap uneia dintre cărţile cât o cărămidă ale lui John Sandford – când a auzit un zornăit cunoscut. Era Laurie, care se dusese la uşa de la intrare. Lesa era agăţată de clanţă şi micuţa împingea cu botul clema metalică de la capăt. Lloyd s-a uitat la ceas şi a văzut că era douăsprezece fără un sfert.

— Bine, haide!

I-a pus lesa, s-a pipăit pe buzunarul stâng, ca să se asigure că are portofelul la el, după care a deschis uşa şi Laurie l-a tras afară, în lumina puternică a amiezii. În timp ce mergeau spre „Cărarea de Zece

Kilometri”, Lloyd a observat că Don se apucase deja să-şi instaleze decoraţiunile din plastic, vechi şi urâte: o scenă cu Naşterea lui Isus (cu caracter religios), un Moş Crăciun uriaş şi din plastic (cu caracter laic) şi o colecţie de pitici de grădină, pe care-i împopoţonase prea tare, încercând să-i facă să semene cu spiriduşii Moşului (cu caracter SF). În curând, Don îşi va risca din nou viaţa urcându-se pe scară ca să întindă luminiţele care sclipeau intermitent şi care făceau ca locuinţa soţilor Pitcher să semene cu cel mai mic şi mai vulgar cazino din lume. În anii trecuţi, Lloyd se întrista când vedea toate ornamentele astea ale lui Don, dar astăzi a început să râdă. Trebuia să recunoască meritele ticălosului ăluia bătrân. Avea artrită şi probleme cu spatele şi nici cu vederea nu stătea prea bine, dar nu se dădea bătut. Pentru Don, ori era Crăciun, ori nu mai era nimic. Evelyn a ieşit pe terasa din spate. Purta un capot roz, încheiat strâmb, obrajii îi erau mânjiţi cu un smac de culoarea untului, iar părul îi era zbârlit în toate părţile. Don îi destăinuise lui Lloyd că soţia lui cam începuse să piardă contactul cu realitatea, iar astăzi chiar aşa şi arăta.

— L-ai văzut? a strigat ea.

Laurie a ridicat ochii şi a salutat-o în felul ei caracteristic:

— *Ham-ham!*

— Pe cine? Pe Don?

— Nu! Pe John Wayne! Normal că pe Don!

— Nu l-am văzut, a zis Lloyd.

— Dacă-l vezi, spune-i să nu mai ardă gazul aiurea şi să termine naibii de pus ornamentele alea. Becurile atârnă urât şi nici n-a scos încă Magii din garaj! Cât de *prost* e omul ăsta!

— O să-i transmit, dacă-l văd.

Evelyn s-a aplecat peste balustradă – periculos de mult.

— Ia uite ce căţel drăguţ ai! Cum ziceai că-l cheamă?

— Laurie, i-a răspuns Lloyd, pentru a ’nşpea mia oară.

— Aha! O fată, o fată, o fată! a exclamat Evelyn, cu un fel de pasiune de-a dreptul shakespeariană şi apoi a scos un chicotit ca de cioară răguşită. Ce o să mă bucur când se termină afurisitul ăsta de Crăciun! Aşa să-i mai zici!

S-a îndreptat de mijloc şi a intrat în casă. Lloyd a răsuflat uşurat, pentru că nu credea că ar fi fost în stare s-o prindă dacă ar fi căzut peste balustradă. Laurie s-a ridicat în picioare şi a pornit repede spre poteca din scânduri şi spre aromele de cartofi prăjiţi care veneau dinspre cherhana. Lloyd a mers după ea, poftind la un file de somon la cuptor, pe pat de orez. Parcă nu-i mai cădeau bine prăjelile.

Canalul şerpuia; la fel şi poteca din lemn, cotind încoace şi încolo, foarte aproape de malul năpădit de buruieni. Din loc în loc mai lipsea câte o scândură. Laurie s-a oprit ca să se uite la un pelican care a plonjat în apă şi a ieşit imediat cu un peşte zvârcolindu-i-se în ciocul cât un rucsac. Apoi şi-au continuat drumul. Micuţa s-a oprit din nou lângă un smoc de rogoz care ieşea dintre două scânduri deformate. Lloyd a ridicat-o de burtică şi a trecut-o în cealaltă parte – se făcuse prea mare ca s-o mai poată lua în braţe ca pe o minge. Puţin mai încolo, chiar înainte de următorul cot, un palmier pitic crescuse peste potecă, formând o arcadă joasă. Laurie era mică şi putea să treacă pe sub ea, însă s-a oprit brusc, cu ochii înainte şi capul înclinat într-o parte. Lloyd a ajuns-o din urmă şi s-a aplecat să vadă la ce se uită. Era bastonul lui Don Pitcher. Cu toate că era făcut din mahon rezistent, acum era crăpat de jos, de la vârful de cauciuc, şi până la jumătate.

Lloyd l-a ridicat şi a observat trei sau patru stropi de sânge pe el.

— Nu-i în regulă. Cred că ar trebui să ne întoar…

Dar Laurie s-a şi repezit înainte, smulgându-i lesa din mână. A dispărut pe sub bolta verde. Capătul lesei zăngănea şi se răsucea în urma ei. Apoi a început lătratul, însă nu cele două hămăieli obişnuite ale ei, ci o salvă de lătrături insistente.

Speriat, Lloyd a trecut pe sub palmierul pitic, mişcând bastonul în stânga şi în dreapta ca să dea la o parte crengile. Dar crengile i-au ripostat cu furie şi l-au zgâriat pe obraji şi frunte. Pe unele dintre ele erau alţi stropi şi pete de sânge. La fel şi pe scândurile potecii.

Laurie stătea bine proptită pe picioare, cu spatele încovoiat, cu botul aproape atingând scândurile. Lătra la un aligator. Un aligator verde-închis, lung de cel puţin trei metri – un ditamai monstrul. Şi care se holba la micuţa lătrătoare a lui Lloyd cu ochii lui parcă fără viaţă. Stătea întins peste trupul lui Don Pitcher, cu botul cât o lopată sprijinit de gâtul bronzat al acestuia, cu labele scurte şi solzoase din faţă încleştate posesiv de umerii lui. Era primul aligator văzut de Lloyd de când fusese cu Marian la grădina zoologică din Sarasota, iar asta se întâmplase cu foarte mulţi ani în urmă. Lui Don nu-i mai rămăsese prea mult din creştet. Iar Lloyd chiar putea să vadă aşchii de os printre resturile de păr ale vecinului său. Pe obraz i se uscau nişte dâre groase şi cleioase, ca de sânge amestecat cu un fel de terci de ceva. Iar Lloyd şi-a dat seama că se uită la nişte resturi din creierul lui Don Pitcher. Parcă omenirea devenea complet lipsită de sens când îţi spuneai că, poate doar cu câteva minute înainte, Don – un om, nu-i aşa? – folosise mâzga aia ca să gândească.

Capătul lesei lui Laurie căzuse de pe poteca din scânduri şi intrase în canal. Căţeluşa continua să latre. Aligatorul s-a uitat lung la ea, dar nu s-a mişcat. Parcă era tâmpit.

— Taci, Laurie! Taci naibii odată!

Şi-a adus aminte cum stătea Evelyn Pitcher pe veranda din spatele casei, ca o actriţă pe avanscenă, ţipând *Aha! O fată, o fată, o fată!*

Laurie s-a oprit din lătrat, dar a continuat să mârâie gros, din gât. Parcă se făcuse de două ori mai mare, pentru că i se zbârlise blana cenuşie pe tot trupul, nu doar la ceafă. Fără să-şi ia ochii de la aligator, Lloyd s-a aşezat într-un genunchi şi şi-a vârât mâna stângă în canal după lesă. A găsit-o, a

scos-o, a apucat-o bine şi s-a ridicat în picioare. A tras de ea. La început, parcă trăgea de un stâlp de telefon, nu de un căţel (atât de încordată era Laurie), dar apoi s-a întors cu faţa la el. Şi atunci, aligatorul şi-a ridicat fulgerător coada şi a plesnit puternic cu ea, împroşcând apă în jur şi făcând să se cutremure scândurile potecii. Laurie s-a speriat şi a sărit pe pantofii lui Lloyd. Tot fără să-şi dezlipească ochii de la aligator, el s-a aplecat şi a luat-o în braţe. Căţeluşei îi vibra tot corpul, ca electrocutat. Atât de holbată era sărmana, că i se vedea albul ochilor. Lloyd nu apucase să se sperie înainte, pentru că fusese mult prea şocat la vederea aligatorului călare pe vecinul lui. Dar acum a simţit ceva, însă nu teamă, ci un fel de furie protectoare. A desfăcut lesa de la zgarda lui Laurie.

— Du-te acasă! Pricepi ce-ţi zic? Du-te acasă! Vin şi eu după tine.

S-a aplecat, tot cu ochii la aligatorul care şi el continua să se uite ţintă la el. De multe ori o dusese în braţe pe Laurie când era mai mică; acum a împins-o printre picioarele lui (aşa cum se face cu mingea la fotbalul american) şi a trimis-o drept sub bolta făcută de palmierul pitic.

N-a avut timp să se uite după ea. Pentru că l-a atacat aligatorul. S-a repezit la el cu o viteză uluitoare, împingându-se cu picioarele din spate în cadavrul lui Don şi trimiţându-l la câţiva metri depărtare. A căscat botul, dezvelindu-şi colţii care semănau cu un gard de ţăruşi plini de jeg. Pe limba lui groasă, vineţie, încă se vedeau bucăţele din cămaşa lui Don.

Lloyd şi-a luat avânt şi l-a lovit din lateral cu bastonul. L-a pocnit în cap, chiar sub unul dintre ochii ăia înspăimântător de inexpresivi. Bastonul s-a spart de-a lungul crăpăturii. Bucata desprinsă s-a ridicat în aer şi apoi a căzut în canal. Aligatorul s-a oprit o clipă, parcă uimit de ce se întâmplase. Dar imediat şi-a continuat atacul. Atât de aproape era acum, că Lloyd îi auzea pocnetul ghearelor pe

scânduri. A căscat larg botul, foarte larg – falca de jos i se târa pe scânduri.

Lloyd nu s-a mai gândit la nimic. S-a abandonat acelor instincte animalice de supravieţuire pe care le ţinem ascunse în străfundurile noastre. A întins ce mai rămăsese din bastonul lui Don şi i-a împlântat capătul ascuţit în capul ca de lopată al fiarei. L-a strâns bine în ambele mâini şi s-a împins în el cu toată greutatea. A reuşit să mişte aligatorul într-o parte. Şi imediat, înainte ca acesta să se dezmeticească, s-a auzit o serie de pocnete seci, ca de gloanţe oarbe. O parte din vechea potecă din lemn s-a prăbuşit în canal, ducând cu ea şi jumătatea superioară a aligatorului. A început să izbească cu coada în scândurile putrezite şi zguduind cadavrul lui Don. Apa din canal parcă dădea în clocot. Lloyd s-a chinuit să-şi recapete echilibrul şi a reuşit să se dea un pas în spate exact în momentul când aligatorul şi-a scos capul la suprafaţă. Clămpănea furibund din colţi. Fără să mai ţintească, Lloyd s-a repezit din nou la el cu bastonul şi i l-a împlântat drept în ochi. Aligatorul s-a cambrat şi, dacă Lloyd nu ar fi dat drumul la baston, l-ar fi tras după el în apă.

S-a întors şi s-a repezit printre crengile palmierului pitic, cu mâinile întinse orbeşte, aşteptându-se ca, dintr-o clipă în alta, să fie muşcat de spate, sau să fie aruncat în sus de aligatorul care înota pe sub poteca din scânduri şi care apoi s-ar fi împins în fundul plin de mizerii al canalului, ar fi ieşit la suprafaţă şi ar fi pornit după el. Dar a reuşit să treacă pe sub palmier. Era mânjit de sânge – şi de sângele lui Don, şi de al lui, de la toate zgârieturile alea urâte. A constatat că Laurie nu se dusese acasă. Îl aştepta la doar trei metri distanţă de palmier şi, când l-a văzut, a luat-o la goană, şi-a luat avânt şi a sărit. Lloyd a prins-o (ca pe o minge trimisă în lung de linie la campionatul mondial de fotbal american). Nici nu-şi dădea seama că Laurie scheuna şi i se zbătea în braţe şi îl lingea disperată pe toată faţa.

Deşi îşi va aminti mai încolo de asta – şi nu va mai zice că „l-a lins”, ci că „l-a pupat”.

Abia după ce a coborât de pe poteca din lemn şi a ajuns pe aleea cu pietriş decorativ, s-a oprit un pic şi s-a uitat în spate, aşteptându-se să vadă aligatorul năpustindu-se spre ei cu viteza aia năucitoare şi foarte stranie pentru un animal atât de mare. L-au lăsat picioarele când a ajuns la jumătatea drumului şi a trebuit să se aşeze pe jos. Plângea şi tremura din tot corpul. Se tot uita în urmă după aligator. Laurie îl pupa în continuare, dar parcă nu mai era chiar atât de speriată ca mai devreme. Când s-a simţit în stare să meargă mai departe, s-a ridicat şi s-a dus acasă. Tot cu Laurie în braţe. De două ori a simţit că îl ia cu leşin şi a trebuit să se oprească.

În timp ce Lloyd abia îşi mai târa picioarele spre uşa din spatele casei sale, Evelyn a ieşit iarăşi pe verandă.

— Ştii că dacă îţi tot duci câinele în braţe, n-o să mai vrea niciodată să meargă pe jos. Ştii, da? L-ai văzut pe Don? Trebuie să termine de pus afurisitele astea de ornamente!

Oare chiar nu a văzut sângele? s-a întrebat Lloyd. Sau nu voia să-l vadă?

— A avut loc un accident.

— Ce fel de accident? Iar s-a izbit cineva de blestematul ăla de pod?

— Intră în casă, a îndemnat-o Lloyd.

A intrat şi el, fără să mai stea să vadă dacă femeia face ce i-a spus. I-a turnat lui Laurie apă proaspătă în bol, iar căţeluşa s-a repezit s-o lipăie. Cât timp micuţa şi-a potolit setea, Lloyd a sunat la Urgenţe.

9

Probabil că poliţiştii au ajuns acasă la familia Pitcher imediat după ce au recuperat cadavrul lui Don, pentru că Lloyd a auzit urletele lui Evelyn. N-au durat prea mult, dar lui aşa i s-a părut. S-a întrebat dacă nu cumva ar fi bine să se ducă la ea, să încerce să o consoleze. Dar nu se simţea în stare.

Nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de epuizat; nici măcar după antrenamentele de fotbal de la liceu, din după-amiezile caniculare de august, nu fusese în halul ăsta de vlăguit. Acum nu voia decât să stea pe fotoliu, cu Laurie pe genunchi. Căţeluşa adormise deja, tot cu botul vârât sub coadă, cum îi era obiceiul.

Au venit poliţiştii şi i-au cerut să le spună cum descoperise cadavrul. După ce i-au auzit povestea, i-au zis că avusese mare noroc să scape nevătămat de acolo.

— Dar, lăsând la o parte norocul, trebuie să vă felicit că v-a venit atât de repede ideea să vă folosiţi de bastonul domnului Pricher, i-a spus unul dintre poliţişti.

— Tot m-ar fi prins dacă nu s-ar fi năruit scândurile potecii sub greutatea lui, a spus Lloyd.

Probabil că ar fi prins-o şi pe Laurie. Pentru că Laurie nu se dusese acasă. Laurie îl aşteptase.

În seara aceea, a luat-o în pat cu el. Căţeluşa a dormit dusă pe partea lui Marian. Dar Lloyd nu a prea dormit. De fiecare dată când îl lua somnul, îşi amintea de aligatorul tolănit peste cadavrul lui Don. Îşi amintea de atitudinea lui posesivă. De ochii lui negri şi goi. De botul uriaş, care parcă rânjea. De viteza uluitoare cu care se repezise asupra lui. Iar atunci întindea mâna şi o mângâia pe căţeluşa care dormea lipită de el.

Chiar a doua zi, Beth a venit în fuga mare de la Boca. Evident că l-a certat, dar mai întâi l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat de multe ori, aducându-i aminte lui Lloyd de frenezia cu care-l pupase Laurie pe toată faţa atunci când ieşise de sub ramurile dese ale palmierului pitic.

— Te iubesc, prostule, i-a zis Beth. Slavă Domnului că n-ai păţit nimic!

După care a luat-o în braţe şi pe Laurie. Laurie i-a suportat cu multă răbdare manifestările – puţin cam exagerate – de dragoste, dar imediat ce Beth a pus-o jos, s-a dus repede să-şi caute iepuraşul din cauciuc. L-a găsit, s-a retras cu el într-un colţ şi a

început să-l piuie la nesfârşit. Lloyd s-a întrebat dacă nu cumva micuţa îşi imaginează că jucăria aia e aligatorul şi că acum ea îl sfâşie în bucăţi. Apoi şi-a spus că Beth avea dreptate – tare prost mai era! Nu ai cum să transformi animalele în ceva ce nu pot fi. Nu citise asta în **Felicitări! Ţi-ai luat un căţeluş!** Era unul dintre lucrurile acelea pe care trebuie să le afli singur.

10

A doua zi după vizita lui Beth, la Lloyd a venit un tip de la administraţia fondului piscicol şi cinegetic al statului Florida. Au stat în bucătărie şi tipul ăla, pe care îl chema Gibson, a băut un pahar cu ceai rece. Laurie s-a distrat un timp mirosindu-i bocancii şi tivul pantalonilor, după care s-a plictisit şi s-a făcut covrig sub masă.

— Am prins aligatorul, a spus Gibson. Mare noroc ai avut, domnule Sunderland. Că al naibii de mare era.

— Ştiu. A fost eutanasiat?

— Încă nu şi nici nu este sigur că o să fie. Încă se dezbate problema. Pentru că îşi proteja ouăle.

— Avea cuibul acolo?

— Da.

Lloyd a strigat-o pe Laurie. Laurie a ieşit imediat de sub masă. Lloyd a luat-o în braţe şi a început s-o mângâie.

— Şi de câtă vreme era monstrul ăla acolo? Că aproape zilnic am mers cu căţeluşa mea pe poteca aia spre cherhana.

— Perioada normală de incubaţie este de şaizeci şi cinci de zile.

— Adică dihania aia a fost acolo tot timpul?

Gibson a dat din cap.

— Da, mare parte din timp. A stat ascuns printre ierburi şi rogoz.

— Şi se uita la noi când treceam pe acolo.

— Şi la dumneavoastră şi la toată lumea care mergea pe poteca din scânduri. Probabil că domnul

Pitcher a făcut ceva, ceva cu totul neintenţionat, care l-a stârnit… a stârnit-o, pentru că-i femelă… şi…

Gibson a ridicat din umeri.

— Nu cred că putem vorbi în cazul ăsta despre instincte materne, dar reptilele sunt programate genetic să-şi protejeze cuibul.

— Probabil că a dat din baston în direcţia ei, a spus Lloyd. Tot timpul dădea din bastonul ăla. Poate chiar a lovit-o. Sau a lovit cuibul.

Gibson şi-a terminat ceaiul şi s-a ridicat de pe scaun.

— Mi-am zis că poate vreţi să ştiţi care-i situaţia.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin. E tare drăguţ câinele dumneavoastră. Metis de Border Collie cu ce?

— Mudi.

— Aha. Da, seamănă. Şi a fost cu dumneavoastră în ziua aia.

— Mergea înaintea mea. Ea a văzut prima aligatorul ăla.

— Şi ea are mare noroc că a scăpat teafără.

— Da.

Lloyd a mângâiat-o pe Laurie. Laurie a ridicat la el ochii de culoarea chihlimbarului. Şi Lloyd s-a întrebat, aşa cum o făcea aproape întotdeauna, ce anume vedea mititica la faţa boşorogului care se uita la ea. Era un mister, la fel ca stelele pe care le vedea când o scotea noaptea să-şi facă nevoile. Dar nu-l deranja asta. Misterele sunt un lucru bun, mai cu seamă atunci când nu mai ai prea mult de trăit.

Gibson i-a mulţumit pentru ceai şi a plecat. Lloyd a rămas un timp pe scaun, mângâind blana deasă şi cenuşie. După care a pus-o jos pe Laurie şi a lăsat-o să-şi vadă de treburile ei.

ŞERPII CU CLOPOŢEI

Iulie – august 2020

Deloc nu m-am mirat când am văzut-o pe bătrână împingând la căruciorul cu două locuri, dar fără niciun copil în el; fusesem avertizat. Asta se întâmpla pe Rattlesnake Road, care şerpuieşte pe cei şase kilometri, cât se întinde ţărmul micuţei Rattlesnake Key[65]. La sud sunt case şi blocuri de locuinţe; la nord, câteva vile luxoase.

Drumul face o curbă în „unghi mort” la vreo opt sute de metri distanţă de conacul lui Greg Ackerman, unde locuiam eu în vara aceea, când mă simţeam trist şi părăsit. De-o parte şi de cealaltă a drumului, tufele dese, crescute alandala şi mai înalte decât mine (iar eu am un metru nouăzeci) parcă se căzneau să sugrume mai tare străduţa aia şi aşa destul de îngustă. Curba era marcată în ambele părţi cu nişte copii din plastic verde şi fluorescent, iar de fiecare dintre ei era agăţat câte un indicator pe care scria: REDUCEŢI VITEZA! LOC DE JOACĂ. Mă plimbam, dar trebuie să spun că, având vârsta de şaptezeci şi doi de ani şi fiind obligat să suport căldura înăbuşitoare a unei dimineţi de iulie, mă mişcăm destul de încet. Aveam intenţia să merg până la bariera care desparte porţiunea privată a drumului de cea aflată în posesia statului, după care să mă întorc la casa lui Greg. Dar mă întrebam deja dacă nu cumva îmi făcusem un plan mult prea ambiţios pentru puterile mele.

Nu prea crezusem ce-mi povestise Greg despre doamna Bell, dar acum am văzut-o cu ochii mei. Venea spre mine, împingând la căruciorul ăla supradimensionat. Una dintre roţi era neunsă şi scârţâia de-ţi perfora timpanele. Femeia purta un şort lăbărţat, sandale, ciorapi trei sferturi şi avea pe cap o pălărie de soare albastră. S-a oprit, iar eu mi-am adus aminte că Greg mă întrebase dacă eram

sigur că „problema ei” – aşa îi spusese – nu îmi va crea şi *mie* vreo problemă. Îi răspunsesem că nu, dar acum nu mai eram chiar atât de sigur.

— Bună ziua! Cred că sunteţi doamna Bell. Numele meu este Vic Trenton. Stau la Greg pe perioada verii.

— Eşti prieten cu Greg? Vai, ce drăguţ! Prieten vechi?

— Am fost colegi la agenţia de publicitate din Boston. Eu mă ocupam cu crearea textelor şi el…

— Cu grafica, ştiu. Înainte să dea de bani, a spus ea, împingând căruciorul dublu şi mai aproape de mine – dar nu prea aproape. Orice prieten al lui Greg… la-la-la şi toate alea. Încântată de cunoştinţă! Dacă tot o să fim vecini cât stai aici, te rog să mă tutuieşti şi să-mi zici Alita. Sau Allie, dacă-ţi place mai mult. Te simţi bine? N-ai niciun simptom al gripei ăsteia noi?

— Sunt bine. Nici nu tuşesc şi nici febră n-am. Presupun că şi tu te simţi bine.

— Să ştii că da. Mare mirare, când am vârsta pe care o am, plus câteva probleme de sănătate pe care le au mai toţi bătrânii. Unul dintre puţinele lucruri bune care se întâmplă vara aici e că mai toţi oamenii pleacă în alte părţi. Am văzut de dimineaţă la ştiri că doctorul Fauci zice că o să avem o sută de mii de cazuri noi în fiecare zi. Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva?

I-am spus că şi eu mă uitasem la ştiri.

— Ai venit aici ca să scapi?

— Nu. Am avut nevoie de o vacanţă şi mi s-a oferit posibilitatea de a sta aici, aşa că am profitat de ea. Asta nu era nici pe departe întreaga poveste.

— Eu cred că eşti niţel cam dus cu capul, domnule Trenton, de ţi-a venit să-ţi faci vacanţa în partea asta de lume în perioada verii.

După părerea lui Greg, tu eşti aia dusă cu capul, am comentat eu în gând. *Şi, dacă e să mă iau după căruţul ăla pe care-l plimbi, tind să cred că nu mă înşel.*

— Te rog, spune-mi Vic, am zis eu cu glas tare. Că doar suntem vecini acum.

— Ai vrea să-i saluţi pe gemeni? m-a întrebat ea, schiţând un gest spre cărucior.

Pe unul dintre locuri era pus un şort de culoare albastră, pe celălalt era tot un şort, dar verde. Pe spătare atârnau tricouri cu inscripţii haioase. Pe unul scria OBRAZNIC, iar pe celălalt – ŞI MAI OBRAZNIC.

— Ăsta de-aici e Jacob, a continuat bătrâna, arătând spre şortul albastru. Şi ăstălalt e Joseph.

Şi a atins tricoul cu ŞI MAI OBRAZNIC. N-a zăbovit cu mâna pe el, dar gestul a fost blând şi iubitor. Îmi aştepta reacţia cu o atitudine calmă, dar precaută. Mi se părea ţăcănită? Da, sigur că da, însă nu mă simţeam prea stingherit. Din două motive. În primul rând, pentru că mă asigurase Greg că, în toate celelalte privinţe, doamna Bell era perfect sănătoasă la cap şi cu picioarele pe pământ. Iar în al doilea, pentru că atunci când lucrezi întreaga viaţă doar în publicitate, ajungi să cunoşti o mulţime de oameni plecaţi cu sorcova. Chiar dacă sunt normali atunci când intră în domeniul acesta, tot o iau puţin razna după o vreme.

Fii drăguţ cu ea, mi-a spus Greg. *E inofensivă. Plus că face cele mai bune fursecuri din fulgi de ovăz cu stafide pe care le-am mâncat vreodată în viaţa mea.* Nu prea ştiam dacă să-l cred în legătură cu fursecurile – agenţii de publicitate tind să exagereze, indiferent dacă mai lucrează sau nu în domeniu –, dar eram mai mult decât dispus să fiu drăguţ.

— Salutare, băieţi! am spus. Îmi pare bine de cunoştinţă!

Nu mi-a răspuns nici Jacob şi nici Joseph. Cum să-mi fi răspuns, dacă nu erau acolo? Şi, tocmai pentru că nu erau acolo, nu-i deranja canicula şi nu aveau de ce să-şi facă probleme în legătură cu Covidul sau cu cancerul de piele.

— Tocmai ce-au împlinit patru ani, m-a anunţat Allie Bell.

Tare bună scamatorie treaba asta cu o femeie atât de în vârstă, mamă a doi băieţi atât de mici, mi-am spus eu, pentru că mi se părea să fie trecută de şaizeci şi cinci de ani.

— Sigur că sunt destul de mari ca să meargă şi singuri, dar sunt nişte puturoşi mici şi le place să-i plimb eu în căruţ. Îi îmbrac cu pantalonaşi de culori diferite pentru că până şi eu îi confund câteodată, a râs doamna Bell. Te las să-ţi vezi mai departe de plimbare, domnule Trenton.

— Spune-mi Vic, te rog.

— Bine. Vic. Până la zece o să se facă treizeci şi trei de grade la umbră. Despre umiditate nici nu mai zic nimic ăia de la meteo. Hai, băieţi, spuneţi frumos „la revedere" lui nenea!

Probabil că mi-au zis. Le-am urat şi eu o zi frumoasă şi i-am spus lui Allie Bell că mi-a părut bine să fac cunoştinţă cu ea.

— La fel şi mie, a răspuns ea. Iar gemenii sunt de părere că eşti un om foarte cumsecade. Nu-i aşa, băieţi?

— Normal că sunt, le-am asigurat eu pe cele două locuri goale din cărucior.

Allie Bell a zâmbit fericită. Dacă toată povestea asta fusese un fel de test, se pare că-l trecusem cu brio.

— Îţi plac fursecurile, Vic?

— Sigur că-mi plac. Greg zice că specialitatea ta sunt cele din fulgi de ovăz şi stafide.

— *Spécialité de la maison, oui, oui,* a exclamat ea şi a scos câteva hohote subţiri de râs, ca un tril de mierlă.

Ei, uite, râsul ăla avea în el ceva ce îţi cam dă fiori. Sau poate aşa mi s-a părut mie din cauza circumstanţelor. Doar nu în fiecare zi ţi se întâmplă să faci cunoştinţă cu nişte gemeni morţi de foarte multă vreme.

— Dacă nu te deranjează, o să trec pe la tine curând ca să-ţi aduc câteva.

— Nu mă deranjează deloc.

— Dar mai pe seară. Când se mai răcoreşte puţin. Am impresia că rămân fără aer în miezul zilei, deşi toată căldura asta nu pare să-i deranjeze pe Jake şi pe Joe. Şi întotdeauna îmi iau parul cu mine.

— Parul?

— În caz că dau peste vreun şarpe, mi-a explicat ea. Pa-pa, mi-a făcut plăcere.

A împins căruciorul pe lângă mine, după care a întors capul.

— Dar să ştii că nu acum e cea mai bună perioadă să te bucuri de Coasta Golfului. Doar în octombrie şi noiembrie te simţi bine aici.

— Am înţeles, am răspuns eu.

Iniţial, am crezut că insula fusese botezată astfel din cauza formei sale, care seamănă extrem de bine cu un şarpe văzut de la înălţime – un şarpe care se contorsionează şi se încolăceşte. Dar Greg mi-a explicat că acolo chiar *au existat* şerpi cu clopoţei, că a fost o adevărată invazie până pe la jumătatea anilor ’80. Atunci a început să se construiască masiv pe insulele aflate la sud de Siesta şi Casey. Până atunci, insuliţele acelea nu fuseseră considerate importante şi fuseseră lăsate într-o stare de hibernare.

— Şerpii ăia au fost un fel de eroare ecologică, mi-a spus Greg. Probabil că la început au fost doar câţiva care înotau până aici de pe continent… dar, stai… şerpii *înoată?*

— Da, înoată, i-am răspuns eu.

— Sau poate au făcut autostopul în cala vreunei nave de aprovizionare sau ceva de genul ăsta. Ce ştim noi? Or fi făcut tot drumul pe iahtul vreunui bogătaş. Se reproduc în ierburi, acolo unde păsările nu pot ajunge la puii lor. Să ştii că şerpii cu clopoţei nu depun ouă. Ouăle rămân în femele şi apoi ies puii vii din ele, cam opt sau zece odată – adică suficient pentru multe perechi de cizme, crede-mă. Şi nenorociţii ăştia veninoşi erau *peste tot.* Sute, poate chiar mii. Au fost alungaţi spre nord când a

început dezvoltarea imobiliară a insuliţelor din sud. Şi, după aia, când au venit aici barosanii…

— Adică ăia ca tine, am intervenit eu.

— Mda, a murmurat el, făcând pe modestul. Ce să zic? Bursa a avut grijă de mine, mai cu seamă acţiunile de la Apple.

— Şi de la Tesla.

— Corect! Ţi-am vândut şi ţie pontul ăla, dar tu, ca un bostonian sadea ce eşti…

— Hai, termină! l-am oprit eu.

— Deci… când au venit barosanii aici şi s-au apucat să-şi înalţe conacele…

— Cum e şi ăsta al tău, am comentat eu.

— Haide, Vic! Mă laşi? Spre deosebire de toate ororile alea din ciment şi stuc care au împânzit partea asta a Floridei, vila mea chiar are o arhitectură agreabilă.

— Dacă zici tu…

— Şi când barosanii au început să-şi ridice casele, firmele de construcţii la care au apelat au găsit şerpi din ăştia pretutindeni. *Mişunau* peste tot. Constructorii i-au omorât pe ăia de pe terenurile unde lucrau ei – de pe ambele ţărmuri –, dar nu s-a organizat nicio *adevărată* vânătoare de şerpi decât după moartea gemenilor Bell. Nici chiar atunci administraţia locală n-a vrut să ia vreo măsură, pretextând că partea de nord a insulei era proprietate privată, prin urmare constructorii au organizat o poteră şi au plecat la vânătoare de şerpi. Pe vremea aia, eu încă lucram la Massads, plus că mă ocupam şi de vânzarea acţiunilor, aşa că n-am fost aici, dar am auzit că o sută de bărbaţi şi femei – cel puţin o sută –, cu mănuşi şi cizme înalte, din cauciuc, au pornit din locul unde-i acum bariera şi au luat-o către nord. Loveau şi răscoleau tufele cu parii şi omorau toţi şerpii pe care-i vedeau. Cei mai mulţi erau şerpi cu clopoţei, dar au mai găsit şi alţii – şerpi negri, şerpi de iarbă, câţiva şerpi-mocasin. Şi – incredibil, dar adevărat – chiar şi un piton.

— Şi pe cei neveninoşi i-au omorât?

— Pe toţi, a spus Greg. Şi nu au mai fost văzuţi prea mulţi de atunci încoace.

M-a sunat în seara aceea. Stăteam afară, lângă piscină, savuram un pahar cu gin tonic şi mă uitam la stele. Voia să ştie dacă mă simt bine în casă şi dacă îmi place. I-am răspuns că mă simt foarte bine şi i-am mulţumit din nou pentru că mi-a permis să stau acolo.

— Păcat că nu-i tocmai cea mai bună perioadă de petrecut pe Rattlesnake Key, a comentat el. Mai ales că majoritatea atracţiilor turistice s-au închis din cauza Covidului. Cele mai bune luni sunt…

— Octombrie şi noiembrie. Mi-a spus doamna Bell. Allie.

— Deci ai cunoscut-o.

— Da. Şi pe ea, şi pe gemeni. Jacob şi Joseph. Mai bine zis, am făcut cunoştinţă cu pantalonii şi tricourile lor.

Greg n-a spus nimic câteva secunde. Apoi:

— Şi e totul în regulă? La Donna m-am gândit atunci când te-am invitat să stai la mine. Dar nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să-ţi aducă aminte…

Chiar dacă trecuseră atât de mulţi ani, eu tot nu voiam să discut despre asta.

— Totul e în regulă. Ai avut dreptate. În afară de treaba aia cu gemenii, Allie Bell pare o femeie foarte cumsecade. S-a oferit să-mi aducă nişte fursecuri.

— O să-ţi placă la nebunie.

Mi-am adus aminte de petele mici şi roşii de pe obrajii ei.

— M-a asigurat că nu are Covid – ea îi zice „gripa cea nouă". Şi nu tuşea, dar nici prea sănătoasă nu prea pare. Acum m-am gândit la căruciorul dublu, cu locurile goale.

— Din punct de vedere fizic, despre asta vorbesc. A zis ceva despre nişte probleme de sănătate.

— Păi, are şaptezeci şi ceva de ani…

— Serios?! Eu credeam că vreo şaizeci şi ceva.

— Ea şi cu soţul ei au fost primii care şi-au ridicat o casă în partea de nord a insulei – şi asta s-a întâmplat pe vremea când era Carter preşedinte. Vreau să spun că toate instalaţiile din tine ies din perioada de garanţie atunci când treci de şaptezeci de ani.

— Nu m-am mai întâlnit cu nimeni altcineva, dar n-au trecut decât trei zile de când am ajuns. Nici măcar nu mi-am desfăcut toate bagajele.

Nu că aş fi avut prea multe. Dar am preferat să citesc, pentru că asta îmi făgăduisem că voi face când voi ieşi la pensie. Iar când mă uitam la televizor, îi opream sonorul în timpul reclamelor. Aş fi foarte fericit dacă nu aş mai vedea niciuna câte zile mai am de trăit.

— Măi, prietene, e *vară.* Ca să nu mai spun că e şi pandemia de Covid. Odată ce treci de barieră, nu poţi să te întâlneşti decât cu Alita. Şi cu…

S-a întrerupt.

— Şi cu gemenii, i-am terminat eu propoziţia. Jake şi Joe.

— Eşti sigur că nu te deranjează? Mă gândesc la ce s-a întâmplat cu…

— Nu mă deranjează. Se mai întâmplă şi lucruri foarte rele pe lumea asta câteodată. Şi sunt copii care mor. Aşa am păţit eu şi cu Donna, aşa a păţit şi Allie Bell. Fiul nostru a murit acum mult timp. Era mic. Am trecut peste asta.

Minciună. Sunt lucruri peste care nu poţi să treci niciodată.

— Dar vreau să te întreb ceva.

— Şi eu vreau să-ţi răspund.

Am început să râd. O fi fost acum Greg Ackerman mai bătrân şi mai bogat, dar rămăsese la fel de haios şi de şmecher ca în tinereţe. Când lucram la contractul cu compania de sucuri Brite, Greg a venit odată la o şedinţă cu o sticlă de Brite Cola, cu gâtul lung – semnul distinctiv al firmei – ieşindu-i prin şliţul desfăcut de la pantaloni.

— Ea ştie?

— Nu înţeleg.

Ba eu credeam că înţelege chiar foarte bine.

— Ştie că e gol căruciorul? Ştie că băieţeii ei au murit acum treizeci de ani?

— Patruzeci, m-a corectat el. Dacă nu cumva şi mai mulţi. Da, ştie.

— Eşti convins, sau aşa crezi?

— Sunt convins. Aproape convins.

Da, asta era o altă calitate a lui Greg. Îşi păstra întotdeauna o portiţă de scăpare.

Am continuat să privesc stelele şi mi-am terminat ginul. Pe deasupra golfului bubuiau tunetele şi se vedeau sclipiri de fulgere difuze, dar mi-am spus că nu sunt decât nişte ameninţări deşarte.

M-am apucat să-mi despachetez şi a doua valiză, chestie pe care ar fi trebuit s-o fac de două zile. Când am terminat – adică peste doar cinci minute –, m-am dus la culcare. Era 10 iulie. Covidul făcea ravagii în tot restul lumii; doar în Statele Unite erau peste trei milioane de cazuri. Greg îmi spusese că, dacă vreau, pot să stau la el până în septembrie. I-am răspuns că şase săptămâni mi se par suficiente ca să mă limpezesc la cap; însă acum, că mă mai liniştisem, mi-am zis că aş putea să stau mai mult. Să aştept până se termină cu boala aia îngrozitoare.

De-a dreptul minunată era liniştea de aici, întreruptă doar de murmurul valurilor pe plaja îngustă şi cu pietriş a lui Greg. M-am gândit că ar fi bine să mă scol în zori şi să mă plimb mai devreme decât astăzi… şi poate aşa să reuşesc să o evit pe Allie Bell. Sigur că era o femeie plăcută şi îi dădeam dreptate lui Greg care credea că era destul de normală la cap, dar… căruciorul ăla cu pantalonaşi de culori diferite pe locurile goale… da, ăla era cam sinistru.

— Unul Obraznic şi altul Şi Mai Obraznic, am şoptit eu.

Uşa glisantă a dormitorului principal era deschisă şi o adiere de vânt a mişcat perdelele albe şi subţiri,

transformându-le în nişte braţe.

Abia acum înţelegeam de ce pe Greg îl îngrijora reacţia mea faţă de povestea cu gemenii-fantomă. M-am prins mai târziu, dar nu se spune că „mai bine mai târziu decât niciodată”? Când îmi povestise pentru prima dată despre ciudăţenia Alitei Bell nu făcusem niciun fel de legătură cu viaţa mea. Dar legătura exista. Legătura era fiul meu, care murise şi el, cam la aceeaşi vârstă ca Jacob şi Joseph. Însă nu din cauza lui Tad simţeam eu nevoia să stau departe de New England cel puţin o perioadă. Durerea aceea era veche. Iar acum, în casa asta ridicol de mare şi în săptămânile astea caniculare de vară, trebuia să mă ocup de una nouă.

Am visat-o pe Donna, aşa cum mi se întâmpla deseori. În visul acesta stăteam amândoi pe canapeaua din fostul nostru living şi ne ţineam de mână. Eram tineri. Nu vorbeam. Atâta tot. Ăsta a fost visul. Însă m-am trezit cu obrajii uzi de lacrimi. Acum vântul bătea mai tare, un vând cald, dar care făcea perdelele să semene şi mai mult cu nişte braţe întinse. M-am dat jos din pat ca să închid uşa, dar, în loc de asta, am ieşit pe balcon. În timpul zilei, puteai să vezi tot golful din dormitoarele de la etaj (Greg îmi spusese că, dacă vreau, pot folosi dormitorul principal, prin urmare aşa am şi făcut); însă nu se vedea nimic noaptea – doar întunericul nepătruns. Şi câte un fulger, pentru că acum fulgera mai des. Şi tunetele erau mai puternice, iar ameninţarea furtunii nu mai era deloc una deşartă.

Am stat lângă balustrada de deasupra piscinei şi a curţii pavate cu dale. Tricoul şi boxerii îmi fluturau cam tare din cauza vântului. Aş fi putut să-mi spun că mă treziseră tunetele sau nişte rafale mai puternice de vânt, dar ar fi fost o minciună. Evident că visul mă trezise. Visul cu noi doi, ţinându-ne de mână pe canapea, dar incapabili să discutăm despre ce simţeam. Pierderea era prea mare, prea permanentă, prea *concretă.*

Nu, pe fiul nostru nu şerpii cu clopoţei îl omorâseră. A murit din cauza deshidratării într-o maşină încinsă la soare. Nu mi-am învinuit niciodată soţia pentru moartea lui; era să moară şi ea împreună cu el. Nici măcar pe câinele ăla nu l-am învinuit – un Saint-Bernard, pe care îl chema Cujo şi care, trei zile în şir, a dat târcoale maşinii noastre (un Ford Pinto stricat şi care nu mai voia nicicum să pornească), în soarele nemilos al verii.

Există o carte pentru copii, scrisă de Lemony Snicket[66] şi care se cheamă *O serie ele evenimente nefericite.* Cartea asta este o descriere perfectă a chinurilor prin care au trecut soţia şi fiul meu. Maşina ne-a murit – din cauza unei supape înfundate (problemă pe care un mecanic auto ar fi rezolvat-o în mai puţin de cinci minute) – în faţa unei case aflate departe, în zona rurală. Plus că nu era nimeni acolo. În afară de câine. Iar câinele era turbat. Şi îngerul păzitor al lui Tad era în concediu în acea lună de iulie.

Toate astea s-au petrecut cu mult timp în urmă. Cu decenii în urmă.

Am intrat înapoi în dormitor, am închis uşa glisantă şi am şi încuiat-o, doar ca să fiu sigur. M-am culcat la loc şi aproape că adormisem când am auzit un fel de scârţâit slab. M-am ridicat brusc în capul oaselor şi am ciulit urechile.

Ştiţi şi voi câte idei trăsnite îţi pot trece prin cap, unele extrem de caraghioase la lumina zilei, dar destul de plauzibile în toiul nopţii. Nu mai ştiam dacă încuiasem uşa de la intrare şi îmi era foarte uşor să-mi închipui că Allie era mult mai nebună decât i se părea lui Greg şi că acum se afla la parterul casei. Şi că traversa livingul împingând la căruciorul ăla cu roata neunsă, ca să ajungă în bucătărie, unde voia să-mi lase o caserolă Tupperware plină cu fursecuri din fulgi de ovăz cu stafide. Împingea la căruciorul ăla, convinsă că gemenii ei, morţi deja de peste patruzeci de ani, încă stăteau pe locurile lor.

Scârţ! Pauză. *Scââr ţ!* Pauză.

Da, o vedeam. Îi vedeam chiar şi pe Jake, şi pe Joe… pentru că *ea* putea să-i vadă. Însă, pentru că eu eram *eu,* nu *ea,* îmi dădeam seama că sunt morţi. Piele galbenă. Ochi sticloşi. Picioare şi glezne umflate, pentru că acolo fuseseră muşcaţi de şerpi.

Ridicol. O idioţenie cât casa. Îmi dădeam seama de asta, chiar dacă stăteam speriat în pat, cu cearşaful strâns la piept. Şi totuşi: *Scârţ!* Pauză. *Scââr ţ!*

Am aprins veioza şi am traversat camera, tot repetându-mi că nu sunt deloc speriat. Am aprins şi lustra, apoi am deschis uşa, am întins mâna şi am aprins şi luminile de pe coridor şi de pe scară, continuând să îmi repet că nu o să-mă înşface nimeni de degete când bâjbâi după întrerupător. Şi că în niciun caz n-o să ţip dacă totuşi aşa o să se întâmple.

Am ajuns până la jumătatea holului şi m-am uitat în jos, peste balustrada care-mi ajungea până la brâu. Normal că nu era nimeni în living, însă acum am auzit primii stropi de ploaie pe geamurile de la parter. Şi mai auzeam încă ceva.

Scârţ! Pauză. *Scââr ţ!* Pauză

Uitasem să opresc ventilatorul din tavan. Ăla scârţâia. Nici nu-l auzeam în timpul zilei. Întrerupătorul era în capul scării. L-am închis. Ventilatorul a mai scârţâit o dată şi s-a oprit. M-am întors în pat, dar am lăsat veioza aprinsă, la faza cea mai slabă. Nu ştiu dacă am mai visat ceva, pentru că nu mi-am mai amintit nimic de dimineaţă.

Am dormit până mai târziu – poate unde mă obosise spaima aia trasă în miez de noapte. Aşa că am sărit peste plimbare. În următoarele trei zile m-am trezit devreme, când aerul era curat şi dulce, iar păsările încă nu-şi recăpătaseră graiul. M-am plimbat până la barieră şi înapoi. Am văzut o mulţime de iepuri, dar niciun om. Am trecut pe lângă cutia poştală a familiei Bell, de la capătul unei

alei înconjurate de rododendroni, dar abia dacă am putut să văd şi casa, pentru că se afla pe malul golfului, iar între mine şi ea erau foarte mulţi copaci şi alţi rododendroni.

În timpul zilelor de lucru din săptămână, auzeam zgomotul făcut de suflantele de frunze şi, atunci când mă duceam la băcănie, chiar vedeam uneori vreo două camionete de la nişte firme de horticultură parcate în faţa casei lui Allie. Însă tot cred că se simţea singură. La fel ca mine. Plus că amândoi ne pierduserăm partenerii de viaţă. Ăsta ar fi fost un subiect bunicel de comedie romantică (sigur, în caz că s-ar face comedii romantice despre bătrâni – *The Golden Girls* fiind excepţia care confirmă regula), însă nu mă încânta absolut deloc ideea că aş putea să mă dau la ea. De fapt, mai puţin decât deloc. Ce am face? Am împinge împreună căruciorul cu gemenii invizibili? Ne-am preface că le dăm să pape macaroane cu brânză?

Greg avea un om de serviciu, dar mă rugase pe mine să ud florile din ghivecele enorme de lângă uşile care dădeau spre alee şi de lângă piscină. Exact asta făceam într-o seară, cam la vreo zece sau douăsprezece zile după ce mă mutasem aici. Am auzit scârţâitul roţii şi am oprit apa. Allie împingea căruciorul pe alee. Avea un fel de traistă lungă atârnată de umăr. Din ea ieşea un baston din inox, cu un cârlig în vârf. M-a întrebat dacă nu cumva am vreun simptom al „noii gripe”. I-am răspuns că nu şi că mă simt bine.

— Şi eu. Ţi-am adus fursecuri.

— Eşti foarte drăguţă, am spus eu, deşi nu m-aş fi supărat deloc dacă ar fi uitat.

În seara asta, pe unul dintre locuri era un şort roşu, iar pe celălalt unul alb. Tricourile erau puse pe spătare, la fel ca prima dată. Pe unul scria SEE YA LATER ALLIGATOR, iar pe celălalt: AFTER A WHILE CROCODILE. Zău că ar fi fost tare simpatice tricourile astea pe nişte copii adevăraţi. Însă aşa… nu, nici vorbă. Totuşi, Allie era vecina mea şi părea destul de inofensivă. Aşa că am spus:

— Bună, Jake!
Şi apoi:
— Bună, Joe! Ce mai faci?
Allie a izbucnit din nou în hohote de râs, ca un tril de mierlă.
— Eşti o dulceaţă de om!
După care m-a privit drept în ochi şi mi-a zis:
— Ştiu că nu sunt aici.
M-am blocat. Habar n-aveam ce să-i răspund. Dar n-a părut deranjată.
— Însă uneori *sunt.*
Mi-am adus aminte că şi Donna spusese ceva asemănător la un moment dat. La câteva luni după moartea lui Tad şi cu puţin înainte de divorţul nostru. *Uneori îl văd,* mi-a zis ea atunci şi, când eu i-am spus că e o prostie (ne reveniserăm destul ca să reîncepem să ne aruncăm vorbe grele), ea mi-a răspuns: *Nu-i o prostie. E o necesitate.*
Traista lui Allie avea un buzunar mare pe o latură. A băgat mâna în el şi a scos o pungă cu fursecuri. Am luat-o şi i-am mulţumit.
— Intră să guşti şi tu unul cu mine.
Şi am adăugat imediat:
— Desigur, împreună cu băieţeii.
— Desigur, a repetat ea, de parcă ar fi vrut să spună: *Cum altfel?*
O scară ducea de la garaj până la intrarea în casă. A oprit căruciorul lângă ea şi a spus:
— Hopa jos, băieţi! Fuga-fuguţa înăuntru! Avem voie. Ne-a invitat nenea.
Şi realmente a urmărit cu privirea mişcările copiilor invizibili. După care şi-a dat traista jos de pe umăr şi a pus-o pe unul dintre cele două scaune.
A observat că mă uit la bastonul pentru şerpi şi mi-a zâmbit.
— Încearcă-l. Habar n-ai cât de uşor e.
L-am scos şi l-am ridicat. Nici măcar un kilogram şi jumate nu cred că avea.
— E din inox, dar e gol pe dinăuntru. Ar trebui să împung şerpii cu vârful ăla ascuţit, dar sunt mult prea rapizi pentru mine.

A întins mâna şi eu i-am înapoiat bastonul.

— De obicei, nu-i nevoie decât să-i înghionteşti. Dar, dacă tot nu se dau la o parte…

A lăsat vârful în jos şi l-a ridicat imediat.

— Poţi să-i arunci în tufe. Dar trebuie să te mişti foarte repede.

Am vrut s-o întreb dacă l-a folosit vreodată, dar mi-am dat seama că ştiam deja răspunsul. Dacă existau băieţi invizibili în lumea ei, înseamnă că existau şi şerpi invizibili. *Quod erat demonstrandum.* Aşa că m-am mulţumit doar să-i spun că mi se pare o unealtă extrem de folositoare.

— O *necesitate,* a zis ea.

La jumătatea scării, Allie s-a oprit, şi-a dus mâna la piept şi a respirat adânc de câteva ori. Îi reapăruseră pe obraji petele roşii.

— Te simţi rău?

— Nu, doar inima asta bătrână îmi mai face figuri şi o mai apucă palpitaţiile. Nu-i nimic grav şi am pastilele la mine. Cred că ar trebui să iau vreo două. Poţi să-mi dai un pahar cu apă?

— Nu vrei lapte? Că merge de minune cu fursecurile.

— Lapte şi fursecuri? Un adevărat ospăţ.

Am urcat şi restul treptelor. Cu un geamăt stins, Allie s-a aşezat la masa din bucătărie. Am turnat lapte în două pahare mici şi am pus pe o farfurie jumătate din fursecurile cu stafide. M-am gândit că o să ne ajungă câte trei de fiecare, dar eu am mâncat patru. Chiar că erau foarte gustoase.

La un moment dat, Allie s-a ridicat în picioare şi a strigat:

— Aveţi grijă, băieţi! Fără gălăgie şi fără dezordine! Purtaţi-vă frumos!

— Sunt sigur că o să fie cuminţi. Te simţi mai bine?

— Da, mulţumesc.

— Ai ceva… acolo…

Şi mi-am atins buza superioară.

— O mustăcioară de lapte? a chicotit ea.

Serios, chiar a chicotit. Şi mie mi s-a părut o chestie încântătoare.

Când i-am dat un şerveţel din cutia de pe măsuţă, am observat că se uită atentă la mâna mea.

— Soţia ta nu a venit cu tine, Vic?

Mi-am atins verigheta.

— Nu. A murit.

A făcut ochii mari.

— Vai! Ce rău îmi pare! De curând?

— Cam aşa ceva. Mai doreşti un fursec?

O fi fost ea dusă cu capul în privinţa copiilor, dar ştia foarte bine ce avea voie să facă… sau nu.

— Bine, dar să nu mă spui doctorului meu.

Am conversat puţin – însă nu despre şerpi cu clopoţei, nici despre copii invizibili sau soţii moarte. Mai mult a vorbit ea. Despre Coronavirus. Despre politicienii din Florida, despre care credea că fac rău mediului înconjurător. Mi-a spus că mor lamantinii din cauză că apele sunt poluate cu îngrăşăminte chimice; şi m-a sfătuit să vizitez Mote Marine Aquarium, de pe City Island, din Sarasota, pentru că doar acolo aş mai putea să văd câţiva.

— …sigur, presupunând că mai este deschis.

Am întrebat-o dacă mai doreşte puţin lapte. A surâs, m-a refuzat, s-a ridicat, s-a clătinat puţin, apoi şi-a recăpătat echilibrul.

— Trebuie să-i duc pe băieţi acasă. A trecut deja ora lor de culcare. Jake! Joe! Hai să mergem!

S-a întrerupt puţin. Şi apoi:

— Uite-i! Ce prostioare aţi mai făcut?

Şi s-a uitat la mine.

— S-au jucat în camera aia de la capătul holului. Sper că n-au stricat nimic.

Camera de la capătul holului era biroul lui Greg, unde eu mă duceam să citesc seara.

— Sunt sigur că totul e în regulă.

— Băieţii aşa de mici au obiceiul să facă dezordine. S-ar putea să-i las pe ei să împingă la cărucior până acasă. Obosesc foarte repede în ultimul timp. Ce ziceţi, băieţi? Vreţi?

Am condus-o pe scară în jos, gata s-o apuc de braţ dacă s-ar fi clătinat cât de puţin. Dar se pare că laptele şi fursecurile o mai învioraseră cât de cât.

— Staţi puţin, să-l scot eu de aici, le-a spus ea gemenilor. Nu vrem să lovim maşina lui nenea Trenton, nu?

— Loviţi-o cât vreţi, m-am făcut eu că mă adresez băieţilor. E închiriată.

Vorbele mele au făcut-o să chicotească din nou.

— Hai, copilaşi! O să vă spun o poveste înainte de culcare.

A scos căruciorul din garaj. Pe cer apăruseră primele stele şi se făcuse puţin mai răcoare. Aflasem deja cât de toride sunt zilele de iulie pe coasta golfului, dar serile sunt destul de blânde. Păcat că pensionarii pleacă vara de aici şi nu se bucură de ele.

Am condus-o până la capătul aleii.

— Ia te uită la ei, au şi luat-o la fugă!

Apoi a ridicat vocea.

— Nu prea departe, băieţi! Şi aveţi grijă la şerpi!

— Mi se pare că tot tu o să împingi căruciorul, am spus eu.

— Cam aşa mi se pare şi mie.

Zâmbea, dar parcă ochii îi erau trişti. Sau poate era doar un efect al luminii.

— Probabil îţi zici că sunt nebună cu acte în regulă.

— Ba nu, am spus eu. Fiecare om are propriile lui metode prin care încearcă să facă faţă dramei prin care trece. Soţia mea…

— Da?

— Nu… nimic.

Doar nu mă apucam acum să-i povestesc ce spusese soţia mea în ultimele luni foarte grele ale căsniciei noastre (ale *primei* noastre căsnicii): *Uneori îl văd.* Asta era o cutie a Pandorei pe care nu voiam să o deschid. M-am uitat în urma lui Allie, care dispărea în amurgul alungat acum de bezna nopţii, am auzit scârţâitul roţii şi mi-a părut rău că

nu mă oferisem să o ung. N-ar fi durat decât un minut.

M-am întors în casă, am încuiat uşa şi am clătit farfuriile. Apoi mi-am luat cartea – unul dintre romanele poliţiste cu Joe Pickett, şi m-am dus în biroul lui Greg. Nu mă interesa deloc cu ce se ocupa el acolo, nici măcar nu-i deschisesem vreodată computerul, însă avea un fotoliu al naibii de comod, cu un lampadar alături. Locul perfect unde să citesc un roman bun vreo două ore înainte de culcare.

Greg mai avea şi un motan, pe care-l chema Buttons şi care probabil că acum era în East Hampton, împreună cu stăpânul lui şi actuala iubită a acestuia (iubită care precis era cu douăzeci de ani mai tânără decât Greg – dacă nu chiar cu treizeci). Buttons avea un coşuleţ din răchită, plin cu jucărele. Acum coşuleţul era trântit pe o parte şi cu capacul deschis. În jurul lui, pe podea, erau împrăştiate vreo două mingiuţe, un şoricel ros tare de tot şi un peştişor colorat, din cauciuc. M-am uitat mult timp la ele, spunându-mi că probabil eu lovisem din greşeală coşuleţul cândva în timpul zilei. Şi nu observasem. Că altfel cum să se fi răsturnat? Am pus jucăriile la loc şi am închis capacul.

Omul de serviciu al lui Greg era domnul Ito. Venea de două ori pe săptămână. Şi întotdeauna era îmbrăcat cu o cămaşă cafenie, pantaloni cafenii până la genunchi şi foarte şifonaţi, şosete maro şi pantofi din pânză – tot maro, evident. Mai avea şi o caschetă din paie, tip „safari”, tot cafenie, pe care şi-o îndesa până la urechile extrem de mari. Avea o ţinută perfectă, iar vârsta… să zicem că era fără vârstă. Îmi aducea aminte de sadicul colonel Saito din *Podul de pe râul Kwai*[67] şi mă tot aşteptam să-l aud cum îi lasă moştenire fiului său bleg şi indecis deviza care l-a călăuzit întreaga viaţă: „Trebuie să-ţi placă ceea ce faci.”

Numai că domnul Ito – pe numele mic, Peter – nu avea strop de sadism în el. Era originar din Florida – născut în Tampa, crescut în Port Charlotte şi locuind acum peste pod, în Palm Village. Greg era singurul lui client de pe Rattlesnake Key, dar se ocupa de multe alte case pe insulele Pardee, Siesta şi Boca Chita. Pe laturile camionetei lui (că el avea una, iar fiul lui indolent avea alta) era trecută lozinca *CE VERDE MINUNAT.*

Probabil că ar fi fost considerată un slogan fascist, dacă nu l-ar fi chemat Ito, ci McSweeney.

Nu mai era mult şi avea să înceapă luna august. Şi, într-o zi, l-am văzut când şi-a luat o pauză de la lucru, s-a dus la umbră şi a băut ceva dintr-o ploscă (da, avea aşa ceva la el). Stătea cu ochii la fiul lui care, călare pe o maşină de tuns iarba, se învârtea în jurul terenului de tenis al lui Greg. Am ieşit în curte şi m-am apropiat de el.

— Îmi trag şi eu sufletul, domnule Trenton, mi-a spus el, punându-şi masca. Acuşica mă întorc la treabă. Nu mă mai descurc cu zăpuşeala asta la fel de bine ca pe vremuri.

— Stai s-ajungi la vârsta mea, am zis eu. Uite, am şi eu o curiozitate. Îi mai ţii minte pe gemenii Bell? Jack şi Joe?

— Dumnezeule mare, sigur că da! Cine ar putea să-i uite? A fost parcă prin ’82 sau ’83. Îngrozitoare poveste! Eram de vârsta cretinului ăstuia când s-a întâmplat. Şi a întins degetul spre Eddie, fiul lui, care părea să fi intrat în comuniune cu telefonul – ce mai conta că trebuia să tundă iarba? Mă şi aşteptam să-l văd dându-se de-a berbeleacul dintr-o clipă în alta. Şi mare nenorocire ar fi fost.

— Am cunoscut-o pe Allie şi… cum să-ţi spun…

Domnul Ito a dat din cap.

— Nefericită doamnă. Foarte, foarte nefericită. Mereu iese cu căruciorul ăla. Nici nu ştiu dacă ea chiar crede că băieţeii sunt în el sau nu.

— Poate şi una, şi alta, am zis eu.

— Cum adică? Câteodată crede şi câteodată nu crede?

Am ridicat din umeri.

— Mare păcat ce-au păţit copilaşii ăia. Ea era tânără atunci. Treizeci de ani? Parcă, sau niţel mai mult. Soţul ei era mult mai în vârstă. Henry. Aşa îl chema.

— E adevărat că i-au muşcat şerpii?

Şi-a tras masca în jos, a mai luat o gură de apă (sau ce-o fi fost) din ploscă, şi-a pus masca la loc. Eu nu aveam mască. Mi-o uitasem în casă.

— Mda, şerpii. Ăia cu clopoţei. S-a făcut şi o anchetă, iar concluzia a fost „moarte accidentală”. Pe vremea aia ziarele ştiau să păstreze discreţia, plus că nu exista nici Facebook şi nici toate alea… numai că oamenii vorbesc, iar asta tot un fel de social media se cheamă că e, nu? I-am spus că are dreptate, aşa este.

— Domnul Bell era în biroul lui de la etaj, dădea nişte telefoane. Era un fel de mare mahăr în investiţiile de capital. La fel ca amicul dumitale, domnul Ackerman. Şi doamna făcea un duş. Băieţii se jucau în curtea din spate, unde era o poartă înaltă, care ar fi trebuit să fie încuiată. Numai că nu era, doar părea că e. Detectivul de la centru, care s-a ocupat de anchetă, a zis că zăvorul porţii fusese vopsit de mai multe ori, ca să nu i se mai vadă rugina, aşa că acum nu se mai încuia atât de bine cum ar fi trebuit. Şi puştii au ieşit din curte. Doamna îi plimba şi atunci în cărucior – nu-mi dau seama dacă ăsta de acum e tot ăla –, dar erau în stare să meargă şi singuri şi probabil că au vrut să se ducă pe plajă.

— N-au luat-o pe potecă? Domnul Ito a clătinat din cap.

— Nu. Nu ştiu de ce. Nimeni nu ştie. Cei care au plecat să-i caute au văzut pe unde au intrat în tufe, că erau o mulţime de crengi rupte şi chiar o bucăţică de tricou care atârna de una dintre ele.

Cu inscripţia SEE YOU LATER, ALLIGATOR, mi-am zis eu.

— Sunt vreo patru sute de metri de la Rattlesnake Road şi până la plajă, dar toată zona e năpădită de

vegetaţie. Au reuşit să ajungă doar până la jumătatea drumului. Unul era deja mort când i-au găsit. Celălalt a murit înainte să-l poată aduce la ambulanţa de pe şosea. Unchiul meu, Devin, a făcut parte din echipa de căutare şi el mi-a zis că amândoi băieţii fuseseră muşcaţi de câte o sută de ori de şerpii ăia. Normal că nu cred că au avut atâtea muşcături, dar presupun că au avut destul de multe. Majoritatea – alea ca nişte înţepături – erau pe picioare, dar aveau multe şi pe gât şi pe faţă.

— Pentru că au căzut?

— Da. Probabil că şi-au pierdut puterile şi s-au prăbuşit la pământ atunci când otrava a început să-şi facă efectul. Echipa de căutare n-a găsit decât un singur şarpe cu clopoţei. Şi l-a omorât un soi cu un par. Un par din ăla special pentru şerpii veninoşi. Cu un cârlig…

— Ştiu ce este. Are unul şi Allie când iese seara din casă.

Domnul Ito a dat din cap.

— Cu toate că acum nu prea mai sunt şerpi prin locurile astea. Şi precis nu mai există din ăia cu clopoţei. După două zile, s-au strâns din nou şi au pornit la vânătoare de şerpi. O mulţime de oameni, o adevărată poteră. Toţi constructorii, cu echipele lor; ceilalţi au venit din Palm Village. S-a dus şi unchiul Devin cu ei. Au luat-o către nord, tot lovind şi răscolind tufele alea dese. Cică au omorât peste două sute de şerpi cu clopoţei, eu aşa am auzit. Plus tot felul de alte târâtoare. Au ajuns până în zona dintre Daylight Pass şi Duma Key… în fine, unde era atunci Duma, că s-a scufundat şi acum e sub apă. Unii dintre şerpi au vrut să se salveze înotând şi probabil s-au înecat. Ceilalţi au fost omorâţi chiar acolo. Unchiul Devin zice că erau vreo patru sau cinci sute, dar sigur că mânca rahat ca să se dea mare… scuze de vorba păcătoasă. Însă cred că tot au fost destul de mulţi. Cu grupul ăla a fost la început şi Henry Bell, dar n-a mai ajuns până la capăt. Că l-a luat cu leşin de la căldură şi emoţii. Poate şi de la supărare. Doamna Bell nu şi-a văzut

băieţeii morţi decât după ce au fost spălaţi şi aranjaţi de ăia de la pompele funebre. Dar tatăl lor a făcut parte şi din echipa de căutare care i-a găsit. L-au dus repede la spital. A făcut infarct şi a murit la scurt timp după aia. Probabil nu a reuşit să se împace cu gândul că şi-a pierdut copiii. În fond, cine ar putea s-o facă?

Da, înţelegeam foarte bine despre ce vorbeşte. Sunt lucruri în viaţă cu care nu te împaci niciodată.

— Cum au omorât toţi şerpii ăia?

Fusesem la capătul insuliţei, pe plaja aia mică şi triunghiulară dintre canal şi resturile de vegetaţie rămase din Duma Key şi chiar nu-mi putea imagina unde ar fi putut să se refugieze toţi şerpii ăia.

Chiar în momentul ăla s-a auzit un huruit puternic şi domnul Ito n-a mai apucat să-mi răspundă. Da, inevitabilul se produsese: Eddie Ito intrase cu maşina de tuns iarbă pe terenul de tenis.

— Hei, hei, hei! a răcnit domnul Ito şi a luat-o la fugă spre el, dând din mâini.

Eddie a ridicat ochii de la telefon, s-a speriat şi el şi a întors maşina înapoi pe gazon, înainte să strice prea tare suprafaţa terenului. Sigur că acum trebuia să cureţe tot pământul pe care-l târâse până acolo. Aşa că n-am mai apucat să aflu finalul poveştii.

Donna şi cu mine ne-am înmormântat fiul în Cimitirul Harmony Hill, însă doar trupul, doar nişte oase şi nişte carne. Am aflat asta în lunile care au urmat. Tad încă era acolo, printre noi. Am încercat să găsim o metodă prin care să-l putem ocoli şi să ne apropiem din nou unul de celălalt. Însă nu am putut. Donna s-a închis în sine, suferea de tulburare de stres post-traumatic, lua tot felul de pastile şi bea prea mult. Nu puteam s-o învinuiesc pentru că i se stricase maşina chiar la ferma familiei Camber, aşa că am învinuit-o pentru că mă înşela cu un ratat nenorocit pe care-l chema Steve Kemp. Relaţia lor a fost scurtă şi fără importanţă şi nu a avut nicio legătură cu afurisita aia de valvă înfundată. Dar, cu

cât îmi râcâiam mai mult buba aia, cu atât se inflama mai tare. Donna mi-a şi zis odată:

— Dai vina pe mine pentru că nu poţi să dai vina pe univers.

Sigur, poate că avea dreptate. Însă nu mă ajuta la nimic. Am divorţat de comun acord, fără scandal şi fără acuze reciproce. Aş putea spune că a fost un divorţ amiabil, însă nu a fost. Pur şi simplu eram amândoi mult prea epuizaţi din punct de vedere emoţional ca să mai avem putere să fim supăraţi unul pe celălalt.

În noaptea aceea, după ce ascultasem varianta domnului Ito despre moartea gemenilor – nu prea demnă de încredere, dar care mă făcuse să înţeleg în linii mari ce se petrecuse atunci –, mi-a fost destul de greu să adorm. Când am reuşit, somnul a fost unul superficial. Am visat căruciorul pe alee. La început, am crezut că mergea singur, că era şi el o fantomă. Dar s-au aprins luminile cu senzori de mişcare şi am văzut că era împins de cei doi gemeni. Erau identici, şi atunci mi-am spus: *Nu-i de mirare că îi îmbracă în culori diferite.* Însă era ceva în neregulă cu feţele lor de sub ciufurile lor blonde. Sau poate nu chipurile lor mi se păreau aiurea, ci gâturile umflate. De parcă ar fi avut oreion. Sau Covid. S-au apropiat şi am observat că şi braţele lor erau umflate şi pline de punctişoare roşii, ca nişte boabe de piper. *Scârţ!* Pauză. *Scââârţ!* Pauză. *Scââârţ!* Pauză.

S-au apropiat şi mai mult şi am văzut câte un şarpe pe fiecare scaun, câte un şarpe care se zvârcolea şi se contorsiona. Poate şerpii ăia erau un cadou pentru mine. Sau o pedeapsă. La urma urmei, nu fusesem lângă fiul meu atunci când murise. Fusese în mare măsură un pretext toată povestea aia despre problemele cu contractul de publicitate, care mă obligaseră să fac drumul până la Boston. Adevărul era că aflasem despre aventura Donnei şi

eram supărat. Nu, nu supărat, ci furios la culme. Trebuia să mă calmez.

Niciodată nu i-am dorit moartea, am încercat eu să le explic băieţeilor cu ochi lipsiţi de viaţă. Dar poate că nu era decât pe jumătate adevărat. Pentru că viaţa şi moartea sunt şi ele gemene.

M-am trezit, dar parcă încă aveam un fel de mâzgă în cap, aşa că mi-am spus că probabil continuam să visez, pentru că tot auzeam scârţâitul ăla ritmic. De la ventilatorul din tavanul livingului venea – precis de la el. Aşa că m-am dat jos din pat ca să-l închid. Nici n-am ajuns bine la uşa dormitorului, când mi-am dat seama că scârţâitul încetase. Mai mult adormit decât treaz, am ieşit pe hol, dar nici măcar n-a fost nevoie să aprind lumina ca să văd că palele ventilatorului nu se mişcă. *În vis a fost scârţâitul ăla,* mi-am spus eu. *Pur şi simplu mi-a rămas în urechi când m-am trezit.*

M-am întors în pat, am adormit aproape imediat, iar de data asta nu am mai visat nimic.

Am dormit mai mult, pentru că mă trezisem să bântui prin casă la miezul nopţii. Cel puţin asta era impresia mea; poate tot vis fusese şi atunci când ieşisem pe hol ca să verific ventilatorul. Nu prea îmi venea să cred, dar nici foarte sigur nu eram.

Nu m-aş fi dus la plimbare dacă ar fi fost foarte cald, dar Florida fusese traversată pe timpul nopţii de unul dintre faimoasele fronturi reci care se formează în zona golfului. Acum, adevărul e că frontul ăla nu era prea rece; trebuie să faci faţă unei ierni din Maine ca să poţi spune, în cunoştinţă de cauză, ce înseamnă un front rece. Însă fronturile alea atmosferice fuseseră prin anii ’70, iar adierile de acum chiar că erau răcoroase. M-am ospătat cu o brioşă, unsă din belşug cu unt, după care am pornit spre barieră.

Nici patru sute de metri nu făcusem, când am văzut mai mulţi şorecari rotindu-se pe deasupra – şi din aceia negri, şi câţiva cu capul roşcat. Sunt păsări

urâte şi greoaie şi atât de mari că abia pot zbura. Greg mi-a spus că dau năvală cu sutele când apare „mareea roşie”[68], ca să se îndoape cu peştii morţi duşi la ţărm. Numai că nu fusese nicio maree roşie în vara aia – că nu simţisem că aş fi respirat aerul ăla toxic pe care n-ai cum să-l confunzi cu altceva. Plus că păsările parcă se roteau pe deasupra drumului, mai departe de plajă.

Mă aşteptam să dau peste vreun iepure sau vreun tatu striviţi de o maşină. Poate chiar peste o pisică sau un căţel fugit de acasă. Însă nu era niciun animal acolo. Allie era. Zăcea pe spate lângă cutia poştală. Căruciorul dublu era răsturnat la capătul aleii. Tricourile şi pantalonaşii căzuseră din el pe piatra decorativă. Vreo şase şorecari se ciorovăiau îngrămădiţi peste trupul femeii, fiecare pretinzând că i-ar aparţine; ţopăiau încoace şi încolo, se înghionteau, îi ciuguleau braţele şi picioarele şi obrajii. Am văzut un şorecar cu capul roşu, care trebuie să fi cântărit peste două kilograme, înfigându-şi ciocul în bicepsul ei şi ridicându-i braţul. Apoi a început să scuture din cap, mişcându-i mâna. Parcă mi-ar fi făcut semne.

Am rămas încremenit câteva secunde din cauza şocului. După care m-am repezit la ei, zbierând şi dând din mâini ca un nebun. Vreo doi au bătut stângaci din aripi şi şi-au luat zborul. Ceilalţi s-au retras pe drum în câteva salturi mari şi greoaie. Dar nu şi cel cu ciocul înfipt în braţul lui Allie. Ăla continua să scuture din cap, chinuindu-se să smulgă o bucată de carne. Îmi părea rău că n-am bastonul lui Allie – o bâtă de baseball ar fi fost poate şi mai bună. Dar ştiţi şi voi ce se zice despre dorinţe, cerşetori şi cai[69]. Am văzut pe jos o ramură de palmier, am luat-o şi am început s-o flutur.

— Uşş de-aici! am strigat eu. Valea, ticălosule!

Sunt uşoare ramurile alea, dar cele uscate scot nişte pârâieli foarte puternice. Păsăroiul a mai tras o dată de carnea femeii, după care s-a opintit şi a zburat pe lângă mine. Din cioc îi atârna o fâşie de

carne din braţul lui Allie. S-a uitat fix la mine cu ochii ăia negri şi răi, de parcă ar fi vrut să-mi spună: O *să-ţi vina şi ţie rândul!* M-am repezit la el să-i trag un pumn, dar nu l-am nimerit. Nu era nicio îndoială că Allie murise, dar tot m-am pus în genunchi lângă ea ca să mă conving. Sunt bătrân şi ştiu că mintea ţi se poate înceţoşa chiar dacă n-ai Alzheimer sau demenţă senilă – şi uiţi să te închei la pantaloni, sau chiar să-ţi pui pantaloni. Însă cred că nu voi uita niciodată ce-i făcuseră păsările alea necrofage drăguţei doamne care nu voia şi nu putea să creadă că băieţii ei erau morţi de foarte mult timp. Femeia care îmi adusese fursecuri din fulgi de ovăz cu stafide zăcea acum pe alee. Nu mai avea buza inferioară, iar gura îi era întredeschisă şi strâmbată într-un rictus al morţii.

Vulturii îi mâncaseră jumătate din nas şi ambii ochi. Orbitele pline de sânge se holbau şocate la mine. M-am dus în cealaltă latură a drumului şi mi-am vomitat brioşa cu unt şi cafeaua. Apoi m-am întors lângă Allie. Nu voiam să mă întorc lângă ea. Nu voiam decât să mă întorc la casa lui Greg cât de repede m-ar fi dus picioarele alea şubrede de om bătrân. Dar atunci ar fi revenit vulturii ca să-şi continue ospăţul. Unii încă se roteau pe deasupra. Cei mai mulţi se aciuaseră în palmierii pitici şi în plantele sfrijite de ananas, ca într-o scenă dintr-un film de groază. Aveam telefonul la mine, aşa că am sunat la Urgenţe. Am anunţat ce se întâmplase şi am spus că voi rămâne lângă cadavru până la sosirea poliţiei. Probabil că vor trimite şi o ambulanţă, dar la ce folos?

Îmi părea rău că nu am cu ce să-i acopăr chipul mutilat, dar mi-am dat seama că mă înşel. Am ridicat căruciorul răsturnat şi l-am dus în cealaltă parte a aleii, lângă zidul gros de rododendroni şi *Coccoloba uvifera,* şi am luat tricourile care rămăseseră agăţate de spătar, acoperind apoi cu unul dintre ele ce mai rămăsese din faţa lui Allie. Zăcea cu picioarele desfăcute şi cu fusta ridicată până deasupra genunchilor. Ştiam de la televizor că nu

trebuie să mişti un cadavru înainte de venirea poliţiei, dar nu mi-a păsat. I-am apropiat picioarele. Şorecarii o ciuguliseră şi de ele. Mi se părea că rănile alea mici şi roşii seamănă cu nişte muşcături de şarpe. Am luat celălalt tricou şi i-am acoperit picioarele de la genunchi în jos. Un tricou era negru, celălalt era alb, dar pe amândouă scria acelaşi lucru: SUNT UN GEAMAN UNIC!

M-am aşezat pe jos, alături de ea. Am aşteptat poliţia. Regretam că venisem la Rattlesnake Key. Duma era insuliţa bântuită – aşa îmi spusese mie domnul Ito. Însă, din punctul meu de vedere, pe Rattlesnake era mult mai rău. Fie şi pentru că, spre deosebire de Duma, rămăsese neatinsă.

Aleea casei lui Allie Bell era mărginită tot cu pietre decorative şi tot ca nişte scoici, dar mai mari. Am cules câteva şi am aruncat cu ele în păsările de pradă când încercau să se apropie de noi. N-am nimerit decât una singură, dar m-a uns pe suflet chirăitul ei.

Mă tot aşteptam să aud sirenele dintr-o clipă în alta. Am încercat să nu mă uit la femeia moartă cu faţa şi picioarele acoperite de tricouri. M-am gândit la fursecurile cu fulgi de ovăz şi stafide; m-am gândit la o călătorie de afaceri pe care o făcusem la Providence în urmă cu zece ani. Aveam şaizeci şi doi de ani şi mă gândeam deja la pensie. Nu ştiam ce urma să fac după aia, nu eram eu prea convins că bătrâneţea ar fi „vârsta de aur”, însă începusem să-mi pierd entuziasmul pentru munca mea. Nu mai săream în sus de bucurie atunci când reuşeam să creez reclama perfectă.

M-am dus acolo împreună cu alţi doi experţi de la agenţia din Boston, ca să discutăm cu nişte avocaţi plini de ei de la Debbin & Debbin. Sediul firmei era în Providence, dar aveau birouri în toate statele din New England. Se ocupau mai ales de accidentele auto şi de victimele acestora. Echipa de la Debbin & Debbin îşi dorea o campanie publicitară agresivă, care să se difuzeze pe toate posturile TV din Cranston, Rhode Island, şi până în Caribu, Maine.

Ceva captivant şi colorat, ziceau ei. *Ceva care să-i convingă pe oameni să ne sune de îndată.* N-aveam niciun chef de şedinţa aia, care precis avea să fie lungă şi plină de discuţii în contradictoriu. Avocaţii îşi imaginează că ştiu absolut tot ce e de ştiut pe lumea asta.

Cu o seară înainte de marea şedinţă, stăteam în holul Hotelului Hilton şi îmi aşteptam camarazii – Jim Woolsy şi Andre Dubose – să coboare din camerele lor. Intenţionam să ne ducem la Olive Garden, să revedem planul pentru a doua zi şi să ne punem ideile cap la cap. Voiam să ne ducem acolo cu două prezentări bune. Dar nu mai multe. Or crede avocaţii că le ştiu pe toate, dar la fel de adevărat e că se şi zăpăcesc foarte uşor. Aveam un carneţel pe care îmi notasem: DE CE SĂ STAI SĂ ŢI-O TRAGĂ CINEVA CÂND POŢI SĂ I-O TRAGI TU? SUNĂ LA DEBBIN & DEBBIN.

Probabil că nu le-ar plăcea deloc. Am închis carneţelul la loc, mi l-am pus în buzunarul de la sacou şi m-am uitat spre bar. Atât am făcut. Mă mai gândesc uneori la seara aceea, când m-aş fi putut uita pe fereastră, sau la ascensoare ca să văd dacă îşi fac apariţia Jim şi Andre. Dar nu, nu m-am uitat în direcţiile alea. M-am uitat spre bar.

Pe unul dintre scaunele înalte stătea o femeie. Purta un costum bleumarin. Părul negru şi înspicat cu alb îl avea tuns până la baza gâtului. O vedeam din semiprofil când a ridicat paharul la buze, dar nici n-aveam nevoie să văd mai mult. Sunt lucruri pe care le recunoşti oriunde, nu? Felul în care o persoană îşi înclină capul. Unghiul dintre maxilar şi bărbie. Felul în care îşi ţine mereu un umăr uşor ridicat, de parcă ar amuza-o ceva. Gestul cu care îşi dă pe spate o şuviţă de păr, cu două degete întinse şi celelalte îndoite spre palmă. Timpul are întotdeauna câte o poveste de spus, nu-i aşa? Timpul şi dragostea.

Nu-i ea, mi-am zis eu atunci. *E imposibil.*

Ştiind foarte bine că ea era. Ştiind că nu putea fi nimeni altcineva. De douăzeci de ani nu o mai

văzusem, nu mai ţineam deloc legătura, nici felicitări de Crăciun nu ne mai trimiteam de vreo zece ani. Dar am recunoscut-o imediat.

M-am ridicat. Nici nu-mi mai simţeam picioarele. Am intrat în bar. M-am aşezat alături de ea, o străină care pe vremuri îmi fusese cea mai bună prietenă, femeia pe care am iubit-o cu pasiune. Femeia care omorâse un câine turbat ca să-şi apere fiul, însă o făcuse prea târziu, prea târziu, mult prea târziu.

— Bună! am spus eu. Îţi fac cinste cu un pahar?

S-a întors surprinsă, pregătită să turuie scuzele obişnuite în situaţii din astea: mersi, dar aştept pe cineva; mersi, dar prefer să fiu singură… şi a dat cu ochii de mine. Buzele ei au caligrafiat un **O** perfect. S-a clătinat pe scaun. Am apucat-o de umeri ca să nu cadă. Se uita la mine. Ochii ei de un albastru intens priveau drept în ochii mei.

— Vic? Tu eşti?

— E ocupat locul ăsta?

Jim şi Andre au ţinut singuri şedinţa de pregătire a prezentării, iar avocaţii au dat undă verde unei campanii publicitare realmente penibile, în care juca un fost star de filme western. Eu mi-am dus fosta soţie la cină, dar nu la Olive Garden. Ultima dată luasem masa împreună la trei luni după divorţ. Şi atunci ne-am certat foarte urât; a aruncat în mine farfuria cu salată şi am fost daţi afară din restaurant. „Nu vreau să te mai văd niciodată”, m-a anunţat ea atunci. „Dacă ai ceva de comunicat, scrie-mi.

Şi a plecat fără să privească înapoi. Reagan era preşedinte în perioada aia. Ni se părea că suntem bătrâni, dar încă nu ştiam ce înseamnă cu adevărat bătrâneţea.

Nu a fost nicio ceartă în seara aceea din Providence. Am povestit ce am mai făcut în toţi anii care trecuseră şi am băut destul de mult. Am petrecut noaptea împreună, în camera mea. După trei luni – timp în care ne-am convins amândoi că nu era vorba despre cine ştie ce fel de nostalgie – ne-am recăsătorit.

Poliţiştii au venit cu trei maşini – poate au exagerat un pic, că era vorba doar despre o bătrână moartă, nu despre vreun atentat. Şi, da, a venit şi o ambulanţă. Au dat la o parte tricourile de pe trupul ei, paramedicii au examinat-o, i s-au făcut fotografiile alea la care nu vrea să se uite nimeni, după care vecina mea, Allie Bell, a fost băgată într-un sac pentru transportul cadavrelor.

Pe poliţistul care mi-a luat declaraţia îl chema P. ZANE. Cel care a făcut pozele şi mi-a filmat declaraţia era D. CANAVAN. Canavan era mai tânăr şi nu pricepea care era treaba cu tricourile alea de copii şi căruciorul. Am vrut să-i explic, dar Zane mi-a luat-o înainte:

— O ştie toată lumea de-aici pe doamna asta. Mai ciudată, dar destul de cumsecade. Ştii cântecul ăla, „Delta Dawn”?

Canavan a clătinat din cap. Însă mie îmi plac cântecele country şi, mai ales, îmi place foarte mult Tanya Tucker[70], aşa că am înţeles despre ce vorbeşte.

Asemănarea nu era perfectă, dar nici prea rea nu era.

— Este un cântec despre o femeie care îşi tot caută iubitul, mort de multă vreme, am spus eu. Doamna Bell îşi plimba gemenii cu căruciorul, chiar dacă şi ei au murit. Acum foarte mulţi ani.

Canavan s-a gândit puţin, după care a exclamat:

— Asta-i buba la cap!

Poate că dacă ţi-ai fi pierdut şi tu un copil ai fi putut înţelege, i-am zis eu în gând.

De noi s-a apropiat unul dintre paramedici.

— Se va face o autopsie, dar eu presupun că a suferit fie un accident vascular cerebral, fie un infarct.

— Aş merge pe varianta cu infarctul, am spus eu. Lua medicamente pentru aritmie. Cred că sunt în buzunarul de la rochie. Sau…

M-am dus la cărucior şi m-am uitat în traistele gemene de pe spătarele scaunelor. Într-unul erau două şepci micuţe de baseball, cu sigla echipei Tampa Rays, plus un tub cu cremă de plajă. În celălalt era flaconul cu pastile. Paramedicul s-a uitat pe etichetă.

— E Sotalol. Pentru palpitaţii.

M-am gândit că o fi răsturnat căruciorul când voia să-şi scoată medicamentele de acolo. Ce altceva să se fi întâmplat? Că doar nu văzuse un şarpe cu clopoţei.

— Probabil că va trebui să mai daţi o declaraţie când se va face ancheta, mi-a zis poliţistul Zane. Mai rămâneţi aici, domnule Trenton?

— Da. Vara asta nu prea mai călătoreşte nimeni.

— Aşa este, m-a aprobat el şi, cu un aer stingherit, şi-a potrivit mai bine masca pe gură şi nas. Veniţi puţin cu noi. Să vedem dacă a lăsat casa descuiată. Că va trebui s-o încuiem.

Am mers cu ei şi am luat căruciorul cu mine, pentru că nu mi-o interzisese nimeni. Zane pusese flaconul cu medicamente într-o pungă de probe.

— Dumnezeule mare! a exclamat Canavan. Cum de n-a înnebunit-o scârţâitul ăsta?

Şi-a dat seama ce prostie spusese şi s-a corectat:

— Deşi mi se pare că nu mai era cazul.

— Mi-a adus fursecuri într-o seară, am zis eu. Am vrut atunci să ung roata aia, dar am uitat.

Casa din spatele zidului de rododendroni şi palmieri pitici nu era un conac impunător. De fapt, semăna cu una dintre viluţele ridicate la jumătatea secolului XX, cu mult timp înainte ca insulele de lângă coasta Golfului Mexic să fi fost descoperite de tinerii îmbogăţiţi peste noapte. Era genul ăla de casă mică pe care o puteai închiria unor pescari, sau unei familii aflate în concediu, cu cincizeci sau şaptezeci de dolari pe săptămână. În spate era o construcţie mai mare şi mai nouă, dar nu suficient de mare (şi nici suficient de vulgară) ca să se poată califica la rangul de conac. Mi-am pus palmele căuş în dreptul ochilor şi m-am uitat înăuntru pe geam.

Am văzut un Chevrolet Cruze. Prin ferestrele laterale intra lumină, aşa că am reuşit să desluşesc pe bancheta din spate şi două scăunele de copii.

Poliţistul Zane a ciocănit la uşa casei – o pură formalitate –, după care a încercat clanţa. Uşa s-a deschis. I-a cerut lui Canavan să vină după el şi să filmeze, probabil ca să poată dovedi şefilor şi procurorului că nu au şterpelit nimic. Zane m-a întrebat dacă vreau să intru şi eu. Am refuzat. Amândoi s-au dus înăuntru şi eu am încercat uşa laterală a garajului. Nici ea nu era încuiată. Am vârât căruciorul acolo şi l-am pus lângă maşină. Se anunţaseră furtuni în a doua parte a zilei şi nu voiam să se ude.

— Să fiţi cuminţi, băieţi! am spus eu. Cuvintele astea mi-au ieşit din gură fără să vreau.

După zece minute, au apărut şi Zane şi Canavan. Tânărul poliţist continua să-l filmeze pe Zane care încerca fiecare cheie din cele multe de pe inel, sperând că o va găsi mai repede pe cea potrivită.

— Toate erau deschise, mi-a zis el. Şi ferestrele, şi uşile. Pe cea care dă în curte şi pe cea din spate le-am încuiat pe dinăuntru. Probabil că doamna nu credea că există şi oameni răi pe lume.

Păi, mi-am zis eu, *avea copiii cu ea şi probabil că doar ei o interesau.*

După ce a căutat din nou printre cheile de pe inel, Zane a încuiat şi garajul. Canavan oprise deja camera video. Ne-am întors toţi trei la drumul principal. Poliţiştii îşi trăseseră măştile sub bărbie. Eu iarăşi uitasem să mi-o iau la mine. Nu mă aşteptasem să mă întâlnesc cu cineva.

— Ito lucrează pentru dumneavoastră, da? m-a întrebat Zane. Americanul ăla de origine japoneză? Ăla care locuieşte în Village?

Am răspuns că da, lucra pentru mine.

— Şi pentru doamna Bell?

— Nu, doar la mine lucrează. De grădina ei se ocupa firma Plant World. Le vedeam camionetele

din când în când. Poate de două ori pe săptămână.

— Dar nu avea om de serviciu, n-avea pe nimeni care s-o ajute la treburi? Să-i desfunde vreun burlan sau să-i peticească acoperişul?

— Nu ştiu să fi avut pe cineva. Poate domnul Ito ştie mai multe.

Zane şi-a scărpinat gânditor bărbia.

— Înseamnă că meşterea singură ce era de meşterit. Există femei destul de pricepute la treburi din astea. Doar fiindcă ai impresia că fiii tăi încă trăiesc la patruzeci de ani după moartea lor, asta nu înseamnă că nu poţi să schimbi o garnitură sau un geam.

— Dar nu şi să ungi roata de la căruciorul ăla gălăgios, a comentat Canavan.

— Poate-i plăcea cum scârţâie, am zis eu. Sau…

— Niciun „sau”, mi-a tăiat-o Canavan râzând. Nimănui nu-i place o roată care scârţâie. Nu se zice că trebuie să ceri ca să ţi se dea?

Zane nu i-a răspuns. Nici eu. Dar m-am gândit că poate le plăcea *copiilor* scârţâitul ăla. Poate chiar îi adormea, ca un cântec de leagăn, după ce se jucaseră şi se bălăciseră toată ziua. *Scârţ…* pauză… *scââârţ...* pauză… *scââârţ...*

Când ne-am întors în locul unde descoperisem cadavrul lui Allie Bell, ambulanţa şi două maşini de poliţie deja plecaseră. Însă, înainte de asta, ceilalţi poliţişti întinseseră banda galbenă cu TRECEREA OPRITĂ între palmierii de pe ambele laturi ale drumului. Am trecut pe sub ea. L-am întrebat pe Zâne ce urma să se întâmple cu casa şi cine va plăti cheltuielile de înmormântare.

Mi-a spus că nu ştie.

— Probabil că şi-a făcut un testament. Va trebui să intre cineva în casă şi să-l caute. Să-i caute şi telefonul şi toate celelalte acte. Ştiu că i-a murit şi soţul, nu doar copiii, dar trebuie să mai aibă nişte rude pe undeva. Dar până clarificăm situaţia, să ştiţi că ne-aţi putea da o mână de ajutor, domnule

Trenton. Vă deranjează dacă vă rugăm să staţi cu ochii pe casa asta? Şi dumneavoastră, şi domnul Ito? Că ar putea să dureze ceva. Şi din cauza birocraţiei, dar mai ales pentru că nu avem decât trei detectivi la lucru acum. Doi sunt în concediu şi unul e bolnav.

— Da, Tris. Are Covid, a intervenit Canavan. Am auzit că a făcut o formă nasoală.

— Sigur că vă ajut, am spus eu. Presupun că vreţi să fiţi siguri că nu vine niciun hoţ să fure ceva, dacă află că nu e nimeni acasă.

— Corect. Deşi hienele alea citesc necrologurile ca să afle cine a mai murit, dar cine să scrie un necrolog pentru doamna Bell? Că nu avea pe nimeni.

— Ce-ar fi să-i pun numele pe Facebook? Cu tot ce ştiu despre ea?

— Da, bine. Şi noi o să informăm presa.

— Ce-ar fi să vorbim cu Moşul Sfarmă-Tot? a sugerat Canavan. Să facă el percheziţie în casă? Să caute testamentul, poate şi o agendă?

— Ştii ceva? Asta-i o idee foarte bună, l-a lăudat Zane.

— Cine-i Moşul ăla? am întrebat eu.

— Andy Pelley, mi-a răspuns Zane. A ieşit la pensie, dar e încă activ. Refuză să stea acasă, fără să aibă nimic de făcut. Ne ajută la nevoie.

— E membru fondator al Clubului 10-42, a chicotit Canavan, făcându-l pe Zâne să se încrunte urât la el.

— Ce club e ăsta?

— Clubul poliţiştilor cărora nu le vine să se lase de meserie, a spus Zane. Însă Pelley este un poliţist foarte bun, cu foarte multă experienţă, plus că se duce mereu la pescuit cu unul dintre judecătorii de aici. Sunt sigur că i-am putea trimite o chemare pentru circumstanţe care nu suferă amânare, sau cum naiba se cheamă chestia aia.

— Deci nu va fi nevoie să intru şi eu în casă…

— Nu, nu, nu trebuie, a zis Zane. Aia-i treaba lui Pelley, dacă va accepta să ne ajute. Dar vă

mulţumim pentru că ne-aţi chemat. Şi pentru că n-aţi lăsat şorecarii ăia afurisiţi s-o desfigureze şi mai rău. Păcat că n-aţi mai apucat să vă mai faceţi plimbarea de dimineaţă.

— Asta-i viaţa, cum spunea Confucius.

Canavan s-a holbat la mine, dar Zane a început să râdă.

— Când vă vedeţi cu domnul Ito, întrebaţi-l dacă ştie ceva despre rudele doamnei Bell.

— Aşa voi face.

S-au urcat în maşină şi mi-au făcut cu mâna când au luat curba. Apoi m-am întors acasă. M-am gândit la Donna. M-am gândit la Tad, fiul pe care ni-l răpise moartea de lângă noi şi care acum – dacă nu s-ar fi înfundat valva aia nenorocită – ar fi avut deja patruzeci şi ceva de ani şi ar fi început să încărunţească. M-am gândit la Allie Bell, care făcea nişte fursecuri foarte gustoase şi care mi-a spus la un moment dat: *Ştiu că nu sunt aici. Însa uneori* sunt.

M-am gândit la căruciorul dublu din garaj, de lângă Chevroletul Cruze, cu cauciucurile lui simple şi practice. M-am gândit la ce am spus eu atunci: *Să fiţi cuminţi, băieţi*... cu toate că în cărucior nu era nimeni.

Nu era drept. Nici faţă de gemenii Bell, nici faţă de fiul meu, nici faţă de femeia cu care mă căsătorisem de două ori. Lumea este plină de şerpi cu clopoţei. Câteodată îi calci şi nu te muşcă. Alteori îi ocoleşti, dar ei se reped la tine şi te muşcă oricum.

Mi s-a făcut foame până am ajuns acasă. O foame de lup. Aşa că mi-am prăjit patru ouă şi le-am mâncat cu altă brioşă. Donna ar fi spus că foamea mea era un semn de sănătate, un semn al energiei mele trupeşti, un scuipat plin de dispreţ în ochii morţii. Dar poate că îmi era doar foame şi nimic mai mult. Probabil că arsesem o grămadă de calorii atunci când alungasem păsările de pe cadavrul

femeii pe care îl descoperisem la capătul aleii. Nu-mi puteam scoate din minte chipul ei distrus, dar am mâncat tot de pe farfurie şi acum nu am mai vomitat.

Pentru că ziua era frumoasă, dar nu sufocant de caniculară („mai fierbinte decât mucii de câine”, ar fi spus domnul Ito), m-am hotărât totuşi să ies la o plimbare… însă nu spre barieră, pentru că asta ar fi însemnat să trec din nou pe lângă locul unde o găsisem pe Allie. Aşa că am preferat să merg pe poteca din scânduri construită de Greg şi care dădea spre plajă. Prima porţiune era împrejmuită de palmieri pitici şi de tot soiul de copaci tropicali, dar mici şi nu prea arătoşi, care formau un fel de tunel verde. Se vede treaba că ratonilor le plăcea foarte mult zona asta, aşa că am fost nevoit să mă uit bine pe unde merg, nu cumva să calc în căcărezele lor. La capătul potecii era un foişor. Acolo nu mai erau copaci, ci doar o întindere mare de ierburi şi tufe cum numai în apropierea plajelor poţi să vezi. Zgomotul valurilor era blând şi relaxant. Pe deasupra se roteau agale pescăruşi şi rândunele de mare, bucurându-se de briza golfului. Mai zburau şi alte păsări pe acolo – şi mai mari, şi mai mici. Greg era ornitolog amator şi ar fi ştiut cum le zice. Eu nu ştiam.

M-am uitat înspre sud, la mulţimea de tufe. Dintre ele se ridicau câţiva palmieri, dar care păreau trişti şi bolnavi, poate din cauză că vegetaţia crescută alandala absorbea cea mai mare parte din apa freatică, atât de bogată în substanţe nutritive. Probabil că aici se întâmplase nenorocirea cu Jake şi Joe. Se vedea bine poteca de la casa lui Allie Bell şi, dacă nu ar fi vrut să se joace de-a exploratorii prin junglă şi ar fi luat-o pe acolo, acum şi ei ar avea patruzeci şi un pic de ani şi şi-ar plimba copilaşii în cărucioru̦l ăla vechi. Conjuncţia „dacă” este şi ea un şarpe cu clopoţei, aşa cred eu. Şi mai cred că-i plină de venin.

Am trecut pe lângă foişor şi am pornit spre nord pe plaja largă şi udă, care strălucea în soare. Se va

îngusta destul de mult până după-amiază şi nu va mai rămâne aproape nimic din ea până diseară, când va fi punctul culminant al fluxului. Domnul Ito zicea că nu a fost aşa tot timpul; zicea că totul e din cauza încălzirii globale şi că plaja nici nu va mai exista atunci când Eddie va ajunge la vârsta lui.

Mi-a plăcut plimbarea aceea, cu golful în stânga mea şi dunele în dreapta. Ultima casă de pe insulă era cea a lui Greg Ackerman; la nord de proprietatea lui începeau terenurile deţinute de administraţia locală, cu tufe neîngrijite şi crescute brambura şi atât de aproape de plajă că a trebuit de câteva ori să dau la o parte nişte ramuri de palmier pitic şi să sar peste grămezi mari de varză de mare. Mai încolo nu mai creştea nicio plantă, iar plaja se lărgea într-un fel de triunghi strâmb, plin de scoici. Din loc în loc se vedeau şi nişte colţi de rechin, unii la fel de lungi ca degetul meu arătător. Am cules câţiva şi mi i-am pus în buzunar, gândindu-mă să-i fac o surpriză Donnei. Dar apoi mi-am amintit că soţia mea era moartă.

Iar m-a muşcat, mi-am zis eu.

Triunghiul era strâmb pentru că Daylight Pass secţionase plaja. Apa venită din Calipso Bay curgea împotriva curentului şi se învolbura, luptându-se cu valurile moderate ale golfului. Un uragan redeschisese strâmtoarea aceea, blocată în urmă cu nouăzeci de ani. Aşa citisem eu în cartea *O istorie ilustrată a insulelor din sud,* pe care o găsisem pe măsuţa de cafea când m-am mutat în casa lui Greg. În partea cealaltă plutea un petic de verdeaţă, tot ce rămăsese din Duma Key, inundată şi scufundată de acelaşi uragan care deschisese strâmtoarea. Mi-am pierdut interesul să mai adun colţi de rechin – adevărul e că îţi piere cheful de orice atunci când îţi aduci aminte că soţia ta e moartă. Mi-am vârât mâinile în buzunare şi m-am uitat la plaja plină de scoici, unde se termina Rattlesnake Key. Avocaţii ştiu cum să vorbească frumos şi convingător. Şerpii cu clopoţei ştiu cum să se încolăcească şi să zbârnâie ritmic din coadă. Eu aşa ştiam, deşi habar

n-aveam de unde culesesem informaţiile astea cu zbârnâitul cozii. Mintea omenească nu-i doar o reptilă veninoasă care se muşcă uneori şi singură; poate fi şi un boschetar care trăieşte din ce găseşte prin gunoaie. Freddy Cannon[71] şi-a înregistrat cântecele la casa de discuri Swan, care avea deviza NU TE LĂSA. Al doilea nume al lui James Garfield[72] era Abram. Alte chestii pe care le ştiu, deşi nu ştiu de unde le ştiu.

Am stat acolo, în briza care-mi unduia cămaşa. Am stat acolo, cu toate păsările alea rotindu-se pe deasupra mea. Am stat acolo, aproape de locul unde peticul de verdeaţă rămas din Duma Key se ridica şi cobora pe valuri, de parcă ar fi respirat. De parcă ar fi fost viu. Cum de au reuşit să-i gonească pe toţi şerpii ăia până aici? Ei, uite că asta era o chestie pe care *nu* o ştiam. Şi, odată ce i-au încolţit aici, cum de i-au omorât pe ăia care nu au încercat să scape prin apă? Nici asta nu ştiam.

Am auzit un scârţâit din spate. Şi încă unul. Mi-a îngheţat transpiraţia pe ceafă. Nu voiam să întorc capul, fiind convins că aş vedea căruciorul ăla dublu cu gemenii morţi în el. Morţi şi umflaţi de la muşcăturile şerpilor. Dar, pentru că nu aveam încotro să mă duc (aşa cum nici şerpii nu avuseseră) şi pentru că nu credeam în stafii, l-am întors. Şi am văzut doi pescăruşi – capete albe, trupuri cenuşii, ochi rotunzi care se uitau urât la mine, parcă întrebându-mă ce naiba caut pe teritoriul lor.

Eram speriat, aşa că am aruncat în ei cu nişte colţi de rechin. Nu erau la fel de mari ca pietrele alea decorative în formă de scoici cu care aruncasem în vulturi, dar şi-au făcut treaba. Pescăruşii şi-au luat zborul cârâind indignaţi.

Cârâind.

Însă eu auzisem un *scârţâit* – ca acela făcut de o roată neunsă. Mi-am spus că-i absurd, că mi s-a părut. Şi mai-mai să cred şi eu minciuna asta. Mirosea a ceva în jur – a kerosen sau a benzină. Nu m-am mirat. Toţi politicienii din Florida, de la

guvernator şi până la cei din consiliile locale, sunt mult mai interesaţi de propriile lor afaceri aducătoare de bani, decât de conservarea ecosistemului fragil de pe coasta Golfului Mexic. Dimpotrivă, chiar: îl maltratează şi, până la urmă, îl vor distruge complet. M-am uitat şi pe plajă, şi în apă după dâre de benzină sau petrol, dar nu am văzut nimic. Am tras aer adânc în piept şi nu am simţit niciun miros. M-am întors acasă… aşa îi spuneam acum vilei lui Greg Ackerman.

Nu ştiu dacă există vreo regulă care să spună că îţi merge mai bine atunci când te căsătoreşti a doua oară cu aceeaşi persoană. Nu ştiu nici dacă există statistici pe tema asta, pentru că eu nu am văzut niciuna. Însă nouă ne-a mers bine. Oare din cauză că făcuserăm pauza aceea atât de lungă? Din cauză că nu ne văzuserăm deloc şi nu mai ţinuserăm legătura atât de mulţi ani? Şocul revederii să fi jucat un rol? Poate. Sau poate pentru că avusese timp să se vindece rana aceea cumplită provocată de moartea fiului nostru. Şi asta se poate, deşi mă întreb dacă poţi trece vreodată peste aşa ceva.

Eu, unul, nu mă mai gândeam atât de des la Tad, dar, când o făceam, durerea era la fel de intensă ca la început. Eram într-o zi la birou şi mi-am adus aminte din senin cum îi citeam „Vorbele de gonit monstrul” înainte de culcare – un fel de descântec care trebuia să-i alunge teama de întuneric – şi a trebuit să mă încui în toaleta agenţiei ca să pot plânge în voie. Şi asta nu s-a întâmplat la un an, sau doi, sau zece după moartea lui. Asta s-a întâmplat când eu trecusem de cincizeci şi cinci de ani. Acum am şaptezeci şi doi şi tot nu mă simt în stare să mă uit la fotografiile cu Tad, deşi, mai demult, mi-am pus o mulţime în telefon. Donna mi-a spus că ea se uită, însă doar de ziua lui – ca un fel de ritual. Însă ea a fost întotdeauna mai puternică decât mine. O adevărată luptătoare.

Cred că majoritatea oamenilor se căsătoresc din dragoste. Sunt convins că există şi excepţii – oameni care se căsătoresc pentru bani sau ca să avanseze pe scara socială –, însă pe cei mai mulţi îi împinge la asta senzaţia de fluturaşi în stomac descrisă în atât de multe feluri de cântecele pop. „The Wind Beneath My Wings”[73] este un foarte bun exemplu, datorită atât sentimentelor evocate, cât şi faptului că îi lipseşte concluzia logică: la un moment dat, vântul ăla va înceta să mai bată. Şi atunci vei fi nevoit să dai din aripi dacă nu vrei să te prăbuşeşti. Unele cupluri descoperă un alt fel de dragoste, mai dură şi mai rezistentă, după ce se sting focurile de artificii de la început. Alte cupluri îşi dau seama că o asemenea dragoste nu este pentru ei. Aşa că, în loc să discute despre bani, se ceartă din cauza lor. Suspiciunea ia locul încrederii. Secretele îmbobocesc prin unghere întunecate.

Iar unele căsnicii se destramă din cauza morţii unui copil. Poate la fel s-ar fi întâmplat şi cu Allie Bell, dacă nu i-ar fi murit soţul la scurtă vreme după ce şi-a pierdut băieţii. Eu nu am făcut infarct, doar atacuri de panică. Aveam o pungă de hârtie în servietă şi pufăiam în ea când mă apucau. În cele din urmă, s-au oprit.

Când m-am recăsătorit cu Donna, dragostea noastră era mai înţeleaptă, mai blândă şi mai rezervată. N-au existat deloc certurile acelea despre bani care înrăiesc atât de multe cupluri tinere, aflate la începutul vieţii împreună. Mie-mi mergea bine în publicitate, iar Donna era directoarea celui mai mare inspectorat şcolar din sudul statului Maine. Venise la Providence pentru o conferinţă a inspectorilor şcolari din New England, aşa s-a întâmplat să ne întâlnim atunci în barul hotelului.

Salariul ei nu era la fel de mare ca al meu, dar tot măricel era. Amândoi contribuiam la fondul de pensii. Din punct de vedere financiar, se poate spune că o duceam foarte bine.

Şi sexul era satisfăcător, deşi îi lipsea acum entuziasmul acela de la început (poate doar cu excepţia primei seri după îndelunga perioadă de… ha-ha-ha… şomaj).

Donna avea casa ei, eu o aveam pe a mea – şi aşa trăiam. Naveta nu era deloc o problemă. Culmea e că în toţi anii ăia locuiserăm la o distanţă de doar o sută zece kilometri unul de altul. Nu eram tot timpul împreună şi asta era bine. Nici nu trebuia să fim. Când ne vedeam, ne purtam ca doi vechi şi buni prieteni, care făceau şi sex. Ne modelam relaţia, lucru pe care cuplurile aflate la început de drum nu trebuie să-l facă, pentru că ele au vântul acela sub aripi. În vreme ce cuplurile mai vechi, mai cu seamă cele care trebuie să evite bezna cumplită din trecutul lor comun, trebuie să dea din aripi. Asta am făcut noi.

Donna s-a pensionat anticipat şi, din 2010, am început să locuim într-o singură casă: a mea, din Newburyport. A fost decizia ei. La început am crezut că voia să stăm mai mult împreună şi am avut dreptate. Însă nu înţelegeam de ce avea ea nevoie de asta. În prima săptămână am ajutat-o să se instaleze, apoi, într-o sâmbătă însorită de octombrie, m-a întrebat dacă vreau să mă plimb cu ea pe lângă zidul din piatră care desparte proprietatea mea de râul Merrimack. Ne-am ţinut de mână şi am mers pe covorul gros de frunze, ascultându-le foşnetul şi bucurându-ne de parfumul lor dulceag, ca de scorţişoară – pentru că, nu peste mult timp, aveau să se usuce şi să putrezească. Era o după-amiază superbă, cu norişori albi şi frumoşi, care pluteau pe cerul senin. I-am spus că mi se pare că a cam slăbit. Mi-a răspuns că aşa este. Mi-a explicat că a slăbit din cauză că are cancer.

Mă temeam ca nu cumva să mă ţină treaz imaginile cu şorecarii care o sfâşiau pe Allie, aşa că am dat iama prin dulăpiorul cu medicamente al lui Greg (dulăpior dublu, că prietenul meu era cam

ipohondru) şi am descoperit acolo un flacon cu somnifere date doar pe reţetă. Nu mai erau decât patru în el. M-am uitat pe etichetă şi am văzut că expiraseră în luna mai, anul 2018. Dar mi-am zis că n-au ce rău să-mi facă şi am înghiţit două. Poate că au avut efect, poate m-am autosugestionat eu, dar am dormit dus toată noaptea. Şi n-am visat nimic.

M-am trezit la şapte dimineaţa. Mă simţeam mult mai vioi decât cu o seară înainte, aşa că m-am hotărât să-mi fac plimbarea obişnuită, ştiind că nu am cum să evit locul unde murise Allie pe tot restul şederii mele aici. Mi-am pus pantaloni scurţi şi adidaşi şi m-am dus la parter să-mi fac cafeaua. Aleea lui Greg ajunge într-o curte mare, situată pe latura casei. La capătul de jos al scării este o fereastră care dă spre curtea asta. Doar două trepte mai aveam de coborât, când am înlemnit, cu ochii holbaţi afară.

Acolo era căruciorul.

Nu-mi venea să cred. Nu puteam nicicum să înţeleg ce se petrece. M-am gândit că trebuie să fie un joc de lumini şi umbre, numai că *nu era* nicio umbră în dimineaţa aia… sigur, în afară de umbra căruciorului. Era acolo. Era real. O dovedea şi umbra pe care o arunca. Umbrele nu există dacă nu sunt obiecte care să le facă.

După ce mi-am mai revenit cât de cât şi am început să gândesc (tot cât de cât) mi s-a făcut frică. Cineva – un om rău – pătrunsese pe proprietatea lui Greg şi lăsase căruciorul acolo ca să mă sperie. Bravo! A reuşit. Eram speriat *la culme.* Nu ştiam cine ar fi putut să facă o asemenea mârşăvie. Cu siguranţă că nu poliţiştii – nici Zane şi nici Canavan. Probabil că domnul Ito aflase de moartea doamnei Bell – veştile de felul ăsta circulă foarte repede în comunităţile mici –, însă nu era genul de om care să facă asemenea farse tâmpite. Nici băiatul lui nu putea să fie, pentru că îşi petrecea mai toată vremea pe tărâmul de basm al internetului, nu în lumea reală. Deci nu aveam niciun suspect şi, de fapt, nici nu conta asta. Ce conta era faptul că

cineva venise acasă la mine în „ceasurile târzii ale nopţii” – cum ar zice autorii de romane proaste.

Oare încuiasem toate uşile? Din cauza şocului şi a spaimei (că la început nici măcar nu am fost furios) nu mai reuşeam să-mi aduc aminte. Nici măcar al doilea nume de botez al soţiei mele nu cred că mi l-aş fi amintit atunci, dacă m-ar fi întrebat cineva. M-am repezit la uşa din faţă: încuiată. M-am dus la cea care dădea spre piscină şi curtea interioară: încuiată. M-am dus la uşa din spate, care dădea în garaj – şi asta era încuiată. Bine măcar că nu dăduse nimeni târcoale prin casă în toiul nopţii. Ştiu că ar fi trebuit să mă simt uşurat, însă nici vorbă de aşa ceva.

Precis *a fost unul dintre poliţişti,* mi-am spus eu. *Zane a încuiat garajul unde lăsasem căruciorul şi a luat cheile la el.*

Sigur, părea destul de logic, însă nu-mi prea venea să cred. Zane mi se păruse un tip serios, un tip de nădejde, deloc bătut în cap. Şi, oare chiar era nevoie de cheie ca să intri în garaj? Probabil că nu. Broasca era una din alea pe care le poţi deschide cu un umeraş sau cu un card. Am ieşit ca să mă uit mai bine la cărucior. Îmi tot ziceam că o să găsesc un bileţel în el, ca alea din filmele proaste de groază. De genul „Tu urmezi”, sau „Întoarcere de unde ai venit”.

Niciun bileţel. Dar ceva mult mai înspăimântător. Pantalonaşi scurţi galbeni pe un scaun, pantalonaşi scurţi şi roşii pe celălalt. Alţii, nu cei de cu o zi în urmă. Nici tricourile nu erau aceleaşi. Nu voiam să le ating, dar nici nu a fost nevoie, pentru că se vedea clar ce scrie pe ele: TWEEDLEDUM şi TWEEDLEDEE. Evident tricouri de fraţi gemeni, numai că gemenii care le purtaseră muriseră de mult.

Întrebarea era ce să fac eu acum cu afurisitul ăla de cărucior. Bună întrebare! Acum că reuşisem să pricep că era cu adevărat acolo, şocul iniţial şi spaima au fost înlocuite de curiozitate şi de furie: ce dimineaţă de tot rahatul! Aveam telefonul în

buzunarul de la şort. Am sunat la poliţie şi am cerut să vorbesc cu domnul poliţist P. Zane. Centralista m-a rugat să aştept, după care a revenit şi mi-a spus că domnul poliţist Zane era liber toată săptămâna. Ştiam că nu trebuie să ceri numărul telefonului personal al unui poliţai, aşa că am rugat-o pe doamna de la centrală să-i transmită că l-a căutat Vic Trenton, care îl roagă să-l sune.

— O să văd ce pot face, mi-a răspuns femeia.

De fapt, ăsta nu era un răspuns concret, chestie care nu mi-a îmbunătăţit deloc starea de spirit din dimineaţa aia de tot rahatul.

— Vă rog frumos, am mai spus eu şi am închis.

Nici domnul Ito nu mai trecea pe la mine în săptămâna aia şi nu mă aşteptam la un alt musafir, însă în ruptul capului nu voiam să las căruciorul în mijlocul curţii. Aşa că m-am hotărât să-l duc înapoi la doamna Bell. În fond, tot pe acolo mă plimbam eu în fiecare dimineaţă. Plus că aşa mi-aş fi putut da seama dacă ticălosul/farsorul ăla a spart uşa garajului. Mai întâi – mi-am făcut eu planul – o să fac câteva poze căruciorului acasă la mine, adică *la locul faptei,* ca să am ce să-i arăt lui Zane. Sigur, presupunând că l-ar interesa aşa ceva. Cel mai probabil se va supăra pentru că l-am luat din locul unde l-am găsit. Dar oare chiar era o probă? S-a constatat cumva că Allie Bell murise pentru că fusese stâlcită în bătaie cu un cărucior? Nu, nici vorbă. Pur şi simplu îl duceam înapoi la locul lui. L-am împins pe drum, sub soarele fierbinte al dimineţii. Poate că încă mă aflam sub influenţa somniferelor, pentru că am intrat într-un fel de transă de îndată ce teama mi-a fost risipită de banalitatea căruciorului (până şi tricourile şi pantalonaşii erau banale, deloc ieşite din comun – lucruri pe care le poţi cumpăra din orice magazin). Probabil că m-ar fi luat somnul dacă aş fi fost în pat, sau chiar pe canapea. Dar, pentru că mergeam pe Rattlesnake Road, mi-am lăsat doar mintea să plutească, dusă de val.

În ciuda scârţâitului roţii *(neapărat trebuie s-o ung,* mi-am spus eu), căruciorul se deplasa lin, mai cu seamă că nu avea în el doi băieţei de patru ani. Îl împingeam doar cu mâna stângă. Iar cu dreapta atingeam uşor tricourile atârnate pe scaune – mai întâi pe unul, apoi şi pe celălalt. Abia mai încolo mi-am dat seama ce făceam. M-am gândit la ei – cum au traversat drumul şi şi-au croit drum spre plajă printre tufe. Dar fără să se supere, fără să folosească înjurături amuzante de copii mici atunci când îi zgâria sau îi lovea în faţă câte o creangă. Nu erau nici supăraţi, nici nerăbdători, nici nu le părea rău că nu o luaseră pe potecă. Erau cufundaţi în jocul lor, în care ei erau doi exploratori porniţi să cutreiere jungla întunecată – doi exploratori micuţi, cu coifuri făcute de tatăl lor din paginile cu benzi desenate ale ediţiei de duminică a ziarului *Tribune.* Undeva pe-acolo, ar fi putut să se afle un cufăr cu comori abandonat de piraţi sau o gorilă uriaşă – aşa cum era King Kong, că văzuseră filmul la televizor (deşi nu până la capăt, pentru că mama voise să se uite la ştirile de seară).

Acum aud bâzâitul, mai stins la început, apoi din ce în ce mai tare, pe măsură ce înaintează prin „jungla" lor, aidoma unor mici eroi. Nu-l bagă în seamă, iar asta este greşeala fatală. Joe crede că sunt nişte albine prin apropiere şi că ar putea să dea de miere. Jake îl întreabă de câte ori vrea să fie înţepat şi îi spune că e prost. Ei comoara o caută. Mierea nu-i o comoară. Acum bâzâitul se aude şi din stânga şi din dreapta. Nicio problemă! Drumul spre plajă este drept în faţa lor. Deja aud valurile şi îşi vor bălăci picioarele în ele înainte să se apuce să sape în nisip după aurul piraţilor (şi să facă un castel, dacă nu găsesc nimic). Vor să intre în apă pentru că este foarte cald – la fel cum a fost şi în ziua aceea când a murit fiul meu. Numai că el nu a avut apă în care să se bălăcească. El era prizonier într-o maşină încinsă, împreună cu mama lui, pentru că afară era un monstru. Iar monstrul nu voia să plece de acolo şi maşina nu voia să pornească.

Băieţeii nu văd groapa pentru că o ascund tufele. Iar tufele astea ascund şi un cuib de şerpi. De şerpi cu clopoţei. Sigur că Jake şi Joe ar putea să ocolească tot desişul ăsta, însă nu aşa se comportă exploratorii neînfricaţi. Exploratorii neînfricaţi merg tot înainte, retezând vegetaţia cu macetele lor invizibile.

Exact asta fac cei doi băieţei şi, pentru că merg unul lângă altul, cad împreună în groapă. În groapă şi în cuibul de şerpi. Zeci de şerpi sunt acolo. Unii încă tineri – pui – dar, cu toate că pot muşca, nu sunt încă veninoşi, chiar dacă oamenii nu cred asta. Însă muşcăturile lor sunt dureroase. Ceilalţi şerpi sunt mari şi îşi protejează puii. Îşi înalţă capetele în formă de diamant şi îşi înfig adânc colţii în carnea ta.

Băieţii ţipă – *au* şi *nu-nu* şi *cee* şi *doare.*

Şerpii îi muşcă de multe ori de glezne şi de gambe. Joe cade într-un genunchi. Un şarpe îl loveşte în pulpă şi i se încolăceşte în jurul genunchiului ca un garou. Jake se căzneşte să se caţăre afară din groapa plină de ierburi, purtând şerpi în jurul gleznelor, ca nişte brăţări. Bâzâitul umple întreaga lume. Încearcă să-l tragă după el pe Joe, dar un şarpe se repede cu iuţeala fulgerului şi îşi împlântă colţii în palma lui. Joe a căzut deja pe burtă, iar şerpii se târăsc peste el. Vrea măcar faţa să şi-o acopere, dar nu poate. Îl muşcă de gât şi de obraji; iar atunci când întoarce capul, într-un efort zadarnic de a scăpa de acolo, îl muşcă şi de nas şi de gură. Începe să i se umfle faţa.

Jake se întoarce şi porneşte împleticit spre drum şi spre casa lor din celălalt capăt al lui. Încă are şerpi încolăciţi de glezne. Unul se desprinde şi cade. Celălalt începe să se răsucească în sus, spre cracul şortului. De ce dă el bir cu fugiţii, când doar împreună fac totul? Oare pentru că îşi dă seama că fratele lui geamăn nu mai poate fi ajutat? Nu. Pentru că e îngrozit şi nu mai gândeşte? Nu – nici măcar panica nu-l poate face să-l abandoneze pe Joe. Fuge cât poate el de repede pentru că vrea să-l cheme pe

tati (dacă mai e acasă), sau pe mami (dacă tati a plecat deja). Nu-i vorba de nicio panică, este o operaţiune de salvare. Jake smulge şarpele de pe piciorul lui şi doar o fracţiune de secundă mai apucă să se uite în ochii ăia rotunzi care îl privesc pătrunzător, înainte să simtă colţii veninoşi în mâna lui. Aruncă şarpele şi vrea să o ia la fugă, numai că nu poate, acum veninul îi curge prin organism, făcându-i inima să bată neregulat, împiedicându-l să mai respire.

Joe nu mai ţipă.

Jake începe să vadă dublu, apoi triplu. Nici nu se mai poate ţine pe picioare, aşa că încearcă să se târască. La fel ca un şarpe. Mâinile i se umflă şi i se tot umflă, până ajung să semene cu mâinile lui Mickey Mouse. Încearcă să-şi strige fratele, dar nu poate, pentru că are gâtul…

Un pocnet şi un vaier prelung m-au smuls din nălucirea aceasta. În starea mea *zombificată* trecusem dincolo de aleea lui Allie şi lovisem cu căruciorul comutatorul electric care ridica bariera. Am lăsat ochii în jos şi mi-am dat seama că tot atingeam pe rând tricourile: mai întâi pe primul (TWEEDLEDEE), apoi pe celălalt (TWEEDLEDUM). Mi-am tras repede mâna, de parcă m-ar fi fript. Încă era răcoare afară, dar mie îmi curgeau broboane de transpiraţie pe obraji, iar tricoul îmi era ud leoarcă. Mersesem agale, nu făcusem niciun fel de efort (cel puţin aşa credeam, că nu ţineam minte), dar gâfâiam ca la capătul unui sprint de două sute de metri. Am tras căruciorul spre mine şi bariera s-a lăsat în jos. M-am întrebat ce naiba se întâmplase, deşi mi se părea că ştiu. Probabil că ar fi râs de mine toţi colegii de la agenţie – poate cu excepţia lui Cathy Wilkin, care avea o imaginaţie ce depăşea cu mult sloganurile haioase despre detergentul pentru vasul de toaletă –, însă nu aveam altă explicaţie. Văzusem destule filme artistice şi cel puţin un documentar în care

aşa-zişii clarvăzători erau solicitaţi de poliţie să dea o mână de ajutor la descoperirea trupurilor unor persoane date dispărute şi despre care se presupunea că nu ar mai fi în viaţă. La fel cum şi câinilor de căutare li se dă să adulmece un articol de îmbrăcăminte al respectivei persoane, şi mediumurilor li se dădeau anumite lucruri despre care se presupunea că ar fi fost importante pentru persoana căutată. De cele mai multe ori rezultatul era un mare zero barat, însă au fost şi cazuri în care metoda asta a funcţionat. Sau aşa a părut.

Tricourile, da. Am atins tricourile. Şi partea cu Tad? Alea erau amintirile mele, care se vârau cu de-a sila în ce îmi transmiteau tricourile băieţilor. Nu mă mira deloc că a apărut şi fiul meu în toată halucinaţia aia pe care o avusesem. Murise cam la aceeaşi vârstă ca a gemenilor Bell şi aproximativ în aceeaşi perioadă. Tripleţi, nu gemeni. O tragedie care evoca o altă tragedie.

După ce am întors căruciorul şi am pornit înapoi, parcă nu mai vedeam totul la fel de clar ca înainte. Şi am început să mă îndoiesc că aş fi avut o experienţă paranormală autentică. În fond, ştiam în linii mari ce păţiseră gemenii Bell; poate mintea mea o fi adăugat câteva detalii – ca, de exemplu, groapa aia în care căzuseră. Nimic mai mult. Poate nici măcar nu se întâmplase aşa. Ca să nu mai zic că eram extrem de influenţabil în momentele acelea, pentru că dădusem peste căruciorul apărut din senin în curte.

Iar chestia asta cu apariţia căruciorului tocmai acolo *nu mi-o puteam explica în niciun fel.*

Am trecut pe sub banda galbenă a poliţiei şi am împins căruciorul pe alee, spre casa lui Allie Bell. *Scârţ, scârţ, scârţ.* Uşa de la garaj era larg deschisă şi se legăna uşor în briza blândă. Niciun fel de aşchii nici deasupra şi nici sub broască şi nici pe uşă. Poate fusese deschisă cu un card bancar, pentru că în niciun caz nu fusese forţată. M-am uitat atent

la clanţele sferice – şi la cea de afară şi la cea dinăuntru. În mijlocul celei exterioare era o broască şi în ea vârâse poliţistul Zane cheia ca să încuie uşa. Dar nu era nevoie de cheie ca s-o încui pe dinăuntru, pentru că în centrul sferei era un buton şi tot ce aveai de făcut era să-l apeşi şi gata.

Răspunsul e clar, mi-am dat eu seama. *Gemenii au fost. Jacob şi Joseph. Pur şi simplu au răsucit clanţa din interior. Butonul a sărit şi uşa s-a deschis. Simplu ca bună ziua. Apoi şi-au adus căruciorul la mine acasă. Jake îl împingea dintr-o parte şi Joe din cealaltă.*

Sigur că da. Şi, dacă eşti în stare să crezi asta, înseamnă că poţi să crezi şi că noi am câştigat Războiul din Vietnam, că aselenizarea a fost o făcătură, că erau doar nişte figuranţi părinţii îngroziţi de la şcoala Sandy Hook, unde le muriseră copiii în masacrul din 2012, că atentatele din 11 septembrie 2001 au fost puse la cale de cineva din interiorul serviciilor *noastre* secrete.

Şi totuşi uşa garajului *era* deschisă.

Iar căruciorul *apăruse* la mine acasă, la distanţă de patru sute de metri de garaj.

A început să-mi sune telefonul. Am tresărit puternic. Era poliţistul P. Zane. Se vede treaba că i se transmisese mesajul meu.

— Bună ziua, domnule Trenton! Cu ce vă pot ajuta?

Părea mult mai relaxat astăzi. Poate unde era ziua lui liberă şi se purta ca un civil.

— Sunt la casa lui Allie Bell, i-am răspuns eu.

I-am explicat ce căutam acolo. Evident că am omis partea în care i-am văzut pe băieţi căzând în groapa cu şerpi din spatele tufelor.

Am terminat de vorbit. Zane a tăcut câteva secunde, după care a spus:

— Bine, băgaţi căruciorul înapoi în garaj, vă rog.

Nu părea deloc surprins şi nici îngrijorat. Normal că nu, doar nu *el* avusese vedenia aia cu şerpii care se târau peste Joe Bell. Şi nici nu îl auzise zbierând.

— V-a făcut cineva o farsă. Cel mai probabil nişte adolescenţi, care s-au furişat pe Rattlesnake Road ca să vadă unde a murit bătrâna aia nebună. V-am spus că avea reputaţia asta în Palm Village.

— Chiar credeţi că au fost nişte adolescenţi?

— Cine altcineva?

Fantome, mi-am zis eu. *Fantome de copii.* Dar n-aveam de gând să-i împărtăşesc temerile mele. Nici măcar nu-mi doream să mă gândesc la aşa ceva.

— Poate aveţi dreptate. Probabil au descuiat broasca cu un card sau un permis de conducere. Că nu se vede nicio stricăciune.

— Bineînţeles. Încuietorile alea se descuie foarte uşor.

— Cât ai bate din palme.

A chicotit.

— Chiar aşa. Băgaţi căruciorul înăuntru şi închideţi uşa. Cheile doamnei Bell sunt la secţie. O să le ia Andy Pelley. Ştiţi despre cine vorbesc, da?

— Sigur. Moşul Sfarmă-Tot.

A început să râdă.

— Chiar aşa, dar aveţi grijă să nu-i spuneţi asta în faţă. Să ştiţi că a reuşit să-l convingă pe judecător – amicul lui de pescuit – să semneze hârtiuţa aia prin care i se dă dreptul să lucreze la caz. Acum se apucă să caute rudele şi prietenii doamnei Bell. Andy e un bătrânel tare ager la minte. O să afle ce e de aflat. Că trebuie să găsim pe cineva care să se ocupe de rămăşiţele pământeşti ale doamnei.

Rămăşiţe pământeşti, am repetat eu în gând, privind la uşa care se legăna uşor în bătaia vântului. Ce expresie!

— Să înţeleg că nu poate rămâne la morgă, nu?

— Nici măcar n-avem aşa ceva. Cadavrul se află la firma de pompe funebre Perdomo, de pe Tamiami. Ştiţi ceva? Dacă tot sunteţi acolo şi garajul e deschis, vreţi să vă uitaţi dacă nu cumva i-a vandalizat cineva maşina? Înţelegeţi la ce mă refer – cauciucuri tăiate, geamuri sparte, parbriz crăpat. O treabă ca asta am lua-o în serios.

— Sigur, aşa voi face. Scuze că v-am deranjat în ziua liberă.

— Nicio problemă. Am luat micul-dejun şi acum stau la soare pe terasă şi citesc ziarul. Să mă sunaţi dacă observaţi că a păţit ceva maşina. Atunci îl voi informa şi eu pe Andy. Şi, domnule Trenton?

— Ce-ar fi să-mi ziceţi Vic?

— Bine, Vic. Dacă tu crezi că puştii ăia care au adus căruciorul până la casa domnului Ackerman n-o să se lase cu una cu două şi o s-o facă din nou – că nu-i duce mintea mai mult – să ştii că poţi să-l pui în garajul tău.

— Mai bine îl las aici.

— Cum vrei. O zi bună îţi doresc!

Tocmai când băgăm căruciorul înapoi în garaj, împingându-l peste prag, mi-am dat seama că nu-i spusesem lui Zane despre pantalonaşi şi despre tricouri. În garaj nu era aer condiţionat, aşa că am început să transpir aproape imediat ce am intrat. Chevroletul lui Allie părea în regulă – sigur, ar fi avut nevoie de un drum la o spălătorie auto, că parbrizul şi caroseria erau acoperite cu un strat de sare. M-am uitat lung la scăunelele goale de pe bancheta din spate *(normal* că erau) goale şi mi-a fost greu să-mi dezlipesc privirea de la ele. Lângă peretele din spate erau stivuite mai multe cutii din carton. Pe fiecare scria frumos, cu markerul: *CEI DOI J.*

Mama mea avea o vorbă: *Să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala e un gest mai urât decât bârfa.* Însă pe tata îl amuza să o tachineze cu o altă vorbă: *Curiozitatea a omorât pisica, dar satisfacţia a înviat-o la loc.*

Am deschis una dintre cutii şi am dat peste mai multe jocuri de puzzle de pe vremuri, cu piese mari şi grele, în formă de animale. Am deschis alta, în care erau cărţi de colorat. În altele erau haine – mulţi pantalonaşi scurţi şi multe tricouri, cu diferite inscripţii nostime despre gemeni. Deci de aici veneau pantalonaşii şi tricourile de pe cărucior. Acum aveam o altă întrebare: de unde să fi ştiut un

tip pus pe glume proaste că Allie obişnuia să întindă lucrurile alea pe scaune, aşa cum o fetiţă mică obişnuieşte să-şi îmbrace păpuşile invizibile? Poliţistul Zane mi-ar fi răspuns că veştile de felul ăsta se răspândesc repede. Însă eu nu eram prea convins. Durerea mai aţipeşte din când în când, dar nu se sfârşeşte decât atunci când moare cel care suferă. Lecţia asta am reînvăţat-o eu când am deschis ultima cutie. Era plină cu jucării. Maşinuţe mici cât nişte cutii de chibrituri, beţişoare colorate de construit, figurine din *Războiul stelelor* şi vreo zece dinozauri din plastic.

Fiul nostru avea şi el maşinuţe şi dinozauri de jucărie. Îi plăceau la nebunie.

Lacrimile mi-au înţepat ochii şi au început să-mi tremure mâinile când am închis ultima cutie. Voiam să ies cât mai repede din garajul ăsta fierbinte şi încremenit în trecut. Poate chiar să plec cât mai repede de pe Rattlesnake Key. Venisem aici ca să-mi pot plânge în linişte moartea soţiei şi să mă căiesc pentru toţi anii irosiţi departe unul de celălalt, nu ca să-mi retrăiesc suferinţa provocată de moartea îngrozitoare a fiului meu. Cu atât mai puţin ca să am percepţii extrasenzoriale cum sunt alea din tabloidele ca *Inside View.* Mi-am propus să mai stau vreo două sau trei zile şi, dacă mă voi simţi la fel, să-l sun pe Greg, să-i mulţumesc pentru găzduire şi să îl rog pe domnul Ito să aibă grijă de casă. După care să mă întorc în Massachusetts, unde luna august este o lună foarte călduroasă, dar nu *caniculară.*

Când să ies, am văzut raftul de lângă uşă, pe care erau nişte scule – un ciocan, o şurubelniţă, vreo două chei universale. Tot acolo era şi un bidonaş de ulei de pe vremuri, cu pompiţă şi cu un injector lung, care-mi amintea oarecum de bastonul cu care voia Allie Bell să gonească şerpii. Chiar dacă nu aveam de gând să duc căruciorul acasă la Greg, mi-am zis că pot măcar să-i ung roata aia enervantă. Sigur, cu condiţia să mai fi rămas nişte ulei în bidon.

L-am luat în mână şi atunci am observat încă ceva pe raft. Un dosar pe care scria cu majuscule *JAKE ŞI JOE.* Şi, dedesubt, cu litere şi mai mari: *DE PĂSTRAT!* L-am deschis şi înăuntru erau două coifuri făcute din paginile cu benzi desenate ale unui ziar de duminică. Mi-a ieşit cu totul din minte ideea cu unsul roţii şi nicicum nu voiam să ating coifurile alea făcute de un părinte iubitor. Pentru că mi-era teamă să nu îmi provoace alte vedenii. În garajul încins, gândul ăsta nu părea deloc absurd, ci extrem de plauzibil.

Am închis uşa garajului şi m-am dus acasă. Odată ajuns acolo, mi-am deschis telefonul şi i-am cerut lui Siri să-mi caute *Tampa Matinee.* Nu voiam s-o fac, mi-era groază de ce aş fi putut să aflu, dar găsisem coifurile acelea, aşa că am făcut-o. Siri m-a dus pe un site nostalgic, creat de un fost patron al WTVT, post din Tampa, pe vremuri afiliat al CBS. Am găsit acolo o listă de programe, cu începere din anii ’50 şi până în anii ’90. O emisiune cu marionete dimineaţa. O emisiune cu muzică pentru adolescenţi în după-amiezile de sâmbătă.

Şi *Tampa Matinee,* nume generic al filmelor difuzate în fiecare după-amiază de la patru la şase, până în 1988. Odată ca niciodată, la doar trei ani după moartea fiului meu, Joe şi Jake au stat turceşte pe covor în faţa televizorului şi s-au uitat la King Kong care se căţăra pe Empire State Building.

N-aveam nicio îndoială că aşa a fost.

Doar zece ani am mai fost împreună după ce ne-am recăsătorit. Primii nouă, înainte de apariţia cancerului, au fost ani buni. Ultimul… să spunem că am încercat noi să-l facem bun şi, în primele şase luni, aproape am reuşit. Apoi s-au intensificat durerile, din puternice s-au făcut foarte puternice şi apoi au ajuns în faza în care numai la ele te gândeşti. Donna a dat dovadă de mult curaj, aşa era ea făcută. Odată s-a luptat cu un Saint Bernard turbat înarmată doar cu o bâtă de baseball. Însă nu

avea niciun fel de armă împotriva cancerului care o mistuia, în afară de tăria ei de caracter. Şi, o perioadă destul de lungă, a fost de ajuns. Spre sfârşit, ajunsese doar o umbră a femeii cu care făcusem eu dragoste în noaptea aceea din Providence. Însă mie mi se părea la fel de frumoasă.

A vrut să moară acasă şi i-am respectat dorinţa. Aveam o infirmieră pe timpul zilei şi o alta care venea câteodată noaptea. Dar eu mă ocupam cel mai mult de ea. Eu îi dădeam să mănânce şi tot eu am început să o schimb atunci când nu a mai putut să ajungă la baie. Şi am vrut să fac eu însumi toate lucrurile astea ca să ispăşesc cumva toţi anii ăia pierduţi. În spatele casei noastre era un copac care se despicase – probabil din cauza unui fulger –, după care cele două părţi s-au reunit, iar în locul fostei spărturi i-a apărut o adâncitură în formă de inimă. Noi eram cele două jumătăţi ale aceluiaşi copac. Nu-mi pasă dacă metafora asta vi se pare prea siropoasă. Ăsta-i adevărul meu şi nu mă feresc să-l mărturisesc. Nu mă feresc să-l simt.

Unii oameni au parte de şi mai puţin noroc. Noi am făcut tot posibilul să ne descurcăm cu atât cât ni s-a dat.

Stăteam întins în pat şi mă uitam la ventilatorul din tavan, sperând ca rotirea lui lentă să mă hipnotizeze şi să-mi aducă somnul. Mă gândeam la căruciorul cu roata neunsă şi la coifurile din ziar şi la dinozaurii de jucărie. Dar cel mai mult mă gândeam la noaptea în care a murit Donna, deşi asta era o amintire pe care făcusem tot posibilul să o evit. Însă acum mi se părea că trebuie să-mi aduc aminte. Ningea tare, iar vântul sufla cu peste şaizeci de kilometri pe oră, răscolind zăpada. Infirmiera de pe tura de noapte mă sunase la trei după-amiaza din Lewiston şi mă anunţase că nu poate să ajungă. Mi-a zis că drumurile erau impracticabile. Becurile din casă au pâlpâit de câteva ori, dar nu s-au stins. Asta era bine. Nu ştiam ce m-aş fi făcut pe întuneric. Pe

la sfârşitul lui decembrie, doctorii decretaseră că pastilele de oxicodonă nu mai au niciun efect şi o trecuseră pe Donna pe o pompiţă cu morfină. Aceasta stătea de pază lângă patul ei şi funcţiona doar cu curent electric. Donna dormea. Era frig în dormitor – centrala termică nu făcea faţă acelui vânt turbat de ianuarie –, însă obrajii ei erau uzi de transpiraţie şi ce-i mai rămăsese din părul atât de des odinioară i se lipise de craniul fragil.

Ştiam că se apropia sfârşitul; şi oncologul ei ştia asta, aşa că scosese din pompiţă limitatorul dozajului, iar acum ledul era în permanenţă verde. Totuşi s-a văzut obligat să mă avertizeze că prea multă morfină ar putea s-o ucidă, deşi nu părea prea îngrijorat. De ce ar fi fost? Doar cancerul o devorase deja aproape complet, iar acum ronţăia resturile. M-am aşezat lângă ea, aşa cum făcusem mai mereu în ultimele trei săptămâni. I-am văzut ochii mişcându-se într-o parte şi alta pe sub pleoapele vineţii.

Îşi visa visul de pe urmă. M-am gândit că pompiţa are o capsulă înăuntru şi, dacă se va opri curentul, aş putea să iau o şurubelniţă şi să…

A deschis ochii. Am întrebat-o cum se simte şi cât de tare o doare.

— Nu prea tare, mi-a răspuns.

Şi apoi:

— A vrut să vadă răţuştele.

— Cine, draga mea?

— Tad. Mi-a zis că vrea să vadă răţuştele. Cred că ăsta a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus. Tu ştii despre ce răţuşte vorbea?

— Nu.

— Nu mai ţii minte nicio răţuşcă? Poate a văzut una când l-am dus la Ferma animalelor din Rumford.

Nu-mi aminteam să-l fi dus vreodată acolo.

— Da, probabil că da. Cred că…

S-a uitat peste umărul meu. S-a luminat la faţă.

— Dumnezeule mare! Uite cât ai crescut! Uite cât de *înalt* te-ai făcut!

Am întors capul. Evident că nu era nimeni acolo, dar ştiam pe cine vede Donna. Afară vântul bătea foarte tare şi urla prin streşini şi arunca atât de tare cu zăpadă în fereastra cu oblonul tras, încât aveai senzaţia că dă cu pietre. A scăzut intensitatea luminilor din dormitor, apoi şi-a revenit. Dar s-a auzit o uşă trântindu-se undeva.

— *Nu voiai să RESPIRI!* a ţipat Donna.

Mi s-a făcut toată pielea de găină. Cred că mi s-a zbârlit şi părul. Nu sunt sigur, dar aşa cred. N-aş fi crezut că mai are putere să ţipe, dar Donna m-a surprins întotdeauna. Chiar şi în ultima clipă a vieţii m-a surprins. Vântul năvălise în casa noastră, un spărgător care abia aştepta să cotrobăie peste tot. Îl simţeam cum se năpusteşte pe sub uşa închisă de la dormitor. Din living s-a auzit un zgomot puternic: ceva a căzut şi s-a spart.

— *RESPIRĂ, Tad! RESPIRĂ!*

Alt zgomot puternic. Probabil s-a răsturnat un scaun. Donna reuşise cumva să se ridice în coate, sprijinindu-se pe braţe subţiri ca nişte creioane. Acum a zâmbit şi s-a culcat la loc.

— Bine, a spus ea. Aşa voi face. Da.

Parcă o auzeam vorbind la telefon cu cineva.

— Da. Bine. În regulă. Slavă Domnului! Cum?

A dat din cap.

— Sigur că da.

A închis ochii. Surâsul nu i se ştersese de pe buze. Am ieşit din dormitor ca să închid uşa de la intrare pe pragul căreia deja se făcuse un strat de zăpadă de vreo trei centimetri. Când m-am întors, soţia mea era deja moartă. Puteţi să râdeţi cât vreţi de ideea că fiul nostru venise să o ia din lumea asta şi să o conducă în lumea cealaltă. Haide, râdeţi, că nu mă supăr! Dar să ştiţi că şi eu am auzit odată glasul băieţelului meu ieşind din dulap, deşi el murea la douăzeci de kilometri depărtare. N-am spus nimănui ce am auzit eu atunci. Nici măcar Donnei.

Amintirile astea mi se învârteau la nesfârşit prin minte. Ca nişte şorecari. Ca nişte şerpi cu clopoţei. Mă ciupeau, mă muşcau, nu voiau să-mi dea drumul din ghearele şi din colţii lor. Pe la miezul nopţii, am mai luat două din somniferele expirate ale lui Greg, m-am culcat la loc şi am aşteptat să-şi facă efectul. Dar eram tot cu gândul la acea ultimă noapte când, înainte de a trece pe lumea cealaltă, Donna l-a văzut pe băieţelul nostru, Tad, transformat într-un bărbat adevărat. Ar fi trebuit să mă simt împăcat la gândul că a murit în felul acela, dar nu s-a întâmplat aşa. Amintirea acelor ultime clipe se tot amesteca cu vedenia despre gemenii căzuţi în groapa cu şerpi şi cu revelaţia avută atunci când mă dezmeticisem: cum atingeam eu pe rând tricourile cu TWEEDLEDUM şi TWEEDLEDEE. Cum încercam eu să mă conectez cu ei făcând asta. Atingând ce mai rămăsese în urma lor. *Rămăşiţele lor pământeşti.*

Şi m-am întrebat: *Dar dacă i-am văzut aşa cum Donna l-a văzut pe Tad în ultimele clipe ale vieţii ei? Dacă i-am* văzut *cu adevărat? Allie îi vedea; ştiu că îi vedea.*

Faptul că l-a văzut pe Tad a consolat-o pe Donna şi a ajutat-o să treacă mai uşor pragul dintre viaţă şi moarte. Oare băieţii ăia o să mă consoleze pe mine? Nu prea credeam una ca asta. Mama lor, cea pe care o consolau ei mereu, era moartă. Eu eram doar un străin. Ce eram eu pentru ei? Ce?

Nici nu voiam să ştiu. Nu voiam să mă *bântuie.* Iar simplul gând că asta se întâmpla… că exista această posibilitate… mă ţinea treaz.

Tocmai începuse să mă ia somnul când am auzit scârţâitul ritmic. A pornit brusc şi nici vorbă să mai pot pretinde că ar fi venit de la ventilatorul din tavanul livingului. Pentru că se auzea chiar din baia lipită de dormitorul în care mă aflam eu.

Scârţ şi *scâârţ* şi *scâââârţ.*

Numai un om singur într-o casă aflată la capătul unui drum pustiu poate fi atât de îngrozit cum eram eu atunci. Ca să-şi apere fiul, Donna a fost în stare

să omoare un Saint Bernard turbat doar cu o bâtă de baseball. Măcar un dram de curaj să am şi eu ca să mă uit în baia aia. Am întins mâna să aprind veioza şi mi-a trecut atunci prin cap că îmi imaginam toate sunetele alea. Parcă citisem undeva că somniferele pot provoca halucinaţii, nu?

Muşcându-mi buzele, m-am apropiat de peretele din stânga băii şi m-am lipit de el. Am apăsat clanţa şi am deschis uşa. Scârţâitul era mai puternic ca oricând. Pentru că baia era spaţioasă, cineva – cine o fi fost acolo – avea loc să împingă prin ea căruciorul – înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

Am întins mâna în lateral, speriat la culme de gândul că m-ar apuca cineva de ea – probabil că oricine s-ar speria într-o asemenea situaţie. Am dat de întrerupător, am bâjbâit o perioadă nimicitor de lungă (în realitate, doar vreo două sau trei secunde) şi am reuşit să aprind lumina. În tavan erau montate tuburi de neon, elegante şi strălucitoare. În cele mai multe cazuri, te poţi baza pe lumină să-ţi alunge fricile nopţii. Nu şi de data aceasta. De unde eram eu, nu puteam să văd ce se petrece în baie, dar desluşeam pe peretele de vizavi o umbră mare care se mişca încoace şi încolo. Prea amorfă ca să-mi dau seama dacă într-adevăr era chiar afurisitul ăla de cărucior, dar ştiam că el era. Oare băieţii îl împingeau? Cum altfel să fi ajuns până aici?

Măi, băieţi, am încercat eu să spun, dar nu mi-au ieşit din gură decât nişte cârâieli răguşite. Mi-am dres vocea şi am încercat din nou.

— Băieţi, n-aveţi ce căuta aici. N-aveţi nicio treabă aici.

Mi-am dat seama că rosteam o variantă ciuntită a „Vorbelor de Gonit Monstrul”, cu care îmi alinam odinioară băieţelul.

— Este baia mea, nu a voastră. Este casa mea, nu a voastră. Întoarceţi-vă de unde aţi venit!

Adică unde anume? În două coşciuge mititele, sub pământul din cimitirul „Crângul Palmierilor Pitici”? Oare trupurile lor putrezite – *rămăşiţele lor pământeşti* putrezite – împingeau obsesiv căruciorul

ăla încoace şi încolo? Oare cădeau pe podeaua băii bucăţi din carnea lor moartă?

Scârţ şi *scââârţ* şi *scââââârţ.*

Umbra de pe perete.

Mi-am luat inima în dinţi, am strâns-o tare, m-am îndepărtat de perete şi am intrat. Scârţâitul s-a oprit. Căruciorul se afla în faţa cabinei de duş. Acum pe scaune erau două perechi de pantalonaşi negri; şi două haine negre pe spătare. Costumele în care au fost îngropaţi, pe care trebuiau să le poarte mereu, în timp ce mă holbam la cărucior, îngheţat de spaimă faţă de obiectul ăla care nu avea ce să caute aici, un bâzâit a luat locul scârţâitului. Mai înfundat la început, de parcă venea de departe; dar apoi din ce în ce mai puternic, până când a ajuns să semene perfect cu zgomotele scoase de un schelet trezit brusc la viaţă. Mă uitasem iniţial doar la cabina de duş a lui Greg. Acum mi-am întors privirea spre cada model retro, lungă şi adâncă. Era plină până sus cu şerpi cu clopoţei. Şi, chiar sub ochii mei, din mormanul acela de trupuri contorsionate de reptile, care parcă dansau rumba în cadă, s-a ridicat o mână micuţă, implorându-mă să o ajut.

Am fugit de-acolo.

Căruciorul m-a readus la realitate.

Era în mijlocul curţii pavate cu dale, la fel ca înainte… numai că acum umbra lui era mai vagă, pentru că nu era o dimineaţă senină, ci o noapte cu luna în ultimul ei pătrar. Nu-mi mai aduc deloc aminte cum am coborât scara în goană, doar cu şortul pe mine. Nici cum am ieşit în curtea interioară nu ştiu. Dar sunt sigur că pe acolo am luat-o pentru că am găsit uşa deschisă atunci când m-am întors în casă.

Nu m-am atins de cărucior. L-am lăsat acolo unde era. Am urcat înapoi la etaj, temându-mă de fiecare pas făcut, repetându-mi iar şi iar că totul nu fusese decât un coşmar (cu excepţia căruciorului de afară, a cărui prezenţă nu putea fi pusă la îndoială), dar

ştiind că nu fusese. Nici coşmar şi nici halucinaţie. Fusese o *vizită.* Doar faptul că înţelegeam că vizita se încheiase m-a împiedicat să-mi petrec restul nopţii în maşina închiriată şi cu portierele încuiate. Acum doar eu mai eram în casa lui Greg. Şi, nu peste multă vreme, va fi *complet goală.* Nici nu-mi trecea prin minte să mai rămân pe Rattlesnake Key, când aveam o casă frumoasă în Newburyport, unde mă puteam întoarce oricând. Sigur că şi acolo exista o fantomă, însă aceasta era amintirea soţiei mele.

Baia era goală, exact aşa cum mă aşteptasem. Niciun şarpe în cadă şi nicio urmă de roată pe pardoseala din imitaţie de marmură. Am ieşit pe coridor şi m-am uitat la curte, sperând să fi dispărut şi căruciorul de acolo. Evident că n-aveam eu norocul ăsta. Căruciorul stătea bine-mersi la lumina lunii, la fel de real ca trandafirii din jur.

Bine măcar că era afară.

M-am culcat din nou. Poate n-o să vă vină să credeţi, dar am dormit dus.

De dimineaţă, căruciorul tot acolo era. Numai că acum pantalonaşii identici de pe scaune erau albi. Însă, când m-am apropiat, am văzut că nu erau chiar identici. Unul avea dungi roşii, iar celălalt – dungi albastre. Pe fiecare tricou era câte o coţofană. Personajele HECKLE şi JECKLE. N-aveam nici cea mai mică intenţie să duc din nou căruciorul până la casa lui Allie Bell. După o îndelungată carieră în industria publicităţii, ştiam să recunosc demersurile sortite eşecului. Aşa că l-am băgat în garajul lui Greg.

Poate vreţi să ştiţi dacă, la lumina puternică a dimineţii, tot mi se mai părea că visasem – sigur, cu excepţia acelui cărucior itinerant. Răspunsul este simplu: nu. Auzisem scârţâitul şi văzusem umbra care se mişca atunci când gemenii îşi legănau căruciorul în baia aceea, aproape la fel de mare ca livingul unui apartament mai modest. Şi văzusem cada plină cu şerpi.

Am aşteptat să se facă ora nouă şi am sunat la Delta Airlines. Am auzit o înregistrare, care m-a informat că toţi operatorii care se ocupă de rezervări sunt momentan ocupaţi şi m-a rugat să aştept. Aşa am făcut şi am avut răbdare până când mi-au pus să ascult o variantă de-a dreptul infectă a cântecului „Stairway to Heaven”. Atunci am renunţat la Delta şi am sunat la American Airlines. Ghinion. La fel şi când am încercat la JetBlue.

Compania Southwest avea joi o cursă spre Cleveland, însă fără legătură spre Boston – deşi s-ar putea să programeze una, mi-a spus agentul. Nu se ştie. Din cauza Coronavirusului toată lumea se răsturnase cu fundul în sus.

Mi-am rezervat bilet la cursa spre Cleveland, în ideea că voi închiria o maşină cu care să ajung la Boston, dacă nu se va programa vreun zbor de legătură, iar apoi să iau un Uber până la Newburyport. Se făcuse nouă şi jumătate. Eram cât se poate de conştient de prezenţa căruciorului în garaj. Parcă aveam o piatră fierbinte în buzunar.

Am intrat pe site-ul firmei de închirieri auto Hertz şi am fost pus în aşteptare. La fel am păţit şi cu Avis şi cu Enterprise. La Budger mi-a răspuns un agent, s-a uitat în computer şi mi-a spus că nu au maşini disponibile în Cleveland. Mai aveam de încercat doar la Amtrak şi la cursele de autobuze, dar deja mă simţeam frustrat şi mă săturasem să-mi ţin telefonul lipit de ureche. Mă tot gândeam la cărucior, la tricouri, la costumele foarte mici şi negre în care au fost înmormântaţi copiii. Ar fi trebuit să mă ajute lumina acelei zile fierbinţi de august. Nici vorbă de aşa ceva. Cu cât mi se împuţinau opţiunile, cu atât mai mult voiam – cu atât mi se părea absolut necesar – să plec din casa lui Greg şi să mă îndepărtez de drumul care ducea spre casa lui Allie Bell. Locul acesta liniştit, de pe coasta golfului, ar fi trebuit să mă ajute să mă reculeg; însă acum mi se părea o închisoare.

Mi-am turnat cafea în ceaşcă şi am început să mă plimb prin bucătărie, încercând să-mi dau seama ce

să fac în continuare. Însă mi-era greu să mă gândesc la orice altceva în afară de cărucior *(scârţ!)* şi tricourile asortate *(scââărţ!)* şi costumele negre de înmormântare *(scâââărţ!)*. Şi sicriele erau identice. Albe, cu mânere aurii. Ştiam asta.

Mi-am băut cafeaua fără zahăr şi mi-a mai picat o fisă: s-o fi încheiat vizita aceea nocturnă, însă eram bântuit în continuare.

Joi. Pe asta trebuia să mă concentrez. Joi aveam o cursă până la Cleveland. Peste trei zile.

Pleacă de pe insulă încă de acum. Măcar atâta lucru să faci. Poţi?

La început mi-am zis că sigur că da – cum să nu pot. Simplu ca bună ziua. Mi-am luat telefonul, am găsit un hotel – Barry's Resort – din Palm Village şi am sunat. Sigur că au o cameră liberă unde să stau trei nopţi, că doar văzusem la ştiri că lumea nu mai călătorea în vara asta. Cred chiar că mă vor primi *(scârţ)* cu braţele deschise!

Aiurea. Am auzit doar un mesaj înregistrat, scurt şi la obiect: „Vă mulţumim că aţi sunat la Barry's Resort Hotel. Din păcate, trebuie să vă informăm că hotelul nostru este închis până la noi dispoziţii."

Am sunat la Holiday Inn Express din Venice şi mi s-a spus că hotelul este deschis, dar nu primeşte clienţi noi. La Motel 6 din Sarasota nu mi-a răspuns nimeni. În ultimă instanţă *(scârţ!)* am sunat la Days Inn din Bradenton. Da, mi s-a spus, da, au camere libere. Da, mă pot caza în una, cu condiţia să trec testul temperaturii şi să port mască. Mi-am rezervat camera, cu toate că Brandenton era la distanţă de şaizeci de kilometri şi în alt comitat. Apoi am ieşit din casă ca să-mi limpezesc un pic minţile, după care urma să-mi fac bagajele. Aş fi putut să o iau prin garaj, dar am preferat să ies pe uşa care dădea în curtea interioară. Nu voiam să văd căruciorul şi în niciun caz nu mai aveam de gând să-i ung roata. Probabil că gemenii nu ar fi fost de acord cu asta.

Stăteam lângă piscină când am văzut o camionetă Ford, care sclipea orbitor în soarele verii. A intrat pe alee şi a oprit în curte, chiar acolo unde găsisem

afurisitul ăla de cărucior în ambele dăţi. Bărbatul care a coborât de la volan era îmbrăcat cu o cămaşă hawaiană imprimată cu papagali coloraţi, pantaloni scurţi kaki şi foarte largi şi o pălărie de soare din pai, ridicolă, pe care o purtau doar cei care şi-au trăit întreaga viaţă în Florida. Avea obrajii ridaţi şi bronzaţi şi o mustaţă uriaşă şi pleoştită. M-a observat şi mi-a făcut cu mâna.

Cu mâna deja întinsă, am coborât treptele din curtea interioară până la cea mare. Mă bucuram să-l văd. Mă ajuta să nu mă mai gândesc iar şi iar şi iar la toate nălucirile mele (dar năluciri să fi fost?). Probabil că aş fi simţit la fel indiferent pe cine aş fi văzut, dar eram aproape sigur că oaspetele meu era Moşul Sfarmă-Tot. Nu a dat mâna, ci mi-a întins cotul. I l-am atins cu al meu, spunându-mi că anormalul din trecut a devenit normalul de azi.

— Sunt Andy Pelley. Iar dumneavoastră sunteţi domnul Trenton.

— Da.

— Nu aveţi Covid, domnule Trenton?

— Nu am. Dumneavoastră?

— Sănătos tun, din câte ştiu.

Zâmbeam ca un tembel, cu gura până la urechi. De ce? Pentru că mă bucuram nespus de mult să-l văd. Mă bucuram nespus de mult că nu mă mai gândeam la costumele negre şi la sicriele albe şi la roţile neunse.

— Ştiţi cu cine semănaţi?

— Cum să nu ştiu? Mi se spune tot timpul.

Şi, surâzând uşor pe sub mustaţă şi clipind şmechereşte din ochi, l-a imitat destul de bine pe Wilford Brimley[74]:

— Cerealele Quaker! Cele mai bune!

Am izbucnit în râs.

— Perfect! La marele fix!

Turuiam întruna. Nu mă puteam controla.

— Campanie extrem de bună şi o zice unul care…

— Care a lucrat în publicitate.

Încă surâdea, dar mă înşelasem în privinţa licărului din ochii lui albaştri. Mă studia, mă evalua. Ca un adevărat poliţai.

— Dumneata te-ai ocupat de reclama la cerealele Sharp, nu-i aşa?

— Acum foarte mult timp, am răspuns eu, zicându-mi: *M-a căutat pe internet. M-a verificat. Nu ştiu de ce. Doar dacă şi-ar închipui că eu…*

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări, domnule Trenton. Poate ar fi mai bine să intrăm în casă? Mare zăpuşeală aici. Frontul ăla rece nu mai e de actualitate.

— Sigur că da. Şi spuneţi-mi Vic.

— Vic, Vic, am înţeles.

Am vrut să-l conduc prin curtea interioară, dar deja pornise către garaj. S-a oprit brusc când a dat cu ochii de cărucior.

— Îhî. Mi-a zis Preston Zane că l-ai dus înapoi în garajul doamnei Bell.

— L-am dus. Cineva l-a adus aici. Iarăşi.

Eram pe punctul de a începe din nou să vorbesc fără şir, să-i spun că nu ştiu, că n-am nicio idee care-i motivul pentru care mă urmăreşte căruciorul ăla, de ce se ţine scai după mine ca un miros urât (sigur, dacă un miros urât ar fi în stare să scârţâie); însă mă scruta cu ochii mijiţi din cauza soarelui şi mi-am înghiţit cuvintele.

— Îhî. Două seri la rând. Tare ciudat.

Dar ochii lui îmi spuneau că părea foarte puţin probabil. Ochii lui mă întrebau dacă mint, mă întrebau dacă am vreun motiv să mint, dacă am ceva de ascuns. Nu minţeam, dar fireşte că ascundeam ceva. Pentru că nu voiam să fiu considerat nebun. Sau – mai rău – să creadă despre mine că am avut vreo legătură cu moartea lui Allie Bell şi să devin suspect în ancheta lor. Sau, cum se spune acum, mai ales în filmele poliţiste, „persoană de interes.” Ridicol, nu-i aşa?

— Ce-ar fi să intrăm, Vic? Ai dat drumul la aerul condiţionat, da?

— Sigur. Am şi cafea, dacă…

— Nu, mulţam. A început să mă doară burta de la ea. Dar n-aş refuza un pahar cu apă rece. Poate şi cu nişte cuburi de gheaţă. Sigur nu eşti bolnav? Că îmi pari niţeluş cam palid.

— Nu, nu sunt.

Nu aşa cum îşi imagina *el.*

Pelley nu şi-a asumat niciun risc. Imediat ce am intrat, şi-a scos masca din buzunarul pantalonilor uriaşi şi şi-a pus-o. I-am adus apă de la gheaţă şi mi-am mai turnat nişte cafea. M-am întrebat dacă n-ar fi bine să-mi pun şi eu masca, dar m-am decis să nu o fac. Voiam să-mi vadă toată faţa. Ne-am aşezat la masa din bucătărie. De fiecare dată când lua câte o gură de apă, îşi trăgea masca până sub bărbie, după care şi-o ridica la loc. I se bomba peste mustaţă.

— Înţeleg că dumneata ai găsit-o pe doamna Bell. Probabil că ai avut un şoc.

— Da.

Mai devreme mă simţisem uşurat că nu mai eram singur – că mai exista un om alături de mine în Conacul Bântuit. Însă acum sentimentul acesta a fost înlocuit de prudenţă. O fi făcut tipul ăsta parte din Clubul 10-42, cum îi zicea poliţistul Canavan, însă Zane avea dreptate: era tare ager la minte. Aveam impresia că mă aşteaptă un interogatoriu în toată regula, nu o conversaţie agreabilă.

— Am să vă spun tot ce s-a întâmplat şi cum am găsit-o. Dar, dacă tot sunteţi aici, aş vrea mai întâi să vă întreb ceva.

— Serios?

Mă ţintuia cu privirea. Avea riduri de expresie la colţurile ochilor, însă acum acestea se aflau în stare de repaus.

— Domnul poliţist Zane mi-a zis că locuiţi aici de multă vreme.

— De pe vremea lui tata Noe, mi-a răspuns el.

A sorbit din paharul cu apă, şi-a şters mustaţa cu mâna mare ca de fermier, şi-a pus masca la loc.

— Ştiu că şerpii i-au ucis pe gemenii doamnei Bell. Ce aş vrea să aflu este cum anume au reuşit oamenii din poteră să scape de ei. Îmi puteţi spune?
— Sigur că da, a exclamat el, dându-mi impresia că nu mai este la fel de încordat ca în urmă cu câteva secunde. Normal că pot să-ţi spun, din moment ce am fost şi eu la vânătoarea aia de şerpi. Au participat toţi poliţiştii din zonă care nu erau de serviciu atunci, plus o grămadă de civili, chiar şi câteva femei. Cred că eram cam o sută de oameni. Dacă nu şi mai mulţi. O adevărată chermeză, numai că nimeni nu se distra. Era o zi toridă, mult mai caniculară decât asta de azi, dar purtam toţi cizme de cauciuc, pantaloni, cămăşi cu mâneci lungi, mănuşi, măşti ca asta de-o port eu acum. Şi voaluri.
— Voaluri?
— Unele erau din alea cum poartă apicultorii. Altele erau făcute din chestia aia… cum îi zice? Tul. Cum poartă cucoanele la pălăriile de duminică. Mă rog, cum purtau pe vremuri. Pentru că, vezi dumneata…
S-a aplecat şi m-a privit drept în ochi. Acum parcă semăna şi mai mult cu Wilford Brimley.
— Vezi dumneata, şarpele e în stare să se cabreze, dacă-i foarte speriat. Şi nu te mai muşcă, ci te scuipă cu venin. Şi, dacă-ţi intră în ochi…
A oftat şi a dat din mână.
— Îţi ajunge imediat în creier. Somn uşor şi vise plăcute!
Şi a adăugat imediat, fără niciun fel de pauză.
— Văd că musafirul dumitale ţi-a adus şi bastonul doamnei Bell, ăla cu care alunga şerpii.
Voia să mă ia prin surprindere şi a reuşit.
— Ce?!
— L-am văzut în garaj. Sprijinit de peretele din spate.
Nu mă scăpa din ochi, aştepta să-mi feresc privirea sau să mă dau altcumva de gol. M-am forţat să mă uit în continuare la el, dar am clipit. N-am putut să mă stăpânesc.
— Probabil că nu l-ai observat.

— Probabil…

Nu ştiam ce să mai zic, aşa că am ridicat din umeri.

— L-am recunoscut imediat după ineluşul ăla argintiu de pe mâner. Doamna mergea peste tot cu el. Îl ştie mai toată lumea de pe Rattlesnake Road şi de peste pod, din Village.

— Şi căruciorul, am spus eu.

— Da, tare mult îi mai plăcea să se plimbe împingând la căruciorul ăla. Câteodată chiar vorbea cu el. Vorbea cu băieţeii ei morţi. Am văzut-o eu, cu ochii mei.

— Şi eu.

N-a mai spus nimic. M-am gândit să-i zic: *căruciorul ăla era în baie azi-noapte şi îl împingeau gemenii.*

— M-ai întrebat cum a fost cu şerpii.

A băut o gură de apă, şi-a şters mustaţa, şi-a ridicat masca.

— „Marea Vânătoare de Şerpi din Optzeci şi Doi". Sau optzeci şi trei, că nu mai ştiu. Trebuie să caut pe internet. Sau poate ai căutat tu, Vic?

Am clătinat din cap.

— În fine, ăia dintre noi care nu aveau pari ascuţiţi la vârf au venit înarmaţi cu bâte de baseball, bătătoare de covoare sau chiar rachete de tenis. Tot felul de lucruri cu care să lovim în tufe, pricepi dumneata? Mai aveam la noi şi plase de pescuit. Că sunt din belşug aici, pe coasta golfului. Toate insuliţele dinspre vest sunt foarte înguste, iar asta-i cea mai îngustă dintre toate. Are golful pe o parte, Calypso Bay pe cealaltă. Doar şase sute de metri în partea cea mai lată, care-i lângă podul mobil. În capătul ăsta, unde s-au refugiat şerpii când a început să se construiască în sud, e cam jumătate. De aici vezi şi golful, şi strâmtoarea, corect?

— Din curtea laterală, da.

— Casa asta nici nu exista pe vremea aia. Nu erau aici decât palmieri pitici şi verze de mare – şerpii erau înnebuniţi după ele – şi câţiva ananasi sfrijiţi. Şi o groază de tufe pe care nici nu ştiu cum

se numesc. Ne-am înşirat de la coasta golfului şi până la Calypso şi am pornit către nord, lovind cu putere în toate tufişurile şi trăgând plasele după noi şi tropăind din toate puterile. Şerpii n-au auzul bun, dar simt când vibrează pământul. Şi-au dat seama că venim după ei. Se vedea cum tremură frunzişul, mai cu seamă verzele de mare. Probabil că bubuielile făcute de noi erau ca un cutremur pentru ei. Şi, când am ajuns la capătul insulei, unde nu mai era deloc vegetaţie, atunci i-am văzut. Nenorociţii ăia mişunau *peste tot.* Aveai senzaţia că se mişcă pământul. Nu ne-a venit să credem ce vedeam. Ca să nu mai zic de zornăitul ăla. Îl mai aud şi acum.

— Cum face un schelet trezit brusc la viaţă.

S-a încruntat la mine.

— Da. De unde ştii?

— Am văzut şerpi din ăştia la grădina zoologică Franklin Park.

Am spus minciuna fără să clipesc.

— E în Boston. Şi am văzut şi documentare cu şerpi.

— Bună descriere, ce să zic. Numai că trebuie să îţi imaginezi zeci, poate sute, poate un cimitir întreg de schelete din astea.

Mi-am amintit de cada imensă din baia lui Greg. Şi de mâna ridicată prin mulţimea aia de şerpi care se zvârcoleau.

— Ai fost în capătul de nord al insuliţei noastre, Vic?

— Chiar ieri m-am plimbat până acolo.

A dat din cap.

— Eu n-am mai călcat pe-acolo de la vânătoarea aia de şerpi, dar văd destul de des locul ăla când sunt cu barca pe apă şi pescuiesc. Rattlesnake Key s-a schimbat mult în ultimii patruzeci şi ceva de ani, s-a construit ca la balamuc aici, dar capătul din nord a rămas la fel ca în trecut. O plajă acoperită cu scoici şi care seamănă cu un triunghi mare şi strâmb, da?

— Exact.

A dat din cap. Şi-a tras masca în jos. A sorbit nişte apă din pahar. Şi-a pus masca la loc.

— Acolo au ajuns şerpii în cele din urmă şi n-au mai avut unde să se ducă, doar să intre în Daylight Pass. Erau încolţiţi, ai putea zice; numai că şerpii ştiu care-i treaba cu *colţii,* că doar au şi ei, nu? Toată porţiunea aia de juma de acru de plajă colcăia de şerpi. Vedeai câte o scoică doar pentru o fracţiune de secundă atunci când se mişcau, scuturând din cozile alea zgomotoase. Se târau unii peste alţii. Jumătate din populaţia din Tampa ai fi putut să omori cu veninul din toţi şerpii ăia, eu aşa cred. Cu noi erau şi câţiva pompieri de la unitatea din Palm Village, plus alţii din Nokomis, de lângă Autostrada 41. Nişte tipi foarte bine făcuţi. Musai să fie aşa, că doar cară în spinare extinctoarele alea de şaizeci de litri. Pe vremuri li se zicea „pompe indiene". Astea sunt făcute pentru incendiile de vegetaţie – şi avem o mulţime pe-aici. Numai că în ziua aia nu erau pline cu apă, ci cu kerosen. Când am încolţit şerpii – pe cei mai mulţi dintre ei, că luni bune după asta tot s-au mai găsit câţiva – şi nu mai aveau încotro să fugă decât prin apă, pompierii i-au udat bine de tot cu kerosen. După aia, vechiul meu amic Jerry Gant, şeful unităţii de pompieri din Palm Village, din păcate plecat dintre noi de multă vreme, a aprins un arzător cu propan şi l-a aruncat în ei. Instantaneu au luat foc toţi şerpii ăia. Flăcările s-au ridicat până la cer… dar duhoarea… Cerule, duhoarea era cumplită! N-am mai putut să mi-o scot din haine; nimeni n-a putut. Degeaba le-am spălat şi le-am respălat. A trebuit să le ardem, aşa cum am ars şi şerpii.

A tăcut câteva clipe, uitându-se lung la apa din pahar. Sigur că va reveni la motivul vizitei sale, dar acum parcă nici nu mai era aici. Mi se părea că vede din nou cum se zvârcolesc în flăcări şerpii ăia şi că le simte din nou mirosul.

— La vremea aia, Duma Key încă exista şi unii dintre ei au înotat într-acolo. Poate or fi ajuns câţiva, dar cei mai mulţi s-au înecat. Nu ştiu dacă ai

observat, dar se formează o vâltoare acolo unde apa din strâmtoare se întâlneşte cu apa din golf…

— Am văzut-o.

— Vâltoarea aia… *bulboana* aia… era mai puternică atunci când Duma Key era la locul ei, pentru că apa curgea cu mai multă forţă. Pun pariu că-i adâncă de vreo cinci metri acolo unde se învolburează apa, poate chiar şi mai mult. Sapă prin albie, dacă pricepi ce vreau să-ţi spun. Ca să nu mai zic că în ziua aia era faza de reflux, adică se revărsa mult mai multă apă din strâmtoare. Am văzut cu ochii noştri şerpii ăia cum se învârteau în bulboană – unii încă în flăcări. Deci, asta-i povestea „Marii Vânători de Şerpi din Optzeci-şi-nu-ştiu-cât", Vic.

— Ce mai poveste!

— Acu' zi-mi şi tu una. De unde o cunoşteai pe Alita Bell şi cum s-a întâmplat de ai găsit-o moartă la capătul aleii.

— N-o cunoşteam de nicăieri şi am văzut-o doar de două ori – când era în viaţă, despre asta vorbesc. A doua oară a fost când mi-a adus fursecuri cu fulgi de ovăz şi stafide. Am gustat amândoi câţiva chiar aici, la masa asta. Cu lapte. Şi i-am salutat pe gemeni.

— Nu mai spune?!

— Poate vi se pare că-s nebun, dar zău că nu sunt. Mi-am zis că aşa ar fi politicos din partea mea. Pentru că doamna mi s-a părut perfect normală în toate celelalte privinţe. Ba chiar…

Şi m-am încruntat, încercând să-mi amintesc cu exactitate cuvintele ei.

— …mi-a spus că ştie că băieţii nu sunt acolo.

— Aha.

Oare n-a mai spus şi *dar uneori sunt?* Parcă, însă nu-mi aminteam prea bine. A avut perfectă dreptate dacă a spus asta. O aflasem pe pielea mea.

— Şi cineva a adus căruciorul ăla aici. Nu o singură dată, ci de două ori.

— Da.

— Dar dumneata n-ai văzut pe nimeni.

— Nu.

— N-ai auzit pe nimeni.
— Nu.
— N-ai observat nici că se aprind lămpile alea cu senzori de mişcare? Ştiu că Greg Ackerman şi-a instalat chestii din astea.
— Nu.
— Şi nici n-ai adus aici parul ăla de gonit şerpi?
— Nu.
— Povesteşte-mi cum ai găsit-o.
Şi i-am povestit, inclusiv partea în care am aruncat cu piatra aceea decorativă în formă de scoică – probabil că am aruncat cu mai multe, nu doar cu una, dar nu mai ştiam precis, că fusesem mult prea tulburat – în şorecarii care voiau să-i ciugulească trupul.
— Le-am declarat toate astea şi poliţiştilor Zane şi Canavan.
— Ştiu. Scrie în raportul lor. Evident, fără partea în care căruciorul apare a doua oară la tine acasă. Asta s-ar chema o informaţie recentă.
— N-am cum să vă ajut în privinţa asta. Dormeam.
— Îhî.
Jos masca. Băut toată apa. Sus masca.
— Pete Ito zice că intenţionaţi să rămâneţi aici până în septembrie, domnule Trenton.
Am înţeles că discutase deja cu domnul Ito. De asemenea, am remarcat şi că mi se adresa din nou folosind numele de familie.
— Schimbare de plan. Se poate întâmpla când dai peste o femeie moartă pe care o ciugulesc păsările de pradă. Am o rezervare la Days Inn din Bradenton cu începere de diseară şi joi am bilet la cursa din Tampa până la Cleveland. Voi vedea după aceea cum ajung până acasă, în Massachusetts. Nimic nu mai merge cum trebuie acum în America. A înnebunit toată lumea.
Înnebunit. Parcă am accentuat un pic prea tare cuvântul ăsta.
— Peste tot, nu doar în America, a spus Pelley Dar, în fond, de ce ai venit aici în toiul verii? La noi

apar turişti în perioada asta doar dacă au cupoane gratuite la Disney World.

Nu avea cum să nu ştie dacă vorbise cu domnul Ito. Da, clar că era un interogatoriu.

— Mi-am pierdut de curând soţia. Am vrut să stau într-un loc liniştit ca să încerc să mă împac cu ideea.

— Şi…? Te-ai împăcat?

L-am privit în ochi. Nu mi se părea că mai seamănă cu Wilford Brimley. Arăta ca un om care avea de gând să-mi facă probleme.

— Despre ce este vorba, domnule poliţist Pelley? Sau să vă spun doar „domnule”, fără „poliţist”? Înţeleg că aţi ieşit la pensie.

— Parţial. Nu mai sunt detectiv, ci doar poliţist cu jumătate de normă, conform legii. Trebuie să-ţi contramandezi zborul.

Mi s-a părut mie, sau a accentuat acum şi cuvântul *zbor?*

— Şi camera de la motel. Ai putea să stai la hotelul din Village, dar…

— E închis. Am încercat. Despre ce e…

— Dar aş fi mult mai liniştit dacă ai rămâne aici până când se va face autopsia doamnei Bell. Ce vreau să spun, domnule Trenton, este că poliţia comitatului ar fi mai liniştită să te ştie aici.

— Nu cred că îmi puteţi interzice să plec.

— În locul tău, nu m-aş baza pe asta. Sfatul meu.

Şi atunci am auzit, destul de slab, dar inconfundabil: *scârţ* şi *scââărţ* şi *scâââârţ.*

Mi-am spus că mi se pare. Mi-am spus că-i absurd. Mi-am spus că nu eram într-o poveste care să se cheme „Căruciorul guraliv”.

— Vă mai întreb o dată, domnule Pelley… domnule *poliţist* Pelley… despre ce este vorba? Vă purtaţi de parcă femeia ar fi fost ucisă, iar eu sunt suspect.

Pelley era perfect calm.

— Cel mai probabil că autopsia ne va spune cum a murit. Cel mai probabil că rezultatul ei te va scoate din cauză.

— Nu ştiam că aş fi implicat în vreo cauză.

— Cât despre ce e vorba… se poate spune că a apărut un element nou, care complică situaţia. Uite aici. L-am găsit pe masa din bucătăria femeii la ora şase, azi-dimineaţă.

A căutat ceva pe telefon, după care mi-a arătat pe ecran fotografia unui plic alb şi simplu. Pe el scria cu litere de mână: *A fi deschis în eventualitatea că voi muri.* Şi era semnat: *Alita Marie Bell.*

— Nu era lipit, aşa că l-am deschis. Treci la poza următoare.

Aşa am făcut. Biletul din plic era scris tot de mână. Iar data din capătul de sus al foii…

— Asta-i a doua zi după ce mi-a adus fursecurile!

Scârţâitul venea de jos, din garaj. La fel ca detectivul din povestirea lui Poe[75], Pelley nu părea să le audă. Dar era bătrân, poate chiar şi puţin surd.

— Serios?

— Da, am băut lapte şi am purtat o conversaţie foarte plăcută.

Normal că n-aveam de gând să-i spun că Allie îi trimisese pe Jake şi Joe să se joace în biroul lui Greg şi că eu găsisem după aceea coşul cu jucării răsturnat. Era *ultimul lucru* pe care i l-aş fi spus omului ăstuia cu ochi pătrunzători (dar posibil cu oarece probleme de auz). Şi nu i-aş fi spus nici că eu însumi vorbisem oarecum cu gemenii. *Bună, Jake! Buna, Joe! Ce mai faceţi!*

Fusese doar un gest inofensiv de bunăvoinţă faţă de o bătrână măcinată de dorul după copiii ei. Aşa crezusem eu atunci. Dar de unde poţi şti când deschizi uşa că o să-ţi intre fantomele în viaţă? Sau cum?

— Haide, citeşte şi restul!

Am citit. Biletul era scurt şi neprotocolar.

Acesta este ultimul meu testament, prin care anulez toate testamentele anterioare. Ceea ce-i absurd, pentru că nu am făcut altele. Sunt întreagă la minte, chiar dacă nu la fel de întreagă la trup.

Las casa aceasta, contul meu din banca First Sun Trust, fondul de investiţi de la Building the Future LLC şi toate celelalte bunuri materiale lui VICTOR TRENTON, care locuieşte în prezent pe Rattlesnake Road, numărul 1567. Avocatul meu, cu care nu m-am consultat când am scris acest testament, este Nathan Rutherford, din Palm Village.

Alita Marie Bell.

Dedesubt mai era o semnătură, cu alt scris: *Roberto M. Garcia, Martor.*

Am uitat complet de scârţâitul din garaj (sau poate se oprise). Am citit din nou scrisoarea-dinaintea-morţii (că nu ştiu cum altfel să-i zic). Şi am mai citit-o şi a treia oară. Apoi i-am împins lui Pelley telefonul peste masă, poate puţin mai tare decât ar fi fost cazul. Cu mâna bronzată şi zbârcită, el l-a blocat aşa cum blochează un hocheist pucul.

— E absurd.

— Aşa pare, nu?

— Am văzut-o doar de două ori. De trei, dacă pun la socoteală ziua când am găsit-o moartă.

— Nu ştii de ce ţi-a lăsat toată averea?

— Nu. Plus că… *biletul* ăla… nu ar fi validat de niciun judecător. Probabil şi că rudele ei se vor face foc şi pară pe mine, dar n-au de ce. Că nici prin cap nu-mi trece să contest decizia judecătorului.

— Roberto Garcia deţine Plant World. Cei de acolo se ocupau de grădina ei.

— Da, le-am văzut camionetele pe alee.

— Şi Bobby G. e prin locurile astea tot de pe vremea lui Noe. Dacă el zice că a văzut-o cu ochii lui cum a scris testamentul ăla – şi am discutat cu el şi spune că da, a văzut-o, deşi a acoperit textul cu palma atunci când l-a pus să semneze, ca să nu citească – atunci eu trebuie să-l cred.

— Dar asta nu schimbă nimic.

Am rostit destul de clar cuvintele, dar îmi simţeam toată faţa amorţită, parcă mi se făcuse o injecţie cu novocaină. Tare ciudat!

— Avocatul o să ia legătură cu rudele ei şi…

— Am discutat şi cu Nate Rutherford. Îl ştiu de…

— De pe vremea lui Noe, sunt convins. Aţi fost foarte ocupat, domnule poliţist Pelley.

— Mă descurc, a răspuns el, dar nu fără ceva satisfacţie în ton. E avocatul doamnei Bell de…

Probabil că ar fi vrut să zică din nou *de pe vremea lui tata Noe,* dar şi-a dat seama că, de multe ori, ce-i prea mult strică.

— …de zeci de ani. A început să se ocupe de toate afacerile ei imediat după moartea soţului şi a băieţilor. Doamna era copleşită de durere, cum se zice. Şi încă ceva: spune că *nu are* nicio rudă.

— Nu se poate. Toată lumea are rude. Donna – soţia mea – susţinea că familia ei se trage încă de pe vremea Mariei Stuart, cunoscută ca Maria, Regina…

— Regina Scoţiei. Să ştii, domnule Trenton, că am fost şi eu la şcoală mai demult, când erau doar telefoane cu disc şi maşinile nu aveau centuri de siguranţă. L-am întrebat pe Nate la cât s-ar ridicat întreaga avere a doamnei, dar el a refuzat să-mi spună. Totuşi, proprietatea e foarte frumoasă şi are deschidere la golf, aşa că aş zice că face bănişori frumoşi.

M-am ridicat, m-am dus la chiuvetă, mi-am spălat cana şi am umplut-o cu apă. Ca să am timp să-mi pun gândurile în ordine. Şi ca să trag cu urechea după scârţâitul ăla, deşi nu se mai auzea.

M-am întors la masă şi m-am aşezat pe scaun.

— Insinuaţi cumva că eu aş fi obligat-o în vreun fel pe doamnă să scrie un testament incorect… şi, după aia… după aia, ce? Am omorât-o?

Mă sfredelea cu privirea.

— Mi se pare că *dumneata* ai insinuat asta chiar acum, domnule Trenton. Dar, dacă tot ai adus vorba… aşa ai făcut?

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu! Am vorbit cu ea doar de două ori! I-am făcut pe plac şi i-am acceptat fantezia cu băieţii! După aia am găsit-o moartă! Cel mai probabil, în urma unui infarct – că mi-a zis că suferă de aritmie.

— Nu, nici eu nu cred. Şi ăsta-i motivul pentru care nu îţi cer să dai o declaraţie oficială. Dar îţi dai seama în ce situaţie sunt – în ce situaţie e secţia de poliţie? Doamna întocmeşte un testament – olograf, că aşa se zice – în prezenţa unui martor, chiar înainte să moară; şi, după aia, se dovedeşte că beneficiarul este fix omul – *străinul* – care-i găseşte cadavrul.

— Poate era mai nebună decât lăsa să se vadă doar atunci când vorbea cu fantomele băieţilor ei, am murmurat eu, aducându-mi brusc aminte de cântecul ăla pe care-l pomenise poliţistul Zane – „Delta Dawn".

— Poate că *sí,* poate că *no.* În orice caz, probabil că autopsia are loc chiar acum. Şi o să aflăm mai multe. Desigur, că va trebui să dai o declaraţie în anchetă. *Aia* o să fie oficială.

Mi s-au înmuiat genunchii.

— Când?

— Cam peste vreo două săptămâni. O să fie printr-o videoconferinţă de genul FaceTime, Zoom, habar n-am. Abia dacă mă descurc cu telefoanele astea şmechere.

Bineînţeles că nu l-am crezut.

— În orice caz, ar fi bine să mai rămâi aici, Vic.

Acum mi s-a adresat pe numele mic, iar eu am avut senzaţia că-mi întinde o capcană.

— De fapt, chiar trebuie să insist. În situaţia actuală, cu Covidul ăsta care a luat-o razna, probabil că şi pentru tine ar fi mult mai sigur să rămâi aici, decât să te sufoci cu masca aia la gură la tine în oraş. Nu crezi?

Poate în acel moment am început să conştientizez implicaţiile gestului făcut de Alita Bell, deşi urma să pun cap la cap toate detaliile abia mai spre seară.

Sau poate că nici n-a fost ea. M-am gândit la ce făcuse Donna în noaptea morţii. La cum se uitase peste umărul meu, la cum i s-au luminat ochii pentru o ultimă oară. *Dumnezeule mare, uite cât ai crescut!* exclamase ea atunci. Copiii nu sunt capabili de conspiraţii. Adulţii, pe de altă parte…

— Vic?

— Hmmm?

Acum i s-au încreţit ridurile de expresie de la colţurile ochilor.

— Mi s-a părut că nu mai eşti cu mintea aici.

— Ba nu. Doar… încercam să înţeleg ce se întâmplă.

— Mda, sunt cam multe de înţeles, nu? Şi pentru mine. Parcă-i o carte poliţistă, nu? Cred c-ar fi mai bine să rămâi la planul iniţial. Să stai aici până în septembrie. Să-ţi faci plimbările dimineaţa devreme, sau seara, după ce se mai răcoreşte niţel. Să înoţi în piscină. E musai să dezlegăm enigma asta. Sigur, dacă o să putem.

— Am să mă mai gândesc.

S-au netezit brusc ridurile de expresie.

— Gândeşte-te bine, dar fă-o aici, nu în altă parte.

S-a ridicat de pe scaun şi şi-a tras pantalonii în sus.

— Mi se pare că ţi-am răpit prea mult timp.

— Vă conduc.

— Nu-i nevoie. Găsesc şi singur drumul.

— Vă conduc, am repetat, iar el a ridicat mâinile într-un gest de capitulare – adică: *N-ai decât.*

Am început să coborâm scara care ducea în garaj. Fără să se oprească, m-a întrebat pe un ton deopotrivă curios şi compătimitor:

— Cum a murit soţia dumitale, Vic?

Întrebare destul de firească, n-aveam de ce să cred că ar fi vrut să afle dacă moartea Donnei se petrecuse în împrejurări suspecte. Dar bănuiam că asta avea în minte.

— De cancer, am răspuns eu.

A continuat să coboare treptele.

— Condoleanţe!

— Mulţumesc. Nu vreţi să duceţi căruciorul înapoi la doamna Bell? Îl puteţi pune în spatele camionetei.

Voiam să scap cât mai curând de el.

— Da, sigur, a spus el. E destul loc acolo. Dar ce rost ar avea? S-ar putea întoarce din nou, dacă… păcăliciul ăsta… s-a hotărât să râdă de dumneata. O să trimitem o patrulă o dată sau de două ori pe seară să treacă pe Rattlesnake Road, dar tot ar avea suficient timp la dispoziţie. Ca să nu mai spun că avem mulţi colegi cu Covid. Cel mai bine ar fi să-l lăsăm aici.

Nu crede că ar fi vreun păcălici, mi-am zis eu. *Crede că eu am fost. De ambele dăţi. Nu ştie de ce aş fi făcut aşa ceva, dar asta crede.*

— Şi amprentele?

S-a scărpinat gânditor pe ceafa ridată şi arsă de soare.

— Mda, asta ar fi ceva. Am o trusă în camionetă, dar asta ar însemna să mă apuc întâi să elimin toate amprentele mele şi e posibil să dau greş. Nu mai am mâinile la fel de sigure ca pe vremuri.

Nu observasem asta înainte şi nu am observat nici acum.

— Ştii ceva? s-a luminat el la faţă. Hai măcar să dau cu nişte praf pe bara aia cromată şi, dacă se vede ceva, să fac nişte poze cu telefonul. N-are rost să dau şi pe mânere, că-s din cauciuc; şi braţele scăunaşelor sunt din material textil. Amprentele se iau cel mai bine şi mai bine de pe barele metalice. A atins-o cumva Zane? Sau Canavan?

— Nu sunt sigur, dar parcă nu. Doar eu. Şi Allie Bell, evident.

A dat din cap. Tot la baza scării eram amândoi. Nici măcar nu intraserăm încă în garaj.

— Deci ar trebui să găsesc două seturi de amprente – ale dumitale şi ale doamnei Bell. Deşi mi se pare puţin probabil. Majoritatea oamenilor ar folosi mânerele alea din cauciuc.

— Parcă eu l-am apucat şi de bara de jos ca să-l pot înclina şi trece peste prag atunci când i l-am dus acasă. Dacă aşa am făcut, înseamnă că o să-mi găsiţi amprentele palmelor acolo.

A dat din cap şi am intrat în garajul lui Greg. A vrut să iasă în curte, ca să-şi ia trusa din camionetă,

dar l-am apucat de cot şi l-am oprit.

— Uitaţi-vă! i-am spus eu şi am întins degetul spre cărucior.

— Ce e?

— A fost mişcat. Când l-am adus din curte, l-am pus lângă portiera din stânga a maşinii mele. Acum e lângă cea din dreapta.

Deci scârţâitul fusese *adevărat.*

— Nu mai ţin minte.

Linia verticală dintre sprâncene i se făcuse foarte adâncă – iar linia aia îmi spunea că îşi amintea foarte bine, dar nu voia să creadă.

— Haide, Andy!

Am trecut intenţionat la numele mic şi am început să-l tutuiesc. Asta era o şmecherie veche, pe care obişnuiam s-o folosesc în şedinţele de la agenţia de publicitate, când dezbaterile deveneau mult prea înfierbântate. Voiam să-l conving că suntem o echipă – sigur, dacă puteam.

— Ai fost poliţist mult prea multă vreme, aşa că ţi-a intrat în reflex să observi tot ce este în jurul tău. Căruciorul ăla era la umbră. Acum e în cealaltă parte a maşinii, la soare.

S-a gândit puţin, după care a clătinat din cap.

— Nu sunt sigur.

Voiam să-l fac să recunoască, voiam să-i spun că am auzit scârţâitul roţii atunci când căruciorul fusese mutat, chiar dacă el nu auzise nimic. Voiam să-l scutur de braţul ăla de care mă agăţam. Dar i-am dat drumul. Nu mi-a fost deloc uşor, dar am făcut-o. Pentru că nu voiam să mă creadă nebun… iar, dacă se gândea deja că eu mutasem căruciorul ăla noaptea din casa doamnei Bell în casa lui Greg, atunci nu mai avea mult şi exact la concluzia asta ajungea. Ca să nu mai pomenesc şi de testamentul olograf şi lipsit de sens al lui Allie Bell. Oare chiar a crezut că Allie şi cu mine fuseserăm doar simple cunoştinţe şi că ne întâlniserăm numai de două ori? Oare eu aş fi crezut asta, dacă aş fi fost în locul lui? Mi se părea că întrebările abia de acum începeau pentru mine.

— Mă duc să-mi iau trusa, m-a anunţat Pelley. Deşi nu-mi fac cine ştie ce speranţe.

Zece sau cincisprezece minute mai târziu, s-a urcat în camionetă şi a plecat. Dar nu fără să-mi repete că nu ar trebui să plec din comitat, pentru că ar fi o *idee foarte proastă.* Şi cineva va lua legătura cu mine după efectuarea autopsiei – fie el personal, fie unul dintre detectivii cu normă întreagă de la secţie.

A fost o zi tare lungă. Am încercat să dorm puţin, dar n-am fost în stare. De câteva ori mi s-a părut că aud scârţâitul roţii şi am coborât în garaj. Căruciorul nu se mişcase din loc. Chestie care nu mă mira deloc. Dar *auzisem* scârţâitul când Pelly stătea la masa din bucătărie; îl auzisem cu adevărat. După aceea a fost vorba despre altceva. Aţi putea să spuneţi că a fost o *închipuire,* dar nu a fost. Nu tocmai. Mie mi s-a părut a fi o formă de hărţuială. Credeţi ce vreţi, dar eram sigur că asta a fost. Nu, nu eram sigur. *Ştiam* că aşa a fost.

Într-una dintre dăţile când am coborât în garaj pentru că auzisem scârţâitul ăla (real doar în capul meu), mi s-a părut că văd umbre de şerpi pe perete. Am închis ochii strâns, după care i-am deschis. Nicio umbră. Nu fuseseră acolo, şi totuşi fuseseră. Acum în garaj nu mai era decât căruciorul, stând la lumina soarelui pe pardoseala de ciment. Doar el îşi arunca umbra pe perete – aşa cum era normal s-o facă.

Pe la prânz, în timp ce mâncam un sandvici cu salată şi carne de pui, mi-am zis că poate ar fi bine totuşi să ung naibii odată roata aia. Că văzusem eu un ulei tocmai bun pentru aşa ceva pe masa de lucru în atelierul de lângă garaj. Dar m-am decis să n-o fac. Mi se făcea pielea de găină numai la gândul că aş atinge din nou căruciorul, dar nu asta m-a oprit, că nu eram nici isteric şi nici n-aveam cine ştie ce fobie. Însă mi-am amintit de fabula lui Esop, cu

şoarecii care i-au pus clopoţel pisicii. De ce? Pentru că voiau s-o audă când se apropie de ei.

La fel voiam şi eu să aud căruciorul ăla. Mai ales după ce Pelley dăduse cu praf pentru amprente pe barele metalice şi nu descoperise nimic – chiar nimic, nici măcar nişte pete sau urme de praf care ar fi fost perfect normale.

— Cred că au fost şterse barele astea. *Păcăliciul* dumitale a făcut-o.

Şi s-a uitat drept în ochii mei când a spus asta.

În seara aceea am mers pe Rattlesnake Road până la capăt, unde era podul mobil. Lungă plimbare pentru un bătrân, dar trebuia să mă gândesc la foarte multe lucruri. Am început prin a mă întreba din nou dacă nu cumva înnebunisem. Răspunsul pe care mi l-am dat a fost un *nu* hotărât. Posibil ca şerpii din cadă şi mâna ridicată dintre ei să fi fost doar o halucinaţie provocată de stres (nu credeam, dar luam în calcul şi această posibilitate). Pe de altă parte, căruciorul fusese cu adevărat în baie. Nu-i văzusem decât umbra, dar scârţâitul roţii fusese inconfundabil. Şi în garaj *fusese mutat.* Auzisem din nou scârţâitul. Nu credeam că-l auzise şi Pelley, dar şi-a dat seama că se afla în alt loc, deşi n-a vrut să recunoască asta faţă de mine (probabil nici faţă de el însuşi).

Podul mobil funcţiona douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile din şapte. În seara aceea era manipulat de Jim Morrison *(„Nu-s* rockerul ăla din trupa The Doors" – aşa îi plăcea să zică mereu când se prezenta), un tip care părea mai în vârstă decât Pelley şi decât mine. Când am ajuns acolo, am stat puţin la palavre – despre vreme, despre alegerile din anul ăla, despre cum golise Covidul stadioanele de baseball, unde acum erau în tribune doar figurine din carton în formă de oameni. Apoi l-am întrebat ce părere are despre ce s-a întâmplat cu doamna Bell.

— Matale ai găsit-o, da? m-a întrebat Jim.

Stăteam în faţa gheretei lui micuţe, în care avea un televizor, un fotoliu jerpelit şi o cabină de toaletă. Purta vesta reflectorizantă, de culoare galbenă, şi şapca roşie, pe al cărei cozoroc scria RATTLESNAKE KEY. O scobitoare îi ieşea prin colţul gurii zbârcite.

— Da.

— Sărmana doamnă! Sărmana bătrânică! N-a reuşit niciodată să treacă peste moartea copilaşilor ei. Mergea peste tot cu căruciorul ăla.

Preambul perfect pentru întrebarea mea.

— Crezi că era convinsă că băieţii erau în cărucior?

A căzut pe gânduri şi s-a scărpinat pe bărbia nerasă.

— Nu ştiu sigur, dar cred că da, măcar o parte din timp. Poate chiar cea mai mare parte din timp. Eu zic că se forţa să-i vadă acolo. Şi mai zic că asta-i o treabă tare periculoasă.

— De ce?

— Mai bine să te împaci cu moartea, să-ţi lingi rănile şi să mergi mai departe.

Speram să continue, însă n-a mai spus nimic.

— Ai fost şi tu la vânătoarea aia de şerpi organizată după moartea băieţilor? Mi-a povestit Andy Pelley despre ea.

— O, da! Am fost. Nici până-n ziua de azi nu mi-a ieşit din nas duhoarea aia de şarpe ars. Mai vrei să-ţi zic ceva? Câteodată mi se pare că iar îi văd, mai ales cam pe la ora asta.

S-a aplecat peste parapet şi a scuipat scobitoarea în Golful Mexic.

— Adică pe la înserat. Că atunci lucrurile reale par mai neclare, mai transparente. Cel puţin aşa mi se pare mie. Nevastă-mea râdea de mine şi zicea că ar fi trebuit să mă fac poet, că numai ăia văd ce nu e. Totul revine la normal după ce apar stelele. Şi în noaptea asta o să fie o grămadă. Sunt de serviciu până la douăşpe, când mă schimbă Patricia.

— Presupun că nu trec multe ambarcaţiuni pe sub pod în perioada asta a anului, mai cu seamă pe

întuneric.

— Oleu, habar n-ai mătăluţă câte sunt! Uite colo! Şi mi-a arătat luna care tocmai atunci răsărea şi îşi întindea mantia argintie peste apă.

— Îs mulţi care se dau în vânt după o plimbare sub clar de lună. Cică-i ceva romantic. Altă treabă când luna-i în descreştere, mai cu seamă vara. Atunci pe-aici trec mai mult şalupele ălora de la Garda de Coastă. Sau de la Antidrog. Mereu se grăbesc puştii ăia. Şi li se pare lor că podu' ăsta vechi o să se ridice mai repede dacă claxonează întruna.

Am mai stat un pic de vorbă, după care i-am spus lui Jim că aş face bine să mă întorc acasă.

— Da, m-a aprobat el. E cam multişor de mers pentru un om cu o vârstă aşa de înaintată. Bine măcar că o să-ţi lumineze luna drumul.

I-am urat o seară bună şi am pornit spre capătul podului.

— Vic?

M-am întors. Cu braţele încrucişate la piept, Jim stătea sprijinit de peretele gheretei.

— La două săptămâni după ce mi-a murit nevasta, am coborât în miez de noapte la parter ca să-mi iau un pahar cu apă. Şi am văzut-o aşezată la masa din bucătărie, îmbrăcată cu cămaşa de noapte care îi plăcea ei cel mai mult. Era întuneric acolo, că nu aprinsesem luminile, dar ea era. Nici acum n-am nicio îndoială că ea era. Mă jur în faţa Domnului Atotputernic. După aia am aprins lumina şi…

A ridicat mâna cu pumnul strâns şi şi-a desfăcut degetele.

— A dispărut.

— Eu mi-am auzit fiul după ce a murit.

Mi se părea perfect normal să-i fac şi eu această destăinuire după ce o auzisem pe a lui.

— Vorbea din dulap. Şi eu aş fi în stare să jur că l-am *auzit.*

N-a spus nimic. A dat doar din cap, mi-a urat noapte bună şi a intrat în gheretă.

Pe prima porţiune a drumului – un kilometru şi jumătate, poate puţin mai mult – erau multe case, de dimensiuni normale la început, apoi din ce în ce mai mari şi mai elegante. În câteva se vedeau luminile aprinse şi maşini pe alei. Dar cele mai multe erau cufundate în întuneric. Proprietarii aveau să se întoarcă după Crăciun şi să plece din nou înainte de Paşte. Bineînţeles, în funcţie de cum avea să evolueze situaţia cu pandemia.

Dincolo de bariera din capătul de nord al insulei nu erau decât foarte puţine conace, ascunse toate în spatele rododendronilor şi palmierilor de pe ambele laturi ale drumului. Nu auzeam decât ţârâitul greierilor, zgomotul valurilor care se spărgeau la ţărm şi sunetul propriilor mei paşi. Era deja întuneric atunci când am ajuns la banda galbenă întinsă de poliţişti în dreptul aleii din faţa casei doamnei Bell. Luna era destul de sus pe cer ca să-mi lumineze drumul, dar abia dacă se zărea prin vegetaţia specifică acestui climat ca de seră cu care se laudă Florida.

Nici n-am trecut bine de casa lui Allie, că a şi început scârţâitul. Mi se părea că se aude de la zece sau unsprezece metri în spatele meu. Mi s-a făcut toată pielea de găină. Mi s-a lipit limba de cerul gurii. M-am oprit, pentru că nu mă mai ţineau picioarele – nici să merg nu mai eram în stare, darămite să o iau la fugă (nu că m-ar fi ajutat şoldurile astea şubrede să alerg cu cine ştie ce viteză). Am înţeles ce se petrece. Au stat pe alee, aşteptându-mă să mă întorc. Aşteptându-mă să trec pe lângă ei ca să se ia după mine până acasă la Greg. Cel mai bine ţin minte senzaţia pe care am avut-o atunci în ochi. Parcă mi se umflau în orbite. Şi îmi amintesc că mi-a fost teamă nu cumva să plesnească şi să mă lase orb. Scârţâitul a încetat.

Acum auzeam alt zgomot: bătăile inimii mele. Înfundate, ca bătăile într-o tobă acoperită cu un pled. Amuţiseră toţi caprimulgii. Şi greierii

amuţiseră. O picătură de transpiraţie rece mi s-a prelins încet de la tâmplă şi până la bărbie. Am făcut un pas. Mi-a fost greu. Apoi încă unul. Puţin mai uşor. Al treilea – şi mai uşor. Am reînceput să merg, dar parcă mă cocoţasem pe catalige. Cred că făcusem încă vreo cincisprezece metri spre casa lui Greg când a reînceput scârţâitul. M-am oprit, s-a oprit şi scârţâitul. Am pornit din nou pe cataligele alea invizibile şi din nou a început scârţâitul. Da, căruciorul era. Gemenii împingeau căruciorul. Porneau când porneam eu şi se opreau când mă opream.

Şi zâmbeau cu gurile până la urechi – eram convins că aşa zâmbeau. Pentru că îi făceau o farsă foarte amuzantă noului lor… ce? Ce anume eram eu pentru ei?

Dar mă temeam că ştiu deja. Allie Bell îmi lăsase casa, banii şi acţiunile. Însă nu doar atât. Nu-i aşa?

— Măi, băieţi… am spus eu, cu o voce pe care nu o recunoşteam.

Stăteam cu faţa înainte, cu spatele la sursa scârţâitului, şi vorbeam cu o voce care nu-mi aparţinea.

— Măi, băieţi, duceţi-vă acasă! Trebuia să fiţi deja în pat.

Nimic. Mă aşteptam să simt atingerea unor mâini mici şi reci. Sau să văd zeci de şerpi unduindu-se către mine pe drumul luminat de lună. Şi şerpii ar fi reci la atingere. Până când m-ar muşca. Când va ajunge veninul lor în mine, mi se va face cald, foarte cald. Şi toată fierbinţeala aia mi s-ar răspândi prin tot corpul, până la inimă.

Nu-i niciun şarpe. Nu mai există şerpi. Îi vezi, dar nu sunt adevăraţi.

Am mers. Căruciorul s-a ţinut după mine. *Scârţ* şi *scââârţ* şi *scââârţ.*

M-am oprit. S-a oprit şi căruciorul. Acum eram aproape de casa lui Greg. Îi vedeam silueta masivă profilată la orizont, dar asta nu mă liniştea absolut deloc. Puteau să intre după mine. Mai *intraseră* şi altă dată.

Uită-te la noi! Uită-te la noi! Uită-te la noi!
Plimbă-ne! Plimbă-ne! Plimbă-ne!
Îmbracă-ne! Îmbracă-ne! Îmbracă-ne!

Mă exasperau gândurile astea de care nu puteam să scap, aşa cum nu poţi scăpa de un cântec (de obicei unul prost, care nici nu-ţi place) care îţi rămâne în minte şi te sâcâie încontinuu. „Delta Dawn”, de exemplu. Însă acum puteam să-i opresc. Ştiam ce îi va alunga de lângă mine, fie şi doar pentru scurt timp.

O ştiau şi gemenii.

Uită-te la noi! Plimbă-ne! Îmbracă-ne!

Nu cutezam să mă întorc, dar tot *puteam* să fac ceva. Cu condiţia să am curaj. Aveam telefonul în buzunarul de la pantaloni. L-am scos, am deschis aplicaţia de înregistrare video şi am îndreptat obiectivul spre mine. Aşa puteam să-mi văd chipul schimonosit de spaimă, alb ca un cadavru în lumina lunii. Am ridicat telefonul deasupra umărului, ca să văd ce se întâmplă în spatele meu, fără să fiu nevoit să întorc capul. Şi am mai făcut ceva: am încercat să-mi împiedic mâna să mai tremure. Nici nu-mi dădusem seama până în momentul ăla cât de tare mi se zgâlţâia.

Jacob şi Joseph nu se vedeau nicăieri. Şi nici căruciorul… Dar erau *umbrele* acolo. Două forme de oameni foarte mici şi una colţuroasă, a căruciorului dublu în care îi plimba mama lor. Nu pot spune că mi-a fost mai greu să mă uit la umbrele alea fără substanţă decât mi-ar fi fost dacă le-aş fi văzut în mod concret, dar bine nu mi-a fost deloc. Am apăsat tasta ca să fac poza, fiind deja convins că n-o să pot. Însă am auzit clicul. *Uită-te la noi! Plimbă-ne! Împinge căruciorul!*

Am deschis aplicaţia de înregistrare audio. *Uită-te la noi, plimbă-ne, împinge căruciorul!*

Mi se părea că umbrele erau prea mari ca să aparţină unor copii de doar patru ani, dar mi-am amintit din nou ce spusese Donna la final: *Uite cât ai crescut! Uite cât de* înalt *te-ai făcut!*

UITA-TE LA NOI, PLIMBA-NE, ÎMPINGE CĂRUCIORUL!

Am pornit iarăşi. Scârţâitul s-a ţinut după mine – mai aproape, în primele secunde, apoi a rămas în urmă. Nu îl mai auzeam deloc atunci când am ajuns la casa lui Greg, dar gândurile acelea – *gânduri* nu voci – din mintea mea erau mai zgomotoase ca oricând. Nu voiam să le gândesc, îmi erau impuse.

Căruciorul era din nou în curte. Bineînţeles că acolo era şi arunca aceeaşi umbră colţuroasă pe care o văzusem pe ecranul telefonului. Şi tricourile erau frumos întinse pe scaune; HECKLE pe unul şi JECKLE pe celălalt. Ştiam cum pot potoli furtuna din capul meu. Am atins spătarele. Am atins tricourile. Au amuţit gândurile gălăgioase care se repetau la nesfârşit. Am dus căruciorul înapoi în garaj, apoi am stat şi am aşteptat. Gândurile nu s-au întors. Dar fireşte că o vor face. Iar data viitoare vor fi şi mai stridente, şi mai insistente. Data viitoare nu se vor mai mulţumi doar cu atingerea mea.

Data viitoare îmi vor cere să meargă la plimbare.

Am încuiat toate uşile – de parcă ar fi avut vreun rost – şi am aprins toate luminile din casă. M-am aşezat la masa din bucătărie şi m-am uitat la telefon. Am văzut un apel pierdut de la Nathan Rutherford, avocatul lui Allie Bell; numai că aveam treburi mai presante în momentul ăla. Am privit atent fotografia pe care o făcusem. Era puţin cam neclară pentru că îmi tremurase mâna încontinuu, dar se vedeau toate cele trei umbre – şi ale băieţilor şi a căruciorului. Şi nu era nimic în jur. Drumul era pustiu. Am deschis apoi aplicaţia de înregistrare şi am apăsat tasta „Play”. Am auzit scârţâitul cadenţat al roţii neunse. Apoi s-a stins treptat.

M-am gândit să iau legătura cu Andy Pelley, pentru că eram sigur că văzuse căruciorul în alt loc atunci când plecase de la mine. Îmi dăduse cartea de vizită. I-aş fi putut trimite pe e-mail şi poza, şi înregistrarea audio, dar ştiam că ar refuza să creadă

că sunt reale. Ar zice că umbrele erau făcute de palmierii pitici. Poate că ar avea ceva îndoieli, dar aşa mi-ar zice. Şi scârţâitul roţii? Ar crede că l-am înregistrat în garaj, în timp ce mişcăm căruciorul încoace şi încolo. Poate că nu mi-ar spune-o, dar precis aşa ar crede. Că doar era poliţist, nu vânător de fantome.

Însă nu mă deranja. Pentru că eu aveam dovada. Ştiusem dinainte că era real tot ce se întâmpla, totuşi avusesem nişte îndoieli şi mă gândisem că totul era doar în mintea mea.

Am stat la masa din bucătărie, mi-am sprijinit fruntea în mâini şi m-am gândit. *Inima asta bătrână îmi mai face figuri,* îmi spusese Allie Bell când o întrebasem dacă se simte rău. Dar dacă era mai bolnavă decât voia să recunoască? Dacă ştia asta? Dacă nu era vorba doar despre aritmie, ci despre insuficienţă cardiacă? Sau poate chiar cancer? De exemplu, un glioblastom, care ar fi reprezentat o condamnare la moarte?

Să zicem că s-a resemnat în faţa propriei morţi, dar nu şi în faţa morţii băieţeilor ei? În fond, ei muriseră deja o dată; dar se întorseseră. Sau îi adusese ea înapoi. Şi atunci…

— Să zicem că m-a cunoscut *pe mine,* am murmurat eu.

Da, să zicem.

L-am sunat pe Nathan Rutherford, m-am prezentat şi am trecut imediat la subiect: nu mă interesa absolut deloc averea lui Allie Bell.

Chicotitul pe care l-am auzit mi s-a părut mai degrabă cinic decât surprins.

— Cu toate acestea, domnule Trenton, se pare că aţi dobândit-o.

— Ridicol. Căutaţi-i rudele.

— Susţinea că nu are. Spunea că ea a rămas ultima rămurică din arborele familiei, după moartea soţului şi a celor doi J – aşa le zicea copilaşilor. Iar acesta este singurul motiv pentru care caricatura aia de testament ar putea fi aprobată vreodată. Proprietatea ei valorează foarte mult. O sumă din

şapte cifre, poate chiar opt. Probabil că aţi captivat-o cumva, domnule.

Ba nu, i-am răspuns eu în gând. *Captivul sunt eu. Dar nu intenţionez să* rămân *aşa.*

— Sunt pus într-o situaţie extrem de neplăcută, domnule Rutherford. Eu i-am descoperit cadavrul şi, până la finalizarea autopsiei, se va crede că am avut motive să o omor. Înţelegeţi, da?

— Aţi bănuit cumva că urma să-i moşteniţi toată averea? Poate aţi văzut foicica aceea cu testamentul înainte de decesul doamnei Bell?

— Nu. Dar domnul poliţist Pelley mi-a spus că plicul nu era lipit. Iar procurorul ar putea argumenta că am avut acces la el.

— Timpul va rezolva această problemă, a zis Rutherford. Cuvinte care nu însemnau nimic. Plus că adoptase un ton blând şi încurajator, pe care îl folosea când discuta cu clienţii surescitaţi. Sigur, acei clienţi cu mulţi bani, cum se pare că aveam şi eu acum – adică mult mai mulţi decât cei din fondul de pensii.

— Dacă testamentul nu va fi contestat şi i se va confirma autenticitatea, atunci veţi putea face ce doriţi cu averea. Puteţi vinde casa. Puteţi dona banii unor instituţii filantropice, dacă asta vreţi.

Nu a adăugat că filantropia începe cu propria ta familie, dar aşa se înţelegea din tonul lui. Mă săturasem de toată discuţia. El voia să vorbim despre serpentina procedurilor legale pe care urma să pornim, numai că eu aveam propriii mei şerpi care mă îngrijorau. Afară era întuneric şi eu eram speriat. Aşa că i-am mulţumit şi am pus capăt convorbirii.

Oare Allie Bell şi-a scris testamentul şi apoi s-a sinucis cu o supradoză de medicamente pentru inimă?

Nu, mi-am zis eu. *Aşa ceva nu le-ar fi pe plac micuţilor J. Pentru că aş putea ajunge la puşcărie, unde* uită-te la noi plimbă-ne îmbracă-ne *n-ar avea niciun efect. Concluzia anchetei va fi „moarte din*

cauze naturale", dar până atunci eu tot aici voi fi… la fel şi ei.

— Pentru că ei vor să nu plec de aici, am murmurat eu.

Am făcut un duş, mi-am pus un şort, am închis uşa de la baie şi m-am întins pe patul dublu al lui Greg Ackerman. Era un burlac înrăit şi probabil că împărţise patul ăsta cu destule iubite. Eu nu avusesem decât o singură iubită. Care acum era în pământ. Lângă fiul meu.

Cu un gest instinctiv de autoapărare, mi-am încrucişat braţele la piept şi m-am uitat în tavan. Nu fusese ea. Ei fuseseră. *Ei* voiau să rămân aici. Ei voiau să mă influenţeze. Ei voiau să-i preiau de la mama lor, ca să nu fie obligaţi să se ducă în locul ăla unde ajung stafiile care nu şi-au găsit liniştea. Le plăcea Rattlesnake Key. Dacă n-aş vrea să-mi mai mişune prin minte tot felul de gânduri bizare şi înspăimântătoare şi dacă n-aş mai vrea să aud mereu scârţâitul ăla de roată în urma mea, ar trebui să rămân aici. Să locuiesc în casa lui Allie. Să mănânc în bucătăria lui Allie şi să dorm în patul lui Allie. Şi să-i plimb cu căruciorul.

Şi, în cele din urmă, aş reuşi să-i văd.

Dar nu trebuie să rămân, mi-am spus eu. *Am maşina aia închiriată şi rezervorul e plin cu benzină. Pot să plec. Să plec cât mai departe de* ei. *Nu cred că şeful poliţiei ar emite un mandat de arestare pe numele meu, deşi un judecător ar putea semna un mandat de aducere, prin care să mă oblige să stau aici pe toată durata anchetei… Însă ar afla Rutherford şi cred că este avocatul meu acum… Dar mă voi opune, voi ataca mandatul ăla în instanţă. Şi, cât timp se vor tot ciondăni avocaţii, Jake şi Joe îşi vor pierde treptat puterile. Pentru că mama lor a murit şi doar pe mine mă mai au.*

Da. Foarte adevărat. Şi *eram* îngrozitor de speriat, credeţi-mă. În filmul *Crimele din Mica Italie,* al lui Scorsese, este o replică despre care am

crezut mereu că mi se potriveşte: „Nu te pune cu infinitul.” Eram speriat, sigur că da; dar eram şi plin de furie. Fusesem închis într-o cuşcă din care nu trebuia să mai scap. Dar nu fusesem luat prizonier de mamă – în adâncul sufletului, eram convins că Allie Bell nu avusese niciun amestec –, ci de *doi copii mici.* Doi copii mici şi *morţi.* N-aveam niciun fel de armă secretă cu care să mă lupt, nici vreo cruce sau vreo căpăţână de usturoi cu care să alung vampirii (că, dacă nu mă înşelam cumva, cam asta erau cei doi), nici nu ştiam vreun ritual de exorcizare.

Singura armă era *mintea* mea şi eram mult prea bătrân ca să accept să fiu terorizat de Obraznic şi de fratele lui, Şi-Mai-Obraznic.

Dar, dacă nu Allie construise cuşca în care mă aflam, cum de reuşiseră ei s-o facă? Majoritatea băieţeilor – nu uitaţi că am avut şi eu unul – abia dacă sunt în stare să ajungă singuri până la baie.

Am adormit cu gândul la Donna şi la cele câteva minute de dinaintea sfârşitului: *Uite cât ai crescut! Uite cât de* înalt *te-ai făcut!*

Scârţ! Scââârţ! Scââârţ!)

Bine măcar că nu m-am trezit în beznă, pentru că nu stinsesem luminile. Acum scârţâitul nu se mai auzea din baia de alături, ci de mai departe. Mi s-a părut că vine din zona aceea a conacului, numită cu emfază de Greg „casa de oaspeţi”. Casa asta era formată dintr-un living mic la parter şi o scară în spirală care ducea la dormitorul cu baie de la etaj.

În dormitorul acela era acum căruciorul. Sigur, căruciorul real probabil că încă se afla în garaj, dar la fel de real era şi ăsta fantomatic. Tot reali erau şi gemenii care-l împingeau cu furie înainte şi înapoi.

Şi au revenit gândurile. Mai stinse la început, dar din ce în ce mai puternice, de parcă o mână nevăzută ar fi dat volumul la maximum. *Uita-te la noi, plimbă-ne, îmbracă-ne! Uită-te la noi, plimbă-*

ne, îmbracă-ne! UITATE LA NOI, PLIMBĂ-NE, ÎMBRACĂ-NE!

Am stat întins pe spate, frângându-mi mâinile, muşcându-mi buzele, încercând să fac să înceteze gândurile astea – gândurile *lor,* gândurile *mele.* La fel de bine aş fi putut să cer soarelui să nu apună. Încă puteam să mă gândesc şi la alte lucruri – dar nu ştiam cât va mai dura asta – şi mi s-a părut că nu am decât trei opţiuni: să stau în continuare pe pat şi să înnebunesc de tot de la hărmălaia din capul meu; să cobor în garaj şi să ating căruciorul – chestie care îi va amuţi pentru moment; sau să-i înfrunt pe gemeni. Şi asta am decis să fac.

Mi-am zis: *N-am de gând să las nişte copii să mă scoată din minţi.*

Şi mi-am mai zis: *Plimbă-ne, plimbă-ne, împinge căruciorul, împinge căruciorul! Ai tăi suntem. Al nostru eşti.*

M-am dat jos din pat şi am pornit pe coridor spre camerele de oaspeţi. Scârţâitul a încetat când am ajuns la jumătatea drumului. Dar eu nu m-am oprit şi nu s-au oprit nici vocile din capul meu – *plimbă-ne, împinge căruciorul, îmbracă-ne, ai tăi suntem, al nostru eşti.* N-am ezitat deloc în faţa uşii care era întredeschisă. Dacă mă opream şi încercam să gândesc ceva cu partea aia încă independentă a minţii, precis aş fi dat bir cu fugiţii. Ce aveam de gând să fac după ce intram? Nu ştiam. Cu siguranţă că n-ar fi ajutat la nimic să-i ameninţ cu o „bătăiţă" dacă nu se duceau imediat înapoi acasă la ei. Dar, ce-am văzut m-a făcut să încremenesc instantaneu. Căruciorul se afla în mijlocul camerei. Jacob şi Joseph erau în patul destinat musafirilor. Nu mai erau copii… dar tot copii erau. Trupurile de sub pătură erau lungi, trupuri de adulţi; dar capetele, chiar dacă hidos de umflate, aparţineau unor copii. Atât de tare le tumefiase capetele veninul ăla de şerpi cu clopoţei, că acum erau ca nişte dovleci sculptaţi pentru Halloween. Buzele le erau negre. Frunţile, obrajii şi gâturile le erau pline de puncte roşii, de la colţii şerpilor. Deşi afundaţi în orbite,

ochii lor erau infernal de vii şi de vigilenţi. Rânjeau amândoi la mine.

— Vrem o poveste! O poveste! O pove…

Şi au dispărut brusc. A dispărut şi căruciorul. Acum o secundă gemenii erau chiar aici, cerându-mi să le spun povestea de dinainte de culcare. Şi în clipa imediat următoare, camera era goală. Dar pătura era îndoită la capete, or, patul fusese foarte îngrijit făcut când venisem eu din Massachusetts. Îl văzusem cu ochii mei.

Şi iar mi s-au transformat picioarele în catalige. Am intrat clătinându-mă în cameră şi m-am uitat lung la patul în care fuseseră băieţii. Nu voiam să mă aşez pe el, nu, în niciun caz. Dar am fost nevoit s-o fac, pentru că nu m-au mai ţinut picioarele. Îmi bubuia inima în piept şi mă auzeam, ca de la mare distanţă, cum horcăi.

Uite aşa mor bătrânii singuri, mi-am zis eu. *După ce mă va găsi cineva – cel mai probabil Pete Ito – medicul legist va trage concluzia că am suferit un infarct. Nu va şti nimeni că am murit de frică atunci când am văzut doi bărbaţi morţi, dar cu capete de copii.*

Numai că gemenii n-ar vrea să mor, nu-i aşa? Pentru că mama lor a murit, eu am rămas singura lor legătură cu lumea în care voiau să rămână.

Am întins mâinile, am atins pătura cu amândouă şi am înţeles că nu le-a plăcut patul ăsta. Pentru că aveau pătuţurile lor în casa aflată la câteva sute de metri distanţă. Şi erau pătuţuri *bune.* Mama le păstrase camera aşa cum fusese în ziua morţii lor, în urmă cu patruzeci şi ceva de ani. Acolo erau paturile care le plăceau lor. Şi, când o să locuiesc şi eu cu ei, o să-i învelesc în fiecare seară şi o să le citesc *Winnie-de-Pluş,* aşa cum îi citisem lui Tad. Evident că n-ar fi avut niciun rost să le citesc „Vorbele de Gonit Monstrul”, că doar *ei* erau nişte monştri.

Când am izbutit să mă ridic în picioare, am traversat foarte încet holul până la camera mea. Nu ştiam dacă voi dormi, dar nici nu credeam că o să

mai aud scârţâitul în noaptea aia. Vizita se încheiase.

Nu s-a pus niciodată problema să păstrăm maşina în care ne murise fiul. N-am fi păstrat-o nici dacă n-ar fi fost lovită în zeci de locuri de câinele care încerca să ajungă până la ei. Ne-a adus-o acasă un camion de tractate. Donna nici n-a vrut s-o vadă. O înţelegeam. În Castle Rock nu exista niciun cimitir de fiare vechi. Cel mai apropiat era în Great Falls. Am sunat acolo. Au venit nişte tipi, au luat Fordul Pinto – maşina morţii – şi l-au trecut printr-un concasor. Rezultatul a fost un cub marmorat cu sticlă – de la geamuri, stopuri, faruri, parbriz. I-am făcut o poză. Nici la ea n-a vrut să se uite Donna.

Deja începuseră certurile. Voia să merg cu ea în pelerinajele săptămânale la Harmony Hill, cimitirul unde era înmormântat Tad. Am refuzat-o, aşa cum şi ea refuzase să se uite la cubul obţinut din concasarea maşinii morţii. I-am spus că, pentru mine, Tad era acasă. Şi că aici va fi mereu. Ea mi-a zis că vorbele mele pot părea nobile, dar că sunt goale de conţinut şi că sunt mincinoase. Mi-a zis că mi-era frică să mă duc acolo. Că mi-era teamă că n-o să mai fiu în stare să mă stăpânesc şi o să fac o criză. Bineînţeles că avea dreptate. Probabil că mi se citea pe chip.

Ea a plecat de acasă. M-am întors dintr-o delegaţie la Boston şi n-am mai găsit-o. Dar am găsit un bilet, cu banalităţile pe care probabil că le ştiţi şi voi: *Nu mai pot continua... vreau să încep o viaţă nouă... un nou capitol*… şi alte bla-blauri din astea. Singurul lucru cu adevărat original era rândul scris în grabă sub semnătură, de parcă abia atunci se gândise la asta: *Încă te iubesc, dar te şi urăsc şi te părăsesc tocmai ca să nu devină ura mai puternică decât dragostea.*

Cred că nu mai e nevoie să vă spun că la fel simţeam şi eu faţă de ea.

Dimineaţa următoare, m-a sunat poliţistul Zane tocmai când mâncam nişte cereale de orez – fără să mor de poftă, doar ca să mă hrănesc şi să mai capăt ceva putere. Mi-a spus că se terminase autopsia. Alita Bell, soţia lui Henry şi mamă a lui Jacob şi Joseph decedase în urma unui infarct.

— Legistul a mai spus că i se pare de-a dreptul surprinzător că a trăit atât de mult. Avea blocaje cardiace în proporţie de nouăzeci la sută, dar nu numai asta. Mai avea şi cicatrice miocardice, adică suferise mai multe atacuri de cord anterioare. Minore, înţelegeţi dumneavoastră. Şi a mai zis… în fine, nu contează.

— Nu, continuaţi. Vă rog.

Zane şi-a dres glasul.

— A zis că şi atacurile alea minore de cord, pe care nici nu le simţi, îţi pot afecta percepţia realităţii. Aşa s-ar explica de ce credea câteodată că încă-i trăiesc copiii.

Mi-a trecut prin cap să-i spun că eu *ştiam* că încă trăiesc… oarecum… Iar eu nu făcusem niciodată vreun infarct. Şi mi se pare că am şi început să bălmăjesc ceva în sensul ăsta.

— Domnule Trenton? Vic?

— Mă gândeam la ce mi-aţi spus, am zis eu. Asta înseamnă că nu mai trebuie să vin la audieri?

— Nu, tot trebuie să fiţi prezent. Dumneavoastră aţi găsit-o.

— Dar dacă a fost doar un infarct…

— Da, asta a fost. Dar raportul toxicologic o să fie gata abia peste câteva zile. Trebuie să afle ce avea în stomac. Să lămurească toate detaliile, înţelegeţi dumneavoastră.

M-am gândit că poate era vorba de mai mult. M-am gândit că Andy Pelley voia să se asigure că moştenitorul de ultim moment al lui Allie Bell nu-i pusese cumva nişte otravă în omleta de la micul-dejun. În tot timpul ăsta, Zane spunea ceva şi eu a trebuit să-l rog s-o ia de la capăt.

— Ziceam că-i totuşi o problemă. Destul de ciudată. Avem trupul, dar în testament nu există

niciun fel de instrucţiune în privinţa înmormântării. Andy Pelley spune că ar trebui să vă ocupaţi dumneavoastră de asta.

— Staţi puţin, cum adică? Trebuie să-i organizez eu ceremonia de înmormântare?

— Poate nu chiar o *ceremonie,* a spus Zane, pe un ton uşor stânjenit. Nu cred că o să vină prea multă lume. Doar cei care se ocupă de pod şi poate Lloyd Sunderland, care locuieşte în cealaltă parte.

Ba eu cred că vor veni şi copiii ei, l-am contrazis eu în gând. *Deşi nu-i va vedea nimeni. Poare doar tatăl lor surogat.*

— Vic? Domnule Trenton? Mă mai auziţi?

— Da. Ştiu cine este avocatul ei. Cred că acum este şi avocatul meu, cel puţin până se lămuresc lucrurile. O să-l sun.

— Bravo! Aşa să faceţi. O zi bună vă doresc!

Mda… ce să zici şi tu…

N-am vrut să mai mănânc restul de cereale, care oricum n-aveau niciun gust. Am clătit bolul în chiuvetă *(uită-te la noi),* l-am pus în maşina de spălat vase *(îmbracă-ne)* şi m-am întrebat ce să fac în continuare. De parcă n-aş fi ştiut.

Du-ne la plimbare! La plimbare!

M-am împotrivit tuturor gândurilor – şi gândurilor *mele,* iar asta era cel mai rău – până m-am îmbrăcat. Apoi am renunţat. M-am dus în garaj şi am apucat mânerele căruciorului. Mi s-a părut că aud un oftat de uşurare – poate al meu, poate al lor, poate şi al meu, şi al lor. Nu ştiam. Dar a încetat nebunia din capul meu. M-am gândit să mă duc cu căruciorul până la barieră, însă era o ideea proastă. Jacob şi Joseph deja mi se infiltraseră în conştiinţă. Dacă voi continua să fac ce îşi doresc, le va fi mult mai uşor să mă controleze.

Îmi rămăsese în minte imaginea din dormitorul de oaspeţi: trupuri de adulţi, capete de copii, umflate de venin. Erau morţi, dar crescuseră; erau morţi, dar rămăseseră la fel. Aveau voinţă de bărbaţi

maturi şi dorinţe simple şi egoiste de copii mici. Erau puternici, iar ăsta era un lucru rău. Dar erau şi psihopaţi.

Acestea fiind spuse, acestea fiind *acceptate,* mi-am dat seama că tot îi compătimeam. Căzuseră într-un cuib de şerpi cu clopoţei. Muriseră în urma muşcăturilor veninoase. Cine n-ar înnebuni dacă viaţa i s-ar sfârşi într-un asemenea mod oribil? Şi cine n-ar vrea să se întoarcă şi să aibă parte de copilăria care i-a fost răpită, chiar dacă asta ar însemna că trebuie să ia pe cineva prizonier?

Am împins căruciorul de câteva ori înainte şi înapoi pe pardoseala din ciment a garajului, ca şi cum prin legănatul ăla aş fi vrut să adorm nişte bebeluşi irascibili şi cu colici. M-am întrebat de ce n-au ales pe altcineva în locul meu. Şi mi-am dat seama că eu eram perfect pentru ei. Un bărbat singur, copleşit de propriile-i suferinţe.

Am luat mâna de pe mânere şi m-am aşteptat să aud: *Uită-te la noi, plimbă-ne, îmbracă-ne!* Dar n-am auzit. Am ieşit din garaj, dorindu-mi să simt căldura soarelui pe chipul meu încă viu. Am ridicat capul, am închis ochii şi am văzut cum mi se colorează căptuşeala pleoapelor în roşu. Am stat mult timp aşa, ca un om care se închină sau care meditează, sperând să descopăr soluţia unei probleme de dincolo de lumea noastră reală. O problemă despre care nu puteam să vorbesc cu nimeni.

Ar trebui să mă ocup eu de înmormântare, pentru că nu are pe nimeni… cel puţin, nu aici, în partea asta a cortinei. Dar nu la fel de singur sunt şi eu? Mi-au murit părinţii, mi-a murit fratele mai mare, mi-a murit soţia. Pe mine cine mă va înmormânta? Şi, când voi muri şi eu, ce se va întâmpla cu gemenii ăştia din iad – sigur, presupunând că totul iese aşa cum îşi doresc şi eu rămân aici, variantă masculină a personajului din „Delta Dawn”? Ţinând cont de vârsta mea şi de speranţa de viaţă, nu mai e chiar atât de mult până atunci. Oare se

vor zbârci şi vor dispărea? Pot să o înmormântez pe Allie, dar cine mă va înmormânta pe mine?

Am deschis ochii şi am văzut pe pietrele din curte parul cu care Allie gonea şerpii; era exact în locul unde se aflase căruciorul de fiecare dată când venea înapoi.

Mi-am spus că ar putea să fie o altă iluzie, la fel cum a fost cada plină cu şerpi, dar ştiam că nu este. Nici vedenie nu era. Şi nu gemenii îl puseseră acolo. Pentru că ei doar cu căruciorul aveau treabă.

L-am ridicat. Da, era real. Metalul se încălzise de la soare. Dacă ar fi stat de mai mult timp în curte, ar fi fost mult prea fierbinte. Însă nu fusese nimeni acolo; deci, cine-l luase din garaj?

Atunci mi-am dat seama că părinţii, fratele şi soţia nu erau singurele persoane pe care le-am iubit şi care au murit. Mai era cineva. Cineva care avusese parte de o moarte oribilă, la o vârstă foarte fragedă.

— Tad?

În cel mai fericit caz, mă puteam considera patetic; în cel mai rău, nebun – un bătrân care strigă numele fiului său, mort de foarte mulţi ani, în curtea pustie a unei case ridicol de mare de pe o insuliţă a Floridei. Nu eram nici patetic şi nici nebun, aşa că am strigat din nou:

— Tad, eşti aici?

Nimic. Doar parul de şerpi pe care-l strângeam în mână. Da, categoric era real.

— Poţi să mă ajuţi?

La capătul potecii din scânduri de pe proprietatea lui Greg era foişorul ăla dărăpănat. M-am dus acolo, cu parul pe umăr, aşa cum îşi purtau soldaţii puştile pe vremuri… şi, chiar dacă parul nu avea baionetă la capăt, *avea* cârligul ăla ascuţit. Pe podeaua foişorului erau câteva veste de salvare mâncate de mucegai, care nu aveau să mai salveze viaţa nimănui, şi o placă antică şi de demult, ornată cu răhăţei de raton. M-am aşezat pe băncuţă. A scârţâit

sub greutatea mea. Nu trebuia să fiu Hercule Poirot ca să îmi dau seama că Greg nu petrecea prea mult timp pe plajă; doar avea pe coasta golfului un căsoi în valoare de şase sau şapte milioane de dolari, iar avanpostul ăsta arăta ca o latrină murdară de la marginea oraşului Bossier Parish, Louisiana. Însă nu venisem aici ca să-mi dau cu părerea despre stilul arhitectonic al foişorului. Venisem aici ca să mă gândesc.

Mare minciună. Venisem aici ca să încerc să-mi invoc fiul mort.

Există metode prin care poţi invoca morţii, cu condiţia ca aceştia să nu fi plecat deja spre locul acela unde se duc când îşi pierd interesul faţă de lumea noastră; căutasem câteva pe internet înainte de a veni aici. Poţi folosi o placă de spiritism, dar nu aveam aşa ceva. Poţi folosi o oglindă sau nişte lumânări – pe astea le aveam – … dar, după ce văzusem pe ecranul telefonului cu o seară în urmă, nu cutezam să încerc cu ele. Probabil că *existau* spirite în casa lui Greg, dar cele de a căror prezenţă eram sigur, nu aveau deloc o atitudine prietenoasă. Aşa că am venit cu mâna goală aici, la foişorul ăsta lăsat în paragină. M-am aşezat şi am privit la plaja fără urme de paşi şi la golful fără nicio ambarcaţiune. În februarie sau martie plaja şi apa ar fi fost înţesate de oameni. Însă acum era august şi doar eu eram aici. Singur.

Până când l-am simţit.

Am simţit pe cineva. Sau poate aşa mi s-a părut.

— Tad?

Nimic.

— Dacă eşti aici, puştiule, să ştii că mi-ar prinde bine o mână de ajutor.

Însă *nu mai era* un puşti. Trecuseră patruzeci de ani de când Tad Trenton murise în maşina aia încinsă în care se încuiase ca să se ferească de Saint Bernardul turbat care îi dădea târcoale în curtea unei ferme la fel de pustii ca partea de nord a Rattlesnake Key. Şi morţii pot îmbătrâni. Nu mă gândisem

niciodată că ar fi fost posibil, dar acum ştiam că aşa era.

Însă doar dacă voiau. Dacă se lăsau să îmbătrânească. Se pare că puteau şi să înainteze în vârstă şi, în acelaşi timp, să rămână la vârsta morţii, paradox care a avut ca rezultat hibrizii ăia înspăimântători pe care-i văzusem pe patul dublu din camera de oaspeţi: creaturi adulte cu capete umflate de copii muşcaţi de şerpi veninoşi.

— Nu-mi datorezi nimic. Eu am ajuns prea târziu. Ştiu asta. Îmi recunosc vina. Doar că…

M-am întrerupt. Ai crede că omul ar putea spune absolut orice atunci când se ştie singur, nu-i aşa? Numai că eu nu eram pe deplin sigur de asta. Şi nu ştiam nici ce anume voiam să spun până când nu mi-au ieşit cuvintele singure din gură.

— Am plâns după tine, Tad, dar te-am lăsat să pleci. Cu timpul, ţi-a dat drumul şi Donna. Dar nu e ceva rău, nu? Uitarea ar fi un lucru rău. Şi, dacă te agăţi cu disperare de cineva… cred că aşa sunt creaţi monştrii.

Ţineam parul pe genunchi.

— Dacă tu mi l-ai lăsat, atunci, te rog, ajută-mă.

Am aşteptat. Nimic. Şi, totuşi, parcă era ceva: ori o prezenţă, ori speranţa unui bătrân speriat de moarte şi obligat să-şi amintească rănile vechi. Să-şi amintească de toţi şerpii care l-au muşcat vreodată.

Atunci au revenit gândurile, alungând creatura plăpândă care probabil voia să ia legătura cu mine.

Îmbracă-ne, plimbă-ne, uită-te la noi! Uită-te la noi, îmbracă-ne, plimba-ne!

Mă chemau băieţii. Băieţii aceia care voiau să devină copiii *mei.* Iar partea cea mai înfricoşătoare era că astea erau chiar gândurile *mele.* Când propria-ţi minte se întoarce împotriva ta, înseamnă că trebuie să-ţi faci bagajele şi să te duci la balamuc.

I-a întrerupt ceva: un claxon. Am întors capul şi am văzut că îmi făcea cineva cu mâna. O siluetă la capătul curţii, dar mi-am dat seama cine era după forma fusiformă a picioarelor de sub şortul lăbărţat.

I-am făcut şi eu cu mâna, am proptit parul de parapetele foişorului şi am pornit spre casă. Andy Pelley mi-a ieşit înainte pe potecă.

— Bună dimineaţa, domnule Trenton!

— V-am rugat să-mi spuneţi Vic. Aţi uitat?

— Vic, da, sigur. Aveam drum prin zonă şi m-am gândit să trec pe la tine.

Pe naiba ai avut treaba, mi-am zis eu în gând. Şi mi-am mai zis: *Plimbă-ne, îmbracă-ne, uită-te la noi, pe tine te aşteptam!*

— Cu ce vă pot fi de folos?

— M-am gândit să te pun la curent cu rezultatul autopsiei.

— M-a sunat domnul poliţist Zane şi m-a informat dumnealui.

Din cauza măştii, nu i-am putut vedea grimasa de supărare, dar a încruntat din sprâncenele – la fel de stufoase ca mustaţa. Deci, da, nu-i convenea ce-i spusesem.

— Mă rog. Bun. Bun.

„Bun" pe naiba, a fost primul meu gând. Iar al doilea: *Plimbă-ne, plimbă-ne, ştii că o să te simţi mai bine dacă ne plimbi.*

Ne-am întors amândoi spre casă. Poteca din scânduri era prea îngustă ca să putem merge umăr la umăr, aşa că am luat-o eu înainte. A început să mă doară capul de la gândurile alea – de la gândurile devenite *ale mele* şi pe care nu le puteam alunga.

— Însă evident că trebuie să mai aşteptăm şi raportul toxicologic.

Am ajuns la capătul potecii şi am traversat curtea, pe lângă camioneta lui, şi tot cu mine în faţă. Nu venise până aici doar ca să-mi spună ce a ieşit la autopsie. Ştiam foarte bine asta şi mai ştiam că trebuie să am mintea cât mai limpede ca să-i pot face faţă.

— Mi-a zis şi domnul poliţist Zane. Şi mi-a mai zis că trebuie să fiu prezent la audieri. Mai vreţi să-mi spuneţi ceva, domnule poliţist? Pentru că voiam şi eu să stau puţin liniştit, să mă gândesc şi să încerc

să-mi recapăt pacea interioară. Să meditez, dacă vreţi.

— Te las imediat să te întorci la meditaţia dumitale. Vreau doar să-ţi pun câteva întrebări.

Am intrat în garaj, unde răcoarea era abia sesizabilă. M-am îndreptat către cărucior. În timp ce mă apropiam de el, s-au amplificat gândurile: *ÎMBRACĂ-NE! PLIMBĂ- NE! UITĂ-TE LA NOI!*

Preţ de o clipă, mi s-a părut că-i şi văd, dar nu monstruozităţile alea de cu o seară în urmă, ci acei copii drăgălaşi care fuseseră când au murit. O singură clipă. Am pus mâna pe unul dintre mânerele căruciorului şi au dispărut… sigur, presupunând că fuseseră acolo. Iar litania aia exasperantă din capul meu a încetat. M-am apucat să împing căruciorul înainte şi înapoi.

Doar ca să fac ceva cu mâinile, Andy. Nu te gândi la cine ştie ce aiureli.

— Te-am căutat pe internet, m-a anunţat Andy.

— Mi se pare normal s-o fi făcut.

— Îngrozitor ce s-a întâmplat cu băieţelul tău. Absolut îngrozitor!

— A fost demult. Vreau să te întreb ceva, Andy, am spus eu, renunţând la pronumele de politeţe. Tu te ocupi de cazul ăsta? *Există* un caz? Ti s-a încredinţat ancheta asta? Nu ştiu de ce, dar mă cam îndoiesc.

— Nu, nu! a exclamat el, ridicând mâinile într-un gest de *Doamne fereşte! Dar* ştii şi tu cum merge treaba – poţi să scoţi omul din poliţie, dar nu poţi să scoţi poliţia din om. Probabil la fel e şi în domeniul tău. Publicitate, da?

— Ştii foarte bine că în publicitate am lucrat, iar răspunsul este „nu”. În rarele ocazii când mă uit la filmele de la televizor şi nu de pe calculator, dau volumul la minim în timpul reclamelor. Nu-i aşa că n-ai nicio treabă aici?

— Păi, n-aş merge chiar atât de departe. Dar… dacă tot mă întrebi, o să-ţi zic sincer: sunt curios. Afacerea asta mi se pare tare ciudată. Trebuie să-ţi dai şi tu seama de asta.

Înainte şi înapoi cu căruciorul, doi metri înainte, doi metri înapoi. Ca să liniştesc băieţii, ca să-i fac să tacă.

— De ce ţi-a lăsat toată averea? Asta nu pricep eu. Dar sunt convins că tu ştii.

Avea dreptate. Ştiam.

— Nu ştiu.

— Şi de ce tot aduci înapoi căruţul ăsta? Pentru că tu îl iei de la casa ei şi îl aduci aici, nu? Nu mai e nimeni prin zonă în perioada asta.

— Nu eu îl aduc.

A oftat adânc.

— Vorbeşte cu mine, Vic. De ce nu vrei? Dacă raportul toxicologic iese negativ, o să ieşi basma curată.

Deci, despre asta era vorba. Credea că eu am omorât-o pe Allie.

— Ajută un boşorog bătut în cap să priceapă ce s-a întâmplat. Nu suntem decât noi doi aici, nu te aude nimeni.

Deloc nu-mi plăcea sosia asta a lui Wilford Brimley, care dăduse buzna peste mine tocmai când încercam să fac ceva important şi extrem de greu. Probabil că n-aş fi reuşit oricum, dar asta nu mă făcea să-l simpatizez mai mult. Aşa că m-am prefăcut că m-aş gândi la rugămintea lui, după care am spus:

— Arată-mi telefonul!

Nici măcar masca umflată peste mustaţă nu i-a putut ascunde zâmbetul. Nu am putut evalua prea bine semnificaţia acelui zâmbet, dar sunt dispus să pun prinsoare că era unul de genul *m-ai prins, şefule.* Şi-a scos telefonul din buzunarul pantalonilor lăbărţaţi şi, da, înregistra.

— L-oi fi apăsat din greşeală.

— Sigur că da. Închide-l!

N-a protestat deloc şi l-a închis.

— Acum *chiar* că doar noi doi suntem aici. Deci, te rog să-mi satisfaci curiozitatea.

— Bine.

Am făcut o pauză teatrală – din acelea care aveau efect la clienţi înainte să le prezint campania publicitară pentru care urmau să dea bani grei – şi am început cu două minciuni, după care i-am spus adevărul gol-goluţ.

— Nu ştiu de ce tot aduce cineva căruciorul ăla înapoi. Ăsta-i numărul unu. Nu ştiu de ce a făcut testamentul ăla aberant. Ăsta-i numărul doi. Acum vine şi numărul trei, domnule poliţist Pelley: nu am ucis-o eu. Autopsia sugerează că a murit din cauze naturale. Raportul toxicologic mă va scoate definitiv din cauză.

Aşa speram eu. Speram că fantomele gemene nu intraseră cumva în capul lui Allie Bell ca s-o convingă să înghită un pumn de pastile de inimă şi să le ofere astfel şansa de a ajunge în grija unei gazde un picur mai sănătoase. Ai crede că un raport toxicologic care ar demonstra că înghiţise prea multe pastile s-ar bate cap în cap cu interesele lor. Şi ai avea dreptate… însă nu uita că erau doar nişte *copii.*

— Acum cred c-ar fi bine să pleci, am spus eu, încetând să mai împing căruciorul. Şi ia-l şi pe ăsta cu tine.

— *Nu vreau!* a exclamat el, sincer surprins de vehemenţa din propriul ton.

Ştia că era ceva anormal cu căruciorul ăla, o, da, ştia. A dat să iasă din garaj, după care s-a oprit şi a întors capul.

— N-am terminat cu tine.

Of, Andy, pentru numele lui Dumnezeu! Găseşte-ţi alt hobby! Du-te la pescuit! Bucură-te de pensie!

S-a întors la camionetă, s-a urcat, a ambalat motorul şi a pornit în scrâşnet infernal de roţi, lăsând pe pavajul curţii nişte dâre negre de cauciuc, ca un tatuaj prost făcut. Mi-am zis că aş putea să mă duc să mai stau în foişor… cel puţin până începeau din nou să-mi viermuiască prin minte gândurile alea.

Nu gânduri, nu tocmai. Şerpi. Şerpi aveam eu în cap. Doi şerpi. Şi, dacă nu făceam ce voiau ei, îmi

vor inocula veninul din pungile lor care nu se golesc niciodată.

Într-un fel, nici nu-l condamnam pe Pelley pentru suspiciunile lui. Probabil că nici Rutherford, avocatul lui Allie, nu avea prea mare încredere în mine. Toată povestea era ciudată. Iar cea mai ciudată era situaţia deplorabilă în care mă aflam eu acum. Ce era neplăcut pe lumină putea să devină îngrozitor când se va întuneca. Pentru că ei erau mai puternici noaptea. Cum a zis Jim, manipulantul de la podul mobil? *Pe la înserat. Că atunci lucrurile reale par mai neclare, mai transparente.*

Adevărat. Şi, când se lasă întunericul, zidul dintre realitate şi un cu totul alt plan al existenţei poate dispărea complet. De un singur lucru eram sigur – pierdusem orice şansă de a lua legătura cu fiul meu mort. Poliţaiul ăla bătrân rupsese vraja. Mai bine să stau pur şi simplu acolo şi să mă uit la golf. Să încerc să mi-l scot din minte pe Pelley – *N-am terminat cu tine.* Să mă gândesc – cât încă pot gândi – ce anume să fac în continuare.

Am ajuns la foişor, m-am uitat înăuntru şi am înţepenit. Se pare că nu doar Pelley nu terminase cu mine. Până la urmă, Tad – sau altcineva – tot încercase să mă contacteze. Parul de şerpi nu mai stătea sprijinit de parapet, ci era pe podeaua foişorului. Vestele murdare fuseseră împinse într-o parte. Pe una dintre scânduri erau scrijelite două litere – precis fuseseră făcute cu cârligul parului. O a treia fusese lăsată neterminată. M-am uitat la ele şi am ştiut ce trebuie să fac. Soluţia fusese la mine tot timpul. Jacob şi Joseph – Heckle şi Jeckle, Obraznicul şi Şi-Mai-Obraznicul – nu erau chiar atât de atotputernici pe cât lăsau impresia. La urma urmei, mama le murise, iar ei nu mai aveau acum decât o singură legătură cu lumea celor vii.

Cele două litere zgâriate pe lemnul podelei erau CĂ. Cea începută şi abandonată semăna cu un R, dar fără piciorus.

Căruţ.

De s-ar sfârşi de tot, când s-a făcut, mai bine-i cât mai grabnic să se facă...[76].

Aşa zicea Macbeth despre astfel de probleme, iar Macbeth era un motan tare viclean. Credeam că ar fi posibil – cu accent pe *ar fi* – să scap de cei doi zgripţuroi hibrizi dacă acţionam rapid. Dacă nu, iar gândurile-şerpi îşi făceau şi mai adânc loc în mintea mea, probabil că îmi rămâneau doar două opţiuni: ori să mă sinucid, ori să-mi trăiesc restul zilelor fiindu-le tată surogat. Fiindu-le sclav.

M-am întors acasă şi am intrat în garaj. Mergeam agale, parcă mă plimbam: *Ia uitaţi-vă la mine, n-am nicio grijă pe lume.*

Gândurile au început imediat. Nu mai e cazul să vă spun ce erau. Am apucat mânerele căruciorului şi am început să-l împing înainte şi înapoi, ascultând scârţâitul ăla infernal. Dacă nici acum nu voi reuşi să scap de ei, neapărat va trebui să ung roata aia afurisită. Normal că aşa voi face. Ba încă şi mai multe! O să pun tricouri diferite pe spătarele scăunelelor! O să pun pe scăunele pantalonaşi diferiţi! Când mă voi instala în casa Bell (care va deveni „casa Trenton"), voi sta de vorbă cu ei. Le voi face paturile seara şi le voi citi cărticele pentru copii – *În bucătăria de noapte, Sylvester şi pietricica fermecată, Năsturel.* Le voi arăta şi pozele!

— Ce mai faceţi, băieţi?

Bine, bine.

— Vreţi să mergem la plimbare?

Da, da.

— Bine, hai să mergem, da? Mai am ceva de făcut. Dar mă întorc imediat.

Am intrat în casă şi mi-am luat telefonul de pe masa din bucătărie. Am intrat pe internet, am căutat diagrama mareei pentru zona noastră şi mi-a plăcut ce-am văzut, începuse refluxul, iar nivelul minim urma să fie atins imediat după ora unsprezece. Adică foarte curând.

Încă purtam şortul şi un tricou fără mâneci. Mi-am scos tricoul, mi-am dat jos sandalele şi am urcat repede la etaj. Mi-am pus o pereche de blugi şi o bluză de trening. Mi-am îndesat pe cap o şapcă cu

logoul echipei Red Sox. N-aveam ghete, dar am găsit o pereche de galoşi în debaraua de la parter. Îi aparţineau lui Greg şi erau prea largi pentru mine, aşa că am urcat din nou şi mi-am pus încă trei perechi de şosete ca să-mi măresc picioarele.

Începusem deja să transpir, în ciuda aerului condiţionat din casă. Ştiam că afară, în canicula de august, voi transpira şi mai tare.

Andy Pelley mi-a spus că alungaseră şerpii spre capătul de nord al insulei, iar cei care n-au ars s-au înecat acolo. Dar mi-a mai spus şi că probabil mai rămăseseră câţiva. Habar n-aveam dacă băieţii i-ar putea atrage pe cei care mai erau pe acolo. Poate că nu, sau poate că nu mai exista niciun şarpe, că deja trecuseră patruzeci de ani. Însă eu mă îmbrăcasem aşa pentru orice eventualitate.

Încercam să mă protejez, pentru că ştiam foarte bine că Florida este un mediu favorabil pentru înmulţirea reptilelor.

M-am uitat sub chiuvetă şi am găsit acolo o pereche de mănuşi de bucătărie din cauciuc. Le-am luat şi m-am întors în garaj, având grijă să-mi lipesc un zâmbet larg pe mutră. Sunt sigur că oricine m-ar fi auzit vorbind cu căruciorul ăla gol ar fi zis că sunt la fel de nebun ca Allie Bell. Însă nu eram decât eu acolo. Şi ei, fireşte.

— Nu vreţi să mergeţi pe jos?

Pe un ton glumeţ, un ton ademenitor. Încercam să *vând conceptul,* cum se spune în publicitate.

— Nişte băieţei aşa de mari ca voi precis că ştiu să meargă, nu?

Nu! Vrem cu căruciorul, cu căruciorul!

— Dacă vă duc pe plajă, promiteţi să fiţi cuminţi?

Da! Plimbă-ne, plimbă-ne!

Şi a urmat un cuvânt care mi-a îngheţat sângele în vine: *Plimbă-ne pe plajă, tati!*

— În regulă, am spus eu, zicându-mi: *Doar un singur băieţel a avut vreodată dreptul să-mi spună aşa, rahaţi cu ochi ce sunteţi!* Să mergem!

Am traversat curtea sub soarele fierbinte de august – *scârţ* şi *scâârţ* şi *scâââârţ.* Deja asudam ca

un porc pe sub bluza de trening. Simţeam cum îmi curge transpiraţia până la betelia blugilor. Am împins căruciorul pe potecă. Scândurile huruiau sub roţile lui, dar mergea destul de uşor. Pe plajă va fi mai greu. S-ar putea să se împotmolească. Va trebui să rămân lângă apă, unde nisipul e ud şi bătătorit. Poate planul meu o să funcţioneze. Poate nu.

Am trecut cu căruciorul prin foişor. Fără să mă opresc, am luat parul de pe jos şi l-am pus pe orizontală, între mânerele groase.

— Vă distraţi, băieţi?

Da! Da!

— Sigur nu vreţi să vă daţi jos şi să mergeţi pe picioruşele voastre?

Nu, vă rog să nu vreţi!

Împinge căruciorul! Împinge căruciorul!

— În regulă, dar ţineţi-vă bine! O să vă zdruncinaţi un pic.

Am coborât căruciorul peste singura treaptă deteriorată dintre foişor şi porţiunea cu tufe şi alge aduse de apă la mal. Apoi am ajuns pe nisip. Plaja era puţin înclinată, aşa că mi-a fost relativ uşor să împing căruciorul până pe nisipul umed şi tasat de la margine. Auzeam cum zornăie cataramele de la galoşi.

— Ei! am exclamat eu, pe un ton pe care mi-l doream plin de entuziasm.

Îmi curgea transpiraţia pe obraji, dar gura îmi era uscată.

— Vă place, băieţi?

Da! Împinge căruciorul!

Parcă deja începeam să-i deosebesc. Joe era vorbăreţul, dar Jake tăcea. Nu-mi plăcea treaba asta.

— Jake? Te distrezi, uriaşule?

Mda.

Nici unda de ezitare din vocea lui nu-mi plăcea. Plus încă un lucru – se desprindeau de mine. Deveneau mai puternici. Mai prezenţi. Datorită căruciorului, dar mai cu seamă datorită mie. Mă deschisesem în faţa lor. Am fost nevoit s-o fac. N-am avut de ales.

Am luat-o către nord. Nişte păsări mici – cărora auzisem eu că li s-ar zice „ferăstraşi" – au făcut câţiva paşi în faţa noastră, apoi şi-au luat zborul. Galoşii mei zornăiau şi plescăiau prin apă. Roţile căruciorului desenau curcubeie minuscule pe fâşia subţire de apă unde golful se unea cu uscatul. Nisipul era tare, dar tot îmi era mai greu să împing căruciorul aici decât îmi fusese pe scândurile potecii. Am început să respir mai greu. Nu eram în formă prea proastă, n-am băut niciodată peste măsură, n-am fumat niciodată. Dar trecusem de şaptezeci de ani.

Jake: *Unde ne duci?*

— La plimbare.

Voiam să mă opresc şi să-mi trag sufletul, dar mi-era teamă că roţile s-ar fi împotmolit chiar dacă aş fi încetinit puţin.

— Aţi vrut la plimbare, aşa că la plimbare vă duc.

Jake: *Vreau acasă.*

Nu doar o undă de ezitare în tonul lui. Foarte multă neîncredere. Iar Joe s-a molipsit de la fratele lui, aşa cum probabil se molipsise şi de guturai pe vremuri.

Joe: *Şi eu! Am obosit! E prea cald! Trebuia să ne pui pălăriuţele de soare!*

— Încă puţin… am spus eu.

Şi atunci au început să iasă şerpii dintre palmierii pitici şi tufele de varză de mare. Şerpi mari, zeci de şerpi, care inundau plaja. Am şovăit, însă doar o singură secundă – după două sau mai multe, căruciorul s-ar fi împotmolit. L-am împins printre şerpi şi au dispărut. La fel ca aceia din cadă.

Jake: *Înapoi! Du-ne înapoi! DU-NE ACASĂ!*

Joe: *Nu-mi place aiiiici!*

Şi a început să plângă.

Nu-mi plac şerpii!

— Ne jucăm de-a vânătorii de comori.

Deja începusem să gâfâi tare.

— Poate o să-l vedem şi pe King Kong, ăla din film. Ce ziceţi de chestia asta, ticăloşi mici ce sunteţi?

Vedeam în faţă porţiunea triunghiulară de plajă, acoperită cu mormane de scoici, locul unde se termina Rattlesnake Key. Dincolo de ea era Daylight Pass, cu bulboana ei veşnică. Andy îmi spusese că acolo apa era mai adâncă. Nu mai ţineam minte cât de adâncă, poate vreo cinci metri. Problema era cum o să trec peste mormanele alea de scoici dintre mine şi apă. Precis că s-ar împotmoli căruciorul, plus că acum vedeam doi şerpi târându-se pe acolo. Şi nu credeam deloc că ar fi fost iluzii sau fantome. Mi se păreau prea *materiali,* prea *concreţi.* Supravieţuitori ai vânătorii de acum patruzeci şi ceva de ani? Nou-veniţi? Nu avea nicio importanţă. Jake (fără să se mai roage de mine, ci ordonându-mi): *Du-ne înapoi! Du-ne înapoi, sau o să-ţi pară rău!*

Deja îmi pare, i-am zis eu în gând. N-am putut să-i răspund cu glas tare pentru că nu mai aveam suflu. Mi-o luase inima razna. Dintr-o clipă în alta urma să mi se spargă la fel ca un balon mult prea umflat.

Am căscat îngrozit ochii: gemenii se materializau în faţa mea. Trupurile de adulţi erau mult prea mari pentru scăunelele căruciorului, dar acolo erau. Capetele lor de copii, capetele lor umflate, s-au întors să se uite la mine. Ochii le erau negri şi duşmănoşi; pe obraji şi frunţi aveau punctele roşii făcute de colţii şerpilor. De parcă ar fi avut o formă apocaliptică de variolă.

Da, ăia doi şerpi erau adevăraţi. Le-am auzit fâşâitul când s-au târât printre scoici. Şi au zbârnâit din cozi – ca oasele unui schelet trezit la viaţă.

Jake: *Muşcă-l, muşcă-l tare!*

Joe: *Muşcă-l, opreşte-l! Fă-l să ne ducă înapoi acasă!* Când m-au atacat, am avut senzaţia că mă loveşte o bâtă de baseball în galoşii de cauciuc. Sau mai multe pietre aruncate cu putere. Roţile căruciorului au intrat în scoici şi s-au înţepenit imediat. Bărbaţii-copii din el stăteau în continuare cu capetele întoarse şi se uitau la mine. Nu puteau să se dea jos. Nu încă. Unul dintre şerpi se

încolăcise pe galoşul meu drept şi îşi înălţa capul spre mine. Pentru că oricum căruciorul era împotmolit, am dat drumul mânerelor şi am pus mâna pe parul din inox. Am dat cu el în jos, sperând să nu-mi fac vreo rană urâtă, dar ştiind că nu-mi pot permite să ezit. Am agăţat şarpele în cârlig şi l-am azvârlit în apă. Celălalt era încolăcit în jurul galoşului stâng. I-am văzut ochii negri privindu-mă cu ură şi mi-am spus că sunt identici cu cei care se uitau la mine din cărucior. Am lovit cu parul şi am înfipt cârligul în capul triunghiular. L-am ridicat şi i-am simţit coada plesnindu-mă peste umăr, poate încercând să găsească ceva de care să se prindă. N-a găsit nimic. L-am aruncat şi pe el. O secundă s-a zvârcolit în aer, conturând pe cerul albastru nişte litere dintr-o limbă necunoscută, după care a căzut în apele golfului. Căruciorul se zdruncina în toate direcţiile, pentru că acele creaturi din el – vizibile şi totuşi efemere – se zbăteau să se dea jos. Nu reuşeau. Căruciorul era singura lor legătură cu lumea şi cu mine. Nu-l puteam împinge mai departe, aşa că am lăsat parul din mână şi am răsturnat căruciorul. Le-am auzit strigătele când s-au lovit de scoici. Apoi gemenii au dispărut. Vreau să spun că nu-i mai vedeam…

(uită-te la noi, uită-te la noi!)

…dar încă erau acolo. Am auzit zbieretele lui Jake şi văicărelile lui Joe. Plângea cu adevărat, aşa cum probabil plânsese şi atunci când şi-a dat seama că şerpii cu clopoţei îl acoperiseră şi că viaţa lui abia începută avea să se sfârşească mult prea devreme. Plânsetul lui m-a făcut să-mi pară rău – eram convins că şi fiul meu plânsese atunci când se cocea alături de Donna în Fordul ăla încins –, dar nu m-a oprit. Trebuia să termin ce începusem. Dacă mai eram în stare.

Gemând din cauza efortului, m-am apucat să târăsc căruciorul spre strâmtoare. Spre bulboană.

Jake: *Nu! Nu! Tu trebuie să ai grijă de noi! Plimbă-ne! Îmbracă-ne! Nu!*

Fratele lui urla de spaimă.

Mai aveam doar vreo şase metri până la marginea apei, când a izbucnit focul de jur-împrejurul meu. Flăcările nu erau reale, nu emanau căldură, dar eu simţeam mirosul de kerosen. M-am înecat şi am început să tuşesc – atât de puternic şi înţepător era. Tusea s-a transformat în icnet. Au dispărut mormanele albe de scoici, iar în locul lor a apărut un covor de şerpi în flăcări. Nici ei nu erau adevăraţi, dar auzeam pocnetele ca de popcorn pe care le făceau cozile lor când plesneau în foc. M-au atacat şi au vrut să mă muşte cu colţii din gurile care nu erau acolo. Am ajuns la apă. Aş fi putut să împing căruciorul bântuit în ea, însă mă temeam că nu era suficient. Poate gemenii vor reuşi să-l scoată de acolo, la fel cum reuşiseră să-l aducă de la casa lui Allie Bell până la cea a lui Greg. Însă ştiam eu că bărbaţii sau chiar femeile – femeile *mărunte şi slabe* – sunt uneori în stare să ridice maşini de pe copiii lor prinşi dedesubt. Şi, odată ca niciodată, o femeie pe nume Donna Trenton, s-a luptat cu un Saint Bernard de şaptezeci de kilograme, înarmată doar cu o bâtă de baseball… şi l-a învins. Dacă ea a putut să o facă, atunci precis şi eu aş putea să fac asta.

Căruciorul nu avea şaptezeci de kilograme, poate doar cincisprezece. Dacă acele creaturi ar fi fost în el şi dacă ar fi avut greutatea unor adulţi, atunci n-aş fi fost în veci capabil să-l ridic, nici măcar până la talie. Dar nu erau. L-am apucat de barele dintre roţile din spate. M-am rotit din şolduri spre dreapta şi am auzit scrâşnetul de protest al spinării mele. Mi-am luat avânt, m-am întors în cealaltă parte şi am azvârlit căruciorul ăla – cel mai neîndemânatic aruncător de disc din lume, asta eram eu. A căzut la doar doi metri de la marginea plajei cu scoici. Nu era destul de departe, dar apa din Calypso Bay începuse deja să curgă cu putere, împinsă de reflux.

Căruciorul a plutit puţin, înclinându-se într-o parte şi în cealaltă, după care a fost tras în bulboană. Gemenii erau din nou în el. Poate că aşa şi trebuia. Le-am văzut o ultimă oară chipurile schimonosite şi

umflate, după care au fost duşi în adâncul vâltorii. Căruciorul se scufunda, scaunele abia dacă se mai vedeau. Pasagerii dispăruseră. Unul dintre tricouri s-a ridicat la suprafaţa apei, apoi şi celălalt. Am auzit un ultim urlet de furie. Dar în mintea mea l-am auzit. Era Jake Bell, cel mai puternic dintre cei doi. Când căruciorul s-a rotit din nou în acel carusel acvatic, nu i se mai vedeau decât mânerele. Apoi nu s-a mai văzut nimic, doar o scânteiere de lumină la o adâncime de un metru sau mai mult.

Au dispărut şi flăcările. Şi şerpii incendiaţi. Numai mirosul de kerosen a rămas. O pereche de pantalonaşi albaştri plutea spre mine. Am luat parul, i-am prins în cârlig şi i-am aruncat în golf.

Mi-a pocnit din nou spatele. M-am aplecat, încercând să-l calmez. Când m-am îndreptat şi m-am uitat peste Daylight Pass, nu am văzut doar câteva resturi de vegetaţie plutind pe apă, ci mult mai multe. Acolo era Duma Key. Mi se părea la fel de reală ca mâna ridicată dintre şerpii din cadă, sau ca îngrozitoarele creaturi întinse pe patul din camera de oaspeţi. Am văzut palmieri şi o casă pe piloni, zugrăvită în trandafiriu. Şi un bărbat. Înalt, în jeanşi şi cu un tricou alb, simplu. Mi-a făcut cu mâna.

Dumnezeule mare! exclamase Donna în secundele de dinaintea morţii. *Uite cât ai crescut! Uite cât de* înalt *te-ai făcut!*

I-am făcut şi eu cu mâna. Cred că mi-a zâmbit, dar nu pot fi sigur pentru că aveam deja ochii plini de lacrimi şi vedeam ca prin nişte prisme lichide care multiplicau strălucirea soarelui. Mi le-am şters. Duma Key nu se mai vedea. Şi nici el.

Doar zece minute durase drumul cu căruciorul până la capătul insulei. Sau poate cincisprezece – înţelegeţi, sper, că eram puţin cam prea ocupat ca să mă mai uit la ceas. Drumul de întoarcere până la foişor şi poteca din scânduri mi-a luat trei sferturi de oră, pentru că îmi tot înţepenea spatele. M-am

dezbrăcat din mers, mi-am scos mănuşile, mi-am dat jos bluza de trening, mi-am aruncat galoşii din picioare, m-am aşezat pe nisip ca să trag blugii de pe mine. Nu m-a durut la fel de tare ca atunci când mergeam, dar aş minţi dacă aş spune că nu m-a durut deloc. Mai ales când m-am ridicat după ce mi-am scos blugii. Însă acum eram mai uşor. Şi nici nu-mi mai mişunau toate gândurile alea prin minte. Durerea de spate – pe care o am şi astăzi – mi s-a părut un preţ corect. Am făcut tot restul drumului doar în boxeri.

Când am ajuns acasă, am cotrobăit din nou în dulapul cu medicamente al lui Greg, am găsit un flacon cu antiinflamatoare şi am luat trei. Nu mi-a trecut durerea de tot, dar măcar nu mai era atât de intensă. Am dormit patru ore – un somn fără vise, un somn binefăcător. Când m-am trezit, spatele îmi era atât de ţeapăn, încât a trebuit să-mi fac un plan – Pasul 1, Pasul 2, Pasul 3 – ca să mă pot scula în capul oaselor, să mă dau jos din pat, să mă ridic în picioare. Am făcut un duş fierbinte, care m-a ajutat cât de cât. Nu mi-a venit să mă şterg cu prosopul, aşa că m-am zvântat la aer.

Am coborât la parter – treaptă cu treaptă şi stop şi *au!* – şi m-am gândit să-l sun pe Pelley, însă n-aveam niciun chef să vorbesc cu el. *Nici măcar un om singur pe lună n-ar avea chef,* ar fi spus Donna.

Aşa că l-am sunat pe Zane. M-a întrebat cu ce-mi poate fi de folos şi i-am spus că vreau să reclam dispariţia unui cărucior.

— S-a hotărât vreun coleg de-al dumneavoastră – poate domnul Pelley – să vină şi să-l ia odată pentru totdeauna de aici?

— Hm, nu cred. Staţi să verific şi vă sun imediat.

M-a sunat după ceva timp şi mi-a zis că nimeni de la secţia de poliţie nu luase căruciorul. Nu exista niciun motiv pentru aşa ceva, a adăugat el.

— Înseamnă că cine l-a adus de două ori la mine s-a hotărât să-l ducă acasă la doamna Bell, acolo unde este locul lui.

A fost de acord cu mine. Şi aşa s-a încheiat povestea căruciorului bântuit.

Mai, 2023

Toate astea s-au întâmplat în urmă cu aproape trei ani. Acum sunt la mine acasă, în Newburyport, şi nu mai vreau să calc în viaţa mea în Statul Însorit[77]. Chiar şi Georgia ar fi prea aproape.

Analiza toxicologică a Alitei Bell nu a arătat nimic suspect, treabă care m-a scăpat de belele. De înmormântare s-a ocupat Nathan Rutherford. Am fost amândoi şi la capelă, şi la cimitir. Au mai venit Zane şi Canavan, un domn în vârstă, pe nume Lloyd Sunderland (şi care a fost însoţit de căţelul său), precum şi vreo şase manipulanţi ai podului mobil.

A participat şi Andy Pelley. La masa de după ceremonie, s-a apropiat de mine în timp ce stăteam la rând ca să-mi torn punci în pahar. Mustaţa lui stufoasă răspândea un miros inconfundabil de whisky. Că nu purta mască să-l atenueze.

— Bă, nene, eu tot cred c-ai avut un amestec în toată afacerea asta, mi-a spus el şi a pornit spre uşă – pe mai multe cărări – înainte să apuc să-i răspund.

Fără să ies din casa lui Greg, am depus mărturie la audierile desfăşurate online. N-a fost nicio întrebare-capcană. Ba din contră, legistul chiar m-a lăudat pentru că am făcut tot posibilul să ţin şorecarii la distanţă până la sosirea autorităţilor.

N-a apărut din senin nicio rudă care să conteste fiţuica aia de testament al Alitei Bell. A durat mult până la deschiderea oficială a respectivei fiţuici/testament, dar, cu începere din iunie 2022, toată averea ei mi-a revenit mie. Incredibil, dar adevărat!

Am scos la vânzare proprietatea Bell, ştiind că nimeni nu şi-ar dori o asemenea casă destul de dărăpănată, în ciuda renumitelor talente meşteşugăreşti ale lui Allie. Terenul era o cu totul altă poveste. S-a vândut în octombrie 2022 pe o

sumă de aproape şapte milioane de dolari. O moşie superbă, că doar avea vedere la golf, pricepeţi dumneavoastră. Foarte curând, pe ea se va înălţa un alt conac de bogătani. Restul bunurilor lui Allie însumau şase milioane. După plata impozitelor şi a celorlalte taxe aberante impuse de fisc oricărei proprietăţi mari, din totalul ăla de treisprezece milioane n-au mai rămas decât patru şi jumătate. O adevărată pleaşcă venită din cer, dacă lăsăm la o parte copiii ăia de coşmar care ar fi trebuit să o însoţească.

Am pus jumătate de milion în fondul de pensii. Restul l-am donat către All Faiths Food Bank din Sarasota, organizaţie de caritate care mi-a acceptat donaţia cu multă bucurie – *a fost în al nouălea cer,* ar fi spus Donna. Şi i-am mai dat opt mii de dolari domnului avocat Rutherford.

Banii ăştia reprezentau cheltuielile de înmormântare pentru Allie.

Am rămas în casa lui Greg până după audieri, când cazul Alita Bell a fost oficial închis. În toată acea perioadă nu m-au torturat nici vedenii şi nici scârţâieli de roţi neunse. Bineînţeles că încă mă uitam după cărucior şi prin curte, şi prin garaj. Asta era prima chestie pe care o făceam dimineaţa, chiar înainte de a pune cafeaua pe foc. Nu doar suferinţa lasă urme. Lasă şi spaima. Mai ales una provocată de supranatural.

Dar gemenii dispăruseră.

Într-o zi, l-am rugat pe domnul Ito să-mi arate groapa în care căzuseră Jacob şi Joseph în timpul ultimei lor plimbări prin tufe, către plajă. A fost de acord şi, după ce ne-am învârtit mult timp pe acolo, am găsit-o.

Domnul Ito a fost cât pe ce să cadă şi el în ea. Deşi nu se ştie sigur, că era plină cu tufe de verze tropicale şi cu tot felul de buruieni şi de margarete, dar atât de mari că parcă ar fi suferit nişte mutaţii.

Mi s-a părut că groapa era lungă cât cada aia de fiţe din baia lui Greg şi aproape la fel de adâncă.

Aveam cheile de la casa lui Allie Bell, dar nu am intrat acolo decât o singură dată. Mă măcina o curiozitate despre finalul întregii poveşti – vedenie, halucinaţie, spuneţi-i cum vreţi. Atunci, în timp ce târâm căruciorul peste scoici şi spre apă, am văzut ceva: flăcări, un covor de şerpi. Şi am simţit mirosul pregnant şi inconfundabil de kerosen. Gemenii muriseră înainte de marea vânătoare de şerpi, aşa că de unde ştiau despre toate astea?

Casa era întocmai aşa cum o lăsase Allie atunci când a dus gemenii-fantome la ultima plimbare (ultima plimbare împreună cu ea, asta vreau să spun). În chiuvetă era o farfurie cu un cuţit şi o furculiţă pe ea. Pe blat era o cutie cu cereale Wheaties, cu partea de jos roasă de cine ştie ce vietăţi mici, în căutare de hrană. Mi-am luat inima în dinţi şi m-am uitat în camera băieţilor. Mă gândisem eu că Allie ar fi lăsat-o exact aşa cum fusese în timpul scurtelor vieţi ale lui Jake şi Joe şi nu m-am înşelat. Două pătuţuri identice. Cearşafurile şi feţele de perne erau dintr-un material imprimat cu dinozauri din desene animate. Şi Tad avea exact aceleaşi aşternuturi. Descoperirea asta m-a îngrozit şi, în acelaşi timp, parcă m-a şi consolat puţin.

Am închis uşa. Pe ea scria cu litere autocolante, de diferite culori: ÎMPĂRĂŢIA GEMENILOR.

Nu ştiam ce anume caut, dar mi-am dat seama atunci când am găsit obiectul respectiv. Şi biroul lui Henry Bell fusese păstrat la fel ca în urmă cu atât de mulţi ani. Un teanc ordonat de blocnotesuri galbene în stânga maşinii de scris electrice, marca IBM Selectric. Un teanc de dosare în dreapta. Pe fiecare din acestea, ca nişte prespapieruri, erau două fotografii înrămate: cea cu Joe pe blocnotesuri, cea cu Jake pe dosare. Pe un perete era şi o fotografie a lui Allie, incredibil de tânără şi de frumoasă.

Pe alt perete erau trei fotografii alb-negru, făcute în timpul marii vânători de şerpi. Într-una erau nişte

bărbaţi care descărcau ceva din camionete, alţii care îşi puneau în spate extinctoarele grele (cărora, în epoca aceea a ignoranţei, li se zicea „pompe indiene”), iar unii îşi îmbrăcau echipamentele de protecţie. În altă fotografie se vedeau bărbaţii aceia înşiraţi unii lângă alţii şi lovind tufişurile ca să gonească şerpii spre nord. În a treia era triunghiul de plajă acoperită cu scoici, pe care ardeau mii de şerpi. Ştiam că Jake şi Joe bântuiseră casa aceasta înainte să înceapă să o bântuie şi pe a mea. Poate chiar Allie îi adusese aici în căruciorul lor şi le arătase pozele astea.

Vedeţi, băieţi? Asta au păţit şerpii ăia răi care v-au muşcat!

Am plecat. M-am bucurat când am ieşit pe uşă. Nu m-am mai întors niciodată.

Încă ceva.

Will Rogers[78] a spus că pământul este singurul lucru care nu se mai fabrică, iar în Florida pământul este aur pur, mai ales de la pandemic încoace. Şi, chiar dacă a ieşit din fabricaţie, se poate pune totuşi problema recuperării lui.

Comitatul a început să discute despre Duma Key şi despre recuperarea ei.

Un consorţiu de agenţi imobiliari (printre care şi cel care m-a ajutat să vând casa doamnei Bell) a angajat o firmă care se ocupa cu decontaminarea mediului şi i-a cerut să studieze cazul Duma Key şi să spună dacă este posibilă aducerea ei la suprafaţă. A avut loc o întrunire, prezidată de administratorul comitatului, în cadrul căreia mai mulţi experţi de la Land Gold, Inc. au făcut o prezentare în PowerPoint, la care au adăugat şi un plan mult prea optimist despre scoaterea insulei din adâncuri. Ar fi relativ uşor şi deloc costisitor, aşa au spus; se va închide din nou Daylight Pass, iar apa nu va mai avea cum să curgă pe acolo. Se va draga zona vreme de un an, un an şi ceva, şi gata.

Încă se discută şi acum. Ecologiştii fac scandal ori de câte ori li se oferă ocazia, iar eu donez bani la fiecare două luni organizaţiei „Salvaţi Daylight Pass”. Însă proiectul acesta tot va fi pus în practică la un moment dat, pentru că în Florida – mai cu seamă în zonele preferate de bogătaşi – banul e mai presus de orice. Vor închide strâmtoarea şi, în timpul lucrărilor, vor găsi un anume cărucior ruginit. Dar sunt sigur că, până atunci, creaturile acelea îngrozitoare vor fi dispărut deja.

În fine… sunt aproape sigur.

Dacă nu, sper din tot sufletul să-şi fi pierdut interesul faţă de mine. Pentru că, dacă va mai veni vreodată o noapte, când voi auzi scârţâitul ăla apropiindu-se de mine, doar Dumnezeu va mai putea să mă ajute. Doamne, ajută-mă!

În amintirea lui John D. MacDonald[79]

VISĂTORII

Nu ştiu ce intenţii are universul cu noi. Am doar o vagă idee. Poate şi tu ai. Sau nu. Tot ce pot să-ţi spun este că trebuie să te fereşti de vise. Sunt periculoase. Am aflat-o pe pielea mea.

Am luptat de două ori în Vietnam. Am fost lăsat la vatră în iunie 1971. Când am coborât din avion la New York, nu m-a scuipat nimeni şi nimeni nu mi-a strigat că aş fi fost un ucigaş de copii. Dar nici n-am fost întâmpinat cu urale pentru că-mi riscasem viaţa în războiul ăla, aşa că se poate spune că eram undeva la mijloc. Textul acesta – autobiografie? confesiune? – n-are nicio legătură cu Vietnamul. Doar că are. Are. Dacă n-aş fi fost rupt de oboseală şi cu minţile vraişte după douăzeci şi şase de luni de umblat pe coclauri, probabil că aş fi încercat să-l opresc pe Elgin atunci când am văzut dinţii. Nu că aş fi avut vreo şansă de reuşită. Domnul-pasionat-de-ştiinţă voia neapărat să meargă până la capăt şi, într-o anumită măsură, chiar a făcut-o. Dar ar fi trebuit ca măcar eu să am atâta minte şi să plec de acolo. Numai că n-am făcut-o, pentru că tânărul ăla care s-a dus în Vietnam nu mai era acelaşi cu tânărul care s-a întors. Cel care s-a întors avea sufletul pustiu. Golit de orice emoţie. Aşa că s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Nu mă consider răspunzător. Ar fi mers mai departe indiferent ce-aş fi făcut eu. Ştiu doar că am rămas lângă el chiar şi când mi-am dat seama că nu era normal ce se întâmpla. Probabil că am vrut să mă trezesc, să revin la realitate. Şi cred că am reuşit.

M-am întors în Maine şi am stat un timp la mama, în Skowhegan. Îi mergea bine. Era asistent manager la George’s Banana Stand – ştiu că sună ca o firmă de tarabă de la marginea drumului, dar, în realitate, este o alimentară destul de măricică.

Mama mi-a spus că m-am schimbat, iar eu i-am zis că ştiu. M-a întrebat ce am de gând să fac mai departe şi eu i-am zis că o să-mi găsesc ceva de lucru în Portland. I-am zis că o să fac ce am învăţat de la Sissy şi ea a spus că foarte bine. Cred că s-a bucurat când am plecat de la ea. Cred că nu se simţea în largul ei cu mine acolo. Am întrebat-o odată dacă îi era dor de tata sau de celălalt – tatăl meu vitreg. Mi-a zis că doar de tata. Despre Lester a zis: „Bine c-am scăpat de el!”

Am cumpărat o maşină la mâna a doua, m-am dus cu ea la Portland şi am completat o cerere de angajare la Temp-O. Femeia care mi-a citit cererea mi-a zis:

— Nu ai scris ce studii ai.

Aceasta era doamna Frobisher.

— N-am.

— Ce n-ai?

— Studii.

— Nu înţelegi, tinere. Noi căutăm stenografi care să ţină locul celor care ori sunt bolnavi, ori şi-au dat demisia. Unii dintre angajaţii noştri temporari trebuie să lucreze la tribunalul municipal.

— Puneţi-mă la încercare, i-am cerut eu.

— Cunoşti tehnica Gregg[80]?

— Da. Am învăţat-o de la sora mea. O ajutam la teme, dar am ajuns să fiu mai bun decât ea.

— Unde lucrează sora ta?

— A murit.

— Îmi pare rău.

Nu-mi dădea impresia că i-ar părea rău, dar nu o condamnam. Oamenii au destule probleme personale cărora încearcă să le facă faţă şi nu au de ce să se mai încarce şi cu tragediile altora.

— Câte cuvinte pe minut?

— O sută optzeci.

A zâmbit cu neîncredere.

— Te-am întrebat serios.

— V-am răspuns serios.

— Mă îndoiesc.

N-am mai spus nimic. Doamna Frobisher mi-a dat un blocnotes şi un creion.

— Hai să te văd! Sunt tare curioasă.

Am deschis blocnotesul. Mi-am adus aminte cum stăteam cu Sissy în camera ei – eu pe pat şi ea la masa de scris, lângă lampa de birou. Zicea că sunt mai bun decât ea la steno. Zicea că am prins din zbor tehnica asta şi avea dreptate. La fel am prins din zbor şi limba vietnameză şi dialectele tai şi muong. Nu-i un talent, ci doar o abilitate. Puteam să văd cuvintele transformându-se în cârlige şi în bastonaşe. Linii groase, linii subţiri, linii curbate. Toate mergeau în marş prin mintea mea. M-aţi putea întreba dacă îmi plăcea şi v-aş răspunde că uneori da. Aşa cum uneori ne place să respirăm. De obicei, o facem fără să ne dăm seama.

— Eşti pregătit?

— M-am născut pregătit.

— Rămâne de văzut.

Şi a început să vorbească foarte repede:

— Virtutea milei n-o ai cu de-a-sila ea cade pe pământ din cer ca ploaia cea lină nu poţi să dai buzna aici şi să pretinzi că poţi scrie o sută optzeci de cuvinte pe minut şi îl binecuvântează pe cel ce dă ca şi pe cel ce ia.[81] Acum citeşte-mi ce-ai scris!

I-am citit, dar fără să-i spun că a omis câteva cuvinte din tirada Portiei.[82] M-a privit lung câteva secunde, după care a şoptit:

— Măi să fie!

Am lucrat la Temp-O cam zece luni. Pierdeam tot mai mult în Vietnam. Nu trebuia să fii vreun geniu ca să-ţi dai seama. Câteodată oamenii nu ştiu să se oprească la timp. Asta mă face să-mi aduc aminte de Elgin. Domnul-pasionat-de-ştiinţă.

Eram doar patru angajaţi la început, după care am fost şase, apoi doar trei şi din nou şase. Aşa se întâmplă în cazul slujbelor temporare – rata de fluctuaţie a personalului este foarte mare. Aveam doar colege, cu excepţia lui Pearson – un tip foarte

înalt, cu un început de chelie pe care încerca să şi-o camufleze şi cu eczemă în jurul nasului şi la colţurile gurii. Erupţia aia de la gură semăna cu saliva uscată. Pearson era acolo când m-am angajat eu şi tot acolo l-am lăsat când am plecat. Scria în jur de şaizeci de cuvinte pe minut. Într-o zi bună. Dacă vorbeai prea repede, îţi zicea să o iei mai încet, mai încet. Ştiu asta, pentru că obişnuiam să ne luăm la întrecere atunci când nu era nimic de lucru. Două minute de reclame TV. Detergent lichid de vase. Pastă de dinţi. Prosoape de hârtie. Chestii pe care le cumpără femeile care se uită la televizor în timpul zilei. Am câştigat întotdeauna. După un timp, Pearson nici n-a mai vrut să încerce. Zicea că-i un joc pueril. Nu ştiu de ce doamna Frobisher nu-l dădea afară pe Pearson. Că doar nu se culca cu el şi nici alte interese nu avea. Poate că se obişnuise cu el şi acum nici nu-l mai băga de seamă, aşa cum fac oamenii cu felicitările de Crăciun care au rămas tot pe măsuţa din hol când mai e puţin şi se face 14 februarie, Ziua Îndrăgostiţilor. Pearson nu mă plăcea. Mie nu-mi era nici simpatic, nici antipatic, pentru că aşa eram eu în ’71 şi ’72. Însă datorită lui Pearson am ajuns să-l cunosc eu pe Elgin. Oarecum. Că nu asta a fost intenţia lui.

Veneam la birou pe la opt şi jumătate sau nouă şi stăteam în camera din spate, cu vedere pe Exchange Street. Beam cafea şi mâncam gogoşi, ne uitam la televizorul portabil, sau citeam. Uneori ne luam la întrecere. De obicei aveam două sau trei exemplare din *Press Herald,* iar Pearson acapara întotdeauna unul şi se apuca să-l citească, bombănind nemulţumit de unele ştiri, scărpinându-se pe faţă şi împrăştiind în jur scuame din pielea aia uscată şi bolnavă. Dacă treaba era una simplă, doamna Frobisher apela la Anne sau la Diane sau la Stella. Mie mi se repartizau procesele, dacă se îmbolnăvea vreun angajat al tribunalului. A trebuit să învăţ să folosesc atât stenotipul, cât şi stenomasca[83], dar nu m-a deranjat. Eram trimis uneori la şedinţe extrem

de importante, unde dispozitivele de înregistrare erau *verboten*[84]. Şi nu mă puteam baza decât pe mintea mea şi pe caietul meu. Îmi plăcea să mă duc la şedinţele acelea, aşa cum îmi plăcea orice altă sarcină. Câteodată mi se cerea să fac transcrierea şi apoi să predau blocnotesul. Nici asta nu mă deranja. Câteodată primeam bacşiş.

După ce termina cu ziarul, Pearson lăsa foile împrăştiate pe jos. Într-o zi, Diane s-a supărat şi i-a zis că e dezordonat şi că face mizerie, iar Pearson i-a spus că, dacă nu-i convine, să le facă ghemotoace şi să şi le vâre în fund. La una sau două săptămâni după întâmplarea asta, Diane a plecat. Câteodată luam unele din foile aruncate de Pearson şi mă uitam peste ele. Mare plictiseală mai era în camera asta din spate – căreia noi îi ziceam „carceră” – atunci când n-aveam de lucru. Plictisitoare erau şi emisiunile-concurs şi talk-show-urile de la televizor. Aveam întotdeauna o carte la mine, dar în ziua aceea, ziua în care am aflat de existenţa lui Elgin (deşi numele lui nu era trecut în anunţ), cartea respectivă nu mi se părea deloc interesantă. Era o carte de război, scrisă de un tip care habar n-avea ce înseamnă războiul.

Am cules de pe jos foaia cu mica publicitate. Pe o parte, anunţuri cu maşini de vânzare; pe partea cealaltă – oferte de muncă. Mi-am aruncat ochii peste ofertele astea, deşi nu pot spune că îmi căutam de lucru. Mi-era bine la Temp-O, doar voiam să fac ceva ca să treacă timpul mai repede. Mi-au atras atenţia cuvintele *Domn pasionat de ştiinţă,* scrise cu aldine. Şi cuvântul *flegmatic.* Cuvânt foarte rar întâlnit în anunţurile de la mica publicitate.

DOMN PASIONAT DE ŞTIINŢĂ caută asistent care să îl ajute la o serie de experimente. Competenţa în domeniul stenografiei este indispensabilă (60-80 cuvinte pe minut, sau mai multe). Salariu excelent condiţionat de referinţe excelente. Discreţia şi un temperament flegmatic sunt de asemenea indispensabile.

Era acolo şi un număr de telefon. Voiam să ştiu cine îşi dorea un asistent flegmatic, aşa că am sunat. Ca să-mi treacă timpul mai repede. Asta a fost joi pe la prânz. Sâmbătă m-am urcat în Fordul meu rablagit şi am parcurs cei aproximativ o sută zece kilometri până la Castle Rock, după care am ajuns pe Lake Road, care se termina la Dark Score Lake. Pe ţărm era o casă mare, din piatră, cu poartă la intrarea pe alee şi o căsuţă – tot din piatră – în spate, unde am locuit eu cât timp am lucrat pentru Elgin, Domnul-pasionat-de-ştiinţă. Casa principală nu era chiar un conac, dar nici prea departe nu era. Pe alee erau un Volkswagen Broscuţă şi un Mercedes. Broscuţa avea plăcuţe de Maine, un ornament cu o floare pe capacul rezervorului şi un autocolant pe bara de protecţie din spate, pe care scria ÎNCETAŢI RĂZBOIUL. Era cam zgâriat, dar tot l-am recunoscut. Mercedesul avea plăcuţe de Massachusetts. Mi-am spus că probabil îi aparţinea Domnului-pasionat-de-ştiinţă şi s-a dovedit că aveam dreptate. N-am aflat niciodată de unde avea Elgin toţi banii ăia. Poate că domnii adevăraţi ştiu să păstreze un secret. Eu credeam că-i moştenise, pentru că nu-l vedeam să aibă niciun serviciu în afară de pasiunea lui pentru ştiinţă. Plus că-i zicea „reşedinţa mea de vară” căsoiului ăla puţin mai mic decât un conac boieresc. Habar n-am unde era reşedinţa lui de iarnă.

Probabil în Boston, sau în vreuna din suburbiile alea în care singurii Negri sau Asiatici pe care-i poţi vedea din întâmplare sunt cei care tund iarba sau servesc la masa stăpânilor. M-aş fi putut interesa, aş fi putut să întreb în dreapta şi în stânga, pentru că locuitorii din oraşele mici ştiu întotdeauna ce se întâmplă şi, dacă le pui întrebarea aşa cum trebuie, precis o să-ţi spună ce vrei să afli, pentru că vor să-ţi spună, pentru că bârfa este cea mai bună modalitate de a scăpa de plictiseală, iar eu într-un astfel de orăşel crescusem şi ştiam ce întrebări să pun, pe un ton tărăgănat şi înghiţind *r*-urile aşa cum fac yankeii get-beget. Dar nu aşa eram eu pe vremea

aia. Nu-mi păsa dacă are ceva de ascuns sau nu. Nici măcar nu ştiam dacă vreau sau nu slujba aia. Nu că aş fi fost bolnav sau aş fi avut alte probleme. Dar nici prea bine nu mă simţeam. Poate veţi înţelege. Sau poate că nu. Nu prea dormeam noaptea, iar noaptea are ore foarte lungi. Cel mai adesea mă luptam cu războiul şi războiul ieşea învingător. Este o poveste veche de când lumea, ştiu asta. O vedeţi la televizor cel puţin o dată pe săptămână. Mi-am lăsat maşina lângă Broscuţă. Din casă a ieşit o tânără cu o servietă într-o mână şi cu un carneţel pentru steno în cealaltă. Purta un taior. Era Diane, până de curând angajată a agenţiei Temp-O.

— Bună, necunoscuto! Nu te-am mai văzut de o groază de timp.

— Bună! Deci tu eşti următorul candidat. Sper să ai mai mult noroc.

— N-ai primit postul?

— A zis că o să mă sune. Ştiu ce înseamnă asta. Pearson tot acolo e?

— Da.

— Nesimţitul!

S-a urcat în Broscuţă şi a plecat. Eu am sunat la uşă. Mi-a deschis Elgin. Înalt, slab, cu părul des şi alb pieptănat pe spate – arăta ca un pianist. Era îmbrăcat cu o cămaşă albă şi pantaloni kaki, care atârnau de pe el, semn că slăbise mult în ultima vreme. Părea să aibă în jur de patruzeci şi cinci de ani. M-a întrebat dacă eu sunt William Davis. I-am răspuns că da. M-a întrebat dacă am un carneţel pentru steno la mine. I-am spus că am vreo şase pe bancheta din spate a maşinii.

— Ar fi bine să-ţi aduci unul.

Mi-am adus unul, imaginându-mi că voi da o probă, la fel cum îmi ceruse şi doamna Frobisher. M-a condus în livingul care mi s-a părut că încă ţine prizonieră fantoma iernii, refugiată acolo când casa fusese pustie şi lacul îngheţat. M-a întrebat dacă mi-am adus CV-ul. Mi-am scos portofelul şi i-am arătat ordinul de lăsare la vatră, unde erau menţionate

acţiunile la care participasem. I-am spus că ăla era CV-ul meu. Nu credeam că l-ar interesa că lucrasem la o benzinărie sau că fusesem ajutor de ospătar după ce am terminat liceul.

— De când am ieşit din armată, am lucrat la o agenţie din Portland – Temp-O se numeşte. Tot acolo a lucrat şi candidata de dinainte. Dacă doriţi, vă dau numărul de telefon. Să cereţi cu doamna Frobisher. S-ar putea să mă lase să-mi păstrez slujba, chiar dacă află că sunt în căutarea alteia.

— De ce ar face-o?

— Pentru că sunt cel mai bun angajat al ei.

— Chiar vrei să lucrezi pentru mine? Pentru că îmi dai impresia că eşti… cum să spun… destul de indiferent.

— Nu m-ar deranja o schimbare.

Perfect adevărat.

— Şi leafa? Nu vrei să afli câţi bani vei primi? Sau cât timp voi avea nevoie de tine?

Am ridicat din umeri.

— Nu-ţi place să rămâi prea mult într-un loc, nu?

— Nu ştiu.

Şi asta era adevărat.

— Spune-mi, domnule Davis, cum se scrie corect cuvântul *flegmatic?*

I-am spus.

A dat din cap.

— Pentru că domnişoara dinaintea ta nu a ştiut, cu toate că a citit în anunţul meu. Nici nu cred că ştie ce înseamnă. Mi s-a părut cam debusolată. La fel era şi când lucraţi împreună?

— N-aş vrea să vorbesc despre asta.

A zâmbit. Avea buze subţiri. Cute adânci îi coborau din colţurile gurii asemenea păpuşilor folosite de ventriloci. Ochelari cu rame din baga. Nu semăna deloc cu un om de ştiinţă. Semăna cu cineva care face mari eforturi să arate ca un om de ştiinţă.

— Unde ai luptat? În Vietnam?

— Cea mai mare parte a timpului.

— Ai ucis vreun om?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.
— Ai primit vreo decoraţie?
— Nici despre asta nu vreau să vorbesc.
— În regulă. Când spui că eşti cel mai bun de la Temp-O – şi am cunoscut încă vreo două alte persoane de acolo, nu doar pe Diane Bissonette – despre câte cuvinte pe minut discutăm?
I-am spus.
— Am să te supun unei probe. Trebuie. Dacă eşti cel mai bun, atunci de tine am nevoie. Totul va fi stenografiat. Aproape totul. Nu vor exista înregistrări audio cu experimentele mele. Nici nu le voi filma. Vor fi fotografii, pe care le voi păstra dacă îmi public descoperirile şi le voi distruge dacă nu.
A aşteptat să-l întreb ceva. Evident că îmi stârnise curiozitatea, însă nu într-atât încât să-i pun vreo întrebare. Pentru că ar fi putut să-mi răspundă sau să nu-mi răspundă. Pe măsuţa de cafea era un teanc de cărţi. A luat-o pe prima şi din ea mi-a dat testul. Cartea se numea *Omul şi simbolurile sale*[85]. A citit repede, dar fără să accelereze pe parcurs aşa cum făcuse doamna Frobisher. Au fost mulţi termeni şi multe expresii de specialitate – de exemplu *model de activare-sinteză* – şi câteva nume mai dificile – Aniela Jaffé şi Universitatea din Brescia –, dar mi le-am imaginat corect, le-am văzut aşa cum trebuie. Pentru că este un fel de simţ, ca acela al văzului. Le-am scris bine, chiar dacă el a greşit când a pronunţat numele Jaffé. I-am citit ce am scris.
— Îţi iroseşti talentul la Temp-O, mi-a spus el. Nu am comentat.
— Vei locui aici pe durata experimentelor mele. În casa de oaspeţi din spate. Vei avea zile libere. Mult timp în care să faci ce doreşti. Ai deprins ceva cunoştinţe medicale cât ai fost în armată?
— Câteva. Pot să pun un os la locul lui şi cunosc tehnicile de resuscitare. Sigur, cu condiţia ca persoana care trebuie resuscitată să fi fost scoasă

din lac în timp util. Nu cred că vă referiţi la infecţii bacteriene.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi patru.

— Pari mai în vârstă.

— Normal.

— Ai fost cumva şi la My Lai[86]?

— Asta s-a întâmplat înainte să ajung eu în Vietnam.

A luat o altă carte din teancul de pe măsuţă: *Arhetipurile şi inconştientul colectiv.* Şi încă una: *Amintiri, vise, reflecţii.* Una în fiecare mână. Ca pe talerele unei balanţe.

— Ştii ce au în comun cărţile astea?

— Amândouă sunt scrise de Carl Jung.

A ridicat din sprâncene.

— I-ai pronunţat corect numele.

Mai corect decât l-ai pronunţat tu pe al Anielei Jaffé. Dar fireşte că nu i-am spus-o în faţă.

— Vorbeşti germana?

— *Ein weni*[87], i-am răspuns eu, ţinând arătătorul şi degetul mare la mică distanţă unul de celălalt.

A luat un alt volum din teanc. *Gegenwart und Zukunft.*

— Asta este comoara mea. Prima ediţie, o carte extrem de rară. *Prezent şi viitor.* Nu pot s-o citesc, dar mă uit la ilustraţii şi am studiat diagramele. Matematica este o limbă universală, sunt sigur că îţi dai seama de asta.

Nu-mi dădeam, pentru că nicio limbă nu este universală. Şi numerele pot fi dresate, aşa cum sunt câinii. Iar titlul corect al acelei prime ediţii era *Prezenţă şi viitor.* Este o foarte mare diferenţă între *prezent* şi *prezenţă.* O prăpastie enormă. Dar nu-mi păsa, pentru că pe mine mă interesa cartea de sub *Gegenwart und Zukunft.* Singura care nu-i aparţinea lui Jung. Era *Dincolo de zidul somnului,* de H.P. Lovecraft. Un camarad de-al meu, un tip care trăgea cu mitraliera din elicopter, avea un exemplar. Povestirea a ars într-o explozie. La fel şi el.

Am mai discutat un timp. Leafa propusă mi s-a părut atât de mare încât m-am întrebat dacă experimentele lui erau chiar legale. Mi-a oferit câteva ocazii în care l-aş fi putut întreba despre ce anume era vorba, dar nu am făcut-o. Până la urmă, a renunţat să mă mai ademenească şi m-a întrebat dacă aş vrea să încerc să ghicesc la ce se referă experimentele lui. I-am răspuns că, cel mai probabil, la vise.

— Corect, dar cred că, pentru moment, nu-ţi voi dezvălui caracterul specific al interesului meu – *motivaţia* mea, să-i zicem.

Nu-l întrebasem nimic despre *motivaţie,* dar nici asupra acestui aspect n-am simţit nevoia să-i atrag atenţia. A făcut cu Polaroidul o poză cu documentele mele de lăsare la vatră, după care mi-a oferit slujba.

— Desigur că vei continua să lucrezi la Temp-O, dar, după ce vei veni aici, mă vei ajuta să explorez tărâmuri pe care niciun psiholog – nici măcar Jung – nu le-a studiat. Teritorii virgine.

Am spus că bine. Mi-a zis că vom începe la mijlocul lui iulie şi eu am răspuns că bine. Mi-a cerut numărul de telefon şi i l-am dat. I-am spus că-i numărul de la pensiune şi că telefonul este în hol. M-a întrebat dacă am o iubită. I-am zis că nu. Nu purta verighetă. N-am văzut să aibă niciun angajat care să-l ajute în casă. După ce m-am mutat în căsuţa de oaspeţi, îmi făceam singur de mâncare sau luam masa la vreun bufet din oraş. Nu ştiu ce mânca el sau cine-i pregătea mâncarea. Elgin îmi dădea senzaţia de atemporal, de parcă n-ar fi avut nici trecut şi nici viitor. Avea un prezent, dar nu şi o prezenţă distinctă. Fuma, dar niciodată nu l-am văzut să şi bea. Nu avea decât obsesia aia cu visele.

La plecare, l-am întrebat:

— Vreţi să treceţi peste zidul somnului, nu-i aşa?

A râs.

— Nu. Vreau să trec *pe sub* el.

M-a sunat pe întâi iulie şi mi-a cerut să-mi înaintez preavizul de două săptămâni. Aşa am făcut. N-am crezut că doamna Frobisher îmi va spune să iau alea două săptămâni şi să mi le bag undeva şi după aia să fac paşi. Şi nici nu mi-a spus asta. Eu eram cel mai bun om al ei, aşa că voia să profite la maximum de mine, atât cât mai putea. Elgin m-a sunat pe 8 iulie şi mi-a cerut să mă mut în căsuţa de oaspeţi pe 14, după ce voi termina la Temp-O. A mai spus că probabil n-aveam prea multe lucruri, din moment ce locuiam într-o pensiune. Avea dreptate. Şi a mai spus că are deja o sarcină pentru mine. Una simplă.

Pearson a fost ultimul om cu care am interacţionat la Temp-O. I-am spus că e un bou şi un mitocan. Nu a avut nicio replică. Poate era de acord cu această caracterizare. Poate i-a fost teamă că o să-i dau un pumn. Nu ştiu. M-am dus la căsuţa de oaspeţi din spatele casei principale şi am văzut că din uşă atârnă un breloc cu două chei. A treia era în broască. Patru camere. Curate şi îngrijite. Era mai cald aici decât în casa mare, poate unde construcţia fusese făcută mai târziu, după ce au apărut materiale izolatoare. În living era un şemineu, iar în spatele căsuţei era un morman de lemne uscate, acoperit cu o prelată. Îmi place focul făcut în şemineu, mi-a plăcut întotdeauna. Nu m-am dus să sun la uşa casei principale. Mi-am imaginat că Elgin o să-mi vadă maşina şi o să ştie că am venit. În bucătărioara îngustă era un interfon, cu un fax lângă el. Văzusem câteva faxuri la comandamentele noastre din Vietnam, aşa că mi-am dat seama ce este. Pe masa din bucătărie era ceva ce semăna cu un album. De el era lipit un bileţel pe care scria: *Uita-te bine la ce e înăuntru. Poate ar trebui să iei notiţe.*

Am răsfoit albumul. N-am luat notiţe. Am o memorie bună. Erau douăsprezece pagini şi douăsprezece fotografii protejate cu foiţe de celofan – sau poate foiţe de mică, nu mi-am dat seama.

Două dintre ele erau poze după permise de conducere. Două erau portrete. Şase femei şi şase bărbaţi. De vârste diferite. Cel mai tânăr părea licean. Sub fotografii erau trecute numele şi ocupaţiile. Doi erau studenţi. Doi erau profesori, probabil acum în vacanţa de vară. Unul era pensionar. Ceilalţi erau „simpli muncitori”, sau cel puţin aşa ar fi fost numiţi de către cei cu ocupaţii intelectuale: chelneriţe şi vânzători, un tâmplar şi un şofer de camion. În frigider erau ouă şi bacon. Mi-am prăjit patru ouă în grăsimea de la bacon. Pe o latură, căsuţa avea un mic pridvor cu vedere la lac. Am mâncat acolo şi m-am uitat la apă. Când soarele a coborât în V-ul format de munţii Washington şi Jefferson, iar pe lac au mai rămas doar câteva sclipiri aurii, am intrat în casă şi m-am dus la culcare. În noaptea aia am dormit mai bine decât în ultimii patru ani. Zece ore de beznă fără gânduri şi fără imagini. Probabil că la fel este şi moartea.

Sâmbătă dimineaţă m-am dus până pe malul lacului. Acolo era o bancă. Pe ea stătea Elgin. Fuma. Aceeaşi cămaşă albă şi aceiaşi pantaloni kaki, prea largi în talie. Sau poate erau dubluri. Nu l-am văzut să poarte altceva. Parcă asta era uniforma lui. M-a invitat să stau lângă el. M-am aşezat pe bancă.

— Ai reuşit să te instalezi?

— Da.

Şi-a scos portofelul din buzunarul de la pantaloni şi mi-a întins un cec. De la o societate pe acţiuni de care nu mai auzisem niciodată, care se chema „Visele” şi care avea numele meu scris pe el. Suma era o mie de dolari.

— Poţi să te duci cu el la KeyBank din Castle Rock.

Acolo am eu conturile, şi cel personal şi cel de afaceri. Îţi poţi deschide propriul cont, dacă vrei.

— Dar n-aş putea doar să încasez banii?

— Sigur că da. Mai ţii minte primul subiect din albumul pe care ţi l-am lăsat?

— Da. Althea Gibson. Coafeză. În jur de treizeci de ani.

— Ai memorie bună. Eidetică, nu-i aşa? Mie aşa mi se pare, dacă iau în calcul viteza cu care stenografiezi şi faptul că ştii limba vietnameză.

Deci făcuse nişte săpături. Dăduse nişte telefoane.

— Cred că da. De la sora mea am prins această metodă. O ajuta la învăţat.

— Dar tu ai fost mai bun.

— Poate, dar ea a ajuns mai bine. A găsit un post la departamentul de resurse umane de la Eastern Maine Medical Center. Salariu foarte bun.

Nu voiam să-i spun că murise, nu era ceva care să-l privească pe el.

— Ai fost traducător în Vietnam.

— O parte din timp.

— Nu vrei să vorbeşti despre asta? În regulă. E plăcut aici, nu? Linişte. Mai pe la prânz o să vină lumea la picnic. Ambarcaţiunile fac un zgomot enervant din mai, de la Ziua Eroilor, până în septembrie, de Ziua Muncii. Dar cei veniţi la picnic stau mai departe de locul ăsta.

— Proprietatea dumneavoastră este privată.

— Da. Îmi place ca tot ce-i al meu să rămână privat. Domnule Davis, cred că voi schimba lumea.

— Vă referiţi la felul în care lumea înţelege visele.

— Nu. *Lumea.* Dacă voi reuşi.

S-a ridicat de pe bancă.

— Îţi voi trimite un fax. Să-l citeşti cu atenţie. Doamna Gibson va sosi marţi după-amiază, la ora două. O plătesc să-şi închidă coaforul. O vei întâmpina şi o vei conduce în casă. Înainte de asta, va trebui să-ţi arăt cum este amenajată. Pe la prânz, să zicem. În caz că va veni mai devreme.

— În regulă.

— Citeşte faxul. Dacă ai întrebări, foloseşte interfonul. În rest, eşti liber până marţi.

Mi-a întins mâna. M-am ridicat în picioare ca să i-o strâng. Din nou m-a uimit înfăţişarea lui atemporală. Parcă emana un fel de serenitate. Credea că va schimba lumea. Realmente credea asta.

Faxul s-a activat cu un scârţâit când îmi făceam cafeaua. Era un formular de consimţământ pentru subiecţii experimentelor sale. M-am întrebat din nou cât de legal era ce făcea el. Erau spaţii libere, pe care subiecţii trebuiau să le completeze cu numele, adresa şi numărul de telefon. Dedesubt scria că subsemnatul/subsemnata luase la cunoştinţă ce anume presupunea experimentul şi acceptase să îi fie administrat un somnifer slab înainte de efectuarea respectivului experiment. Mai scria acolo că efectul somniferului va trece în cel mult şase ore şi că subiectul se va simţi foarte bine după aceea. Nu aveam nimic de întrebat, din moment ce Elgin urma să le dea medicamentul, iar eu nu aveam nicio răspundere dacă nu lucrurile luau o altă întorsătură. Însă trebuie să recunosc că devenisem destul de curios. Mi-am spus că poate Elgin era nebun. Îmi dezvoltasem în Vietnam un fel de al şaselea simţ şi mă cam prindeam când cineva nu era tocmai normal la cap. M-am dus în oraş şi mi-am cumpărat de mâncare. Banca se închidea abia după prânz. Mi-am deschis un cont în care am depus cecul, din care mi-am păstrat doar o sută de dolari în numerar. Nici n-a fost nevoie să aştept să fie verificat cecul. Cei de la bancă ştiau că este solvabil. Am luat prânzul la un restaurant mic din Castle Rock, după care m-am întors în casa de oaspeţi şi am tras un pui de somn. N-am visat nimic.

Marţi la prânz, m-am dus la casa cea mare. Elgin mă aştepta pe verandă. Înăuntru, în stânga, era livingul unde fusesem când îi arătasem documentele de lăsare la vatră, iar el îmi arătase cărţile scrise de Jung. În dreapta era o uşă dublă. A deschis-o. Acolo

fusese sufrageria, dar acum era încăperea în care voia să-şi efectueze experimentele. O împărţise deja în două cu un perete care părea făcut din placaj. O jumătate din cameră era destinată subiecţilor. Acolo era o canapea tip şezlong, de genul celor aflate în cabinetele psihiatrilor. De o parte a canapelei era un trepied cu un aparat Polaroid montat deasupra şi cu obiectivul îndreptat în jos. De cealaltă parte era o măsuţă pe care se aflau un caiet, deschis la prima pagină, şi un pix. Deci se aştepta ca subiecţii să scrie acolo ce anume au visat, cât timp visele le erau încă vii în minte. Pe pereţi erau montate difuzoare Bose. În centrul peretelui din placaj era o oglindă îndreptată chiar spre partea ridicată a canapelei şi doar cineva care n-a văzut în viaţa lui un film poliţist nu şi-ar fi dat seama că, de fapt, era un geam-oglindă – oglindă în partea subiectului, geam în partea cealaltă. În jumătatea lui, Elgin avea un birou şi un alt aparat Polaroid, de asemenea montat pe un trepied, dar îndreptat spre canapeaua care se vedea dincolo de geamul-oglindă. Pe birou era un microfon. Un şir de butoane. Alte difuzoare pe pereţi. Mai era acolo şi o combină stereo Phillips, cu un disc pe platan. Lângă geamul-oglindă era un scaun.

— Acolo ai să stai tu, m-a anunţat Elgin, întinzând degetul spre scaun. Acolo este postul tău, unde ai să stai şi ai să observi. Ai vreun carneţel de steno neînceput?

— Da.

— Vei nota tot ce spun eu. Vei auzi din difuzoare tot ce spune doamna Gibson şi vei nota şi cuvintele ei. Dacă nu înţelegi ce spune, pentru că se întâmplă adesea ca persoanele adormite să nu vorbească prea desluşit, trage o linie dublă.

— Dacă aţi avea un magnetofon… am început eu, dar el a dat din mână, respingându-mi propunerea.

— Ţi-am spus că nu vor fi înregistrări audio, nici nu voi filma ce se întâmplă. Nu vom avea decât fotografii. Eu controlez de la masa asta atât

combina stereo, cât şi cele două aparate de fotografiat.

— Nici înregistrări audio, nici filme, am înţeles.

Nu exista acolo nici aparatură medicală, nu avea cum să înregistreze undele cerebrale ale subiecţilor lui în ciclul REM[88]. O nebunie totală, dar cecul nu fusese respins, aşa că nu-mi păsa. Pe chipul lui nu vedeam nici urmă de emoţie, nici urmă de îngrijorare. Doar acea serenitate caracteristică. Urma să schimbe lumea. Era convins de asta.

Althea Gibson a venit cu un sfert de oră mai devreme. Era una dintre cele două persoane care-i trimiseseră lui Elgin o fotografie-portret, probabil făcută de un profesionist, care folosise un reflector special ca să o facă să pară puţin mai tânără. Pentru că, în realitate, avea în jur de patruzeci de ani şi nu era chiar subţirică. Am întâmpinat-o când şi-a parcat maşina şi m-am prezentat spunând că sunt asistentul domnului Elgin.

— Mi-e niţel frică, mi-a mărturisit ea, în timp ce mergeam spre casă. Sper că nu voi păţi nimic. Voi păţi ceva, domnule Davis?

— Nici vorbă, i-am răspuns eu. Este ceva extrem de uşor.

Se spune că viaţa bate filmul, nu? Aveam aici o femeie ajunsă la capătul unui drum de ţară care se termina la o plajă privată. O femeie care stătea la discuţii cu un bărbat complet necunoscut. Oare îl cunoscuse cumva înainte pe Elgin, ori doar vorbise la telefon cu el? Nu credea că va păţi ceva rău, chiar dacă i se spusese că i se va administra un medicament, descris ca fiind un „hipnotic slab”. Nu credea asta, pentru că lucrurile rele li se întâmplă doar altor oameni şi le vezi doar la ştirile de la televizor. Oare n-avea deloc imaginaţie dacă nu se gândise la eventualitatea unui viol, sau că va fi ucisă, iar cadavrul îi va fi aruncat undeva, la marginea drumului? Sau era doar îngustă la minte şi nu putea să conceapă aşa ceva? Fapt care ne face să ne întrebăm ce sunt cu adevărat imaginaţia şi

percepţia. Poate că eu eram obişnuit să gândesc într-un anume fel din cauză că văzusem anumite lucruri în cealaltă parte a lumii, unde oamenilor li se întâmplau mereu numai nenorociri, chiar şi coafezelor.

— Sunt opt sute de dolari, cum să fi refuzat?

Apoi m-a întrebat în şoaptă:

— O să ameţesc?

— Sincer, nu ştiu. Sunteţi prima noastră…

„Prima noastră”… ce?

— Prima noastră clientă.

— N-o să profitaţi de mine, nu?

Ton glumeţ, care voia să demonstreze că îi ardea de glumă.

— Şi nici dumnealui?

— Nici vorbă de aşa ceva, i-a răspuns Elgin, ieşindu-i în întâmpinare.

Avea o geantă plată atârnată de umăr. Semăna cu o porthartă folosită de soldaţii plecaţi în recunoaştere.

— Eşti în perfectă siguranţă cu mine şi cu Bill.

I-a strâns ambele mâini.

— O să fie distractiv. Ai cuvântul meu.

I-am dat formularul de consimţământ, care probabil că era la fel de autentic ca o bancnotă de trei dolari[89]. A aruncat o privire superficială peste el, a completat spaţiile libere de la început, s-a semnat la sfârşit. Era vie, se simţea bine şi nici nu-i trecea prin minte că viaţa i s-ar fi putut sfârşi brusc sau că i s-ar fi putut schimba într-un mod radical. Incapacitatea de a recunoaşte o asemenea posibilitate este ori un noroc, ori un blestem. Elgin a condus-o la canapeaua din fosta sufragerie şi a luat din geantă o eprubetă plină cu un lichid transparent. I-a scos dopul din cauciuc şi i-a întins-o. Femeia a atins-o cu mare grijă, de parcă i-ar fi fost teamă să nu se ardă.

— Ce-i asta?

— Un somnifer slab, aşa cum ţi-am spus. O să-ţi dea o stare de linişte şi apoi s-ar putea să te

adoarmă. Nu există efecte secundare şi nici nu te va durea capul când te vei trezi. Este inofensiv.

Femeia s-a uitat la eprubetă, după care a ridicat-o spre mine, de parcă ar fi toastat la o petrecere, şi a zis:

— Acum ori niciodată!

A băut tot lichidul din eprubetă pentru că, da, viaţa bate filmul, după care s-a uitat la Elgin.

— Mă aşteptam să fie ceva tare, dar nu simt nimic. Sigur nu-i doar apă?

— *Mai mult* apă, a zâmbit el. La ora patru, vei fi deja în maşină, pe drumul înapoi spre… unde anume locuieşti? Mai spune-mi odată.

— Cartierul North Windham.

— …pe drumul înapoi spre North Windham şi în poşetă vei avea un cec de opt sute de dolari. Acum relaxează-te, iar eu îţi voi spune ce doresc să faci. Este destul de simplu.

A luat eprubetă, i-a pus dopul la loc, a vârât-o înapoi în brida specială din geantă şi a scos de acolo celălalt obiect. O fotografie a unei căsuţe dintr-o pădure. Căsuţa era zugrăvită în roşu. Uşa de deasupra celor două trepte din piatră era verde. Pe acoperiş se vedea un coş din cărămidă. I-a dat poza.

— Acum o să-ţi pun nişte muzică în surdină. Muzică foarte relaxantă. Vreau să o asculţi şi să te uiţi la fotografia aceasta.

— Ooo, acum am început să simt, a zâmbit ea. Parcă am fumat nişte iarbă. Mi-e bine!

— Uită-te la fotografie, doamnă Gibson şi spune-ţi că vrei să vezi ce este în casa aceea.

Eu scriam tot ce spuneau ei. *G* era Gibson, *E* – Elgin. Umpleam repede cu linii şi bucle foaia albă a carneţelului nou. Făceam ce eram plătit să fac.

— Dar *ce* este în ea?

— De tine depinde. Poate vei visa că intri şi atunci vei vedea cu ochii tăi. Vrei să încerci?

— Dar dacă nu visez ce-i în casă, o să mai pot păstra ăia opt sute de dolari?

— Categoric. Banii sunt ai tăi chiar dacă vei trage doar un pui de somn şi atât.

— Dar dacă adorm, o să mă treziţi la patru? a mormăit ea.

O lua deja somnul.

— O s-o ia o vecină de la şcoală pe fetiţă, dar trebuie să mă întorc până la şase ca să-i pregătesc… să-i pregătesc…

— Să-i pregăteşti cina?

— Da, cina. Uite uşa aia verde! Eu n-aş vopsi în verde uşa de la o casă roşie. Prea seamănă a pom de Crăciun.

— Uită-te la fotografie!

— Mă *uit.*

— Visează casa! Încearcă să intri!

Ca o incantaţie de hipnotizator.

— Bine.

Mi se părea că-i deja sub hipnoză. Credeam că ar fi încercat chiar să latre ca un câine, dacă i-ar fi cerut-o Elgin.

— Intră şi uită-te în jur!

— Bine.

— Du-te la uşa de la camera de zi!

— Bine.

— Nu intra! Rămâi în prag!

— Vrei să-ţi spun cum arată? Ce mobilă e aici? Cum e tapetul? Lucruri din astea?

— Nu. Vreau să te aşezi în genunchi şi să cauţi o crăpătură în podea. Chiar unde este pragul camerei de zi.

— E o crăpătură acolo?

— Nu ştiu, doamnă Gibson. Althea. Este visul tău. Dacă vezi o crăpătură, vâră-ţi degetele în ea şi ridică podeaua camerei.

Femeia a schiţat un surâs vag.

— Nu pot să ridic o *podea,* prostuţule!

— Poate că nu, poate că da. În vise poţi să faci lucruri imposibile în viaţa reală.

— Cum ar fi să zbor.

Surâsul visător s-a amplificat.

— Da, cum ar fi să zbori.

Elgin părea puţin cam deranjat de ideea asta, deşi mie zborul mi se părea la fel de logic ca oricare alt

vis. După spusele lui Jung, visele în care zbori indică dorinţa fundamentală a psihicului de a se elibera de aşteptările celorlalţi sau de aşteptările sinelui – ceea ce este şi mai greu, dacă nu chiar imposibil.

— Ridică podeaua! Vezi ce este dedesubt! Dacă ai să mai ţii minte atunci când te vei trezi, să notezi totul pe carneţelul pe care ţi l-am lăsat acolo. Îţi voi pune câteva întrebări. Nu-i nimic dacă nu-ţi vei mai aminti. Ne întoarcem curând, da, Bill?

Am plecat din jumătatea fostei sufragerii, rezervată acum subiecţilor, şi am intrat în cealaltă parte. M-am aşezat în faţa geamului-oglindă şi mi-am pus blocnotesul pe genunchi. Elgin s-a aşezat la birou şi a apăsat un buton. Discul a început să se rotească, braţul pick-upului s-a lăsat în jos şi s-a auzit muzica. Debussy. Elgin a apăsat alt buton, care a oprit muzica în jumătatea noastră, însă eu tot o mai auzeam din partea în care se afla doamna Gibson. Aceasta se uita la fotografie. A chicotit puţin, iar eu am notat cu litere normale, nu în steno: *G râde la 2:14 p.m.*

Timpul trecea. Zece minute deja, după ceasul meu. Femeia studia casa din poză cu acea atenţie concentrată de care sunt capabili doar cei foarte drogaţi. Fotografia a început să-i alunece puţin câte puţin din mână.

Canapeaua era orientată cu faţa spre noi aşa că am putut să văd cum i se închid încet ochii, după care se deschid brusc. I s-au relaxat buzele, date cu ruj roşu. Acum Elgin stătea lângă mine. Se aplecase şi îşi sprijinea mâinile pe genunchi. Semăna cu un colonel din cealaltă lume a mea, care se uita cu binoclul cum coborau în picaj avioanele de vânătoare F-100D ale escadrilei 352 peste provincia Bien Hoa – avioane cu burţile pline cu napalm, pe care îl vor azvârli peste vegetaţie într-o perdea de flăcări, transformând pădurile în cenuşă şi schelete de copaci. La fel aveau să păţească şi bărbaţii şi femeile, care vor striga *nhân tù, nhân tù*[90], deşi nu-i

va auzi nimeni şi, chiar dacă i-ar auzi, nu le-ar sări în ajutor.

A adormit. Cu fotografia pe burtă. Elgin s-a întors la biroul lui şi a oprit muzica. Probabil că a comutat acum pe sunetul din jumătatea ei, pentru că auzeam sforăitul stins al femeii. A venit din nou lângă mine, în aceeaşi poziţie ca înainte. Aparatele de fotografiat de pe trepiede fulgerau la fiecare treizeci de secunde – şi cel din partea noastră, şi cel din partea doamnei Gibson. După fiecare bliţ, se auzea un zumzăit ca de tors de pisică şi imediat cădea câte o poză pe jos. La vreo trei sau patru minute după ce a adormit, am observat ceva şi m-am apropiat mai mult de partea noastră a geamului-oglindă. Nu mi-a venit să cred, aşa cum nimănui nu-i vine să creadă când vede ceva în dezacord total cu felul în care ar trebui să fie lucrurile. M-am frecat la ochi, dar am văzut acelaşi lucru. Nu mă înşelam.

— Elgin. Gura.

— Văd.

Prin gura întredeschisă îi creşteau dinţi. Parcă mă uitam la un vulcan care se ridică din ocean, numai că nu exista nicio culme, nimic ascuţit – poate doar cu excepţia caninilor. Şi nici nu erau colţi sau dinţi de animale, ci chiar dinţii ei – de om. Însă mai lungi şi mai mari. I s-au pliat buzele, descoperindu-şi căptuşeala roz. Îi zvâcneau mâinile înainte şi înapoi; i se mişcau degetele. Bliţurile au fulgerat, aparatele foto au tors. Încă de două ori în partea ei, încă de două ori în partea noastră. Pozele au căzut pe jos. Aparatele au rămas fără film. Au început să i se retragă dinţii. Încă un spasm al mâinilor. Degetele ei parcă apăsau pe clapele unui pian invizibil. Apoi s-au oprit şi ele. I s-au închis buzele, dar i-a rămas o dâră roşie acolo unde buza superioară atinsese zona de sub nas – o dâră ca un tatuaj făcut cu rujul.

M-am uitat la Elgin. Părea calm, dar nu întru totul. Am apucat să văd în treacăt ce se ascundea sub serenitatea lui, aşa cum apuci să vezi, doar pentru o fracţiune de secundă, strălucirea însângerată a soarelui la apus printre norii grei.

Dacă mă îndoisem vreodată că Domnul-pasionat-de-ştiinţă ar fi fost nebun, acum nu mai aveam niciun dubiu.

— Ştiaţi că aşa o să se întâmple? l-am întrebat eu.

— Nu.

Douăzeci de minute după aceea, la 2:58 p.m., doamna Gibson a început să dea semne de trezire. Am intrat amândoi în jumătatea ei de cameră, iar Elgin a trezit-o de tot. Nu părea deloc buimăcită de somn. Doar s-a întins şi şi-a deschis larg braţele, de parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze lumea întreagă.

G: Minunat! Ce somn minunat!

E: Mă bucur. Ce ai visat! Mai ţii minte!

G: Da! Am intrat. Era casa bunicului meu! Aceeaşi pendulă Seth Thomas[91] *în antreu. Eu şi cu sora mea îi ziceam tic-tac-ul lui tata-mare.*

E: Şi camera de zi!

G: Tot a lui. Aceleaşi scaune, acelaşi divan, aceeaşi tapiţerie alunecoasă din păr de cal, aceeaşi comodă cu vaza deasupra. Nici nu-mi vine să cred că mi-am adus aminte de toate astea după atâţia ani. Dar mi-ai zis că nu ele te interesează.

E: Ai apucat să ridici podeaua!

G: (după o pauză lungă): Da… am ridicat-o un pic…

E: Şi ce ai văzut?

G: Întuneric.

E: Înseamnă că acolo era pivniţa.

G: (după o pauză lungă): Nu cred. Am lăsat-o jos. Podeaua. Era grea.

E: Altceva? Când ai ridicat-o?

G: Un miros urât. O miasmă, (pauză lungă) O duhoare.

În seara aceea am ieşit să mă plimb pe plajă, l-am văzut pe Elgin pe bancă şi m-am aşezat lângă el.

— Ai transcris însemnările, William? m-a întrebat el, aprinzând şi stingând bricheta.

— O s-o fac înainte de culcare. Ce era în eprubeta aia?

— Nimic special. Fluzarepam. Nici măcar o doză terapeutică. Foarte diluat.

— Niciun stupefiant nu poate avea efectele pe care le-am văzut noi.

— Nu. Dar a făcut-o mai sensibilă la sugestiile exterioare. I-am spus ce să facă şi a făcut. Putem spune că a accesat realitatea de dedesubtul visului.

Presupunând că ar exista aşa ceva, de vreme ce realitatea este ce este. Sau nu.

— Dar ce a făcut cu dinţii…

— Da.

Îi revenise atitudinea senină.

— Remarcabil, nu crezi? Dovada. Există pe fotografii, în caz că te gândeşti că am avut amândoi aceeaşi halucinaţie.

— Nici nu m-am gândit la aşa ceva. Şi ce ai să faci?

— Uite, *acum* pui întrebări.

— Da. Acum pun întrebări.

— Te-ai întrebat vreodată ce este existenţa, William? Te-ai întrebat cu adevărat, la modul cel mai serios? Pentru că oamenii nu prea fac asta.

— M-am întrebat şi am şi văzut cum se sfârşeşte.

— Te referi la război.

— Da.

— Însă războaiele sunt create de oameni. În raport cu universul, care înglobează toată existenţa, atât cea trecută, cât şi cea viitoare, războaiele oamenilor nu înseamnă mai mult decât încăierările pe care le vezi doar cu lupa pe un muşuroi de furnici. Pământul este muşuroiul *nostru.* Stelele pe care le vedem noaptea pe cer reprezintă doar primul centimetru al eternităţii. Va veni o zi când vor exista telescoape, trimise în spaţiu până la lună, sau Marte, sau şi mai departe, care ne vor arăta galaxiile de dincolo de galaxii, nebuloase ascunse în spatele altor nebuloase, minuni neimaginate de nimeni, aflate tot mai departe spre marginea universului,

dincolo de care poate aştepta un alt univers. Gândeşte-te şi la celălalt capăt al spectrului.

Şi-a pus bricheta Zippo pe bancă, s-a aplecat, a luat un pumn de nisip şi l-a lăsat să i se prelingă printre degete.

— Am aici zece mii de particule de pământ, poate douăzeci de mii, poate chiar cincizeci. Fiecare este compusă dintr-un miliard sau dintr-un miliard de miliarde sau dintr-o infinitate de atomi şi protoni, fiecare rotindu-se pe traiectoria lui. Ce-i ţine la un loc? Ce forţă îi uneşte?

— Aveţi vreo teorie?

— Nu, dar acum am o metodă. Ai văzut ce s-a întâmplat azi. Am văzut şi eu. Dacă am presupune că visele sunt o barieră între noi şi această matrice infinită a existenţei? Forţa aceea care uneşte totul? Dacă este ceva conştient? Dacă am putea învinge acea barieră, dar nu încercând să trecem prin ea, ci uitându-ne pe sub ea, la fel cum face un copil care aruncă o privire pe sub cortul unui circ ca să vadă spectacolul dinăuntru?

— De obicei, barierele sunt instalate cu un scop anume.

A râs, de parcă i-aş fi spus un banc bun.

— Vreţi să-l vedeţi pe Dumnezeu?

— Vreau să văd ce este acolo. Poate voi da greş, dar ce am văzut noi astăzi mă face să cred că este posibil să reuşesc. Podeaua visului a fost prea grea pentru ea. Mai am unsprezece subiecţi. Poate unul dintre ei va fi mai puternic.

Încă din acel moment ar fi trebuit să plec.

Am mai avut doi subiecţi până la sfârşitul lui iulie. Unul dintre ei era o femeie, care se ocupa cu tâmplăria şi se numea Melissa Grant. A visat casa, dar nu a putut să intre. A spus că uşa era încuiată. Celălalt era proprietarul unei librării din New Gloucester. Ne-a spus că probabil o să dea faliment, dar că nu vrea să renunţe încă, iar cei opt sute de dolari l-ar ajuta să plătească chiria pe încă o lună şi

să mai achiziţioneze nişte cărţi pe care doar prea puţini oameni le vor cumpăra. A dormit două ore pe muzica lui Debussy, iar apoi a spus că nu a visat casa, ci pe tatăl lui, mort de douăzeci de ani. A spus că erau amândoi la pescuit în visul lui. Elgin i-a dat cecul şi i-a spus că nu mai are nevoie de el. Mai era cineva programat în iulie, un bărbat pe nume Norman Bilson, însă acesta nu a apărut.

Pe întâi august, a venit un alt subiect la casa de la capătul Lake Road. Se numea Hiram Gaskill, muncitor în construcţii, care fusese concediat. Şi-a scos bocancii şi s-a întins pe canapea. A zis „Hai s-o facem şi pe-asta!" şi a băut toată eprubeta fără să întrebe ce era în ea. S-a uitat la fotografie. Nu credeam că somniferul ar avea vreun efect asupra lui, pentru că era un tip foarte zdravăn, probabil sărit de o sută zece kilograme; dar, în cele din urmă, a adormit şi a început să sforăie. Elgin stătea lângă mine, în poziţia lui obişnuită de prădător, aplecat şi atât de aproape de geamul-oglindă, că aproape îl atingea cu nasul şi îl aburea cu respiraţia. Timp de o oră nu s-a întâmplat nimic. Apoi sforăitul a încetat, iar Gaskill, încă dormind, a bâjbâit în jur după pix şi caiet. A scris fără să deschidă ochii.

— Notează, mi-a cerut Elgin.

Dar eu deja notasem, dar fără să folosesc tehnica Gregg: *La 3:17 p.m. Gaskill scrie aprox. 15 sec. Lasă pixul. Acum doarme iar & sforăie din nou.*

La 3:33, Gaskill s-a trezit singur, s-a ridicat în fund şi s-a dat jos de pe canapea. Am intrat amândoi la el, iar Elgin l-a întrebat ce a visat.

— Nimic. Scuze, domnu' Elgin. Mai capăt banii ăia?

— Da. Bineînţeles. Chiar nimic nu-ţi aminteşti?

— Nimic, da am dormit tare bine.

M-am uitat la caiet şi l-am întrebat dacă a fost în armată.

— Nu, domnule, n-am fost. La vizita medicală mi-au zis că am tensiunea prea mare. Şi acum mai iau pastile pentru asta.

Şi Elgin s-a uitat la ce era scris pe foaia caietului. După ce Gaskill s-a urcat în camioneta lui veche şi a plecat, lăsând în urmă un nor albastru de gaze de eşapament pe care avea să-l împrăştie vântul, Elgin mi-a arătat rândul scris extrem de îngrijit, cu toate că bărbatul avusese ochii închişi tot timpul. Pe chip îi apăruse o expresie de exaltare, de *triumf.*

— Nu-i scrisul lui. Nici nu se compară.

Mi-a arătat formularul completat de Gaskill. Numele şi adresa de acolo fuseseră completate de cineva pentru care scrisul era o treabă foarte complicată. Deşi nu aveam informaţii despre studiile subiecţilor lui Elgin, aşa cum nici aparatură medicală nu aveam, scrisul chinuit al lui Gaskill mi-a sugerat un om care făcuse doar anii de şcoală impuşi prin legile statului Maine şi probabil că nu se dusese cu plăcere decât la orele de atelier. Scrisul de pe caiet era ordonat şi clar, chiar dacă avea multe greşeli de ortografie. Ca şi cum Gaskill scrisese ce auzea. După dictare, aşa cum fac stenografii. De unde şi întrebarea: cine anume îi spusese ce să scrie?

— E în vietnameză? Da, precis în vietnameză. Din cauza asta l-ai întrebat dacă a fost în armată.

— Da.

Aşa era. *Mat trang da day cua ma guy.*

— Ce înseamnă?

— Că luna este plină de demoni.

În seara aceea, când m-am dus să mă plimb pe malul lacului, Elgin era din nou pe bancă. Fuma. Întunericul colora apa într-un cenuşiu-închis. Nu era nicio ambarcaţiune pe lac. Cerul era acoperit cu nori de furtună care veneau dinspre vest. M-am aşezat. Fără să se uite la mine, Elgin a spus:

— Ţie îţi era destinat mesajul acela.

Bineînţeles.

— Ştia că ai fost în Vietnam. Ştia că vorbeşti vietnameza.

— Da.

La vreun kilometru în larg, un fulger a lovit apa, electrocutând peştii care înotau prea aproape de suprafaţă. Vor pluti spre mal şi îi vor mânca pescăruşii. Ploaia avea să înceapă curând. Dealurile din cealaltă parte a lacului dispăruseră sub o perdea sură, care avea să ne învăluie şi pe noi nu peste mult timp.

— Poate ar fi momentul să vă opriţi. Ceva din cealaltă parte a barierei vă avertizează să nu vă puneţi cu el.

A clătinat din cap, fără să-şi ia ochii de la ploaia din zare.

— Nici vorbă. Suntem aproape de reuşită. O simt. O ştiu.

Abia acum s-a întors să se uite la mine.

— William, te rog să nu pleci. Am nevoie de cunoştinţele tale mai mult ca oricând. Dacă îmi voi publica descoperirile, voi avea nevoie şi de ciornele tale, nu doar de transcrieri şi de fotografii. Plus că eşti martor la tot ce se întâmplă.

Nu doar martor. Pe mine mă alesese Gaskill – sau ce intrase în Gaskill. Nu pe Elgin. Domnul-pasionat-de-ştiinţă se juca acum cu ceva mult prea periculos şi era conştient de asta, dar fie nu voia să se oprească, fie nu putea – adică acelaşi lucru. Pe de altă parte, eu *puteam* să mă opresc, prin urmare aş fi fost prost să continui. Însă mai era un factor. Mi se întâmplase ceva. Devenisem curios. Ăsta era un lucru bun. Dar, în acelaşi timp, era ceva îngrozitor. Pentru că era un sentiment, iar în lumea mea sentimentele nu prea aveau ce să caute. Când vezi un om rămas fără picioare, cu carnea sfârtecată pe faţă, când îi auzi, chiar şi atunci urletele de durere, când îi vezi dinţii căzuţi pe cămaşă ca un fel de colan primitiv, când ştii că te afli chiar în locul unde a fost el cu doar câteva secunde înainte… toate astea îţi paralizează toate sentimentele, aşa cum paralizează un iepure lovit cu un lemn – stă ţeapăn pe pământ, respiră, dar se uită în gol. Iar atunci când sentimentele astea încep să revină, ţi se pare că mai

ai o speranţă şi că poate mai există o fărâmă de omenie în sufletul tău.

— Rămân.

— Îţi mulţumesc, William.

A întins mâna şi m-a strâns uşor de umăr.

— Îţi mulţumesc.

A început ploaia, amestecată cu grindină. Pietricelele de gheaţă te înţepau ca nişte albine furioase. Elgin s-a întors în casa mare, iar eu m-am întors în cea mică. Grindina răpăia în ferestre. Vântul gemea. În noaptea aceea am visat o lună în interiorul căreia o mulţime de demoni se mănâncă între ei. Se mănâncă de vii, la fel ca şarpele Uroborus care îşi mănâncă singur coada. În visul meu, am văzut căsuţa roşie sub luna plină cu demoni. Am văzut şi uşa verde.

Până la final, am mai examinat doi subiecţi. Cea de-a şasea, o femeie care se numea Annette Crosby, a început să zbiere şi s-a trezit singură. Când s-a mai liniştit, ne-a spus că a visat casa roşie, a visat că a deschis uşa verde, dar atâta tot. Nu-şi mai amintea nimic altceva decât întunericul şi vântul şi un miros urât şi o voce fără trup care i-a spus un cuvânt care suna ca *tantullah* sau *tamtusha.* Şi s-a speriat îngrozitor de tare. Ne-a mai zis că nici dacă îi dăm încă opt sute de dolari tot nu va fi de acord să mai viseze casa aia. Şi opt mii să-i dăm şi tot ar refuza. Dar a plecat cu cecul lui Elgin. De ce să n-o fi făcut? Doar merita banii ăia.

Apoi a venit Burt Devereaux, profesor de matematică la Saint Dominic Academy, din Lewiston. A completat formularul, dar, înainte de a-l semna, i-a pus câteva întrebări lui Elgin despre „somniferul slab” pe care va trebui să-l ia. Ceilalţi nu-l întrebaseră atâtea lucruri. Spre satisfacţia lui Devereaux, Elgin i-a răspuns la toate. Aşa că a semnat formularul, s-a întins pe canapea şi a dat pe gât lichidul transparent din eprubetă. Eu m-am aşezat lângă geamul-oglindă, cu blocnotesul pe

genunchi. Elgin s-a dus şi a dat drumul la muzică. În laboratorul unde se desfăşură experimentul, domnul Devereaux se uita cu atenţie la fotografia casei roşii cu uşă verde. În cele din urmă, au început să i se închidă ochii, iar poza i-a alunecat dintre degete. Semăna cu toate celelalte experimente de până atunci. Însă până la un punct.

Stăteam pe scaun. Elgin stătea la locul lui, lângă mine. Au trecut zece minute. Fără să-şi deschidă ochii, Devereaux a întins mâna după caiet şi după pixul de pe caietul deschis la prima pagină. Apoi a lăsat mâna în jos. Şi-a strâns pumnul, apoi şi l-a desfăcut. A ridicat cealaltă mână, a şovăit, apoi a făcut o mişcare bruscă. Am scris cu cuvinte normale, nu în steno: *3:29 p.m. Dev ridică mâna dreaptă & strânge pumnul & se loveşte în obraz.*

— încearcă să se trezească, am spus eu.

Devereaux a început să se scuture din tot corpul ca un om bolnav de malarie. Bâţâia din picioare. Şi-a arcuit spatele. A revenit cu tot trunchiul pe canapea. Şi-a arcuit din nou spatele. Picioarele i se mişcau la fel de repede ca ale unui dansator de step. A început să scoată nişte sunete – *mp-mp-mp* – ca şi cum i s-ar fi lipit buzele de la scuipat şi încerca să şi le deschidă ca să poată rosti clar cuvântul respectiv.

— Trebuie să-l trezim!

— Aşteaptă!

— Zău, Elgin!

— Aşteaptă!

Au scăpărat bliţurile de la aparatele Polaroid. Le-au zumzăit mecanismele. Au căzut fotografiile pe jos – şi în jumătatea noastră, şi în a lui – developându-se deja. Au început să i se umfle pleoapele, dându-ţi impresia că ochii de sub ele au fost umflaţi cu ceva şi au ajuns de mărimea unor mingi de golf. Pleoapele nu i s-au mai deschis normal, ci s-au spart. Devereaux avusese ochi cenuşii. Ochii de acum, care continuau să-i iasă din orbite erau negri. Şi creşteau ca nişte tumori. Elgin

mă strângea tare de umăr, dar eu abia dacă simţeam. Nici el şi nici eu nu am întrebat ce se întâmplă, dar nu din cauză că nu ne venea să credem ce vedeam, ci tocmai pentru că ne venea. Nu ne-am fi mirat nici dacă am fi văzut o locomotivă ieşind dintr-un şemineu. Devereaux a urlat, i s-au spart globii oculari şi din ei au ieşit nişte filamente subţiri, ca puful de păpădie. Numai că erau negre. Nicio adiere de vânt care să le sufle, dar s-au înclinat toate spre geamul-oglindă, de parcă ne-ar fi sesizat prezenţa în spatele lui.

— Dumnezeule mare!

Ăsta a fost Elgin.

Aparatele foto au fulgerat din nou. Filamentele negre sau desprins de orbitele întunecate care le dăduseră naştere şi au plutit spre noi într-un norişor compact. Dar imediat au început să se topească şi să dispară.

— Am nevoie de ele! a răcnit Elgin. *Am nevoie!* Asta-i dovada! Dovada!

S-a repezit la uşă. Am reuşit să-l prind şi să-l opresc. S-a împotrivit, dar eu eram mai puternic. Nu voiam să-l las să intre acolo, dar nu pentru că mi-ar fi fost atât de drag încât să fi încercat să-l salvez de el însuşi, ci pentru că nu voiam să deschidă uşa şi să lase creaturile alea – sau ce-or fi fost – să iasă de acolo.

Globii oculari, negri şi sparţi, au început să se retragă spre orbitele lui Devereaux. Parcă vedeam un film proiectat de la sfârşit la început. A mai bâiguit *mp-mp-mp.* I s-a relaxat vezica şi i s-a udat partea din faţă a pantalonilor. Globii oculari negri s-au reparat singuri – mai întâi s-a văzut un fel de sutură, după care aceasta s-a absorbit şi ei au redevenit întregi şi netezi, doar că erau ieşiţi din orbite, precum protuberanţele de pe trunchiurile arborilor bătrâni. Apoi au intrat la locul lor şi ochii s-au închis şi Devereaux a mai zvâcnit o dată pe canapea, după care s-a rostogolit pe podea. Elgin şi-a rupt cămaşa când s-a smuls din strânsoarea mea. A ieşit pe uşă şi a intrat în cealaltă jumătate a camerei.

S-a aşezat în genunchi şi l-a luat de după umeri pe Devereaux.

— Ajută-mă, William! Ajută-mă!

Ar fi fost şi vina mea dacă Devereaux murise. Oricât de şocat eram, tot pricepeam asta. Nimeni n-ar fi crezut că am fost doar martor şi nu complice. Aşa că m-am dus şi eu de cealaltă parte a peretelui despărţitor. L-am întrebat pe Elgin dacă Devereaux mai respiră.

Elgin s-a aplecat şi s-a ridicat repede la loc.

— Da, dar miroase foarte *urât,* a spus, strâmbând din nas.

Nu numai respiraţia îi mirosea urât. I se relaxase sfincterul şi îşi dăduse drumul pe el. M-am uitat în jur. Nu dispăruseră chiar toate filamentele alea negre. Probabil le adusese Devereaux din casa roşie, după ce ridicase podeaua camerei de zi; poate se repeziseră la el din bezna de acolo, otrăvindu-l prin aerul inspirat. Şi acum încă pluteau în colţul camerei, sub unul dintre difuzoare. M-am uitat la ele. Dacă le vedeam că se îndreaptă către noi, aveam intenţia să fug de acolo şi să-l las pe Domnul-pasionat-de-ştiinţă să-şi poarte singur de grijă. La urma urmei, al lui era experimentul ăsta, nu al meu. Însă chiar şi atunci, în acele secunde care nu se mai sfârşeau, eu tot mă gândeam la stelele îndepărtate, imposibil de văzut prin telescop; şi mă mai gândeam la vaporii emanaţi de o sută de mii de particule de nisip. Atunci mi-am dat seama că era şi experimentul meu. Nu plecasem. Aş fi putut să plec, dar n-o făcusem. Pentru că avusesem o uşoară senzaţie, ceva ce nu mai eram obişnuit să simt, ceva aproximativ asemănător cu sentimentele trăite de un om normal – sigur, presupunând că există aşa ceva. Era ca atunci când dormi prea mult pe o parte şi îţi amorţeşte o mână sau un picior şi acum începe să se dezmorţească. Mare belea, cum ziceam noi pe la ţară. Sau: Dă-l încolo, mergi mai departe.

— Să-l scoatem de aici!

Şi i-am arătat lui Elgin filamentele negre. Se agitau uşor. Cred că ne studiau.

— Îmi trebuie o mostră.

— Mai bine v-aţi gândi cum veţi arăta în uniformă de puşcăriaş. Ajutaţi-mă!

L-am ridicat. Elgin l-a luat de glezne şi eu l-am luat de subsuori. L-am scos de acolo, am traversat holul şi l-am dus în living. L-am întins pe jos. Îi curgeau bale din colţurile gurii. M-am întors şi am închis uşa dublă a fostei sufragerii, ferecând acolo creaturile alea negre venite din altă lume, din locul de sub podeaua casei roşii. Sigur, era posibil să treacă pe sub uşă şi să ajungă la noi. Speram totuşi să dispară. Treaba lui Elgin dacă voia să aibă de-a face cu ele. Mie îmi ajunsese.

Însă mai întâi trebuia să ne ocupăm de Devereaux. I-am cerut lui Elgin să mă ajute să-l ridic în capul oaselor, ca să nu se înece. Şi l-am ridicat, eu dintr-o parte, Elgin din cealaltă. Ne-am împreunat mâinile sub spatele lui. Din ochi îi curgeau lacrimi de un roşu foarte închis, care bătea în negru. Sânge şi încă ceva. Însă nu voiam să aflu ce anume. I-am tras o palmă peste obraz, m-am aplecat către urechea lui şi i-am strigat să se trezească, să-şi revină. În acelaşi timp fiindu-mi teamă că se va trezi şi îi voi vedea ochii.

I-a deschis brusc. Erau injectaţi şi cenuşii, la fel ca la început, dar complet lipsiţi de raţiune. Elgin a pocnit din degete în faţa lui, însă nu s-a întâmplat nimic. Eu m-am prefăcut că vreau să-mi vâr degetele în ochii lui, însă nu s-a întâmplat nimic. Era ca o marionetă de dimensiunea unui adult. O marionetă care respira.

— Dumnezeule! O să-şi mai revină?

— Nu ştiu. Dumneavoastră vă pricepeţi la ştiinţă.

Elgin i-a ridicat o mână. Moale. I-a dat drumul la loc.

— Să-l lăsăm o oră, a spus el.

L-am lăsat două. În timpul ăsta au dispărut multe dintre filamentele negre, dar încă au rămas câteva. Aşa că Elgin a scos dintr-un sertar al biroului o mască chirurgicală şi pereche de mănuşi din nitril, şi le-a pus şi a strâns filamentele într-o pungă din

plastic. Am încercat să-l împiedic, dar n-a vrut să mă asculte. Credeam că se vor topi în mâna lui, însă nu s-a întâmplat asta. Unul dintre ele i s-a încolăcit în jurul degetului arătător şi a fost nevoit să şi-l râcâie de interiorul pungii ca să scape de el.

— Mare prostie faceţi! am spus eu.

Iar el mi-a repetat:

— Dovada.

Acum eram legat de el şi asta nu era deloc bine. Profesorul de matematică se transformase într-un manechin bălos, care nu dădea niciun semn că-si va reveni, iar eu trebuia să mă ocup de problema asta. Nu pentru binele lui Elgin, ci pentru al meu. Bine măcar că fostul profesor şi actualul debil mintal nu era însurat şi nu avea copii.

Mi-am spus: Am intrat într-o mare belea.

Mi-am spus: Dă-l încolo, mergi mai departe.

— I-aţi dat cecul?

— Ce? Nu. Îl dau numai după terminarea experimentului, când subiecţii pleacă acasă. Ştii asta.

— Ardeţi cecul. Omul ăsta n-a venit aici. Aşa cum n-a venit nici celălalt. Bilson.

Minunat mod de a mă întoarce în lumea reală.

I-am scos cheile din buzunarul umed de urină. L-am cărat amândoi până la maşină ca pe un sac cu rufe încă ude şi grele. L-am pus pe scaunul din dreapta. S-a aplecat înainte şi şi-a sprijinit fruntea de bordul Chevroletului, de parcă s-ar fi rugat lui Allah. I-am zis lui Elgin să-l împingă înapoi şi eu i-am pus centura de siguranţă. Nu toate automobilele aveau aşa ceva atunci, dar maşina asta avea. Era un fel de ham din trei bucăţi, din acela cu o bandă peste piept, care-l ţinea cât de cât mai drept, deşi capul îi atârna cu bărbia în piept. Mi-am spus că era în regulă – cine l-ar fi văzut ar fi crezut că doarme. Din nas i-a ieşit un filament negru care a început să plutească spre mine. Elgin nu-şi scosese încă

mănuşile, aşa că l-a prins din zbor şi l-a strivit. M-am întrebat dacă mai erau şi altele în Devereaux.

— Ce ai de gând să faci cu el?

— Nu ştiu.

M-am urcat în Chevrolet şi am luat-o înapoi pe Lake Road. M-am uitat în oglinda retrovizoare şi l-am văzut pe Elgin. Rămăsese pe alee şi se uita după noi.

Am condus cu toate geamurile deschise şi cu aerul condiţionat dat la maximum. Elgin îmi dăduse şi mie o pereche de mănuşi din nitril şi mi le pusesem înainte de a mă urca în maşină. De încă două ori i-au mai ieşit din nas chestiile alea negre şi o dată din gura căscată; dar curenţii de aer le-au scos pe toate pe geam. Mergeam spre Lewiston-Auburn, dar nu aveam deloc intenţia să ajung până acolo. Ştiam unde locuieşte, pentru că îşi notase adresa pe formular: Minot Avenue. Însă nici vorbă să intru cu el în oraş, mai cu seamă că trebuia să-l mut pe scaunul şoferului. Pentru asta aveam nevoie de un loc puţin umblat.

Am ajuns la refugiul Wolf Claw de pe Route 119. Era prea cald, aşa că nu se afla nimeni acolo. Am oprit maşina sub copaci, m-am dus în dreapta, am deschis portiera şi am desfăcut centura de siguranţă. Devereaux s-a înclinat iarăşi în faţă şi iarăşi a ajuns cu fruntea pe bord. Mi-a părut rău că nu-mi trecuse prin cap să-i cer Domnului-pasionat-de-ştiinţă şi o mască, dar cu ce m-ar fi ajutat dacă-mi acopeream nasul şi gura? Filamentele negre ieşiseră din ochii lui Devereaux; la fel de uşor ar fi intrat acum în ai mei. Tot ce puteam face era să sper că dispăruseră toate. De vreo cincisprezece kilometri nu mai văzusem niciunul, dar era posibil să fi ieşit din el şi să fi zburat pe geamul deschis atunci când eu eram cu ochii la drum.

L-am tras spre mine, l-am prins în braţe, l-am scos din maşină şi l-am târât până în cealaltă parte. Purta mocasini şi i-a căzut unul din picior. Se holba

fermecat la soare cu ochi ce păreau orbi. Am reuşit să-l urc la volan, dar a durat ceva şi n-a fost uşor. Nici nu mă aşteptasem să fie. Încă respira, dar era mort pe dinăuntru. Aflasem în Vietnam că morţii cântăresc mai mult decât oamenii vii. N-ar trebui, dar ăsta-i adevărul. Gravitaţia se agaţă cu lăcomie de omul mort şi vrea să-l tragă în pământ. Sigur, asta-i doar părerea mea, însă mulţi sunt de acord cu mine.

S-a înclinat iarăşi în faţă, aşa că l-am apucat de păr şi l-am tras înainte să se proptească cu fruntea în claxon. I-am pus centura. I-a căzut din nou capul cu bărbia în piept. M-am gândit că totul e în regulă. Speram să nu apară nimeni înainte s-o şterg dracului de-acolo. Am vârât cheia în contact, am închis portiera şi am plecat pe jos pe Route 119. Cred că făcusem deja câteva sute de metri când mi-am adus aminte de pantoful lăsat lângă maşină. M-am întors. Precis e cineva acolo, mi-am zis eu, cineva care se uită acum pe geamul deschis al Chevroletului cu un autocolant de la Saint Dominic Academy pe bara de protecţie. Cineva care zice „alo, domnu', trezeşte-te!" şi mai zice „alo, domnu', ai păţit ceva?" şi „apropo, domnu', ce-s chestiile alea negre care-ţi ies din nas?".

Dar nu era nimeni. Am luat pantoful de pe jos, am deschis din nou portiera din stânga şi i l-am pus în picior. Apoi am şters toate urmele din jurul maşinii, urmele făcute de călcâiele lui când îl târâsem. Şi am plecat. După vreo opt kilometri, când deja mi se lungea umbra în spate, am ajuns la o benzinărie, lângă care era o prăvălie mică şi o cabină telefonică. Aveam suficiente monede la mine ca să nu fie nevoie să intru în magazin şi să schimb o bancnotă. M-ar fi văzut cineva şi m-ar fi ţinut minte. Poate nu conta asta, dar în momentele acelea gândeam ca un hoţ sau ca un criminal. L-am sunat pe Elgin, ca să-l rog să vină să mă ia cu maşina. Elgin nu mi-a răspuns. Revenisem la viaţă suficient de mult ca să mi se facă frică. Aveam un plan, unul care ne-ar fi scăpat de necazuri pe mine şi pe

Domnul-pasionat-de-ştiinţă. Dar planurile se mai schimbă. Îmi tot aminteam cum spunea el „dovada, dovada”. Îmi tot ziceam că era nebun şi apoi îmi ziceam că eu am ştiut asta. Am ştiut-o tot timpul, dar mi-am spus că dă-l încolo şi am mers mai departe.

Am luat-o înapoi, acum umbra mi se lungea în faţă, nu în spate. A trecut o maşină şi eu am ridicat degetul mare, sperând să mă ia. Nu m-a luat. Nici următoarea nu m-a luat. Dar apoi a apărut o camionetă care a încetinit şi a oprit. Bărbatul de la volan avea faţa zbârcită şi arsă de soare şi păr cărunt şi des.

— Până unde vrei să mergi?

— Castle Rock. Acolo stă tata.

— Urcă. Ai fost în armată? Că mie cam aşa mi se pare, ca să nu mai zic că ai şi vârsta potrivită pentru porcăria care se petrece acum.

— Da, domnule, am fost.

— Şi eu. Acu’ vreo zece mii de ani. Vrei, nu vrei, credincios până la moarte.

A pornit brusc. Camioneta s-a hurducat puţin. A început să povestească despre cum a fost când a luptat în Coreea şi m-a întrebat ce părere am despre pacifiştii ăia cu plete. Am spus că are dreptate. A zis că să se ducă toţi la dracu’ şi eu am spus că are dreptate. A dus o mână în spatele scaunului, a scos de acolo o cutie cu bere şi mi-a oferit-o. Am luat-o şi am băut-o. A zis:

— Mai ia una, soldat!

Am mai luat una.

După o jumătate de oră, a oprit pe strada principală din Castle Rock.

— Praf o să-i facem pe gălbejiţii ăia nenorociţi.

— Da, domnule.

— Ai grijă de tine, fiule!

— Asta intenţionez să fac.

Şi a plecat. Se însera şi dinspre vest veneau alţi nori de furtună. Am făcut cei nouă kilometri până la Lake Road. Când am ajuns acolo, ploaia deja se pornise peste lac. Fulgerele brăzdau cerul. Tunetele

bubuiau. În aer se simţea miros de ars. Maşina mea tot lângă Mercedesul lui Elgin era. Am intrat în casă. Nu aprinsese luminile şi holul de la intrare era plin de umbre negre.

— Elgin?

Niciun răspuns. Livingul era gol. Cărţile erau răsturnate pe jos. *Dincolo de zidul somnului* era cu faţa în sus. Pe măsuţă erau o scrumieră din sticlă, un pachet de ţigări Winston şi bricheta Zippo. Am luat-o şi mi-am băgat-o în buzunar. M-am dus la fosta sufragerie, m-am gândit să intru în jumătatea cu canapeaua, din fericire m-am răzgândit la timp. Aşa că m-am dus în jumătatea cu biroul, m-am aşezat pe scaun şi m-am uitat pe geamul-oglindă. Pe canapea se afla ce mai rămăsese din Elgin, Domnul-pasionat-de-ştiinţă. De jur-împrejurul lui erau împrăştiate pozele. Printre ele şi eprubeta făcută ţăndări. Capul lui Elgin părea vârât în ceva ce semăna cu un sac negru. Tot pe jos era şi fotografia cu casa roşie cu uşă verde; şi tot acolo era şi punga din plastic în care îşi pusese mostrele. Acum punga era goală. Sacul negru de pe faţa lui era făcut, de fapt, din filamentele negre. Şi acea ţesătură stranie, care-i acoperea ce-i mai rămăsese din gură, se mişca în ritmul respiraţiei lui. Mi-am amintit că îmi spusese că există un număr infinit de universuri atât acolo, departe, cât şi aici, chiar sub picioarele noastre. Mi-am amintit de carnea topită de pe chipul camaradului meu. Mi-am amintit de un elicopter cuprins de flăcări şi prăbuşindu-se chiar în marea de napalm creată de el. Mi-am amintit cum l-am încălţat la loc pe Devereaux. M-am gândit la toate creaturile necunoscute şi imposibil de cunoscut de raţiunea omenească, dar care ar putea să existe sub bariera viselor. Mi-am spus că da, planurile se mai schimbă. Elgin nu mai putea să scape din planul lui, dar posibil ca eu să mai am o şansă.

M-au observat câteva din filamentele negre şi s-au ridicat de pe faţa lui Elgin şi au traversat încăperea şi sau prins de geamul-oglindă. Au venit

şi altele. Şi altele. Au viermuit pe suprafaţa netedă până mi-au scris numele: WILLIAM DAVIS.

În bucătărie era un aragaz. Am aprins toate ochiurile, apoi am suflat şi am stins focurile pe rând. Am deschis uşa cuptorului şi l-am aprins. Am suflat şi am stins şi focul din el. În timp ce confecţionam această bombă cu gaz, mă tot uitam în spate, după filamentele negre. Eram *sú kinh hài.* Cuprins de spaimă. Eram *rùng ron.* Îngrozit. Am închis toate ferestrele. Am închis toate uşile. M-am dus la casa de oaspeţi şi mi-am strâns toate lucrurile. Au încăput într-o singură valijoară şi o raniţă. Le-am pus în portbagajul maşinii. Apoi m-am întors pe verandă şi m-am pus pe aşteptat. Deschideam şi închideam capacul brichetei Zippo. Fulgerele pârleau lacul şi tunetele răsunau de jur-împrejur. Ploaia a început după vreo zece minute – doar o ţârâială în prima fază, preludiul furtunii. Am deschis uşa. Mirosea foarte puternic a gaz. Am aprins bricheta, am aruncat-o înăuntru şi am fugit la maşină. Tocmai îmi spuneam că n-o să se întâmple nimic, când a explodat bucătăria. Am demarat în trombă şi chiar atunci s-a pornit potopul. M-am uitat în oglinda retrovizoare şi am văzut casa arzând ca o lumânare sub cerul negru, brăzdat de fulgere. Pe Lake Road erau şi alte case şi vile de vacanţă, dar nu ieşise nimeni afară pe furtuna aia şi, chiar dacă s-ar fi uitat cineva pe fereastră, n-ar fi văzut decât conturul unei maşini oarecare în spatele unor faruri aprinse. Am plecat din Castle Rock şi am ajuns în Harlow. Ploaia s-a mai domolit, apoi s-a oprit de tot. Chiar înainte ca soarele să apună în spatele munţilor din New Hampshire, am văzut un curcubeu în oglinda retrovizoare. Apoi s-a făcut întuneric, iar curcubeul s-a stins la fel ca o firmă de neon când se închide prăvălia. În noaptea aceea am stat la un motel din Gates Falls şi în dimineaţa următoare m-am întors la Portland, la aceeaşi pensiune unde locuisem cât timp lucrasem la Temp-

O. Pe geamul de la stradă era anunţul cu camere de închiriat. Am sunat la uşă şi mi-a deschis doamna Blake.

— Tot tu!

— Tot eu. Scrie aici că aveţi camere libere.

— Da, dar nu aia în care ai stat tu. Ce am eu acum e la etajul al doilea şi nu are aer condiţionat.

— E mai ieftină decât cea de la primul etaj?

— Nu.

— O iau.

A doua zi m-am dus înapoi la Temp-O şi m-am reangajat. Nu că aş fi avut vreo intenţie să lucrez prea mult pentru doamna Frobisher, dar voiam să am un loc de muncă atunci când mă va căuta poliţia. Pearson era în camera unde stăteam noi când nu aveam de lucru. Şi Diane era acolo. La televizor se difuza un talk-show. Diane mi-a zâmbit – cam strâmb – şi a spus:

— La luptă, că viaţa e scurtă, prieteni!

Pearson citea ziarul. Foile de care nu mai avea nevoie zăceau lângă picioarele lui. Mi-a aruncat doar o privire, după care a ridicat din nou ziarul. Ca să nu mă mai vadă.

— Te-ai întors, i-am spus eu lui Diane.

— Şi tu. Nu te-a angajat Elgin?

— Am lucrat pentru el o vreme, dar am plecat. Se purta cam ciudat când nu-i ieşeau experimentele.

— Iată-ne din nou aici. Toate drumurile duc la Temp-O.

Atunci a intrat doamna Frobisher.

— Cine vrea să noteze o depoziţie la firma de avocaţi Brune şi Cathcart?

N-a aşteptat să i se răspundă şi a întins mâna spre o angajată nouă, pe care n-o cunoşteam.

— Tu, Janelle! Fuga-fuguţa!

Pearson terminase cu rubrica de ştiri locale, aşa că am cules eu foaia de pe jos. În partea de jos a paginii era un articol cu titlul: LOCUITOR DIN CASTLE ROCK MOARE ÎNTR-O EXPLOZIE

PRODUSĂ ÎN URMA UNOR SCURGERI DE GAZE. Scria acolo că cercetările sunt încă în curs de desfăşurare, cea mai probabilă cauză fiind un accident, dar că se ia în calcul şi varianta unui suicid. Şi mai scria că ploaia a împiedicat focul să se extindă în jur.

— Măi, să fie! am exclamat eu. A murit fostul meu şef!

Şi i-am arătat lui Diane foaia de ziar.

— Ghinionul lui, norocul tău!

A citit articolul.

— Ţi s-a părut că ar avea tendinţe suicidare?

M-am gândit bine înainte de a-i răspunde.

— Nu ştiu.

În ziua următoare am avut de lucru la tribunal. Când m-am întors la pensiune, am dat în salonaşul de la intrare peste doi poliţişti. Pe mine mă aşteptau. Unul era în uniformă, celălalt era detectiv şi purta haine civile. S-au prezentat şi m-au întrebat cât timp am lucrat pentru Elgin. Le-am răspuns că aproximativ o lună. Le-am spus şi lor ce-i spusesem lui Diane, şi anume că pe Elgin îl apucau toate nebunelile atunci când nu-i ieşeau experimentele cum voia el. Aşa că mi-am dat demisia. Da, locuisem în casa de oaspeţi, dar plecasem de acolo când am renunţat la slujbă. Nu, nu fusesem acolo când a sărit în aer casa cea mare. M-au întrebat dacă cunoşteam un bărbat cu numele Burton Devereaux. Le-am răspuns că ştiam numele, pentru că-l văzusem pe lista cu subiecţii lui Elgin, dar nu îl cunoşteam în persoană. Nu-l văzusem niciodată. Detectivul mi-a dat cartea lui de vizită şi m-a rugat să-l sun dacă îmi mai aduc aminte de ceva. I-am spus că sigur că aşa voi face. L-am întrebat pe detectiv dacă el crede că Elgin se sinucisese.

— Te-ar mira să fi fost aşa, domnule Davis?

— Nu prea mult.

— Era deschis gazul la maşina de gătit şi am descoperit o brichetă topită parţial pe ce a mai rămas din podeaua bucătăriei. Deci, ce părere ai?

Părerea mea era că un detectiv cu ceva minte în cap ar fi trebuit să se întrebe cum de au găsit resturile brichetei în bucătărie, din moment ce Elgin era pe canapeaua destinată subiecţilor, din fosta sufragerie. Presupun că detectivul ăsta nu era chiar atât de deştept.

Am mai lucrat la Temp-O doar până în septembrie, după care mi-am dat demisia şi m-am dus în Nebraska. De ce tocmai în Nebraska? Fără vreun motiv anume. Pur şi simplu acolo am ajuns. Mi-am găsit de lucru cu jumătate de normă la o fermă mare, una din întreprinderile agricole în plină dezvoltare. Şeful de echipă m-a ţinut şi după ce s-a terminat perioada secerişului. Aici sunt acum. Afară e viscol. Autostrada I-80 s-a închis. Stau la măsuţa asta şi mă gândesc la galaxiile de dincolo de galaxii. Foarte curând voi închide acest caiet, voi stinge lumina şi mă voi culca. Mă va adormi şuieratul vântului. Câteodată visez locuri îndepărtate şi bărbaţi care urlă cuprinşi de flăcări. Câteodată femei care urlă cuprinse de flăcări. Copii. *Nhân tù*! ţipă ei. *Nhân tù. Nhân tù!* Astea, sunt visele bune. Poate nu mă credeţi, dar aşa este. În visele rele, stau în faţa unei case roşii cu o uşă verde. Ştiu că s-ar deschide dacă aş apăsa pe clanţă. Ştiu foarte bine asta şi mai ştiu că va veni o zi când voi intra şi mă voi aşeza în genunchi pe pragul camerei de zi. *Nhân tù!* voi urla eu atunci. *Nhân tù!* Dar, când voi visa acest ultim vis, nu va mai exista îndurare. Nu pentru mine.

În amintirea lui Cormac McCarthy şi Evangeline Walton

OMUL CU RĂSPUNSURILE

1

Phil Parker a avut marele noroc – sau marele ghinion – să-l întâlnească de trei ori în timpul vieţii pe Omul cu Răspunsurile. Prima dată în 1937, când el avea douăzeci şi cinci de ani, urma să se căsătorească foarte curând şi tocmai obţinuse o diplomă în Drept, diplomă pe care cerneala abia dacă apucase să se usuce. Totodată, se afla pus în faţa unei dileme într-atât de cumplite încât i se umezeau ochii de fiecare dată când se gândea la ea.

Şi totuşi trebuia să se gândească şi să o rezolve într-un fel sau altul. De aceea a plecat din apartamentul lui din Boston şi a venit în Curry, un orăşel din New Hampshire, unde părinţii lui aveau o casă de vacanţă. Aici intenţiona el să-şi petreacă acel weekend în care trebuia neapărat să ia o decizie. Vineri seară a stat pe terasa cu vedere la lac şi a băut şase sticle de bere. S-a gândit la dilema lui, s-a dus la culcare spunându-şi că noaptea este un sfetnic bun, s-a trezit sâmbătă dimineaţă cu o mahmureală îngrozitoare, dar fără să fi luat vreo hotărâre.

Sâmbătă seară a stat pe terasa cu vedere la lac şi a băut un litru de suc de ghimbir Old Tyme. S-a trezit duminică dimineaţă tot fără să fi luat vreo decizie, dar fără mahmureală – un avantaj, dar insuficient. Când va ajunge seara înapoi la Boston, Sally Ann va dori să afle ce hotărâse.

Aşa că, după micul-dejun, s-a urcat în bătrânul lui Chevrolet şi a pornit la plimbare pe drumurile de ţară din New Hampshire. Era o zi superbă şi însorită de octombrie. Copacii străluceau în mii de nuanţe, aprinşi de flăcările anotimpului. Phil a tras de câteva ori pe dreapta ca să admire priveliştea. Şi-a spus că nu există nimic mai frumos decât regiunea New England atunci când vine toamna.

Dimineaţa era pe sfârşite şi curând avea să se facă amiază. Phil s-a dojenit cu asprime pentru că pierde vremea aiurea. Berea nu-i rezolvase problema, nici sucul şi cu atât mai puţin o să-l ajute căscatul ochilor la frunzele toamnei. Însă avea el o bănuială că tot acest extaz în faţa peisajelor superbe reprezenta puţin mai mult decât o simplă comuniune cu natura. Fie era o parte a soluţiei, fie o încercare a minţii lui de a se eschiva de la luarea unei decizii care – într-un fel sau altul – va influenţa viitorul lui şi al logodnicei sale.

Asta înseamnă să fii adult, şi-a zis el.

Da, sigur că da; însă i se părea de-a dreptul odioasă ideea de a fi obligat să aleagă doar un singur lucru. Ştia bine că asta trebuia să facă, dar nu însemna că trebuia să-i şi placă. Oare nu semăna cumva cu alegerea propriei celule în care să-ţi petreci toţi anii de închisoare la care ai fost condamnat? Şi ai fost condamnat la închisoare pe *viaţă.* Stupidă comparaţie, exagerată comparaţie… şi totuşi parcă nu.

Dilema lui era simplă şi clară, aşa cum sunt toate problemele care-ţi pun creierii pe bigudiuri: unde anume urma să practice avocatura? Fiecare opţiune avea o mulţime de consecinţe.

Tatăl lui Phil era asociat principal la o veche firmă de avocatură din Boston, din categoria celor elitiste şi conservatoare – Warwick, Lodge, Nestor, Parker, Allburton şi Frye. Tatăl lui Sally Ann era asociat principal la aceeaşi firmă. John Parker şi Ted Allburton erau foarte buni prieteni încă din timpul facultăţii. Se căsătoriseră la mai puţin de un an distanţă, fiecare fiind cavaler de onoare la nunta celuilalt. Phil Parker se născuse în 1912, Sally Ann în 1914. S-au jucat împreună în copilărie şi au rămas prieteni chiar şi în perioada dificilă a adolescenţei timpurii, când şi băieţii, şi fetele sunt predispuşi să-şi manifeste în public dispreţul faţă de sexul opus, indiferent ce ar simţi ei în sinea lor.

Cei patru părinţi nu s-au mirat absolut deloc atunci când Phil şi Sally Ann au început să „iasă

împreună”, cum se zicea pe vremea aceea; dar niciunul n-a îndrăznit să spere că sentimentele copiilor lor vor supravieţui celor patru ani de separare, timp în care Sally Ann a studiat la Vassar, iar Phil la Harvard. Însă aşa s-a întâmplat şi părinţii au fost în culmea fericirii – la fel şi Phil şi Sally Ann (desigur). Nu dragostea era problema. Cel puţin, nu la modul direct, cu toate că şi dragostea juca un rol (aşa cum se întâmplă aproape mereu).

Problema era *Curry,* orăşelul de lângă graniţa dintre Maine şi New Hampshire, unde familiile Parker şi Allburton deţineau case de vacanţă pe terenuri învecinate, situate pe malul lacului.

Dragostea lui Phil pentru oraşul Curry era la fel de veche ca şi dragostea lui pentru Sally Ann, iar acum trebuia să aleagă. Îşi dorea să-şi deschidă cabinetul de avocatură în Curry, chiar dacă localitatea nu se mândrea decât cu două mii de locuitori permanenţi. În centrul comercial, unde Route 23 se intersecta cu Route 111, se aflau doar un restaurant, două benzinării, un magazin de bricolaj, o băcănie din lanţul A&P şi primăria. Nu tu bar, nu tu cinematograf. Pentru astfel de răsfăţuri trebuia să te duci la North Conway, care nu era prea aproape. În Curry mai exista şi o şcoală generală („teoretică” i se zicea pe vremea aceea), dar niciun liceu. Adolescenţii din Curry erau obligaţi să meargă cu autobuzul până la Liceul Patten, aflat la şaisprezece kilometri distanţă – şi nu le convenea deloc treaba asta.

De asemenea, în oraş nu exista niciun avocat. Phil ar fi fost primul. Familiile Parker şi Allburton credeau că nu-i în toate minţile de se poate gândi să-şi deschidă cabinetul tocmai în Curry. John Parker se simţea jignit şi era supărat pe fiul lui care nu voia să intre în firma de avocatură, unde bunicul lui fusese asociat principal încă de dinainte de inventarea automobilului. Spunea că îi vine foarte greu să creadă că un tânăr, absolvent *cum laude* în Drept la Harvard, ar putea să se gândească la modul serios să practice avocatura în pustietăţile acelea din

New Hampshire… pe care el le numea pustietăţile *uitate* din New Hampshire (şi, uneori, după unul sau două pahare în plus, „pustietăţile alea *blestemate”).*

— N-o să ai alţi clienţi decât fermierii ăia care se dau în judecată pentru că vaca unuia a dărâmat gardul altuia, i-a spus John Parker. Cele mai importante cazuri ale tale vor fi despre braconaj sau tamponări pe Route 23. Nu se poate să vorbeşti serios.

Însă expresia consternată de pe chipul lui spunea cu totul altceva: ştia că fiul lui nu glumeşte.

Ted Allburton a fost şi mai furios decât vechiul său prieten. Pentru că avea un motiv în plus faţă de toate cele înşirate deja de John: prin acest gest complet lipsit de sens, Phil nu îşi va distruge doar propriul viitor. Intenţiona să ia un ostatic, iar acest ostatic era chiar fiica lui.

Când Phil n-a dat semne că s-ar răzgândi, Allburton a pus piciorul în prag. Tare şi apăsat.

— Nu încuviinţez căsnicia.

— Domnule, i-a răspuns Phil, păstrând un ton calm şi (spera el) politicos. O iubesc pe Sally Ann. Şi ea spune că mă iubeşte. Este majoră.

— Vrei să spui că se poate mărita cu tine fără consimţământul meu.

Ted era un bărbat vânjos, lat în spate, cu o slăbiciune pentru bretele (cărora le zicea „brăcinarici”). Ochii lui albaştri te puteau privi cu multă căldură, însă în ziua aceea fuseseră mai duri decât cremenea.

— Adevărat, aşa este. Şi îmi placi, Phil. Mi-ai plăcut întotdeauna. Dar, dacă vei face ce spui că vrei să faci, nunta va avea loc fără binecuvântarea mea. Şi cred că fiica mea va fi foarte îndurerată din cauza asta. De fapt, mă cam îndoiesc că va accepta să meargă până la capăt. Phil s-a uitat în ochii necruţători ai lui Ted Allburton şi a înţeles că tatăl logodnicei sale era *convins* că Sally Ann nu se va mai căsători cu el.

Phil însuşi nu ştia ce să creadă, mai ales dacă domnul Allburton refuza să-i mai dea zestrea. Phil

ştia că Sal îi înţelegea dorinţele mult mai bine decât părinţii lor care, ori nu voiau, ori nu erau în stare să-i accepte punctul de vedere. Şi mai ştia că o parte din ea îşi dorea acelaşi lucru ca el. La urma urmei, şi Sally Ann îşi petrecuse în Curry toate vacanţele de vară şi acolo trăise de destul de multe ori magia Crăciunului.

A fost dispusă să îl asculte când i-a mărturisit că el credea că acel orăşel se va dezvolta mai mult decât toate celelalte oraşe din sudul statului New Hampshire.

— Va fi mai greu la început, îi spusese el în vara aceea când încă spera că îşi va convinge măcar părinţii (dacă nu şi pe soţii Allburton) să-l ajute la punerea în practică a acestui plan destul de îndrăzneţ. Criza economică nu se va încheia decât peste vreo şapte ani… dacă nu cumva izbucneşte şi un război. Tata spune că aşa va fi, dar eu nu cred. Mai întâi se va dezvolta North Conway şi apoi toată regiunea. Până în 1950 vor fi mai multe autostrăzi. Mai multe autostrăzi înseamnă mai mulţi turişti şi mai mulţi turişti înseamnă mai multe afaceri. Oamenii vor veni acolo, Sal, oameni din Massachusetts şi din New York. Mii de oameni. *Zeci* de mii! Ca să înoate vara în lacurile cu apă curată, să admire culorile frunzelor toamna, să schieze iarna. Tatăl tău crede că voi trăi în sărăcie şi voi muri sărac. Eu cred că se înşală.

Din păcate, nu era 1950, nici măcar 1945 nu era. Era 1937, iar Phil nu reuşise să câştige pe nimeni de partea sa. Nu îndrăznise – nu încă – să-i ceară lui Sally să-l urmeze, pentru că asta ar fi însemnat să întoarcă spatele familiei sale… sau să-şi determine părinţii să o renege. Era ceva îngrozitor de nedrept, dar la fel de nedrept era şi s-o ţină legată de această dilemă *a lui*. Prin urmare, o anunţase că are de gând să stea în weekend aici şi să ia o decizie. Ori celebra firmă de avocatură de pe Commonwealth Avenue, ori cabinetul micuţ, cu pereţi din lemn, din spatele primăriei Curry, chiar lângă benzinăria Sunoco.

Boston sau Curry. Doamna sau tigrul[92]. Iar până acum a decis…

— Absolut nimic, a murmurat el. Dumnezeule mare! Acum era pe Route 111 şi se întorcea spre lac. Stomacul începuse o discuţie despre mâncare, dar îi vorbea pe un ton scăzut, destul de respectuos, de parcă şi el s-ar fi ruşinat de incapacitatea lui Phil de a lua o hotărâre. Cea mai mare dorinţă a lui era să-şi poată face tatăl şi mama să priceapă că firma de avocatură nu era *potrivită* pentru el, că acolo ar fi fost exact ca nuca în perete. Nu conta că tatăl şi bunicul lui se integraseră de minune acolo (fără a-i mai pune la socoteală pe onorabilul domn Theodore Allburton şi pe tatăl acestuia). Asta nu însemna că era potrivită şi pentru el. Încercase în toate modurile posibile să le explice că ar fi în stare să facă o treabă ireproşabilă în clădirea mare şi elegantă de pe Comm. Ave. şi tot să se simtă disperat şi nefericit acolo. Şi oare nefericirea aceea s-ar infiltra şi în viaţa lui de acasă? Posibil şi probabil chiar aşa s-ar întâmpla.

— Prostii! îi răspunsese tatăl său. Odată ce o să te domesticeşti, o să-ţi placă la nebunie. Mie mi-a plăcut şi o să-ţi placă şi ţie. Zilnic câte o nouă provocare! Fără procese cu despăgubiri de doi bani pentru pluguri stricate sau căruţe furate.

Domesticit. Ce cuvânt! Îl urmărise întreaga primăvară şi întreaga vară. Asta făceai cu caii. Îi domesticeai, îi puneai să lucreze până ajungeau nişte gloabe doar piele şi os, după care îi trimiteai la fabrica de clei, pe post de materie primă. I se părea că metafora aceasta, oricât de melodramatică, era foarte realistă.

Măcar mama simţise că suferinţa lui era reală, aşa că a fost mai blândă:

— N-ai de unde să ştii dacă firma ţi se potriveşte sau nu până nu încerci să lucrezi acolo.

Acesta a fost cel mai raţional şi mai tentant argument primit în favoarea firmei. Pentru că şi el se gândea la asta.

Învăţase bine la facultate. Poate că nu fusese un student eminent, însă nu era nicio ruşine să fii doar „foarte bun”. Dar nici recalcitrant nu era, iar Sally Ann era o fată cuminte. Dacă ar fi fost amândoi mai rebeli, poate că nu i-ar fi mâhnit atât de tare ideea că se împotrivesc planurilor făcute de părinţii lor pentru ei – că doar nu mai erau adolescenţi, pentru numele Lui Dumnezeu! Phil credea că, dacă s-ar fi dus să lucreze la firma de avocatură, probabil că i s-ar fi *părut* interesante unele aspecte ale muncii de acolo. Dar şi mai tare credea că, în timp, se va *domestici.* Iar atunci se va stinge treptat ambiţia de a fi primul avocat dintr-un orăşel adormit care, într-o bună zi, va ajunge un oraş mare şi prosper. La început, planul ăsta se va estompa doar foarte puţin, după care din ce în ce mai repede, mai ales după ce va începe să încărunţească la tâmple. După cinci ani i se va părea mai degrabă un vis decât o dorinţă. Va trebui să aibă grijă de copii şi de cămin, de toţi cei dragi; şi, cu fiecare an – ba pe naiba, cu fiecare lună, cu fiecare săptămână, cu fiecare *zi* – îi va fi tot mai greu să facă drumul înapoi.

Acesta ar fi fost viitorul.

A încercat să-şi imagineze cum să-i spună lui Sally Ann că alesese oraşul Curry. Chiar dacă soţii Allburton vor refuza să mai aibă de-a face cu ei, părinţii lui îi vor ajuta să se stabilească acolo *(probabil).* Avea ceva bani puşi deoparte, avea şi Sal *(deşi nu prea mulţi).* Va fi greu, dar nu imposibil *(poate).* Bănuia că Ted Allburton se înşela imaginându-şi că fiica lui nu se va căsători fără binecuvântarea lui – Phil îndrăznea să creadă că o cunoştea pe Sal mai bine în această privinţă decât tatăl ei. Dar cum ar fi o căsnicie fără binecuvântarea părinţilor? Oare ar fi fost corect ca oricare dintre ei doi să-şi înceapă viaţa cea nouă fără să se bucure de aprobarea şi sprijinul familiei?

Şi tot aşa îi pendula mintea între cele două opţiuni – orăşel de provincie sau oraş mare, doamna sau tigrul – în timp ce suia una dintre colinele peste care trecea Route 111. Şi i-a atras atenţia un

indicator vopsit într-un galben-aprins, pe care scria: 3 KM PÂNĂ LA OMUL CU RĂSPUNSURILE. Phil a zâmbit, după care l-a pufnit râsul. *Ce bine ar fi să existe un astfel de om!* şi-a zis el. *Chiar că aş avea nevoie de nişte răspunsuri.*

A mers mai departe şi, nu peste mult timp, a trecut pe lângă alt indicator. Acesta era vopsit într-un albastru intens. OMUL CU RĂSPUNSURILE 1,5 KM.

Phil a trecut peste o altă colină şi a observat ceva roşu pe marginea drumului, chiar la baza pantei. S-a apropiat şi a văzut că era o umbrelă mare de plajă, cu marginile dantelate. Sub ea era o masă. La masă – şi la umbră – stătea un bărbat. Lui Phil i s-a părut că aranjamentul seamănă cu una dintre tarabele cu limonadă pe lângă care treci vara. Însă la tarabele acelea te serveau nişte copilaşi care de obicei uitau să pună şi zahăr în zeama aia acră pe care ţi-o vindeau. Plus că acum nu era vară, ci toamnă.

Mânat de o curiozitate pe care nu şi-o putea înfrâna, Phil a tras pe dreapta şi a coborât din rabla lui.

— Salut!

— Salut şi ţie! i-a spus Omul cu Răspunsurile, pe un ton amabil.

Părea să aibă în jur de cincizeci de ani. Părul cărunt începuse să i se rărească. Avea riduri pe obraji şi ochi strălucitori. Nu purta ochelari şi îl privea plin de interes. Era îmbrăcat cu o cămaşă albă, pantaloni simpli, de culoare gri. În picioare avea pantofi negri. Mâinile cu degete lungi şi le ţinea împreunate pe masă. Lângă el, pe jos, era o geantă care semăna cu o trusă medicală. Părea un individ inteligent, iar lui Phil nu i-a lăsat impresia că ar fi fost ceva în neregulă cu el. Ba chiar îi aducea aminte de avocaţii de nivel mediu – şi vârstă tot medie – de la firmă: oameni respectabili şi serioşi, dar cărora le lipsea tocmai dramul acela de talent care i-ar fi propulsat la rang de asociaţi. Iar omul acela care stătea sub o umbrelă roşie, în mijlocul pustietăţii, i se părea extrem de ciudat

tocmai pentru că îi dădea această impresie plăcută de normalitate corporatistă.

De cealaltă parte a mesei era un scaun pliant, din lemn. Pesemne al clientului. Trei afişe mici fuseseră aliniate în faţa potenţialilor clienţi ai Omului cu Răspunsurile.

OMUL CU RĂSPUNSURILE

scria pe cel din mijloc.

5 MINUTE 25$

scria pe cel din stânga.

PRIMELE DOUĂ RĂSPUNSURI SUNT GRATUITE

scria pe cel din dreapta.

— Ce *înseamnă* asta, mai exact? a întrebat Phil.

Omul cu Răspunsurile l-a fixat cu o privire ironică, dar deloc ostilă.

— Pari un tânăr deştept, a spus el. Un tânăr care a fost la facultate, dacă e să mă iau după fanionul de pe antena maşinii. Chiar la Harvard! Zece mii de studenţi de la Harvard vor astăzi victoria.

— Corect! a zâmbit Phil. Căci ei ştiu că Harvard este mai puternic decât Yale.[93]

Omul cu Răspunsurile i-a zâmbit şi el.

— Tinerii ca tine – şi tinerele, şi tinerele – au obiceiul să pună atât de multe întrebări, că nici nu se mai gândesc la ce anume întreabă. Şi, pentru că n-am avut clienţi în dimineaţa asta, am să-ţi fac o favoare şi nu am să-ţi răspund la întrebarea pe care mi-ai pus-o. Asta înseamnă că ai dreptul la două întrebări gratis. Sigur, dacă te interesează.

Chiar dacă individului ăstuia îi lipsea o doagă – sau mai multe –, şi-a spus Phil, era foarte logic ce zicea. Pentru că el îi *pusese* o întrebare al cărei

răspuns era evident. Pentru douăzeci şi cinci de dolari, i-ar răspunde la întrebări vreme de cinci minute. Asta se întâmpla aici. Atâta tot.

— Păi, nu ţi se pare că suma de douăzeci şi cinci de verzişori e cam piperată pentru doar cinci minute de răspunsuri? Nu-i de mirare că afacerea nu merge prea bine.

— Ce înseamnă „piperat”? Nu, nu răspunde – nu tu eşti Omul cu Răspunsurile. Eu sunt. Preţurile mele diferă în funcţie de locaţie şi de potenţialii clienţi. Am cerut şi o sută de dolari pe cinci minute şi, cu o anumită ocazie memorabilă, am cerut o mie. O mie de verzişori! Da, chiar aşa! Dar am cerut şi zece cenţi. Se poate spune că tariful meu depinde de cât este în stare să plătească clientul. Răspunsurile nu sunt întotdeauna dureroase, tinere, dar cele corecte n-ar trebui să fie ieftine.

Phil a deschis gura, dorind să-l întrebe dacă vorbeşte serios. Dar a închis-o imediat. Şi-l putea foarte uşor imagina pe Omul cu Răspunsurile spunându-i: *Da, vorbesc serios, iar tu ţi-ai consumat şi a doua întrebare gratuită.*

— Cum aş putea să ştiu că răspunsurile pe care mi le dai *sunt* adevărate şi corecte?

— Acum n-ai de unde, dar îţi vei da seama cu timpul, a spus Omul cu Răspunsurile. Iar asta a fost…

— A doua întrebare, a zis Phil.

Zâmbea cu gura până la urechi pentru că-i plăcea jocul acesta.

— Despre cât timp vorbim?

Şi imediat şi-a astupat gura cu palma. Însă prea târziu.

— N-am avut clienţi astăzi, aşa că-ţi mai dau dreptul la o întrebare fără plată, a spus bărbatul din spatele mesei. Iată răspunsul: diferă de la caz la caz. Ceea ce nu te va ajuta absolut deloc să îmi înţelegi profesiunea, să-i afli adevărul – dacă adevărul îl cauţi. Vezi acum la ce mă refer când spun că este foarte uşor să pui întrebări care nu ajută înţelegerea? Demonetizează întregul proces al chestionării, nu

crezi? Procesul pătrunderii în *profunzimea* problemelor?

Omul cu Răspunsurile s-a sprijinit de spătar, şi-a împletit degetele la ceafă şi s-a uitat la Phil.

— N-ar trebui să mă mai mir de întrebările absolut inutile ale oamenilor inteligenţi, pentru că sunt în meseria asta de foarte mult timp. Şi totuşi încă mă surprind. Sunt *imprecise.* Sunt *superficiale.* Mă întreb adesea dacă oamenii deştepţi chiar ştiu ce răspunsuri caută în viaţă. Poate doar se mulţumesc să zboare pe covorul fermecat al orgoliului, făcând presupuneri greşite de cele mai multe ori. Este singurul motiv care îmi vine în minte pentru întrebările lor atât de bicisnice.

— Bicisnice! Chiar aşa?

Omul cu Răspunsurile s-a făcut că nu-l aude şi a continuat:

— M-ai întrebat cum ţi-ai putea da seama dacă răspunsurile mele sunt corecte. „Adevărate şi corecte", aşa te-ai exprimat, adică ştii că există o diferenţă subtilă între cele două însuşiri. Aşa că îţi dau un răspuns gratis. Dacă am fi fost în perioada aglomerată dinaintea Crăciunului, te-aş fi expediat după primele două minute.

O rafală de vânt a scuturat marginile dantelate ale umbrelei roşii şi a ciufulit părul cărunt al Omului cu Răspunsuri. Acesta se uita spre şoseaua pustie, iar pe chip i se citea o melancolie profundă.

— Nu prea am clienţi toamna, iar în octombrie nu am aproape deloc. Cred că oamenii sunt mai capabili să descopere singuri răspunsurile în perioada asta.

A continuat să privească la panglica neagră a drumului care şerpuia printre copacii aprinşi de culorile anotimpului. După o clipă, i s-au limpezit ochii şi s-a uitat din nou la Phil.

— Ce-ar fi să mă întrebi ceva precis?

— Nu înţeleg.

— Ce vrei tu cu adevărat să afli este dacă nu cumva sunt un şarlatan, a spus Omul cu Răspunsurile. Şi ai fi aflat asta deja dacă m-ai fi

întrebat care este numele de fată al mamei tale, de exemplu, sau numele învăţătoarei din primară, detalii pe care nu am de unde să le ştiu decât dacă sunt ceea ce spun că sunt.

A clătinat din cap şi a adăugat:

— Exact genul acesta de întrebări îl pun de obicei oamenii care nu beneficiază de avantajele tale intelectuale. În timp ce oamenii *cu* asemenea avantaje – oameni care au studiat la Harvard, să zicem – o fac extrem de rar. Şi ne întoarcem de unde am pornit. Oamenii deştepţi se luptă cu un dublu dezavantaj: nu ştiu de ce răspunsuri au nevoie şi nu ştiu ce întrebări să pună. Educaţia nu presupune neapărat şi o disciplină a minţii. Aşa s-ar crede, dar, de cele mai multe ori, este exact invers.

— Bine, a spus Phil (deja iritat). Care *este* numele de fată al mamei mele?

— Scuze, a zis Omul cu Răspunsurile, lovind uşor în afişul cu 5 MINUTE 25 $. Trebuie să plăteşti pentru asta.

— M-ai tras pe sfoară! a exclamat Phil.

Spera să pară amuzat de întreaga situaţie. Numai că *nu se simţea* deloc amuzat, ci exasperat. Individul ăsta îl scotea din sărite. El însuşi se scotea din sărite.

— Câtuşi de puţin, a spus calm Omul cu Răspunsurile. Singur te-ai tras pe sfoară.

Phil a vrut să protesteze, dar s-a răzgândit. Înţelegea ce vrea să spună bărbatul acela. Era ca un fel de joc de noroc la nivel intelectual.

— Foarte interesant, domnule, dar douăzeci şi cinci de dolari reprezintă o sumă puţin cam mare pentru un tânăr abia ieşit de pe băncile facultăţii, care se gândeşte să pornească o afacere pe cont propriu. Aşa că ar fi bine să-mi văd de drum. Mi-a plăcut conversaţia noastră.

Phil s-a întors să plece, crezând – ba nu, nu credea, era sigur – că bărbatul de sub umbrela roşie va spune: *În fine, pentru că nu prea am clienţi, cred că aş putea să-ţi cer doar douăzeci de dolari pentru cinci minute. La naiba, hai să zicem cincisprezece!*

Cu doar cincisprezece parai ai să-ţi linişteşti mintea şi nu o să se mai frământe în legătură cu tot felul de probleme. Şi atunci, şi-a mai zis Phil, o să-i dea banii şi o să se aşeze pe scaunul clientului. Evident că omul ăla era un şarlatan şi, pe deasupra, mai era şi ţicnit, dar la naiba cu toate astea. Avea în portofel o bancnotă de douăzeci, una de zece şi două de cinci.

Chiar şi cu dezmăţul financiar de aici, tot îi vor rămâne suficienţi bani pentru un plin de benzină şi un prânz îmbelşugat la unul din restaurantele de pe şosea. Phil credea că simplul fapt de a-şi auzi întrebările – rostite cu voce tare, nu învârtindu-i-se fără rost în minte – ar putea fi o cale bună spre rezolvarea problemei sale.

Autointitulatul Om cu Răspunsurile avea dreptate într-o singură privinţă, şi-a mai zis Phil; dacă vrei să primeşti răspunsuri corecte trebuie să pui întrebările potrivite. Însă tot ce i-a spus Omul cu Răspunsurile a fost:

— Ai grijă cum conduci!

Phil s-a dus la maşină, a ocolit aripa din faţă, uşor îndoită, şi s-a uitat înapoi. Încă se aştepta ca Omul cu Răspunsurile să-i ofere o reducere, însă acesta părea să-şi fi luat gândul de la el – se uita în zare, către Vermont, fredona ceva şi îşi curăţa unghiile cu o rămurică.

Vrea să mă lase să plec, şi-a zis Phil, enervându-se din nou. *Ei, la naiba cu el, exact asta o să şi fac!*

A deschis portiera din stânga a Chevroletului, a şovăit, a închis-o la loc. Şi-a scos portofelul din buzunar. A luat hârtia de douăzeci şi una dintre cele de cinci.

Nu vreau decât să-mi aud întrebările rostite cu voce tare, şi-a repetat el. *Şi nu trebuie să mărturisesc nimănui că, în plină criză economică, am dat bani unui ghicitor.*

Plus că ar merita să dea douăzeci şi cinci de dolari doar ca să vadă cum escrocul ăla arogant începe să dea din colţ în colţ şi să caute tot felul de

scuze penibile atunci când îl va *întreba* care este numele de fată al mamei sale.

— Te-ai răzgândit?

Omul cu Răspunsurile a vârât în buzunarul de la pieptul cămăşii rămurica-de-curăţat-unghii şi şi-a luat geanta de jos.

Phil a zâmbit şi i-a întins banii.

— În următoarele cinci minute, *eu* voi fi cel care pune întrebările.

Omul cu Răspunsurile a început să râdă şi i-a făcut semn cu degetul.

— Bună glumă, prietene! Îmi *placi.* Înainte să-ţi iau banii, trebuie să ne înţelegem în privinţa unei anumite reguli.

Aha, acum începe! şi-a zis Phil. *Şmecheria prin care vrea să iasă basma curată.*

Omul cu Răspunsurile a scos din geantă ceva ce semăna cu un ceas deşteptător de modă veche. L-a pus pe masă şi atunci Phil a văzut că era de fapt un cronometru foarte mare, cu cifre de la 5 la 0.

— Nu sunt nici psihiatru, nici consultant în vreun domeniu. Nici prezicător nu sunt, deşi sunt convins că tu aşa crezi. Regula este următoarea: nu-mi pune întrebări cu *ar trebui.* Adică fără *ar trebui să fac asta* şi fără *ar trebui să fac aia.* Îţi voi răspunde la întrebări, dar nu îţi voi rezolva problemele.

Phil, care avusese intenţia să-l întrebe dacă ar trebui să intre în firma de avocatură sau să-şi deschidă propriul cabinet în Curry, a vrut să-şi bage banii la loc în portofel. Apoi şi-a zis: *Ce fel de avocat pledant aş fi dacă n-aş putea să-mi formulez întrebările evitând cuvintele „ar trebui să”?*

— De acord, a spus el şi i-a întins banii.

Bani care au ajuns imediat în geanta Omului cu Răspunsuri.

— Nu se cade să-ţi tot spun „fiule”, fiule. Poate vrei să-mi zici cum te cheamă.

— Phil.

— Phil şi mai cum?

Phil a surâs cu viclenie.

— Doar Phil. Cred că n-ai nevoie să ştii mai multe, din moment ce nu vom petrece prea mult timp împreună.

— În regulă. Doar Phil. Lasă-mă puţin să întorc pacostea asta de cronometru. Văd că porţi ceas la mână, mi se pare că-i un Bulova foarte elegant, aşa că nu te jena să mă verifici.

— Fii convins că aşa voi face, a ripostat Phill. Trebuie să merite banii pe care-i dau.

— Va merita.

Omul cu Răspunsurile şi-a întors cronometrul supradimensionat, care scotea nişte clic-clac-uri foarte asemănătoare cu cele făcute de ceasul pe care Phil îl ţinuse pe noptieră în timpul studenţiei.

— Eşti gata?

— Da, a spus Phil, aşezându-se pe scaunul clientului. Dar, dacă nu ştii să-mi răspunzi la prima întrebare, vreau imediat banii înapoi. Ori mi-i dai de bunăvoie, ori te oblig eu.

— Asta sună ca o ameninţare! a exclamat Omul cu Răspunsurile, râzând cu poftă. Te mai întreb o dată: eşti gata?

— Da.

— În cazul ăsta, să începem!

Omul cu Răspunsurile a răsucit o rotiţă de la spatele cronometrului şi acesta a început să ticăie.

— *Tu* mi-ai sugerat întrebarea asta: care este numele de fată al mamei mele?

Omul cu Răspunsurile nu a şovăit câtuşi de puţin:

— Sporan.

Phil a rămas cu gura căscată.

— De unde *naiba* ştii?

— Nu vreau să-ţi irosesc timpul pe care l-ai plătit, Phil, dar trebuie să-ţi atrag atenţia că ai pus o altă întrebare al cărei răspuns îl cunoşti deja. Ştiu pentru că sunt… ta-dam!… Omul cu Răspunsurile.

Phil tot nu putea să-şi revină. Era realmente stupefiat. Ba chiar a scuturat din cap ca să-şi limpezească mintea. Ticăitul cronometrului era foarte puternic. Limba se apropia de cifra 4.

— Cum o cheamă pe iubita mea?

— Sally Ann Allburton.

Fără pic de ezitare.

Phil a simţit că i se face frică. Şi-a spus că nu are de ce să se teamă, că era o zi frumoasă de octombrie, iar el în mod sigur era şi mai tânăr şi mai puternic decât bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei. Probabil că era un truc, nu avea ce altceva să fie… dar asta nu-l liniştea câtuşi de puţin. La fel de sinistru i se părea totul.

— *Tempus fugit,* Phil[94].

A scuturat iarăşi din cap.

— Bine. Încerc să mă hotărăsc dacă ar trebui să…

Omul cu Răspunsurile a dat din deget spre el.

— Ce ţi-am spus despre cuvintele astea?

Phil a încercat să-şi facă ordine în gânduri. *Simulare de proces,* şi-a spus el. *Trebuie să mă gândesc că este ca la simulările de procese la care am participat în facultate. El este judecătorul. S-a obiectat faţă de modul în care examinezi martorul. Cum îţi reformulezi întrebarea?*

— Îmi poţi răspunde la întrebări despre evenimente viitoare?

Omul cu Răspunsurile şi-a dat ochii peste cap.

— Credeam că deja am stabilit asta, nu? Am spus că vei afla *cu timpul* cât de adevărate şi corecte au fost răspunsurile mele. Ce vrei să ştii tu acum ar presupune ca eu să cunosc viitorul. Iar pentru mine nu există nici viitor şi nici trecut. Totul se petrece acum, în prezent.

Ce mai aiureli de babă prezicătoare la o şedinţă de spiritism, şi-a spus Phil. Între timp, limba neagră de pe cadranul uriaşului cronometru ajunsese până aproape de 3.

— Sally Ann va accepta să se mărite cu mine când îi voi cere mâna?

— Da.

— Vom locui în Curry? Orăşelul ăla din apropiere de locul ăsta?

— Da.

Limba neagră a cronometrului a ajuns la 3. Şi a trecut mai departe.

— Vom fi fericiţi?

— Întrebare prea generală, dar la care ar trebui să cunoşti răspunsul chiar dacă eşti atât de tânăr. Vor fi suişuri, vor fi coborâşuri. Vor fi perioade când vă veţi înţelege, vor fi perioade cu discuţii aprinse. Dar, una peste alta, da – voi doi veţi fi fericiţi.

A ştiut de undeva numele de fată al mamei, şi-a spus Phil. *Şi numele lui Sally. Tot restul nu-s decât presupuneri vagi, pe care le-ar putea face orice ghicitoare de la bâlci. Dar de ce? Pentru nişte amărâţi de douăzeci şi cinci de dolari?*

— *Tempus* continuă să *fugit!* l-a avertizat Omul cu Răspunsurile.

Ticăitul cronometrului uriaş i se părea mai strident ca oricând. Limba trecuse de 3 şi se apropia de 2. Phil n-avea absolut niciun motiv să se simtă mulţumit cu ce îi spusese Omul cu Răspunsurile, pentru că exact asta voia el să audă, de fapt. Şi oare nu luase deja o hotărâre în legătură cu Curry? Oare toată povestea aia cu între ciocan şi nicovală nu fusese doar o exagerare a lui? O melodramă ieftină? Cât despre Sal… oare nu ştia că oricum se va mărita cu el chiar dacă asta ar fi însemnat să se mute la ţară? Nu, nu era absolut sigur, nu sută la sută, dar măcar nouăzeci la sută?

Şi a schimbat brusc direcţia.

— Spune-mi unde s-a născut tatăl meu. Dacă poţi.

Nici acum nu a ezitat deloc Omul cu Răspunsurile.

— S-a născut în largul oceanului, pe un vapor care se numea *Marybelle.*

Şi Phil a simţit din nou că a primit un pumn zdravăn în falcă. Era o poveste veche de familie, extrem de preţuită şi spusă adesea celor care voiau să o asculte. Bunicul şi bunica se întorceau în America după un pelerinaj la Londra, unde părinţii lor se născuseră şi îşi petrecuseră primii ani ai vieţii. Bunica se încăpăţânase să facă acea călătorie, cu

toate că era însărcinată, iar la întoarcere ar fi fost deja în opt luni. S-a pornit o furtună. Avea rău de mare, iar asta i-a declanşat contracţiile. Pe vapor era şi un doctor, care a ajutat-o să nască. Nu se aştepta nimeni ca bebeluşul John să trăiască, dar l-au înfăşurat în vatelină şi l-au hrănit cu pipeta. Şi a supravieţuit. Astfel a putut să apară pe lume, peste ani şi ani, Philip Yeager Parker, absolvent al facultăţii de drept de la Harvard.

A vrut din nou să-l întrebe pe omul din cealaltă parte a mesei de unde ştie lucrurile astea – om care şi acum îşi ţinea mâinile împreunate, fără să dea niciun semn de nelinişte. Dar nu a făcut-o. Ştia că ar fi auzit acelaşi lucru: *Pentru că eu sunt Omul cu Răspunsurile.*

Acum i se buluceau întrebările în minte ca o mulţime de oameni panicaţi încercând să scape dintr-o clădire în flăcări. Limba cronometrului a ajuns la 2 şi a trecut mai departe. Ticăitul se auzea şi mai puternic decât înainte. Omul cu Răspunsurile aştepta o altă întrebare.

— Curry va prospera aşa cum îmi imaginez eu? a întrebat Phil, fără să se gândească.

— Da.

Şi mai ce? Şi mai ce?

— Tatăl lui Sally… şi mama ei… se vor împăca cu alegerea noastră?

— Da. La un moment dat.

— Peste cât timp?

Omul cu Răspunsurile a părut să facă un calcul rapid în minte. Limba cronometrului a ajuns la 1. Omul cu Răspunsurile a zis:

— Şapte ani.

Phil s-a întristat. Şapte ani însemnau o viaţă de om. Putea să-şi repete la nesfârşit că Omul cu Răspunsurile alesese numărul ăla la nimereală, pentru că nu mai credea asta.

— Ţi se termină timpul, Doar Phil.

Îşi dădea singur seama de asta, dar nu-i venea în minte altă întrebare în afară de *câţi ani voi trăi,* şi de întrebarea care decurgea în mod logic din ea: *cât*

va trai Sally Ann. Dar oare chiar voia să ştie lucrurile astea? Nu, nu voia. Însă nu voia nici să irosească cele patruzeci sau cincizeci de secunde rămase, aşa că a pus singura întrebare care i-a trecut prin cap:

— Tata zice că o să izbucnească un război. Eu cred că se înşală. Care dintre noi are dreptate?

— Tatăl tău.

— O să intre şi America în el?

— Da.

— Peste cât timp?

— Patru ani şi două luni.

Mai avea doar douăzeci de secunde, poate douăzeci şi cinci.

— *Eu* mă voi duce pe front?

— Da.

— Voi fi rănit?

— Nu.

Însă aceasta nu era întrebarea corectă. Lăsa loc de ambiguităţi.

— Voi fi ucis?

Uriaşul cronometru a ajuns la zero şi a anunţat sfârşitul celor cinci minute cu un *BRRRRANG* asurzitor. Omul cu Răspunsurile l-a amuţit.

— Ai pus întrebarea chiar înainte să sune, aşa că îţi voi răspunde. Nu, Doar Phil, nu vei fi ucis.

Phil s-a relaxat şi a scos un oftat de uşurare.

— Nu ştiu cum ai făcut toate astea, domnule, dar mi-ai stârnit nişte emoţii foarte intense. Trebuie totuşi să mă gândesc că a fost o escrocherie, că ai aflat de undeva că urma să trec pe aici, te-ai interesat şi ai căpătat nişte informaţii despre mine, dar cu siguranţă că îţi meriţi ăia douăzeci şi cinci de verzişori.

Omul cu Răspunsurile nu a spus nimic. S-a mulţumit doar să zâmbească.

— Dar nici măcar *eu* nu ştiam exact unde mă duceam sau pe unde o luam… deci *tu* de unde ai ştiut?

Niciun răspuns. Sigur că nu. Se terminaseră cele cinci minute.

— Ştii ceva? Am o stare… ciudată. Parcă aş fi ameţit.

Lumea părea că se îndepărtează de el. Omul cu Răspunsurile tot la masă stătea, dar parcă şi el se retrăgea cumva. Ca alunecând pe nişte şine. Phil a început să vadă doar cenuşiu în faţa ochilor. A ridicat mâinile să şi-i şteargă şi cenuşiul s-a făcut negru.

Când şi-a revenit, Phil stătea la volanul Chevroletului oprit pe marginea lui Route 111. S-a uitat la ceas: 1:20.

Am leşinat. Pentru prima oară în viaţa mea, dar nu se zice oare ea totul are un început?

Da, a leşinat. Mai întâi a tras pe dreapta – slavă Domnului! – şi a oprit motorul. Probabil de la foame i s-a tras. Vineri seară băuse şase sticle cu bere şi parcă auzise el că berea conţine calorii şi este destul de hrănitoare, dar nici ieri şi nici azi nu mâncase cine ştie ce. Prin urmare, era oarecum logic. Dar oare omul visează când e leşinat? Ca atunci când doarme? Pentru că el avusese un vis foarte straniu. Şi acum îşi amintea fiecare detaliu: umbrela roşie cu margini dantelate, cronometrul uriaş (sau poate, fiind atât de vechi, i se zicea „cronograf”?), părul cărunt al Omului cu Răspunsurile. Îşi amintea fiecare întrebare şi fiecare răspuns.

N-a fost un vis.

— Ba da, a spus el acum cu glas tare. Ba da, a fost. Nu se poate altfel. Ştia numele de fată al mamei şi ştia unde s-a născut tata, dar le ştia în visul meu, pentru că *eu* ştiu toate lucrurile astea.

S-a dat jos din maşină şi s-a apropiat încet de locul unde fusese Omul cu Răspunsurile. Masa dispăruse, scaunele dispăruseră, dar se vedeau urmele lor în pământul moale. Cenuşiul ameninţa să-l învăluie din nou şi şi-a tras o palmă zdravănă pe un obraz, apoi şi pe celălalt. După aceea a dat cu

picioarele în ţărâna de pe jos până au dispărut urmele.

— Asta nu s-a întâmplat niciodată, a anunţat el drumul pustiu şi copacii învăpăiaţi de toamnă.

Apoi a repetat:

— *Asta nu s-a întâmplat niciodată.*

S-a urcat la volan, a pornit motorul şi a intrat pe şosea. Deja se hotărâse să nu-i spună lui Sally Ann că leşinase; pentru că ar fi intrat la griji şi probabil că l-ar fi bătut la cap să se ducă la doctor. Foamea fusese de vină, atâta tot. Foamea şi cel mai real vis pe care îl avusese el vreodată.

Doi hamburgeri, o Coca-Cola şi o felie de plăcintă cu mere o să-l înzdrăvenească imediat şi parcă ştia el o bodegă în Ossipee, la nici opt kilometri distanţă de aici. Un lucru bun tot ieşise din amnezia asta a lui. Ba nu, două lucruri. Îi va spune lui Sally Ann că intenţionează să-şi deschidă cabinetul de avocatură în Curry Oare va mai accepta să se mărite cu el?

La naiba cu părinţii şi planurile lor!

Phil Parker şi Sally Ann Allburton s-au căsătorit în Old South Church din Boston, în ziua de 29 aprilie 1938. Ted Allburton şi-a condus fiica la altar. Gestul acesta, pe care iniţial refuzase să-l facă, a fost rezultatul manevrelor diplomatice ale soţiei sale şi al rugăminţilor fierbinţi ale fiicei lor. Odată ce a reuşit să se gândească cu calm la iminenta nuntă a lui Sal, domnul Allburton a înţeles că mai există un motiv pentru care trebuie să o conducă la altar: afacerile. John Parker era asociat principal în firma de avocatură. Ted dezaproba cu vehemenţă decizia lui Phil de a arunca pe geam un viitor strălucit ca să se îngroape într-un orăşel amărât de la ţară, dar trebuia să se gândească la binele firmei. Nu ar fi trebuit să existe fricţiuni între asociaţi în următorii ani. Aşa că şi-a făcut datoria, dar cu o expresie crispată şi posomorâtă pe chip. În timp ce urmărea

ceremonia, lui Ted Allburton i-au venit în minte două zicale vechi.

Tineretul trebuie ajutat – asta a fost una.

Cine se căsătoreşte în pripă va regreta pe îndelete – a fost cealaltă.

N-a existat nicio lună de miere. De voie, de nevoie, părinţii lui Phil acceptaseră să-i dea banii din fondul fiduciar deschis pe numele lui – treizeci de mii de dolari –, iar el nu voia să-i risipească. La doar o săptămână după nuntă, şi-a deschis un micuţ cabinet de avocatură lângă benzinăria Sunoco. Pe firma de pe uşă – confecţionată chiar de noua lui soţie – scria: PHILIP Y. PARKER, AVOCAT. Pe birou avea un telefon şi o agendă, cu toate paginile goale. Însă n-au rămas goale prea mult timp. Chiar în prima după-amiază, a intrat în cabinet un fermier care se numea Regis Toomey. Purta salopetă şi pe cap avea o pălărie de paie. Exact asemenea clienţi îi spusese tatăl lui că va avea. Toomey a vrut să-şi scoată ghetele mânjite cu noroi, dar Phil i-a spus să nu-şi facă probleme.

— Presupun că te-ai murdărit făcând o muncă onorabilă. Ia loc şi spune-mi ce te aduce la mine.

Toomey s-a aşezat pe scaun. Şi-a scos pălăria de paie şi şi-a pus-o pe genunchi.

— Ce onorariu ai dumneata?

Vorbea tărăgănat, cu accent de yankeu get-beget.

— Cincizeci la sută din ce obţin pentru dumneata. Sau douăzeci şi cinci de dolari, dacă nu obţin nimic.

Nu uitase anunţul Omului cu Răspunsuri, aşa că el – Phil – spera să aibă răspunsuri pentru tot felul de oameni. Începând cu acesta de acum.

— Mi se pare corect, a spus Toomey. Uite care-i treaba, banca vrea să mă execute silit şi să-mi scoată ferma la licitaţie. Da am un document…

A scos hârtia din buzunarul de la piept al salopetei şi i-a întins-o lui Phil.

— …unde zice că am o perioadă de graţie de nouăzeci de zile. Omul ăla de la bancă zice că e nul şi neavenit dacă n-am plătit ultima rată.

— Şi ai plătit-o?

— Fără zece dolari. S-a dus nevasta la cumpărături, pricepi dumneata, şi m-a lăsat lefter.

Lui Phil mai că nu-i venea să creadă ce aude.

— Spui că banca vrea să-ţi ia ferma pentru un deficit de doar zece dolari?

— Aşa zice insul ăla de la bancă. Zice că o să-mi scoată ferma la licitaţie, da' eu am bănuiala că şi-au făcut deja rost de un cumpărător.

— Asta rămâne de văzut, a spus Phil, pe un ton hotărât.

— Domnu' avocat Parker, da să ştii că n-am douăşcinci de dolari chiar acum.

Din cealaltă cameră a apărut Sally Ann, cu un ibric cu cafea proaspăt făcută. Purta o rochie albastră şi un şorţ de o nuanţă mai deschisă. Îi strălucea faţa fără pic de fard. Îşi strânsese la spate părul blond. Toomey s-a holbat fascinat la ea.

— Îţi acceptăm cazul, domnule Toomey, a spus ea. Şi, pentru că este primul pentru noi, nu te va costa nimic indiferent de rezultat. Nu-i aşa, Philip?

— Absolut! a zis Phil, deşi contase pe cei douăzeci şi cinci de dolari. Cum se numeşte insul de la bancă?

— Domnu' Lathrop, a răspuns Toomey, strâmbându-se de parcă ar fi muşcat dintr-o lămâie. First Bank. E şef la biroul de credite şi se ocupă de ipoteci.

În aceeaşi după-amiază, Phil s-a prezentat la First Bank din New Hampshire şi l-a întrebat pe domnul Lathrop dacă şefii acestuia s-ar bucura să citească în gazeta *Union Leader* un articol despre o bancă nemiloasă care a confiscat proprietatea unui fermier tocmai acum, în plină criză economică, doar din cauza unui deficit insignifiant de zece dolari.

După o discuţie, pe alocuri destul de aprinsă, domnul Lathrop a priceput ce îl aşteaptă.

— Să ştiţi că sunt tentat să vă chem în faţa instanţei, a spus Phil, pe un ton amabil. Pentru practici bancare inechitabile… să vă cerem daune morale pentru suferinţele provocate… pentru fraudă financiară…

— Revoltător! a exclamat domnul Lathrop. N-aţi câştiga niciodată!

— Poate că nu, dar banca ar avea oricum de pierdut. Cred că suma de cinci sute de dolari în contul domnului Toomey va rezolva această problemă spre satisfacţia ambelor părţi.

Lathrop a bombănit, dar banii au fost viraţi. Toomey s-a oferit să-i împartă cu Phil, dar acesta – cu acordul lui Sally Ann – a refuzat. La insistenţele lui Toomey a acceptat douăzeci şi cinci de dolari. Şi s-a gândit la Omul cu Răspunsurile.

Veştile s-au răspândit – atât în Curry, cât şi în oraşele din jur. Phil a descoperit că mai erau şi alte bănci care se foloseau de aceeaşi şmecherie cu sumele derizorii lipsă din ratele plătite, ca să poată executa silit fermele. Întruna dintre aceste situaţii, un fermier din Hancock, un orăşel vecin, a plătit cu douăzeci de dolari mai puţin la o rată, când mai avea doar trei luni până la achitarea integrală a ipotecii. A fost executat silit şi ferma lui a fost vândută unei firme de construcţii pentru suma de douăsprezece mii de dolari. Phil a dat banca în judecată şi a obţinut opt mii de dolari pentru fermier. Nu chiar valoarea întreagă, dar oricum mai bine decât nimic. Iar cazul a făcut multă vâlvă în presă.

Până în 1939, a reuşit să-şi renoveze micuţul cabinet – l-a zugrăvit şi i-a înlocuit acoperişul. Acum strălucea la fel cum strălucea şi chipul lui Sally Ann. Când a dat faliment benzinăria Sunoco, Phil a cumpărat-o şi şi-a luat un asociat – un proaspăt absolvent de Drept. Sally Ann a angajat o secretară (isteaţă, dar în vârstă), care îl ajuta să selecteze cazurile.

În 1941 cabinetul devenise solvabil. Viitorul părea promiţător. Apoi, la patru ani şi două luni

după întâlnirea lui Phil cu omul de sub umbrela roşie de la marginea drumului, japonezii au atacat Pearl Harbor.

Cu puţin timp înainte de nuntă, Sally Ann Allburton l-a luat de mână pe Phil şi l-a dus în grădina din spatele casei familiei ei din Wellesley. S-au aşezat pe o bancă lângă iazul cu peşti aurii, de pe care abia se topise pojghiţa de gheaţă. Tânăra era roşie în obraji şi nu voia să-l privească în ochi, dar era decisă să-i spună ce are pe suflet. Lui Phil i se părea că niciodată nu semănase mai mult cu tatăl ei ca în după-amiaza aceea.

— Trebuie să faci un stoc de capişoane, i-a spus ea, uitându-se în jos, la mâinile lor strânse. Ştii despre ce vorbesc?

— Da, i-a răspuns Phil.

Auzise că li se mai spunea şi „scufiţe” şi, în sens mai peiorativ, „cauciucuri”. Doar o singură dată purtase aşa ceva, când fusese la o casă rău famată din Providence. Şi acum îi era ruşine când se gândea la experienţa aceea.

— Dar nu înţeleg de ce. Nu vrei…?

— Copii? Bineînţeles că vreau copii, însă doar atunci când voi şti sigur că nu va trebui să mă întorc în genunchi la părinţi – sau tu, la ai tăi – ca să-i implor să ne ajute. Îţi dai seama cât de satisfăcut ar fi tata, ca să nu mai vorbesc de condiţiile pe care ni le-ar impune. Ar face tot posibilul să profite de asta ca să te despartă de munca pe care îţi doreşti să o faci. Şi n-aş suporta asta. Nu permit una ca asta.

I-a aruncat o privire rapidă, doar cât să-i verifice temperatura emoţională, după care s-a uitat din nou în jos, la mâinile lor strânse.

— Există ceva şi pentru femei, se numeşte „diafragmă”. Dar, dacă-l rog pe domnul doctor Grayson să mi-o pună, precis le va zice părinţilor.

— Doctorii nu au voie să dezvăluie secretele pacienţilor, actul medical este confidenţial, s-a revoltat Phil.

— Nu contează, el le-ar spune. Deci… capişoane. De acord?

I-a trecut atunci prin minte să o întrebe de unde a aflat de existenţa lor, dar şi-a dat seama că nu vrea să ştie; există întrebări care nu ar trebui să primească răspunsuri.

— De acord.

Abia acum s-a uitat la el.

— Şi neapărat să le cumperi din Portland, sau din Fryeburg, sau North Conway. Cât mai departe de Curry. Pentru că s-ar duce vorba.

Phil a izbucnit în râs.

— Ce şmecheră eşti!

— Sunt atunci când este nevoie să fiu, a spus ea.

Afacerea continua să prospere şi au discutat de câteva ori dacă nu ar fi cazul să renunţe la capişoane. Însă în acei primi ani, Phil lucra la fel de mult timp ca un fermier, din zori şi până la asfinţit – ba la cabinet, ba în sala de judecată, ba se ducea la clienţi; aşa că un copilaş părea mai degrabă o povară, nu o binecuvântare.

Şi a venit ziua de 7 decembrie.

— Am de gând să mă înrolez, i-a spus lui Sally Ann în seara aceea.

Ascultaseră întreaga zi ştirile de la radio.

— Ştii că s-ar putea să fii scutit de asta. Ai aproape treizeci de ani.

— Nu vreau să fiu scutit.

— Nu, a murmurat ea, luându-l de mână. Fireşte că nu vrei. Te-aş iubi mai puţin dacă ai vrea. Mizerabilii ăia de japonezi! Plus că…

— Plus că ce?

Răspunsul lui Sally Ann l-a făcut să îşi dea din nou seama – la fel ca atunci când îi ceruse să cumpere capişoanele dintr-un loc cât mai departe de Curry – cât de mult semăna cu tatăl ei.

— Plus că ar face o impresie proastă. Şi cabinetul ar avea de suferit. S-ar putea să se creadă că eşti laş. Însă te rog să te întorci acasă, la mine, Phil. Jură-mi!

Atunci el şi-a amintit ce-i spusese Omul cu Răspunsurile de sub umbrela roşie, în ziua aceea de octombrie: că n-o să fie nici ucis, nici rănit. N-avea niciun motiv să-l creadă, nici măcar după atâţia ani… însă îl credea.

— Îţi jur!

Sally Ann şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului lui.

— Atunci, hai în pat! Şi nu-ţi mai pune cauciucul ăla. Vreau să te simt în mine.

Nouă săptămâni mai târziu, Phil stătea într-o baracă din tablă în Parris Island, transpira amarnic şi îl dureau toţi muşchii. Citea o scrisoare de la Sally Ann. Era însărcinată.

În dimineaţa zilei de 18 februarie 1944, locotenentul Philip Parker şi plutonul său din Regimentul 22 de puşcaşi marini au debarcat pe atolul Eniwetok[95]. De trei zile forţele americane le bombardau pe cele japoneze, iar informaţiile de pe teren spuneau ca trupele inamice se împuţinaseră în mod semnificativ. Spre deosebire de majoritatea informaţiilor culese de serviciul specializat al Marinei, acestea de acum s-au dovedit a fi corecte. Pe de altă parte, nimeni nu se obosise să îi anunţe pe puşcaşii marini că vor fi obligaţi să se caţăre peste nişte dune foarte mari şi abrupte după ce ambarcaţiunile Higgins ajungeau la mal. Japonezii îi aşteptau, însă erau înarmaţi doar cu puşti, nu cu temutele mitraliere uşoare Nambu. Phil a pierdut şase din cei treizeci şi şase de oameni: doi ucişi şi patru răniţi – însă doar unul grav. Până au ajuns ei pe culmea dunelor, japonezii dispăruseră deja printre tufişurile dese.

Plutonul de puşcaşi marini a înaintat spre vest, fără să întâmpine prea mare rezistenţă. Unul dintre oamenii lui Phil a fost împuşcat în umăr; altul a căzut într-o groapă şi şi-a rupt piciorul. Doar atâţia oameni a pierdut după debarcare – pe aceştia doi şi pe ceilalţi şase.

— Floare la ureche, a spus sergentul Myers.

Când au ajuns pe celălalt mal al atolului, Phil a primit un mesaj prin aparatul de emisie-recepţie. Mesajul era de la comandamentul provizoriu instalat în spatele dunelor care le provocaseră cele mai mari pierderi. Încă se mai auzeau focuri sporadice dinspre sud, dar au încetat şi ele în timpul prânzului. *Picnic pe ţărmul oceanului,* şi-a zis Phil. *Cine ar fi crezut că războiul poate fii atât de plăcut?*

— Care-i ordinul, dom' lent? l-a întrebat Myers pe Phil, după ce acesta şi-a pus staţia înapoi la centură.

— Johnny Walker zice că insula e sigură, a răspuns Phil.

Se referea la colonelul John T. Walker, care conducea toată harababura aceasta împreună cu un alt colonel – Russell Ayers.

— Ba mie nu mi se pare deloc sigură, a spus fruntaşul Molocky, făcând un semn din cap înspre sud.

Însă, până la ora 15:00 toate focurile de armă au slăbit treptat şi apoi au încetat complet. Phil a aşteptat alte ordine, n-a primit niciunul, a pus trei santinele la marginea tufişurilor şi le-a spus celorlalţi puşcaşi marini că pot rupe rândurile până la noi dispoziţii. La ora 20:00 li s-a ordonat să-şi ia armele şi raniţele şi să se întoarcă spre est, unde se vor întâlni cu restul trupelor. Unii au cam bombănit, supăraţi că trebuiau să-şi croiască din nou drum printre tufele acelea dese, mai cu seamă că avea să se întunece curând. Dar ordinele nu se discută, aşa că s-au pus în mişcare. După ce soldatul Frankland şi-a rupt piciorul într-o altă groapă, iar soldatul Gordon a fost cât pe ce să-şi scoată un ochi când a intrat în creanga unui copac, Phil a luat legătura prin staţie cu comandamentul şi a cerut permisiunea să rămână unde erau pe timpul nopţii, deoarece terenul era dificil.

— Al dracu' de dificil ar fi mai corect, a comentat fruntaşul Molocky.

Au primit aprobarea. Şi-au instalat plasele de protecţie, dar ţânţarii tot ajungeau la ei.

— Bine măcar că e uscat pe jos, a zis Myers. De la atâta stat în tranşee a început să mi se jupoaie pielea de pe picioare şi nu-i de glumă cu asta.

Phill a adormit imediat fără să-l deranjeze nici zgomotul făcut de oamenii care prindeau ţânţarii şi nici gemetele soldatului Frankland – cel cu piciorul rupt. S-a trezit chiar înainte de ivirea zorilor şi a văzut multe siluete care se târau prin întuneric pe lângă mica lor tabără. Sute de siluete. A aflat mai târziu că insula Eniwetok era plină de gropi în care se ascundeau soldaţii inamici. Probabil că într-una dintre ele îşi rupsese Frankland piciorul; şi poate că un infanterist japonez se aflase chiar pe fundul ei şi văzuse cum l-au scos de acolo Rangell şi sergentul Myers.

Acum Myers i-a pus mâna pe umăr şi i-a şoptit:

— Nicio vorbă, niciun sunet! S-ar putea să nu ne observe. Cred…

Dar chiar atunci a tuşit cineva. O mulţime de lumini au străbătut tufişurile, s-au încrucişat pe deasupra lor în cenuşiul dimineţii şi le-au identificat formele gheboşate sub plasa de ţânţari. A început să se tragă. Şase puşcaşi marini au fost omorâţi în somn. Alţi opt au fost răniţi. Unul singur a scăpat. Myers îl ţinea pe Phil de după umeri; Phil îl ţinea pe Myers de după umeri. Au ascultat cum şuierau gloanţele pe deasupra lor şi cum răpăiau căzând pe pământ. Apoi s-a auzit un ordin sever în japoneză – *zenpo, zenpo,* aşa suna – şi soldaţii inamici au luat-o la fugă mai departe, printre tufe.

— Contraatacă, a spus Phil. Cred că doar din cauza asta nu ne-au lichidat pe toţi.

— Adică obiectivul lor e comandamentul? a întrebat Myers.

— Precis. Haide! Tu şi cu mine şi cu cine mai e teafăr.

— Eşti nebun, a spus Myers, dezvelindu-şi dinţii într-un rânjet sălbatic. Îmi place.

Phil a numărat doar şase oameni care au luat-o pe urmele japonezilor; posibil să mai fi fost încă unul sau doi. Acum se trăgea în faţa lor, cu intermitenţe la început, apoi încontinuu. Bubuiau grenadele, iar Phil a auzit pârâitul temutei Nambu. Şi al altor mitraliere. Câte să fi fost? Trei? Patru?

Puşcaşii marini rămaşi în plutonul lui Phil au ţâşnit dintre tufe şi s-au uitat la dunele care le dăduseră atât de mult de furcă doar cu o zi înainte. Erau împânzite de soldaţi japonezi care se îndreptau către comandamentul lipsit de apărare al americanilor. Însă oamenii lui Phil erau în spatele lor.

Un japonez corpolent – poate unicul soldat supraponderal din armata lor, şi-a spus Phil mai târziu – rămăsese puţin în urma camarazilor lui. Avea o mitralieră Nambu şi cartuşiere în diagonală peste uniformă. În faţa lui era un alt mitralior, acesta puţin mai slab.

Phil şi-a scos cuţitul şi s-a repezit la soldatul cel gras, socotind că ar putea să le provoace multe pierderi dacă ar reuşi să pună mâna pe mitraliera aia. Poate chiar foarte multe. A împlântat cuţitul în ceafa japonezului. Japonezul a chirăit de durere şi s-a prăbuşit pe burtă. Mitraliorul slăbănog din faţă s-a întors şi a ridicat arma.

— *Dom' lent! La pământ! La pământ!* a strigat Myers.

Phil nu l-a ascultat, pentru că se gândea la Omul cu Răspunsurile. *Voi fi rănit?* îl întrebase el. Omul cu Răspunsurile a spus că nu, dar Phil şi-a dat seama că nu pusese întrebarea corectă. Şi a pus-o pe cea bună chiar înainte de expirarea celor cinci minute. *Voi fi ucis?* Iar răspunsul a fost: *Nu, Doar Phil, nu vei fi ucis.*

Iar în acea clipă, pe insula Eniwetok, a crezut. Poate pentru că Omul cu Răspunsurile ştiuse numele de fată al mamei sale şi ştiuse unde se născuse tatăl său. Poate pentru că nu a avut de ales. Japonezul slăbănog a început să tragă cu mitraliera Nambu. Phil a observat cu coada ochiului că Myers

s-a împleticit şi a ţâşnit sânge din el. Destry şi Molocky s-au prăbuşit la dreapta şi la stânga lui. A auzit şuierat de gloanţe în jurul capului. A simţit că i se mişcă pantalonii şi cămaşa, ca şi cum l-ar fi muşcat de ele un căţeluş jucăuş. Mai încolo va număra aproape cincisprezece găuri în hainele lui, însă niciun glonţ nu l-a lovit, nici măcar de zgâriat nu l-a zgâriat.

A deschis focul, mişcând mitraliera Nambu de la stânga la dreapta, secerând soldaţii inamici ca pe nişte păpuşele din carton. Japonezii s-au întors, încremenind pe moment din cauza acestui neaşteptat atac din spate. Dar şi-au revenit imediat şi au ripostat. Gloanţele răscoleau nisipul din faţa lui Phil. Alte gloanţe i-au sfâşiat hainele. Şi-a dat seama că cel puţin doi dintre oamenii lui trăgeau şi ei. A luat o alta cartuşieră de la japonezul mort de lângă el şi a început din nou să tragă, fără să-şi dea seama cât de grea era mitraliera Nambu – aproape nouă kilograme –, fără să-şi dea seama că i se încinge în mâini, fără să-şi dea seama că urlă din toţi rărunchii.

Acum au început să tragă şi americanii din cealaltă parte a dunei; Phil ştia că sunt americani după zgomotul făcut de carabine. Continuând să tragă, a început să înainteze. A călcat peste japonezi morţi. I s-a blocat mitraliera Nambu. A aruncat-o, s-a aplecat… şi, chiar în acea fracţiune de secundă, un glonţ s-a lovit puternic de casca lui şi i-a zburat-o de pe cap. Phil aproape că nici nu a observat. A luat o altă mitralieră de pe jos şi a început să tragă din nou. Şi-a dat seama că Myers era din nou alături de el. Jumătate din faţă îi era plină de sânge, o bucată din scalp îi atârna şi se legăna în ritmul mersului.

— *Ahhahahaaa, nenorociţilor!* a zbierat el. *Ahahaha, blestemaţilor! Bine aţi venit în America!*

Atât de aiurea era reacţia lui în situaţia aceea, că pe Phil l-a pufnit râsul. Şi încă râdea când au ajuns pe culmea dunei. Atunci a aruncat cât colo mitraliera japoneză şi a ridicat mâinile.

— *Puşcaşi marini! Puşcaşi marini! Nu trageţi! Suntem de-ai voştri!*

Contraatacul – cât a fost el – s-a încheiat. Sergentul Rich Myers a fost decorat cu Steaua de Argint (a spus că mai bine şi-ar fi primit ochiul înapoi). Locotenentul Philip Parker a fost unul dintre cei 473 de militari care au primit Medalia de Onoare pentru fapte de eroism în al Doilea Război Mondial. Şi, chiar dacă nu fusese rănit, acest război s-a încheiat atunci pentru el. Un reporter de război a făcut o fotografie cu cămaşa lui ciuruită de gloanţe, iar prin găuri se vedea soarele. Poza a ajuns în toate ziarele de acasă, loc pe care puşcaşii marini îl numeau „lumea noastră”. Era un adevărat erou şi urma să-şi satisfacă tot restul serviciului militar în America, unde avea să ţină discursuri şi să vândă Obligaţiuni de Război.

Ted Allburton l-a îmbrăţişat şi l-a numit „adevărat luptător”. I-a spus „fiule”. Iar Phil şi-a zis atunci: *Omul ăsta e absurd.* Dar l-a strâns şi el în braţe, dându-şi seama că securea războiului fusese îngropată.

Şi a făcut cunoştinţă cu fiul lui, acum în vârstă de aproape trei ani.

Uneori, noaptea, pe când stătea treaz alături de soţia lui care dormea profund, Phil îşi amintea de japonezul slăbănog, care auzise urletele de moarte ale compatriotului său. Îl vedea cum se întoarce. Îi vedea ochii negri şi bulbucaţi de sub cozorocul caschetei militare, îi vedea cicatricea în formă de cârlig de lângă un ochi. Probabil de la o lovitură din copilăria japonezului slăbănog. L-a văzut cum începe să tragă. Şi-a amintit şoaptele gloanţelor în jurul lui. S-a gândit la gloanţele care i-au atins doar în treacăt uniforma, de parcă ar fi fost nişte căţei jucăuşi, nu nişte bucăţi din oţel aducătoare de moarte, sau – şi mai rău – de chinuri care ar fi durat toată viaţa. S-a gândit cât de sigur fusese că va supravieţui şi că această siguranţă a lui – de ce să se

mai ascundă după deget? – se datora profeţiei Omului cu Răspunsurile. În nopţile acelea se întreba dacă omul de sub umbrela roşie îi văzuse viitorul… sau poate chiar atunci i-l făurise. Phil nu a aflat răspunsul la această întrebare.

2

În timpul călătoriilor prin statele din New England şi chiar New York, când trebuia să ţină discursuri şi să convingă oamenii să cumpere Obligaţiuni de Război, sprijinind astfel guvernul în lupta împotriva duşmanilor, Phil a avut ocazia să discute cu mulţi soldaţi care fuseseră pe front şi unii i-au povestit cât de greu le fusese să se readapteze la viaţa de acasă. Un puşcaş marin lăsat la vatră a fost foarte concis: „După despărţirea de patru ani, la început parcă eram doi străini care dormeau în acelaşi pat.” Phil şi Sally Ann au fost scutiţi de etapa aceasta jenantă, posibil – probabil – pentru că se cunoşteau din copilărie şi crescuseră împreună. Iubirea fizică nu a prezentat nicio problemă. Odată, în momentul orgasmului reciproc, Sally Ann a exclamat: „Aaah, *eroul* meu!” şi i-a apucat pe amândoi râsul.

Jacob s-a ferit de el la început; se agăţa de mama lui şi se uita cu ochi mari şi temători la bărbatul înalt care dăduse năvală în vieţile lor. Când Phil încerca să-l ia în braţe, băieţelul se zbătea şi, uneori, chiar începea să plângă, cerând să fie pus jos. Apoi se ducea la mama lui cât de repede putea el, o apuca de picior şi se holba la necunoscutul căruia trebuia să-i spună „tati”.

Într-o seară, când Jake stătea pe jos, la picioarele mamei sale şi se juca cu cuburile, Phil s-a aşezat în faţa lui şi a împins o minge de tenis spre el. Nu se aştepta la vreo reacţie, aşa că a fost încântat când Jake i-a împins-o înapoi. Şi s-au jucat aşa cu mingiuţa aia mai mult timp. Sally Ann a pus jos cartea şi s-a uitat la ei. Phil a aruncat mingea uşor în podea şi a făcut-o să sară. Jake a întins mâinile şi a

prins-o. Phil a început să râdă, a început să râdă şi Jake. După aceea, totul a fost în regulă. Mai mult decât în regulă – a fost perfect. Phil iubea totul la fiul lui – ochii albaştri, părul frumos şi castaniu, trupul robust. Dar cel mai mult iubea potenţialul micuţului. Nu îşi dădea seama ce fel de adult va deveni Jake şi nici nu voia asta. *Mai bine să am o surpriză,* îşi spunea el. Şi, într-o seară de pe la sfârşitul lui 1944, Jake n-a mai vrut să se lase luat în braţe de Sal ca să-l ducă la culcare.

— Tati, tati mă duce.

Poate că nu a fost cea mai frumoasă seară din viaţa lui Phil, însă el nu-şi amintea una mai bună.

Curry va prospera aşa cum îmi imaginez eu? întrebase el în ziua aceea de demult, care acum i se părea un vis (cu toate că îşi amintea fiecare întrebare şi fiecare răspuns). Bărbatul de sub umbrela roşie îi spusese că aşa va fi şi nici în această privinţă nu se înşelase. În parte datorită renumelui său de puşcaş marin, decorat cu Medalia de Onoare, dar mai ales pentru că avea onorarii acceptabile şi pentru că era bun în meseria lui („un pişicher dat naibii de isteţ” ziceau localnicii), în anii de după război Phil Parker a avut atât de mulţi clienţi încât nici nu le mai putea face faţă.

Asociatul pe care îl adusese la cabinet în 1939 fusese ucis la Hamburg, într-un bombardament, aşa că Phil şi-a luat un alt asociat, după care încă unul şi apoi – la insistenţele lui Sal – o tânără avocată. Treaba asta a provocat oarece nemulţumiri printre bătrânii yankei conservatori din Curry, dar era deja 1950 şi în oraş veniseră oameni noi, cu idei moderne şi mulţi bani. În Patten, orăşelul vecin, se construia un centru comercial; Phil şi asociaţii lui s-au ocupat de procedurile legale şi au scos un profit frumos. În Curry, şcoala cu cinci săli de clasă a fost înlocuită cu o şcoală generală nou-nouţă, cu opt clase. Phil a cumpărat clădirea veche pe o nimica toată şi acolo şi-a făcut noul cabinet: Phil Parker şi

Asociaţii. Soţii Allburton veneau deseori în vizită la fiica lor, la nepoţelul lor… şi, desigur, la eroul de război. Phill era sigur că Ted ajunsese să creadă că susţinuse întotdeauna planul vizionar al ginerelui său de a se stabili în Curry, oraş aflat acum în plină dezvoltare.

Văzând cât de mult îşi iubea Ted nepotul, Phil a reuşit să treacă peste vechile neînţelegeri avute cu socrul său. În ziua când Jake a împlinit şase ani, Ted i-a dăruit o mănuşă mică de baseball, l-a învăţat cum să prindă cu ea mingea şi s-au jucat amândoi în curte până s-a făcut întuneric, iar Sally Ann i-a chemat în casă, la cină. Indiferent cât de mult ar fi avut de lucru, Phil încerca întotdeauna să ajungă acasă înainte de lăsarea serii, ca să exerseze câteva pase de baseball cu fiul său. Când Jake a împlinit opt ani, stăteau deja la nouă metri distanţă unul de celălalt, apoi la doisprezece, apoi a început să arunce mingea şi de sus.

— Hai, tati! striga Jake. Tare şi cu forţă!

Phil nu arunca nici pe departe atât de tare cât ar fi putut – că doar în faţa lui era un băieţel de opt ani –, dar a mărit treptat viteza aruncărilor. Primăvara şi vara, stăteau în weekenduri şi ascultau la radio meciurile echipei Red Sox. Uneori li se alătura şi Sally Ann. Într-o zi din noiembrie, după ce făcuseră aruncări cu mingea de baseball pe un strat de zăpadă înalt de cinci centimetri, Sally Ann l-a luat pe Phil deoparte.

— Ai jucat baseball când erai mic? Pentru că eu nu-mi aduc aminte.

Phil a clătinat din cap.

— Doar câteodată mai exersam nişte pase după ore, dar nici asta prea des. Puteam să prind mingea, dar o aruncam ca un bleg. Ceilalţi băieţi îmi ziceau „Chix Parker”.

— Nici eu n-am făcut vreun sport, dar, uită-te la Jake… chiar e bun, sau doar mi se pare mie, că sunt maică-sa?

— E bun. Abia aştept să-l duc pe stadion să-i vadă pe cei de la Sox.

Asta s-a întâmplat în 1950. Au avut locuri în tribune. Jake stătea între Phil şi Ted şi se uita cu gura căscată la gazonul verde din Parcul Fenway – nici nu-i mai păsa de punga cu popcorn de pe genunchi.

Ted s-a aplecat şi i-a spus:

— Poate într-o zi o să joci şi tu pe terenul ăsta, Jake.

Băiatul a ridicat ochii la el şi i-a zâmbit.

— Sigur că am să joc, a spus el.

Într-o zi nefiresc de călduroasă din octombrie 1951, Phil s-a dus la noul magazin Western Auto din North Conway şi s-a întors acasă pe Route 111, având în portbagaj un cadou pentru întreaga familie: un televizor Zenith, modelul Regent, cu ecran rotund. A cumpărat şi o antenă de cameră, dar, dacă ar fi avut una pe acoperiş, ar fi prins posturile din Boston. Îşi spunea că Jake va fi în al nouălea cer de bucurie că acum va putea să se uite la *Range Rider,* serialul western care-i plăcea extrem de mult, în loc să-l asculte la radio.

Şi se mai gândea la ceva atunci, probabil ceva mai important decât televizorul cel nou. Chiar în dimineaţa aceea avusese o discuţie cu un domn pe nume Blaylock Atherton, care, din întâmplare, era chiar preşedintele republican al senatului din Adunarea Legislativă a statului New Hampshire. Domnul senator Atherton era un om extrem de puternic şi influent, iar conversaţia fusese una foarte interesantă. Phil tocmai se gândea la ce îi va spune lui Sally Ann despre asta, când a trecut pe lângă un indicator galben aprins, fixat pe un par la marginea şoselei. Iar mesajul de pe el – 3 KM PÂNĂ LA OMUL CU RĂSPUNSURILE – i-a trezit amintiri care nu adormiseră niciodată.

Nu se poate să fie el, n-are cum să fie el, după atâţia ani, şi-a spus Phil. Dar, în adâncul sufletului, ştia că el era. Imediat după hotarul oraşului Curry, a trecut pe lângă un alt indicator, acesta de un

albastru-intens, care îl anunţa că mai avea un kilometru şi jumătate până la Omul cu Răspunsurile. Phil a urcat colina de la marginea oraşului şi, de pe culmea ei, a văzut umbrela roşie la nici două sute de metri în faţă. De această dată Omul cu Răspunsurile îşi instalase „punctul de lucru” într-o poiană mare, în apropiere de noua şcoală generală. Chiar în locul acela se va construi peste un an Unitatea de Pompieri Voluntari din Curry.

Uitând complet şi de noul televizor, şi de discuţia cu Blaylock Atherton şi, cu inima bubuind mai să-i sară din piept, Phil a tras pe dreapta şi a coborât din maşină. Evident că nu mai avea acum rabla aia veche de Chevrolet. A trântit portiera noului său Buick şi a stat câteva secunde în loc, uimit de ce vedea. Nu, „uimit” era un cuvânt prea slab – mai curând era stupefiat.

Phil îmbătrânise; nu şi Omul cu Răspunsurile. Arăta exact ca în ziua aceea de octombrie din urmă cu paisprezece ani. Părul nu îi era mai rar decât atunci. Ochii lui albaştri erau la fel de senini. Cămaşă albă, pantaloni gri, pantofi negri – la fel ca data trecută. Se schimbaseră doar afişele de lângă acela care anunţa că el este Omul cu Răspunsurile. Pe cel din stânga scria 3 MINUTE 50$. Iar pe cel din dreapta: PRIMUL RĂSPUNS ESTE GRATUIT.

Probabil că nici magicienii nu sunt imuni la inflaţie, şi-a zis Phil. Omul cu Răspunsurile îl privea cu un interes nedisimulat.

— Nu cumva te cunosc? a întrebat el şi a început imediat să râdă. Nu răspunde! Nu tu eşti Omul cu Răspunsurile. Eu sunt. Stai puţin să mă gândesc! Şi, la fel ca un personaj de basm, şi-a lipit degetul de latura nasului.

— Mi-am adus aminte. Eşti Doar Phil. Ai vrut să ştii dacă iubita ta va accepta să se căsătorească cu tine, cu toate că ştiai foarte bine că o va face. Şi ai mai vrut să afli dacă o să trăieşti în cătunul ăsta, deşi cunoşteai şi acest răspuns.

— Erau nişte întrebări bicisnice, a spus Phil.

— Da. Chiar aşa erau. Ia loc, Doar Phil. Sigur, presupunând că ai avea vreo treabă cu mine. Dacă nu, desigur că eşti liber să-ţi vezi de drum. Datorită libertăţilor ei este măreaţă America, cel puţin aşa se zice.

O sonerie a început să sune tare de undeva din apropiere. S-au deschis uşile noii şcoli generale. Copii cu ghiozdane şi cutiuţe pentru sandviciuri au ţâşnit prin ele zbierând ca la o explozie. Precis că unul dintre ei era fiul lui, dar Phil nu putea să-l identifice în toată nebunia aia generală; o mulţime de băieţi purtau şepci cu logoul echipei Red Sox. Două autobuze aşteptau să-i ducă acasă pe cei care locuiau la mai mult de un kilometru distanţă. Phil s-a aşezat pe scaunul clientului. A vrut să-l întrebe pe vânzătorul de răspunsuri de la marginea drumului dacă era chiar om în carne şi oase, ori un fel de creatură supranaturală; însă probabil că învăţase câte ceva în perioada scursă între douăzeci şi cinci şi treizeci şi nouă de ani, pentru că a închis repede gura, ca să nu-şi piardă întrebarea gratuită. Bineînţeles că Omul cu Răspunsuri nu era om. Niciun om de pe lume nu poate să arate exact la fel după paisprezece ani. Şi niciun om nu ar fi putut să ştie că el avea să supravieţuiască unui atac cu mitraliere pe insula Eniwetok.

Aşa că s-a mulţumit să constate:

— Ai mărit preţul.

— Doar pentru anumiţi oameni, a spus Omul cu Răspunsurile.

— Deci ai ştiut că o să vin.

Omul cu Răspunsurile a zâmbit.

— Faci anumite afirmaţii, sperând că aşa vei primi informaţiile care te interesează. Cunosc şmecheria asta.

Sunt convins că o cunoşti, a comentat Phil în gând. *Ca doar le ştii pe toate.*

Copiii treceau acum pe lângă locul unde avea să se înalţe unitatea de pompieri şi, deşi copiii sunt curioşi din fire, doar câţiva au aruncat priviri nepăsătoare spre terenul viran.

— Nu-i aşa că nu ne văd?

— Altă întrebare la care ştii răspunsul, prietene. Bineînţeles că nu ne văd. Realitatea are mai multe pliuri şi noi suntem acum într-unul dintre ele. Asta a fost întrebarea gratuită. Acum trebuie să plăteşti dacă vrei să-mi mai pui şi altele. Şi, în caz că vrei să ştii, nu, nu accept cecuri.

Având sentimentul că trăieşte un vis, Phil şi-a scos portofelul din buzunarul de la pantaloni. Avea în el trei bancnote de douăzeci de dolari şi una de zece (mai era acolo şi o hârtie de o sută pentru cazuri neprevăzute, însă aceasta era ascunsă în spatele permisului de conducere). I-a dat Omului cu Răspunsurile două bancnote de douăzeci şi pe cea de zece. Acesta şi-a ridicat geanta de pe jos – fix aceeaşi ca în urmă cu paisprezece ani – şi a scos din ea acelaşi cronometru uriaş. Acum cifrele de pe el erau doar de la 0 la 3. Însă a scos acelaşi păcănit strident când l-a întors.

— Sper că eşti gata, Doar Phil.

Credea că este. Acum nu mai avea nicio dilemă, acum era fericit cu viaţa pe care o trăia. Dar probabil că toţi oamenii – indiferent dacă sunt bărbaţi sau femei – au mereu tot felul de curiozităţi în privinţa viitorului lor.

— Gata! Să-i dăm drumul!

Omul cu Răspunsurile a rostit exact aceleaşi cuvinte ca în 1937:

— În cazul ăsta, să începem!

A răsucit rotiţa din spatele cronometrului, care a început să ticăie, iar singura limbă şi-a început călătoria de la 3 către 2.

Phil s-a gândit la discuţia cu Blaylock Atherton – nu chiar o propunere, dar ceva ce ar fi putut să devină posibil. Un fel de sondaj de opinie.

— Dacă mi se propune, ar trebui să…

Şi imediat Omul cu Răspunsurile a ridicat degetul, dojenindu-l.

— Ai uitat ce ţi-am spus despre cuvintele astea? Eu sunt Omul cu Răspunsurile, nu jurnalistă care se ocupă de rubrica „răspundem cititorilor”.

Phil nu uitase, nu tocmai; doar se obişnuise să pună întrebări care nu presupuneau răspunsuri. Întrebări „bicisnice”.

— În regulă. Uite întrebarea: voi candida pentru Senatul SUA?

— Nu.

— Nu?

— Să ştii că răspunsul nu se va schimba dacă pui din nou aceeaşi întrebare. Ca să nu-ţi mai spun că *tempus* a început să *fugit.*

— Sal nu o să vrea să candidez?

— Nu.

Limba cronometrului a trecut de 2.

— Atherton o să-i ofere altcuiva şansa asta?

— Da.

— Nemernicul! a murmurat Phil.

Se simţea dezamăgit? Da, însă nu cine ştie ce. Avea cabinetul de avocatură şi îi plăcea ce face, plus că-i ocupa tot timpul. Nici nu ar fi vrut să plece din New Hamshire şi să se mute în Washington DC; iubea viaţa de provincie şi probabil o va iubi mereu.

Acum a schimbat subiectul, exact la fel cum făcuse în urmă cu paisprezece ani.

— Lui Sal şi Jake o să le placă televizorul?

— Da.

Buzele Omului cu Răspunsurile au schiţat un zâmbet vag.

Gândul la Jake i-a adus o altă întrebare. Şi a rostit-o înainte de a-şi da seama că poate nu doreşte să-i afle răspunsul.

— Fiul meu va juca baseball profesionist?

— Nu.

Limba cronometrului a trecut de 1 şi s-a îndreptat spre zero.

— Alt sport la profesionişti?

— Nu.

Răspunsul acesta l-a dezamăgit mai tare decât vestea că nu i se va cere să candideze la Senat. Dar îl mira? Nu.

Sportul era ca o piramidă şi doar cei cu un talent aproape excepţional ajungeau în vârf.

— În echipa facultăţii?

Cu siguranţă că Jacob ar putea face asta.

— Nu.

La fel ca un cartofor urmărit de ghinion care se încăpăţânează să rămână la masa de joc şi să-şi piardă toţi bani, Phil a întrebat:

— În echipa liceului? Sigur că…

— Nu.

Phil s-a holbat la Omul cu Răspunsurile; era derutat şi începea să se îngrijoreze. Mai bine zis, începea să se sperie. *Nu întreba,* şi-a ordonat el în gând. După care şi-a adus aminte de una dintre zicalele preferate ale mamei sale: *Nu te uita prin gaura cheii dacă nu vrei să te superi.* Limba de pe cronometrul Omului cu Răspunsurile a ajuns la zero şi a scos acelaşi răcnet asurzitor – *BRRRRANG!* – chiar înainte ca Phil să pună ultima întrebare:

— O să păţească ceva fiul meu?

— Scuze, nu-ţi mai pot răspunde. Ai întârziat puţin, Doar Phil.

— Am întârziat?

Niciun răspuns. Fireşte. Îi expirase timpul.

— Probabil că da. În regulă. O iau de la început. Am voie, da?

Niciun răspuns, aşa că Phil şi-a răspuns singur:

— Normal că am voie. Acolo scrie *trei minute.*

S-a uitat în jos ca să scoată din portofel bancnota de o sută ascunsă în spatele permisului de conducere.

— O clipă… gata, uite…

A ridicat capul şi a văzut că pe afişe acum scria 200$ TREI MINUTE şi NICIUN RĂSPUNS GRATUIT.

— Stai puţin! a exclamat el. Nu asta scria înainte. M-ai tras pe sfoară.

La fel ca în urmă cu paisprezece ani – sau aproximativ la fel – Omul cu Răspunsurile a spus:

— *Poate* singur te-ai tras pe sfoară.

Şi – la fel ca data trecută – Omul cu Răspunsurile a părut că începe să se retragă, alunecând pe nişte

şine invizibile. Iar cenuşiul a început să-l învăluie. Phil i s-a împotrivit, dar fără să reuşească.

Când şi-a revenit, se afla la volanul Buickului său. Cineva bătea în geamul din dreapta.

— Tată? Trezeşte-te, tată!

S-a uitat în jur, în prima clipă neînţelegând unde se află. Sau în ce an. După care şi-a văzut fiul lângă maşină, privindu-l speriat. Era împreună cu prietenul lui, Harry Washburn. Amândoi purtau şepci identice, de la Red Sox. Asta l-a făcut să se dumirească. Nu 1937, ci 1951. Nu mai era un proaspăt absolvent de Drept, ci un veteran de război, destul de important în această parte din New Hampshire ca să fie considerat un candidat cu şanse de succes în alegerile pentru Senatul Statelor Unite. Era soţ. Era tată.

A întins mâna şi a deschis portiera.

— Salut, puştiule! Cred că am aţipit.

Dar pe Jake nu-l interesa asta.

— Exersam nişte pase în spatele şcolii şi am pierdut autobuzul. Ne duci tu acasă?

— Ce-aţi fi făcut dacă nu aş fi trecut pe aici?

— Păi, am fi mers pe jos, a răspuns Jake. Ori am fi rugat-o pe doamna Keene să ne ia şi pe noi cu maşina. E cumsecade.

— Şi drăguţă, a adăugat Harry.

— Urcaţi-vă! Am luat ceva din North Conway şi cred că o să vă placă.

— Serios?

Jake s-a urcat în faţă, Harry pe bancheta din spate.

— Ce?

— Ai să vezi.

Phil s-a uitat spre locul unde fuseseră masa şi umbrela Omului cu Răspunsurile. S-a uitat în portofel şi a văzut bancnota de o sută de dolari împăturită de mai multe ori şi ascunsă în spatele permisului de conducere. Dacă nu cumva visase – şi ştia că nu o făcuse – înseamnă că Omul cu Răspunsurile o pusese înapoi. *Sau poate chiar eu am pus-o,*

A pornit spre casă.

Televizorul a avut mare succes. Cu antena de cameră nu prindea decât postul WMUR din Manchester (iar imaginea era uneori – mai bine zis destul de des – plină de purici); însă, imediat ce Phil a montat antena pe acoperiş, familia Parker a putut să se bucure de două posturi TV din Boston – WNAC şi WHDH.

Lui Phil şi lui Sal le plăceau serialele difuzate seara – *The Red Skeleton Hour* şi *Schlitz Playhouse.* Însă Jake era de-a dreptul îndrăgostit de televiziune şi îi plăcea absolut tot. Când se întorcea de la şcoală, se uita la filmele vechi, difuzate în zilele săptămânii. Se uita la emisiunile cu muzică country. Se uita la filmele poliţiste cu *Boston Blakie.* Se uita la reclamele pentru ţigările Camel şi detergentul Bab-O. În zilele de sâmbătă se strângeau toţi prietenii lui acasă la soţii Parker – ca la biserică – şi se uitau la serialul pentru copii *The Little Rascals,* la *Crusader Rabbit şi* la mii şi mii de desene animate vechi. Iniţial, pe Sally Ann a amuzat-o această pasiune a fiului ei, după care a început s-o neliniştească.

— E dependent de televizorul ăla, tot repeta ea, fără să ştie că acest strigăt de disperare va fi repetat de toţi părinţii din generaţiile următoare. Nu mai exersează *niciodată* pase cu tine când vii acasă, nu vrea nimic altceva decât să se uite la un episod din porcăria aia de western cu Hopalong Cassidy, pe care l-a văzut deja de patru ori.

Însă Jake chiar îşi dorea să se mai joace cu tatăl său şi să trimită mingea până în spatele garajului atunci când Phil i-o arunca cu efect, însă aceste ocazii erau acum mai rare. În zilele de dinainte de apariţia televizorului la ei în casă, Jake îşi aştepta tatăl pe treptele de la intrare, cu mănuşa în mână şi cu bâta sprijinită de perete, lângă el. Adevărul este că pe Phil nu-l deranja la fel de mult ca pe Sal această lipsă de interes a fiului său. Când Omul cu

Răspunsurile i-a spus că Jake nu va juca baseball în cadru organizat – nu, nici măcar la liceu – primul lucru la care s-a gândit (aşa cum ar face orice părinte) a fost un accident, sau o altă tragedie. Acum îşi dădea seama că motivul era mult mai banal: Jake îşi pierdea interesul faţă de baseball, la fel cum Phil însuşi îşi pierduse interesul pentru lecţiile de pian când avea cam aceeaşi vârstă ca fiul său.

Inspirat de seriale precum *The Lone Ranger* şi *Wild Bill Hickok,* Jake a început să scrie povestiri cu cowboy. Toate titlurile lui aveau semnul exclamării la sfârşit: „Împuşcături în Laramie!” şi „Schimb de focuri în Canionul Mortului!”. Erau macabre, dar nu chiar atât de proaste… sigur, aceasta era părerea pe care o avea tatăl scriitorului. Poate că, într-o bună zi, Jake va ajunge scriitor, nu fundaş în echipa de baseball Boston Red Sox. Şi lui Phil i se părea că ar fi foarte bine.

Blaylock Atherton l-a sunat într-o seară şi l-a întrebat dacă s-a mai gândit la propunerea de a candida pentru Senat, poate nu la alegerile de acum, dar ce-ar zice de cele din ’56? Phil a spus că n-a luat încă nicio hotărâre. I-a mărturisit lui Atherton că soţia lui nu este prea încântată de idee, dar i-a promis să-l sprijine indiferent ce ar decide.

— Ar fi bine să te hotărăşti mai repede, i-a spus Atherton. În politică trebuie să gândim în perspectivă. Ştii că *tempus fugit.*

— Mi s-a mai spus, a zis Phil.

Într-o dimineaţă de sâmbătă din februarie 1952, Harry Washburn a dat buzna în micul birou din casa lui Phil, unde acesta recitea depoziţiile martorilor de la un proces care urma să înceapă curând. S-a speriat când a văzut o dâră de sânge pe unul dintre obrajii pistruiaţi ai băiatului şi mai multe pete pe mâini.

— Ai avut un accident, Harry?

— Nu-i al meu, a răspuns el. Lui Jake a început să-i curgă sânge din nas şi nu i se mai opreşte. Are toată bluza plină de sânge. De sus şi până jos.

Până nu a văzut cu ochii lui despre ce era vorba, Phil a crezut că-i doar o exagerare de copil. Pe ecranul rotund al televizorului Zenith, Annie Oakley[96] trăgea foc după foc în personajul negativ, însă niciunul dintre cei patru sau cinci băieţi nu o băgau în seamă. Stăteau toţi cu ochii la Jake. Cămaşa lui preferată – cea pe care o purta doar sâmbăta dimineaţa când se uita la westernuri – era îmbibată de sânge. La fel şi partea din faţă a blugilor.

Jake s-a uitat la tatăl lui şi a murmurat cu o voce nazală şi înăbuşită:

— Nu se opreşte!

Phil i-a îndemnat pe ceilalţi băieţi să se uite în continuare la film, pentru că totul era în regulă. Încerca să vorbească pe un ton foarte calm, însă balta aia de sânge îl speria îngrozitor de tare. L-a dus pe Jake în bucătărie, i-a cerut să se aşeze pe un scaun şi să-şi dea capul pe spate, după care a împachetat mai multe cuburi de gheaţă într-un prosop de vase, pe care i l-a pus pe rădăcina nasului.

— Ţine-l apăsat acolo, Jake! O să se oprească.

Tocmai atunci a venit Sally Ann de la cumpărături. Le-a zâmbit, apoi a văzut cămaşa plină de sânge a lui Jake şi a căscat gura să ţipe. Phil a clătinat repede din cap şi ea a reuşit să se stăpânească. S-a aşezat în genunchi alături de el şi a întrebat ce se întâmplase.

— V-aţi jucat şi ţi-a nimerit unul dintre amicii tăi un pumn în nas?

— Nu, a pornit singur. A curs şi pe jos, dar bine că n-a pătat şi covorul ăla albastru care-ţi place ţie.

— A ajuns şi pe mine, a spus Sammy Dillon.

Intrase în bucătărie împreună cu Harry. Ceilalţi băieţi stăteau în prag, în spatele lor.

— Da’ m-am dat cu apă şi s-a luat.

— Bine ai făcut, Sammy, i-a zis Sally Ann. Cred că acum ar fi mai bine să plecaţi acasă, băieţi.

Nu au protestat, dar s-au oprit o secundă la uşa bucătăriei ca să se mai uite o dată la prietenul lor plin de sânge. După ce au plecat, Sally Ann s-a aplecat şi i-a şoptit lui Phil la ureche:

— Nu cred că se opreşte.

— O să se oprească, a liniştit-o Phil.

Nu s-a oprit. A început să curgă mai încet, nu în şiroaie ca la început, dar tot nu dădea semne că s-ar opri. Medicul lor din oraş era în concediu, aşa că l-au dus pe Jake la spitalul din North Conway unde Richmond, doctorul de gardă, s-a uitat cu o lanternă micuţă în nasul băiatului şi a dat din cap.

— Te reparăm cât ai bate din palme, tinere. Mami şi tati o să aştepte afară cât ne ocupăm de tine.

Sal nu voia să iasă, dar Phil, care cam bănuia cum urma să decurgă „reparaţia" respectivă, a luat-o de braţ şi a scos-o în sala de aşteptare, fără să îi ia în seamă protestele. Apoi a închis uşa în urma lor. Şi degeaba a închis-o, pentru că, atunci când i s-a cauterizat interiorul nasului, urletele lui Jack au umplut tot spitalul. Sigur, era un spital mic, dar chiar şi aşa… Phil şi Sally Ann sau strâns în braţe, amândoi plângând, amândoi dorindu-şi să se termine cât mai repede. În cele din urmă, s-a terminat… şi nu s-a terminat.

Domnul doctor Richmond a ieşit împreună cu Jake. Reverul halatului alb era pătat de sânge. A zâmbit şi le-a spus:

— Curajos băiat aveţi! Jacob, îmi dai voie să discut puţin cu părinţii tăi?

I-a condus în cabinetul de consultaţii.

— Aţi văzut vânătăile?

— Da, are vreo două pe braţe, a răspuns Phil. Dar e băiat, domnule doctor Richmond. Probabil că şi le-a făcut când s-a urcat în copaci.

— Şi pe piept are vânătăi. Obişnuieşte să se bată cu alţi băieţi?

— Nu, nu la modul serios, a spus Phil. Se mai încaieră câteodată, însă doar în joacă.

— Vreau să-i fac nişte analize de sânge, a spus domnul doctor Richmond. Doar ca să lămurim toate aspectele.

— Dumnezeule! a exclamat Sally Ann.

Mai târziu îi va mărturisi lui Phil că a ştiut, că a ştiut chiar în clipa aceea.

— Să-i verificăm numărul de leucocite şi de trombocite. Să excludem orice afecţiune mai gravă.

— Dar, domnule doctor, i-a curs sânge din nas şi atâta tot, a protestat Phil.

— Adu-l înăuntru, Phil, i-a cerut Sally Ann.

I se albise pielea în jurul ochilor şi al buzelor şi căpătase o înfăţişare cu care Phil avea să se deprindă în următorul an şi ceva.

L-a adus pe Jake înapoi în cabinet şi, după ce a fost asigurat că recoltarea sângelui va fi o treabă uşoară în comparaţie cu cauterizarea vaselor din nas, Jake şi-a suflecat mâneca şi a suportat cu stoicism împunsătura de ac.

După o săptămână, au primit un telefon de la medicul de familie, care şi-a cerut mai întâi scuze pentru vestea proastă pe care trebuie să le-o dea, după care le-a spus că este foarte posibil ca Jake să aibă leucemie limfoblastică acută.

Starea de sănătate a băieţelul lor robust şi plin de viaţă s-a înrăutăţit extrem de repede. După opt luni de când fusese diagnosticat cu boala aceea „caşectică”[97], starea lui Jake s-a ameliorat brusc, iar părinţii lui au avut parte de câteva săptămâni de speranţe deşarte. După care s-a întâmplat nenorocirea. Jacob Theodore Parker, în vârstă de doar zece ani, a murit în Spitalul Regional din Portsmouth, în ziua de 23 martie 1953.

Aproape tot timpul slujbei de înmormântare, Sal a stat cu capul culcat pe umărul soţului ei. A plâns. Phil nu a plâns. Nu mai avea lacrimi, pentru că le vărsase pe toate în timpul ultimei internări a lui Jake. Până în ultima clipă, Sal sperase că va fi o altă remisie – se rugase pentru ea –, însă Phil ştia că

Jake se stingea încetul cu încetul. În fond, cam asta înţelegea el acum din ce-i spusese Omul cu Răspunsurile.

Spre seară, s-a întrebat dacă nu cumva simţise miros de gin în răsuflarea lui Sal la înmormântare. Dacă aşa fusese, nici nu merita să pomenească de asta. Şi el, şi Sally Ann făceau parte dintr-o generaţie care bea şi fuma. Încă de la şaisprezece ani Sally Ann începuse să guste din cocktailurile mai slabe servite de părinţii ei prietenilor de familie, iar mai târziu pe Phil îl aştepta mereu un pahar cu ceva bun atunci când venea acasă. Obişnuiau să bea câte două cocktailuri înainte de cină. Uneori Phil mai bea câte o cutie sau două de bere în timp ce se uitau la televizor. Sal îşi mai pregătea încă un gin cu apă tonică. Abia mai târziu şi-a dat Phil seama că de la un pahar cu gin, soţia lui ajunsese la două şi câteodată chiar la trei. Însă se trezea întotdeauna la şase dimineaţa, ca să-i facă pacheţelul lui Jake şi să pregătească micul-dejun pentru toţi trei. Făceau parte şi din generaţia „Femeile Gătesc, Bărbaţii Mănâncă”.

Dar a observat la masa de după slujba de înmormântare. Nu ar fi avut cum să nu observe. Sal era în bucătărie, povestindu-i doamnei Keene despre ziua când Jake şi-a pierdut primul dinţişor de lapte şi că ea atunci i-l legase cu o aţă al cărei capăt îl prinsese de clanţa uşii de la camera lui.

— Şi, când am trântit uşa, dintele ăla i-a zburat din gură! a spus ea atunci.

Numai că „zburat” s-a auzit *sbuuat,* Şi Phil a văzut cum doamna Keene – „doamnă drăguţă”, cum îi spusese Harry în ziua aceea când Phil se întâlnise pentru a doua oară cu Omul cu Răspunsurile – încerca să se îndepărteze încetişor de ea. Să se îndepărteze de respiraţia ei. Dar Sal s-a ţinut după ea şi s-a apucat să-i spună o altă poveste. Avea un păhărel în mână, iar păhărelul ăla se înclina într-o parte. Şi s-a tot înclinat până când s-a vărsat pe jos.

Atunci Phil a luat-o de braţ şi i-a spus că părinţii ei vor să stea de vorbă cu ea (nici pomeneală de aşa

ceva). Sal a acceptat să meargă cu el, dar s-a mai uitat o dată peste umăr şi a spus:

— Ce-a mai *sbuat* dintele ăla! Măi-măi-măi, ce-a mai *sbuat!*

Doamna Keen a schiţat un zâmbet către Phil – un zâmbet plin de compătimire şi jenă. Primul din multele care aveau să urmeze.

A reuşit s-o ducă pe Sal doar până în pragul uşii de la living. Atunci i s-au înmuiat genunchii. Şi i-a căzut paharul din mână. El a reuşit să-l prindă şi şi-a amintit atunci – scurtă amintire, dar cât de clară – cum a prins el o minge aruncată cu efect de Jake în spatele garajului. Pentru că acum Sal se lăsa cu toată greutatea pe el, mai mult a târât-o printre grupurile de persoane din încăpere. Mama lui i-a aruncat o privire severă şi a făcut un semn din cap: *Scoate-o de aici!* Phil i-a făcut şi el semn că asta intenţiona să facă.

Nu ar fi avut niciun rost să încerce s-o ducă la etaj, aşa că a dus-o în camera de oaspeţi şi a culcat-o peste hainele musafirilor. A început imediat să sforăie. Phil s-a întors la ceilalţi şi le-a spus că Sal era doborâtă de durere şi că, cel puţin pentru o perioadă, nu mai voia să vadă pe nimeni. Oamenii au dat înţelegători din cap şi au murmurat alte cuvinte de compasiune pentru pierderea suferită. Dumnezeule mare, atât de multe erau condoleanţele alea, că Phil mai că îşi dorea ca cineva să se apuce să spună un banc porcos – însă ştia foarte bine că erau unele persoane (de exemplu, doamna Keene sau mama lui) care ştiau prea bine că nu doar durerea îi doborâse soţia.

Asta a fost prima minciună pe care a spus-o despre dependenţa de băutură a lui Sal. Însă nu şi ultima.

Phil i-a sugerat să încerce să facă un alt copil. Sal a fost de acord, însă atitudinea ei era mai degrabă indiferentă – de parcă ar fi vrut să-l întrebe la ce bun să se mai străduiască. Uneori îi venea s-o apuce

de umeri – şi s-o strângă atât de tare cât s-o învineţească, ca să o facă să *priceapă* – şi să-i spună că nu doar ea pierduse un copil. Însă nu a făcut-o. Şi-a înăbuşit toată furia asta, ştiind ce i-ar răspunde: *Tu ai munca ta. Eu nu mai am nimic.* Fals. Pentru că avea. Avea ginul Gilbey's şi ţigările Kool. Două pachete pe zi. Le ţinea într-o casetă micuţă, care semăna cu un portofel pentru mărunţiş. În 1954 a rămas însărcinată din nou. El i-a sugerat că ar fi mai bine să se lase de fumat. Ea i-a sugerat să-şi ţină pentru sine sfaturile, chiar dacă bine intenţionate. A pierdut sarcina în luna a patra.

— Gata, am terminat cu asta! l-a anunţat ea de pe patul spitalului din North Conway. Am patruzeci de ani. Sunt prea bătrână ca să mai am copii.

Aşa că au revenit la capişoane. Însă, în ajunul anului 1956, Phil a văzut că mai are doar trei prezervative în cutia de douăsprezece bucăţi pe care o cumpărase din North Conway imediat după Paşte. Sally Ann a acceptat să-şi ridice cămaşa de noapte şi să-l primească înăuntru. Însă a văzut-o că se uită în tavan, ceea ce însemna că abia aştepta ca el să-şi termine treaba şi să se dea jos de pe ea. Atitudine deloc prielnică unei partide plăcute de sex.

O singură dată, în 1957, a încercat Phil să-i vorbească deschis despre problema ei cu băutura. I-a spus că, dacă ar vrea să se interneze într-o clinică de dezalcoolizare unde să fie ajutată să se lase complet de băut, sau măcar să bea mai rar, a găsit el una bună în Boca Raton, suficient de departe de New Hampshire, aşa că nu va afla nimeni. Şi, dacă l-ar întreba cineva unde este, ar putea să spună că s-a dus în vizită la nişte prieteni. Ar putea chiar să spună că s-au despărţit – dacă asta voia ea. Însă trebuia să înceteze.

Şi soţia lui, acum supraponderală şi buhăită la faţă şi cu privire apatică şi păr încâlcit, s-a uitat lung la el. Ochii aceia băgau spaima în Phil. Opaci, fără profunzime.

— De ce? l-a întrebat ea.

În seara de 8 noiembrie 1960, când a venit de la cabinetul de avocatură, Phil nu a găsit-o pe Sally Ann acasă. Pe blatul din bucătărie era un bilet pe care scria: *Ai cina în cuptor. M-am dus la GD ca să aflu rezultatul alegerilor. S.*

Nu-i propunea să vină şi el acolo, dar oricum Phil nu se dăduse niciodată în vânt după barul Green Door din North Conway. Cu ani în urmă fusese destul de drăguţ. Acum era o spelună.

În raportul întocmit de poliţişti se arăta că doamna Parker a plecat de la Green Door la ora 12:40 a.m. în dimineaţa zilei de 9 noiembrie, la scurt timp după ce Kennedy fusese declarat câştigător al alegerilor pentru funcţia de preşedinte. La 11:00 p.m., barmanul a refuzat să-i mai servească băutură, însă i-a permis să stea şi să se uite la televizorul cu ecran mare, unde se transmitea în direct numărarea voturilor.

În timp ce se întorcea acasă pe Route 16, din cauza vitezei excesive, micuţul automobil Renault Dauphine a ieşit de pe şosea şi s-a ciocnit de un pilon de pod.

Moartea a fost instantanee. La autopsie s-a descoperit că avea o alcoolemie de 0,39 %. Când a aflat de moartea fiicei sale, Ted Allburton a suferit un atac de cord. A murit după cinci zile la terapie intensivă. Cele două înmormântări succesive mai că l-au făcut pe Phil să-i pară rău că nu se mai aflǎ pe insula Eniwetok.

La trei săptămâni după moartea soţiei sale, Phil s-a dus cu maşina până la Unitatea de Pompieri Voluntari din Curry, unde înainte fusese un teren viran. Era târziu, iar în clădirea unităţii de pompieri nu era aprinsă nicio lumină. Între uşile duble, vopsite în roşu, era amenajată scena naşterii: Isus, Maria, Iosif, magii, tot felul de animale. Din câte îşi aducea aminte Phil, scena asta era instalată exact pe locul unde fusese o umbrelă roşie sub care stătea măsuţa Omului cu Răspunsuri.

— Vino şi vorbeşte cu mine! s-a adresat Phil întunericului rece.

A scos un sul de bancnote din buzunar.

— Cred că am opt sute de dolari aici, poate chiar o mie. Şi vreau să-ţi pun câteva întrebări. Uite-o pe prima – a fost un accident, sau s-a sinucis?

Nimic. Doar locul pustiu, unitatea pustie, vântul rece care bătea dinspre est şi nişte figurine ridicole din ipsos, luminate de câteva becuri electrice.

— A doua întrebare: *de ce?* De ce tocmai eu? Ştiu că dau impresia că mă văicăresc şi sunt convins că asta fac, dar, sincer, sunt şi foarte curios. Tembelul ăla de Harry Washburn, prietenul lui Jake, trăieşte şi e ucenic la un instalator din Somersworth. Şi Sammy Dillon trăieşte şi e bine-mersi. De ce nu şi fiul meu? Dacă Jake ar fi rămas în viaţă, ar fi trăit şi Sally, da? Aşa că, spune-mi. De fapt, cred că nici nu mai vreau să ştiu de ce tocmai eu. Vreau doar să aflu de ce. *Pur şi simplu.* Haide, omule! Întoarceţi cronometrul şi ia-mi banii!

Nimic. Normal că nimic.

— N-ai existat niciodată, nu-i aşa? N-ai fost decât o născocire a imaginaţiei mele cretine, aşa că du-te la dracu' şi să mă duc şi eu la dracu' şi tot la dracu' să se ducă toată lumea asta blestemată!

Phil şi-a petrecut următorii trei ani într-o stare de depresie cronică. Şi-a văzut mai departe de muncă, a fost întotdeauna punctual în sala de judecată, a câştigat câteva cazuri, a pierdut altele, nu i-a păsat deloc. Câteodată îl visa pe Omul cu Răspunsurile şi în unele dintre visele acelea sărea peste masă, răsturna cronometrul şi îl apuca de beregată pe Omul cu Răspunsurile. Numai că acesta îşi pierdea conturul şi dispărea ca un fum. Pentru că asta era, nu? Un fum, nimic mai mult.

Această perioadă a vieţii lui s-a încheiat cu Femeia Arsă. Numele ei era Christine Lacasse, dar Phil i-a spus mereu în gând „Femeia Arsă”.

Într-o zi, cam pe la începutul primăverii din 1964, secretara a intrat în biroul lui. Era albă la faţă şi părea tulburată. Lui Phil i s-a părut că vede lacrimi în ochii ei, dar a fost sigur de asta doar atunci când Marie şi le-a şters repede cu podul palmei. A întrebat-o dacă se simte bine.

— Da, sunt bine. Dar a venit o femeie să discute cu tine şi am vrut să te avertizez înainte să-i permit să intre în birou. E arsă, e arsă rău de tot. Faţa ei… Phil, e îngrozitor de *desfigurată.*

— Ce doreşte?

— Spune că vrea să dea în judecată compania New England Freedom Corporation şi să ceară cinci milioane de dolari despăgubire.

Phil a zâmbit.

— Trebuie să fie ceva necurat la mijloc, nu?

New England Freedom avea afaceri în toate cele şase state ale regiunii, de la Presque Isle şi până la Providence. Devenise una dintre cele mai mari companii de construcţii din nord în perioada postbelică. Construia cartiere de locuinţe, centre comerciale, centre industriale, ba chiar şi închisori.

— Roag-o să intre, Marie. Mulţumesc că m-ai prevenit.

Dar nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru a întâmpina femeia care a intrat în birou sprijinindu-se în două bastoane. Obrazul stâng îi dădea de înţeles lui Phil că ar fi avut vreo patruzeci şi cinci, cincizeci de ani. Cel drept era carne topită şi apoi întărită. Mâna dreaptă semăna cu un cleşte. I-a observat stupefacţia şi şi-a strâmbat colţul stâng al gurii într-un fel de zâmbet, care i-a dezvelit puţinii dinţi pe care-i mai avea.

— Nu-s frumuşică? l-a întrebat ea.

Vocea îi era la fel de aspră ca un cârâit de cioară. Phil şi-a spus că probabil inhalase fumul focului care o arsese şi aşa şi-a pârlit coardele vocale. Mare noroc a avut că mai putea să vorbească.

Evident că Phil nu intenţiona să răspundă la o întrebare retorică sau de-a dreptul sarcastică.

— Luaţi loc, domnişoară Lacasse şi spuneţi-mi ce pot face pentru dumneavoastră.

— Doamnă, te rog. Sunt văduvă. Cât despre ce să faci pentru mine, îţi zic eu acum – să-i dai în judecată pe ăia de la NEF şi să le ceri despăgubiri atât de mari ca să nu mai aibă nici după ce să bea apă.

A pronunţat *nefff*.

— Cinci milioane, nici mai mult, nici mai puţin. Nu că ai să poţi, pun pariu că n-ai să poţi. Am fost la vreo şase avocaţi, şi la firma aia din Portland – Feld and Pillsbury. Da' nimeni nu vrea să aibă de-a face nici cu mine şi nici cu căzu' meu. Că NEF e o companie prea mare şi puternică şi nu vor să se pună cu ea. Acum, pot să capăt un pahar cu apă înainte să mă dai afară?

Phil a chemat-o pe Marie şi a rugat-o să-i aducă doamnei Lacasse un pahar cu apă. În acest timp, Femeia Arsă scotocea cu mâna cea bună într-o pungă mică pe care o avea prinsă de talie. A scos din ea un flacon cu medicamente şi l-a împins pe birou până în faţa lui Phil.

— Deschide-mi-l, te rog! Aş putea şi singură, da' mă doare de-mi vine să mor. Vreau două. Ba nu, trei.

Phil a deschis flaconul maroniu, l-a scuturat puţin până i-au căzut trei pastile în palmă, i le-a întins femeii, după care a închis la loc flaconul. Marie a adus paharul cu apă şi Lacasse a înghiţit pastilele.

— E morfină, aşa să ştii. Ca să nu mă mai doară. Că mă doare când vorbesc. Mă rog, mă doare tot timpul, da' vorbitu-i cel mai rău. Nu că mi-ar fi mai bine când mănânc. Doctoru' zice că o să mă curăţ în vreo doi sau trei ani de la pilulele astea. Da' eu i-am zis că n-o să mai mor dacă izbutesc să-i dau în judecată. Neapărat vreau s-o fac, domnu' avocat Parker.

O pauză de o clipă, apoi a continuat:

— Ahhh, deja îşi fac efectul. Bine. Aş mai lua una, da' mi s-ar pune ceaţa pe creier şi n-aş mai putea să-ţi zic cum a fost.

— Spuneţi-mi cum vă pot ajuta, a spus Phil.

Femeia şi-a dat capul pe spate şi a scos câteva hohote hârâite de râs, ca de vrăjitoare. Phil a apucat să observe că şi o parte din carnea gâtului era afectată şi se unise cu cea de pe umăr.

— Intentează un proces împotriva ticăloşilor ălora, aşa mă poţi ajuta.

Şi a început să-şi depene povestea.

Christine Lacasse locuise împreună cu soţul şi cei cinci copii ai lor în Morrow Estates, cartier construit de NEF în oraşul Albany, la sud de North Conway. Luminile din casa lor pâlpâiau întruna şi uneori ieşea fum din prize. Ronald Lacasse era şofer de camion şi făcea bani frumoşi din munca lui, dar era plecat mare parte din timp. Christine Lacasse îşi deschisese un coafor micuţ acasă – doar pentru câteva cliente – însă föhnurile şi căştile nu funcţionau aşa cum trebuie din cauza scurtcircuitelor. Într-o zi, au luat foc tablourile electrice din toate cele patru căsuţe ale ansamblului rezidenţial şi au rămas fără curent aproape o săptămână. Christine – care nu devenise încă „Femeia Arsă” – a discutat cu administratorul, care a ridicat din umeri şi a dat vina pe compania de electricitate din New Hampshire.

— M-a luat de proastă, i-a spus ea lui Phil, după ce a mai băut puţină apă. Da’ nu mă născusem ieri. Niciun fel de supratensiune n-ar da foc tablourilor electrice din patru case. Mai întâi ar sări siguranţele. Şi alte grupuri de case din Morrow Estates au avut probleme cu lumina şi încălzirea electrică, dar nu ca noi.

Pentru că administratorul nu i-a dat un răspuns care să o satisfacă, a sunat ea însăşi la filiala din Portsmouth a NEF. Funcţionarul care i-a răspuns a încercat s-o ducă cu vorba. Aşa că a mers la biblioteca din North Conway şi a citit despre ştabii din fruntea corporaţiei, a găsit numărul de telefon al sediului central din Boston al NEF, a sunat şi a cerut să vorbească cu preşedintele companiei. I s-a spus că nu se poate, deoarece domnul este mult prea

ocupat ca să discute la telefon cu o casnică de la dracu-n praznic, New Hampshire. Aşa că apelul i-a fost preluat de un alt funcţionar, probabil mai bine plătit şi mai bine îmbrăcat decât cel din Portsmouth. I-a zis tipului ăluia din Boston că uneori, când începeau să pâlpâie luminile, se întâmpla ca peretele micuţului ei coafor să se încălzească foarte tare şi se auzea un fel de bâzâit, de parcă ar fi fost un cuib de viespi în el. Şi i-a mai spus că se simţea un vag miros de încins. Funcţionarul i-a zis că probabil folosea căşti şi föhnuri care supraîncărcau sistemul electric. Doamna Lacasse l-a întrebat dacă mai avea fraţi şi dacă şi ei erau la fel de bătuţi în cap ca el. După care a închis.

În acelaşi an, NEF a instalat luminiţe de Crăciun peste tot în Morrow Estates.

— Chiar corporaţia? s-a mirat Phil. Nu asociaţia de proprietari?

— N-aveam niciun fel de asociaţie, i-a răspuns femeia. Nimic de genul ăsta. După Ziua Recunoştinţei am primit toţi câte un pliant de la NEF. Ni le-au pus în cutiile poştale. Scria acolo că o să pună luminiţele, pentru că vor să ne aducă aproape de *spiritul sărbătorilor.*

— Şi să vă arate cât de buni sunt ei la suflet, a murmurat Phil, notându-şi toate detaliile în agendă.

Femeia Arsă a scos din nou hohotele alea de vrăjitoare şi a întins spre el un deget strâmb şi pe jumătate topit.

— Îmi place de tine. O să mă dai şi tu afară, ca toţi ăilalţi, da' tot îmi place de tine. Ca să nu mai zic că până acum nimeni nu şi-a notat ce zic eu.

— Mai aveţi pliantul?

— Al meu a ars, da' am un teanc de alte pliante exact la fel.

— Voi avea nevoie de unul. Ba nu, voi avea nevoie de toate. Povestiţi-mi despre incendiu.

I-a spus că soţul ei era acasă de Crăciun. Cadourile erau sub brad. Cu două seri înainte de Ajun, când copiii dormeau deja în paturile lor (probabil visând că Moşul le va aduce multe

bombonele), le-a luat foc casa. Şi a luat foc şi cea de alături, unde locuia familia Duffy. Pe Christine au trezit-o strigătele de afară. Casa era plină de fum, da' n-a văzut niciun foc. A văzut-o de la geam pe Rona Duffy, vecina ei, care se tăvălea în zăpadă, încercând să-şi stingă flăcările de pe cămaşa de noapte.

— Casa aia a lor ardea ca o lumânare. L-am trezit pe Ronald şi i-am zis să scoată copiii afară, dar n-a mai apucat. Eu ţâşnisem deja pe uşă şi încercam s-o sting pe Rona. Dar a murit. Bine că ăia doi copilaşi ai ei erau la fostul soţ, în Rutland. Ai mei n-au avut norocul lor. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Cred că Ronnie s-a înecat de la fum înainte să ajungă la ei. M-am întors să-i scot eu afară şi a căzut peste mine blestematul ăla de tavan. Domnu' avocat Parker, casa aia s-a făcut scrum cât ai bate din palme. Abia am reuşit să mă târăsc afară. Ardeam toată. Vrei să ştii ce s-a întâmplat în anul ăla cât am stat în spital?

— Şi-au pasat vina de la unul la altul, a spus Phil. Nu-i aşa?

Iarăşi a întins spre el degetul ăla deformat. Şi a mai scos un hohot de râs, la fel de hârâit. Phil şi-a zis că aşa râd doar cei ajunşi în iad.

— NEF a spus că era vina firmei care a făcut instalaţia electrică. Firma care a făcut instalaţia electrică a spus că autorităţile verificaseră şi luminiţele de Crăciun, şi instalaţia electrică, aşa că era vina autorităţilor. Autorităţile au zis că specificaţiile electrice de la casele noastre nu corespundeau cu alea de la casele care nu păţiseră nimic, aşa că probabil că firma care a executat lucrarea n-a vrut să cheltuiască prea mulţi bani. Firma care a făcut lucrarea a spus că primeşte ordine numai de la New England Freedom Corp. Vrei să ştii ce-a zis New England Freedom Corp.?

— Dacă nu-ţi convine, dă-ne în judecată, a spus Phil.

— Exact – dacă nu-ţi convine, dă-ne în judecată. O corporaţie veche şi mare împotriva unei amărâte de femei care arată ca o găină lăsată prea mult timp

în cuptor. Bine, le-am zis eu atunci, o să ne vedem la tribunal. Sigur că mi-au propus să ajungem la o înţelegere şi mi-au oferit patruzeci de mii de dolari. Am refuzat. Vreau cinci milioane, câte unul pentru fiecare copil al meu. Cel mai mare avea paişpe ani şi cel mai mic, trei. Pentru bărbatu-meu nu vreau nimic, că el ar fi trebuit să ne scoată copilaşii din casă. Ei, ce zici? E timpul să plec?

Pentru prima oară de la moartea lui Sal – poate pentru prima dată chiar de la moartea lui Jake – Phil a simţit un interes real faţă de cazul acesta. Şi a mai simţit ceva – indignare. Îi plăcea ideea de a lupta împotriva unei corporaţii de categorie grea. Şi nu pentru bani ar fi făcut-o, deşi partea lui din cele cinci milioane nu ar fi fost deloc neglijabilă. Şi nici pentru publicitate, pentru că avea atât de multe cazuri că abia dacă le putea face faţă… sau voia să le facă faţă. Despre altceva era vorba. Asta era şansa lui de a sugruma pe cineva care nu ar mai dispărea ca un fum.

— Nu, i-a spus el acum Femeii Arse. Nu trebuie să pleci.

În următorii cinci ani Phil s-a ţinut scai de New England Freedom. Tatăl lui nu era deloc de acord cu el şi îi spunea că suferă de complexul lui Don Quijote şi că se luptă cu morile de vânt şi îi reproşa că nu mai acordă atenţia cuvenită celorlalte cazuri. Phil i-a răspuns că probabil avea dreptate, dar i-a amintit că nu mai trebuie să strângă bani ca să-şi trimită fiul la Harvard. Iar atunci John – deja Bătrânul John – n-a mai suflat nicio vorbă în legătură cu acel caz. În schimb, văduva lui Ted Allburton i-a spus că îl înţelege şi că îl susţine sută la sută.

— O faci pentru că nu poţi să dai în judecată cancerul care ni l-a luat pe Jakey, i-a zis ea.

Phil nu a contrazis-o – poate era un sâmbure de adevăr în vorbele ei –, dar de fapt o făcea pentru că nu şi-l putea scoate din minte pe Omul cu

Răspunsurile. În unele nopţi, când nu putea să doarmă, îşi spunea că e absurd, pentru că nu Omul cu Răspunsurile era de vină pentru necazurile lui şi nici pentru cele ale Femeii Arse.

Foarte corect, însă mai era ceva: când a avut cu adevărat *nevoie* de răspunsuri, omul de sub umbrela roşie nu a mai fost de găsit. Şi, la fel ca doamna Lacasse, trebuia să dea vina pe *cineva.*

Procesul împotriva NEF a început la tribunalul din Boston cu puţin timp înainte ca doamna Lacasse să se îmbolnăvească de pneumonie. Phil a câştigat. NEF a făcut apel. Phil şi Christine ştiuseră că aşa se va întâmpla, dar măcar ea s-a putut bucura de victoria aceea provizorie înainte să fie răpusă de boală în toamna anului 1967. Phil a văzut-o cum se stinge tot mai mult cu fiecare zi şi a înţeles – aşa cum înţelesese şi în cazul lui Jake – că urma să se producă inevitabilul. L-a cooptat pe fratele lui Ronald Lacasse. Însă Tim Lacasse nu avea setea de răzbunare a Femeii Arse şi nici ardoarea ei; aşa că i-a spus lui Phil să meargă mai departe, să facă ce ştie mai bine, dar el a rămas acasă, în Carolina de Nord, niciodată nu s-a obosit să facă drumul până la tribunal. A refuzat să plătească vreo taxă, dar n-ar fi zis *nu* unor bănuţi picaţi din cer. Femeia Arsă nu lăsase niciun testament. Însă Phil a continuat procesul şi a plătit toate cheltuielile din propriul buzunar. NEF i-a propus de două ori să ajungă la o înţelegere, mai întâi pentru suma de trei sute de mii de dolari, apoi pentru opt sute de mii. Din cauză că toată acea publicitate negativă punea corporaţia într-o situaţie *très* neplăcută. Tim Lacasse i-a cerut lui Phil (printr-un apel telefonic interurban) să accepte banii. Phil a refuzat. Voia să obţină toate cele cinci milioane, pentru că asta îşi dorise doamna Lacasse. Câte un milion pentru fiecare copil. Au fost întârzieri. Au fost amânări. NEF a pierdut în primă instanţă şi a făcut alt apel. Însă, când Curtea Supremă a refuzat să-i judece cazul, corporaţia n-a avut ce să mai facă. Suma totală a despăgubirilor pentru luminiţele de Crăciun – picătura care a

umplut paharul – şi instalaţia electrică proastă (în privinţa căreia Phil adusese dovezi solide că era o procedură standard a NEF, folosită şi la alte construcţii) a fost de 7,4 milioane de dolari, plătită reclamantului Tim Lacasse. NEF a mai fost obligată să achite şi toate cheltuielile de judecată, sume deloc mici. Dacă nu s-ar fi încăpăţânat să continue cu procesul, NEF ar fi putut să economisească aproape două milioane şi jumătate; însă acelei corporaţii i-a fost imposibil să-şi imagineze că nu ar învinge un avocăţel de la ţară.

Phil l-a anunţat pe Tim Lacasse că suma va fi împărţită în mod egal între ei, iar Tim Lacasse l-a ameninţat că îl va da în judecată.

— Chiar te rog, i-a spus Phil. Alea trei milioane şapte sute de mii ale tale se vor topi mai repede decât zăpada în aprilie.

În cele din urmă, Tim Lacasse a acceptat să împartă suma şi, într-o zi din 1970, Phil a atârnat o fotografie înrămată pe peretele biroului său, chiar vizavi de uşă, ca să o poată vedea zilnic când venea la lucru. În fotografie erau Ronald şi Christine Lacasse la nunta lor. El – zdravăn şi zâmbitor. Christine, în rochia albă de mireasă, era absolut superbă.

Sub această fotografie erau câteva cuvinte scrise cu majuscule chiar de Phil:

SĂ NU UIŢI CĂ ALŢII AU AVUT PARTE DE NECAZURI MAI MARI.

După hotărârea definitivă în procesul intentat corporaţiei New England Freedom – proces datorită căruia a ajuns un fel de vedetă în cercurile juridice –, Phil ar fi putut avea foarte mult de lucru. Însă a preferat să reducă puţin viteza şi, pentru că acum o ducea foarte bine din punct de vedere financiar, a început să accepte şi mai multe cauze *pro bono*. În 1978, cu paisprezece ani înainte de apariţia Proiectului Inocenţa[98], în cadrul unui nou proces, a reuşit să obţină achitarea unui bărbat condamnat la

închisoare pe viaţă şi care executase deja doisprezece ani din această sentinţă la Penitenciarul New Hampshire.

Bineînţeles că exista un gol în viaţa lui – acolo unde fuseseră Jake şi Sal. Iar munca de avocat nu reuşea să i-l umple, aşa că s-a implicat tot mai mult în problemele comunităţii. A lucrat ca administrator al bibliotecii publice din Curry şi a organizat primul târg de carte din oraş. A vorbit la posturile de televiziune din New Hampshire despre importanţa donării de sânge. O seară pe săptămână făcea voluntariat la cantina săracilor din North Conway (pentru că alţii aveau parte de necazuri mai mari) şi altă seară pe săptămână la Harvest Hills, adăpostul de animale din Fryeburg, chiar lângă graniţa statului. În 1979 şi-a luat de acolo un pui de beagle, pe care l-a botezat Frank. În următorii paisprezece ani, Frank l-a însoţit pretutindeni. Când mergeau cu maşina, stătea pe locul din dreapta.

Nu s-a recăsătorit, dar a avut o iubită în Moultonborough, pe care o vizita din când în când. Doamna se numea Sarah Coombes. O ajuta în problemele de natură juridică şi i-a achitat ipoteca pe casă. El şi cu Frank nu rămâneau întotdeauna peste noapte la ea, dar Sarah avea mereu în cămară o pungă cu mâncare pentru căţei, pentru orice eventualitate. Odată cu trecerea anilor, aceste vizite au devenit tot mai rare; Phil prefera să se ducă acasă la sfârşitul zilei de lucru şi să-şi încălzească la cuptorul cu microunde mâncarea lăsată de menajeră. Uneori – nu mereu, doar uneori – îl durea să-şi vadă casa atât de pustie. În momentele acelea, îl chema pe Frank lângă el şi îl scărpina după urechi şi îi spunea că alţii aveau parte de necazuri mai mari.

Singura muncă de voluntariat pe care a refuzat-o a fost cea de antrenor secund al echipei de baseball din Curry. Lui Doar Phil i-ar fi trezit amintiri mult prea dureroase. Astfel a trecut timpul. Aceasta a fost povestea. În mare, a fost o viaţă bună. Au existat

cicatrici, însă nu urâte – şi, în fond, ce sunt cicatricile, dacă nu nişte răni care s-au vindecat?

A început să şchiopăteze şi acum mergea sprijinit în baston. Marie s-a pensionat. El a început să sufere de artrită la mâini, picioare şi şolduri. Marie a murit. El a anunţat că are de gând să se retragă din activitate, iar oraşul (acum destul de măricel) i-a organizat o petrecere de toată pomina. A primit o sumedenie de cadouri, printre care şi o plachetă prin care era declarat CETĂŢEAN DE ONOARE AL ORAŞULUI CURRY. S-au ţinut câteva alocuţiuni, culminând cu cea a lui Phil, în faţa mulţimii care umpluse sala de festivităţi a noului liceu. A fost un discurs modest, a fost un discurs amuzant şi, mai presus de orice altceva, a fost scurt. Îi venea să facă pipi şi abia se mai putea ţine.

Căţelul Frank s-a stins în toamna lui 1993. Phil l-a îngropat în curtea din spate, într-o groapă pe care a săpat-o singur, chiar dacă articulaţiile lui protestau.

După ce a umplut mormântul, a netezit pământul de deasupra şi l-a acoperit cu gazon, a rostit un discurs funerar, de asemenea foarte scurt.

— Te-am iubit, băiete. O să te iubesc mereu.

Phil urma să împlinească optzeci şi unu de ani.

În 1995, a început să aibă migrene şi nu mai avusese niciodată înainte. S-a dus la doctorul Barlow, pe care încă îl considera „doctorul cel nou”, cu toate că mergea de zece ani la el pentru consultaţiile periodice şi problemele cu artrita. Barlow l-a întrebat dacă i se înceţoşează vederea atunci când îl apucă durerile de cap. Phil i-a răspuns că da şi a recunoscut că uneori s-a pomenit în alt loc din casă după ce l-a mai lăsat migrena, dar fără să ştie cum a ajuns acolo. Doctorul Barlow l-a trimis să-şi facă un RMN la spitalul din Portsmouth.

— N-am veşti prea bune, i-a spus „doctorul cel nou”, după ce a primit rezultatele. Este o tumoră cerebrală. Şi a adăugat, de parcă ar fi vrut să-l felicite:

— Treaba asta se întâmplă destul de rar oamenilor de vârsta ta.

Barlow i-a recomandat un neurolog de la spitalul Mass General. Pentru că Phil nu mai conducea maşina decât prin oraş, şi-a angajat un şofer – un tânăr pe nume Logan Phipps. Lui Logan nu-i tăcea deloc gura – i-a povestit despre familia lui, despre prieteni, despre iubită, despre cum e vremea, despre slujba lui cu jumătate de normă, despre dorinţa de a se întoarce la şcoală. Şi despre multe altele. Evident că toată turuiala tânărului îi intra lui Phil pe o ureche destul de surdă şi îi ieşea pe cealaltă. Dar încuviinţa mereu dând încetişor din cap. În timpul acelui drum şi-a dat seama că începe să se detaşeze de viaţă. Nu era mare lucru. Ca atunci când rupi încet, dar fără să te opreşti, un cupon de supermarket din cotor de-a lungul liniei perforate. Neurologul l-a examinat şi a examinat şi rezultatele RMN-ului. I-a spus apoi că l-ar putea opera ca să-i scoată tumora aia păcătoasă. Phil şi-a adus aminte atunci un cântec de demult, în care o fată zicea că o să se spele pe cap ca să-şi scoată iubitul din minte. Sal îl cânta adesea la duş, uneori chiar când se spăla pe cap, dar Phil nu a luat-o niciodată personal. Când l-a întrebat pe neurolog ce şanse are să se mai trezească după respectiva operaţie – şi să fie bine – doctorul i-a răspuns că cincizeci la sută. Phil i-a spus că îi pare rău, dar la vârsta lui cincizeci la sută reprezintă prea puţin.

— Durerile de cap ar putea să fie destul de rele înainte de…

Şi a ridicat din umeri, nedorind să spună *înainte de final.*

— Alţii au avut parte de necazuri mai mari, i-a răspuns Phil.

3

Într-o zi cu mult vânt din octombrie 1995, Phil s-a urcat pentru ultima oară la volanul maşinii. Nu era rabla de Chevrolet, nici Buickul nu era, ci un

Cadillac Seville, dotat cu toate accesoriile de ultimă generaţie.

— Sper din suflet să nu calc pe cineva, Frank, i-a spus căţelului care nu mai era lângă el.

Deocamdată nu-l durea capul, dar începuseră să i se răcească degetele de la mâini şi de la picioare – parcă nici nu şi le mai simţea.

A străbătut oraşul cu treizeci de kilometri la oră şi a mărit viteza până la patruzeci şi cinci când a ajuns la periferie. Celelalte automobile îl depăşeau în sunet furios de claxoane.

— Ba pe-a mă-tii, îi spunea Phil fiecărui şofer. Latră dacă eşti de acord cu mine, Frank.

Pe Route 111 nu era trafic aproape deloc şi oare a fost el surprins când a trecut pe lângă indicatorul galben pe care scria 3 KM PÂNĂ LA OMUL CU RĂSPUNSURILE? Nu, câtuşi de puţin. Din ce alt motiv şi-ar fi riscat el viaţa şi ar fi pus în pericol vieţile celorlalţi oameni care ar fi putut veni din direcţie opusă? Nu credea nici că putregaiul negru care i se răspândea în cap i-ar fi transmis informaţii false. A ajuns curând la celălalt indicator, cel de un albastru-intens: OMUL CU RĂSPUNSURILE 1,5 KM. Şi acolo, chiar dincolo de colina de la marginea oraşului Curry, se aflau măsuţa şi umbrela roşie. Phil a tras pe dreapta şi a oprit motorul. Şi-a luat bastonul şi s-a chinuit să se dea jos din maşină.

— Rămâi aici, Frank! Nu durează mult.

Oare a fost el surprins să vadă că Omul cu Răspunsurile nu se schimbase absolut deloc? Aceiaşi ochi albaştri, acelaşi păr cărunt şi rar, aceleaşi haine? Nu, nu a fost surprins. O singură schimbare a remarcat Phil, deşi îi era greu să fie sigur de asta, din moment ce vedea dublu şi uneori chiar triplu. Pe masa Omului cu Răspunsurile era un singur afiş. Şi pe acesta scria:

TOATE RĂSPUNSURILE SUNT GRATUITE.

Gemând şi strâmbându-se uşor de durere, Phil s-a aşezat pe scaunul clientului.

— Nu te-ai schimbat deloc.
— Nici tu, Doar Phil.
Phil a început să râdă.
— N-ai altă glumă mai bună?
Probabil că era o întrebare prostească, dar de ce să n-o pună? Că doar acum toate răspunsurile erau gratis.
— Este adevărat. Pe dinăuntru ai rămas la fel.
— Dacă zici tu… dar eu am oarece îndoieli. Mai ţii cronometrul în geanta aia?
— Da, însă astăzi nu voi avea nevoie de el.
— E vinerea reducerilor?
Omul cu Răspunsurile a zâmbit.
— Nu-i vorba de nicio reducere şi nu este vineri, ci marţi, Doar Phil.
— Ştiu. A fost o întrebare bicisnică. Ştii ce-i aia?
— Ştiu ce sunt *toate* întrebările. A ta care este?
Phil şi-a dat seama că nu mai vrea să-l întrebe *de ce tocmai eu.* Omul cu Răspunsurile i-ar fi spus că şi asta era o întrebare bicisnică. A fost el, pentru că el *a fost.* Nu exista alt motiv. Nici nu voia să ştie cât mai are de trăit. Poate că o să prindă prima ninsoare, dar precis că nu va mai apuca să vadă cum se va topi zăpada. O singură curiozitate avea.
— Mergem mai departe? După ce murim, mergem mai departe?
— Da.
A început să-i învăluie cenuşiul – încet, foarte încet. Şi Omul cu Răspunsurile a început să dispară. Tot foarte încet. Phil nu s-a supărat. Nu-l durea capul – mare uşurare! –, iar frunzele (cât mai putea el să le vadă) erau foarte frumoase. Cât de aprinşi erau copacii la sfârşitul ciclului! Şi, din moment ce întrebările erau gratuite…
— Ne ducem în rai? În iad? Există reîncarnare? O să fim tot noi? O să ne mai amintim ceva? O să-mi revăd soţia şi fiul? O să fie bine? O să fie rău? O să visăm? O să mai simţim tristeţe sau bucurie sau orice altă emoţie?
Omul cu Răspunsurile abia dacă se mai vedea prin vălul cenuşiu.

— Da, i-a spus el.

Când şi-a revenit, Phil a văzut că se află la volanul Cadillacului şi s-a mirat că nu murise. Deocamdată se simţea bine; de fapt chiar foarte bine. Nu-l durea capul, nu-l dureau mâinile, nu-l dureau picioarele. A pornit motorul.

— Ce zici, Frank? Crezi că o să reuşim să ajungem întregi înapoi acasă? Fără să calc pe cineva? Latră o dată pentru da, de două ori pentru nu.

Frank a lătrat o singură dată. Deci era *da. Da* era.

Pentru Jonathan Leonard

POSTFAȚĂ

Într-o zi, pe când îmi făceam plimbarea de dimineaţă, ascultând „Highway 49" al băieţilor de la Jeff Healey Band şi gândindu-mă doar la cât de tare e soloul ăla de chitară, am dat cu ochii de două figurine din plastic verde, cu căciuliţe roşii. Erau puse de-o parte şi de cealaltă a drumului şi de fiecare dintre ele era agăţat un indicator pe care scria REDUCEŢI VITEZA! LOC DE JOACĂ. Aşa mi-a venit ideea povestirii „Şerpii cu clopoţei". Singurul lucru pe care nu l-am ştiut în momentul acela era că personajul principal urma să fie un vechi prieten din *Cujo,* roman pe care-l scrisesem cu mult timp în urmă.

Aşa mi se întâmplă câteodată – am în minte câte o poveste complet structurată, care aşteaptă doar declicul potrivit ca să poată ieşi la iveală. E o chestie foarte tare. Rareori ştiu detaliile (poliţaiul ăla bătrân din „Şerpii cu clopoţei", Andy Pelley, a apărut de nicăieri) sau cum se vor termina poveştile; dar, pentru mine, cea mai mare plăcere este descoperirea. De ce funcţionează treaba asta, sau cum funcţionează – rămâne un mister pentru mine. La fel a fost şi cu „Coşmarul lui Danny Coughlin". Într-o dimineaţă, când mă îmbrăcam şi nu mă gândeam la nimic altceva în afară de bolul cu cereale şi la plimbarea cu căţelul, mi-am zis din senin: „Cum ar fi să aibă cineva un vis premonitoriu? Un vis care să-i indice unde e îngropat un cadavru? L-ar crede cineva, sau ar zice toţi că el este ucigaşul?" În timpul ăsta îmi puneam tricoul. Când am început să-mi trag blugii pe mine, mă gândeam deja la un poliţist cu obsesii, cam la fel ca inspectorul Javert din *Mizerabilii,* care să-l hărţuiască pe personajul principal. Restul poveştii a venit de la sine. N-am ştiut de la bun început că poliţistul meu – Jalbert în loc de Javert – avea şi obsesia număratului; pur şi simplu a început să facă asta de capul lui. Eu n-am făcut decât să-l urmez.

Oare asta mă face narator sau stenograf, aşa cum este William Davis din „Visătorii”? Poate şi una, şi alta.

Oare aş vrea să ştiu mai multe despre arta scrisului? Normal că vreau, din moment ce joacă un rol principal în viaţa mea. În romanele şi povestirile mele am scris despre scriitori şi am scris despre *scris* în lucrările nonliterare. Dar tot nu înţeleg procesul acesta. Nu înţeleg nici măcar de ce oamenii au nevoie de poveşti sau de ce eu – printre mulţi alţii – simt nevoia să le scriu. Nu ştiu decât că simt o bucurie fără margini atunci când mă detaşez de viaţa cotidiană şi intru în relaţii cu oameni care nu există cu adevărat. Probabil că la fel simte oricine. Imaginaţia este o fiară flămândă şi trebuie hrănită. Şi sunt momente când – tot ca William Davis din „Visătorii” – văd cuvintele încă dinainte de a le scrie. Primele paragrafe din „Ecranul roşu” şi „Finn” au existat în mintea mea cu săptămâni sau chiar luni înainte să le aştern pe ecranul calculatorului. Vedeam chiar fiecare virgulă, fiecare punct. Oare asta mă face *anormal?* Poate, de fapt chiar foarte probabil, dar cui îi pasă? De-a lungul anilor, povestirile pe care le scriu ne-au distrat şi pe mine şi pe alţi oameni, iar asta nu poate decât să mă facă nespus de fericit.

Cât despre subiectele mai întunecate din scrierile mele… ei, asta este o altă problemă. Ar trebui să-mi cer scuze pentru ce scriu? Nu prea cred. Francisco Goya are o gravură în care s-a înfăţişat dormind înconjurat de creaturi fantastice şi i-a pus numele *Somnul raţiunii naşte monştri.* Am crezut mereu că un asemenea somn şi asemenea monştri reprezintă o componentă necesară a unei minţi sănătoase. (Citiţi primul rând din *Casa bântuită* a lui Shirley Jackson – ea o zice cel mai bine.) Poveştile de groază sunt cel mai bine apreciate de oamenii miloşi şi empatici. Un paradox, dar aşa este. Cred că doar cei lipsiţi de imaginaţie, cei incapabili să aprecieze latura întunecată a imaginaţiei sunt de vină pentru mare parte din suferinţele lumii. În povestirile mele

despre supranatural şi paranormal m-am străduit să prezint realitatea aşa cum este ea şi să spun adevărul despre această Americă pe care o cunosc şi o iubesc. Unele dintre adevărurile acestea sunt urâte, dar, aşa cum spune şi poetul, cicatricile devin semne ale frumuseţii atunci când sunt privite cu dragoste.

Majoritatea povestirilor din volumul de faţă sunt noi, iar cea mai lungă dintre ele nu a mai fost publicată niciodată. Nu cred că ar fi nevoie să vorbesc despre felul în care au prins viaţă, pentru că asta n-ar însemna decât să mă apuc să înşir unde eram şi ce făceam când mi-a venit fiecare idee. Sigur, cu condiţia să mai ţin minte. Şi v-aş plictisi. Şi pe mine m-aş plictisi.

Singura care merită câteva cuvinte este „Omul cu Răspunsurile". Nepotul meu, Jon Leonard, a cotrobăit prin vechile mele manuscrise – cele mai multe neterminate şi date uitării. Şi a făcut o copie după un fragment de şase pagini, cu un bilet ataşat de el. Mi-a zis că era prea bun ca să nu-l termin. L-am citit şi mi-am dat seama că are dreptate. Scrisesem paginile alea când aveam treizeci de ani. Am terminat povestirea la şaptezeci şi cinci. În timp ce lucram la ea, am avut o senzaţie extrem de stranie. Parcă strigam într-un canion al timpului şi aşteptam să aud ecoul. Are sens ce spun eu acum? Habar n-am. Ştiu doar că aşa am simţit.

S-a spus despre mine că sunt un scriitor prolific, calitate pe care Cititorii mei Devotaţi o laudă, iar criticii o mai… critică uneori, că de-aia sunt critici. Dar nu mi-am propus niciodată să fiu prolific; şi nu mi-am propus niciodată să *nu* fiu. Am făcut ce mi-a fost dat să fac şi, de cele mai multe ori, am făcut-o cu foarte multă bucurie. Singurul inconvenient (îi puteţi spune „eroarea fatală", dacă vreţi să fiţi mai preţioşi) este că execuţia – fără nicio excepţie – nu s-a ridicat la nivelul ideii de la care am pornit. Doar de două ori m-am apropiat de perfecţiune şi de fiecare dată a fost vorba despre câte o povestire despre închisoare: *Culoarul morţii* şi *Închisoarea îngerilor*. Toate celelalte nu s-au ridicat la înălţimea

aşteptărilor mele. Până şi romanele foarte lungi – *It, Apocalipsa, Sub dom* – le-am terminat cu gândul că un scriitor mai bun le-ar fi putut scrie mai bine. Şi totuşi, una peste alta, sunt mândru de ce am făcut. Şi sunt mândru de povestirile mele, poate tocmai pentru că mi-a fost întotdeauna foarte greu să le scriu.

Am lucrat cu o mulţime de redactori, lista este foarte lungă, dar vreau să-i mulţumesc lui Julie Eugley, care a dezgropat zeci de povestiri vechi, foarte multe pur şi simplu groaznice, dintre care două meritau să fie terminate. Şi vreau să-i mulţumesc lui Jon Leonard, care mi-a readus în atenţie de mult uitata povestire despre „Omul cu Răspunsurile”. Le mulţumesc celor doi fii ai mei pentru colaborare şi pentru talentul lor. Joe a lucrat cu mine la două povestiri – „Throttle” şi „În iarba înaltă”. Împreună cu Owen am scris *Frumoasele adormite,* romanul care îmi este cel mai drag dintre toate. Vreau să le mulţumesc şi celorlalţi colaboratori: Stewart O’Nan, Richard Chizmar şi regretatul Peter Straub. Este un risc să lucrezi cu alţi scriitori, dar eu am avut întotdeauna de câştigat.

Vreau să-i mulţumesc vechiului meu redactor, Nan Graham, precum şi lui Liz Darhansoff, agenta mea. A luat locul regretatului Chuck Verrill şi mi-a ridicat o mare povară de pe umeri. Trebuie să-i mulţumesc şi lui Robin Furth, prietenul meu şi omul care mă ajută să mă documentez cât mai bine. Dar cel mai mult şi mai mult doresc să-i mulţumesc soţiei mele, Tabitha, care încă ştie cum să mă ţină cu picioarele pe pământ. Poate fi deopotrivă o scumpete şi o scorpie, câteodată chiar în acelaşi timp. Dar are mintea brici. Ea mi-a sugerat să dau mai multe amănunte despre fratele lui Danny Coughlin şi tot ea mi-a spus că trebuie să bag mai multe amănunte despre Covid în „Şerpii cu clopoţei”.

Mii şi mii şi mii de mulţumiri şi vouă, dragi cititori, pentru că mi-aţi permis să vă invadez imaginaţia şi să vă gâdil terminaţiile nervoase. Vă

place mai întunecat? Foarte bine. Şi mie. Aşa că uite cum am devenit noi suflete gemene.

P.S. Prima frază din *Casa bântuită* sună aşa: „Niciun organism viu nu poate să ducă o existenţă sănătoasă în condiţii de realitate absolută pentru prea mult timp; se spune ca până şi ciocârliile şi cosaşii visează.[99]

P.P.S. Cântecul lui Leonard Cohen din care m-am inspirat pentru titlul acestui volum este „You Want It Darker”. Îmi cer scuze că am schimbat verbul.

23 aprilie 2023

ARMADA
science-fiction • fantasy • **thriller**

Stephen King, legendarul povestitor și maestru al prozei scurte, ne oferă o extraordinară colecție formată din douăsprezece povestiri, multe dintre ele nepublicate până acum și unele dintre cele mai bune pe care le-a scris vreodată.

„Vă place mai întunecat? Ce bine, și mie la fel!"
scrie Stephen King în postfața acestui volum de douăsprezece povestiri care explorează partea mai întunecată a vieții – atât metaforic, cât și literal. King a fost, timp de jumătate de secol, un maestru al genului, iar aceste povestiri despre soartă, moarte, noroc și faldurile realității unde, pe ascuns, se poate întâmpla orice, sunt la fel de complexe și captivante ca și romanele sale. Ele sunt, deopotrivă, lecturi fascinante și bogate în teme profunde. King scrie pentru a simți „bucuria de a lăsa în urmă viața de zi cu zi", iar în ***Îți place mai întunecat*** cititorii vor simți și ei această bucurie, pagină cu pagină.

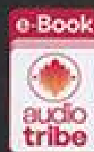

Talentul lui King de a ne surprinde, de a ne fascina și de a ne inspira atât groază, cât și alinare rămâne de neegalat. Fiecare dintre aceste povestiri ascunde propriile emoții, bucurii și mistere; fiecare dintre ele este emblematică. Îți place mai întunecat? De asta vei avea parte.

ARMADA powered by NEMIRA

[1] Evanghelia după Ioan (n. tr.).

[2] Stil de jazz american, caracterizat prin armonii cromatice şi disonante (n. tr.).

[3] Adam Schiff, reprezentant al Partidului Democrat, membru al Camerei Reprezentanţilor (n. tr.).

[4] Project Blue Book – unul dintre studiile sistematice asupra OZN-urilor, realizat de Forţele Aeriene Americane (n. tr.).

[5] Marginal Way – unul dintre cele mai pitoreşti trasee de pe coasta statului Maine (n. tr).

[6] Pastorul Arthur Dimmesdale – personaj din romanul *Litera Stacojie* al lui Nathaniel Hawthorne (1804-1864) – scriitor american (n. tr.).

[7] Localităţi din statul Maine (n. tr.).

[8] Aluzie la piesa „November Rain” a trupei Guns n’Roses, apărută pe albumul *Use Your Illusion I* din 1991 (n. red.).

[9] Bătălia de la Okinawa (1 aprilie - 22 iunie 1945) – cea mai mare luptă din zona Pacificului, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial (n. tr.).

[10] Gumby – personaj de desene animate, cu aspect uman şi făcut din lut verde, creat de Art Clokey în 1953 (n. tr.).

[11] Colecţie de douăzeci şi şase de povestiri ştiinţifico-fantastice scrise de Ray Bradbury şi publicate în 1950 (n. tr.).

[12] Judecătoarei Judy – protagonistă a unui reality-show difuzat în perioada 1996-2021 (n. tr.).

[13] Emmett Till (1941-1955) – băiat afro-american, răpit, torturat şi linşat într-un oraş mic din Mississippi (n. tr.).

[14] Aluzie la răul absolut din romanul *It* al lui Stephen King (n. tr.).

[15] „Kubh Klian” – poem scris de Samuel Taylor Coleridge (1772-1834) (n. tr.).

[16] Cântec compus şi interpretat de Sam Cooke (1931-1964), reprezentant de seamă al muzicii soul (n. tr.).

[17] Albert Ammons (1907-1949) – pianist şi compozitor de jazz (n. tr.).

[18] Joan Jett – actriţă şi cantautoare de muzică rock (n. tr.).

[19] Bătălia de la Gettysburg – bătălie din Războiul Civil American, desfăşurată între 1-3 iulie 1863 (n. tr.).

[20] Păstrăm opţiunea autorului de a scrie cu majusculă (n. red.).

[21] *A Day No Pigs Would Die* – roman autobiografic scris de Robert Newton Peck şi publicat în 1972 (n. tr.).

[22] Jesse Jackson – activist pentru drepturile civile, om politic şi pastor (n. tr.).

[23] I Love Lucy – sitcom produs de postul CBS şi difuzat în perioada 1951-1957 (n. tr.).

[24] Henry David Thoreau (1817-1862) – filosof, eseist şi scriitor american care a militat în scrierile sale pentru o viaţă simplă, în mijlocul naturii (n. tr.).

[25] *Inside View* – tabloid fictiv, care există doar în universul scrierilor lui Stephen King (n. tr.).

[26] Ted Bundy, Dennis Rader – criminali în serie (n. tr.).

[27] „It's Your Baby, You Rock It" – cântec lansat de Elvis Presley în 1971 (n. tr.).

[28] O.J. Simpson – jucător de fotbal profesionist şi actor, acuzat de crimă în 1994; Johnnie Cochran – avocatul lui Simpson (n. tr.).

[29] Argument din pledoaria lui Johnnie Cochran, care face referire la mănuşa din latex pătată cu sânge şi descoperită la locul faptei (n. tr.).

[30] Avocaţi de drept penal – personaje din seriale TV (n. tr.).

[31] Joc de cuvinte în limba engleză, intraductibil în română; cough – a tuşi (n. tr.).

[32] Richard Hickock, Perry Smith – criminali în serie, condamnaţi la moarte şi spânzuraţi în 1965 (n. tr.).

[33] Truman Capote (1924-1984) – scriitor şi scenarist american (n. tr.).

[34] „Little House on the Prairie" – serie de cărţi pentru copii scrise de Laura Ingalls Wilder, publicate din anul 1932 până în 1971 (n. tr).

[35] „For the First Time in Forever" – cântec din filmul Regatul de gheaţă (n. tr.).

[36] Jerry Springer (1944-2023) – jurnalist, moderator timp de treizeci de ani al emisiunii tabloide „The Jerry Springer Show" (n. tr.).

[37] Obsesie patologică a calculelor aritmetice (n. tr.).

[38] Evanghelia după Ioan (n. tr.).

[39] Regele Ioan, William Shakespeare, în traducerea lui Scarlat Ion Ghica (n. tr.).

[40] Sindromul Stockholm – reacţia psihologică pe care o dezvoltă victima unei răpiri sau abuz, când se ataşează emoţional de abuzator, ajungând chiar să-i justifice atitudinea (n. tr.).

[41] Perechi de violatori şi asasini în serie din anii ’60 şi ’70 (n. tr.).

[42] The Pogues – trupă irlandeză de muzică punk şi rock, înfiinţată în 1982 (n. tr.).

[43] Echipa de fotbal din Irlanda (n. tr.).

[44] Trupă de hard rock din Scoţia, înfiinţată în 1968 (n. tr.).

[45] Ramones – trupă americană de punk rock, din anii ’70- ’90. Cheap Trick – trupă americană de rock, înfiinţată n 1973. Dexys Midnight Runners – trupă de pop-rock din anii ’80, din Marea Britanie (n. tr.).

[46] Cântăreţ britanic de muzică pop, care s-a lansat în 1958 (n. tr.).

[47] Trupă americană de heavy metal, înfiinţată în 1981 (n. tr.).

[48] În lb. franceză în original – trad. aproximativă: „curva aia de cioară” (n. tr.).

[49] Ambrose Gwinnett Bierce (1842-1914?) – jurnalist şi scriitor american (n. tr.).

[50] Dominic Paul DiMaggio (1917-2009) – jucător în Liga Majoră de baseball (n. tr.).

[51] Theodore Samuel Williams – (1918-2002) – jucător de baseball profesionist (n. tr.).

[52] Trad. aproximativă a poreclei lui Ted Williams – Splendid Splinter (n. tr.).

[53] Teddy Ballgame – altă poreclă a lui Ted Williams (n. tr.).

[54] Ellis Kinder, Hoot Evers – jucători americani de baseball din anii ’40-’50 (n. tr.).

[55] Norman Rockwell (1894-1978) – artist plastic american (n. tr.).

[56] Joltin’ Joe – una dintre poreclele lui Joseph Paul DiMaggio (1914-1999) – jucător de baseball profesionist la New York Yankees, căsătorit cu Marilyn Monroe (n. tr.).

[57] Mary Flannery O’Connor (1925-1964) – scriitoare americană, reprezentantă a stilului gotic (n. tr.).

[58] Amtrak Joe – una dintre poreclele lui Joe Biden (n. tr.).

[59] *The Invasion of the Body Snatchers* – film de groază şi SF din 1956, în regia lui Don Siegel (n. tr.).

[60] Mary Worth – personaj de benzi desenate cu subiecte de telenovelă, publicate în ziare cu începere din 1938 (n. tr.).

[61] Siesta Key – insulă mică în apropiere de coasta statului Florida (n. tr.).

[62] Clear-Air Turbulences (CAT) – sunt acele turbulenţe care apar în condiţii optime de zbor, când nu sunt nori, şi nu pot fi detectate de instrumentele de bord (n. tr.).

[63] Hall & Oates – duo american pop-rock, format din Daryl Hall şi John Oates, înfiinţat în 1970 (n. tr.).

[64] Joan Baez – cântăreaţă americană, de origine mexicană, denumită „conştiinţa şi vocea anilor ’60” (n. tr.).

[65] Rattlesnake – „şarpe cu clopoţei”; Rattlesnake Key – Insula Şarpelui cu clopoţei, situată în apropierea peninsulei Florida (n. tr.).

[66] Pseudonim al scriitorului american Daniel Handler (n. tr.).

[67] *The Bridge on the River Kwai* – roman despre Al Doilea Război Mondial, scris de Pierre Boulle şi apărut în 1952; a fost ecranizat apoi în 1957 (n. tr.).

[68] Fenomen natural care apare când o algă microscopică şi toxică *(Karenia brevi)* se multiplică foarte rapid şi eliberează o neurotoxină puternică (n. tr.).

[69] Aluzie la proverbul scoţian „Dacă dorinţele ar fi cai, toţi cerşetorii ar merge călare” (n. tr.).

[70] Tanya Denise Tucker – cântăreaţă şi compozitoare de muzică country, care şi-a lansat hitul „Delta Down” în 1972, când avea doar treisprezece ani (n. tr.).

[71] Freddy Cannon – cântăreţ american de rock-and-roll (n. tr.).

[72] James Garfield (1831-1881) – al douăzecilea preşedinte al Statelor Unite şi al doilea care a fost asasinat (n. tr.).

[73] „Vântul sub aripile mele”, cântec compus în 1982 de Jeff Silbar şi Larry Henley (n. red.).

[74] Anthony Wilford Brimley (1934-2020) – actor american, cunoscut pentru numeroasele roluri din filme western şi pentru apariţiile în reclamele la cerealele produse de compania Quaker (n. tr.).

[75] „Crimele din Rue Morgue” – povestire de Edgar Allan Poe, publicată prima oară în 1841 (n. tr.).

[76] Macbeth de William Shakespeare, în traducerea lui Ion Vinea (n. tr.).

[77] Denumire sub care e cunoscut statul Florida (n. tr.).

[78] Will Rogers (1879-1935) – actor de vodevil şi umorist american (n. tr.).

[79] John D. MacDonald (1916-1986) – prolific scriitor american pe care Stephen King l-a caracterizat drept „marele maestru de ceremonii al epocii noastre şi un povestitor fascinant” (n. tr.).

[80] Tehnică de stenografie fonetică, inventată de John Robert Gregg în 1888 (n. tr.).

[81] William Shakespeare, *Neguţătorul din Veneţia,* Actul IV, Scena 1, traducere de Petre Solomon, Editura Univers, Bucureşti, 1984 (n. red.).

[82] Personaj din piesa *Neguţătorul din Veneţia* de William Shakespeare (n. tr.).

[83] Microfon tip mască, izolat fonic, în care stenografii repetau cuvintele pronunţate în sala de tribunal pentru a fi înregistrate pe banda de magnetofon, fără a fi captat şi zgomotul de fond (n. red.).

[84] „Interzis", în germană în original (n. tr.).

[85] Lucrare de introducere în psihanaliză scrisă de Carl Gustav Jung (1875-1961), medic, psiholog şi psihiatru elveţian (n. tr.).

[86] Sat din Vietnam unde, la 16 martie 1968, armata SUA a ucis 504 civili, apoi a încercat să ascundă această crimă de război, cunoscută acum sub numele „Masacrul de la My Lai" (n. tr.).

[87] „Puţin", în germană în original (n. tr.).

[88] Somnul REM – reprezintă 25% din somnul total şi este etapa în care au loc visele cele mai intense (n. tr.).

[89] În SUA nu au fost emise niciodată bancnote de trei dolari (n. tr.).

[90] „Îndurare! îndurare!" – în vietnameză în original (n. red.).

[91] Companie producătoare de ceasuri înfiinţată în 1813 (n. tr.).

[92] Aluzie la povestirea *The Lady, or the Tiger?,* scrisă de Frank R. Stockton în 1882 – 0 alegorie pentru problemele fără rezolvare (n. tr.).

[93] Versuri din imnul sportiv al Universităţii Harvard, compus în 1918 de Murray Taylor şi A. Putnam (n. tr.).

[94] În original în lb. latină – „Fugit irreparabile tempus" – „Timpul zboară şi nu se mai întoarce" – vers din volumul *Georgicele,* scris de poetul latin Publius Vergilius Maro (70 î.H. - 19 î.H.) (n. tr.).

[95] Eniwetok – insulă din Oceanul Pacific (n. tr.).

[96] Annie Oakley – personaj din filmul cu acelaşi nume, realizat în 1935, cu Barbara Stanwyck în rol principal; filmul este inspirat din viaţa lui Annie Oakley (1860-1926), prima femeie trăgător de elită din SUA (n. tr.).

[97] Caşexie – afecţiune complexă şi progresivă, care implică o pierdere severă a greutăţii corporale şi a forţei fizice şi care se întâlneşte în cazul multor boli grave (n. tr.).

[98] Innocence Project – ONG care se ocupă de reabilitarea persoanelor condamnate pe nedrept (n. tr.).

[99] Shirley Jackson, *Casa bântuită,* traducere de Marius Michal, Ed. Litera, Bucureşti, 2019 (n. tr.).

CUPRINS

Table of Contents